DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KARANLIK ŞAFAK

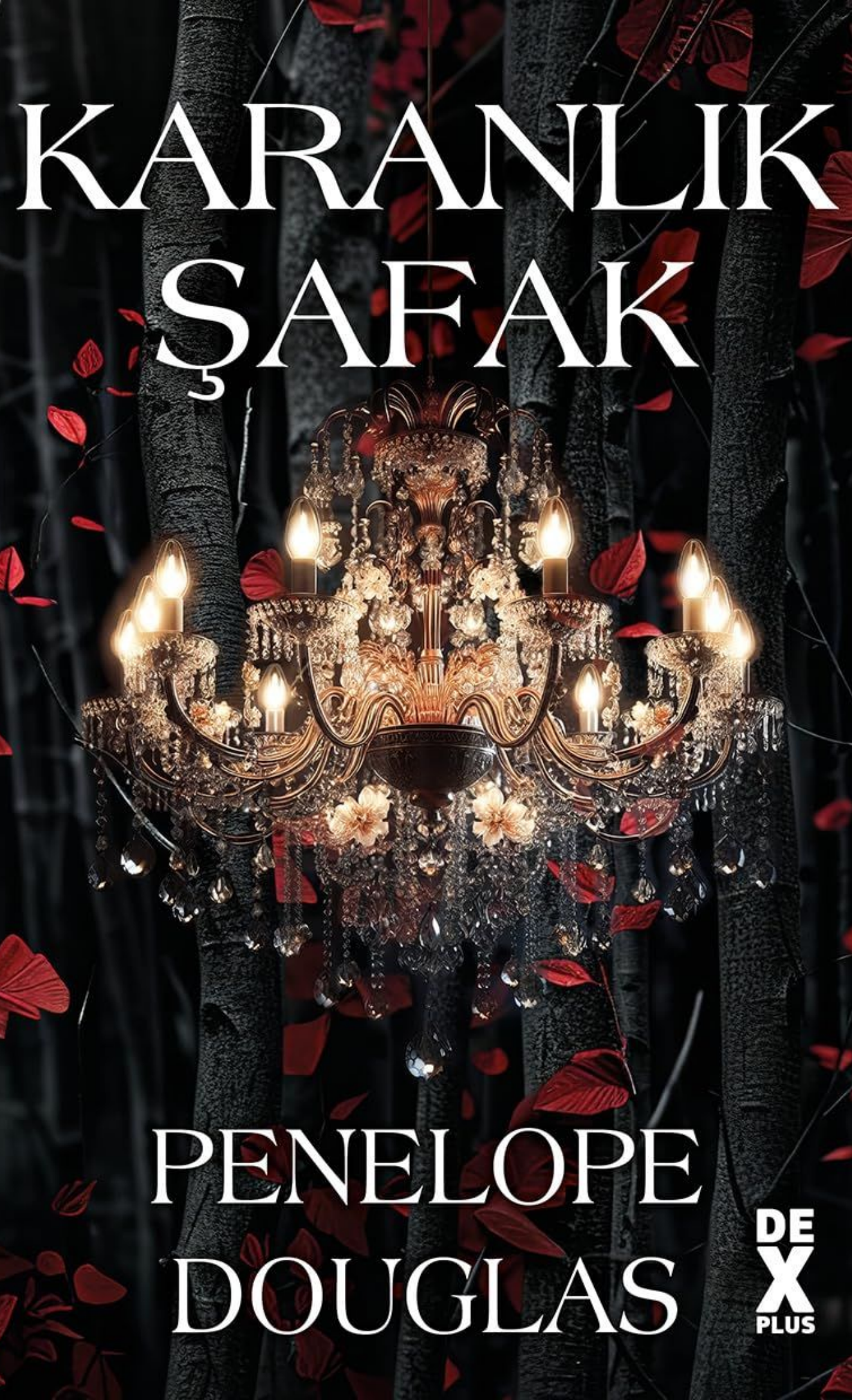

PENELOPE DOUGLAS

DE X PLUS

New York Times'ın çok satan yazarlarından Penelope Douglas'ın *Şeytan Gecesi* serisinin dördüncü ve nefes kesici son oyunu başlıyor!.. Hazır mısın?

Beşe karşı birsin, kaçacak yerin yok çünkü Karakilise'desin.

Karakilise zengin ve güçlü ailelerin, yaramazlık yapan oğullarını meraklı gözlerden uzaklaştırmak için gönderdiği, her yerden uzak bir malikane. Şimdi burada son kozlar paylaşılıp son intikamlar alınacak. Kimileri saklandığı yerden çıkacak; yepyeni bir kurt sürüsü ortalığa dağılacak, Karakilise'nin mahkûmları çok can yakacak!

Will her zaman pervasız ve vahşiydi, bağlı kaldığı tek kural canı ne istiyorsa onu yapmaktı. Lisedeyken, kimse bakmadığında Emory'yi köşeye sıkıştırmaktan hoşlanırdı ama aynı zamanda sıcak da davranırdı. Aslında Emory'den nefret etmeye hakkı vardı, çünkü hepsi onun suçuydu, her şey... Şeytan Gecesi, videolar, tutuklamalar... Emory suçlu olsa da pişman değildi, Will'in köşeye sıkıştırılma zamanı gelmişti.

Çeviren: Merve Özcan

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-8492-30-9
Sertifika no: 44919
9 786258 492309
DE X PLUS

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI
Doğum Günü Kızı
Punk 57

Şeytan Gecesi Serisi
Günaha Davet
Sığınak
Son İntikam

Şeytan Gecesi 4 - KARANLIK ŞAFAK

Orijinal adı: Devil's Night 4 - Nightfall
© 2020, Penelope Douglas

Yazan: Penelope Douglas
Çeviren: Merve Özcan
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Ağustos 2024 / ISBN 978-625-8492-30-9
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KARANLIK ŞAFAK

PENELOPE DOUGLAS

Çeviren: Merve Özcan

DEX PLUS

Çalma Listesi

99 Problems – Jay-Z (Spotify'da yok)
#1 Crush – Garbage
A Little Wicked – Valerie Broussard
Apologize – Timbaland, One Republic
Army of Me – Björk
Believer – Imagine Dragons
Blue Monday – Flunk
Down with the Sickness – Disturbed
Everybody Wants to Rule the World – Lorde
Fire Up the Night – New Medicine
Hash Pipe – Weezer
Highly Suspicious – My Morning Jacket
History of Violence – Theory of a Deadman
If You Wanna Be Happy – Jimmy Soul
In Your Room – Depeche Mode
Intergalactic – Beastie Boys
Light Up the Sky – Thousand Foot Krutch
Man or a Monster (feat. Zayde Wølf) – Sam Tinnesz
Mr. Doctor Man – Palaye Royale
Mr. Sandman – SYML
Old Ticket Booth – Derek Fiechter & Brandon Fiechter
Party Up – DMX
Pumped Up Kicks – 3TEETH
Rx (Medicate) – Theory of a Deadman
Satisfied – Aranda
Sh-Boom – The Crew Cuts
Teenage Witch – Suzi Wu
Devil Inside – INXS
Touch Myself – Genitorturers
White Flag – Bishop Briggs
Yellow Flicker Beat – Lorde
You're All I've Got Tonight – The Cars

Yazarın Notu

Karanlık Şafak, Şeytan Gecesi serisindeki son roman. Kitapların tamamı birbiriyle bağlantılı, bu yüzden bu kitaba başlamadan önce önceki kitapları okumanızı öneririm.

Günaha Davet, Sığınak, Son İntikam veya *Conclave*'i atlamayı seçerseniz, lütfen hikâyenin olay örgüsünü ve önemli unsurlarını kaçırabileceğinizi unutmayın.

Ayrıca, Pinterest ruh hali panolarını seviyorsanız tüm kitaplarım için bir pano hazırda bulunuyor. Okurken *Karanlık Şafak* öykü panosunun tadını çıkarabilirsiniz!

Hadi başlayalım!
xx Pen

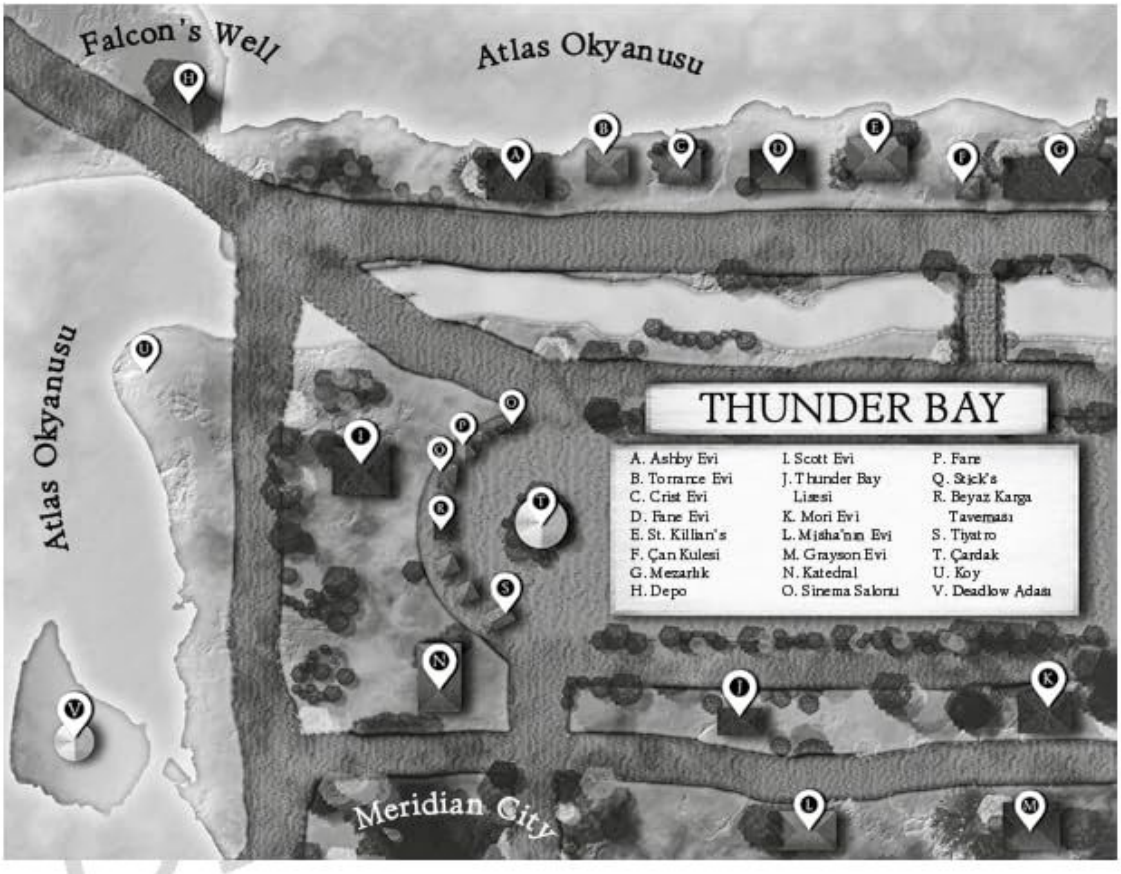

"Onun için üzülmene gerek yok. Büyümeyi seven türde biriydi. Nihayetinde kendi özgür iradesiyle diğer kızlardan bir gün daha hızlı büyüdü."

-J.M. Barrie,
Peter Pan

Bölüm 1

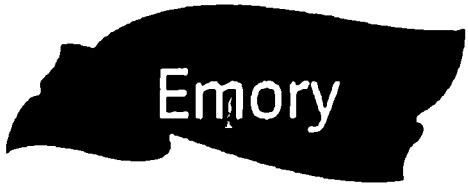

Günümüz

Hafifti ama duydum.

Su. Sanki bir şelalenin arkasında, bir mağaranın derinliklerindeydim.

Bu da neydi böyle?

Hayatımın en ağır uykusundan uyanarak gözlerimi kırpıştırdım. Tanrım, yorgunluktan ölüyordum.

Başımı yumuşacık bir yastığa koydum ve elimi serin, muhteşem pelüş beyaz örtünün üstünde gezdirdim.

Yüzümü yoklayınca gözlüklerimin olmadığını hissettim. Gözlerimle çevreyi taradım, kocaman bir yatağın ortasına rahatça yattığımı fark edince kafa karışıklığım arttı, vücudum koca pakette tek başına duran bir M&M'e benziyordu.

Bu benim yatağım değildi.

Kocaman yatak odasına baktım: Beyaz, altın rengi, kristal ve bol ayna; daha önce şahsen görmediğim kadar gösterişli bir ihtişam... Hemen korku beni ele geçirince soluklarım sığlaştı.

Burası benim odam değildi. Rüya mı görüyordum?

Kendimi yukarı çektim, başım ağrıyordu ve tüm kaslarım bir haftadır uyuyormuşum gibi gerilmişti.

Gözlerimi yere indirdiğimde gözlüklerimin katlanmış halde komodinin üstünde durduğunu fark ettim. Gözlüklerimi alıp taktım, ardından vücudumu hemen bir yokladım. Yatakta yatıyordum; üstümde hâlâ siyah dar pantolonum ve bu sabah giydiğim beyaz kazak vardı.

Tabii gün hâlâ bugünse.

Ayakkabılarım gitmişti ama içgüdüsel olarak yatağın kenarından baktım ve spor ayakkabılarımın orada, altın telkâri desenli süslü beyaz bir halının üzerinde mükemmel bir şekilde durduğunu gördüm.

Bu yabancı yatak odasına bakarken terledim ve olanlar beynimi altüst etti. Neredeydim ben?

Yatakta doğruldum, ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu.

Firmadaydım. DeWitt Müzesi'nin planları üstünde çalışıyorum. Byron ve Elise kendilerine öğle yemeği sipariş etmişlerdi ve –başım zonklayınca burun kemerimi sıktım– ve sonra...

Of, bilmiyordum. Ne olmuştu?

Önümde bir kapı fark edince odanın geri kalanına bakma veya diğer iki kapının nereye açıldığını görme zahmetine bile girmedim. Ayakkabılarımı kaptım ve çıkış yolu olduğunu tahmin ettiğim yere doğru sendeledim ve bir koridora adım attım, serin mermer zemin çıplak ayaklarımı rahatlattı.

Yine de zihnimden listeyi sıraladım.

İçki içmemiştim.

Sıradışı kimseyi görmemiştim.

Tuhaf bir telefon veya paket almamıştım. Ben...

Birkaç kez yutkunmayı denedim ve sonunda yeterli miktarda tükürük ürettim. Tanrım, susamıştım. Ve –mideme bir sancı saplandı– acıkmıştım da. Ne kadar zamandır baygındım?

"Merhaba?" diye usulca seslendim ama hemen pişman oldum.

Anevrizma geçirmediysem veya seçici hafıza kaybı yaşamadıysam burada kendi rızamla bulunmuyordum.

Ama kaçırıldıysam ya da hapsedilseydim kapım kilitli olmaz mıydı?

Safra boğazımı yaktı, gördüğüm her korku filmi kafamda çeşitli senaryolar oluşturdu.

Lütfen yamyamlar olmasın. Lütfen yamyamlar olmasın.

"Merhaba" dedi kısık, tereddütlü bir ses.

Sesi takip ettim, koridorun karşı tarafındaki tırabzanın üzerinden üst kattaki başka bir salonun bulunduğu diğer tarafa baktım. Karanlık bir koridorda gizlenen biri yavaşça sahanlığa adım attı.

"Kimsiniz?" Hâlâ uykudan dolayı ağır olan gözlerimi kırpıştırarak biraz öne ilerledim.

Bir adam, diye düşündüm. Gömlek, kısa saç.

Sonunda, "Taylor" dedi. "Taylor Dinescu."

Dinescu mu? Hani şu Petrol Şirketi olan Dinescu mu? Aynı aile olamazdı.

Dudaklarımı yalayıp tekrar yutkundum. Gerçekten biraz su bulmam gerekiyordu.

"Neden odamda kilitli değilim?" diye sordu bana, karanlığın içinden çıkıp pencerelerden süzülen soluk ay ışığına adım atarak.

Başını hafifçe yana eğdi, saçları darmadağınıktı ve buruşuk gömleğinin eteği dışarı sarkıyordu. Benim gibi kafası karışmış bir sesle, "Kadınlara yaklaşmamıza izin verilmiyor" dedi. "Doktorla mısın? Burada mı?"

Neden söz ediyordu? *"Kadınlara yaklaşmamıza izin verilmiyor."* Doğru mu duymuştum? Uyuşturucu kullanıyormuş ya da son on beş yıldır bir hücrede kilitli kalmış gibi görünüyordu.

"Neredeyim?" diyerek yanıt istedim.

Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri atarak tek ayağımın üzerinde zıplarken ayakkabımı giymeye çabaladım.

Biraz daha yaklaşıp gözlerini kapattı ve nefes aldı. "Tanrım" diye soludu. "Bunun kokusunu almayalı uzun zaman oldu."

Neyin?

Gözleri açıldı ve maun rengi saçlarının altında daha da çarpıcı ve delici bir mavi olduklarını fark ettim.

"Sen kimsin? Neredeyim ben?" diye bağırdım.

Bu adamı tanımıyordum.

Yüzünde yırtıcı bir ifadeyle, hareketlerinde neredeyse hayvani bir tavırla yaklaştı ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Aniden tetikte göründü. *Siktir.*

Etrafımda bir çeşit silah aradım.

"Yerler değişiyor" dedi ve bana attığı her adımda bir adım geriledim. "Fakat isim aynı kalıyor. Karakilise."

"Bu da ne?" diye sordum. "Neredeyiz? Hâlâ San Francisco'da mıyım?"

Omuz silkti. "Buna cevap veremem. Sibirya'da olabiliriz ya da Disneyland'dan on beş kilometre uzakta" diye yanıtladı. "En son biz öğreniriz. Tek bildiğimiz uzak olduğu."

"Biz mi?"

Burada başka kim vardı? Neredeydiler?

Peki ben hangi cehennemdeydim? Karakilise de neydi? Tanıdık geliyordu ama şu an düşünecek halim yoktu.

Nerede olduğunu nasıl bilmezdi? Hangi şehir veya eyaletti burası? Belki ülke?

Of Tanrım. *Ülke.* Amerika'daydım, değil mi? Öyle olmam gerekiyordu.

Midem bulandı.

Ama su. Uyandığımda su sesi duymuştum ve etrafımızdaki donuk, düzenli vuruşunu duyarak kulaklarımı diktim. Bir şelalenin yakınında mıydık?

"Burada, yanında kimse yok mu?" diye sordu, gerçekten burada durduğuma inanamıyormuş gibi. "Bize bu kadar yakın olmamalısın. Kadınların bize yaklaşmasına asla izin vermiyorlar."

"Hangi kadınların?"

"Hemşireler, temizlikçiler, personel..." dedi. "Ayda bir ikmal için geliyorlar ama gidene kadar bizi odalarımıza kapatıyorlar. Arkada mı kaldın?"

Sabrımı kaybederek dişlerimi gösterdim. Bu kadar soru yeterliydi. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canımı acıtıyordu. *Kadınların bize yaklaşmasına asla izin vermiyorlar.* Tanrım, neden? Gözlerimi ondan ayır-

maksızın merdivene çekildim ve o bana doğru ilerlerken aşağı inmeye başladım.

"Telefonu kullanmak istiyorum" dedim. "Nerede?"

Sadece başını iki yana salladı ve kalbim sıkıştı.

"Bilgisayar da yok" dedi bana.

Basamakta tökezledim ve dengemi bulmak için duvara tutunmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda oradaydı, bana bakarken dudakları bir sırıtışla seğiriyordu.

"Hayır, hayır..." Birkaç adım daha aşağı kaydım.

"Endişelenme" dedi. "Sadece biraz koklamak istedim. Tadına ilk o bakmak isteyecektir."

O mu? Merdivenlerden aşağı baktığımda bir kutu şemsiye gördüm. Güzel ve sivri. *İş görürlerdi.*

"Kadınlar buraya gelmiyor." Gittikçe yaklaştı. "En azından dokunabileceklerimiz."

Daha da geriye gittim. Eğer bir silaha doğru atılırsam beni yakalayabilir miydi? Beni yakalar mıydı?

"Kadın yok, dünyayla iletişim yok" diye devam etti. "Uyuşturucu, içki ve sigara da yok."

"Karakilise nedir?" diye sordum.

"Bir hapishane."

Etrafa bakınca pahalı mermer zeminleri, mobilyaları ve halıları, gösterişli, altın rengi detayları ve heykelleri fark ettim.

"Güzel hapishane" diye mırıldandım.

Şimdi ne olursa olsun eskiden birinin evi olduğu belliydi. Bir malikâne ya da... bir kale ya da ona benzer bir şey.

"Kimse bilmiyor" diyerek içini çekti. "Sence CEO'lar ve senatörler sorunlu çocuklarını, onlardan kurtulmaları gerektiğinde nereye gönderir?"

"Senatörler..." Sözümü bitirmeden kestim, hafızamda bir şeyler canlandı.

"Bazı önemli insanlar oğullarının –mirasçılarının– hapse atılmasına, rehabilitasyona gitmesine veya kirli işler yaparken yakalanarak haberlere düşmesine izin veremezler" diye açıkladı. "Sorun ol-

duğumuzda sakinleşmek için buraya gönderiliriz. Bazen aylarca." Sonra içini çekti. "Ve bazılarımız yıllarca."

Oğullar. Mirasçılar.

Ve sonra jeton düştü.

Karakilise.

Hayır.

Olamaz, yalan söylüyordu kesin. Burayı duyduğumu hatırladım. Ancak burası zenginlerin çocuklarına kendilerini hizada tutmaları için anlattığı bir şehir efsanesiydi. Oğulların ceza olarak gönderildiği fakat her manada birbirlerinin merhametine bırakıldıkları ücra bir yer. *Sineklerin Tanrısı* gibiydi ama üstlerinde şık ceketler vardı.

Ama gerçek değildi. Tam olarak değil. Değil mi?

"Dahası da mı var?" diye sordum. "Senden başkaları?"

Dudaklarına şeytani bir gülümseme yayıldı ve midem bulandı.

"Ah, birkaç tane" diye mırıldandı. "Grayson bu geceki av partisiyle birlikte geri dönecek."

Başım dönerek olduğum yerde durdum.

Hayır, hayır, hayır...

Senatörler, demişti.

Grayson.

Kahretsin.

"Grayson mı?" diye mırıldandım daha çok kendime. "Will Grayson mı?"

Burada mıydı?

Ancak, Dinescu Petrol Şirketi'nin sahibinin oğlu olduğunu çıkardığım Taylor Dinescu sorumu duymazdan geldi. "Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz ancak et istiyorsak avlamalıyız" diye açıkladı.

Will'in ve *diğerlerinin* dışarıda yaptığı şey de buydu. Et için avlanıyordu.

Yüzümdeki ifadeden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama Taylor gülmeye başladı. Yumruklarımı sıktıran iğrenç bir kıkırtıydı.

"Niye gülüyorsun?" diye hırladım.

"Çünkü burada olduğunu kimse bilmiyor, değil mi?" diye alay etti keyifli bir sesle. "Ve bunu kim yaptıysa zaten seni terk etmek niyetindeydi. Başka bir ikmal ekibinin gelmesi bir ay sürecek."

Bir anlığına gözlerimi kapattım, ne demek istediği açıktı.

"Koca bir ay" dedi.

Gözleri vücuduma kaydı ve durumumun tüm anlamını özümsedim.

Ücra bir yerde, kim bilir ne kadar süre herhangi bir medeniyet kaynağı ya da dış dünyayla temas olmadan, kim bilir kaç adamla birlikteydim ve içlerinden biri ellerini geçirebilirse bana işkence etmek için büyük bir istek duyuyordu.

Ve Taylor'a göre gelecek aya kadar herhangi bir yardım alacağım da yoktu.

Birisi beni buraya getirmek ve gelişimin fark edilmemesini sağlamak için büyük çaba harcamıştı. Gerçekten mülkte görevli yok muydu? Güvenlik? Gözetim? Tutsakları kontrol eden biri?

Ne yapacağımı bilmeden dişlerimi gıcırdattım; hızlıca bir şey yapmam gerekiyordu.

Ama sonra bir şey duydum ve gözlerimi Taylor'a çevirdim; dışarıdan havlamalar ve ulumalar geldi.

"Bu da ne?" diye sordum.

Kurtlar mıydı yoksa? Sesler giderek yaklaşıyordu.

Gözlerini yukarı kaldırıp benim arka tarafımda kalan ön kapıya baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Av partisi" diye yanıtladı. "Erken dönmüş olmalılar."

Av Partisi.

Will.

Ve bu adam kadar tüyler ürpertici ve tehditkâr olabilecek başka kaç mahkûm vardı ki?..

Artık ulumalar evin dışındaydı ve nefesimi sakinleştiremediğim için başımı kaldırıp Taylor'a baktım. İçeri gelip beni gördüklerinde ne olacaktı?

Ama o sadece bana bakıp gülümsedi. "Lütfen kaçmaktan çekinme" dedi. "Çok fena eğlenmek istiyoruz."

Yüreğim ağırlaştı. Bu gerçekten olmuyordu. *Bu gerçekten olmuyordu.*

Merdivenlerden geri geri indim, o beni takip ederken gözlerimi ondan ayırmadım, damarlarımda kanım kaynayarak dolaşıyordu.

"Will ile konuşmak istiyorum" diye belirttim.

Bana zarar vermek *isteyebilirdi* ama vermezdi. Değil mi?

Onunla bir konuşabilirsem...

Ama Taylor kahkahayla güldü, mavi gözleri keyifle dans etti. "O seni koruyamaz aşkım." Sonra üst kattaki zemin gıcırdadı ve Taylor başını geriye atıp tavana baktı. "Aydın uyandı."

Aydın. O da kim?

Ama orada kalıp öğrenmeyi bekleyecek değildim. Bu adamlarla sahiden tehlikede miydim bilmiyordum ama kaçarsam olmayacağını biliyordum.

Merdivenlerden aşağı atlayarak tırabzanın etrafından döndüm ve evin arka tarafına fırladım; karanlık bir koridorda gözden kaybolurken Taylor'ın ulumalarını duydum, ter alnımı çoktan soğutmaya başlamıştı.

Bu gerçekten olmuyordu. Gözetim olmalıydı kesinlikle. Annecik ile Babacık'ların varislerini ve varlıklarını, güvende olacaklarına dair bir tür güvence almadan buraya gönderdiklerine inanacak değildim. Ya birisi yaralanırsa? Ya da ağır hasta olursa?

Burası... burası bir şakaydı. Son derece uygunsuz ve büyük bir şaka. Şeytan Gecesi'ne az kalmıştı ve biri benimle dalga geçiyordu. Tamamen.

Karakilise gerçek değildi. Will lisede buranın var olduğuna bile inanmıyordu.

Bazıları bir bazıları iki kapılı ve bazıları kapısız odaların önünden geçtim ve koridor diğer koridorlara ayrılırken nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece koştum.

Spor ayakkabılarımın kauçuk tabanları mermer zeminde gıcırdadı ve zamanın bayat kokusuyla burnum gıdıklandı. Burada sıcak bir şey yoktu.

Duvarlar kremden kestane rengine ve siyaha dönüştü, bazı bölgelerde çürümüş duvar kâğıtları solmaktaydı ve tavan bir kilomet-

re yüksekliğindeydi; ayrıca boyumun sekiz katı olan pencerelerinden aşağı perdeler sarkıyordu.

Ama duvar lambaları parlayarak önünden geçtiğim her ofise, çalışma odasına, salona ve oyun odasına kasvetli bir ışık saçıyordu.

Kısa bir süre durup ikinci sağa döndüm ve koridordan aşağı koştum, sessizliğe minnet duysam da ürkütücü buluyordum. Az önce kapının önündelerdi. Artık evde olmaları gerekiyordu. Neden bir ses duymuyordum?

Kahretsin.

Kaslarım yanıyor ve ciğerlerim sıkışıyordu, koridorun sonundaki son odaya girip pencereye koşarken inlememe engel olamadım. Pencereyi kaldırıp açtım, taze hava perdelerin arasından eserek içeri girmeye başladı. Pencerenin ötesinde, gecenin karanlığında neredeyse kapkara görünen uçsuz bucaksız yeşil ormanı görünce ürperdim.

Baldıranotu. Dışarıya bakarak araziyi taradım. Kırmızı ladin ve beyaz çamlar da vardı. Nemli yosun kokusu gelince tereddüt ettim. Artık Kalifornia'da değildim. Bu ağaçlar çok daha kuzey topraklarına özgüydü.

Ve Thunder Bay'de de değildik. Thunder Bay'in yakınlarında bile değildik.

Pencereyi açık bırakıp geri çekildim, aklım başıma gelmişti. Hava esintisi kısa kollu beyaz gömleğimden içeri girdi. Nerede ve medeniyetten ne kadar uzakta olduğum ya da savunmasız halde nasıl tehlikelere yakalanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Odadan koşarak çıktım, kendimi duvara bastırdım ve gözlerimi dört açarak koridordan sessizce aşağı indim. *Düşün, düşün, düşün...*

Yakınlarda bir kasaba olmalıydı. Bu duvarlarda tablolar, paha biçilmez antikalar, devasa avizeler ve buranın döşenmesi ve dekorasyonuna harcanan tonlarca para vardı.

Burası her zaman bir hapishane değildi.

Hiç kimse bu kadar parayı bir avuç it kopuk yıkıp döksün diye harcamazdı. Burası birinin eviydi ve onu şehirden fersahlarca uzağa inşa edemezlerdi. Böyle bir ev eğlenmek içindi. Tanrı aşkına, bir balo salonu vardı.

Ellerimi ovuşturdum. Beni buraya kimin bıraktığı umurumda bile değildi. Şu anda güvenli bir yere gitmem gerekiyordu.

Ve sonra duydum.

Tepemden bir çağrı geldi... Bir uluma. Durdum, kanım dondu. Başımı kaldırıp, solumdan sağıma kayan sesi takip ettim; yukarıdaki döşeme tahtaları ağırlıkla gıcırdarken nabzım küt küt atıyordu.

Aynı anda. Birkaç yerde.

Üst kattalardı ve birden fazla kişi vardı. Taylor benim bu tarafa koştuğumu görmüştü. Neden yukarıda olsunlardı ki?

Sonra yukarıda başka ne olduğunu hatırladım. Aydın.

Taylor ondan bir tehditmiş gibi bahsetmişti. İlk önce ona mı gideceklerdi?

Bir sesin yankısı koridorda dolaşınca kulaklarımı kabarttım, arkamdaki pencere beni çağırdı.

Daha aşağıda, muhtemelen girişten başka bir çığlık yankılandı ve ardından etraftan bir yerden başka bir uluma daha duyuldu.

Etrafımda tur attım, başım döndü. Burada ne oluyordu böyle? Derimin altındaki sinirler tetiklendi ve midemdeki safra yükselince kendimi yutkunmaya zorladım.

Etrafımı sarıyorlardı.

Kurtlar. Dışarıdaki ulumaları hatırlayarak durakladım. Kurtlara benziyordu. Bir sürü, avlarını kuşatmak ve zayıf yönlerini bulmak için ayrılırdı. Yanları ve arkayı çevreliyorlardı.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında asılı kaldı ve çenemi kaldırıp onları uzaklaştırdım. *Will.*

Ne zamandır buradaydı? Arkadaşları neredeydi? Beni buraya intikam almak için mi getirmişti? Neler oluyordu?

Yıllar önce ona beni zorlamamasını söylemiştim. Onu uyarmıştım. Bu benim hatam değildi. Onu buraya hal ve tavırları düşürmüştü.

Bir bilardo salonuna dalıp duvardan bir kriket sopası kaptım ve usulca dışarı çıktım, duvarlara sırtımı dayayıp gözlerimi etrafta gezdirerek onlara dair herhangi bir iz aradım. Kollarıma ürperti yayıldı ve soğuğa rağmen boynumu hafif bir ter tabakası kapladı. Kulaklarımı kabartıp dinledim ve birbiri ardına sessiz adımlar attım.

Tepemdeki zeminden bir gümbürtü gelince derin bir nefes aldım, merdivenlerin arkasına geçerken gözlerimi tekrar tavana çevirdim.

Burada ne oluyordu böyle?

Bir pencereden süzülen ay ışığına benzeyen mavi bir renk, koridorun aşağısındaki koyu mermer zemini aydınlatıyordu ve ben de onu takip ederek evin arka tarafına ilerledim.

Nefes alınca burnum sızladı. Çamaşır suyu gibi steril bir şeydi. Taylor, temizlikçilerin ve personelin az önce ayrıldığını söylemişti.

Dizlerim titriyordu ve kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Sanki dört bir yanım çoktan duvarlarla çevrelenmişti ve bunun farkında bile değildim.

"Burada!" diye bağırdı birisi.

İç çektim, bir köşeden dönerek kendimi duvara iyice bastırdım.

Köşeden baktığımda, açık penceremi bulan gölgelerin duvar boyunca hareket ettiklerini gördüm.

"Kaçıyor!" diye bağırdı biri.

Ellerimi yumruk yapıp nefesimi verdim. *Evet.* Pencereden emekleyerek çıktığımı sandılar.

Ayak sesleri zemini döverek umutla girişe koşuyordu ve onlar uzaklaşırken ben de elimi ağzıma kapattım.

Tanrı'ya şükürler olsun.

Bir an daha beklemedim. Var gücümle koşarak evin güneybatı köşesindeki mutfağı buldum. Işıkları kapalı bırakarak buzdolabına atılıp açtım, hareket yüzünden raflardaki meyve ve sebzeler de hareket etti.

Bir anlığına etrafıma bakındım ve büyüklüğüne hayret ettim. Açık mutfaktı. Taylor etleri için avlanmaları gerektiğini söylemişti sanırım. İçerisi yiyecekle dolup taşıyordu.

İçeri adımımı attım ve hepsi yeni doldurulmuş gibi görünen yiyecek raflarına göz atarken ani sıcaklık değişimi tenimi ürpertti. Peynirler, ekmek, şarküteri ürünleri, tereyağı, süt, havuç, kabak, salatalık, domates, üzüm, muz, mango, marul, yabanmersini, yoğurt, humus, biftek, jambon, bütün tavuk, hamburger...

Üstüne üstük muhtemelen kilerde olanlar bunlara dahil bile değildi.

Neden avlanmaları gerekiyordu ki?

Daha fazla vakit kaybetmeden asılı duran file çantayı aldım ve içindekileri boşaltıp içine iki şişe su, bir elma ve biraz peynir koydum. Belki daha fazlasını götirmeliydim ama şu anda hepsini taşıyamazdım.

Buzdolabından çıkıp çantanın ağzını bağladım ve pencereye koştum, parmak uçlarımda yükselince geniş çimenlikte dans eden fenerleri gördüm.

Hafifçe gülümsedim. Bir palto ya da kazak bulup onlar geri dönmeden buradan defolup gidecek zamanım vardı.

Ayağımın ucunda dönerek bir adım attım ama sonra onun, karanlık bir şeklin mutfağa açılan kapının çerçevesine yaslanmış halde bana baktığını gördüm.

Durdum, kalbim boğazımda atıyordu.

En azından bana baktığını düşündüm. Yüzü gölgede kalmıştı.

Ciğerlerim dondu, sızladı.

Ve sonra hatırladım... *kurtlar*. İnsanın etrafını sararlardı.

Biri hariç hepsi. Bir tanesi insana önden yaklaşırdı.

"Buraya gel" dedi kısık bir sesle.

Bu sesi tanıdığım için ellerim titredi. Üstelik o gece bu sözlerin aynısını bana söylemişti.

"Will..."

Mutfağa girince ay ışığı yüzünü loş bir ışıkla aydınlattı ve içimde bir şeyler sızladı.

Lisede çok büyüktü ama şimdi...

Yutkunarak kuruyan ağzımı ıslatmaya çalıştım.

Dağınık ama kesilmiş çikolata rengi saçlarının üzerinde birkaç yağmur damlası parıldıyordu. Onu daha önce hiç yüzünde kirli sakalla görmemiştim ama bu onu fark etmediğim şekillerde daha sert ve daha tehlikeli göstermiş, ona çok yakışmıştı.

Göğsü daha genişti, siyah kapüşonlusunun kolları daha kalındı ve ellerini kaldırıp parmaklarını kaplayan kanı silmek için bir bez

kullandı. Dövmeler ellerinin tersini süslüyor ve kapüşonlusunun kolunun altında kayboluyordu.

Onu son gördüğümde dövmesi yoktu.

Tutuklandığı gece.

Kanın kaynağı neydi? Avcılık mı?

O yavaşça ilerleyince geri çekildim ama yaklaşırken bana bakmıyordu, sadece temizlediği ellerine bakıyordu.

Kriket sopası. Neredeydi?

Uzun ve sert bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. *Kahretsin.* Yiyecekleri paketlerken onu buzdolabının orada zemine bırakmıştım.

Mesafeyi ölçmek için gözlerimi hızlıca buzdolabına çevirdim.

Tezgâhları inceleyince üç adet cam kavanoz gördüm ve uzanıp birini aramızdaki zemine kaydırdım. Kavanoz düşünce her yer cam kırıklarıyla doldu ve Will bir an durakladı, ben buzdolabına ilerlemeye devam ederken gözlerinde bir gülümseme belirdi.

"Bu sefer uyku tulumumda yatmanla bitmeyecek" diye uyardı.

Başka bir kavanoz alıp yere ittim, biraz daha geri giderek mesafeyi açtım. Eğer bana saldırırsa camlardan dolayı kayardı.

"Tutamayacağın sözler verme" diye alay ettim. "Hâlâ alfa değilsin."

Koyu renk kaşlarından biri kalktı ama durmadı ve bana ilerlemeye devam etti.

Boynumdaki nabız atıyordu, midem çalkalanıyordu ama... ayakkabısının altındaki cam çıtırdadığında ve gözleri bana bakarken, bacaklarımın arasındaki nabız atmaya başladı; neredeyse ağlayacaktım.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

"Yaramazlık yaptın mı?"

Çenemi sıkıp sessiz kaldım.

Yüzüne yaramaz bir gülümseme yayılınca o vaktin geldiğini anladım. Böyle olacağını düşünmemiştim ama geleceğini her zaman biliyordum.

"Biliyorsun" dedim. "Değil mi?"

Başıyla onayladı. "Açıklamak istemez misin?"

"Anlamı olur mu?"

Başını iki yana salladı.

Yutkundum. Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Benim yüzümden iki buçuk yıl hapis yatmıştı. Üstelik sadece o da değildi. En yakın dostları Damon Torrance ve Kai Mori de yatmıştı.

Bir an gözlerimi indirdim, onun bunu hak etmediğini biliyordum ama yapabilseydim farklı davranmayacağımı da biliyordum. Ona benden uzak durmasını söylemiştim. Onu uyarmıştım.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım" dedim neredeyse fısıldayarak.

Durdu, bastığı camlar gıcırdadı. "Yavrum, inan bana, hislerimiz karşılıklı."

Geri çekildim ama elim bacağıma değince cebimde bir şey hissettim. Buzdolabına ilerlemeye devam ettim ama pantolonuma uzanıp büyük metal parçasını çıkardım ve siyah saplı, katlanır bir çakı gördüm.

Bu nereden gelmişti?

Çakı taşımazdım.

Fileyi bırakıp bıçağı kınından çıkardım ve önümde tuttum ama o fırlayıp bileğimi yakaladı ve parmaklarımı açtı. Çakıyı elimde tutmak için onunla savaştım ama çok güçlüydü. Daha fazla dayanamadığım için bağırdım ve çakı zemine düşerek mermerin üstünde tangırdadı.

Beni hızla döndürerek yakamı kavradı, kendisine çekerek vücuduyla tezgâhın arasına sıkıştırdı.

Gözlerimin içine baktı ve ben de derin bir nefes aldım, bir tutam saç ağzıma değdi.

"Alfalardan mı hoşlanıyorsun?" diye bana meydan okudu.

Ona gözlerimi odakladım. "Gönül ferman dinlemez."

Gözleriyle bana dik dik baktı, bu sözler hatırlamak istediğimden çok daha tanıdıktı ve eğer bu kadar korkmasaydım gülerdim.

Hırlayarak beni kaldırdı ve omzunun üzerine attı. "O halde bir alfayla tanışmanın zamanı" dedi.

Bölüm 2

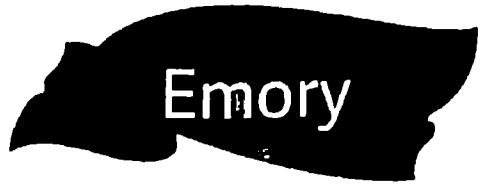

Dokuz Yıl Önce

"Neden bırakıyorsun?"

Orada dikilip koçumun bakışlarından kaçınarak sırt çantamın göğsümdeki askısını tuttum.

"Vaktim yok" dedim ona. "Özür dilerim."

Hızlıca bir bakış atınca gözlerinin hemen üstüne düşen kısa sarı kâküllerinin altından bana dik dik baktığını gördüm. "Bir söz verdin" diye itiraz etti. "Sana ihtiyacımız var."

Ayaklarımın üstünde kıpırdandım, her santimimi öznefretle dolu bir örtü kapladı.

Haysiyetsizce davranıyordum. Bunu biliyordum.

Yüzmede iyiydim. Takıma yardımcı olabilirdim ve geçen yıl beni eğitmek için çok çaba harcamıştı. Bırakmak istemiyordum.

Ancak bir çaresine bakmak zorundaydı. Açıklayamazdım; sessizliğim sorumsuz ve bencil biri olarak görülmem anlamına gelse bile.

Ofisin dışında antrenmana hazırlanan tüm kızların sesleri soyunma odasını doldurdu ve bir cevap bekleyen gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Nafile. Fikrimi değiştirmeyecektim.

"Başka bir şeyler mi oluyor?" diye sordu.

Göğsümdeki kayışı sıkınca kumaş elimi kesti.

Ama derin bir nefes aldım ve gözlüğümü burun kemiğime iterek sırtımı dikleştirdim. "Kimse bana yüzdüğüm için burs vermeyecek" dedim tükürürcesine. "Vaktimi üniversiteye girmemi sağlayacak aktiviteler yaparak harcamalıyım. Bu vakit kaybı."

Karşılık vermesine ya da yüzündeki ifadenin canımı daha da yakmasına fırsat vermeden arkamı döndüm ve kapıyı açıp ofisinden çıktım.

Gözyaşlarım boğazımda takılı kaldı ama onları aşağı ittim.

Berbat davranmıştım. Bunun bedelini ödeyecektim. Henüz bitmemişti. Bunu biliyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Soyunma odasından geçerken sırtımdaki ağrı alevlendi ve elimle kapıya vurdum, koridora adım atmadan önce bileğimdeki ağrının koluma tırmandığını hissettim.

Kapıyı ittirip acıyı bastırdım ve neredeyse boş koridordan aşağı ilerledim.

Bandodan neden ayrılmadığımı sormadan önce oradan çıktığım için mutluydum. Bando da beni üniversiteye sokmayacaktı. O kadar iyi değildim.

Artık beni evden çıkaran tek nedendi ve bunu yapmak için mayo giymeme gerek yoktu.

Dudağımı çiğnedim, yere bakarken on tonluk bir kamyon omuzlarımda oturuyordu. Bu yolu milyonlarca kez yürüdüğüm için nereye gittiğime bakmadan dolabıma ilerledim. *Sadece kendini kaybetme yeter.* Zaman geçerdi. Hayat devam ederdi. Doğru yönde ilerliyordum.

Sadece yola devam etmeliydim.

Birkaç öğrenci kulüpler ya da diğer sporlar nedeniyle buraya erken geldiği için koridorlarda dolaşıyordu ve ben de dolabıma

ulaşıp şifreyi tuşladım. İlk dersin başlamasına hâlâ biraz vardı ama zaman öldürmek için kütüphanede saklanabilirdim. Evde kalmaktan iyiydi.

Dün gece bitirdiğim matematik ve fizik ödevlerini çantamdan çıkardım ve dosyamı, kitaplarımı, *Lolita* kitabımı ve İspanyolca metinlerimi dolabımdan aldım ve üst rafta kalemliğimi aranırken her şeyi tek kolumda tuttum.

Bıraktığımı öğrenecekti. Belki bu olmadan önce birkaç gün huzur bulacaktım ama midem bir kez daha düğümlendi ve ağzımda hâlâ iki gün önceki bakırımsı kesiğin tadı vardı.

Öğrenecekti. Yüzmeyi bırakmamı istemezdi ve neden bırakmak zorunda olduğumu söylemem, onu daha da sinirlendirirdi.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, artık kalemlerimi aramıyordum, zira geçen geceki, saçlarımın altındaki yakıcı ağrı yine kafa derimde yankılandı.

Saçlarımı çektiğinde bağırmamıştım.

Ancak geri çekilmiştim. Her zaman irkilirdim.

Koridorun aşağısında bir yerlerde kahkahalar yükseldi ve dönüp baktığımda bazı öğrencilerin dolapların önünde oyalandığını gördüm. Kızlar üniforma içindelerdi; etekleri izin verildiği gibi diz üstü yedi santimden çok daha kısaydı ve lacivert ceketlerinin altına daracık bluzlar giymişlerdi.

Gözlerimi kıstım.

Başlarını birleştirmiş halde oğlanlarla şakalaşıp gülümseyen tüm grup, bir yağmur birikintisi kadar sığ görünüyordu. Hiçbir zaman olduğundan daha derin olmayacaklardı.

Sığ, sıkıcı, sıradan, cahil ve yavan. Buradaki bütün zengin çocuklar böyleydi.

Kenzie Lorraine'in Nolan Thomas'a eğilmesini, ağzının Nolan'ın içine akıyormuş gibi hareket etmesini izledim. Dudaklarına bir şey fısıldadı ve Nolan'ın beyaz dişleri bir an için sırıttığında parıldadı, ardından ellerini Kenzie'nin beline dolayıp onu dolaplara bastırdı. Kalbim bir an için durdu ve kalemliğimin gözlerimi onlardan ayırmadan dalgın bir şekilde çantama girdiğini hissettim.

Sığ, sıkıcı, sıradan, cahil ve yavan.

Gözlerimi kırpıştırdım, onları izlerken ifadem yumuşadı.

Mutlu, heyecanlı, cesur, valişi ve cennette.

On yedi yaşında görünüyorlardı.

Ve aniden, bir an için onların yerinde olmayı diledim. Benden başkası olmayı. Bu okulda kimsenin beni sevmemesine şaşmamalıydım. Ben bile kendimden bıkıp usanmıştım.

Sadece beş dakikalığına gerçekten mutlu olmak harika olmaz mıydı?

Arkadaşları etrafta dolaşıyor, onunla konuşuyorlardı ama ben sadece ikisini görüyor, nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Gerçek aşk olmasa bile istenmek güzel bir histi kesin.

Ama tam o sırada Nolan gözlerini açtı. Sanki bütün bu zaman boyunca burada olduğumu biliyormuşçasına bana baktı ve gözlerimle buluştu. Boynumdaki damar zonklayarak atarken dondum kaldım.

Kahretsin.

Ama birlikte hareket ederlerken bakışlarımdan ayrılmadan onu öpmeye devam etti. Sonra... bana göz kırptı ve öpücüğün arasından gülümsediğini gördüm.

Gözlerimi devirip uzaklara baktım. *Harika.* Emory Scott bir sapık, diyecekti. Bir bu eksikti.

Utanarak dolabıma döndüm ve kapıyı çarparak kapattım.

Her yerim ağrıyordu ve kaslarımı esnetmeye çalışarak sırtımı büktüm ama tam gitmek üzere arkamı döndüğümde bir yumruk kucağıma indi ve kitaplarım kollarımdan düştü.

İrkilerek iç çektim ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim.

Miles Anderson yanımdan geçerken bana dik dik baktı ama onun dudaklarında da bir sırıtış vardı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün mal?" diye alay etti.

Çenemi sıkarak göğsümdeki zonklamayı kontrol etmeye çalıştım ama arkadaşları gülerek onu takip ederken midem ani korkuyla bulandı.

Sarı saçları gelişigüzel alnına düşerken mavi gözleri vücudumu süzdü ve ne düşündüğünü tam olarak biliyordum.

İkinci el eteğimin modası geçmiş ekose deseni.

İki beden büyük gelen gömleğimin manşetindeki eksik düğme.

Önceki sahibinden kalan yırtıklara yaptığım yamalardan sarkan küçük iplik parçaları olan soluk mavi ceketim.

Arabam olmadığı için yıpranmış ayakkabılarım, hiç yapmadığım makyaj ya da hiç şekillendirmediğim, kollarımdan aşağı ve yüzüme dökülen siyah saçlarım.

Onun görünüşünden çok farklıydım. Hepsinin görünüşünden.

Küçük pislikler. Anderson'ın acınası alayına izin verdim çünkü bu, onun herhangi bir güce sahip olduğu tek zamandı. Atlılar'a minnet duymak için bir nedenim vardı.

Bu okulun onların kişisel oyun alanı olmasından nefret ediyordum ama onlar buralardayken Miles Anderson böyle saçmalıklar yapmıyordu. Basketbol takımının başına geçebilmek için mezun olana kadar kalan günleri saydığına emindim.

Ve Thunder Bay Lisesi'nin.

Çenemi sıkarak çömeldim ve kitaplarımı topladım, her şeyi çantama tıktım.

Ama birden yüzümü hafif bir ter kapladı ve kendimi hasta hissettim. Kendimi ayağa kalmaya zorlayarak derin bir nefes verdim ve hemen tuvalete koştum. En yakın olanı merdivenlerin yukarısında ve koridorun sonundaydı.

Midem doluydu, boğazıma yükselen safranın yakıcılığı giderek güçleniyordu. Ağırlığımı kapıya atarak içeri girdim ve bir bölmeye daldım, tuvalete yaslanıp hızla nefes alıp verdim.

Öğürdüm ve kusmuk, asit tadını alacağım kadar yükseldi ama daha fazla yukarı çıkmadı. Öksürdüm, nefesim kesilirken gözlerim sulandı.

Bölmenin kenarlarından destek alarak sakinleşmek için hızla nefes alıp verdim ve gözlüğümü başımın üstüne kaldırdım.

Gözlerimi ovuşturdum. *Kahretsin.*

Bazen mücadele ederdim.

Önemli olmadığında ve gerçekten tehdit edilmediğimde.

Alnımı silip alışkanlıktan tuvaletin sifonunu çektim, bölmeden çıkıp lavaboya yürüdüm. Suyu açıp ellerimi musluğun altına sok-

tum ama sonra durakladım, yüzüme su atmaya bile gücüm kalmamıştı artık. Hemen kapattım ve ellerimi eteğime kurulayarak tuvaletten çıktım.

Çok bitkindim fakat gün daha yeni başlıyordu.

Ama kapıyı açar açmaz önümde biri durdu ve ben de aniden donup Trevor Crist'e baktım. Ben çantamın askısını yumruğumda sıkıp ona bakarken bana gülümsedi.

O sadece birinci sınıf öğrencisiydi, benden iki yaş küçüktü ama şimdiden bana yetişmişti ve kesinlikle abisine hiç benzemiyordu. Gülümsemesine uymayan sahte, plastik gözler ve kravatının konumu gibi mükemmel biçimde ayarlanmış kumral saçlar.

Adının Chad olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Ne bok istiyordu?

Mavi bir defter uzattı ve içindeki sarı fosforlu kalemle çizilmiş, yıpranmış notları ve dağınık kâğıtları tanıdım. Gözlerimi koridordaki dolabıma çevirdim.

O ahmak her şeyi elimden düşürttüğünde geride bırakmış olmalıydım.

Defteri alıp çantama koydum. "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Hepsini topladım ama sıralı olduğundan emin değilim" dedi. "Kâğıtlardan bazıları düştü."

Koridorların daha fazla öğrenciyle dolduğunu fark ettim ve Bay Townsend ilk dersimize girmek üzere ilerledi.

"Trevor Crist." Çocuk elini uzattı.

"Biliyorum."

Ve elini görmezden gelip yanından geçip gittim.

Koridorun birkaç metre aşağısına ilerleyerek kapıyı açtım, içerideki başka bir öğrenciyi takip ettim ve en güvenli yeri bulmak için sınıfı taradım. Köşede, arkada ve pencerelerin yakınında, her yandan öğrencilerle sarılı boş bir masa vardı; yanımda Roxie Harris, önümde Jack Leister ve kör köşede Drew Hannigan.

Kapmak için koştum.

Sandalyeye oturdum, çantamı yere bırakırken masanın ayakları yerde kaydı.

"Iyy" diye inledi Roxie yanımda, ama çantamdan malzemelerimi çıkarırken onu duymazdan geldim.

Eşyalarını toplamaya başladı.

Bay Townsend masasının başında dikilmiş notlarını gözden geçirirken sınıfa gevezelikler ve kahkahalar yayıldı.

Ama onlar içeriye girmeden önce Roxie'nin sandalyesinden kalkmaya bile vakti olmadı. Kapıdan içeri süzülürcesine girdiler; uzun boylu, çekici ve her zaman birliktelerdi.

Başımı pencereye çevirdim, gözlüğümün arkasındaki gözlerimi kapattım ve nefesimi tutarak kulaklıklarımı hızla ceketimin cebinden çıkardım ve kulaklarıma taktım.

Yaklaşılmaz görünmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Lütfen, lütfen, lütfen...

Ancak dua etmeye geç başlamıştım. Roxie, Jack ve Drew'nun iç çekip göz devirerek eşyalarını topladığını ve kendilerinden istenmeden sandalyelerinden kalktıklarını hissettim. Bu lanet sınıfın neresinde otururum oturayım bu adamların etrafımda toplaşmaları sanki benim hatamdı.

Kai Mori önümde Jack'in koltuğuna otururken Damon Torrance çaprazımdaki sandalyeye geçti.

Koyu renk saçlarını görmek için başımı kaldırmama gerek yoktu ve kontrol etmeden kimin kim olduğunu her zaman anlayabiliyordum çünkü Kai kehribar, misk ve okyanus gibi kokarken Damon kül tablası gibi kokuyordu.

Muhtemelen Michael Crist yakın bir yere yerleşmişti ama sıraların arasından geçerek Roxie'nin yeri olması gereken, yanımdaki sandalyeye oturan son beden kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Pencereden dışarı baktım ancak gözlerini üzerimde hissettim.

Yönetim beni birkaç hafta önce –planlanandan bir yıl önce– İngilizce son sınıfa almaya karar verdiğinde aynı sınıfa gideceğimizi bilseydim hayır derdim. Abim ne derse desin.

Beni geçen sene sadece "zor" bir öğrenci olduğum ve beni zorlamanın çenemi kapatacağını düşündükleri için üst sınıfa aldıklarından epey emindim.

Bunun doğru olmadığını yakında öğreneceklerdi.

"Üniforman yok" diye fısıldadığını duydum bir kızın.

Sonra Will Grayson'ın sesi ensemi ısıttı. "Kılık değiştirdim" dedi ona.

"Şerefsiz sana yükseliyor galiba" diye ekledi Damon. "Seni her gördüğünde yalnız yakalamak istiyor."

Parmaklarımı defterimin ve kalemimin etrafında kenetledim.

"Adamın günahını alma" diye araya girdi Kai. "Şehirdeki bir sürü arabaya üzerinde telefon numarasının yazdığı 'Özür dilerim, arabana çarptım' notunu koyan sensin."

Damon alayla homurdanıp kahkahayı patlatırken Will kendinden memnun bir şekilde kıkırdadı.

Götler. Abimin telefonu dün o şaka yüzünden bütün gece çalmıştı. Ve sinirlendiğinde bunu yansıtıyordu.

"Eee ne diyorsun Em?" diye ağzımı aradı Will, asla bıkmadan beni sohbete çekmeye çalıştı. "Abin bana yükseliyor mu? Kıçımda dolaştığı gözümden kaçmadı."

İnsanlar yerlerine yerleşip etrafımızda konuşurken ben sessiz kaldım, dalgın dalgın defterimi açtım.

Bu okuldaki herkes abimden nefret ediyordu. Paralarının ve bağlantılarının, bir polis memuru olan abimin aşırı hız cezaları dağıtma, park cezaları verme, gürültü şikâyetlerini araştırma ya da herhangi bir numaranın esintisini alır almaz partileri ve alkol seanslarını bitirme konusundaki istekliliği üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Abim işini yaptığı için tam bir pislikti ve ondan intikam alamadıklarında bana sarıyorlardı.

Will cebinden bir şeker paketi çıkarıp ağzına götürdü, ardından şeker kâğıdını dişleriyle çıkardı.

Gözleri benden hiç ayrılmadı.

"Kulaklıklarını çıkar" diye emretti bana çiğnerken.

Gözlerimi kıstım.

"Ve müzik dinlediğin için etrafındaki insanlarla uğraşamazmışsın gibi davranmayı da bırak" diye azarladı.

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Ben sözünü dinlemeyince, paket kâğıdını yere fırlatıp eğildi, kabloyu çekti ve kulaklıkları kulaklarımdan çıkardı.

Ürkerek dimdik oturdum.

Ancak sinmedim. Ona değil.

Şimdi... dikkatim ondaydı işte.

Kabloyu sarktığı yerden tutarak masamdan kalktım, defterimi ve çantamı alıp oradan ayrılmaya hazırlandım.

Ama sonra elleri üzerimdeydi ve beni kucağına çekti.

Kollarımdaki her şey yere düştü ve tenimin altından sıvı ateş aktı.

Hayır.

Kai iç çekti ve Damon kıs kıs güldü, dişlerimi gıcırdatıp onu ittim ama ikisi de onu durdurmaya yeltenmedi.

Mücadele edip direndikçe daha da sıkı tuttu ve yüzünü benim saldırımdan başka tarafa çevirdi.

Will, Kai, Damon ve Michael. Dört Atlı.

Küçük gangster özentilerinin lisede kendilerine taktıkları bu lakapları nasıl da seviyordum ama birilerinin onlara, çok korkutucu olduklarını herkese anlatmak zorunda kalmalarının gerçekten korkutucu olmadığını söylemesi gerekiyordu.

Her okulda bu tür serserilerden olurdu. Biraz para, bağlantıları olan anneler ve babalar ve kalpsiz güzel yüzler. Bunların hiçbiri aslında onların hatası değildi elbette.

Onların suçu, bundan tam olarak istifade etmeleriydi. Biri onlara hayır dese eğlenceli olmaz mıydı? Eğer içlerinden biri bir hatanın bedelini ödese? Hiçbir içkiye, uyuşturucuya ya da bir kıza hayır demeyi düşünmüşler miydi?

Tabii ki hayır. Aynı terane. Sığ, sıkıcı, sıradan, cahil ve yavan.

Başkaları en sonunda pes etmeden önce tamam diyebilir veya acınası itirazlar edebilirlerdi fakat ben ilgilenmiyordum.

Ve bundan nefret ediyordu.

Çığlık atabilirdim. Öğretmenin dikkatini çekebilirdim. Olay çıkarabilirdim. Ama o yalnızca arzuladığı kahkahaları alırdı ve ben de istemediğim halde ilgi çekerdim.

"Yüzündeki o lanet bakışı sil" diye uyardı.

Söylediği hiçbir şeyi yapmadan çenemi sıktım.

Sesini fısıltıya düşürdü. "Atlılar arasında en iyisi gibi göründüğümü biliyorum ve muhtemelen bazen seninle uğraştığım için pişman olduğumu ve bir gün uyanıp hayatımı ve amacını yeniden değerlendireceğimi düşünüyorsun ama yapmayacağım. Geceleri mışıl mışıl uyuyorum."

"İki saatte bir uyanıp ağlıyor musun?" diye sordum.

Arkamdan bir alay dolu homurtu geldi ama Will'in gözleri bana odaklandığında başımı çevirmedim. Okul her zaman rahatladığım tek yerdi.

Ta ki liseye başlayana kadar.

Bileklerimi yumruklarının arasında döndürüp ondan kurtulmaya çalıştım. "Gitmeme izin ver."

"Manşetlerin neden ıslak?"

Bakışları yere düştü ve daha yakından bakabilmek için kolumu kaldırmaya zorladı.

Cevap vermedim.

Tekrar bakışlarını kaldırıp bana baktı. "Ve gözlerin kırmızı."

Boğazım düğümlendi ama dişlerimi gıcırdatıp bileklerimi kurtardım.

Ama ben kucağından kaçamadan bir eliyle çenemi tuttu ve diğer kolunu belime sararak beni kendine, vücuduna çekti. O kadar kısık sesle fısıldıyordu ki onu benden başka kimse duyamazdı.

"İstediğin her şeye sahip olabileceğini bilmiyor musun?" Gözleri benimkileri aradı. "Senin için herkesi döverim."

Göğsümdeki yük o kadar ağırdı ki nefes almak neredeyse acı verdi.

"Kim o?" diye sordu. "Kimi dövmem gerekiyor?"

Gözlerim yandı. Bunu neden yapıyordu? Yalnız olmadığım ve belki de –muhtemelen– bir umut olduğu fantezisiyle beni yumuşatıp baştan çıkarıyordu.

Kokusu bana vurdu. Bergamot ve mavi selvi, başımı kaldırıp onun mükemmel tenine ve koyu kaşlarına, mükemmel şekillendi-

rilmiş gür kahverengi saçlarına baktım. Siyah kirpikler, bir yerlerdeki aptal bir adanın lagününü çevreleyen yapraklara benzeyen gözlerini çerçeveliyordu ve bir an için kayboldum.

Sadece bir an için.

"Tanrım, lütfen" dedim sonunda. "Kendi hayatını yarat Will Grayson. Acınasısın."

Ve çenesini kaldırırken güzel gözleri anında sertleşti. Beni kucağından indirip masama itti. "Otur."

Sesi neredeyse incinmiş çıktığı için az kalsın gülecektim. *Muhtemelen saçmalıklarına kanacak kadar aptal olmadığıma üzüldü.* Ne planlıyordu? Güvenimi kazanıp, beni Mezunlar Günü'ne tatlı dille çekecek ve üzerime domuz kanı dökmelerini mi izleyecekti?

Hayır, yeterince orijinal değil. Will Grayson'ın hayal gücü daha genişti. Hakkını vermem gerekiyordu.

Bay Townsend boğazını temizleyerek, "Pekâlâ, hadi derse başlayalım" dedi.

Çantamı ve defterimi yerden alıp sandalyeme yaslandım ve kulaklıklarımı cebime soktum.

Kahvesinden hızlı bir yudum alıp masasındaki bir kâğıdı çevirirken, "Kitaplarınızı çıkarın" diye talimat verdi.

Will sessizce ileriye bakarak orada öylece oturdu ve çenesindeki kasların gerilmesini izlerken bir an duraksadım.

Neyse... Gözlerimi devirdim ve sınıfın geri kalanı gibi ben de kendi *Lolita* kitabımı bulup çıkardım. Will hariç, çünkü o bugün ne çanta ne de kitap getirme zahmetine girmişti.

"Kitapta, Humbert'ın güvenilmez bir anlatıcı olduğundan bahsetmiştik." Townsend bir yudum daha kahve aldı. "Hikâyeyi biz anlattığımızda hepimiz kendi hikâyemizin erdemli kahramanlarıyızdır."

Will'in bir nefes alıp verdiğini duydum. Kai Mori'nin ensesine odaklandım ve tıraşının ne kadar net ve temiz olduğuna hayran kaldım.

Bugün odaklanmakta zorluk çekiyordum.

Townsend şöyle devam etti: "Doğru ya da yanlışın sadece bir bakış açısı meselesi olduğuna değindik. Bir tilki için tazı kötüdür. Bir tazı içinse kurt. Bir kurt için de bir insan gibi gibi."

Hadi ama. Humbert Humbert raydan çıkmıştı.

Ve suçlu birisiydi. Tilki, tazı, kurt, her neyse.

"Lo'ya âşık olduğuna inanıyor." Öğretmen masasının etrafında dönüp ön tarafa yaslandı, ciltsiz kitabı avucunun içinde kıvrılmıştı. "Fakat işlediği suçtan tamamen habersiz de değil. Diyor ki..." Kitabını açıp okudu, *"Lolita'yı sonsuza dek seveceğimi biliyordum ne var ki aynı zamanda onun sonsuza kadar Lolita olarak kalmayacağını da biliyordum."* Bakışlarını kaldırıp sınıfa baktı. "Burada ne demek istemiş?""Büyüyeceğini" diye yanıtladı Kai. "Ve bir sübyancı olduğu için artık onu arzulamayacağını."

Bıyık altından gülümsedim. Eğer birini seçmek zorunda kalırsam benim gözde Atlım, Kai olurdu.

Townsend, Kai'ın düşüncelerini değerlendirdi ama sonra başka bir öğrenciyi konuşmaya davet etti.

"Katılıyor musun?"

Kız omuz silkti. "Sanırım insanların değiştiğini kastediyor ve o da değişecek. Büyüdüğü söylenemez. Onu arkasında bırakacak ve Humbert da korkuyor."

Muhtemelen Humbert'ın kastettiği de buydu ama Kai'ın değerlendirmesini daha çok beğenmiştim.

Öğretmen başıyla onayladı ve ardından çenesini başka bir öğrenciye salladı. "Michael?"

Michael Crist başını kaldırıp baktı, kaybolmuş gibiydi. "Ne var?"

Damon arkadaşına genizden güldü ve ben de başımı salladım.

Townsend sabırsız bir ifadeyle gözlerini yumup sorusunu tekrarladı. "Onun sonsuza kadar Lolita olarak kalmayacağını söylerken ne demek istedi sence?"

Michael bir süre sessiz kaldı. Cevap verecek miydi acaba?

Sonunda Townsend'e, "Humbert, Lolita'nın fikrini seviyor" dedi, *nokta* diyen bir sesle. "Sonunda ellerinin arasından kayıp gittiğinde hayali hâlâ orada olacak ve onu rahatsız edecek. Bunu demek istedi."

Hıh. Tamamen kötü bir değerlendirme değildi. Ve aralarında kitabı gerçekten okuyan tek kişi Kai'dı muhtemelen.

Townsend kıpırdandı, başka bir sayfaya geçip okudu: "Lolita şöyle diyor: *O kalbimi kırdı. Sen sadece hayatımı mahvettin.* Ona ne söylüyor?"

Herkes sessiz kaldı.

Öğretmen odayı inceleyip herhangi birimizden bir kıpırtı bekledi. "Sen sadece hayatımı mahvettin" diye tekrarladı.

Boğazıma iğneler batınca gözlerimi indirdim. *Sen sadece hayatımı mahvettin.*

Kapının yanındaki sandalyede oturan bir öğrenci iç çekti. "Ona bilerek yüz verdi" diye savundu. "Evet, yanlıştı ama bu günümüzün bir sorunu. Kadınlar istismara uğradıklarına bir anda karar veremez. Onunla isteyerek cinsel ilişkiye girdi."

"Küçükler rıza gösteremez" diye belirtti Kai.

"Ne yani, on sekiz yaşına geldiğinde sihirli bir şekilde duygusal ve zihinsel olarak olgunlaşıyor muyuz?" diye yanıtladı Will aniden sohbete katılarak. "Bir gecede oluyor, öyle mi?"

"Lolita bir çocuktu Will." Kai sandalyesinde dönüp arkadaşıyla tartıştı. "Humbert zihninde bizden sempati istiyor ve okurların çoğu da bunu gösteriyor çünkü onlara bunu yapmalarını söylüyor. Çünkü bize çekici gelen herkesin kusurlarını affetmeye hazırız."

Gözlerimi kırpmadan masama baktım.

"Lo'ya karşı hiçbir duygusu yok" diye devam etti Kai. "Genç kızlara karşı bir zaafı var. Bu münferit bir olay değil. Lolita istismar edildi."

"Ve onu, bir çocuk porno fotoğrafçısıyla yatmak için terk etti Kai" dedi hırsla Will. "Eğer tacize uğruyorsa neden aklını kullanmak yerine kendini tekrar aynı duruma düşürdü?"

Başparmağımı kitabın karton kapağında gezdirdim, parlak yüzeyde kayarken çıkardığı sesi dinledim. Çenem titredi, gözlerim biraz sızladı.

"Bunu neden yaptı ki?" diye sordu Will.

Başka bir öğrenci, "Ben de bunu söylüyorum" diye araya girdi.

Onlara aşırı basit düşündüklerini söyleyecekken sözcükler dilimin ucunda asılı kaldı. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir kızı

yargılamak, birine kendi yolunu bulma onurunu vermekten daha kolaydı. Sığ, şımarık ve cahil olduğumuz için bilmediğimiz ve asla anlayamayacağımız şeylerin varlığını düşünmemek daha uygundu.

Kaldın çünkü...

Çünkü...

"İstismar sevgi gibi gelebilir."

Gözlerimi kırpıştırdım, ses o kadar yakındı ki kulaklarım karıncalandı. Yavaşça gözlerimi kaldırıp Damon Torrance'ın profiline baktım, gömleği buruşmuştu ve kravatı gevşekti.

Bütün sınıf sustu ve yanımdaki Will'e baktığımda, arkadaşının kafasının arkasına bakarken kaşlarının çatık olduğunu gördüm.

Bay Townsend yaklaştı. "İstismar sevgi gibi gelebilir..." diye tekrarladı. "Neden?"

Damon o kadar hareketsiz kaldı ki nefes almıyormuş gibi göründü.

Hiç tereddüt etmeden öğretmene baktı. "Açlıktan ölmek üzere olan insanlar ne bulursa yer."

Sözleri havada asılı kalınca dondum ve bir anlığına ısındığımı hissettim. Belki de bir yerlerde beyin hücreleri vardı.

Tenimde gözler hissedince başımı çevirdim ve Will'in bakışlarının bacağıma odaklandığını gördüm.

Aşağı baktığımda parmaklarımın eteğimin bitimini sıktığını, uyluğumdaki çiziklerin ve morluğun bir kısmının açıldığını gördüm. Nabzım hızlandı ve eteğimi dizime kadar indirdim.

"Lütfen son bölüme geçin" diye seslendi Townsend. "Ve çalışma paketinizi çıkarın."

Ama morluk zonkladı ve aniden nefes alamaz hale geldim.

İstediğin her şeye sahip olabileceğini bilmiyor musun? Bana söylediğin herkesi döverim.

Çenem titredi. Buradan çıkmalıydım.

İstismar sevgi gibi gelebilir. Başımı iki yana salladım, eşyalarımı tekrar çantama koydum, ayağa kalktım ve çantanın kayışını kafamdan geçirip koridorda kapıya koştum.

"Nereye gidiyorsun?"

Kafamı öğretmene çevirdim. "Kitabı ve hazırlanmış yanıtları kütüphanede bitirmeye."

Yürümeye devam edip yaşlı gözlerimi kırpıştırdım.

"Emory Scott" diye seslendi öğretmen.

"Ya da abime üniversite puanımın neden berbat olacağını kendiniz açıklarsınız" dedim ona ters ters bakarak, "çünkü bu sınıftaki her konuşmanın yüzde doksan sekizine onlar liderlik ediyor." Atlılar'a işaret ettim. "Ek ödevlerimiz varsa bana mesaj atarsınız."

Kapıyı ittirerek açarken sınıfta fısıltıların yükseldiğini duydum.

"Emory Scott" diye bağırdı öğretmen.

Omzumun üzerinden Townsend'e baktığımda pembe bir kâğıt uzattığını gördüm.

"Ne yapacağını biliyorsun" diye azarladı.

Tekrar içeri girerek izni parmaklarının arasından kaptım. "En azından bir şeyler öğrenirim" diye karşılık verdim.

Ha dekanın ofisi ha kütüphane, hiç fark etmezdi.

Odadan çıkarken, Will Grayson'a bakmaktan kendimi alamadım: Sandalyesinin ucuna kaymıştı, çenesini eline dayayarak parmaklarıyla gülümsemesini sakladığını gördüm.

Odadan çıkana kadar gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Kaldırımda yürüdüm, gözlerimi kaldırmadan sola dönüp evime giden yoldan ilerledim. Son birkaç adımda uzun uzun ve sertçe gözlerimi kırpıştırdım; öğle sonrası esintisi yaprakları hışırdatırken kafam ağaçlara kaydı. Bu sesi seviyordum.

Rüzgâr kehanet habercisi gibiydi. Bir şeyler olacakmış gibi hissettiriyordu ama hoşuma gidiyordu.

Gözlerimi açarak merdivenleri çıktım ve sağa baktım, abimin cruiser'ını garaj yolunda görmedim. Midemdeki sıcaklık hafifçe soğudu, kaslarım sadece bir tık rahatladı.

En azından biraz zamanım vardı.

Ne boktan bir gündü. Öğle yemeğini atlayıp kütüphanede sak-

lanmıştım ve dersler bittikten sonra bando çalışmakta zorlandım, orada olmak istemiyordum ama eve gelmek de istemiyordum. Açlık sancıları midemi bulandırdı ama diğer her yerimdeki acıyı hafifletti.

Akçaağaçlar, meşeler ve kestanelerle süslenmiş, son turuncu, sarı ve kırmızılarla dolu sessiz caddeye girerek sokağıma baktım. Rüzgârın düşürdüğü yapraklar yerde dans ediyordu ve deniz ile bir yerlerdeki şenlik ateşinin kokusu burnuma doldu.

Benim gibi çocukların çoğu, Thunder Bay'deki nüfusumuz iki liseyi destekleyemeyecek kadar küçük olduğundan, oradaki devlet lisesine gitmeleri için Concord'a götürüldü ancak abim benim için en iyisini istediğinden ben Thunder Bay Lisesi'nde kalmıştım.

Varlıklı değildik fakat az para ödüyordu. Ben çok çalışıyordum, çok okuyordum ve abim memur olduğundan da okul ücretimin kalanından muaftım. Kaydolduğum özel lisenin sunduğu zenginlik ve ayrıcalık sayesinde daha iyi bir eğitim vermesi gerekiyordu. Fakat ben bunu görmüyordum. Hâlâ edebiyatta berbattım ve gerçekten keyif aldığım tek ders bağımsız çalışmaydı çünkü yaaaalnız kalabiliyordum.

Kendi başıma çok şey öğrenebiliyordum.

Buraya uyum sağlamamam ya da zengin olmamamız umurumda değildi. Çok güzel bir evimiz vardı. Yüzyılın başından kalma, üç katlı (bodrum katını da sayarsan dört), gri süslemeli kırmızı tuğlalı Viktorya döneminden. Yeterince büyüktü ve üç nesildir ailemize aitti. Büyük büyükannem ve büyükbabam bunu otuzlu yıllarda inşa etmişti ve büyükannem yedi yaşından beri burada yaşıyordu.

Kapıyı açıp hemen botlarımı çıkardım ve yukarı koştum, giderken kapıyı da arkamdan ittirerek kapattım.

Abimin odasının önünden geçerken okul çantamı çıkardım ve koridorda ilerlemeden önce kapımdan hemen içeri attım, her ihtimale karşı adımlarımı yumuşattım.

Büyükannemin kapısının önünde durup pervaza yaslandım. Hemşire Bayan Butler, karton kapaklı kitabından yukarı baktı, anladığım kadarıyla yine bir savaş zamanı gerilim romanı okuyordu; gülümsedi, sandalyesi sallanmayı bıraktı.

Ben de ona dudaklarımı sıkarak gülümsedim ve ardından yatağa baktım. "Nasıl?" diye sordum hemşireye, sessizce büyükanneme baktım.

Bayan Butler sandalyeden kalktı. "Dayanıyor."

Aşağı baktığımda karnının yavaş da olsa inip kalktığını ve verdiği her nefeste dudaklarının hafifçe büzüştüğünü gördüm. Yüzünün neredeyse her santimetresi kırışıklarla kaplıydı ama dokunursam teninin bir bebeğinkinden daha yumuşak olacağını biliyordum. Üzerime kiraz ve badem kokusu yayıldı ve Bayan Butler'ın bugün banyoda kullandığı şampuanın kokusunu alarak saçlarını okşadım.

Grand-Mère. Dünyada benim için en önemli kişiydi.

Onun için kalıyordum.

Gözlerimi indirdiğimde hemşirenin bugün büyükannemi güzel, yumuşak bir leylak kullanmaya ikna edemeyince sürdüğü şarap rengi ojeli tırnakları fark ettim. Küçük bir gülümsemenin belirmesini durduramadım.

"Ona bir süreliğine oksijen vermek zorunda kaldım" diye ekledi Bayan Butler. "Ama artık iyi."

Başımla onaylayıp uyumasını izledim.

Abim yakınlarda göçüp gideceğine inanıyordu, yataktan çıkabildiği zamanlar giderek azalıyordu.

Yine de henüz gitmemişti. Tanrıya şükür.

"Plakları sevdi" dedi Butler bana.

Bazıları eski döner tablanın yanında kartonlarının içine gelişigüzel sıkıştırılmış olan vinil yığınına baktım. Hepsini geçen hafta sonu bir garaj satışında bulmuştum. Ellilerin çocuklarından olduğu için seveceğini düşünmüştüm.

Aslında ellili yıllarda doğmamıştı. Bundan çok daha yaşlıydı. Ama o ellili yıllarda gençti.

Bayan Butler çantasını toplayıp anahtarlarını çıkardı. "Tek başına idare edebilecek misin?"

Başımla onayladım ama ona bakmadım.

O gittikten sonra ben bir süre daha büyükannemin yanında kaldım, haplarını ve iğnelerini daha sonrası için hazırladığımdan

emin oldum ve pencereyi birkaç santim açarak içeri biraz temiz hava aldım ancak Bayan Butler bizden bunu yapmamamızı istiyordu. Çünkü havadaki alerjenler nefes almasını zorlaştırabiliyordu.

Büyükannem, "Boş versene" demişti. Bu onun yılın en sevdiği zamanıydı ve sesleri ve kokuları seviyordu. Sırf sefil bir hayatta kalsın diye sürünmesini istemiyordum.

Telefonumdan oda kamerasını açıp kapıyı aralık bıraktım, odamdan çantamı aldım ve aşağı inip ocağın üstündeki suyun altını açtım. Telefonu mutfak masasının üstüne koydum, bana ihtiyacı olursa diye bir gözümü onda tuttum ve kitaplarımı açarak önce kolayları gözden geçirdim.

Dizüstü bilgisayarıma giriş yaptım, halk kütüphanesinden ihtiyacım olan tüm kitapları, Thunder Bay'de olmayan ancak Meridian City'de olan birkaç kitabı tarih raporum için talep ettim ve taslak hazırladım. WebQuest'i ve fizik egzersizlerini bitirdim, İspanyolca okumamı tamamladım ve edebiyata başlamadan önce sebzeleri doğrayıp sotelemek için ara verdim.

Edebiyat... Hazır soruların yanıtlarını hâlâ yazmamıştım ve yarına teslim edilmeleri gerekiyordu.

Dersi sevmiyor değildim. Kitapları sevmiyor değildim.

Sadece eski kitapları sevmiyordum. Üçüncü şahıs, bir kilometrelik dengesiz paragraflar... Üstelik bir de aptal bir akademisyen, beni yazarın umurumda bile olmadığı bir mobilya parçası hakkında yazılmış açıklamasının derin bir anlamı olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Yazarın ilk etapta ne yapmaya çalıştığını bile bilmediğinden epey emindim ve bunu yazarken muhtemelen kafaları afyondan güzeldi.

Ya da sakinleştirici şurup ya da pelinotu ya da o günlerde çocuklar ne kullanıyorsa ondan.

Artık kaliteli hikâyeler yazılmıyormuş ve hepsi buymuş gibi bu saçmalığı boğazımıza kadar sokuyorlardı. Üç sandalye arkamda oturan Caitlyn the Cutter *The House of the Seven Gables* kitabında nasıl bir anlam bulabilecekti ki? Anlıyordum.

Elbette *Lolita* o kadar eski değildi. Gerçekten berbattı ve 1955'te de berbat olduğundan eminim. *Büyükanneme soracağım.*

Lazanyayı ıslattım, biberleri ve soğanları pişirdim, eti kızarttım, hepsini karıştırıp fırına verdim. Salatayı yaptıktan sonra zamanlayıcıyı ayarladım ve çalışma sayfasını çıkarıp ilk soruyu okudum.

Ama sonra ışıklar parladı ve bakışlarımı kaldırdım, pencereden bir arabanın bizim garaj yoluna döndüğünü gördüm. Yağmur farlarda parıldayınca ayağa fırladım, kitaplarımı kapattım, kâğıtlarımı toplayıp her şeyi çantama tıktım.

Ateş basınca midem ekşidi.

Kahretsin. Bazen çift vardiya yapıyordu ya da bir-iki meseleye takılıp kalıyordu ve ben onsuz bir gece geçirecek kadar şanslı oluyordum.

Görünüşe göre bu gece şansım yaver gitmemişti.

Altıma kaçıracakmış gibi hissederek bacaklarımı sıktım ve okul çantamı hiç yemek yemediğimiz yemek odasına fırlattım. Hızla masayı hazırladım ve önkapı açıldığında arkama dönüp salatayı kabartıyormuş gibi yaptım.

"Emory!" diye seslendi Martin.

Her gün olduğu gibi mideme ağırlığın oturmasına engel olamadım ama yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştirdim ve başımı açık mutfak kapısından koridora uzattım.

"Hey!" diye cıvıldadım. "Yine yağmur mu yağıyor?"

Tam o sırada büyükannemin penceresini açık bıraktığımı fark ettim. *Kahretsin.* Zemini ıslatarak ona bir mazeret vermeden önce koşup kapatmak için uygun bir an bulmam gerekiyordu.

"Evet" diye içini çekti. "Sezon geldi, değil mi?"

Kendimi kıkırdamaya zorladım. Ceketini silkince damlacıklar her yere uçtu ve ben onu portmantoya astıktan sonra ıslak ayakkabıları ahşap zeminde gıcırdarken koridordan mutfağa ilerlemesini izledim.

Benim ayakkabılarımı kapıda çıkarmam gerekiyordu. Onunsa gerekmiyordu.

Başımı geriye çekip doğruldum ve uzun bir nefes verdim. Salatayı alıp çatalları koyarken dudaklarımı bir gülümsemeyle araladım. Kâseyi masaya koyarken, "Daha sonra köye koşuya çıkmayı düşünüyordum" dedim.

Durup kravatını gevşetti ve bana yan gözle baktı. "Sen mi?"

"Koşabilirim" diye itiraz ettim alınmış gibi yaparak. "Birkaç dakika."

Bir kahkaha atıp buzdolabına yürüdü, sütü çıkarıp kendine bir bardak doldurdu.

"Güzel kokuyor." Bardağını masaya getirip oturdu. "Ödevlerin bitti mi?"

Gümüş rozeti tepedeki ampullerin ışığı altında parlıyordu, siyah üniforması içindeki vücudu her geçen saniye daha da büyüyormuş gibi göründü.

Martin ve ben asla samimi olmadık. Benden sekiz yaş büyüktü ve ben doğduğumda zaten tek çocuk olmaya alışmıştı ve yaklaşık beş yıl önce ebeveynlerimiz vefat ettiğinde her şeyle o ilgilenmek zorunda kalmıştı. En azından evin yükü ona kalmıştı.

Boğazımı temizledim. "Neredeyse. Bulaşıklardan sonra tekrar kontrol etmem gereken bazı önemli sorularım var."

Aslında başlamamıştım bile ama hep süslerdim. Artık alışkanlık olmuştu.

"Günün nasıldı?" diye sordum çabucak, makarnayı fırından çıkarıp masaya koyarak.

"İyiydi." O kendisine lazanya koyarken ben salataları kâselerimize paylaştırıp kendime biraz su doldurdum. "Departman sorunsuz çalışıyor ve beni Meridian City'ye tayin etmeyi teklif ettiler ama ben..."

"Temizlik ve düzen seviyorsun" diye şaka yaptım "ve Thunder Bay de senin yuvan."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Hafifçe gülümsedim ama bir çatal dolusu marul alırken elim titriyordu. Sabah işe gidene kadar titremem durmayacaktı.

Yemek yemeğe başladı ve ben zorla bir lokma aldım, odayı dolduran sessizlik, dışarıdaki pencerelere çarpan damlaların sesinden daha gürültülüydü.

Ben konuşmasaydım söyleyecek söz bulurdu ve ben bunu istemiyordum.

Bacağını masanın altında yukarı aşağı sallanıyordu. "Biraz daha tuz ister misin?" diye sordum, sesim o kadar tatlıydı ki öğürmek istedim.

Tuzluğa uzanırken durdurdu. "Hayır" dedi. "Teşekkür ederim."

Elini indirip yemeye devam ettim.

"Günün nasıldı?" diye sordu.

Çatalına sarılı parmaklarına baktım. Yemek yemeyi bırakmıştı, dikkati üzerimdeydi.

Yutkundum. "Güzel. Biz, şey..." Kalbim hızla çarpıyor, kan vücuduma sıcak bir şekilde pompalanıyordu. "Edebiyat dersinde ilginç bir tartışma yaşadık" dedim. "Ve fen raporum..."

"Ya yüzme antrenmanı?"

Sustum.

Söyle gitsin. Yap gitsin. Eninde sonunda öğrenecek.

Ama onun yerine yalan söyledim. "İyiydi."

Her zaman önce bir yalanın arkasına saklanmaya çalışıyordum. Savaş ya da kaç arasında seçim yapma şansı verildiğinde uçardım.

"Öyle miydi?" diye zorladı.

Tabağıma baktım, yemeğimi yerken gülümsemem kayboldu. Biliyordu.

Gözleri tenimde bir delik açtı, sesi okşamaya benziyordu. Sesi kadife gibiydi, "Tuzu uzatır mısın?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım. Sesindeki ürkütücü sakinlik, fırtına öncesi sessizliğe benziyordu. Havanın iyonlarla yüklenmesi, bulutların alçakta asılı kalışı... Yaklaştığını kokudan anlardınız. Artık işaretleri biliyordum.

Uzanıp tuzluğu aldım ve yavaşça ona götürdüm.

Ama bardağına çarptım, sütü masaya dökülerek yandan damladı.

Gözlerimi hızla ona kaldırdım.

Bir anlığına bana baktı, sonra masayı kendisinden ittirerek uzaklaştırdı.

Ayağa fırladım ama o beni bileğimden yakalayıp sandalyeme geri çekti.

"Benden önce masadan kalkamazsın" dedi sakince, bir eliyle bileğimi sıktı ve bardağını dik konuma getirerek suyumu alıp tabağının önüne koydu.

İrkildim, elimi yumruk yaptığımda gözlüğüm burnumdan aşağı kayıyordu, kan dolaşımımı kestiği için derimin altında kan birikmişti.

"Benim iznim olmadan bu masadan asla kalma."

"Martin..."

"Koç Dorn bugün beni aradı." Önündeki boşluğa bakıp suyumu yavaşça dudaklarına götürdü. "Takımı bıraktığını söyledi."

Beyaz üniforma gömleğinin çözülmüş manşeti elini gizliyordu ama eklemlerinin beyaz olduğundan emindim. Acıttığı için bileğimi bükmeye başladım ama bunun onu daha çok kızdıracağını hatırlayarak hemen durdum.

"Bırakabileceğini söylemedim" diye devam etti. "Sonra da bir aptal gibi bu konuda yalan söylüyorsun."

"Martin, lütfen..."

"Akşam yemeğini ye, Em" dedi bana.

Bir an ona baktım ve bir kez daha ne kadar durdurmaya çalışırsam çalışayım bunun gerçekleşeceği gerçeğini kafamda bitirdim.

Bunu durdurmak mümkün değildi.

Gözlerimi tabağıma dikerek sol elimle sağ elimle olduğundan daha az emin bir şekilde çatalı kaldırdım ve biraz lazanya ve et sosu aldım.

"Sağlaksın sen aptal."

Durdum, hâlâ parmaklarının sağ bileğime sımsıkı sarılı olduğunu hissediyordum.

Sadece bir saniye sürdü ve sonra onun sağ elimi bana yönlendirdiğini ve beni çatalı almam için teşvik ettiğini hissettim. Çatalı alıp yavaşça ağzıma götürdüm; gümüş metalin şimdiye kadar hiç korkmadığım kör uçları bana gelirken eli hâlâ o bileğin etrafındaydı.

Tereddüt ettim ve sonra... Ağzımı açtım ve gümüş çatalı bademciklerime değecek kadar ittirdiğinde neredeyse öğürecektim.

Yemeği alırken çatalı geri çektim, aynı anda kolundaki direnci de hissettim.

İkinci turda çatalı yeniden doldurduk, ciğerlerim daralıyordu.

"Senin *sorunun* tam olarak nedir?" diye fısıldadı. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun. Asla. Niye?"

Lokmayı yeni bir dolu çatal gelirken son anda yuttum. Yemek ağzıma girerken elimi çekti ve kalbim bir anlığına durdu, uçlarının etimi delme tehlikesi karşısında ağzımdan bir inilti kaçtı.

"Kapıdan içeri gireceğimi ve senin beni oturtup kendini açıklayacağını düşünmüştüm ama hayır." Gözlerini dikip bana baktı. "Hiç değişmiyorsun. On yaşındayken yatağının altına şeker ambalajı saklamaya çalışırdın, on üç yaşında da aldığın üç günlük uzaklaştırmayı." Sesi kısıldı ama kulaklarımı ne kadar acıttığını fark edince neredeyse ürktüm. "Beni şaşırtsan ölürsün, değil mi? İşleri yapmanın doğru ve yanlış yolu vardır Emory. Neden hep yanlış şekilde yapıyorsun?"

Bu, iki ucu keskin bir bıçaktı. Cevaplamamı istediği sorular sorardı ama ne söylesem yanlış olurdu. Öyle ya da böyle, sonuç belliydi.

"Neden hiçbir şeyi benim sana öğrettiğim gibi yapmıyorsun?" diye bastırdı. "Öğrenemeyecek kadar aptal mısın?"

Çatal daha hızlı hareket etti, daha fazla yiyecek alıp ağzıma yükseldi, ben tam zamanında açarken uçları dudaklarıma saplandı. Ağzım yemekle doldu, daha fazlasını içeri itmeden önce yeterince hızlı yutamıyordum.

"Ölü ebeveynler" diye mırıldandı. "Ölmek bilmeyen bir büyükanne. Beceriksiz bir kız kardeş..."

Bileğimi bırakarak yakamı yumruğunun içine aldı ve ayağa kalkıp beni de çekiştirdi. Çatalı düşürdüm, beni tezgâha iterken çatalın tabağa çarptığını duydum.

Çiğnedim ve yuttum. "Martin..."

"Bunu hak etmek için ne yaptım?" diyerek sözümü kesti. "Neden bu çapalar beni batırdıkça batırıyor? Daima sabit. Daima yük."

Kalbim göğsümden fırlamaya çalışırken tahta sırtıma battı.

"Sonsuza kadar sıradan mı olmak istiyorsun?" diye tısladı, annemin yeşil gözleri ve babamın parlak, koyu kahverengi saçlarıyla bana kaşlarını çatarak. "Ne giyinmeyi biliyorsun ne saçını yapma-

yı, arkadaş da edinemiyorsun. Görünüşe göre iyi bir üniversiteye girmene yardımcı olacak etkileyici bir şey de beceremiyorsun."

"İyi bir okula gidebilirim" diye ağzımdan kaçırdım kendimi durduramadan. "Yüzmeye ihtiyacım yok."

"Sana ihtiyacın olduğunu söylediğim şeye ihtiyacın var!" diye bağırdı sonunda.

Büyükannemin bizi duyabileceğinden endişelenerek içgüdüsel olarak gözlerimi tavana çevirdim.

"Seni destekliyorum." Bir eliyle saçlarımdan tutup diğer eliyle kafama tokat attı.

Nefesim kesildi, irkildim.

"Öğretmen toplantılarına gidiyorum." Bir tokat daha başımı sağa sola salladı ve tökezledim.

Hayır.

Ama beni saçlarımdan tutarak geri çekti. "Masaya yemek koyuyorum." Yüzüme sızlatan bir tokat daha atınca bağırdım, gözlüklerim yere uçtu.

"Hemşiresinin ve ilacının parasını ben ödüyorum." Elini tekrar kaldırdı ve o tekrar tekrar vururken ben de kendi kollarımla kendimi koruyarak sindim. "Peki ettiğin teşekkür bu mu?"

Gözlerim yaşlarla doldu ama nefesimi toparlayabildiğim anda eli tekrar aşağı iniyordu.

Ve tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Dur. Ağlamak istedim. Çığlık atmak istedim.

Ama onun yerine dişlerimi sıktım.

Acı karşısında tıslադım, irkildim ve sindim.

Ancak ağlamadım. Artık değil.

O gidene kadar değil.

Beni tekrar yakamdan yakaladı, sıkıca yumruğuna alınca kumaş, boynumu sıktı. "Tekrar gideceksin" diye soludu yüzüme, "özür dileyeceksin ve takıma yeniden katılacaksın."

Gözlerine bakamadım. "Yapamam."

Beni tekrar tezgâha attı ve geri çekilip kemerini çözdü.

Boğazımda bir yumru oluştu. *Hayır.*

"Bu da neydi?" diye sordu. "Ne dedin?"

Öfke yüzünü buruşturdu ve yanakları öfkeyle kızardı ama bu hoşuna gidiyordu. Büyükannem ve benden şikâyet ediyordu –ne kadar büyük bir yük olduğumu sürekli yüzüme tükürüyordu– ama aslında gitmemi istemiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

"Yapamam" diye fısıldadım, daha fazlasını söyleyemedim çünkü sesim çok titriyordu.

Kemerini halkadan çıkardığında ne olacağını biliyordum. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu çünkü istemiyordu.

"Gideceksin."

Ağlamakla koşmak arasında kalmış bir halde o noktada öylece durdum. Eğer onu uğraştırırsam bu cezayı ona daha da tatlı kılacaktı. Lanet herif.

"Gitmeyeceğim."

"Gideceksin!"

"Morluklar yüzünden mayo giyemem!" dedim patlayarak.

Kemeri elinden sarkarken durakladı ve nefes aldığını bile duyamadım.

Evet.

Bu yüzden yüzmeyi bırakmıştım. İnsanların görmesi konusunda endişelenmesi gereken tek şey yüzüm değildi. Sırtım, kollarım, kalçalarım... *İnsanlar aptal değil Martin.*

Bir an için kafamı kaldırıp yüzünden –tabii varsa– nasıl duyguların geçtiğini görmek istedim. Endişe belki? Vicdan azabı?

Ne hissetmiş olursa olsun, bundan geri dönemeyeceğimizi bilmesi gerekiyordu. Artık gerçekti. Özürler, hediyeler, gülümsemeler ya da sarılmalar, ne olursa olsun onun bana yaptıklarını asla unutmayacaktım.

O halde neden şimdi duralım, değil mi Martin?

Öne atılıp bileğimi yakaladı ve hırlayarak beni masaya fırlattı. Tezgâha yüzüstü bastırınca gözlerimi sımsıkı kapattım, avuçlarım ve alnım tepede buluştu.

Ve ilk darbe geldiğinde gözyaşlarıyla mücadele ettim.

Ancak kayış tekrar tekrar inerken boğazımdan yükselen çığlıkları engelleyemedim. Artık kızgındı ve normalden daha sert vuruyordu. Canımı yaktı.

Ancak gitmem konusunda bir daha ısrar etmeyecekti. Haklı olduğumu biliyordu.

Mayo giyemezdim.

O gittikten sonra bir süre orada yattım, sırtımı kesen acıyla titredim.

Tanrım, ne olur bitsin.

Hareket edince inledim, bağırmadığıma şükrederek uzandım ve cep telefonumu alıp çevirdiğimde büyükannemin ekranda hâlâ uyuduğunu gördüm.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında asılı kaldı.

Her geçen gün daha az kendine geliyordu ve bu boku ondan saklamak daha kolay oluyordu. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Yukarıda duşunu açtı, uzun süre aşağı inmeyecekti. Yarın uyanır, işe ve okula gitmeden önce sessizce birbirimizin yanından geçerdik ve o öğleden sonra erkenden eve döner, değişiklik olsun diye bize akşam yemeği hazırlayan kişi olurdu. Nazik ve sessiz davranırdı, sonra masada normalde ilgilenmese de benim ilgilendiğim bir üniversiteyi gezmekten bahsederdi fakat hafta sonu yolculuğu vakti geldiğinde çıkmak üzere hiçbir işaret vermezdi. "Harika kardeş ilişkisi" acayipliğinin sona ereceğini ve onun tekrar kötü alışkanlıklarına dönmeye hazırlandığını bilmeden önce bir hafta soluklanabilirdim.

Bir bağımlılıktı.

Bir hastalık.

Ama artık bilmiyordum. Bu hafta kötü geçmişti. Bununla sonuncu arasında daha az soluklanma fırsatım olmuştu.

Bulanık zihnimle gözlüklerimi buldum ve yavaş yavaş yaptığımız pisliği temizledim, bulaşıkları bitirip kalanları kaldırdım ve ışığı kapatıp çantamı aldım.

Telefonumu çantama koydum ama merdivenlere dönüp ilk adımı atarken durdum.

Hâlâ uyuyordu. Belki gece boyunca uyurdu. Onu telefonumdan her yerden izleyebilirdim.

Yine de ayrılmamalıyım. Sırtım acıyordu, saçlarım darmadağınıktı ve hâlâ üniformamı değiştirmemiştim.

Ama ödevimi bitirmek için yukarı çıkmak yerine otomatik pilottaymış gibi geri çekildim. Ayakkabılarımı alıp kapıdan dışarı çıktım ve koştum, spor ayakkabılarımı giymek için bile durmamıştım. Yağmur saçlarıma, kıyafetlerime ve bacaklarıma düştü; sokaktan yukarı, köşeyi dönüp köye var gücümle koşarken yalın ayaklarım yağmurun altında kaldırımı dövdü.

Penceresini açık bırakmam umurumda değildi. Büyükannem yağmuru seviyordu. *Bırak duysun.*

Çantamın, kitaplarımın ve ödevimin ıslanmış olması umurumda değildi.

Bir kez daha sağa döndüm ve ilerideki meydanın ışıklarını görünce koşmayı bıraktım, sonunda nefes alabildim. Nefes üstüne nefes çektim, ciğerlerimdeki serin hava ve tenime yapışan yağmur beni neredeyse gülümsetecekti.

Sinema salonunun çadırı ileride parlıyordu ve daha yazıyı okuyamadan bütün gece sürecek bir korku filmi maratonu izlediklerini anladım. *Kong, Frankenstein, Killer Ants, Sinek...*

Ekim ayı boyunca sinema, temizlik ve stok yenileme nedeniyle sabah sekiz ile öğlen arasında kapalıydı ve günün geri kalan yirmi saatinde kutlama amacıyla yeni çıkan filmler ve eski favoriler gösteriliyordu. Bir nevi bir ay süren korku festivaliydi.

Bilet gişesine koşup ayakkabılarımı giydim ancak sırılsıklamdılar ve bağcıkları sarkıyordu, çantama uzanıp biraz para çıkardım.

"Bana tüm gece bileti ver" dedim kıza, buruşuk onluğu küçük delikten iterek.

Bütün gece burada olmayacaktım ama en azından istediğim kadar kalabilirdim.

Biletimi alıp aceleyle kapıdan içeri girdim ve büfenin yanından geçerek üst kata, üçüncü salona ilerledim.

Hızla yürüyüp kapıları açtım ve abimin, dışarı çıktığımı anlayıp beni takip etmiş olması ihtimaline karşı etrafıma dikkat ederek hızlı adımlarla koridorda ilerledim ve çantamı çıkardım. Ekranda bir hayvan çığlık attı ve hemen bir koltuğa oturup güvende olduğumdan emin olmak için etrafıma baktım.

Sadece güvende değildim, aynı zamanda yalnızdım. Burada benden başka kimse yoktu.

Biraz rahatladım.

Hafta içi bir gündü ve okul vardı. Mekânın boş olması mantıklıydı. Kimse bilet almasa bile filmi yine de koymaları tuhaftı.

Çantamı yere koyup içine uzandım ve eşyalarımın hâlâ kuru olduğuna şükrederek telefonumu çıkardım ve büyükannemi tekrar kontrol ettim.

Hâlâ karanlıkta yatağında yatıyordu; odadaki monitör sürekli bip sesi çıkarıyor ve hiçbir alarm vermiyordu. Bazen onu Martin'le yalnız bırakmaktan endişeleniyordum ama o onunla gereğinden fazla ilgilenmeyi gerçekten istemiyordu.

Telefonu elime alıp koltuğa yaslandım, ekrana bakıp Godzilla'yı gördüğümde sırtımda olduğunu unuttuğum acıyla irkildim.

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Godzilla'yı severim.

Ve daha ne olduğunu anlamadan önce patlamış mısır yiyor ve ekrana bakıyordum; abim, okul, Will Grayson ve edebiyat dersi solup kaybolurken gözlerim her kareye odaklandı.

Çünkü Godzilla harikaydı.

Ve *Lolita* başımı ağrıtıyordu.

Bölüm 3

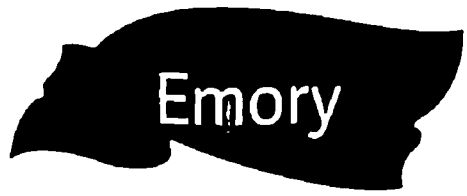

Günümüz

"Will?" Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulup taş zemine hafifçe vurdum ve ellerimin altındaki pisliği hissettim.

Beni nereye götürmüştü?

Karanlıkta görmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım ama her şey çok karanlıktı. Yüzüme dokundum. Gözlüklerim hangi cehennemdeydi?

Kahretsin.

Gözlüksüz veya ara ara kullandığım temas noktaları olmadan şöyle böyle görebiliyordum ama karanlıkta değil. Zeminden kalktım, ayakkabılarımın altındaki düzgün olmayan taşlar tabanlarıma battı.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp etrafıma bakındım. Karanlığı aydınlatan bir şey yoktu. Ufacık bir ışık bile. Ne Ay. Ne lamba. Hiçbir şey yoktu.

Dövüşüp çırpınmış ve vurmuştum, sonrasında hatırladığım tek şey bir kapıdan geçip merdivenlerden aşağı indiğimiz, bir köşeyi döndüğümüz ve her şeyin aniden karardığıydı.

Will, Tanrım. Hapisten çıkalı yıllar olmuştu. Neden bu zamana kadar beklemişti ki?

Etrafımda dönerken soğuk havayı, toprak ve suyla ıslanmış kokuyu içime çektim.

Değişmişti. Tamamen aynı görünüyordu ve aynı anda dünyalar kadar farklıydı.

Gözleri...

Bana bir şey olmasına izin mi verecekti?

"Sana yalan değil dedim" dedi birisi ve gerildim.

Odadaki Taylor Dinescu'nun sesine benziyordu ama ne bir insan ne de bir eşya görebiliyordum.

"Söylemediğini biliyordum" dedi diğer yanımdaki başka bir adam. "Kızlar farklı kokar. İçeri girdiğimizde evin her yerinde kokusu vardı."

Dönüp yeni sese baktım.

Ama sonra solumdan başka bir adam konuştu. "Bırakın kaçsın derim" diye alay etti. "Zaten dışarıda ölür."

Ona döndüm, zorlukla nefes alarak ellerimi uzattım. Neredelerdi?

Hangi cehennemdeydiler bunlar?

"Tanışmadan mı Rory?" diye sordu tanımadığım diğer kişi. "Hadi ama. Canım sıkıldı. Bana kalırsa burada kalabilir. Sen sıkılmadın mı?"

"Hayır" diye yanıtladı Rory keskin bir ses tonuyla. "Her şeyi olduğu gibi seviyorum."

Kahkahalar odada yankılandı, Taylor şaka yaptı: "Burada senin ihtiyacın olan her şey olabilir moruk ama benim yok."

"Gözlüğüm nerede?" diye bağırdım. "Lanet ışıkları açın!"

"Sendeydi." dedi Taylor, Rory ya da Will olmayan biri. "Al."

Benden birkaç metre ötede aniden bir parıltı parladı ve birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp karanlık bir şeklin yaktığı muma alıştım.

Tuğla duvarlar görüş alanıma girdi ve birisi önümde bir şey tutuyordu.

Geri sendeleyerek iç çektim ama sonra elinde gözlüğümün olduğunu fark ettim, onu aldım. "Uzak dur benden" dedim uzaklaşarak.

"Sakin ol bebeğim" dedi tatlı bir sesle. "Sadece onu kıracağından korktuk. Bunu kaçırmanı istemeyiz."

Bir yerlerden bir homurtu yükselirken gözlüklerimi taktım, başımı sağa sola salladım ve ne var ne yok değerlendirdim.

Ahşaptan yapılmış asma tavan alçaktı, su damlayıp duvarlardaki tuğlaları ıslatıyordu, benden daha uzun olan boş şarap rafları alanın geri kalanını dolduruyordu ve odanın etrafında tahta fıçılar duruyordu. Merdivenler arkamdaki tavandaki bir dizi kapıya çıkıyordu ve köşede homurdanan bir fırın çalışıyordu. Bir bodrum katındaydık. Bu evde birkaç tane olabilirdi.

Kapılara göz attım.

"Micah." Bana gözlüğümü veren adam tekrar yanıma gelip elini uzattı. "Moreau."

Hızla geri çekilip eline ve sonra yüzüne pis pis baktım.

Micah Moreau mu? Boynuna ve kulaklarının çevresine sarkan, mavi gözlerini delip geçen siyah saçlarını ve gülümsediğinde sol yanağında oluşan gamzeyi inceledim. Belki yirmilerinin başındaydı.

Moreau, Moreau...

"Stalinz Moreau mu yoksa?" diye sordum nefes nefese.

Babası o muydu?

Sadece içten bir tavırla gülümsedi ve omuz silkti.

Kahretsin. Nasıl kötü bir evlattı ki bir azılı suçlu bile kendi oğluna katlanamıyordu?

Arkasında, yanakları çukur ve benimkinden daha güzel tenli, ince uzun bir sarışın herifi işaret etti. "Rory Geardon" diye belirtti. "Ve Taylor'la tanıştın."

Will'in arkasındaki üst üste dizilmiş sandıkların üstünde oturan, omzunun üzerinden eğilerek bana sırıtan Taylor'a baktım.

Gözlerimi Will'e kilitledim. Sandıklara yaslandı, ellerini kapüşonlusunun orta cebine soktu.

Yanında bir kapı görünce ona koştum. Sandıklardan doğrularak beni yakaladı ve vücudunu ittirince cebinde bir şey hissettim.

Durdum, sonra dank etti. *Bıçağım.*

Ya da uyandığımda üzerimde olan bıçak. Onu daha önce hiç görmemiştim ve cebime nasıl girdiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onu geri istiyordum.

Kapüşonlunun cebine elimi sokup bıçağı çıkardım ve geri çekilip tekrar çıkararak etrafıma baktım.

Diğerleri bıyık altından kıs kıs güldü.

"Beni buraya sen mi getirdin?" diye bağırdım Will'e.

Ne zamandır buradaydı?

Ama bir cevap beklemiyordum.

Sadece çığlık attım. "Bırak gideyim!"

Nefes aldım; karanlık ve daracık bu küçücük alanda kaçacak bir yerim olmadığı gerçeği kanımı dondurdu. Hıçkırıklarımı bastırdım.

Ona güvenilemeyeceğini biliyordum. Ona bunu söylemiştim. Biliyordum.

"Senden nefret ediyorum" dedim. Bunun tek nedeni oydu.

Taylor kasalardan atlayıp bana atıldı, ben de ona hamle yaptım ama arkadan biri bileğimi tuttu.

Bıçağı savurarak hızla geri döndüm ve Micah tıslayarak geriye tökezledi.

Kolundan kan damlıyordu, ben de bıçağı tutarak onları karşıma aldım ve geri çekildim.

"Siktir" diye küfretti Micah.

"Sana bırak orada ölsün demiştim" diye tısladı Rory ve Micah'nın kanayan kolunu tutup kaldırdı.

"Beni buradan çıkarın!" diye tekrar bağırdım.

Ama sonra hepsi başlarını kaldırıp arkama baktılar ve oldukları yerde mıhlandılar.

Sırtımı dikleştirdim. *Ne?*

Ama merak edecek vaktim yoktu. Birisi bıçağı tutan elimi yakalayıp sıktı ve diğer eliyle boğazıma yapıştı.

İç çekip bağırarak bıçağı yere bıraktım.

Boynumu tutarak beni döndürdü ve başımı geriye yatırıp yukarı baktığımda geriye yatırılmış altın rengi kahverengi saçları ve kehribar rengi gözleri çevreleyen yüksek elmacıkkemiklerini gördüm.

Gençti ama diğerlerinden daha büyüktü. Belki Will'in yaşındaydı.

Dudaklarının köşesi kıvrıldı ve geniş omuzlarını, saat beş yönündeki gölgesini ve boynundaki şişkin damarı görünce kalbim o kadar hızlı attı ki canım yandı.

"Genç kadınlar için ayrı bir tesisleri vardır sanıyordum" diye şaka yaptı, bakışlarıyla vücudumu süzerken. "Yaramazlık yapmaya devam etmemizi mi sağlamaya çalışıyorlar?"

Arkamdan keyifli homurtular yükseldi ve zeminde bir sürtünme sesi duyduğumda ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalıştım, muhtemelen birisi bıçağımı almıştı.

Saçlarım yüzüme, gözlüğüme dökülüyordu ve nasıl da susamıştım.

Beni serbest bırakınca arama onlarla mesafe koyarak geriye fırladım.

"Beni bağışla" dedi. "Sadece bir şaka."

Etrafımda dolaştı, Micah Moreau'nun önünde durdu ve adamın kolunu kaldırıp inceledi.

Bakışlarımı Will'e çevirdim ama o sadece aşağı baktı, ben orada değilmişim gibi dalgın dalgın tırnaklarının altındaki kanı çakımla kazıdı.

"İyileşir." Micah ile konuşan adama dönüp baktığımda kan akışını durdurmak için kolunu yukarı kaldırdığını gördüm. "Sadece temiz tut."

Bu adam da kimdi? Yoksa o?..

"Sorumlu" o muydu yoksa?

Kıyafetlerini inceledim: Parlak deri kemerli siyah kumaş pantolonunun içine sıkıştırılmış, jilet gibi ütülenmiş beyaz gömleğini gördüm. Siyah deri ayakkabılar giyiyordu ve her şey sanki ona özel dikilmiş gibi ona mükemmel uyuyordu.

Diğer adamlardan biraz daha iyi giyiniyordu ama "biz" demişti. "*Yaramazlık yapmaya* devam etmemizi *sağlamaya* mı çalışıyorlar?" demişti.

O da bir mahkûmdu. Will'in bahsettiği alfa oydu.

Micah bana kaşlarını çatmadan önce başıyla onayladı ve alfa bana dönüp baktı.

"Onlar adına özür dilerim." Bir elini göğsüne kaldırıp yaklaştı. "İçtenlikle."

Ama daha fazla yaklaşmadan onu geri ittim, ütülü beyaz gömleği artık benim kirimle pislenmişti. "Benden uzak dur." Sonra Will'e baktım. "Will!" diye bağırdım.

Orada öylece durdu, bakışlarını vurdumduymaz bir tavırla benimkilere kaldırdı.

"Will!" Tanrım, kendine gel!

Boş ver gitsin. Merdivenlere koştum ve dışarı çıkmak için ikili kapıyı salladım.

"Bunu denemezdim" dedi alfa. "Hava soğuk, nasıl avlanacağını bildiğini sanmıyorum ve inan bana, bir gün boyunca her yöne yürüsen bile kendi ayak izlerin dışında hiçbir şey göremeyeceksin. Sonunda pes edip donmuş kıçını buraya getireceksin çünkü başka seçeneğin yok."

Hırladım, bedenimi itip kapılara çarptım ama tek duyabildiğim, kapıyı sabit tutan diğer taraftaki zincirlerdi.

"Ona geri ver" dediğini duydum arkamdan.

Omzumun üzerinden baktığımda bıçağımı tutan Rory ile konuştuğunu, elinde çevirip incelediğini gördüm.

Gözlerini kıstı. "Micah'yı yaraladı" diye itiraz etti.

Alfa ona yaklaştı, tek kelime etmeden gözlerinin içine baktı. Rory dudaklarını bastırıp bana yaklaşarak artık kapalı olan çakıyı bana fırlattı.

Yakaladım, çakıyı sıkıca yumruğumda tutarak merdivenlerden indim.

Alfa bana bakarak, "Adım Aydın" dedi. "Aydın Kadir. Bir daha sana kimse dokunmayacak. Söz veriyorum."

"Senin sözün..." Neredeyse gülecektim. "Senin hakkında bildiğim tek şey buraya kilitlenecek kadar aşağılık olmanken bunun bir önemi var mı?"

Gülümseyerek duvardaki küçük çelik kapıya yürüdü ve açtı.

İçeride alevler patladı ve aşağı uzanıp birkaç kütük alıp fırının içine attı. "Beni tanıyor olabilirsin" diye karşılık verdi, maşayı alıp közleri karıştırarak. "Muhtemelen ailem, üstündeki, Target'tan alınmış o ucuz gömleğin üretildiği Vietnam'daki birçok merdivenaltı imalathaneden birinin sahibi."

Taylor gülünce sırtımı dikleştirdim.

Aydın'ın üst kattaki buzdolabındaki yiyeceklerin çoğunda gördüğüm beyaz kasap kâğıdını açarak bir parça et çıkarmasını izledim.

Parmaklarıyla alıp metal bir tepsiye koydu ve tuğla fırına kaydırdı. Alevler onu yuttuğunda irkildim, lanet fırın bir insanı alacak kadar derin görünüyordu.

Gerildim.

"Kimse sana dokunamayacak" dedi alevlere baktıktan sonra bana bakmak için dönerek. "Sen bizden isteyene kadar."

Odayı kahkahalar doldurdu ve ben de tavrımı bozmadan dudaklarımı yaladım.

"Neden buradayım?" diyerek yanıt istedim.

Ama sadece benimle dalga geçti. "Değil mi?" dedi. "Neden herhangi birimiz buradayız? Hepimiz masumuz."

Rory ile Micah gülerken ben öne çıktım, çakıyı elimde sımsıkı tutuyordum.

"Ben mahkûm değilim" dedim. "Zengin bir aileden değilim. Tek hatırladığım öğle yemeği için San Francisco'daki ofisimden ayrıldığım, sonra burada uyandım. Neredeyiz?"

Aydın sadece alevlere baktı, yüzünde alevler dans etti.

"Will'i tanıyor" dedi Taylor.

"Öyle mi?" Aydın omzunun üzerinden Will'e baktı. "Aileden mi? Lütfen öyle olmadığını söyle."

Will geride kaldı, elleri yine cebinde kasalara yaslandı. Bana bakarken gözlerine ateş yansımıştı.

"Will" diye yalvardım.

Ancak sessiz kaldı.

"Seni tanımıyor gibi görünüyor" diye dalga geçti Aydın.

Başımı iki yana salladım. "Güvenlikle ya da burayı yöneten insanlarla iletişime geçmenin bir yolu olmalı ya da..."

Aydın, tepside cızırdayan bifteği çıkarıp tahta masaya koydu, bıçağını ve çatalını alıp eti kesti.

"Elbette bir mutfağımız var ama et burada çok daha iyi pişiyor." Bana bakarak beni davet etti. "Aç olmalısın. Tamamen medeniyetsiz değiliz. Buraya gel."

Bir sürahi alıp bir bardağa su döktü ve ne kadar güzel göründüğünü görünce ağzım daha da kurudu.

"Adın?" diye sordu, bardağı ve tavayı bana iterek.

Ağzımı sımsıkı kapattım.

Ama Will benim adıma konuştu. "Adı Emory Scott" diye yanıtladı.

Will'e dik dik baktım. Gözlerinde bir gülümseme dans etti.

"O da mı Thunder Bay'den?" diye sordu Aydın.

Ve Will başıyla onayladı.

Taylor yerine dönüp Will'in arkasındaki kasalara oturdu ve tekrar Will'in omzu üzerinden herkes gibi bana baktı.

Şu anda bunu umursamayacak kadar kızgın olduğum için Will'e biraz daha yaklaştım.

"Her zaman takip eder" diye alay ettim onunla. "Asla lider değil ve her zaman kendisini seven herkese tutunur."

Gözlerini bana dikti.

"Arkadaşların hayatlarına devam etti" dedim ona. "Thunder Bay'i satın alıyorlar. Aile kuruyorlar. Muhtemelen en zayıf halkalarından kurtuldukları için mutlular." Gözlerim ona öfkeyle kilitlendi. "Evden gelen haberlere bakılırsa Damon bile mutlu. Gram tereddüt etmiyor ve sensiz de gayet iyi idare ediyor."

Çenesindeki kaslar gerildi ve ben biraz gülümsedim.

Evet, bu hoşuna gitmemişti.

"Damon..." diye mırıldandı Aydın, Will'e bakarak. "Torrance mı?"

Will sessiz kaldı.

"Ve Michael Crist ve Kai Mori, değil mi?" diye devam etti Aydın. "Bir yıl geç ve bir kadın olmasa, yardım gönderecek kadar sadık arkadaşların olmasını kıskanırdım."

Başımı iki yana salladım. "Güvenlikle ya da burayı yöneten insanlarla iletişime geçmenin bir yolu olmalı ya da..."

Aydın, tepside cızırdayan bifteği çıkarıp tahta masaya koydu, bıçağını ve çatalını alıp eti kesti.

"Elbette bir mutfağımız var ama et burada çok daha iyi pişiyor." Bana bakarak beni davet etti. "Aç olmalısın. Tamamen medeniyetsiz değiliz. Buraya gel."

Bir sürahi alıp bir bardağa su döktü ve ne kadar güzel göründüğünü görünce ağzım daha da kurudu.

"Adın?" diye sordu, bardağı ve tavayı bana iterek.

Ağzımı sımsıkı kapattım.

Ama Will benim adıma konuştu. "Adı Emory Scott" diye yanıtladı.

Will'e dik dik baktım. Gözlerinde bir gülümseme dans etti.

"O da mı Thunder Bay'den?" diye sordu Aydın.

Ve Will başıyla onayladı.

Taylor yerine dönüp Will'in arkasındaki kasalara oturdu ve tekrar Will'in omzu üzerinden herkes gibi bana baktı.

Şu anda bunu umursamayacak kadar kızgın olduğum için Will'e biraz daha yaklaştım.

"Her zaman takip eder" diye alay ettim onunla. "Asla lider değil ve her zaman kendisini seven herkese tutunur."

Gözlerini bana dikti.

"Arkadaşların hayatlarına devam etti" dedim ona. "Thunder Bay'i satın alıyorlar. Aile kuruyorlar. Muhtemelen en zayıf halkalarından kurtuldukları için mutlular." Gözlerim ona öfkeyle kilitlendi. "Evden gelen haberlere bakılırsa Damon bile mutlu. Gram tereddüt etmiyor ve sensiz de gayet iyi idare ediyor."

Çenesindeki kaslar gerildi ve ben biraz gülümsedim.

Evet, bu hoşuna gitmemişti.

"Damon..." diye mırıldandı Aydın, Will'e bakarak. "Torrance mı?"

Will sessiz kaldı.

"Ve Michael Crist ve Kai Mori, değil mi?" diye devam etti Aydın. "Bir yıl geç ve bir kadın olmasa, yardım gönderecek kadar sadık arkadaşların olmasını kıskanırdım."

Herkes kıkırdadı.

Beni kimse göndermemişti. Birisi beni kaçırmıştı.

"Yeterince uzun sürdü" diye ekledi Taylor. "Ve tüm bu zaman boyunca burada ona sahip çıkıyorduk."

"O artık bizim" dedi Aydın bana. "Senatör torununun artık daha iyi arkadaşları var tatlım. Savaşçılık oynadıkları oyuncaklar değiliz artık."

"Hayır, siz sanki *herhangi* bir gücünüz varmış gibi oynayan mahkûmlarsınız."

Hiç etkilenmeden bir kez başıyla onayladı. "Bu konuya başka zaman tekrar değineceğiz. Yemek ye."

Yiyecek orada duruyordu, kokusu havaya yayılıyordu ve Micah'nın ona birden çok kez baktığını gördüm.

Aydın biftekten bir ısırık aldı. Onların yiyecekleri neredeydi? Will'e baktım ama o bakışlarını üstümden hiç ayırmamıştı.

"Bir ay burada kalmayacağım" dedim.

Aydın yemeye devam etti ve bir bardak su içip yutkundu.

Başka bir lokma daha keserek, "Vahşi doğada her şey hızlı olur" dedi. "Avlanmak, balık tutmak, yürüyüş yapmak, her yerden çok uzak olduğumuz için... basit bir yaralanma, ölüm anlamına gelebilir." Gözlerini bana kaldırdı. "Basit bir yaralanma insana büyük acı yaşatabilir."

Yemeğini çiğnedi ve tabağını iterek yutkundu.

"Micah ilk geldiğinde anksiyete krizi geçirdi" diye açıkladı adama bakarak. "Hatırlıyor musun? Onu bütün gün burada tutmak zorunda kaldık çünkü histerisi bizi delirtiyordu."

Bakışlarımı Micah'ya çevirdim, gözleri şimdi yerdeydi. Onu buraya mı kilitlemişlerdi? Panik atak geçirdi diye mi? Ölebilirdi.

Will'e gözlerimle yalvardım ama o artık bana bakmıyordu. Artık hiçbir şeye bakmıyordu, aynı Micah gibi yere bakıyordu.

"Bunun yanlış zamanda başına gelmesinden nefret ederim" dedi Aydın bana yaklaşarak. "Ekipler tekrar geldiğinde burada, tünellerde olabilir ve gelecek ay tekrar gelene kadar fark edilmeyebilirsin."

Kalbim mideme oturdu ve geri kalanların neden buraya kilitlendiğine dair hiçbir fikrim olmasa da onu neyin böylesine bir tehdit haline getirdiğine dair çok iyi bir fikrim vardı.

Bana bir adım attı, artık arkasındakiler o kadar da içten gülmüyordu.

"Bizimle kalacaksın" diye fısıldadı Aydın. "Onlar gelene kadar seninle ilgileneceğiz."

Başımı kaldırıp ona baktım, kehribar rengi gözlerindeki koyu kahverengi, tehditle keskinleşti.

Ses tonumu sakin tutmaya çalışarak, "Will'i yalnız görmek istiyorum" dedim.

Aydın, Will'e baktı. "Bizim kulaklarımızdan saklamak istediğin bir şey var mı?"

Will'in gözleri benden ona kaydı ve bir an tereddüt ettikten sonra, "Hayır" diye cevap verdi.

Aydın sırıtarak bana döndü ve biliyordum.

Biliyordum...

Burada kalamazdım. Yakınlarda bir kasaba vardı. Vücudumun susuzluktan ölme sınırına kadar olan süre, üç gün boyunca yürürsem onu bulurdum.

Yavaş yavaş Aydın'ın etrafında daireler çizerek geri geri gittim ve kapıya ilerlerken gözlerimi diğerlerinden ayırmadım. "Biraz eğlenmek ister misiniz?" diye sordum Taylor'a. "Beş dakika önde başlarım."

Kocaman sırıttı, Aydın'a baktı ve sonra tekrar bana döndü. "İki" dedi tatlı tatlı.

Kasalardan atladı; Will, Rory ve Micah bana dönerken Aydın arkada durup bekledi.

Ve daha sonra...

Kapıya atılıp açtım ve hızla geçerek eski taş merdivenlerden yukarı ve tepedeki kapıya koştum.

Arkamdan uluyarak ayaklarımın altında bir ateş yaktılar ve ben de evin ön kapısının nerede olduğunu bilmediğim için etrafımda döndüm ama mutfağı görüp oraya koştum.

Büyük adanın etrafından dönerek arka kapıdan çimenlere atladım, hemen dizlerimin üzerine düştüm ve küçük ıslak tepeden aşağı yuvarlandım, her yer zifiri karanlıktı.

Tenimden içeri buz girdi.

Haklı çıkmıştı. Hava soğuktu.

Ayağa kalkıp ayaklarımın ucundan güç alıp koştum. Önümdeki ağaçlara doğru ilerlerken arkama bakma riskini göze almadan var gücümle koştum.

Nefes nefese soluma baktığımda uçurumun üzerinden akan devasa bir şelale gördüm. Yavaşladım, tepemde yükseldiğini ve evin balkonlarının ona baktığını görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Of Tanrım. Hayret içinde koşmaya devam ettim. Hangi cehennemdeydim ben?

Şelale, görüş alanımda olmayan bir vadiye dökülüyordu ama sadece başımı salladım ve o kadar hızlı koştum ki vücudum çığlık attı. Karanlık ormana dalarak çalıların arasından hızla geçtim. Keşke beyaz gömlek giymeseydim.

Ağaçların etrafından döndüm, arazinin yana yayıldığı ormanın kenarına yakın durmaya karar verdim. Büyük ihtimalle aşağıda şelaleden dökülen suyu taşıyan bir nehir vardı ve su varsa kasaba da vardı.

Dallar kollarımı kırbaçlar ve ben kayalara takılıp tökezlerken, ileri bakmaya bile zahmet etmedim, gözlüğümü burun kemiğime ittim; bıçağı elimden bırakmadan hava almaya çabalıyordum.

Çok soğuktu. Neredeydik? Henüz ekim ortasıydı, arka bahçelerinde bir şelale vardı ve yaşadığım hiçbir yere ait olmayan ağaçlar görüyordum.

Kanada? Tsuga, ladin, beyaz çam vardı... Bu ağaçlar Kuzey Amerika'nın kuzeydoğu kesimine özgüydü.

Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra St. John'da eski bir evi yenileyen bir tasarım ekibiyle çalışmıştım. Tesis sahibi, yerel bitki örtüsünün mülke yeniden dahil edilmesi konusunda kararlıydı.

Tanrım, buraya nasıl geldim?

Arkamdan bağırışlar artarak havada yükseldi ve sızlandım. Geliyorlardı.

Kendimi zorladım, soğuğa rağmen sırtım terden ıslanmıştı, uğultuları yaklaştıkça yaklaşıyordu ve neredeyse ellerini üzerimde hissedebiliyordum. Yere düştüm ve kendimi saklamak için bir çalının arkasına atıldım.

Hızla nefes alıp vermemi durduramıyordum, kalbim göğsümden fırlayacaktı âdeta. Onları atlatmayı başaramayacaktım.

Onlar pes edene kadar saklanacak ve sonra kaçacaktım.

Yapraklar hışırdadı ve ayaklar zemini döverek geçip gitti. Çalıların arasından onları göremiyordum ama duyabiliyordum.

Koştular, adımları yavaş yavaş uzaklaşırken olduğum yerde sabit kaldım.

"Emory!" diye seslendiler ama sesleri yakından gelmiyordu.

Gülümsedim.

"Emmmmoryyyyyyy!" diye şarkı söylediler.

Ve yine de sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

Çakıyı usulca cebime soktum, ayaklarımı altıma alıp çalılığın kenarından bakacak kadar yükseldim, sadece konumlarına bir göz atmak için.

Kimseyi görmedim. *Evet.*

Burada –ya da mecbur kalırsam başka bir yerde– saklanırdım ve onlar gittikten sonra kaçardım. Arazi kocamandı. Her santimi göz hapsinde tutamazlardı.

Bedeli ne olursa olsun buradan ayrılacaktım.

Saklanma yerimi korumak için tekrar çömeldim ama sonra Micah'nın bana koştuğunu gördüm.

"Böö!" diye bağırdı.

Çığlık attım ve dengemi kaybettim, kollarımı sallayıp geriye uçtum. Küçük yamaçtan aşağı yuvarlandım ve kendimi durdurmak için yere tutundum ama kaymaya devam ettim.

Kahretsin!

Çığlık attım, bacaklarım bir şeyin kenarından sarktı; tam uçurumun kenarından yuvarlanacakken bir el tam zamanında bileğimi yakaladı.

Bacağımı savurup aşağı baktım, çok aşağıda nehri görünce diğer elimi yukarı attım ve beni tutan kişiye tutundum.

"Rory!" diye bağırdı Micah ve tuttuğu için benimle birlikte kıçının üzerinde kaydı. "Taylor!"

Kaydığımızı hissedince sızlandım. Benimle geliyordu. Tutamayacaktı.

Yanına başka bir vücut düştü ve Rory diğer kolumu yakaladı.

Her an bırakabileceklerini bilerek ve artık açlıktan veya vahşi doğada ölmeyi göze alacağımdan o kadar emin olmadığım için, onlar bana tutunurken orada asılı kaldım. *Beni bırakmayın.*

Taylor, Will ve Aydın arkalarındaki tepeden aşağı kayarak üçümüzün başına dikildi. Aydın evin içinde olduğu kadar sakin görünüyordu, peşimden koşarken ter bile dökmemişti sanki.

Başını kaldırıp sallanmamı izledi. "Onu benim odama götürün" dedi onlara.

"Rory!" diye bağırdı Micah ve tuttuğu için benimle birlikte kıçının üzerinde kaydı. "Taylor!"

Kaydığımızı hissedince sızlandım. Benimle geliyordu. Tutamayacaktı.

Yanına başka bir vücut düştü ve Rory diğer kolumu yakaladı.

Her an bırakabileceklerini bilerek ve artık açlıktan veya vahşi doğada ölmeyi göze alacağımdan o kadar emin olmadığım için, onlar bana tutunurken orada asılı kaldım. *Beni bırakmayın.*

Taylor, Will ve Aydın arkalarındaki tepeden aşağı kayarak üçümüzün başına dikildi. Aydın evin içinde olduğu kadar sakin görünüyordu, peşimden koşarken ter bile dökmemişti sanki.

Başını kaldırıp sallanmamı izledi. "Onu benim odama götürün" dedi onlara.

Bölüm 4

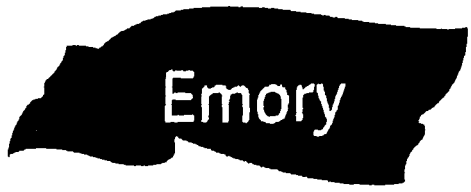

Dokuz Yıl Önce

"Dün edebiyat dersinde ne yaptın?"

Elle Burkhardt üniformasının pantolonunu giydi ve ben kravatımı çıkarıp gömleğimin düğmelerini çözerken bana baktı.

Okul dolabımda askıdan sarkan bando ceketimi aldım ve altımdaki uzun kollu beyaz tişörtümü çıkarmadım.

Kız soyunma odası tıklım tıklım doluydu; amigolar, orkestra ve çim hokeyi takımı ya sahaya çıkmak ya da eve gitmek için yer kapmak üzere yarışıyordu.

"*Lolita*'yı okumayı bitirdim" diye mırıldandım ona.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ona bir bakış attım.

Bu sabah edebiyat dersini atlamıştım, kesin abim bunu öğrendiğinde bu gece başka bir yüzleşme daha yaşanacaktı ama dünkü patlamamdan sonra bu sabah Will ve onun neşeli moron grubuyla yüzleşemezdim.

Bunun yerine kütüphanede saklanacaktım.

"Bırak yapabiliyorlarken ellerinden gelenin en kötüsünü yapsınlar" dedim paltomu giyerken, ağır kumaş sırtıma sürtünce tenimi yaktı. "Hepimize yaptığı gibi hayat eninde sonunda onları da indirecek."

Atlılar'dan ve dün sınıfta onlara patlamamın sonuçlarından korkuyor değildim. Henüz bir başka patlama daha yapamayacağımı biliyordum, bu yüzden onlara susup oturduğumu görmenin tatminini yaşatmak yerine, derse hiç girmeyecektim.

Saçlarımı toplayıp alçak bir atkuyruğu yaptım ve gözlüklerimi banktan alıp tekrar taktım. Soyunma odasının karşısındaki poster daha net göründü.

Ari'ye Oy Verin!
Mezunlar Günü Kraliçesi

Mezunlar Günü. İnledim. Meme ucumu arabanın kapısına çarpmanın daha az acı vereceğinden eminim.

Veya bir spor salonuna kaydolmanın.

Ya da başımı duvara vurma nöbetleri arasında *Sırça Fanus*'u okumanın.

Elle, dolabına uzanıp deodorantını çıkarıp sürdü. "Bu gece Sticks'e geliyorsun değil mi?"

Spor ayakkabılarımı fırlatıp yeni ütülediğim pantolonumu askıdan çıkarıp giydim ve sonra eteğimin fermuarını açıp yere indirdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Havalı olmak için fazla okullu?"

Başımla onaylayıp pantolonumu giydim ve ilikledim. Kız beni tanıyordu.

Eğilip çenemle onu işaret ettim ve dolabın kapısını açarak içine yapıştırdığı Truva çıkartmasını işaret ettim. "Bazılarımızın Güney Kaliforniya Üniversitesi kabul ofisini hızlı aramalara kaydetmiş ebeveynleri yok."

Lacivert ve beyaz paltolarımızın düğmelerini ilikledik ama o sarı saçlarını örerken ve ben siyah ayakkabılarımı giyerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Arada bir dinlenmeye hakkın var." Sesi sakin ama kararlıydı. "Geri kalanımız eğlenmeyi sevdiğimiz için tembel değiliz, anlıyor musun?"

"Sanırım eğlence anlayışına bağlı."

Oturup ayakkabılarımı bağlamaya başladım ama sonra onun durduğunu gördüm ve sözlerimin manasını fark ederek durakladım.

İrkilerek bakışlarımı ona kaldırdım. "Özür dilerim" dedi. "Böyle söylemek istemedim."

Lanet olsun, çok kabaydım. Neden bu kadar kötü davranıyordum? Elle ve ben arkadaş değildik ama yakındık. Zorlaştırsam da denemeye devam ediyordu.

"Ben de eğleniyorum" diye şaka yaptım. "Eğlenmediğimi kim söyledi?"

Saçlarını örmeye devam etti. "Sanırım eğlence anlayışına bağlı" diye karşılık verdi.

Güldüm, şakalaştığı için minnettarım. Nasıl biri olduğumu biliyordum. Yargılayıcı, kaba ve dar görüşlüydüm ama nedenini de biliyordum.

Kıskanıyordum.

Mutlu insanlar başkalarına zarar vermezdi ve dün Will ve arkadaşlarına olan tavrımın aksine Elle gibi insanlar bunu hak etmiyordu.

Birinin beni anlamasını istiyordum.

"Hiç televizyonda Lamborghini reklamı gördün mü?" diye sordum, ona bakıp gözleriyle buluştum.

Başını iki yana salladı.

"Reklamlarını yapmıyorlar" dedim ona. "Çünkü Lamborghini almaya gücü yeten insanlar oturup televizyon izlemiyor."

"Yani bir gün bir Lamborghini sahibi olmak istiyorsan çok çalışırsın ve hiç eğlenmezsin, öyle mi?"

"Hayır." Gülerek yere dağılmış okul kıyafetlerimi topladım. "Özel jetim beni bu kasabadan, arabadan çok daha hızlı çıkarır. Elimi sallayarak her şeyin arkamda kaybolmasına izin vereceğim."

Amigo takımı koridorumuzdan geçti ve herkes spor salonuna gitmeye başladı. Futbol takımı veda haftasındaydı ama basketbol takımının Falcon's Well'e karşı bir gösteri maçı vardı.

"Bu sözü üstüme alınmamaya çalışacağım" diye yanıtladı Elle.

Bunu kişisel algılamamasını umarak ona gülümsedim. Birçok nedenden dolayı bu kasabadan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum ve bir kez ayrıldıktan sonra beni geri getirecek tek şey vardı.

"Thunder Bay'de sevdiğin hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

Bir an gözlerimi yere indirdim ve sonra ona baktım. "Neden hâlâ buradayım sanıyorsun?"

Sonra dolabımı açıp ona kapımın içini gösterdim ama kendi Truva çıkartmam ya da herhangi bir çıkartma yerine, parktaki on birinci doğum günü pikniğimde büyükannemle benim üçe beş oranlı tek bir fotoğrafımız vardı.

Mavi kolsuz bluzumdaki tenim, o yaz güneşte geçirdiğim günlerden dolayı her zamanki zeytin rengimden daha koyuydu, yanaklarım gülümsemekten ve yarın eğlenmek için yapacaklarımdan başka derdim olmadığı için pespembeydi ve hangi boyutta gözlük takarsam takayım, yüzüme oranla her zaman çok büyük görünüyorlardı. Çalışkan ve mutluydum, ne var ki fotoğraftaki kadının şu anda evde yatakta yatan kadına hiç benzemediğini hatırlamak boğazımın gözyaşlarıyla karıncalanmasına neden oldu.

Ama Elle'e bakıp hafifçe gülümsedim, büyükannem şehre geri dönmemi sağlayacak tek nedendi.

Aslına bakılırsa, üniversiteye gitmek ve o zamana kadar hayattaysa onu terk etme fikri neredeyse dayanılmazdı.

Gözlüklerimin altındaki gözlerimi ovuşturdum ve okul kıyafetlerimi dolaba tıktım.

Başımı kaldırınca bir şey fark ettim.

Bu da neydi böyle? Gözlerimi kıstım, uzanıp peluş hayvanı üst raftan aldım.

Şaşkınlıkla durdum. Buraya nasıl gelmişti?

Beni izleyen biri var mı diye etrafıma bakındım ve elimde onu kaldırıp Elle'in gözlerine baktım.

"Bunu buraya sen mi koydun?"

Başını iki yana sallayarak önce ona, sonra bana baktı. "Hayır. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir Komodo ejderi mi?"

Gri peluş oyuncağı; pençelerini, dişlerini, kuyruğunu, omurgasındaki sivri çıkıntıları, yüzündeki öfkeli hırlamayı inceledim...

"Bu Godzilla" diye mırıldandım ve sonra güldüm.

Bunu buraya kim koymuştu?

Ve sonra yüzüm düştü. Dün gece *Godzilla*'yı izlemiştim. Sinemada yalnız olduğumu sanıyordum. Biri beni görmüş müydü?

Tesadüftü değil mi?

"Bu ne?" Elle, bacağına bağlı olan kâğıdı ve granola barı aldı. "Gün batımı saat 18.38" notunu okudu.

Bakışlarımı ona çevirdim.

Omuz silkti. "Yom Kippur* olduğunu bilen birinden geliyor" dedi.

Böyle bir kasabada herkes Yahudi çocukların kim olduğunu bilirdi.

Ve siyahi çocukları. Ve fakir çocukları.

Thunder Bay'de azınlıktık, bu yüzden dikkat çekiyorduk.

Bunu herkes göndermiş olabilirdi ve atıştırmalığı saklama fikrine kapıldım. Ne zaman yemek yiyebileceğimi öğrenmek için gün batımının kaçta olduğunu kontrol etmemiştim ve maç sonrası için bir şeyler getirmeyi unutmuştum. Karnım açtı.

Ama sonra Godzilla'nın kuyruğuna bağlanmış siyah bir karton şerit gördüm ve onu kurdeleden kopardım.

Tek Kişilik Davet
Emory Scott
L-348

Elim titrerken tekrar tekrar okudum. Süslü gümüş çerçeveli siyah kâğıdı ve satılan her bileti tanımlayan seri numarasını hatırladım. Her yıl düzenlenen bir etkinlikti.

* Yahudilerin en kutsal ve en önemli dini tatili olan "Kefaret Günü" olarak bilinir. O gün boyunca Yahudiler oruç tutar, dua eder, günahlarını düşünür ve Tanrı'dan af diler. (ç. n.)

Bu...

"Ciddi misin?" dedi şaşkınlıkla Elle ve bileti elimden kapıp inceledi. "Son sınıf öğrencisinden davet mi aldın?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Son uyku partisi her ekim ayında yapılıyordu ve bu geceydi. Basketbol maçından sonra. Diğer sınıflar ancak mezun olacaklardan davet almaları koşuluyla katılabiliyordu ve o zaman bile son sınıfların her birinin yalnızca bir kişiyi davet etmesine izin veriliyordu.

Bir son sınıf öğrencisi beni davet etmek için tek hakkını mı kullanmıştı yani?

Bir hata olmalıydı.

"Sen al" dedim ona.

Hiçbir koşulda gitmeyecektim. Bu bir tuzaktı.

Bir süre elinde tuttu ve sonra iç çekerek bana geri verdi. "Ne kadar cazip gelse de senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

Yumruğumda kâğıdı buruşturup dolabımın zeminine fırlatmak üzereyken Elle onu elimden alıp iki düğmenin arasından ceketimin içine ittirdi.

"Sıraya geçin!" diye bağırdı direktör.

Ama ben Elle'in elini itiyordum. "Dur, kahretsin" dedim dişlerimi sıkarak. "Gitmiyorum."

"Fikrini değiştirirsen diye" dedi tıslarcasına. Ama sonra sesini fısıltıya indirdi. "Yani, endişelenecek ne var? Gerçekten onlarla bir odaya kilitlenecek değilsin ya."

Onlarla. Son sınıfları kastediyordu.

Ama bunu söylediğinde aklıma sadece dört kişi geldi.

Göz ucuyla ona bakıp Godzilla'yı dolabıma attım ve flütümü çıkardım.

"Çok sevimli!" dedi Elle ama bir bebekmiş ve yiyecek kadar iyiymiş gibi küçük bir hırıltıyla söylemişti.

Bıyık altından güldüm. Hangisinden bahsettiğinden emin değildim ama tahmin edebiliyordum.

Will Grayson sahada hızla ilerledi, topu sürdü ve merkeze pas verdi, ardından tekrar ileri atılıp topu yakaladı ve doğrudan potaya gönderdi.

Top filelerinden geçince skor tablosuna iki sayı eklendi ve seyirciler tezahürat yaptı. Michael Crist ile bir beşlik atıp sahaya hücum etti, diğer takımın forvetinin önüne kaydı ve topu tekrar çalarak Kai'a pas verdi.

"Vaaaaay!" diye etrafımdaki herkes çığlık attı.

Alnımdaki teri sildim ve Will'in gömleğini kaldırıp aynısını yapmasını izledim.

Gözlerimin çıplak karnına düşmesine engel olamadım; şort, tenini daha altın rengi gösteriyordu, kaslarının hatları buradan görülebiliyordu.

Yüzümü yine sıcaklık kaplayınca bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Lacivert kesinlikle onun rengiydi.

Futbol maçlarında olduğu gibi zihnimi uzaklaştırmaya çalıştım ama sahaya bakmadığım zamanlarda bile bakmak istiyordum. Will Grayson şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi şutördü; hatta gelecek sene için ihtiyaç duymadığı atletik burs görüşmeleri yapan Crist'ten bile daha iyiydi.

Peki Will neden görüşme yapmıyordu? İnsanı her kapıdan sokacak böyle bir yeteneğe sahip olacak kadar şanslıydı. Elbette kapıları açmak için yardıma ihtiyacı yoktu, değil mi? Muhtemelen bir yerlerde bir mirası vardı ve geleceği çoktan planlanmıştı.

Son zil çaldı ve zaten bildiğimden emin olmak için puan tablosunu kontrol ettim. Kazanmıştık. Açık ara.

Ne yazık ki gerçek bir oyun değildi. Kasım ayında normal sezonun başlamasından önce küçük bir gösteriydi.

Tereddütle gözlerimi tekrar kaldırdığımda onu sahada buldum. Yüzündeki teri silerken Damon Torrance'la konuştu, ensesindeki ıslak saçlar tepedeki saçlardan daha koyuydu.

Sonra... omzunun üzerinden baktı ve gözlerini bana kilitledi.

Sanki tüm bu süre boyunca onu izlediğimi biliyormuş gibi yüzüne bir gülümseme yayıldı ve yüzüm düştü, yanaklarıma sıcaklık yükseldi.

Üf. Uzağa baktım.

Pisliğin tekiydi.

Herkes tribünlerden indi, kalabalık dağıldı ve saate baktığımda saatin yediyi biraz geçtiğini gördüm. Açlık sancıları durmuştu ama ağzım o granola bara sulanıyordu ve artık yemek yiyebilirdim.

Ama tanımadığım birinden gelen bir gıdayı yiyecek kadar aptal değildim. Martin kasabaya gitmeden önce biraz yemek yiyebilmem için beni yalnız bırakır diye umdum.

"Scott!" diye birisi seslendi.

Başımı kaldırdığımda direktör Bayan Baum'u gördüm. Öğrenci kalabalığının arasından geçerek ona yürüdüm.

Eğildi. "Üstünü değiştirip enstrümanını kaldır" dedi bana sessizce "ve sonra da uyku partisinden önce ortalığı temizlemeye yardım etmek için hemen spor salonuna dön."

"Evet, hanımefendi."

Bunu odanın öbür ucuna bağırmadığı için minnettardım. Kimsenin benim çalışan-okuyan bir öğrenci olduğumu hatırlatmasına gerek yoktu.

Soyunma odasına giderken bando üyelerimizden ikisiyle konuşan Elle'in yanından geçtim. "Bu akşam iyi eğlen" dedim ona.

Gülümsedi. "Acele edip kapıyı kilitlemeden önce çıksan iyi olur."

Ve sonra kaşlarını oynattı.

"Aslında kapıları kilitlemiyorlar" diye karşılık verdim. "Yangın tehlikesi yüzünden."

Şakacı bir tavırla dilini çıkarınca gülümsedim, dönüp soyunma odasına yöneldim.

Okul kıyafetlerimi tekrar giydikten sonra bando üniformamı astım, enstrümanımı dolabıma koydum ve dolabımı kapatırken granola barı görünce durdum.

Dudaklarımı büktüm, Godzilla'nın ayağının etrafındaki kırmızı kurdeleyi çıkardım ve eskiden Cadılar Bayramı şekerlerinde yaptığım gibi delik olup olmadığını kontrol ettim.

Güvenli görünüyordu.

Karnım guruldadı ve aniden tekrar acıktım.

Siyah kapüşonlumun orta cebine koydum. *Spor salonunda atarım.*

Dolap kapısını çarparak kapattım, yürümeye başladım ama aşağı bakınca zeminde buruşmuş bileti gördüm.

Yere çömelerek onu aldım ve tekrar baktım. *Üniformamdan düşmüş olmalı.*

Bir an için aklıma girdi. O kız olmak istedim. Uyku partisine giden, sevimli oğlanlarla görüşen, müziği ve dört gözle bekleyecek arkadaşları olan.

Özlem içime hücum etti ve sonunda onu da kapüşonlumun cebine tıktım. Bunu da granola barla birlikte çöpe atacaktım. Kesinlikle Martin görmeden önce.

Hızla spor salonuna geri döndüm.

"Tamam, bir!" diye seslendi Bentley Foster. "İki... Üç!"

Bir saat sonra spor salonu soda bardakları ve patlamış mısır kutularından arınmıştı, tribünler yerlerine depolanmıştı, çemberler kaldırılmıştı ve yerler hızla süpürülmüştü. İkimiz de birkaç matın uçlarını tuttuk ve üçe kadar saydıktan sonra parke basketbol sahasını, uyku tulumları ve battaniyelere minder olması için yaydık.

Kısa sürede yerler mavi güreş minderleriyle kaplıydı ve mutfaktan gelen hamburger ve nachos kokuları yüzünden midem kazınmaya başladı.

Duvardaki saate baktım. *Sekizi geçmişti.*

Baktığımda direktörün gözlerini yakaladım. "İşimiz bitti mi?" diye sordum ona.

"Yürüyecek misin?"

Başımla onayladım.

"O halde tamamdır, git" dedi bana. "İyi hafta sonları. Dikkatli ol."

"Teşekkürler." Soda ve meyve suyuyla dolu soğutucuları getirirlerken geri çekildim. "Siz de."

Üniformamı ve sırt çantamı almak için soyunma odasının kapısına koşarken arkamdan, "Kapıları açın!" diye bağıran sesini duydum.

Şüphesiz öğrenciler dışarıda toplanmış, bu sabah uyku tulumlarını toplayıp arabalarına koymuş, muhtemelen maçtan sonra ye-

mek yemek için ayrıldıktan sonra buraya uyku partisi yapmak için dönmüşlerdi.

Ana giriş açılıp kalabalığın içeri girmesine izin verirken soyunma odasının kapısını ittim.

"Scott!" diye bağırdı Baum.

Durup arkamı döndüm.

Hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu, telsizle bir şeyler mırıldandıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Koç Dorn sınıfta" dedi. "Gitmeden önce seni görmek istiyor."

Bir an tereddüt ettim ve sonra iç çektim. "Tamam" diye seslendim ve arkama dönüp kapıyı sert bir şekilde iterek girdim.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Hava karanlıktı, açlıktan ölüyordum ve uyku partisi sırasında kapıları kilitleyecek halleri yoktu, değil mi? Yani bunun yasadışı olduğundan son derece emindim ama artık bilmiyordum.

Dolabımın önünde durmadan soyunma odasından çıktım, kapıyı açtım ve spor salonuna girmeye çalışan öğrencilerin arasından geçerek koridora çıktım. Sola dönerek karanlık merdivenlerden yukarı koştum; yukarı tırmandıkça ayak sesleri ve gevezelikleri kayboluyordu.

Bayan Dorn sadece yüzme antrenörü değildi, aynı zamanda üçüncü katta biyoloji dersleri de veriyordu. Ben de iki yıl önce biyoloji dersi almıştım. Ne istiyordu?

Bu, yüzmeyi bırakmamla mı ilgiliydi?

Korkudan kanım dondu. Ayrılma nedenimde şüpheli bir şeyler olduğunu biliyordu. Bunu yüzünden anlamıştım.

En üst kata ulaştığımda kapı kolunu kavrayıp açarak sessiz üçüncü kata girdim ve etrafa bakındım.

Dışarıda parlayan fenerler dışında hiçbir ışık yanmıyordu ve küçük yağmur damlaları aşağıdaki avluya bakan pencerelere sıçradı.

Harika. Şimdi eve yürürken sırılsıklam olacaktım.

Kapı arkamdan kapandı ve birdenbire uyku partisi kilometrelerce uzakta kaldı.

"Koç?" diye seslendim, koridorda sınıfına yürürken.

Kapının önüne geldiğimde durdum ve içeriye baktım. Tabureler uzun, siyah çalışma masalarının üzerinde ters duruyordu ve ben öğretmen masasına baktığımda bilgisayarının kapalı olduğunu, sandalyesinin içeri itildiğini ve sınıfın zifiri karanlık olduğunu gördüm.

"Koç?" Bu sefer daha yüksek sesle söyledim. "Ben Emory Scott."

Koridora adım atıp arkamı dönüp etrafa baktım. "Merhaba?"

Ama cevap yoktu.

Ayaklarımdan güç alıp koridorda hızla koştum ve geçerken sınıflara baktım, her yer karanlıktı ve hiç kimsecikler yoktu. Herkes ya evde ya da alttaki birinci kattaydı.

İki köşeyi döndükten sonra öğretmenler odasına geldim ve kapının kırık olduğunu gördüm.

Usulca yaklaşıp bir tık daha açtım. "Merhaba?" dedim. "Koç, burada mısın?"

Kollarımdaki bütün tüyler diken diken oldu ve görebildiğim tek şey karanlıktı.

Neler oluyordu?

Sonra birdenbire duvarın üzerinden bir gölge görüş alanıma girince derin bir nefes çektim.

Yutkundum. "Koç?" dedim boğulurcasına.

Yağmur arkamdaki pencerelere hafifçe vurunca sesin dağılımından odada birinin olduğunu anladım.

Neredeyse kapıyı açacaktım ama oradaki her kimse, beni duydu.

Ve yanıt vermiyorlardı.

Boş ver gitsin. Denemiştim. Benimle pazartesi konuşabilirdi.

Koşarak koridorun sonuna gittim ve bedenimi diğer merdiven boşluğuna açılan kapıya fırlattım.

Ancak kıpırdamadı.

Kolu tutup tekrar ittim, kapı sallanıyordu ama açılmıyordu.

"Hayır, hayır, hayır..." Tekrar ittikten sonra diğerini denedim, ona tekme atıp hırladım. "Kapıları kilitleyecek halleri yokmuş" diyerek kendimle alay ettim.

Kahretsin!

Geldiğim yoldan geri koşarak öğretmenler odasının ve orada her kim varsa onun yanından hızla geçip laboratuvara ilerledim, oradan geçip içeri girdiğim kapıları denedim.

Kollarımı salladım, çekip ittim ama açılmadılar. Kahretsin! Arkamdan otomatik olarak mı kilitlendiler yoksa...

Diğer seçeneği düşünmek istemediğim için başımı iki yana salladım.

Ellerimi kapüşonlumun cebine soktum ama içindeki eşyaları çıkardığımda elimde kalan tek şey granola bar ve uyku partisi biletiydi.

"Telefonum nerede?"

Zorlukla nefes aldım, beynimi araştırırken saçlarım burnumu gıdıklıyordu.

Dolabımda. Telefonumu dolabımın içindeki sırt çantamda bırakmıştım.

Zaten evi arayamazdım. Henüz değil. Martin son çareydi.

Ofisi arayabilirim.

Ya da Elle'i.

Gözlerimi kapattım. "Kahretsin." Numarasını bile bilmiyordum. Kimsenin numarasını bilmiyordum. *Şu anda bir arkadaş faydalı olurdu, ezik!* Sınıf telefonunda önbüro hızlı aramada kayıtlıydı muhtemelen. Lütfen, lütfen, lütfen birisi çalışıyor olsun.

Hemen biyoloji laboratuvarına dönüp kapıdan içeri girdim, ahizeyi duvardan aldım ve gözlerimi kısarak tuş takımına baktım.

Ancak bir bok göremiyordum. Işık düğmesini açtım.

Ama hiçbir şey olmadı. "Ne?" diye nefes verdim şaşkınlıkla.

Işıklara bakıp bir titreme olmasını umarak düğmeyi birkaç kez daha yukarı aşağı çevirdim ama çalışmıyorlardı. Oda kapkaranlıktı.

Dişlerimi sıktım ve altıma kaçıracakmışım gibi hissettiğim için bacaklarımı sıktım. Gözlüğümü burnuma ittim ve yine gözlerimi kısarak tuş takımına bakıp yazıyı çıkarmaya çalıştım.

Daha numarayı çeviremeden solumda bir şey parıldadı ve yere baktığımda büyük, ıslak bir ayak izi gördüm.

Nefes almayı bırakıp ayak izini takip ettim ama iz kapıdan çıkıp koridorda kayboldu. Etrafımda hızla dönerken telefonu düşürdüm

ve odanın diğer tarafındaki pencerenin açık olduğunu, dışarıdaki çatıya yağan yağmurun pencere pervazına sıçradığını gördüm.

Az önce burada Dorn'u arıyordum. O pencere açık değildi.

Telefonu bıraktım ve gözlerimi dört açarak koridora çıktım.

"Bu hiç komik değil!" diye bağırdım. "Ve korkmuyorum!"

Başımı sağa sola çevirerek üçüncü katı çevreleyen pencerelerden oluşan duvara çekilmeye devam ettim ve avludaki birine işaret verip veremeyeceğimi görmek için omzumun üzerinden baktım.

Ancak kimse yoktu. Aşağıda sadece karanlık, yağmur ve ağaçlar vardı.

Bu yüzden de ışık gelmiyordu. Kapılar aniden kilitlenmişti. Tüyler ürpertici biri ortalıkta dolaşıyordu, muhtemelen bana uyku partisi davetini gönderen sapıktı.

Lanet Will Grayson.

Omuzlarımı geri atıp önce sola, sonra sağa baktım. "Zamanını bundan daha iyi değerlendirememen beni çok gururlandırdı" diye tısladım. "Hadi ama. Heyecanlanmama az kaldı. Hadi artık."

Boş yapıyordum. Yapacak işlerim vardı. Eve gitmem gerekiyordu.

Ama hayır. Herkes onları eğlendirmek için vardı. Başka kimsenin zamanı önemli değildi.

"Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?" dedim bu sefer bağırmadan çünkü yakında olduğunu biliyordum. "Sıkıcısın."

Karşı koymak ya da kendimi korumak hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama hiçbir şeyin beni şaşırtmadığını biliyordum.

Kazanamayabilirdim ama çığlık atmayacaktım.

Biyoloji laboratuvarına geri dönerek asılı bıraktığım telefonu almak için kapı çerçevesinin etrafından uzandım ama yalnızca hava vardı. Duvara hafifçe vurarak telefonu aradım ve yukarı baktığımda ahizenin ve kablosunun olmadığını fark ettim.

Ne?.. Kalbim bir an için durdu. Az önce elimdeydi.

İçeride birinin olduğunu bildiğim için hızla odayı taradım. Karanlık köşelerden ya da kitap raflarından birinden bakan gözlerini bulmaya çalıştım...

Belki Michael Crist'in kırmızı maskesini, Kai Mori'nin geniş omuzlarını, Damon Torrance'ın aptal sırıtışını veya Will Grayson'ın siyah kapüşonlusunu.

Ama durup bekleyecek değildim. Oradan ayrılıp öğretmenler odasına koştum ve kızlar tuvaletine daldım, radyatörün üzerine atlayıp pencerenin mandalını açtım. Yukarı kaldırdım, kollarımı yanlara koyup başımı dışarı uzattım.

Kendimi kaldırmaya çalıştım, vücudumu daha fazla yukarı itmek için duvardan destek almaya çalışırken bacaklarım sallanıyordu ama bu sırtımı acıttı ve midemdeki kaslar yandı.

Eğer spagetti kollarım bir yaban mersininden daha fazlasını kaldırabilseydi harika olurdu. *Tanrım, çok zavallıydım.*

Kendimi yukarı çekmek için tüm gücümü kullanarak homurdandım ama bir ses duyunca durdum.

Spor salonunun çatısından baktığımda, Michael Crist'in açık hava basketbol sahasında yağmurda top sürdüğünü ve basket attığını gördüm.

Dışarıdaydı.

İçeride değildi.

Hepsi dışarıda mıydı? Eğer burada benimle birlikte beni korkutan Atlılar değilse, o zaman kim...

Banyo kapısı aniden arkamda gıcırdadı ve birisi içeri mi giriyor dışarı mı çıkıyor bilmediğim için radyatörden aşağı atladım ve her kim olursa olsun yüzleşmek için hızla arkama döndüm.

Kapı kapanırken karşımda kimse yoktu ama sonra sessizliği bir tık sesi deldi ve gözlerim kabin kapısına kaydı.

Kapalı olana.

Burada birisi vardı. Birisi...

Yutkunamadım.

Eğer Will ve arkadaşları değilse bu, işleri değiştirirdi.

Tezgâhın yanından koşarak kapıyı açtım ve koridora fırlayıp kimya laboratuvarına ilerledim. Biyoloji laboratuvarı gibi bir penceresi vardı ve çatıya çıkıp el sallayabilir, imdat diye bağırabilirdim. Burada in mi cin mi belli olmayan biriyle kapalı kalmaktansa açık havada daha güvendeydim.

Bir yerden kahkahalar yükseldi, koridorda yankılandı ve yerde daha fazla ıslak iz olduğunu fark ettim; bazıları benim bulunduğum banyoya giriyor, bazıları da benimle birlikte hareket ediyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda diğer koridordaki camda koyu bir gölgenin hareket ettiğini ve banyonun kapısının açıldığını, başka bir vücudun ortaya çıktığını gördüm.

Midem altüst oldu. Neler oluyordu?

Kimya laboratuvarına koşarak kapıyı kapattım, kilitledim ve pencerenin perdesini indirdim.

Yağmur her tarafa yağıyor, çatıyı dövüyor ve pencerelere vuruyordu ama burada daha gürültülüydü.

Gözlerimi kıstım.

Şiddetliydi. Tıpkı biyoloji laboratuvarındaki gibi.

Omzumun üzerinden baktığımda burada da pencerelerden birinin açık olduğunu gördüm; yağmur çatıdan sekip duvar boyunca uzanan tezgâhı ıslatıyordu.

Gözlerimi yere indirdim, daha fazla ıslak ayak izi görünce göğsüm sıkıştı.

Fakat bu sefer odadan çıkmıyorlardı. Masaların etrafındaki yolu takip ederek odanın arka kısmına yürüdüm ve onlar karanlık köşede kaybolunca durdum.

Nefes almaya çalıştım ama titrememi durduramadım.

Masanın üstündeki tepsiden bir maşa aldım, onu yumruğumda tuttuktan sonra bir şişe alıp kolumu geri savurdum ve köşeye fırlattım.

Kitap rafına çarparak paramparça oldu, köşesini epey kaçırmıştım çünkü berbattım ve sonra bir deney şişesi daha alıp artık her kim ise ona doğru ona fırlattım ve bu sefer duvarı vurdum.

Devam ettim, bir silindir tüp aldım ve kolumu geri götürdüm ama sonra...

Dışarı çıktı, karanlık vücudu beklediğimden çok daha büyüktü.

Bir adım geri attım ama nefesimi bırakarak yukarı baktım.

Kot pantolon, siyah kapüşonlu ve sol tarafında kırmızı şeritli beyaz bir paintball maskesi.

Will.

Tam rahatlayacaktım. Ancak eldivenleri gördüm. Siyah deri. Yumruklarını sıkınca ay ışığında parıldayan kumaş esneyip gıcırdadı.

Kapıya göz attım ama nafile. Kai ve Damon hâlâ orada bir yerlerde olmalıydı.

Bana yavaş bir adım atan Will'e baktım.

"Korkmadım" dedim.

Başını hafifçe yana eğdi.

"Sinirlendim." Silahlarımı avucumda sıktım. "Artık bu yağmurda eve yürümek zorundayım."

Silindiri ona fırlattım, tam hedefi vuracaktı ki kolunu kaldırıp yüzüne çarpmadan önce kenara savurdu.

Silindir, zemine düşerken geri çekildim ve o yaklaşırken masadan bir şişe daha kaptım. "Abimle bir sorunun varsa bunu onunla çöz. Ödlek olma."

Yaklaşınca şişeyi fırlattım. Göğsüne çarptı ve tökezlemesine neden oldu ama kırılmadan zemine düştü ve sonunda cam parçalandı.

Yürüyünce botlarının altında cam çatırdadı ve siyah laboratuvar masasının üstüne koyduğu eldivenli elinin hareket ederken masanın üstünde kaymasını izledim.

Kalbim göğsümde küt küt atarken korku kök saldı ve midem bulandı. Yüzüne baktım, gözleri karanlıkta, maskedeki küçük deliklerden güçbela seçiliyordu.

Durdum, bir anlığına o boşlukta kayboldum.

Bir adım daha attı ve kalbime bir şok dalgası vurunca tüm vücudum ısındı.

Yine de hareket etmedim.

Edemedim.

Bir adım daha. Neredeyse bana ulaşmıştı.

Neden hareket etmiyordum?

Nabzım her geçen saniye daha da hızlanıyordu ve bu duygu beni neredeyse gülümsetti çünkü bu hoşuma gitmişti.

İçimde bir şey büyüdü, bir tuğlayı diğerinin üzerine yığarak ben bir duvar oldum ve orada durduğum her saniye oda bir fırtına gibi etrafımızda dönmeye başladı.

Ve o ve ben bir olduk.

Ne yapıyordum ben böyle? Ya bu bir şaka değilse?

Bir saniye daha. Sadece bir saniye daha. Bastırmak istedim.

Geçen her an ciğerlerim hava almak için daha hızlı çalışıyordu ve onun bana yaklaşmak için bir adım daha –sadece bir adım daha– atmasını istiyordum. Sadece...

Sadece gelip bedenimden beş santim uzaktan bana bakmasını. O kadar yakındı ki dönüp koşarsam kaçacağım bir yer yoktu.

Midem bulandı, dizlerim titriyordu.

Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. "Burası kıkırdadığım kısım mı?" dedim sert görünmeye çalışarak ama başaramadım. "Yoksa yalvardığım mı?"

Beni inceliyormuş gibi başını yana eğdi.

Korkudan ellerim titrese de zorla sırıttım. Barbie bebeklerinden birini taklit ederek, "Kes şunu, beni korkutuyorsun" diye sızlandım. "Of hayır. Ne yapacağım? Bana çok yüklenme bebeğim." Gözlerimi kırpıştırdım. "Ama itiraf ediyorum, bana sert davranman hoşuma gidiyor. Çooook sertsin." Ve sonra son darbeyi indirmek için inledim.

Daha sonra gülümsemeyi bırakıp tek kaşımı kaldırdım. Benden beklediği bu muydu?

"Sen... beni korkutmuyorsun" diye tekrarladım.

Elimi uzatıp bir dizi test tüpü kaptım ve kolumu geriye kaldırıp onları pencerelerin birinden fırlattım. Çarpıp karşı tarafa geçtiklerinde hırladım, tüm camın aşağıdaki spor salonunun tavan penceresine düşmesini ve burada olduğumu birilerine haber vereceğini umdum.

Yağmurun sesi odayı daha da doldurdu ve serin hava içeri eserek saçlarımı uçuşturdu. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım, bunun yeteceğini ve artık duracağını umdum.

Ama o sadece bana bakıp gülümsedi.

Ve sonra bir meydan okumayı kabul ediyormuşçasına uzanıp bardaklar, mataralar ve hunilerden oluşan bir standın tamamını tezgâhtan yere fırlattı.

Çarpma sesi kulaklarımı acıttı ama ürkmedim. Uzanıp başka bir standı tutup yere attım; ben geri çekilirken o ilerledi ve tüm boş şişeler ve kaplar aramızda paramparça oldu.

Bir sonraki öğrenci çalışma masasının yanından geçerken sola uzandı ve kimya setini yere çekti, ben de sağa uzanıp bir tane aramıza indirdim, Will yürümeye devam ederken cam, ayaklarının altında çatırdadı

Daha hızlı hareket ettik, o sola, ben de sağa uzandım, camlar kırılırken metal stantlar yere çarpıyordu ve odayı kaos üstüne kaos, şangırtı üstüne şangırtı dolduruyordu.

Yine. Sol, sağ, sol, sağ. Devam ettik, o daha da hızlandı ve ben geriye sendeledim ve midem bir şeyler dolarken, kaslarım hareket geçerken yandaki masanın standını kavradım ve gülümsemeye başladım.

O bana geldi ve ben de geriye tökezledim, ayağım takılınca dengemi kaybettim. Geriye düştüm ama o da beni takip etti; kolu tam zamanında belime dolanırken diğeri destek almak için masayı yakaladı.

Omzumun üzerinden baktığımda, düşeceğim yerdeki cam parçalarını gördüm.

Ona döndüm, parmaklarım omuzlarını kavrarken gözlerine baktım.

Ve sonra hissettim. Gülümseme hâlâ yüzümdeydi.

Gülümsüyordum. Birazcık.

Kahretsin.

Yavaşça düşmesine izin verdim ama gözlerimi ondan alamadım. Yarattığımız pislikten dolayı vicdan azabı üstüme çöktü, ücretini ödeyemeyeceğimi biliyordum ama endişe geldiği gibi hızla gitti çünkü hissedebildiğim tek şey burası ve şimdiydi.

Yağmur ve rüzgâr odanın içinde esti ve ellerim titreyerek yukarı uzandım ve maskesini yüzünden çıkarıp yere attım.

Kapüşonunu indirip koyu yeşil gözlere baktığımda beni tuttu.

Yüzünde ve ıslak saçlarında yağmur parıldayan Will, "Asla seni korkutmaya çalışmadım" dedi. "Sadece bir şey görmek istedim."

Ona baktım çünkü ne kadar denersem deneyeyim konuşamı-yordum. Sorunumun ne olduğunu bilmiyordum, ben...

Gitmek istiyordum ama...

Gitmek istemiyordum.

Bunu sevmiştim.

Ama onun elinden kurtuldum, geriye tökezledim ve cam parçalarından uzağa, ellerimin üstüne düştüm. Gözlerinde bir gülümseme parladı ve o da elleriyle dizlerine çökerek beni muzip bir tavırla izledi.

Avuçlarının altındaki camın çıtırtısını duyunca kalbim yeniden hızlandı ve gözlerini odaklandım, bana yaklaşırken yavaşça geriye kaydım.

Tam o sırada ışık hızıyla hareket ederek üzerime atıldı ve bağırarak ayağa fırladım ama ben kaçamadan beni duvara yapıştırdı.

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışarak derin bir nefes verdim ama kaçan küçük kahkahaya engel olamadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki. Vücudu benimkine ağırlığını verdi ve çenesini aşağı eğdiğinde gözlerini üzerimde hissettim, burnu neredeyse benimkine değiyordu.

"Üzerim... üzerimden çekil" diye kekeledim çünkü gülmemeye çalışıyordum.

Sırtımdan aşağı bir damla ter aktı, benimkine bastıran vücudu nefes almamı bile zorlaştırıyordu.

Çenemi eliyle tutup kaldırdı ve ona bakmamı sağlamaya çalıştı.

Sıcaklığı etrafımı sardı ve bacaklarımın arası zonkladı.

Bir yere gitmesini istemedim.

Ve bu histen nefret ettim.

Uzun ve sert bir şekilde gözlerimi kırpıştırarak boğazımdaki yumruyu yuttum ve gözlerinin içine bakarken bakışlarımı sertleştirdim. "Hepiniz birer pisliksiniz" dedim bileğini tutarak. "Sıkıcı ve öngörülebilir; belki bu saçmalık başkalarında işe yarıyordur ama bende değil."

Parmaklarını çenemden çekip göğsünü ittim ve bir adım uzaklaştım.

Beni istemiyordu. Beni kullanmak istiyordu ve ne kadar eğlence ve heyecan fantezisine kapılmak istesem de bunun bedelini daha sonra ödeyecek olan kişi bendim. O değil.

İlgilendiği tek şey, yatakta ne kadar berbat olduğumu herkese anlatmak veya bacaklarımı açmamı sağladığını abimin yüzüne vurmaktı.

Hayır. Kazanamayacaktı.

"Kapıları aç" dedim ona.

Fakat bir anlığına bana baktı, koridora ve kilitli merdiven boşluğu kapılarına gitmek yerine, pencere duvarına yürüdü, kırık cam rüzgâr ve yağmuru güçbela durduruyordu.

"Kapıları aç" dedim tekrar, yanına yürürken.

"Neden?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Neden mi?"

Nasıl neden?

"Seni korkutmaya çalışmıyordum" dedi çatıyı döven yağmura bakarak, "ama neden çalışmıyordum?"

"Gerçek canavarlar maske takmaz III. William Grayson" diye sertçe karşılık verdim. "Herkes gibi görünürler."

Tepki vermeden yağmura bakmaya devam etti.

"Şimdi kapıları aç." Arkamı döndüm. "Çok zavallısın ve zamanımı boşa harcadın."

Sınıfın kapısına yürüdüm ama sonra arkamdan gelen sesini duydum.

"Bu havada eve yürümene izin vermezler" dedi.

"Beni durduramazlar."

"Bu havada eve yürümene izin *vermem*" dedi. "Bu gece burada uyuyacaksın."

Omzumun üzerinden ona bakıp elimi kapı koluna koydum. "Uyut da görelim."

Daha ben kapı tokmağını çeviremeden o elini cebine attı ve telefonunu çıkarıp ekrana dokundu.

"Kes şunu, beni korkutuyorsun" diyordum kayıtta. *"Ne yapacağım? Bana çok yüklenme bebeğim."*

Bir an nefes almayı bıraktım, vücudumdaki tüm kaslar gücünü kaybediyordu. Elim kapı topuzundan düştü.

"Ama itiraf ediyorum, bana sert davranman hoşuma gidiyor. Nasıl da sert.'"

Gözlerimi kapattım, telefonda inlemelerimi duydum. *Kahretsin.*

Arkamı döndüğümde onun kendinden memnun küçük gülümsemesiyle karşılaştım ve şakasını kaydettiğini biliyordum. Aptalca saçmalıklarını her zaman o aptal telefona kaydediyorlardı.

Az kalsın dışarı çıkacaktım. Ayaklarım neredeyse o adımı atacaktı ve bunu herkesin katıla katıla gülmesi için internette yayınlayabilirlerdi. Abim sinirlenirdi çünkü zihni, o kayıtta olduğunu sandığı hikâyeye en kolay uyum sağlayacak hikâyeyi uydururdu.

Alışkın olduğum için umursamadım.

Ama sonra Will şöyle dedi: "Kapı kilitli değil. Git biraz pizza al." Ve yerden maskesini aldı. "Burayı biz temizleriz."

Tereddüt edip etrafımdaki kırık camlara baktım ve abim bu pisliği yaratmaya yardım ettiğimi öğrenirse başımın ne kadar büyük belaya gireceğini düşündüm. Her ne kadar bir nevi nefsi müdafaa olsa da burada olup bitenler hakkında hiçbir fikrinin olmasını istemiyordum çünkü sadece beni suçlardı.

Uzun ve sert bir biçimde gözlerimi kırpıştırdım. *Peki.*

Koridorda koşarak dışarı çıktım ve kapılardan geçerek merdiven boşluğuna çıktım.

Evde olmam gerekirdi. Büyükannemin yanında.

Yapabileceğini kanıtlamak için benimle oynamak istemişti.

Ama... bir gece uzakta olmak nadir bir fırsattı. En azından Martin'in burada olmayacağını bilerek rahatlayabilirdim. Kulaklığım ve kitabım vardı.

Yine de bu gece Will'e bir gram daha taviz vermeyecektim. Uyku partisi tanıklarla doluydu. Yiyorsa denesin.

Spor salonuna giden tüm yol boyunca taşları tekmeledim, pizzayı görmezden geldim ve tribünlere oturdum.

Telefonumu açıp uygulamaya dokundum ve etrafımda müzik ve aktivite devam ederken *Sonsuz Gece*'yi okumaya çalıştım.

On dakika sonra ancak bir paragraf ilerleyebilmiştim.

Arkadaşlarıyla nihayet aşağı indiğinde kitabı unuttum, gelip bir şeyler denemesini bekledim.

Benimle uğraşmasını. Sinirlendirmesini. Benimle şakalaşmasını.

Ancak yapmadı.

Beni kendi halime bıraktı.

Bir an biraz şaşkın hissederek tereddüt ettim. Beni kızdırmaya çalışmasını ya da yaptıkları ödül avına falan zorlamasını bekliyordum.

Ama beni orada öylece bıraktı; dakikalar bir saate, bir saat ise ikiye uzadı.

Tam da düşündüğüm gibi. *Yapabileceğini kanıtlamak için...*

Bando direktörü abimi arayarak bu gece mutfakta yardım edebilir miyim, daha fazla iş-ders saati geçirebilir miyim diye sordu. Bittiğinde saat eve gitmek için çok geç olacağından beni orada tutacaklardı.

Ben "çalıştığım" için Martin muhtemelen bundan memnundu ama direktörün bu yalanı kendisinin uydurduğunu bir an bile düşünmedim.

Çünkü mutfak tarafına hiç yardım etmemiştim.

Orada öylece oturup telefonumdan okumaya çalıştım. Will, arkadaşlarıyla vakit geçirirken ya da bir kızla yavaş yavaş dans ederken, beni bıraktığı yerde kaldığımdan emin olmak için arada bir bana bakıyordu.

Beni terletmeyi seviyordu. Konu buydu.

Kontrol.

Ben farkına bile varmadan ışıklar kısıldı ve Will beni Michael, Kai ve Damon'ın ortasındaki uyku tulumuna itti.

İnledim. Gerçekten burada olmak zorunda mıydım?

"Al şunu." Beni tekrar itince tökezledim. "Onsuz da yeterince sıcağım."

Sanki senin rahatın umurumda da. *Cidden.*

Siyah, kırmızı ve siyah kareli astarlı uyku tulumunun yanındaki mindere uzandı, ben de kaşlarımı çatarak orada dikildim.

Ayakkabılarımı çıkarmadan uyku tulumunun içine girdim, sağımda Crist'i, ayaklarımın dibinde Torrance'ı ve tepemde Kai'i gördüm. Michael tişörtünü çıkarınca uzun, biçimli gövdesi nerede uyursak uyuyalım hâlâ toplum içinde olduğumuzun farkında değilmişçesine yanıma uzandı.

Yanaklarım ısınınca hemen bakışlarımı kaçırdım.

Güvenli olan Kai'a doğru kıpırdandım ama bir şey ayaklarımı tutup beni geri çekti. Will'e dik dik baktım ama o sadece kendi kendine gülümsedi. Spor salonunun ışıkları sönünce herkes yerleşti, odada kıkırdamalar yükselirken refakatçiler öğrencilerin ellerini birbirlerinden uzak tutmak için devriye gezdi.

Evet, yüzden fazla hormonlu genci tek bir yere kilitleyelim. Ne kadar aptalca bir fikir.

Midem guruldadı ve Will'e bir göz attım, gözlerinin kapalı olduğunu, kolunun yastık gibi başının altına dayandığını ve dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

Bunu duymuştu. Tribünde otururken biri bana pizza getirmişti –belki de Will'in emriyle– ama ben ona defolup gitmesini söylemiştim.

Şimdi ise pişman olmuştum. Yirmi dört saatten fazladır yemek yememiştim.

Dakikalar ilerledikçe sohbetler kesilmeye ve Bryce, spor salonunun diğer tarafından horlamaya başladı. Arion Ashby uyku maskesini geçirdi ve bazı öğrenciler gürültüyü engellemek için pahalı kulaklıklarını taktı.

Uyuyamayacak kadar açtım ve cebimdeki granola bar beni çağırdı.

Başımı çevirip Will'e baktım. Saçları kurumuştu ve daha önce hiç bu kadar dağınık görmemiş olsam da yine de yakışmıştı çünkü doğuştan geliyordu. Sert kahverengi kaşlar, keskin bir burun, ama yumuşak dudaklar ve o tatlı, uykulu gözkapaklarının ve uzun kirpiklerin ardında gördüğüm en güzel gözler.

Neden bu kadar tatlı oğlanlar asla efendi olamıyorlardı?

Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı düşürdüm. Yine de bana uyku tulumunu vermişti.

Ve muhtemelen granola bar ile Godzilla da onun işiydi; her ne kadar bırakmak için dolabımı zorla açmış olsa da.

"Peki ne yapmaya çalışıyordun?" diye sordum alçak sesle.

"Ne zaman?"

Yukarı baktığımda gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. "Beni yukarıda korkutmaya çalışmadığını söylemiştin" dedim ona. "Peki ne yapmaya çalışıyordun?"

Göğsü düzenli nefeslerle inip kalktı fakat bir an tereddüt etti. "Sevip sevmediğini görmeye çalışıyordum" diye fısıldadı.

Neyi sevip sevmediğimi? Onu mu?

Kovalamacayı mı? Tehlikeyi mi? Riski mi?

Şey, sevmemiştim.

Ama şunu sormadan edemedim: "Eee? Hangi sonuca vardın peki?"

Ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı ama ne gözlerini açtı ne cevap verdi. "Uyu."

Gözlerimi tekrar tavana çevirdiğimde yağmurun hâlâ tavan penceresine vurduğunu gördüm.

Beni yalnız bırakması gerekiyordu. Pes etmesi. Beni zorlamaya devam ederse aptalca bir şey yapardım çünkü geldiğini hissedebiliyordum.

Uyku tulumunu parmaklarımla sıktım.

Çirkin bir şey yapmak istediğim anlar oluyordu. Yani elbette, bir erkek arkadaş istiyordum. Eğlenmek istiyordum.

Ancak kimseyi hayatıma sokamazdım. Bir kâbus yaşıyordum ve büyükannem için aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Git başka biriyle uğraş Will Grayson. Dikkatini istemiyorum.

Kendimi durduramayarak başımı tekrar çevirdim ve uyuyan yüzündeki huzurlu ifadeyi inceledim. Son derece pürüzsüz ve yumuşak görünen boynu. Eğer onu uzaklaştırmasaydım üst kattaki kimya laboratuvarında olacaklar...

Pişman olurdum ama sanırım hoşuma giderdi.

Kirpiklerine ve gözlerinin altlarına nasıl düştüklerine baktım.

Kendi gözlerim yaşlarla yandı ama akmalarına izin vermedim.

Bir kez olsun yalnız kalmamak için insanların bir geceliğine bile olsa kendilerini neden kullandırdıklarını sanıyorum artık anlıyordum.

Yan tarafıma dönüp onu uyurken izledim ama sonra gözüm bir şeye takıldı ve aşağı baktığımda Damon'ın yüzüstü yattığını ve beni izlediğini gördüm. Başını eline dayamıştı, parmaklarını kaldırıp başparmağını boğazının üzerinde gezdirirken gözleri keskindi, bana bakarken bir kez bile gözünü kırpmadı.

Kaşlarını biraz çattığını görünce uyku tulumunu daha da sıktım.

Dönüp tekrar tavana baktım ve mesajı aldım. *Sen özel değilsin, kafan karışmasın tatlım.*

Cebime uzanıp granola barı yumrukladım.

Ama artık aç değildim.

Bölüm 5

Günümüz

İki yönlü aynadan ona baktım ve dikildiği yerden gözlerini sağa, sola, yukarı ve aşağı hareket ettirerek Aydın'ın yatak odasını incelemesini izledim.

Banyoyu fark ettiğinde aceleyle kapıdan içeri girdi ve musluğu açarak bir bardağa su doldurdu. Başını geriye atıp hepsini içti ve tekrar doldurup tekrar içti.

Sonunda gözlerimi kırpıştırdım ve dar, kısa siyah pantolonu ve tatlı, küçük beline tam oturan, yakası boynuna kadar düğmeli, beyaz gömlekli vücudunu izlerken yumruklarımı sıktım. Beyaz Adidas spor ayakkabıları yerine topuklu ayakkabılar olsaydı yetişkin bir mimar gibi görünebilirdi.

Bir keresinde sınıfta kulak misafiri olduğum sözlerini hatırlayınca dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Eğer o noktaya varamayacaksam şık olmamın faydası ne?"

Gram değişmemişti. Neden buradaydı?

Dağınık, karmaşık ve vahşi siyah saçlarını incelerken beni göremediğini bildiğim için gözlerimin vücuduna düşmesine izin verdim. Altın tenindeki, pembe yanaklarındaki sıcaklık hâlâ çok güzeldi ve boynunun hâlâ elime sığabileceğine bahse vardım.

Ağzım sulandı ve aletim sertleşmeye başladı.

Odaya geri dönerken elinde yeni doldurulmuş bir bardak su vardı, şifonyerin üstüne bırakıp odanın içinde dolaştı. Elbiselerine çamur bulaşmıştı ve saçına bir yaprak takılmıştı, ellerini ovuşturdu.

Micah ve Rory onu bir saat önce buraya bırakmıştı, Aydın ve Taylor ise bir yere gitmişti.

Ancak Aydın geri dönecekti. Evin en büyüğü olan yatağına baktım, yeni beyaz çarşafları ve lüks kuştüyü yorganı vardı.

Gidip yastığı burnuna götürdü ve kokusunu içine çekti.

Gözlerimi kıstım, midem düğümlendi.

Geri çekildi ve sonra tekrar eğilip kokladı. Dişlerimi sıktım.

Yastığı yatağa bırakıp odanın içinde dolaşmaya devam etti, çekmeceleri ve dolapları açtı, masasındaki tıbbi notları ve çizimleri gözden geçirdi ve formaldehit içinde yüzen ölü hayvan kavanozlarını incelemek için eğildi.

Daha sonra masaya saçılmış kemiklerden birini alıp kaldırdı ve ters çevirdi.

Ne olduğunu anlayınca tısladı ve onu tekrar masaya fırlattı.

Gülümsedim.

Aydın'ın kalmasına izin verdiği çakıyı çıkardı ve avucunun içine aldı, ardından bir bardak daha su içti ve kilitli kapıya yürüyüp çekti.

Ancak açılmadı.

Aklından neler geçiyordu?

Ne yapacaktım? Planlarım arasındaydı ama henüz değil.

Bu, işleri değiştirmişti.

Yürüdükçe yürüdü, solukları hızlandı ve gerildi ama sonra durdu.

Ve bana baktı.

Gözlerini kısınca başımı eğdim ve yavaşça duvardaki aynaya adım atıp tam önünde durdu.

Gram değişmemişti. Neden buradaydı?

Dağınık, karmaşık ve vahşi siyah saçlarını incelerken beni göremediğini bildiğim için gözlerimin vücuduna düşmesine izin verdim. Altın tenindeki, pembe yanaklarındaki sıcaklık hâlâ çok güzeldi ve boynunun hâlâ elime sığabileceğine bahse vardım.

Ağzım sulandı ve aletim sertleşmeye başladı.

Odaya geri dönerken elinde yeni doldurulmuş bir bardak su vardı, şifonyerin üstüne bırakıp odanın içinde dolaştı. Elbiselerine çamur bulaşmıştı ve saçına bir yaprak takılmıştı, ellerini ovuşturdu.

Micah ve Rory onu bir saat önce buraya bırakmıştı, Aydın ve Taylor ise bir yere gitmişti.

Ancak Aydın geri dönecekti. Evin en büyüğü olan yatağına baktım, yeni beyaz çarşafları ve lüks kuştüyü yorganı vardı.

Gidip yastığı burnuna götürdü ve kokusunu içine çekti.

Gözlerimi kıstım, midem düğümlendi.

Geri çekildi ve sonra tekrar eğilip kokladı. Dişlerimi sıktım.

Yastığı yatağa bırakıp odanın içinde dolaşmaya devam etti, çekmeceleri ve dolapları açtı, masasındaki tıbbi notları ve çizimleri gözden geçirdi ve formaldehit içinde yüzen ölü hayvan kavanozlarını incelemek için eğildi.

Daha sonra masaya saçılmış kemiklerden birini alıp kaldırdı ve ters çevirdi.

Ne olduğunu anlayınca tısladı ve onu tekrar masaya fırlattı.

Gülümsedim.

Aydın'ın kalmasına izin verdiği çakıyı çıkardı ve avucunun içine aldı, ardından bir bardak daha su içti ve kilitli kapıya yürüyüp çekti.

Ancak açılmadı.

Aklından neler geçiyordu?

Ne yapacaktım? Planlarım arasındaydı ama henüz değil.

Bu, işleri değiştirmişti.

Yürüdükçe yürüdü, solukları hızlandı ve gerildi ama sonra durdu.

Ve bana baktı.

Gözlerini kısınca başımı eğdim ve yavaşça duvardaki aynaya adım atıp tam önünde durdu.

Kare aynanın her tarafı yaklaşık bir metre kadardı ve içine bakıyormuş gibi görünüyordu ama gözleri asla benimkilerle kavuşmadı.

Beni göremiyordu ama bunun bir aynadan daha fazlası olduğunu bildiği açıktı. Asla onun üzerinde çok fazla hâkimiyet kuramazdınız.

Aynanın kenarlarına baktı, onu duvardan almaya ya da arkasını görebilecek kadar kaldırmaya çalıştı ve ben daha fazla adım atamayacak duruma gelene kadar yaklaştım.

Dik durarak işaretparmağını uzattı ve tırnağını yüzeye dokundurdu, yansımanın uca değip değmediğini görmek için yaklaştı. Bir aynanın iki yönlü olup olmadığını belirlemek için küçük bir test.

Ağzımın kenarı bir sırıtışla kıvrıldı.

Nefesini verdi ve dondu kaldı.

Tüh.

Bir süre orada kaldı ve sonra... ayağa kalkıp cama baktı, onu izleyen kişiyi aradı.

Çarpıcı gözlerine bakarken parmaklarımı aynaya kaldırdım, yüzüyle aramda bir adımdan az vardı. Ağzımdaki acı tadı yutkundum.

Dokuz yıl. Dokuz yıl geçmişti ve hâlâ onu becermek istiyordum.

Ancak şimdi ona tatlı ve nazik davranmayacaktım. Şartlar değişmişti.

"Alman gerekiyor" dedi aynaya bakarak.

Kulak kabartarak dinledim.

"Çünkü istediğini nasıl kazanacağını bilemeyecek kadar zayıfsın. Bu yüzden buradasın."

Geri çekildi ve ardından sinirli bir yüz ifadesiyle kaldırdığı ayağıyla camı tekmeledi.

Gözlerimi diktim.

"Hadi Will" diye yalvardı. "Beklemeyi bırak da gel."

Dişlerini göstererek tekrar tekrar camı tekmeledi ve laboratuvardaki o geceyi hatırlayınca az kalsın gülümseyecektim. Bize nasıl meydan okumuştu, nasıl da tehlikeyle yüzleşmeye hazırdı.

Çok çetinceviz. Çok kibirli. İnatçılığı severdim. Kontrolü eline alan kadınları severdim.

Ama sonra sert ve kısa bir nefes alarak tekrar konuştu. "Bu benim hatam değil" dedi zorla. "Tüm mutluluğunu kafanda uydurduğun, seni sevdiğim ve birlikte olsaydık hayatın mükemmel olacağı gibi bir yanılsamaya sarmalaman benim suçum değil."

Keyfim kaçtı ve çenemi sıktım.

"Yapmam gerekeni yaptım ve yine yaparım" diye hırladı boğuk bir sesle. "Yine yaparım."

Hızla nefes alıp gözlerini kapattı, alnını aynaya dayayıp camı yumrukladı. "Yine yaparım" dedi boğuk ve gözyaşlarıyla kalınlaşmış bir sesle.

Avucumu onunkine götürdüm ve başparmağımla yanağını okşarken santimetreler öteden ona baktım.

"Merak etme bebeğim" diye mırıldandım. "Bu sefer hak etmeye niyetliyim."

Heyecan midemi sardı ve yumruğumu sıktım, neredeyse onu içinde hissedebiliyordum.

Kapı tıklatıldıktan sonra ardına kadar açıldı, Aydın içeri girdi ve elinde bir tabak taşıyordu.

Kalbim küt küt attı ve durup ona baktığını, altın-kahverengi gözlerinin yaramazlıkla koyulaştığını gördüm.

"Aç mısın?" diye sordu ona.

Başını kaldırdı ve kapıyı tıklattığını duymamış gibi hızla döndü. Çakısını açıp sıkıca yanında tuttu ve aralarındaki mesafeyi açmak için geri çekildi.

Aydın, tabağı ve çatal bıçak takımını yere koydu ve başını kaldırıp ona bakarken ellerini ceplerine soktu. "Sana zarar vermeyeceğimi söyledim."

"Bunu söylediğini hatırlamıyorum."

"Öyle mi?" Gülümsedi. "Pekâlâ, söylemek istemiştim."

Ona kimsenin dokunmayacağını söylemişti. Eşanlamlı olmadıklarını burada öğrenmiştim.

Aydın ona baktı, ben de kollarımı göğsümde kavuşturup onu izlemesini izledim ve herhangi bir hareket bekledim.

Ama o sadece derin bir nefes aldı ve arkasını döndü.

"Ye" dedi kapıya yürürken. "Ve yıkan. Leş gibisin."

Odanın köşesindeki beyaz porselen küveti işaret etti.

Omzunun üzerinden, "Yoksa ben yıkarım" diye uyardı. "Ve seni tutacak beş kişim var."

Kapıyı kapatıp kilitledi ve Emory bir anlığına orada durdu, bir kapıya bir bana baktı, sonra tekrar kapıya baktı. Masanın yanındaki sandalyeyi alıp sanki bizi dışarıda tutacakmış gibi kapı kolunun altına yerleştirdi ve gelip tabağı yüzüne kaldırdı.

Makarnayı kokladı.

Aydın yemeğini zehirlemezdi. Bunda eğlence neredeydi ki?

Onunla oynamaya daha yeni başlamıştı.

Gözlerini kapatıp arkamı döndüm.

Pencerenin pervazının iki yanını sıktım ve evin kalanı üzerindeki uçsuz bucaksız, sessiz geceye baktım.

Michael.

Onu buraya göndermişlerdi. Biliyordum. Ama neden? Beni motive etmek için mi?

Onlar olmalıydı ve eğer birini içeri alabileceklerse neden içlerinden biri gelmemişti?

Onun için planlarım vardı ama şu anda daha önemli işlerim vardı ve zamanı değildi.

Siktir.

Çerçeveyi sıkınca ahşabın çatladığını duydum.

Ne yaptığını biliyorlar mıydı? Rika, Banks ve Winter'ın kabul etmesi için biliyor olmalılardı.

Sanırım biraz havalıydı. Beni bulacaklarını biliyordum ve sonsuza kadar sürse bile arayacaklarından hiç şüphe duymamıştım.

Ne yazık ki bunların hiçbirine gerek yoktu. Ne yaptığımı tam olarak biliyordum ve bu beni sinirlendirse de kontrolün bende olduğundan şüphe ettikleri için onları suçlayamazdım.

Merdivenler gıcırdadı ve arkamdan bir sesle odama birisi girdi. "Dövmeyi bitirebilir misin?" diye sordu Aydın.

Omzumun üzerinden baktığımda onun çatı katındaki odama çıkan merdivenlerin başında durduğunu gördüm. Elinde gömleğiyle gelirken bir yılan gibi gözlerime bakıyordu.

Her zaman öldürmeye hazır bir yılana benziyordu ve saldırdığında bitene kadar ne olduğunu anlamazdınız bile.

Başımı sallayıp tişörtümü çıkardım ve yatağıma fırlattım. Çantamı alıp duvara yaslandığı deri bankta ona katıldım.

Ben çektiğim siyah mürekkebi küçük bir tabağa dökerken gömleğini bırakıp banka uzandı ve kolunu da başının altına aldı.

Oturup kurşunkaleme bağladığım iğneleri alıp mürekkebe batırdım. Ona yaklaşıp sağ omzuna yaslandım.

"Eee, onunla ne yapmalıyım?" diye sordu.

Bir an tereddüt ettim ama sonra üç iğneli aleti derisine bastırıp deldim ve mürekkep, yaranın içine anında akmaya başladı.

Cevap vermedim çünkü cevap vermemem gerektiğini biliyordum.

Acıdan etkilenmemiş bir halde, "Ona yardım etmedin" diye yorum yaptı. "Etmeni beklediği açıktı."

Defalarca bastırıp birkaç saniyede bir iğneleri mürekkebe tekrar batırdım.

Göğsü ritim atlamadan düzenli nefeslerle inip kalktı. Vücudumda bir miktar profesyonel dövme vardı ama çoğu bu gibi ev yapımıydı ve acıttığını çok iyi biliyordum.

Ama Damon gibi, Aydın için de ya acı vardı ya da hiçbir şey.

"Mücadeleci biri" dedi.

Buradaki ilk gecemden sonra taşındığım küçük sığınağımın kubbeli tavanına baktı. Alt kattaki beyaz odalar, beyaz kilimler ve beyaz eşyalar içimi ürpertiyordu. Kendi alanımı istiyordum ve karanlık olmasını istiyordum.

Üstelik pencereler burada çatıya açılıyordu. Manzarayı seviyordum.

"Onun bu özelliğini sevdim" diye devam etti. "Ona verdiğim küçük iple kendini asmadığı sürece. Bunu fark ettin mi?" Bana baktı. "Sanki durumunun ciddiyetinin aslında farkında değildi. Eğer ayrılırsa hayatta kalma şansı olmayacaktı ve uzun zamandır mah-

rum kaldığımız türden ve şikâyet ederse basit bir para meselesinin ortadan kalkabileceği türden bir eğlenceye sahip olmak isteyen beş adamla birlikte kapana kısılmış durumda."

Dişlerimi sıkıp iğneleri sertçe bastırdım. Elimin altındaki kasları gerildi ama yine de sabit kaldı.

"Adı ne demiştin?" dedi yumuşak bir sesle. "Emory mi?"

Kollarım yanınca vücudumdaki her kasın gerildiğini fark ettim. Boğazımdaki yumruyu zorla yutkundum.

"O gözler..." diye mırıldandı. "Altın benekli kahverengi. Güzeller. Ateş anında insanın gözlerine bakarken nasıl görünürler acaba?"

Omzuna ve çizmem için talimat verdiği tasarıma o kadar dikkatli baktım ki teninin alev almamasına şaşırdım.

"Orgazm olmasını nasıl sağlarım?" diye sordu beni izleyerek.

Kalemi daha sıkı tuttum.

"Bazı kadınlar içlerindeyken klitorislerinin başparmakla okşanmasını istiyor, biliyorsun değil mi?" diye alay etti. "Erkeklerin ona bunu yapmasından hoşlanıyor mu?"

Dişlerimi gıcırdattım, derisine bir delik açınca küçük pop sesini duydum. Kısık sesle iç çekti ama sonra gülümsedi, beni sinirlendirdiğine memnun oldu.

"Babalarımız bizi buraya uslanalım diye göndermedi Will. İzni olsun ya da olmasın onlar da onunla eğlenecekler." Durdu ve sonra devam etti. "Bizi buraya daha dikkatli davranmadığımız için ceza olarak gönderdiler. Nasıl tedbirsiz olunmaz öğrenmemiz için" diye açıkladı.

Beni buraya babam göndermemişti. Bir babanın çocuğunu böyle bir yere nasıl gönderebileceğini anlayamıyordum çünkü eğer kurtulurlarsa kesin bir sonuç vardı: Kan, sevgi değildi ve sadakati doğuran tek şey sevgiydi.

Şimdi tekrar tavana bakan Aydın'ı inceledim. Burada geçirdiğim süre içinde Micah'yı, Rory'yi ve hatta Taylor'ı çözmüştüm ama Aydın...

Aramızda en uzun süredir burada olan kişiydi ve bu noktada artık geri dönemeyecek kadar uzaklaşmış olabilirdi.

"Yirmi yaşımdayken bir tatil köyü düğünündeydim" dedi bana, dalgın gözlerle, "ve babamın iş arkadaşlarından birinin kendi karısına ilaç verip onu yatağa yatırıp geri çekilmesini izledim. Bir anlaşmayı bağlamak için babamın, eşinin üstüne çıkmasına ve onu becermesine izin vermişti."

Durdum, gözlerinden acıya benzer bir duygu geçti. Ama sonra gitti.

"Bir süre sonra bundan asla kaçamayacağını anlıyorsun" dedi. "Bu yüzden ya çirkinle savaşmaya devam ediyorsun ya da onu yeniden keşfediyorsun." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Babamla aramızdaki en büyük fark, birinin duvardaki kanı görmesi benim umurumda değil."

Bir an hareket edemedim.

Em...

Gözlerimi indirdim ve son rengi de kazıyarak tasarımı bitirdim.

"Merak etme" dedi bana. "Ben babama hiç benzemem. Veya Taylor'a veya Damon Torrance'a. Zorlamam ya da ayartmam." Sesini alçalttı. "İsterse canın daha çok yanar."

Sonra aşağı uzanıp pantolonunun içindeki aletine masaj yaptı ve elimdeki iğneler, batırma arzusu yüzünden bir anlığına titredi.

Micah ve Rory'yi ele geçirmiştim. Taylor kontrol edilebilirdi.

Aydın'ın işini hemen burada bitirsem Emory'ye kimse dokunamazdı.

Orada yatıp beni izledi ve bekledi, bana şans verdi, bana meydan okudu ama...

Sonunda gülümseyip doğruldu, masadan temiz bir bez alıp omzundaki kanı sildi.

"Her şey daha büyük bir planın parçası" dedi. "İster Tanrı, ister kader, ister başka bir şey olsun, buna gerçekten inanıyorum Will." Bezi fırlatıp bana baktı. "Biz her zaman birbirimiz için önemli olacaktık."

Çattığım kaşlarımı saklayamadığım için gözlerimi kaldırdım.

Ensemden tutup güven verici bir şekilde hafifçe okşadı ve ardından dövmesini sarmak için yakınımda duran siyah çöp torbalarını işaret etti.

"İşini bitir" dedi. "Yoğun bir gece olacak."

Bölüm 6

Dokuz Yıl Önce

Ona dokunmam gerekirdi.

Sigaramdan bir nefes çektim ve Damon'ın çakmağını bardaklığa geri atıp dumanı sürücü camından dışarı üfledim.

Ama hayır. Bunu yapmamı istemezdi.

Şakaklarımı ovuşturup gözlerimi kapattım. Beni öldürüyordu. Yıllardır beni öldürüyordu.

Gerçek canavarlar maske takmaz III. William Grayson. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tahmin edilemez biriydi, değil mi? Dün geceyi ve uyku partisini düşünmeden edemiyordum.

Bir nefes daha alıp dumanı verirken yumruğumun altındaki direksiyonu sıktım.

"Bu seni sinirlendiriyor mu?" diye sordu yanımdan Michael, kamyonumun yolcu koltuğuna yerleşirken sesinden keyif akıyordu.

Dönünce direksiyonu kavramış bembeyaz eklemli yumruğuma baktığını gördüm.

"Hiçbir şey beni sinirlendirmiyor" diye mırıldandım, başını geriye eğip gözlerini kapattığını gördüm. "Arabayı ben sürüyorsam ve önde Damon'laysak" diye belirttim. "Nadiren de olsa gece araba kullanmama *izin* veriyorsun."

"Arabayı sürmenin tek nedeni fıçıyı kiliseye götürebilmek" dedi bana. "Kamyonun olmasaydı..."

"İşe yaramaz mıyım?" diyerek onun için bitirdim.

Güldü.

Ama itiraz etmedi, değil mi?

"Kanattan gelen o üç sayılık atış kesinlikle faydasız değildi" dedi Kai arkadan şaka yaparak.

Dikiz aynamdan ona bir bakış attım ama yüzü bir kitapçığa gömülmüştü.

Başımı sallayıp gözlerimi dışarı çevirdim. Yeteneklerim vardı. En azından dün gece maçtaydım.

"Hele şükür" diye homurdandı Michael.

Dumanı üfleyip bakışlarını takip ettim, Damon'ın sonunda katedralden çıkıp caddenin karşısına koştuğunu gördüm.

Sigarayı sol elime alıp motoru tekrar çalıştırdım.

"Dışarı çık." Damon yolcu tarafındaki kapıyı açıp başparmağını Michael'a salladı. "Hemen."

Ama Michael eğlenerek oturmaya devam etti.

Damon tek kaşını kaldırdı. "İstersen seni kucağıma alırım" dedi ona "ama orada ben otururum."

Kısık sesle güldüm. Michael kuralları biliyordu. Arabayı sürerken, ki neredeyse her zaman o sürerdi, Kai yolcu koltuğunda otururdu. Arabayı ben sürdüğümde ise sorumlular Damon ve bendik.

Michael başparmaklarını bir anlığına oynattıktan sonra sonunda pes etti. Kamyondan atladı, ikisi de sanki bir sidik yarışıymış gibi birbirlerine bakmaya çalışıyordu.

"Nedense daha fazla mücadele edeceğini umuyordum" diye alay etti Damon.

Michael altta kalmayıp lafı yapıştırdı: "Seni azdırıyorum ha?"

Damon gülümsedi ve araca binerken Michael, kamyonun etrafında dönüp arkamdan bindi.

"Neden bu kadar oyalandın?" diye sordum kamyonu vitese takarken. "Bu kadar uzun süre orada ne yaptın?"

"Her çarşamba gecesi orada" diye belirtti Kai. "On sekiz yaş üstü kadınların bekâret kulübü toplantısı falan mı var?"

"Hadi ama" diye sızlandı Damon. "Benim için çok kolay olurdu. On sekiz olmaları gerekmiyor."

"Ya da kadın" diye ekledi Kai.

Damon dönüp Kai'a şakacı bir yumruk atarken homurdandım. "Piç."

Kai kendini korumaya çalışırken sadece güldü.

Başımı salladım, kaldırımdan uzaklaşıp tekrar sokağa yöneldim.

Ama sonra Damon bana bağırdı. "Bekle, bekle, dur."

Kasabanın belediye başkanı Griffin Ashby'nin kamyonumun önüne fırladığını görünce frene bastım.

Kahretsin. Çok yakındı.

Bizi süzdü. Gri takım elbise, sarı gömlekle kravat giymişti ve caddeyi geçerken gözlerini kısarak Damon'a baktı. Damon ona baktı ama Ashby kaşlarını çattığında Damon ortaparmağını kaldırıp onunla alay etti.

Ashby başını çevirip kaldırıma çıktı ve Beyaz Karga Tavernası'nda gözden kayboldu.

Gaza basıp yolun aşağısına ilerledim. "Onunla aranızda ne var?"

Damon iç çekip ceketinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Kızını mahvettim."

"Arion'ı mı?" diye sordu Michael. "Bir Pringle'ın beyin gücüne sahip olduğunu söylemiştin sanki."

Damon sigarasını yakarken "Onu değil" diye mırıldandı.

Ashby'nin diğer kızı on dört yaşında olmalıydı. Onu ve Damon'ı hiç birlikte görmemiştim.

Damon sigara içerken bakışlarını açık pencereden dışarı çevirmişti ve onun hakkında bildiğim bir şey varsa o da üstü kapalı konuşuyorsa bunun kasıtlı olduğuydu.

Tepelere ilerleyerek karanlık otoyoldan aşağı sürdüm; güneş bir saat önce batmıştı ve gökyüzü artık neredeyse kararmıştı.

Kai kitapçıkta bir sayfa çevirdi. "Bu da ne?" diye sordum.

"Ders kataloğu." Bu sefer daha sert bir şekilde başka bir sayfayı çevirdi. "Lanet bir ders kataloğu."

"Benimle Westgate'e gel" dedi Michael.

"Ya da benimle UPenn'e" diye ekledi Damon.

Gülümsedim. "Ya da benimle Fiji'ye."

"Benimle UPenn'e geliyorsun" dedi Damon bana.

Oldu canım.

Külü penceren atıp bir nefes daha çektim. Üniversiteye aylar kalmıştı ama kararların bir an önce verilmesi gerekiyordu. Grayson olmasaydım Princeton'a asla giremezdim ama maalesef öyleydim ve istesem de istemesem de önümüzdeki yaz Jersey'ye gidecektim.

Daha az olmak istediğim bir yer aklıma gelmiyordu ama aynı zamanda daha iyi bir yer de düşünemiyordum. Benim sorunum da buydu. Babamın dediği gibi: "Sen bir karar vermezsen senin adına veririz."

Görünüşe göre Polinezya adalarındaki bir plaj müdavimi olmak yeterince büyük bir hedef değildi.

Kai kataloğu yanındaki koltuğa attı. "Babam tek olmamı istiyor. Hepimizin kişisel alana ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

"Hepimizden mi yoksa sadece Will ve benden mi?" diye sordu Damon, mizah dolu bir sesle.

Evet, Katsu Mori bizi pek el üstünde tutmuyordu. Damon başbelasıydı ve ben de... değersizdim. En azından Michael hırslıydı. Bir liderdi ve Kai'ın babası, oğluna layık bir etki olarak buna saygı duyuyordu.

Ama Kai şakayla karşılık verdi. "Böyle yapma" dedi tatlı tatlı Damon'a. "Annemi görünce kendini düzelttiğinde, kadınlar konusundaki zevkini onaylaman onu gerçekten gururlandırdı."

"Mayoylaydı Kai!" diye not etti Damon omzunun üzerinden Kai'a bakarak. "Yani, olaya gel? Yüce İsa."

Kahkahayla sarsıldım, geçen yaz hep birlikte Kai'ın evinde olduğumuz zamanı hatırladım.

"Ve hepiniz benim hiç utanmam yok sanıyorsunuz" dedi Damon. "Eğer senin annen olmasaydı..."

"Babam yine de sikini midenden söküp ağzından çıkarırdı?" diye karşılık verdi Kai.

Damon sessizleşti, koltuğuna yeniden yerleşip sigarasını ağzına götürdü. "Babasının oğlu."

Kai başını salladı ama pencereden dışarı bakarken gülümsemesinin solduğunu gördüm.

"Belki de bölgede kalıp bunun yerine Trinity'ye gideriz" dedi Michael, "böylece hep birlikte Kai'ın annesine yakın kalırız."

Alayla homurdandım, Kai gözlerini devirirken hepimiz gülüştük.

Sigaramdan bir nefes çekerken jeton düşmeye başladı. Aylar vardı ama yaklaşıyordu. Farklı okullar. Farklı eyaletler.

Yeni insanlar.

Ve beni en çok korkutan da buydu. İnsanlar insanlarla değişirdi. Bazıları önem kazanırken diğerleri kaybederdi ve çok geçmeden biz de yok olacaktık.

O gitmiş olacaktı.

Gözlerimi penceremden dışarı çevirdim; kaçınılmaz ayrılık, tonlarca ağırlıkta bir bina gibi geldi omuzlarıma çöktü.

"Tamam, Şeytan Gecesi..." diyerek boğazını temizledi Michael. "Muhtemelen yeraltı mezarları ama mezarlık da aklınızda olsun" dedi bize. "Bu yıl değiştirmeyi düşünüyorum. Bazı mezarlar var ve ormanın içindeki Çan Kulesi var. Şaka olarak ne düşünüyorsunuz?"

Henüz aklımda bir şaka yoktu. İyi bir şaka en azından.

"Şehirden çıkarız belki diye düşünüyorum" diye yanıtladı Kai. "Meridian City'ye. Whitehall bölgesi belki. Yoksa opera binası mı? Bir otelde yer ayırtabilir misin?"

"Asıl amaç burada tanıdıklarla birlikte olmak" dedi ona Damon. "Bizim bölgemizde."

Kai sessizdi ve onun ders kataloğunu tekrar açtı ve "Sadece bir fikir" diye mırıldandı.

İkisini de izledim, anlaşamamalarından keyif alıyordum. Kai yarın için hazırdı. Damon bugünü bırakmayı hiç istemiyordu.

Benimse bırak nerede olmak istediğim, çoğu zaman nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Aklıma bir fikir geldi ama. "Koy" dedim. "Okuldan sonra."

Damon başıyla onayladı. "Fikir bu olabilir."

Ona baktım. "Buranın uzun süre açık kalamayacağına dair bir söylenti duydum."

"Daha iyi."

"Çok büyük bir ayak bağı" diye araya girdi Michael. "Sarhoş insanlar aptallaşır ve hız trenlerindeki aptal insanlar beni sinirlendirir."

Hadi ama. Eğlenceli olurdu. Sadece biz ve birkaç kişi daha... Yalnızca davetiyeyle.

Ama her zamanki gibi fikirlerim kulak ardı edilmişti.

"Bir şeyler düşüneceğim" dedi Kai ona. "Geceyi tek parça halinde ve çarşafların arasında güzelce bitirmemizi sağlayacak bir şaka."

"Çok doğru" diye yanıtladı Damon. "Tek söylemen gereken bu."

Gerçek önceliklerimizin ne olduğunu hatırlayarak başımı salladım. Virajı dönüp mezarlığa tırmandım ama tam o sırada dikiz aynamda mavi ve kırmızı ışıklar parladı ve farların arkamdan bana yaklaştığını fark ettim.

"Öff, kahretsin" diye homurdandım. "Şu orospu çocuğu."

Kahretsin.

Frenlere gereğinden fazla asılarak kamyonetimi kenara çekip durdum ve sıçrayan çakıl taşlarının sesini duydum.

"Will..." diye başladı Kai.

Ne söyleyeceğini zaten bildiğim için, "Dilimi tutacağım" diye güvence verdim ona. Orta konsoldaki otu çıkardım ve Damon'a verdim. "Şundan kurtul."

"Kanka, bu ne be?" diye bağırdı Kai.

Ama onu duymazdan geldim. "Hemen kurtul" dedim Damon'a tekrar motoru kapatırken. "Ve sakın onu pencereden dışarı atma. Araç kamerası..."

"Lanet olsun" diye homurdanıp torpido gözüne tıktı ve çarparak kapattı.

"Kilitle." Ona anahtarları attım.

"Sence biliyor mu?" Damon torpido gözümü hızla kilitlerken bana baktı.

Dikiz aynama baktığımda polis memuru Scott'ın el feneri elinde bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Bence Em bundan daha akıllı" dedim.

Dün geceyi ve uyku partisini şikâyet etmeyecekti. İspiyonlamak gururunu zedelerdi. Onun hakkında bunu nasıl bildiğimden emin değilim ama biliyordum.

"Neyi biliyor mu?" diye bastırdı Michael. "Ne yaptınız? Kahretsin. Ne zaman başka tarafa baksam belaya bulaşıyorsunuz."

"Ona zarar vermedik" diye teskin etti Damon.

"Sadece biraz altına kaçırmasını sağladım" diye ekledi Kai.

Scott camımı tıklattığında gülümsememi ısırarak durdurdum.

Camı indirip sigaramın izmaritini otoyola fırlattım, adamın yanından kıl payı geçmişti.

Durdu, gözlerini son kıvılcımını çakıp sönmeye hazırlanan sigaraya çevirdi ve tekrar bana bakıp fenerini içeri tuttu.

"Yine fotoğrafımı görmeye mi geldin?" diye şakalaştım.

Ama gülmüyordu. "Ehliyet ve ruhsat lütfen."

Biraz tereddüt ettim ve sonra konsoldan ruhsatı ve cüzdanımdan ehliyetimi çıkardım.

İkisini de ona verdim. "Sana söz veriyorum, geçen haftadan beri değişmediler Scott."

Son üç ayda bir düzine kez görmemiş gibi plakama sonra da gelecek doğum günüme kadar kullanma tarihinin geçmeyeceğini bildiği ruhsatıma ve ehliyetime daha önce hiç görmemiş gibi ışık tutup beni duymazdan geldi.

"Ne kadar hızlı gittiğini biliyor musun?" diye sordu sigorta kartımı inceleyerek.

"Hızlı değildi."

"İçkili misin?" diye sordu hiç bozulmadan.

"Hayır."

Durdu, hâlâ evraklarıma bakıyordu. "Uyuşturucu kullandın mı?"

"Bazen" diye yanıtladım.

Damon alayla homurdadı ve Michael kahkahasını gizlemek için boğazını temizledi.

Scott doğruldu ve bir adım geri çekilerek bana baktı. "Dışarı çık. Kamyonu aramak istiyorum."

Tanrım, kendime engel olamıyordum. "Eh, torpido gözüm kilitli, arkadaki bagaj da öyle. Ve haklarımı biliyorum, o yüzden bunun için arama iznine ihtiyacın var" diye şakıdım.

Herkes gülmeye başladı, Damon yanımda titriyordu ve dikiz aynamdan gördüğüm Kai eğilerek başını ellerinin arasına almıştı.

Jay-Z'nin bu şarkısını hep sevmiştim. En azından biraz gülmek bana iyi geliyordu.

Polis memuru Scott bana baktı ve bir neden istermiş gibi dudağının içini kemirdi. Bu, insanın tuttuğu cep telefonunun silaha benzediğini iddia ederek insan vuran türden bir adamdı.

Kahkahalar yatıştı ve gözlerimi tekrar ona çevirdim.

"Özür dilerim" dedim ona. "Aptalın tekiyim."

Sesimi yumuşatarak ona yaklaşmasını işaret ettim.

"Beni nasıl gördüğünü biliyorum" dedim. "Cahil, kibirli, havai... İyi biri olmak istiyorum. Gerçekten hedef odaklı, çalışkan, dürüst, erdemli..." Duraksadım. "Emory gibi. Kız kardeşindi, değil mi?"

Gözlerini kıstı ve omuzlarının gerildiğini gördüm.

"Biliyor musun" diye devam ettim, "ailenin Thunder Bay'de geçirdiği yıllar göz önüne alındığında, onu istediğim kadar iyi tanımıyor olmam çok şaşırtıcı." Arkadaşlarıma döndüm. "Bunu duydunuz mu beyler? Tanımadığım bir kız."

Kamyonun içinde kahkahalar yükseldi.

Ona dönünce tehdidi idrak etmeye başladığını gördüm.

Birbirimizi anlamaya başlıyorduk.

"Okulda koridorlarda birlikte yürüdüğümüz tüm saatler" diye alay ettim. "Deplasman maçlarına gidip gelirken otobüste geçen tüm o saatler. Gecenin geç saatlerine kadar basketbol antrenmanlarım sürüyor ve o da bando çalışmasında oluyor."

"Birini tanımak için yeterince zaman var" diye ekledi Kai. "Turner'ın Evie Lind'i hamile bırakması için beş dakikaya bile ihtiyacı yoktu."

"Bazılarımızın dayanıklılığı daha iyi" diye şaka yaptım arkama doğru.

"Öyle olduğunu biliyoruz" diyerek omzumu okşadı Michael.

Ha şunu bileydin.

Gözlerimi tekrar Scott'a çevirdim, göz kenarlarının tehditkâr bir bakışla kırışmaya başladığını gördüm.

Ben de gözlerimi kıstım. "Sana söz..." diye hırladım alçak sesle, "benden ne kadar hoşlanmasan da beni durdurmayı kesmezsen" diye fısıldadım, ruhsatımı ve ehliyetimi elinden çekip alırken, "yaşanabilecek daha çok şey var."

Normalde neşeli bir delikanlıydım ama onun bana karşı sert tavrı sabrımı tüketmişti. Michael'ı, Damon'ı ya da Kai'ı sürekli durdurmuyordu. Benim bir beynim olmadığını düşündüğü için benimle uğraşıyordu.

İyi olmayı sevdiğim için nasıl kaba davranacağımı bilmediğimi sanıyordu.

Ve inansa iyi ederdi, biliyordum.

Anahtarlarımı Damon'ın elinden kapıp kamyonu çalıştırdım, Scott'a son bir bakış atıp yola geri döndüm ve rüzgâr içeri eserken müziği açtım.

"Dikkatli ol" dedi Michael bir dakika sonra. "Bu çok eğlenceliydi ama onun gibi adamlar dar görüşlüdür. Aklının durmaya yeteceğini sanmıyorum. Bir sonraki hamlesi için tetikte kal."

"Sikeyim onu." Direksiyonu sıktım. "Bana ne yapacak ki?"

Araba yolundan çıkıp mezarlığın açık kapısından içeri girerken kimse konuşmadı. Ne yazık ki Emory Scott'a olan ilgimin abisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Keşke o kadar kolay olsaydı.

Ama bir taşla iki kuş vurmaya da karşı değildim. Bir gece onu bulamasa ve sonra onu benimle görse aklını ne kadar kaybederdi?

Bu düşünce beni gülümsetti.

Caddelerde ilerlerken önümde arabalar ve el fenerleri gördüm ve onlara doğru sürerek Bryce'ın siyah Camaro'sunun arkasına park ettim.

Kamyondan çıktık, Michael ve Kai arkadan bir soğutucu aldı ve hep birlikte çimenlerin, ağaçların ve çitlerin üstünden ekibin geri kalanının çoktan mezarın etrafında toplandığı yere ilerledik.

"Selam kanka" diye selamladım Simon'ı ve çenemi diğerlerine kaldırdım.

Çemberin etrafında daha fazla "selam" sesi duyuldu ve Michael ile Kai soğutucuyu bıraktı, ekibin bir kısmı hemen bir bira almaya gitti.

Aşağı baktım. "Neler oluyor ya?"

Çimlerle kaplı mezar alanını toprağa saplanmış işaret bayraklarını çevreleyerek bir tabut genişliğinde ve uzunluğunda bir dikdörtgen oluşturuyordu.

"Onu kazıp çıkarıyorlar" dedi Bryce birasını açarken. "Gerçekten yapıyorlar."

Omzumun üzerinden baktım ve yeni bitmiş, yepyeni, kibirli sütunları ve gösterişli vitray pencereleri olan berbat McClanahan mezarına kaşlarımı çattım.

"Bunu istemezdi" dedi Damon.

Edward McClanahan'ın eskiyen, yağmur ve kardan yeşile dönmüş, doğum ve ölüm yılları artık zar zor görülebilen mezarına baktım. Ama yaşını biliyorduk. Doğum: Bin dokuz yüz otuz altı ve Ölüm: bin dokuz yüz elli dört.

On sekiz. Tıpkı bizim gibi gençti.

Sonsuza kadar on sekiz yaşında kalacaktı.

Hayattaki akrabaları, efsanesinin ve ailenin kötü namının ölmesini istiyorlardı, bu yüzden bir mezar inşa etmiş, onu taş duvarların ve bir kapının arkasına saklayabileceklerini sanmışlardı.

"Onu hiçbir yere götürmüyorlar" dedim.

Michael gözlerimle buluştu, dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. Cep telefonumu cebimden çıkarıp açtım ve birinci sınıftan beri her yıl McClanahan'ın mezarına yaptığımız kutsal yolculuğu kaydederek belgelemeye başladım.

Damon bana bir bira fırlattı ve hepimiz kendi kutularımızı açtık.

"McClanahan'a" diye bağırdı Michael.

"McClanahan" diyerek hepimiz kutu biralarımızı havaya kaldırdık.

"İlk Atlı" diye araya girdi Damon.

"Bize bir sezon daha ver" dedi başka birisi.

Takımımızın kaptanı Michael etrafına baktı. "Adak var mı?" diye dalga geçti.

Jeremy Owens arkasına uzandı ve ucuz, ipeksi korseli pembe tül bir elbise çıkardı. Bale kostümüne benziyordu.

"İdare eder." McClanahan'ın kız arkadaşının Mezunlar Günü elbisesinin bir kopyasını mezara attı.

Simon birasından bir yudum aldı. "Bilmek istediğim tek şey, o kaltağın kayalarda paramparça halde nasıl göründüğü."

"Asla bilemeyeceğiz" dedi Michael ona. "Ancak işler kızıştığında yapması gerekeni yaptı. Takımın iyiliği için fedakâr davrandı. Ailesi için. İş bu noktaya geldiğinde, içimizden biri aynısını yapar mı? Adam kral."

Lanet bir *eski* kral değildi. O *şimdi bile* bizim için bir kraldı çünkü o bu kasabanın yaşayan, nefes alan bir parçasıydı.

"Bize sezonu verin" diye bağırdı Kai birasını kaldırarak.

"Bize gereken ne hatırlatın" diye ekledi birisi.

Ve sonra herkes eklemeye başladı:

"Takım."

"Aile."

Kamerayı dairenin etrafında hareket ettirerek herkesi çektim.

"Bize sezonu verin" diye bağırdılar.

"Bize sezonu verin."

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Bazıları mezara ve elbiseye bira dökerken mumlar hafif esintiyle titreşti.

Bunu şimdiye kadar kimseye açıklamamıştık. Aslında Tanrı'ya inanmayan ama yine de kiliseye giden insanlar gibiydik.

Geleneğin bir anlamı vardı. Ritüel.

Takıma iyi geliyordu.

Basketbol takımı onlarca yıldır her sezon başında buraya gelirdi. Gelmediğimiz olmamıştı.

Bir saat sonra, St. Killian's harabelerinde küçük bir şenlik ateşi yanıyordu, biraların yarısı çoktan bitmişti ve yeraltı mezarlarından kahkahalar ve yüksek sesler geliyordu.

Damon harap bir bahçe sandalyesinde oturmuş ateşlere bakarken konuşan iki kız, yakınından onu kesiyordu.

Bekliyorlardı.

"Keşke büyüseydi" dedim ateşe çalı çırpı atarken. "Şimdi nasıl olacağını merak ediyorum."

"McClanahan mı?" diye sordu Damon.

"Evet."

Bekledi, alevler gözlerinde parladı. "Ölmeseydi özel olmazdı."

"Ondan önce de özeldi." O da Michael gibi bir kaptandı. O bir liderdi, fedakârdı, savaşçıydı...

O gece gerçekte ne olduğunu kimse bilmiyordu.

"O özel biri değil" diye tekrarladı Damon. "Herkes değişir. Hepimiz büyüyoruz."

"Ben değil."

Bir kahkaha attı. "Bir gün *birisi* olmak zorunda kalacaksın."

"Indiana Jones olacağım."

Sadece gülümsedi ama gözlerini ateşten ayırmadı. Beni hiçbir zaman Michael ve Kai kadar sert bir şekilde gerçeğe çekmeye çalışmıyordu. Ne istediğime ya da kim olmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ben sadece sevdiklerimi ve hayallerimdeki kızı istiyordum.

Kızlar tekrar kıkırdadılar ve Damon gözlerini kaldırıp onları gördü.

"Geliyor musun?" diyerek iç çekti.

Damon'ın bakışlarını takip edince bacaklarını ve saçlarını gördüm, biraz eğlenip rahatlamanın ne kadar kolay olacağını ama...

"Bilmiyorum" dedim ona. "Bu saçmalığı yatak rahatlığında yapmak hiç aklından geçiyor mu?"

Yeraltı mezarlarında oynaşmaktan yorulmuştum ama Damon yalnız oynaşmayı sevmiyordu. Bana ihtiyacı vardı.

Birinin bana ihtiyacı olması hoşuma gidiyordu.

"Neden kimse odana girmiyor?" diye sordum. "Ne ben. Ne Michael. Ne Kai. Hele kızlar. Hepimiz rahat bir yere gidemez miyiz?"

"Yatağımı mı görmek istiyorsun?" diye şakalaştı Damon.

"Bir tabut olmadığından emin olmak istiyorum."

Alayla güldü ama yine de... soruya cevap vermedi. Orada ne saklıyordu ki?

Tekrar gözlerimi kaldırıp kızlara baktım ama orada değillermişçesine bakışlarım onların içinden geçti.

Bu gece istemiyordum. Burada oynaşmak istemiyordum.

O kızla tek yaptığımız kavga etmek olsa da, dün geceyi yeniden yaşamayı tercih ederdim.

Kendi kendime gülümsedim. Dün gece gözlükleriyle uyuyakalmıştı. Onları çıkarmıştım. Kravatını her zaman yarım yamalak bağlaması, manşetlerinin çok uzun olması ve asla iliklenmemesi... Ve son zamanlarda teni yeni dinim haline gelmişti. Özellikle boynu.

Okuldan nefret ediyordum ama pazartesiyi dört gözle bekliyordum. Bu sabah uyandığımda gitmişti ve dün geceden sonra bana bakmasını görmek istiyordum.

Bir fark olacak mıydı? Gözlerindeki keskinlik biraz olsun yumuşar mıydı?

"Onun için yeterince iyi değilsin" dedi Damon sessizliği bozarak.

Gözlerimi dikip ona baktım. Ne düşündüğümü nereden biliyordu?

"Onun için asla yeterince iyi olamayacaksın" diye belirtti. "Şimdi duysan iyi olur."

"Arkadaş arkadaşın istediğini elde etmesine yardımcı olur" dedim ona.

O sustu, ben de onu inceledim.

"Ama sen benim istediğime sahip olmamı istemiyorsun" dedim. "Michael ya da Kai'ın istediklerini almasını da istemiyorsun."

"Ben de istediğim her şeye sahip olmamalıyım" diye savundu. "İstediğini elde etmek, sahip olduğun şeyi kaybetme riskini taşır ve aramıza hiçbir şey giremez." Gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Hiçbir şey bu kadar mükemmel olamaz. Değişimi sevmem."

Tekrar dönüp ateşe baktı.

"Michael her zaman çok fazla kontrollü" diye devam etti, sesi sertleşti. "Ona gerçekten neye ihtiyacı olduğunu göstermeyi çok isterim. Kai'ı dertli ve kafası karışık görmek hoşuma giderdi. Gerçekten aklını kaçırmış halde; böylece sahip olduğum hiçbir şey benden kaçamaz. Bize ihtiyaçları yokmuş gibi davranıyorlar. Keşke olduğunu bilselerdi."

Damon'ın etrafındakilere dişlerini geçirmek için ne yaptığını biliyordum.

"Sen de mi beni becermek istiyorsun?" dedim alçak bir sesle, ağzımın köşesi yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu sefer bana bakmadan gülümsedi.

Ama şaşırtıcı bir şekilde şu cevabı verdi: "Bazen."

Kaskatı kesildim.

"Bazen onun bizi izlediğini düşünüyorum" diye devam etti. "Sanırım hoşuna giderdi ama hoşuna gitmesinden nefret ederdi."

Damon karşısındaki kişiyi görmezdi. Kontrole ilgi duyuyordu. İnsanlara normalde yapmayacakları şeyleri yaptırmaya. Her şey durumu değiştiren kararla ilgiliydi. Bir balık kancası gibi, kafaların içine girip gittikten çok sonra bile zihinde kalırdı.

Ve arkadaşları onun en değerlisiydi. Bizim uğrumuza ölürdü ama işin korkutucu kısmı, bu en kötüsü olmayabilirdi.

"Sana asla *biz* gibi olmayacak" dedi bana, "çünkü Emory çok korkmuş, çok gururlu ve çok sıkıcı." Durdu ve sonunda bana döndü. "Seni asla hak ettiğin gibi sevmeyecek çünkü sana saygı duymuyor. Ona göre çok sığsın."

Ve içimin defalarca katlandığını, bağırsaklarımda bir delik açtığını hissettim çünkü onun haklı olduğunu biliyordum. *Sikik.*

Bende ne bulacaktı ki?

Neden umurumdaydı ki? Ben III. William Grayson'dım. Bir senatörün torunuydum. Basketbol takımımızın en iyi şutörüydüm ve on yıl sonra şirketime gelip, kendi mikro-iklimleri olan çatı çiftliklerinin sürdürülebilirliği ya da buna benzer saçmalıklarla ilgili aptal teorisine fon sağlamak için bağış dilenecekti.

Ona ihtiyacım yoktu.

Kai ve Michael'ın nereye kaybolduğunu umursamadan anahtarlarımı cebimden çıkardım. Hepsi evinin yolunu bulurdu.

Arkamı döndüm. "Gitmeliyim."

"Will."

Ancak durmadım. Dışarıya çıkıp kamyonuma atladım ve oradan hızla uzaklaşıp otoyola çıktım; o şerefsizin beni tekrar kenara çekmesi umurumda değildi.

Bütün konuşma aklımda dönerken elimle yüzümü ovuşturdum ve başımı salladım.

Emory Scott benden nefret ediyordu ama zaten o neredeyse herkesten nefret ediyordu. Sadece beni uğraştırıyordu. *Ee, ne olur ki?* Zaten yapmasa hayal kırıklığına uğrardım. Michael'a, Kai'a ya da Damon'a da saygı duymuyordu. Canımı sıkmamalıydı.

Ama sıkıyordu.

Ondan hep hoşlanmışımdır. Onu hep aramışımdır.

Ve yıllar içinde koridorlarda yanından geçerken ve sınıfta onu hissederken, her nasılsa benden başka kimsenin fark etmediği bir şekilde fena seksileşti.

Tanrım, ah o ağzı. Tavrını ve öfkesini seviyordum çünkü her zaman çok sıcaktım ve buza ihtiyacım vardı.

Beni güldürüyordu.

Üstelik kimsenin görmediklerini de görüyordum. Gözleri nereye gittiğini izlemek yerine başının üzerindeki ağaçlara daldığı için bir kaldırım taşına takılıp düşmesi ya da dümdüz bir posta kutusuna girmesi çok tatlıydı.

Büyükannesini tekerlekli sandalyesiyle şehirde iterken gülümsemeleri ve birlikte dondurma yemeleri. Emmy, oturduklarında hep elini tutardı.

Yaratıcı projelerinde ona eşlik edecek şehirde tek kişi olmadığı için bir başına arı gibi çalışması.

Onda insanların göremediği çok özellik vardı. Her zaman bir başına kalmaması gerekirdi.

Ama Damon haklıydı. Asla koluma girmeyecekti. Gardını asla düşürmeyecekti.

Döndüm, onun sokağını geçip doğruca köye gittim ve okul yılı başlamadan önce inşa etmeye başladığı çardağın önünde durdum. Meydanın ortasındaki parka inşa edebilmek için belediyeyi ikna ettiği bir projeydi.

Okulda ya da grup antrenmanında değilse burada çalışıyordu. Sticks'in dışındaki kaldırım kenarında durdum, parka ve gökyüzüne yükselen kirişlere baktım ama henüz çatı yoktu.

Burada değildi.

Cumartesi günüydü. Muhtemelen bütün gün buradaydı ama ben kaçırmıştım.

Sokağa geri dönerek katedralin yanından geçtim, eve gitmek üzereydim ama tam o sırada onu gördüm.

Kapüşonunu başının üzerine çekmişti, uzun kahverengi saçları çantasını bastırdığı göğsüne dökülüyordu.

Arabayı sürmeyi bırakmadan arkama bakıp onu izlemeye devam ettim.

Gözlükleri gözlerinin seçilmesini zorlaştırıyordu ve onları telefonuna gömdüğü belliydi.

Damon iki saat önce oradaydı. O da orada mıydı? Bu gece ne kadar zamandır oradaydı?

Onun Yahudi olduğunu sanıyordum. Aksi halde dolabına bıraktığım Yom Kippur hediyesi yüzünden kendimi aptal gibi hissederdim.

Arabayı sürmeye devam edip dikiz aynamdan gözden kaybolmasını izledim, ardından onu bulmak için geri dönmek istesem de kendisini bırakmama izin vermeyeceğini biliyordum.

Benden hiçbir şey almazdı.

Ben bir hiçtim ve o da bunu biliyordu. On yıl içinde o harika olurken ben de bir hiç olacaktım.

Bana asla ihtiyacı olmayacaktı.

Birkaç dakika içinde yeraltı mezarlarının merdivenlerinden inerken gelen fısıltıları duydum, Damon'ın en çok hangi odayı sevdiğini biliyordum.

Kapı çerçevesine yaslandığımda onun gömleğini yere attığını ve ardından ağzını masaya yatırdığı kızdan kaldırdığını gördüm.

Gözleri benimkilerle buluştu; diğer piliç hâlâ kıyafetlerinin içindeydi ve köşedeki bir taburede oturuyordu.

Damon gülümseyerek ayağa kalktı. "Kıçını kaldırıp buraya gel."

Bölüm 7

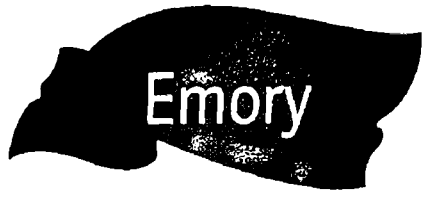

Günümüz

Kafamı kaldırdığımda gözkapaklarım uykudan ağırlaşmıştı ve başım zonkluyordu.

Başımı sağa sola salladığımda beyazlık gözlerimi kamaştırdı, farkındalık yaşamaya başlamıştım.

Bu bir rüya değildi. Karakilise'deydim.

Odanın karşı tarafındaki kapıyı kontrol ettiğimde hâlâ kapalı ve sandalyenin tokmağın altında sabit olduğunu gördüm. Nefesimi verip her tarafı görüş alanımda tutmak için köşede çömeldiğim yerden kalktım.

Uyumayı planlamamıştım. Saat aradım ama hiçbir şey yoktu.

Ne kadar uyumuştum? Gözlerimi ovuşturup perdeyi açtığımda dışarısının hâlâ karanlık olduğunu gördüm. Ağaç sınırının ötesinde orman uzanıyordu; büyük alan, bulutlarla kaplı Ay'ın altında neredeyse zifiri karanlıktı.

Şu an dışarıda olsaydım hâlâ hayatta mıydım?

Perdeyi açarak sağımdaki çift taraflı aynaya baktım, beni izliyorlar mıydı acaba? Bütün odalarda bundan var mıydı?

Ve neden?

Üzerimdeki zemin gıcırdayınca gözlerimi tavana çevirdim, döşeme tahtaları birinin ağırlığıyla inliyordu.

Hangi cehennemdeydik? *Düşün, düşün.* Dışarıdaki yapraklar, ağaçlar, kayalardaki yosunlar ve nemden ağırlaşmış hava... Belki Kanada?

Ve onların düşündüğü kadar gözlerden uzak olamazdık. Evin gösterişli ahşap işçiliğine, süslü kapı ve demirbaşlarına ve avizelere baktığımda bir şeyi kesin olarak biliyordum. Karakilise her zaman bir hapishane değildi. Bir hapishane olarak işlevsel olamazdı.

Birisi burayı ev olarak inşa etmişti ve bu büyüklükteki bir ev, bir aileden daha fazlası için inşa edilmişti. Eğlenmek için inşa edilmişti. Bu büyüklükte bir yer, yerel halkın (hizmetçiler, zanaatkârlar, çiftçiler) desteği olmadan yönetilemezdi.

Aydın Kadir'in yatağının dibindeki bankta bıraktığı makarnaya bakınca açlıktan karnım ağrıdı. Sos sünmüştü ve noodle kurumuştu, matlaşmıştı ama ona bakarken hâlâ ağzım sulanıyordu.

İlaçlı olma ihtimalini göz önünde bulundurarak yemeyi reddetmiştim ki buraya ilk getirilişimde ilaç kullandıkları için bu tamamen makul bir endişeydi, ama... bir olay çıkmadan uyumuş olmama bakılırsa gardımı biraz düşürmemi beklemedikleri açıktı.

Burası onun odası, demişti. Gecenin bir vakti olsaydı buraya uyumaya gelirdi. Neredeydi?

Yiyeceği arkamda bırakarak dönüp çakıyı aradım ve uyurken düşürdüğüm yerden aldım. Onu alıp banyoya koştum, bir bardak su doldurup içtim ve ağzımı silip koşu bandının yanından kapıya yöneldim.

Sandalyeyi çekip yavaşça döndürmeden önce sadece bir an tereddüt ettim.

Bu odanın dışında içeride olduğumdan daha fazla tehlikede olmadığımı bilsem de nabzım boynumda hızla atıyordu. İçeri girmek isteselerdi girerlerdi. Sandalyeyi sadece onlar içeri girmeden önce bana bir uyarı işareti olsun diye sıkıştırmıştım.

Ama başkası tarafından yapılmayan yemeğe ve çevreme daha iyi bakmaya ihtiyacım vardı.

Koridora göz attım, kapımda birinin nöbet tuttuğunu görmeyi bekleyerek sola ve sağa baktım ama sahanlığı çevreleyen pencerelerin dışındaki gece, zemini ve duvarları karartmıştı; cam avizenin güzel parıltısı boş ikinci katı aydınlatan tek ışıktı.

Kimse yoktu.

Tuhaf. Tekrar kaçmaya çalışmayacağıma bu kadar mı güveniyorlardı?

Sağa bakıp duvarı taradım ve panellerdeki çatlağı gördüm. Yalnız olduğumdan emin olmak için bir kez daha göz attıktan sonra koridora çıktım ve tırnaklarımı çatlağa sokarak paneli kaldırmaya çalıştım.

Açıldığını biliyordum. Kahretsin, belki birisi o aynada beni izlemiyordu ama bu odanın burada olduğunu biliyordum.

Açılmayınca iki elimi panele koyup ittim, yaylar çatırdadı ve kapının hemen açıldığını gördüm.

Kalbim teklerken az kalsın gülümseyecektim.

Kapıyı sonuna kadar açıp küçük odanın içine baktım, beton duvarlarla çevrili, beton bir zeminde duran bir sandalye gördüm. İçeri adım atıp cama yürüdüm, dönüp Aydın'ın odasına baktım, ayna tüm alanı görüyordu.

Başımı iki yana salladım. *İnanılmaz.* Will saatler önce burada mıydı? Beni izlemiş miydi?

Yoksa başka biri miydi?

Pek çok sorum vardı ama öne şunlar çıkıyordu: Daha fazla gizli oda var mıydı ve Karakilise birinin eviyken burada mıydılar?

Yoksa hapishane haline gelince mi yapılmışlardı?

Durum buysa gerçekten de bir tür gözetimin olduğu anlamına geliyordu. Birisi onları otuz günden daha sık kontrol ediyor olabilirdi. Gizli odalar varsa insanların girip çıkması için gizli yollar da vardı.

Odadan çıkıp kapıyı kapattım ve sahanlığı tekrar inceledim. Dışarıdaki ağaçlarda yaprakların gölgeleri girişin üzerindeki korku-

lukların üzerinde dans ediyordu ve dışarıda akan su, evi bir metronom gibi sabit ve düzenli bir şekilde sarıyordu.

Eski kitap ve yanan odun kokusu burnuma doldu ve merdivenden inerken çakıyı yanımda sıkıca tuttum.

Her yere gitmek istiyordum. Her odayı görmek, her dolabı incelemek ve arazi planını öğrenmek istiyordum fakat saatin kaç olduğu ya da bu saatte hangi odaların dolu olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Merdivenlerden inerek antreden geçtim, karanlık ve boş bir misafir odasının yanı sıra sağımda yemek odasını, solumda balo salonunu ve kütüphaneyi geçtim.

Antrenin etrafında benim boyumda duran antika gümüş şamdanlarda mumlar titreşiyordu ve ben de bir tanesinin tepesinde durup bir an inceledim.

Evde elektrik vardı. Neden ortam yaratılıyordu?

Yakındaki masada duran kibrit kutusunu aldım ve içinden birkaç kibrit çalıp cebime koydum.

Evin içinde usulca ilerleyerek sağdan mutfağa ilerledim ama sol tarafımdaki koridorda bir çığlık yankılandı.

Durdum ve baktım, bir homurtu duyduğumda kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Bırak şunu Will!" diye birisi hırladı.

Gözlerimi kısıp sese doğru adım adım ilerledim, gerçi kaçmam gerekirdi

Bir oturma odasının ve bir ofisin yanından geçtim ve koridorda yürümeye devam ettim, solumda bir hareket gördüm.

Döndüm ve eski lisemdeki güreş odasına benzeyen spor salonuna baktım. Koşu bantları, eliptikler, serbest ağırlıklar gibi ekipmanlarla çevrelenmiş geniş bir mat...

Taylor Dinescu matta şınav çekerken gözleri yukarı fırladı ve benimkilere kilitlendi.

Çıplak göğsü ve sırtı parlarken, terli kahverengi saçları kafa derisine yapışmıştı. Şınavları gittikçe hızlanırken gözlerindeki bakış midemi bulandırdı ve tabağındaki bir yemekmişim gibi bana bakmaya devam etti.

Kalbim boğazımda atmaya başladı ve arkamı döndüğümde koridorun ilerisinden bir homurtu duydum.

"Kahretsin!" Sonra bir gürültü geldi.

İrkilip çakımın kabzasını sıkıca kavradım. Neler oluyordu? Gürültüyü takip edince kırık bir kapının yanında durdum ve içeriye baktım.

"Bırak şunu!" diye hırladı Micah ve koyu renkli ahşap bir çalışma masasına düştü, raflardaki kitaplar da peşinden yuvarlandı.

Gözyaşları yanaklarını ıslatsa da Will'i iterken gözleri ateşle parlıyordu.

Biraz daha yaklaştım.

Micah'nın burnundan kan damlıyordu. O siyah pantolon giyerken Will'in üstünde kot pantolon vardı; ikisi de gömleksizdi, siluetleri yalnızca küçük bir lambanın ışığıyla aydınlanıyordu.

Will, Micah'nın ensesini yakalayıp sarsılan adamın alnını kendisine yaklaştırdı.

İstemesem de yüreğim biraz sızladı. Onun nesi vardı?

Derin nefesleri senkronize bir şekilde, daha sert ve daha yüksek sesle, sanki bir şeye hazırlanıyorlarmış gibi düşerken Will ona baktı ve sonra Will, Micah'nın kolunu tuttu, diğer eliyle boynunun yan tarafını yakaladı ve sertçe, alçaktan, Micah bağırırken içi boş bir ploopp sesi geldi.

"Ah!"

İrkildim

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı, omzu yuvasına geri dönerken acıyla boğuldu ve masa yere düşene kadar itti.

Yüce İsa. Bu nasıl oldu?

Micah'nın gözlerine, kulaklarına ve boynuna doğru sarkan siyah saçları terle kaplandı ve nefes nefese duvara yaslanan adamın yüzünün rengi silindi.

Kaç yaşında olduğundan emin değildim ama şu anda on iki yaşında ve çaresiz görünüyordu.

Will ona çatal bıçakla bir kâse yemek verdi.

Ama Micah onu ittirdi. "Kusacağım."

Ve o anda bakır çöp sepetini alıp eğidi; midesinde ne varsa çıkardı.

Bir anlığına bakışlarımı kaçırdım ama sonra koridorun aşağısından daha fazla hırıltı ve homurtu geldiğini duyunca o yöne baktım fakat hiçbir şey göremedim.

Will kâseyi küçük masaya koyarken Micah da ağzını silip tenekeyi bıraktı.

"Hazır olduğunda ye" dedi.

"Yemeğini alamam."

Will elastik bir bandaj alıp çözmeye başladı; muhtemelen Micah'nın kolunu sarmak niyetindeydi.

Ancak Micah onu da ittirdi. "Yapma" dedi. "Görmesini istemiyorum."

Kimin? Neyi? Yaralandığını mı?

Tam o sırada Micah başını kaldırıp gözlerime baktı ve sonunda kapının arkasında saklandığımı gördü.

Will de onun bakışlarını takip edip beni görünce doğruldum.

Yanıma gelip kapıyı tekmeleyerek yüzüme çarptı, ben de şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Pislik.

Koridorun aşağılarından bir gürültü geldi ve ardından bir homurtu duyuldu, ben de bacağım seyirirken mutfağa ve geriye bakıp seçeneklerimi tarttım.

Mutfağa geri dönmeliydim. Kimse dikkat etmiyordu ve Aydın'ın bildiği kadarıyla şu anda uyuyordum. Biraz erzak alıp o farkına varmadan nehrin üç kilometre aşağısında olabilirdim.

Ama...

Bir bağırış daha havayı delince merakım üstün geldi.

Koridorda ilerleyerek sesleri takip ettim ve bir köşeyi döndüm, ilerideki beyaz ve mavinin yanı sıra koridorun aşağısındaki açık kapıdan havaya yükselen buharı gördüm.

Çerçevenin arkasına saklanarak içeriye baktım, kapalı havuzun görüntüsü beni şaşırttı.

Ve yüzeyden çıkan buhara bakılırsa sıcaktı.

Kaşlarımı çattım. *Zengin oğlanlar...*

İki adam beyaz fayanslı havuz terasına serilen matta yuvarlanırken içeri girdim ve Aydın'ın matın kıstırdığı Rory ile konuştuğunu duydum.

"İste" diye alay etti. "Alabilir. Tek yapman gereken istemek."

Rory Geardon yukarı atılıp Aydın'ı boynundan yakaladı ve onu devirmeye çalıştı ama Aydın onu ters çevirdi; çıplak göğsü Rory'nin çıplak sırtına dayalıyken kulağına bir şeyler fısıldadı.

Söyledikleri karşısında Rory dişlerini gösterdi, mavi gözlerinde acı vardı. O anda Will ile izlediğim benzer bir güreş maçını hatırlayınca *déjà vu* ile sarsıldım.

Yanımdaki tahta gıcırdadı, gözlerimi kibritten ayırıp duvara çevirdim ve omzumun gerisinde bir titreşim olduğunu hissettim.

Yukarıda duyduğum harekete benziyordu.

Dik durup kulak kabartmaya hazır bir halde ayağa kalktım ama sonra arkamda gölgeler görünce gözlerimi çevirdim ve Taylor'ın, ardından da Will ile Micah'nın havuza ilerlediğini gördüm.

Her biri odaya girmeden önce bana baktı. Rory'nin Aydın'ın saldırısı karşısında hırlamasını izleyerek geride kaldım.

"Onların acısından aldığın tüm zevk" dedi Aydın ona. "Bir gün bunun bir bedeli olacağını biliyordun değil mi?" Kulağını ısırıp çekince Rory'nin vücudundaki her kas gerildi.

Aydın eti bıraktı.

"Ama hayır" diye devam etti alfa, "yalnızca kazanabileceğinden emin olduğunda saldırırsın. Onları avladığını bile bilemeyen kızlara. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordun, değil mi?"

Neden bahsediyordu? Rory bu yüzden mi buradaydı?

Taylor gülümsedi, sahneden keyif aldığı açıktı. Micah matın kenarında duruyordu, kırmızı gözlerle aşağı bakarken çaresiz görünüyordu.

Onları avladığını bile bilemeyen kızlar.

Bu da ne demekti şimdi?

"Söyle sosyo." Aydın tekrar kulağına eğildi. *"Ben. Çok. Sorunlu. Biriyim."*

Rory direnerek geri dönmeye, bir kaçış yolu bulmaya çalıştı ama alnındaki kesikten gözüne kan damlarken o sadece sessiz kaldı.

"*Ben*" dedi Aydın onu kışkırtarak, "çok sorunlu biriyim." Sonra sesini hepimizin duyabileceği sert bir fısıltıya çevirdi. "*Kafadan.*"

Rory hıçkırdı ve bunun doğru olmasından korkuyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapattı.

Will'e baktım, bakışları sahneye kilitlenmişti.

Ama benim izlediğimi hissetmiş olmalı ki bana döndü, ifadesi değişmedi ama gözleri sertti.

Neden ona yardım etmiyorlardı? Gösteriden keyif alan tek kişi Taylor'dı. Micah bu şekilde mi yaralanmıştı? Aydın'la kavga ederken?

Aydın altındaki adama, "Seni asla bırakmayacaklar" dedi. "Artık senin ailen benim."

Rory iç çekerken bundan memnun görünmüyordu; Aydın onu ittirip doğruldu ve havuzun kenarındaki küçük masaya yürüdü.

Bir şişe Johnny Walker Blue alıp kendine bir bardak İskoç viskisi doldurdu ve geri fırlattı. Herkesin gözleri üzerindeydi.

Taylor'ın burada içki olmadığını söylediğini sanıyordum.

Will yanına geldi ve Aydın bardağını masaya bırakıp ona, "Sadece iste" dedi.

Ama Will şişeye uzanınca Aydın onu yakaladı; bir eli Will'in ensesini, diğeri ise boğazını sıktı.

"Bana bak" dedi Will'e, neredeyse burunları birbirine değiyordu.

Sonra Aydın'ın bakışları bana kaydı, dudaklarında acı bir gülümseme belirince karnıma bir şey oturdu.

Her şeyi kontrol ediyordu.

Will'i iterek elini sertçe indirdi ve suratına tokat attı.

"İste" dedi tekrar.

Will sırtı bana dönük halde geriye tökezledi ama bir süre sonra tekrar doğruldu ve dimdik durdu.

Aydın başını iki yana sallayıp ona hücum etti ve tekrar tekrar aynı tarafa tokat attı, Will dengesini kaybedip kendi etrafında dönene ve elleri ile dizleri üzerine düşene kadar geri itti.

Gözlerimde yaşla Will'e baktım, bir süre nefesini toparlayıp tekrar ayağa kalktı, Aydın'a baktı ve daha fazlasını almak için sırtını güçlendirdi.

Ne halt ediyordu böyle? Will dövüşebilirdi. Denemiyordu bile.

Ona ne olmuştu?

Aydın kalkıp burun buruna gelerek Will'in gözlerine baktı. "Canı yanıyor" dedi ona. "Benden ister ya da beni yenersen şişenin tamamını alabilirsin."

Şişe. İskoç viskisine baktım.

Daha sonra Micah'ya. Rory ve Will, Micah'nın acısını dindirmek için Aydın'ın içkisini almaya çalışıyorlardı.

Will'in çenesindeki kaslar gerildi ancak Aydın onun cevabını beklemedi. Yumruğunu sıkıp geriye çekildi, savurup Will'in çenesine indirdi, sonra da kafasını yakalayıp dizine vurdu.

Will'in burnundan kan fışkırdığında nefesim kesildi ve o tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Ona koşmaya başladım ama o elini uzatıp bakmadan beni durdurdu.

Nefes alıp ağzındaki kanı silerken gözleri kapalıydı ve orada diz çökmüş halde bacaklarını tekrar altına almaya çalıştı.

Sonunda titreyerek ayağa kalktı.

Ama Aydın sadece kıkırdadı ve kendine bir içki daha doldurarak uzaklaştı.

"Oynamayan biriyle takas yapamam" dedi.

Will kanlar içinde orada duruyordu, ben de biraz hareket ederek gözlerine bakmaya çalıştım.

Ama tam bana bakacağını düşündüğüm sırada gözlerini kaçırdı ve mattan uzaklaştı.

Ona ne olmuştu? Lisede de lider değildi ama kimsenin ona bok gibi davranmasına da asla izin vermezdi.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Aydın.

Benimle konuştuğunu fark ederek gözlerimi kırpıştırdım.

Bir havlu alıp yüzündeki teri silerken, "Taylor seni o odadan zorla çıkarmamız gerekeceğini düşünüyordu" diye yorum yaptı.

Havluyu yakındaki bir sandalyeye attı, bakışları elime ve tuttuğum bıçağa kaydı.

"Rahatlasan iyi olur" dedi bana. "Gitmeyeceksin."

"Kalmayacağım."

Gülerek kemerini çözdü. "İnkâr. Birinci aşama. Bunu çok iyi hatırlıyorum" dedi dalgın dalgın, pantolonunu yere itince baksırıyla kaldı. "Özgürlük ve seçim kaybıyla hesaplaşmak, bir arkadaş veya ebeveynin kaybıyla hesaplaşmaya benzer. 'Bu olmuyor. Artık benim hayatım bu olamaz. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı...'"

Eğlenircesine bana baktı ve sonra elbiselerinin geri kalanını çıkararak tamamen soyundu.

Boynumdan yukarı ateş yükseldi ama çenemi sıktım ve diğerleri etrafta sessiz sessiz dururken gözlerimi onun aptal sırıtışına odakladım.

"Yaramazsın demek." İçini çekerek içkisinden bir yudum daha aldı. "Kendin yapmazsan seni yıkayacağımız konusunda seni uyarmıştım."

"Yapmak zorunda kalacaksın Zeki Çocuk" diye karşılık verdim. "Sana hesap vermiyorum."

"Ah, ne büyük zevk." Gülümseyerek döndü ve beline kadar havuza indi. "Bunu zorlaştıracağını umuyordum."

Girdiğim kapı aralığına baktım, keşke gerektiği gibi mutfağa gitmiş olsaydım.

"Bu evde başkaları var mı?" diye sordum.

Yüzüne su çarpınca göğsü de ıslandı. "Neden böyle düşündün?"

"Birkaç dakika önce odanın yukarısından bir hareket duydum" dedim ona.

Belki dikkatlerini dağıtıp evi aratırsam mutfağa gidebilirdim. Bu gece buradan çıkamayabilirdim ama biraz yiyecek biriktirebilirdim.

"Ve yine buradaki duvarların içinde" dedim. "Ama hepiniz buradasınız."

Aşağı inerken kimsenin yanından geçmedim ve geldiğimde hepsinin burada olduğu anlaşılıyordu.

"Daha önce benzer bir ses duymadın mı?" diye sordum.

Gözetleme odası (muhtemelen pek çok odadan biri) ve insanların olmaması gereken alanlarında hareketler?

Ama düşünce silsilemin sonunu biliyordu. "Burada sana yardım edecek kimse yok."

Aşağı inerek vücudunu suyun altına batırdı ve tekrar ayağa kalktı, diğer tarafa yüzdü ve ardından vücudu buharla tüterken koyu renk saçlarını başının üstünde düzeltti.

Kendimi tutamayıp bakışlarımı yere indirdim. Sıkı karnının kıvrımları ve girintileri, kuytudaki bu soğuk, ıssız ev yerine bir Akdeniz adasında güneş tarafından sevilmiş gibi görünen bronz teni ve suda kaybolan V hattına bakmak pek çok kadını ve elbette erkeği mutlu ederdi.

Onun da bunun farkında olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Buraya gel" dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi ona diktiğimde suyun içinden bana en yakın kenara yürüdüğünü gördüm, dünyaya inmiş bir tanrıya benziyordu.

Ne yazık, ben kimseye tapmazdım.

"Yiyeceği neden kontrol ediyorsun?" diye sordum kıpırdamadan.

"Yiyeceği *neden* kontrol edeyim ki?" diye meydan okudu ve sonra arkama baktı. "Taylor!"

Omzumun üzerinden baktığımda Dinescu'nun yaklaştığını gördüm. Uzaklaştım.

"Çünkü hayatta kalıyoruz" diye cevap verdi Aydın adına. "Süpermarkete gidemediğinde veya bir restorandan evine sipariş veremediğinde insanların aşırı yemek yemediğinden emin olman gerekir."

Bakışlarımı Taylor'dan Aydın'a kaydırdım ve "Ya da belki de temel ihtiyaçları kontrol etmek insanları kontrol etmene yardım ediyordur" diye karşılık verdim.

Bu diktatörler arasında yaygın temel bir taktikti. İnsanlar günlerini yiyecek, barınma ve güvenlik için savaşarak geçirecekleri için başka bir mücadeleye zamanları ve enerjileri kalmıyordu. Onları fakir, aç ve sersem bırakıyordu.

"Her hâlükârda" dedim onu tepeden tırnağa süzerek, "sen yetersiz besleniyor gibi görünmüyorsun."

Payını Micah'ya veren Will'in aksine. Bunu ne sıklıkla yapıyordu?

Ancak Aydın sadece gülümsedi. "Benim suyuma gidersen sen de görünmezsin."

Jilet yemeyi tercih ederim.

Havuzdan çıktı. Taylor ona bir havlu attı ve orada çıplak dururken yüzünü kurulamasını izledim çünkü bunu yapabiliyordu.

"Buradan bir torba yiyecek ve suyla çıkmak istiyorsun, değil mi?" diye tahmin yürüttü. "Belki bir de kazak?"

Evet.

"O zaman beni dinle..." dedi. "Burada yemeğimizi kazanırız. Savaşabilirsin. Olur da kazanırsan gidersin. Veya denersin" diye ekledi. "Ama kaybedersen yirmi dokuz gün sonra stok ekibi gelene kadar sana içinde özel banyo ve temiz giysiler bulunan odanı gösteririm."

Havluyu beline sarıp yanıma yaklaştı.

"Ya da istersen başka bir ayar yaparız." Gözleri vücudumda gezindi. "Sonuçta kadınların da faydası yok değil."

Taylor solumda alçak sesle güldü ve içim tedirginlikle kıpraşsa da gözlerimi Aydın'a dikip endişelerimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

Savaşabilirsin derken? Tanrım, penisinin büyüklüğünü buradaki herkesle yarıştırmak için öyle çabalıyordu ki istedikleri ya da ihtiyaç duydukları her şey için onlarla dövüşüyor ya da onları yalvartıyordu.

Bir şansı olmasını mı bekliyordu?

"Vazgeçmeye hazır mısın?" diye sordu, dudaklarında bir gülümsemeyle.

Ama orada durup seçeneklerimi düşündüm. Boyun eğebilir, onun güvenini kazanabilir, kimse izlemediğinde malzemeleri istifleyebilir ve bir gece gardlarını indirdiklerinde kaçabilirdim.

Bu akıllıca olurdu.

Ama kalırsam bu evde cehennemi yaşayıp yaşamayacağımı da bilmiyordum. Riske giremezdim.

"Tek yapmam gereken kazanmak mı?" diye açıkça sordum.

Will cevap veremeden öne zıpladı, tüm vücudu gergindi ve kasılmıştı.

"Bir adım daha atarsan" diye homurdandı Aydın, omzunun üzerinden Will'e, "seçim artık onda olmaz. Özgürlüğünü kazanmasına yardımcı olmak için bir dizi başka düzenleme düşünebiliriz."

Will durdu, zorlukla nefes aldı ve buraya geldiğimden beri gözlerinde gördüğüm ilk endişe pırıltısıyla aramıza girdi.

"Öyle değil mi Micah?" diye zorladı Aydın. "Ve Rory?"

Her iki adam da yaralı, terli ve mağlup bir halde kenarda duruyordu. "Doğru" diye mırıldandılar, gözleri zemine dönük halde.

Taylor öne çıkıp boynundaki havluyu attı ve siyah eşofmanıyla etrafımda dolaştı.

Etrafımda dolanırken kıpırdayan geniş göğsünü, kalın kollarını ve karnının çıkıntılarını inceledim.

Yavaşça dönerek onu takip ettim.

Tek ihtiyacım olan iyi bir vuruştu. Çene, nakavt noktasıydı. Eğer çenesine vurursam ölü bir geyik gibi zemine düşerdi.

"Yalan söylüyorsan" dedim bakışlarımı Aydın'a çevirerek, "sözünün eri olmadığını bilecekler."

Bir kez başıyla onayladı. "Kazanırsan gidersin." Daha sonra elini sallayarak başlama işaretini verdi. "Taylor!"

"Hayır ben." Will, Aydın'ın yanına yaklaştı. "Bırak benimle dövüşsün."

"O zaman nasıl izleyeceksin?" diye karşılık verdi.

Will'in soruyu yanıtlamasını gerçekten istemiyordu. Beni sevsin ya da sevmesin Will'in bana iltimas geçeceğini biliyordu ve Aydın'ın bunun Will'i incitmesini istediğini hissetmeye başlamıştım.

Elleri göğsüme vurunca geri uçtum, kıçımın üstüne düştüğümde nefesim kesildi.

Kahretsin.

Kuyruksokumu kemiğim acıyınca derin bir nefes aldım, *déjà vu* üzerime çöktü.

"Kazanmak yerine, belki de kendi ayakların üzerinde durmayı düşünmelisin" diye dalga geçti Taylor gülerek.

Ama sesi Martin'e benziyordu, karanlık ses midemi bir vida gibi delip geçti.

Kendimi itip ayağa kalktığımda Will'i kenarda hissettim, bacaklarındaki enerjiden her an hareket etmeye hazır olduğu belliydi.

Ama ona ihtiyacım yoktu.

Yumruğumu kaldırıp doğrudan Taylor'ın çenesine nişan aldım ama o yakaladı ve bir eliyle bileğimi sıktı, diğer elini de yüzüme yapıştırdı.

"Ah" diye soludum, yanağım alev alev yanarken.

Saçımı ensemden yakalayıp kafa derimin çığlıklar içinde kalmasına neden oldu, karnıma bir yumruk attı ve başka bir el tekrar yüzüme vurmadan önce dizlerimin üstüne düştüm. Ağzıma kan doldu, gözlerim sulandı, zar zor görebiliyordum.

Hayır.

Gözyaşlarımı bastırmak için dişlerimi sıktım ama sonra büyükannemin yukarıda olmadığını ve hiçbir şey duymadığını hatırladım.

"Yeter!" diye bağırdı Will.

Bacaklarımın titremesini durdurmak için uyluk kaslarımı sıktım. Will benim incindiğimi hiç görmemişti. Neyi kaldırabileceğimi bilmiyordu.

Ve Taylor Dinescu bir hiçti.

Gözlerimi açtığımda kasıkları tam önümdeydi ve yumruğumu sıktım ve kükreyerek var gücümle elimi onun aletine vurduktan sonra hızla geriye, ulaşamayacağı bir yere yuvarlandım.

Bir dizinin üstüne düşerek uludu ve ben de gözlüğümü fırlattım ve zemine düşmüşken ona hücum ettim. Sırtına atladım, kolumu boynuna doladım ve odanın içinde dolaşan fısıltılara ya da kıkırdamalara aldırış etmeden elimden geldiğince sıktım.

Taylor, sırtındaki ağırlığım yüzünden öne eğildi ama kendini doğrultarak hızla nefes aldı ve artık rahat değildi.

"Sana var gücümle vurmadım" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Dayak kaldırabilirim, bana inan" diye yanıtladım.

Geriye atlayınca arkaya uçtuk ve omzumun üzerinden yere yapışacağımı görünce bağırdım. Ağırlığı üstümde bir halde sırtüstü

düştüm, öksürdüm ve nefes nefese kaldım, kaburgalarım acıdan ağrıyordu.

"Seni lanet sürtük" diye mırıldandı.

Yuvarlanıp üzerime atıldı ve tam zamanında gözlerimi açtığımda ayağının kafama geldiğini gördüm.

Gözlerimi kocaman açıp yuvarlanarak uzaklaştım; kalbim boğazımda atarken ayak parmağı gözüme çarptı.

Siktir.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve elmacıkkemiğimden kan damladığını hissettim.

"Lanet olsun" diye bağırdı Will. "Yeter!"

"Bu yeter mi Emory?" Aydın araya girdi. "Pes ediyor musun?"

Yanıt vermeye fırsat bulamadım. Taylor üstüme binip defalarca bana tokat attı ve o elini ağzıma koyup burnumu tıkamadan önce soluklarımı toparlayacak zamanım olmadı.

Nefes aldım ama yüzüm kanla kaplıydı ama içeri hava alamıyordum. Ciğerlerim daraldı, beynim kapandı ve birdenbire günlerden dündü ve Martin'le evdeydim. Vücudum oksijen için çığlık atarken ellerimi sallayarak debelendim. Taylor'ın göğsüne tokat attım, yüzünü tırmaladım ve boynunu pençeleyerek tekmeler savurdum ve kıskıvrak yakaladığı bedenimle altında kıvrandım.

Kalçaları beni sardı ve ben kıvranıp debelendim, sıkışıp kalmıştım. Nefes alamadım. Hareket edemedim. Nabzım kulaklarımı doldururken gözlerim yaşlarla doldu.

Hayır, hayır, hayır...

Kulağımın yanına eğildi. "Üç saniyede içinde olabilirim" diye fısıldadı. "Ve olacağım da..."

Yumruğumu sertçe çenesine indirdim, başı sallandı, tüm vücudu gevşedi.

Kavrayışını yeterince gevşetti ve ben de ellerini yüzümden çektim, onu üzerimden iterken havayı içime çektim.

Ayağa kalkarak arkamı döndüm ve geri çekildim, onun matta oturduğunu ve çenesini tutarak bana baktığını gördüm.

Ama henüz benim için hareket etmiyordu.

Dönüp Aydın'a baktım. "Kapıyı aç" diye talep ettim.

Başını eğdi ama kıpırdamadı.

Şişeyi masanın üstünde görünce gömleğimin kenarını kavrayıp dikiş yerinden yırttım ve şişeye koşarken bir parça kopardım.

Şişeyi elime alıp kumaşı içeri soktum, kapıya doğru geriledim ve cebimdeki kibritlerden birini çıkarıp ucunu kiremitlerin arasındaki kuru aralığa koydum.

Kaşımdan ve ağzımın kenarından kan damlarken oğlanlarla dolu odaya göz gezdirdim.

Molotof kokteylindeki simetriyi fark etmesini umarak Will'in gözlerine baktım. Bu hileyi çok iyi biliyordu.

"Yaklaşmayın!" diye onlara emir verdim bombayı ve fitili elimde tutarak.

Aydın hâlâ adım adım yaklaşıyordu. "Mecbur kalırsam seni kendim halledemez miyim sanıyorsun?"

"Bence sen de benden bir şey istiyorsun, o yüzden..." dedim. "İyi tarafımda kalsan iyi olur."

Güldü. "Ah, ikinci aşama" diye düşündü. "Öfke. Bunu sabırsızlıkla bekliyordum."

Bu tek şişeyle tüm evi yakma fikri onu endişelenmek yerine heyecanlanmıştı. Taylor mattan kalktıktan sonra beşi de bana dönmüştü ve ben koridorda ilerlerken aramızı kapatıyorlardı.

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Şimdi mi gidecektim? Yemeksiz, kıyafetsiz, yardımsız? Geri adım atmıyordu. Kaçmama izin vermeyeceklerdi.

Ne yapacaksam tam zamanıydı.

Bezi yakıp şişeyi başımın üzerine kaldırdım, içerideki sıvının çalkalandığını duydum ve onlar da bana saldırıp geri çekilmek arasında durup baktılar.

Sikerler. Şişeyi fırlatınca cam kırıldı ve alevler etrafa yayıldı, onlar geriye kaçarken koridor alev aldı ve ben de arkamı dönüp ön kapıya ilerledim.

Etrafından dolaşmak zorunda kalacaklardı. Salonda onların dışarı çıkabileceği bir arka kapı vardı ve bu yaptığıma hayret etsem de bu bendim. Kaçma şansı verildiğinde hep kaçardım.

Ayaklarımdan güç alarak ön kapıya koştum ve kapıyı açtım ama sonra aniden Taylor oradaydı ve beni verandada durdurdu.

Nefesim kesildi, geriye tökezledim; o bana hücum etti, geri kalanlar da dışarıdan bağırıyordu.

Herifler çoktan evin etrafını sarmıştı. *Kahretsin.* Karar vermem sadece bir saniye sürdü. İkinci katta şelaleye bakan bir balkon gördüğümü hatırladım ve dönüp hızla merdivenlerden yukarı tırmandım. Eğer ona ulaşabilsem bir borudan aşağı inip koşabilirdim.

Taylor peşimdeyken ve diğerleri eve hücum ederken ikinci katın sahanlığını hızla geçtim, biri saçlarımdan yakalayıp beni geri çekti.

Dönüp Taylor'ı ittim ama ayağım kayınca korkuluğun üzerinden yuvarlandım, yumruklarıyla yakamı kavradı ve bacaklarım yerden on beş metre yüksekte sallanırken beni tuttu.

"Ah!" diye bağırdım ve kollarına sarıldım. Beni orada tutarken kızgın mavi gözlerine baktım. Alt katta yangın söndürücü gümbürtüyle yangını söndürürken gömleğimin kumaşı yırtılmaya başladı.

Nefesim kesildi.

Taylor beni çekmeye çalışırken hırladı ama sonra... kavrayışı gevşedi, ellerini havaya kaldırdı ve beni tekrar yakalamaya çalıştı. Rory tam düşerken bana doğru atıldı.

Ancak kayarak aşağı düşmeye başladım ve Rory de benimle birlikte geldi; ikimiz de havada uçarak alt kata indik.

Çığlık atıp sert mermer yüzeye yanlamasına çarptım ve başımı kaldırıp baktığımda sarışın çocuğun havada bana doğru düştüğünü gördüm. Yanımda zemine vurunca kafası geriye savruldu ve ben de ellerimi uzatıp kafatası zemine vurmadan hemen önce yakaladım.

Kafası ellerimin arasındayken ikimiz de derin bir nefes aldık ve gözlerini kırpıştırarak sonunda gözlerimle buluştu.

Sonra gözlerini kapattı, yüzüne bir rahatlama çöktü.

"Aman Tanrım" dedi Will koşup.

Başımı ellerinin arasına alıp beni inceledi.

"Yangın söndü" diye seslendi Micah. Rory'nin yanına varıp yüzünü tuttu ve elleriyle gövdesi ile kollarını yokladı. "Kırık var mı?" diye sordu.

Rory başını iki yana salladı ve Micah'nın başparmağının Rory'nin yanağını okşamasını izledim.

Vücudumla yeniden bağlantı kurmaya çalışarak gözlerimi etrafta gezdirdim ama tek parça olup olmadığımı anlayamadım. Her yanım acıyordu.

"Emmy, Tanrım..." Will bana azarlayan bir ifadeyle baktı, gözlerini vücudumda gezdirdi.

Ama daha fazlasını söyleyemeden Aydın eğilip beni kollarına aldı, gözlerinde azar ile endişe arasında bir duygu vardı. "Ona biraz yiyecek ve su getir" diye emretti birine. "Ve ekipmanımı; biraz temiz bandaj ve alkol de."

Beni merdivenlerden yukarı taşıdı ve Will ile Micah'nın Rory'nin kollarını boyunlarına dolayıp yürüyerek bizi takip etmelerini izledim.

Will, Aydın'ın omzunun üzerinden gözlerime baktı ve ben onun ne düşündüğünü anlayamasam da gözlerini başka tarafa çevirmedi.

"Sen bir savaşçısın" dedi Aydın. "Senden hoşlandım."

Ne? Gözlerimi deviremeyecek kadar acı çekerek ona baktım.

"Bugün odamdaki kemikleri gördün mü?" diye sordu Aydın.

Cevap vermedim.

"Bu, kaçabileceğini düşünen başka biriydi" diye açıkladı. "Üç ay sonra ava çıktığımızda ondan geriye kalanları bulduk."

Başka bir mahkûm daha mı kaçmaya çalışmıştı?

Kesinlikle bir insan kemiğiydi. Bir uyluk kemiği. Elime aldığım anda bunu biliyordum.

O yüzden aldığım gibi bırakmıştım.

Onu bir hayvanın mı yoksa elemanlardan birinin mi öldürdüğünü bilmiyordum ve sormadım.

Sonra söylediği başka bir şeyi hatırladım. *Ekipmanımı. Bandajlar.*

Bir de odasında onca eşya vardı. Biyoloji. Çizimler. Notlar.

"Doktor musun?" dedim sonunda fark ederek.

"İstediğimde."

"Ne kadar süredir buradasın?"

Bakışlarımla buluştu. "İki yıl, bir ay, on beş gün."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Will'in burada bu kadar uzun süre kalması fikri canımı yaktı.

Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni odasına taşırken, "Kafanı kullan" dedi. "Hayatta kalmak için buna ihtiyacın olacak çünkü sonumuz böyle olmayacak Emory Scott."

İstemesem de az kalsın gülecektim.

Ancak gülümsemedim.

Hayır. Sonumuz böyle olmayacaktı.

Yirmi dokuz günüm vardı.

Bölüm 8

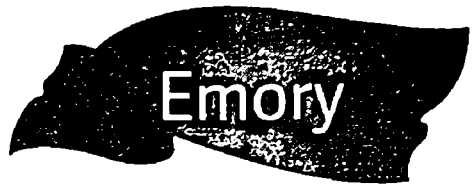

Dokuz Yıl Önce

Dolabımın zemininde *Lolita* ödevimi ararken kitapları kaldırdım ve açık kâğıtlar her yere uçtu. Buruşmuş ve yırtık pırtık eski matematik çalışmaları zemini kaplıyordu ve ben kitap üstüne kitap kaldırırken, kayıp ödevimden bir işaret bulabilmek için her birini kaldırıp çevirdim.

Kahretsin.

O ödev bir haftadan fazla gecikmişti. Ne cehenneme gitmişti?

Gözlerim yaşlarla yandı. Bunun yüzünden ağlamak üzere olduğuma inanamadım. Ertelemek yerine zamanında ödevi yapmalıydım. *Bedeli bu oldu.*

O pislik Anderson geçen gün yine kitaplarımı düşürttüğünde bir şeyler kaybettiğimi biliyordum. Her şey kalabalık koridorun zeminine dağılmıştı, öğrenciler yanımdan geçerken ıvır zıvırıma tekme atmıştı.

Ödevimi kaybetmiştim. Townsend bana bir şans daha vermeyecekti.

Dağınıklığı karıştırıp yere dökülen buruş buruş kâğıtları hızla topladım ve onları tekrar dolabıma tıktım, dizlerimin üstünden kalkıp raftaki kitapları çıkardım. O sayfaları da aradım, hâlâ bir yerlerde olduğunu umarak son bir çaba harcadım.

"İyi misin?"

Omzumun üzerinden baktığımda Elle'in bir kolunda sırt çantası, diğerinde ise trompet kutusuyla bana yürüdüğünü gördüm.

"İyiyim" dedim ve dikkatimi tekrar araştırmama verdim.

"Şey, herkes gitmek üzere" dedi. "Hava kardı kararacak."

Yürümeye devam etse de konuşurken beni izlemek için döndü.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Peki, yarın görüşürüz."

"İyi geceler" dedim ona ama bakmaya tenezzül etmedim.

Ne yapacaktım? Okul iki saat önce bitmişti. Öğretmenler ve bando takımı gitmişti; antrenman yirmi dakika önce bitmişti. Kütüphanedeki yazıcıda ödevin bir kopyasını alabilir miyim diye sormak üzere bando arkadaşım Joseph Carville'i bulmak için artık çok geçti.

Ama elbette, muhtemelen geçen hafta teslim etmişti.

Dolabımı çarparak kapattım. Boş koridorların sessizliği kafamdaki düşünceleri daha da artırdı.

Bu benim hatamdı ve karnemde eksik ödevi görünce üzüldüğü için Martin'i suçlayamazdım bile. Sanki onu kışkırtmaktan keyif alıyordum.

Kendime zarar verecek kadar inatçıydım. Kaşınıyordum âdeta.

Hışımla aşağı uzanıp çantamı yerden kaldırdım ama kapıdan çıkıp eve gitmek yerine geldiğim yöne, merdivenler ile koridordan aşağıya, soyunma odasına döndüm.

"Hadi" dediğini duydum birinin aniden. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Ses Damon Torrance'a benziyordu. Güreş odasının önünden geçerken içeriye baktım, basketbol takımı yakınlarda ağırlık çalışırken, arkadaşlarının da etrafında toplaşmış eğlenerek başka bir çocuğu minderlere yapıştırmasını izlediğini gördüm.

Devam ettim.

Ama sonra başka bir ses duydum. "Neden kendi cüssende birini seçmiyorsun?"

Yavaşladım ve sonra... durdum, sesini duyduğumda kollarıma karıncalanmalar yayıldı. Bir an tereddüt edip geri çekildim, köşeden bakarken matın üstünden sesler duydum.

Will homurdandı, Damon'ın sırtına yapıştı ve daha önceki zavallı çocuk orada dururken onu yere sabitledi, pisliğin başkalarına yaptığını deneyimlemesine gülümsedi.

Damon irkilip kollarını kurtardı ama Will yakalayıp hızla onları tekrar vücutlarının arasına kıstırdı ve ağırlığını kullanarak orada tuttu.

"Bunun olmasına izin veriyorum" diye homurdandı Damon.

"Elbette öyle." Arkadaşının arkasında vücudu bir kahkahayla titredi ve sırıtışı nasıl da mutlu ve rahat görünüyordu... Ben de gülümsemeye başladım ama kendime gelip durdum.

Beni hissetmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp gözlerimle buluştu.

Boynumdaki nabız hızlandı ama kaçmadım.

Bu garipti. Uyku partisinden sonra beni yalnız bırakmıştı. Günler, edebiyat derslerinde tek bir kelime ya da koridorlarda tek bir bakış olmadan geçip gitmişti.

Buna memnundum. Onun dikkatini üzerimde hissetmek istemiyordum.

Arkamı dönüp soyunma odasına gitmeye devam ettim, kapıları iterek ışıkları açtım.

Siyah mayo altımı ve ona uygun, uzun kollu koruyucu üstümü giydim ve saçımı atkuyruğu yaparak topladım. Sepetten yeni bir havlu alıp kapalı havuza yöneldim, acil durum aydınlatması her zaman açık olduğundan ışıkları kapalı bıraktım, bana yeterliydi. Boş olması gerektiği için kimseye haber vermek istemedim.

Havlumu bir bankın üstüne koydum, duş ayakkabılarımı çıkarıp havuzun kenarına yürüdüm, kaslarımı ısıtmak için yukarı aşağı zıplayıp kollarımı ve omuzlarımı esnettim.

Havadaki klor, burun deliklerimi gıdıklıyordu ve kanım sıcak bir beklentiyle bacaklarımdan aşağı akıyordu.

Bunu özlemiştim. Suya bayılırdım.

Atlama noktasına tırmanırken gözlüklerimi indirdim ve eğildim, platformun ucunu tutup birkaç kız hızlı nefes alıp verdim.

Büyük bir soluk alıp kendimi ittim, havuza daldım ve suyun içinden geçerken ayaklarımla kendimi yukarı ittim.

Buz gibi soğuktu, tenimin her gözeneğine bir iğne gibi batıyordu ama burnumdan nefes verdim ve sonra kollarımı birbiri ardına atıp diğer uca güzel, istikrarlı bir hızla serbest stilde yüzdüm.

Yarışmak için burada değildim ama terlemek istiyordum. Gözlerimi aşağıda tuttum, her üç harekette bir hava almak için başımı çevirip tekrar aşağı suya indirdim.

Aşağıdaki fayansta siyah işareti görünce bir kez daha kolumu attım ve ters döndüm, duvardan güç alarak geldiğim yöne ilerledim.

Bando ve yüzmenin evden çıkmak için bir mazeret olduğunu söyleyebilirdim. Parktaki projenin eve gitmemek için kullandığım başka bir mazeret olduğunu da. Tüm bu etkinliklerin, çok fazla insanın, özellikle de akranlarımın rolüme müdahale etmeden, nispeten tek başıma yapabileceğim şeyler olduğunu.

Aslında insanlara yapabildiklerimi göstermeyi seviyordum. Çardağı kasaba halkına. Hâlâ takımdayken yüzme müsabakalarında bize tezahürat etmek için gelen birkaç öğrenci ve veliye. Futbol sahasında yürüdüğümde ve flüt çaldığımda tüm okula.

Yapabileceğin her küçük şey kendini daha güçlü hissetmeni sağlar. *Bunu yapabiliyorum, o yüzden sana ihtiyacım yok. Bunu yapabiliyorum, o yüzden sana ihtiyacım yok.*

Bazen buna sahip olmanın ya da bunu yapabilmenin beni çok meşgul ettiğine ve sahip olmadığım ve muhtemelen asla olamayacağım her şeyle ilgilenemeyecek kadar meşgul ve çok önemli kıldığına inanarak kendimi kandırabiliyordum.

Bir gülümseme gibi.

Arkadaşlar gibi.

Beni gıdıklamayı ve sadece dudaklarımdan değil, yüzümün her yerini öpmeyi seven birinin olması gibi.

Meh. Yüz metreyi serbest stilde kırk sekiz saniyede yüzebilmek gerçekten hayatın ta kendisiydi. Bu beni mutlu ediyordu. Diğer saçmalıklara ihtiyacım yoktu.

Karşı uca hızla ilerleyerek takla atıp kendimi ittim ve diğer yönde yüzmeye başladım, artık ritmimin derinliklerindeydim ve endişeler ve stres güneşteki sis gibi yok oluyordu.

Başımı eğdim, nefes aldım ve yüzümü tekrar suya soktum ama tam o sırada aşağıdan bana bir yüz baktı.

Çığlık attım, ağzımdan lanet bir gayzer gibi baloncuklar çıktı. Neler oluyordu?

Durdum ve başımı suyun üstüne çıkarmak için çabaladım.

Ama yüzeye çıkmadan önce bir şey bileğimi tutarak beni geri çekti.

Daha yüksek sesle bağırdım ancak çırpınırken sessiz çığlıklarım boğuktu.

Sonra nefes aldım. Boğazıma bir yudum su girdi ve ayağımı savurup öyle bir tekme attım ki ayak parmağımdan bacağıma kadar şiddetli bir acı yayıldı.

Soluk alma arzusuyla suyun üstüne fırlayarak çıktım ve kaçmaya çalışırken öksürdüm.

Ama sonra... başka biri beni tuttu. "Sakin, sakin, sakin" dedi ve beni kendine çekerek bir eliyle belimden, diğeriyle bacağımın altından beni tuttu. "Sakin ol."

Öksürdüm, ciğerlerim temizlenirken yalnızca kısa, sığ nefesler alabildim ve gözlerimi sildim.

"Ellerini..." dedim boğularak ve gözlerimi kırpıştırınca Will Grayson'ın beni tuttuğunu gördüm. "Çek."

Ama sert olamayacak kadar kötü öksürüyordum, o da sadece homurdanıp güldü.

Onu ittirdim. "Üstümden çekil."

"Sadece dalga geçiyorlar Emmy."

Gitmeme izin verince etrafa baktım, bellerine kadar havuzda olan Michael ve Kai'ın Diana Forester ile konuştuğunu gördüm, bu arada Damon yumruğunu suya vurup gözleriyle bana hançerler

fırlattı. Havlu almak için kenara uzandığında sol burun deliğinden oluk oluk kan akıyordu.

Göt. Boğulabilirdim.

Will'in arkasından bir sarışın geldi ve bizi izleyip elini tuttu. "On gibi evde olmam gerekiyor" dedi. "Gel benimle vakit geçir."

Gözleri bana sabitlendi. "İyi misin?"

Ona tersçe hırlayıp kenara yürüdüm.

"O halde eve git" diye emretti bana arkasını dönerek.

Etrafımda hızla döndüm, hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyordum. "Buraya ilk ben geldim."

Kızdan bana baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Keyfin bilir."

Onu bırakarak tekrar bana ilerledi ve ben de havuzun kenarına varıncaya kadar geri gittim. Durdu ve suyun altındaki bir şeyle oynadı.

Bir anda eğilip güreş salonunda giydiği siyah fileli şortu sudan çıkardı ve tepemden havuzun güvertesine fırlattı.

Nefes almayı bıraktım.

Odada ıslıklar ve vuu sesleri yankılanırken gözlerine baktım; benim bir şeyler yapmamı beklediği saniyeler sonsuza kadar uzandı ve az kalsın benim de yapmamı istediğini sanacaktım.

Bunun yerine arkamı dönüp merdiveni kavradım.

Ama kolumu tutup beni geri çekti, vücudum göğsüne çarptı.

Hızla dönüp göğsüne sertçe vurdum ama kıpırdamadı bile.

Öfke içimde kaynadı. Eli hâlâ kolumdaydı ve bir anlığına gerçekten çıplak olup olmadığını görmek için neredeyse gözlerimi suya indirecektim.

Elimi kaldırıp tekrar yüzüne vurdum ve göğsüne vurarak onu ittim. Kız gitmişti. Nereye? Hiçbir fikrim yoktu.

"Beni tekrar tutarsan sonuçları umursamam" diye hırladım alçak sesle.

Arkamı dönüp merdivene tırmanmaya başladım.

Ama sonra arkamdan, "Kal" dedi.

"Hayır." Havuzdan çıktım, alanın içinde kibirli ıslıkları yankılanırken vücudumdan su damlıyordu.

"Neden?" diye seslendi.

"Çünkü saygısızsın." Omzumun üzerinden ona baktım. "Burada çalışıyordum. Hepinizin evlerinde havuz var. Havuzdan çıkıp eve gitsene, neden gitmiyorsun?"

Bana baktı, ben de tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ama sonra, "Beyler!" diye bağırdı. Gözleri üstümde kaldı. "Bana bir iyilik yapar mısınız? Havuzdan çıkıp eve gidin."

"Hı?" dedi birisi.

"Ne?" diyen başka bir ses geldi.

"Ciddiyim" dedi onlara. "Eve. Şimdi."

Gözlerimi kıstım. *Aaa, ne tatlı bir jest.* Bir çocuk parkı zorbasının gücüne ve bir spor çorabın ahlaki pusulasına sahip olduğunu kanıtlamak için kaslarını esnetti.

Gözlerimi devirdim ve havluyu alıp banka yürüdüm.

Arkamdan su foşurtusu ve homurtular gelmeye devam etti, soyunma odasının kapıları açılıp kapanırken yavaş yavaş kayboldu.

Arkamı döndüğümde sadece Will kalmıştı, onu havuzda bıraktığım yerden bana bakıyordu.

"Neden benden hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

Atkuyruğumu sıkarak onu duymazdan geldim.

"Ve bacaklarına ne oldu?" diye sordu sonra.

Gerildim ama neyden bahsettiğini görmek için başımı eğmedim. Bacaklarımda küçük morluklar vardı ama kollarım, gövdem ve sırtım daha da kötüydü. Üst tarafımdakileri uzun kollu koruyucuyla sakladığımdan emin oldum.

Parmak arası terliklerimi giyerken suda bir hareket duydum ve geriye göz attığımda onun kenardan eğilip bana baktığını gördüm.

"Geçen cumartesi gecesi neden katedralden çıkıyordun?"

Bir kaşımı kaldırdım. *Sapık.*

Havluyu omzuma atıp gözlüklerimi çıkardım ve soyunma odasına yöneldim.

"Kal" dedi tekrar.

Ve ses tonu içimin biraz titremesine neden oldu. Yavaş yavaş durdum.

Kal.

Onunla bir saat kalmanın her anını seveceğimden hiç şüphem yoktu. Yavaş giderse belki iki saat.

Kafamı karıştırmasına ve aklımı almasına izin verirdim çünkü her geçen gün daha çok parçam aklımın alınmasına ihtiyaç duyuyordu. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Ama...

"Ne yapardık?" diye usulca sordum.

Cevap vermeyince arkamı döndüm.

"Oynar mıydık?" diye sordum. "Beni gülümsetir miydin?"

Cevap vermedi, sadece beni izledi, göğsü daha hızlı inip kalkıyordu.

"Ne olmasını isterdin?" diye açıkça sordum. "Burada seninle kalsaydım neler olurdu?"

Havlumu ve gözlüğümü bırakıp ona yaklaştım, havuzun kenarına çömelerek ona baktım.

"Belki arkadaşlarınla şakalaşırdım ve hepimiz gülerdik" dedim asla olmayacak şeyleri hayal ederek. O da olmayacağını biliyordu. "Bana dokunup kulağıma bir şeyler fısıldardın. İşareti alıp bizi yalnız bırakırlardı, ben de sana karşı koyamazdım. Bunu istemezdim, değil mi?"

Gözleri bana daha keskin baktı ama dinledi.

"Beni o duvara yaslardın" diyerek başımla kız soyunma odası kapısının yanındaki duvarı gösterdim, "ve beni elde etmene izin verirdim çünkü ilgin çok iyi hissettirirdi."

Bu kısmın doğru olacağından hiç şüphem yoktu.

"Ve yarın koridorda el ele yürüdüğümüzde herkes âşık olduğumuzu anlardı, değil mi?"

Artık ne yaptığımı bildiğinden başını yana eğdi ve gözlerini kapattı.

Bir kahkaha attım. "Kendine gel Will" dedim. "İstediğin hiçbir şey yok bende. Ben neşeli bir insan değilimdir. Asla. Uyumlu değiliz. Senin hayatın benim için basmakalıp, gerçeklikten çok uzak ve *Lolita* hakkındaki görüşlerinin tiksindirici, daha da kötüsü tehlikeli olduğunu düşündüm."

Çenesi kasıldı, yeşil bakışlarında meydan okuyan bir ifade vardı.

"Arkadaşlarından nefret ediyorum" diye devam ettim. "Onların hiçbirinin yanında olmak istemiyorum. Kai hariç belki. Beyaz Amerikalılarla dolu bir okuldaki üç Asyalı çocuktan biri, en azından ben olmanın nasıl bir his olduğuna dair bir fikri var."

Diğer Yahudi çocuğun geçen yıl mezun olduğundan epey emindim.

"Ve sende benim istediğim hiçbir şey yok" diye devam ettim. "Her şeyin kıyısından dolaşıyorsun, e peki senin karakterinin temeli nereden geliyor? Seninle eğlenmek istemiyorum çünkü kullanmadığın hiçbir şey ve hiç kimse yok. Sana saygı duymuyorum."

Çenesini aşağı eğdi, şimdi öfkeli görünüyordu.

"Yirmi yıl içinde hepiniz babalarınız olacaksınız; güçlü, zengin ve karılarınızın, onlara sahip olduğunuzu bildiği ve bunu unutmak için kendilerini uyuşturduğu bir dizi metres." Ayağa kalkıp ona tepeden baktım. "Fakat Evrenin Efendileri olsa bile III. Will Grayson, asla elde edemeyeceği biri olduğumu asla unutma. Bunu kazanmana izin vermeyeceğim. En azından buna sahip olacağım."

Uzaklaşmaya başladım ama ne olduğunu anlamadan o ayağa fırladı, kolumdan tutup beni havuza çekti.

Çığlık atıp çırpındım ama o suyun altına girmeme izin vermedi, beni vücuduna çekip kollarını etrafıma doladı. Hızla nefes alıp verirken başımı geriye eğip ona baktım ve o da yukarıdan bana baktı, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

Saçlarında su damlaları parlıyor, kirpiklerini ıslatıyordu ve bir anlığına iradem kalmadı. Gözlerimi ağzına indirdim. Esnek, güçlüydü ve gülümsemek için kullandığında akıl alırdı.

Gözyaşlarım gözlerimde birikti. Onu durduramazdım.

Yapma. Lütfen.

Ben mutlu bir insan değildim. Asla. *Seni durduramayacağım.*

Beni kendine çekti ve itiraz etmek için ağzımı açtım ama öpmek yerine beni kollarının arasına çekti, başımı omzuna bastırdı ve kollarıyla, ağlamak üzere olan ben değilmişim de kendisiymiş gibi beni sımsıkı sardı.

Ne yapacağımı bilemedim ama beni tutup derin nefesler alırken vücudundaki her kasın gerildiğini hissettim.

Ve yavaş yavaş gözlerimi kapattım, sarılmasını hissettiğimde direncimin her zerresi içimden akıp gitti.

Bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Büyükannemin aklı artık bana sarılabileceği kadar yerine gelmiyordu.

Kollarım ona dokunma arzusuyla karıncalandı. Tanrım, onu tutmak istiyordum.

Ama ben ondan uzaklaşmaya ya da ona sarılmaya cesaret edemeden, "Ben öyle biri değilim" diye fısıldadı. Ve çekilip bana burun hizamızdan baktı. "Ve yarın gece otobüste görüşürüz Emory Scott."

Beni serbest bıraktı ve kenara yüzerek beni havuzda öylece bıraktı.

Ne?

Hava soğudu, ardından onun kendini merdivenden yukarı çekmesini izledim ve çıplak vücudu tam havuzdan çıkarken ona sırtımı döndüm.

Kahretsin.

Kendime engel olamayarak çekime teslim oldum ve omzumun üzerinden baktım.

Ama çok geçti. Beline bir havlu doluyordu, sırtındaki şeritler ve kaslar korkutucuydu ve onunla ilgili her şey mükemmeldi. Bana bir daha bakmadan erkek soyunma odasının kapısını açtı ve içeride kayboldu.

Üf. Ne yapıyordu? Neden sadece durmamıştı ki? Havuzun kenarına kadar yüzdüm, kurulanma zahmetine girmeden pılımı pırtımı topladım ve kız soyunma odasına daldım.

Neden beni rahat bırakmıyordu? Onun gibi erkekler... başka bir şey istemez miydi? Ya da başka birisini?

Aklıma girmeyi başarmıştı. Onun hakkında yanıldığımı falan düşündürtüyordu bana. Yıllardır "ne görüyorsan o" havasıyla etrafta geziyordu ve şimdi dünyayı yanıldığımıza ikna etmek istiyordu.

Bu belaya ihtiyacım yoktu. Benim ondan çok daha büyük sorunlarım vardı ve buna ihtiyacım yoktu.

Giyindim, çantamı almak için dolabımın önünde durdum ve ne olduğunu anlamadan çoktan evin yolunu yarılamıştım; düşüncele-

rimde kaybolmuştum ve her kareyi kafamda onunla yeniden canlandırıyordum.

Boğazıma golf topu büyüklüğünde bir yumru oturdu ve kollarını etrafımda hissetmeden duramadım.

Güzel bir histi.

Daha fazlasını istemeyi istemiyordum. Onun hakkında söylediğim her şey doğruydu. Sığdı ve beni kullanıyordu. Nokta. Bunu unutamazdım.

Ancak beni tuttuğu bir an yaşamıştık ve o anda ben o, o da bendim ve yalnız değildik. Orada olmam gerekiyormuş gibi hissettim.

Yürürken gözlerimi kapattım, gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatıyordu.

Başka hiçbir şeyim olmadığı için, olmayan bir yerde anlam arıyordum. Aramızdaki an gerçek değildi ve Will bu anı hissetmemişti. *Bunu unutma Em.* Bunu unutma. Birkaç saniyeliğine görmek istediğimi görmüştüm.

Kasaba meydanına ilerleyip parkın içindeki küçük yokuşu tırmanırken inşa ettiğim çardağıma baktım, kirişler hâlâ yağmurdan ıslaktı ama kokusu sarhoş ediciydi. Ahşap kokusunu seviyordum.

Çardağın etrafında dolaşırken onun hâlâ bozulmamış, temelinin sağlam halde olduğunu ve şu âna kadar herhangi bir vandalizme maruz kalmadığını gördüm.

Sokakta lastikler bağırınca baktım, Sticks'in tıka basa olduğunu, dört siyah aracın kaldırımdaki park yerlerine yarıştığını, Will'in kamyonetinin insanlarla dolu olduğunu gördüm.

Lastikler yanınca havaya duman yükseldi ve insanların bağırışları ile araba kolonları gümbürdedi.

"Nasıl gidiyor?"

Omzumun üzerinden baktığımda Trevor Crist'in futbol topu tuttuğunu gördüm. Onu kaldırımdaki arkadaşına geri attı.

"Hey" diye mırıldandım, Sticks'e dönüp.

Will sürücü koltuğundan inip kot pantolonunun arkasından siyah tişörtünü aldı ve giyerken Damon arkasından gelerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Yüzlerini göremiyordum.

İnsanlar Sticks'e yürümek için kaldırımı boşalttı.

"Şuraya bak" dediğini duydum Trevor'ın. "Mezun olduklarında Şeytan Gecesi bitecek. Tanrıya şükürler olsun ha?"

Ona döndüm. "Aile geleneğini sürdürmeyecek misin?"

Trevor abisi Michael'dan üç yaş küçüktü. Lisede daha uzun zaman geçirecekti.

Ama o sadece alayla güldü. "Abim ve arkadaşlarının, yılın kalan üç yüz altmış dört gününde nasıl erkek olunacağını hatırlamayacak kadar aptal oldukları için tüm kasabaya siklerini emdirdikleri, yılda bir kez düzenlenen sığır festivalinden mi bahsediyorsun?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

Alayla güldüm. Onu yanlış değerlendirmiş olabilirdim. Aile servetinin tadı biraz ekşiydi sanırım.

"Herkes büyüyüp bir hiç olduklarını anladığında" diye devam etti. "O zaman gülüp kutlayacağım. Ya da yaptıkları aptalca şeyler yüzünden sonunda tutuklandıklarında."

"Küçük kardeşe bakın."

Omuz silkti ama ben biraz gülümsedim. Sonuçta o kadar da kötü biri olmayabilirdi.

Ve nereden geldiğini anladım. Abimin başı biraz belaya girse ben de ağlamazdım.

Will, uzaktaki takılma mekânına girerken cep telefonunu çıkardı, birkaç serserinin kabadayılanmasını çeker gibi göründü.

"Ama bu doğru, değil mi?" diye fikrimi belirttim yüksek sesle. "Tutuklanma riskinden bahsediyorum. Her yaptıklarını o telefona çekiyorlar. Çok dikkatsizce."

Trevor bakışlarımı takip etti; herkes Atlılar'ın maceralarını kaydettiğini biliyordu. Yaptıkları her küçük suç ve şakanın kanıtı vardı içinde.

"Akıllı biri" diye devam ettim, "o videoları doğru yerde paylaşırsa davranışlarını görmezden gelmenin hiçbir yolu kalmazdı, değil mi? Utancı aklın alıyor mu?"

Soydukları yerler? Mallara verdikleri zararlar? O telefonda reşit olmayan kızlar –belki erkekler– hatta belki evli kadınlar bile vardı. Kasaba sallanırdı.

Bir an sessiz kaldı ve ona dönüp baktığımda bakışlarının hâlâ Sticks'teki kalabalığın üzerinde olduğunu gördüm ama kafasındaki çarklar dönerken ifadesi ciddiydi.

"Ortamlarında çok rahatlar, orası kesin" diye ekledi.

Başımla onayladım. "Yanlış güvenlik duygusu falan."

Yenilmez olduklarını bildikleri için video -muhtemelen fotoğraf da- çekiyorlardı. Biri onu bulsa bile bu bileğe atılan bir fiskeden ve çok utanmış bazı ebeveynlerden daha büyük bir cezaya neden olur muydu?

Para tüm sorunları çözerdi.

Trevor hâlâ orada durmuş, bilardo salonunda kaybolan sırtlarına bakıyordu.

"Bundan bir ders al" dedim. "Saçmalıklarını belgeleme. İnternet sonsuza kadar yaşayacak. Bunu bil."

Ama dalgın bir tavırla başıyla onayladı, gerçi beni duyduğunu sanmıyordum.

"Görüşürüz" dedi ve sonunda arkasını dönüp arkadaşının yanına gitti.

Sokağın karşısına baktım, müzik buraya kadar gelirken doğru kararı verdiğimi biliyordum. Onların yanına ait değildim ki ben. Akıl alır mıydı? Ben? Eğlenirken falan?

Bütün bu zaman boyunca amacın ne olduğunu merak ediyordum. Ben ciddi olamazdım, o da asla ciddi değildi.

Dönüp çantamı aldım ama kapağı açıldı ve içinde bir deste kâğıt gördüm.

Onları dışarı çekip ters çevirdim ve ön tarafında "*Lolita* Çalışma Rehberi" yazdığını gördüm.

"Ne?" diye mırıldandım. Bunu aramadığım yer kalmamıştı! Bu çanta, iki dolabım, evim, çöpler dahil...

Neler oluyordu?

Ama üstünde adımın yazılı olduğu desteye baktığımda soruların zaten tamamlanmış olduğunu gördüm. Hepsinin. Kurşunkalemle düzgün, blok harflerle yazılmıştı.

Sayfaları çevirip her birini inceledim ve her yanıtı okuyunca

hepsinin yapıldığını gördüm; yanıtlar benim için bile etkileyiciydi ancak yanıtlardan birkaçı beni biraz kızdırdı.

Ellerimi indirip öylece baktım. Kesinlikle Godzilla ve granola barın Will'in işi olduğunu düşünmüştüm ama bu da dolabımın içine gizlice girmişti. Ve bu gece yapılmıştı. Yüzmeye gitmeden önce bu çantamda değildi.

Bunu yapmış olması imkânsızdı. Tabii kendisi için bunu yapmak üzere bir kızı kandırmadıysa.

Yine de bir erkeğin yazım tarzına benziyordu.

Gözlerimi kaldırdım ve Sticks'teki bilardo masasının yanında durduğunu, siyah tişörtünü ve çikolata rengi saçlarını gördüm.

Beni aramasına gerek yoktu çünkü cevaplanması gereken bir sorum vardı.

Yarın gece otobüste görüşürüz Will Grayson.

Bölüm 9

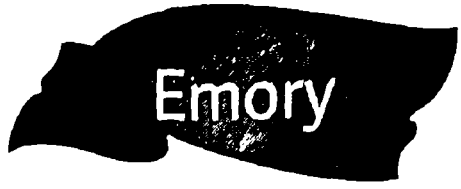

Günümüz

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, önümdeki bulanık oda yavaşça görüş alanıma girdi. Sırtımda bir kamyon park etmişti âdeta ve kendimi yuvarlayarak yüzümü yastıktan ayırdım.

Kolum boş yatağın diğer yarısına düştü.

Bu sadece bir rüyaydı.

Tavana baktım, onu hâlâ yatakta yanımda hissediyordum ama orada olmadığını biliyordum. Artık her zamankinden daha yakındı ama yokluğunu her zamankinden daha fazla hissettim.

Tenimdeki hissini ve şimdi bunu yeniden hissetmeyi gerçekten ne kadar istediğimi hatırlayınca gözlerimin arkası yaşlarla sızladı.

Dün bana neredeyse bakmamıştı. Her zaman bana bakardı.

Tanrım, beni Karakilise'ye kim getirmişti? Abimin böyle bir nüfuzu yoktu. Evlendiğini duymuştum ama onu görmeyeli yıllar olmuştu. Neden şimdi?

Hayır, başka biri olmalıydı. Will'den intikam almak isteyen ama beni umursamayan biri.

Pek çok olasılık vardı.

Ayağa kalktım, midemdeki acıdan dolayı irkildim ve uzanıp dudağımdaki kesiği dilimle yokladım. Komikti ve neden olduğundan emin değildim ama acıyı umursamıyordum. Aslında hoşuma gidiyordu. Tanıdıktı. Bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Geçtiğimiz birkaç yılda özgür ve tek başıma olmama rağmen bunu uzun zamandır hissetmemiştim.

Yataktan kalktığımda gözlüklerimi komodinin üstünde buldum ve taktım, baksırıma ve kolsuz bluzuma baktım. Aydın beni yatağıma yatırırken soymuş, çekmecesinden bana birkaç eşofman teklif etmişti. Odanın etrafına baktım, nerede uyuduğundan emin değildim ama dün gece bana pansuman yaptıktan sonra dışarıda kalmıştı.

Aynanın karşısına geçip döndüm ve kendime baktım.

Saçlarım yüzüme, göğsüme ve kollarıma dökülüyordu ve düğüm düğüm, vahşi ve dağınık haldeydi. Sol burun deliğim kurumuş kanla kaplıydı ve sağ gözümün iç köşesi morarmıştı. Bana tokat attığı yerde yanağım kızarmıştı, altdudağımda bir kesik vardı ve sağ kolumun üst kısmına beyaz bir bandaj sarılıydı.

Uzanıp aynadaki yansımama dokunarak hissettim. Hatırlıyordum.

Kollarımdaki bütün tüyler diken diken oldu. Tenimin her santimetresi uğuldadı. Hava parmaklarımın arasından geçti ve bacaklarımdaki kaslar gerilince dik ve güçlü durdum.

Parmaklarımı kıvırarak aynaya uzandım, canlı hissediyordum.

Bir zamanlar savaşçıydım.

Gözlerimi kapatarak elimi bir kez daha aynaya bastırdım, diğer taraftaki sıcaklığı hissettim.

İçlerinden biri beni göz hapsinde mi tutuyordu? Will orada mıydı?

"Merhaba" dedi birisi.

Gözlerimi açtım ve kapıya döndüğümde Micah'nın siyah kargo pantolonuyla orada durduğunu, ellerinin eşyalarla dolu olduğunu gördüm.

Aynadan uzaklaştım ve o, çıplak ayaklarıyla odaya girdiğinde yatağın üstündeki çarşafı kendime çektim.

Sol elindeki yığını işaret ederek, "Biraz kıyafet" dedi. Daha sonra bir tabak koydu. "Acıktıysan diye."

Meyve suyuna, meyveye, küçük bir baget ve brie peynirine benzeyen dilime baktım, karnım guruldadı. Aydın dün gece bana çorba getirmişti ama en son ne zaman sağlam bir öğün yediğimi hatırlamıyordum ve açlıktan ölüyordum.

Çarşafı bırakıp ekmeği aldım, ikiye böldüm ve tereyağı bıçağıyla biraz peynir kesip ekmeğe sürdüm.

Ağzıma götürüp dişlerimle bir parça kopardım ve çiğnedim.

Yüce İsa. Ağzım sulandı ve çok acıktığım için tadı neredeyse midemi bulandırdı. İnleyerek biraz daha peynir koydum ve ardından meyve suyunu içtim.

"Banyo yapmak ister misin?" diye sordu.

Tişörtünü kafasından geçirirken ona baktım. Karın kasları gergindi ve gözlerine dökülen saçları dağınık ve seksiydi.

Su boğazıma kaçınca öksürdüm. "Seninle mi?"

Sadece güldü ve tişörtünü arka cebine tıktı. "Sana bir tane hazırlarım. Kötü görünüyorsun" diye açıkladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi" ya da "idare eder" demek için ağzımı açtım ama şaşırtıcı bir şekilde sadece başımla onayladım. "Güzel."

Bir ısırık daha alıp içine bir parça elma da koydum.

Kendimi iyi hissediyordum.

Tuhaf.

Odanın köşesindeki küvete yürüyüp –banyoda değildi, belki nedeni evin önceki sahibi karısının, yatağın tam karşısında yıkanmasını sevdiği içindi– musluğu açıp alnını suya değdirerek sıcaklığı ayarladı.

Küvetin kenarına oturup bana baktı. "Rory bana ne yaptığını anlattı" dedi. "Teşekkür ederim."

Burada geçirdiğim yirmi dört saat boyunca her şeyin göründüğü gibi olmadığını anlayacak kadar çok olay görmüştüm. Dün mahzende konuşan kişi Rory'ydi. Beni burada istemeyen, dışarıda öleceğimi ümit eden ve burada ihtiyacı olan her şeye sahip olduğu için değişiklik istemeyen kişiydi.

"Sen ve o?.."

Sözümü bitirmedim, sadece geriye kalanı onun çözmesine izin verdim.

Gülümsedi ve tekrar suya baktı ama yanaklarının kızardığını yakaladım.

Biraz daha meyve ve ekmeğin geri kalanını yedikten sonra bana getirdiği meyve suyunu bitirdim. Her şeyin tadı çok güzeldi, muhtemelen güvenli olduğunu bildiğim içindi. Bana ilaç vermek istese-lerdi bunu çoktan yaparlardı.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Belki öğlen." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Burada zamanın önemi yok."

Ağzımı silerken onu inceledim. "Ne kadar zamandır burada olduğunu biliyor musun?"

"Mürettebatın stoklarımızı yenilemek ve temizlemek için kaç kez geldiğine bakılırsa bir yıldan biraz fazla" dedi bana. "Hepimiz bir süredir buradayız. Rory yaklaşık yedi ay önce ortaya çıkan son kişiydi."

Saat yoktu. Takvim yoktu. Dışarıdaki hayatla hiçbir bağlantı yoktu. Ayları hesaplamanın tek yolu ikmalleri saymaktı.

Ne zaman olacağı şöyle dursun, asla gerçekleşeceğinden emin olmadığınız bir şeyi sürekli beklemeye benziyordu.

"Burada olman gerekiyormuş gibi görünmüyorsun" dedim ona.

Küvetin içine biraz banyo tuzu koydu ve yakındaki masadan bir havlu ve duş bezi çıkardı.

Stalinz Moreau babası olduğu için Micah'nın farklı olacağını düşünmüştüm.

Suya baktı. "Babam dokuz yıldır insan içinde görünmedi" diye açıkladı. "Sürekli limandan limana hareket eden bir yatta yaşıyor ve beş erkek ve kız kardeşimin onu görebilmesinin tek yolu, helikoptere binerek bize gönderdiği koordinatları takip etmek."

Bunu bir yerde duymuştum. Aslında çok akıllıcaydı. Üçüncü dünya ülkelerindeki teröristlere ve rakip gruplara silah sağlayarak iktidarda olan tiranın "tutarlılığını" bozduğunuzda, birçok insan ölmenizi isterdi.

"İnsanlar zenginliğin seçim ve özgürlük anlamına geldiğini düşünüyor" diye devam etti. "Ama büyürken geçtiğim en kötü mahallelerin bazılarında dolaşan o pis, yalınayak çocukları nasıl da kıskanırdım." Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Açlıktan ölmemek güzel ama onun gibi yaşamak istemiyorum. Güç istemiyorum. Para umurumda değil. Param vardı ve şimdi sadece kafamın rahat olmasını tercih ederim."

Ona yaklaştım. "Yani sen kara koyun musun?"

Hüzünle gülümsedi. "Aileye bağlılık ve cesaret konusunda birinin ders alması gerekiyor" dedi ve babasının sözlerini tekrar ettiğinden gram şüphem yoktu.

Yani hepimiz burada sıkışıp kalmıştık. Belki de burada yapayalnız değildim.

Altımı ve üstümü çıkarmadan küvete adım attım, sıcak su ânında vücudumun her yerine muhteşem ve harika bir ürperti yaydı.

Kıyafetlerimi üstümde tutarak tevazu gösterme girişimime gülümsedi ama ben aslında onun gitmesine hazır değildim.

Suyun ne kadar güzel hissettirdiğini fark edince gözlerimin kapanmasına izin vererek oturdum. İpucunu alarak başımı geriye eğdi ve kabı tekrar tekrar doldurup dökerken su saçlarımı ıslattı.

Gözlerimi açtım ve su sırtımdan göğsüme akıp atletimi ıslatırken odanın karşı tarafındaki aynaya baktım.

"İkmal ekibi geldiğinde ne oluyor?" diyerek konuyu açtım.

"İkmal yapıyorlar."

Hadi ya.

"Ne demek istediğimi biliyorsun" dedim ona.

Şimdilik burada sıkışıp kaldığım için zamanı akıllıca kullanmalıydım. Evin haritasını çıkarmam, araziyi keşfetmem ve yiyecek, su ve belki başka bir silah stoklamaya başlamam gerekiyordu.

Micah bileğini kaldırıp bana bronz renkli bileziğini gösterdi.

Onu inceleyince hepsinde bir tane olduğunu gördüm. Dün dikkatimi çekmemişti ama şimdi görünce hepsinde bir tane olduğunu hatırladım.

"Bizi takip ediyor" dedi. "Ve bu çıkmıyor. İnan bana, hepimiz denedik."

Ama bende yoktu.

"Takım geldiğinde titreşiyor" diye açıkladı. "Önce güvenlik gelir ve odalarımızda iyi küçük çocuklar gibi uslu uslu duruyorsak bizi hapsetmek için sadece kilitleri takarlar. Eğer durmuyorsak o zaman bizi bulup odalarımıza kendileri kilitliyorlar. Kapılar tekrar açıldığında gitmiş, buzdolabı doldurulmuş, tuvaletler temiz, gardırobumuz yenilenmiş ve her mobilya ışıl ışıl oluyor. Neredeyse her ay bir yenileme alıyoruz gibi."

"Yine kırılmamak, dökülmemek ya da zemine kan saçmamak için yepyeni bir fırsat ha?"

Genizden alayla güldü. "Evet."

"Geldiklerinde onlarla konuşabiliyor musunuz?"

"Deneyebiliriz." Kolumdaki ıslanmış bandajı çıkardı. "Fakat sonuçta sorumlular bizim gördüğümüz kişiler değil. Ekip sadece işini yapıyor."

Bezi sabunlayıp kolumdaki kanı nazikçe temizledi.

"Gerçi Aydın senin kalman gerektiği konusunda haklı çünkü buradan canlı çıkamayacaksın" diye devam etti. "Geldiklerinde seni kurtaracaklarına güvenmem."

Gerildim. "Neden öyle diyorsun?"

"Şey, en başta buraya getirildiğini fark etmişlerdir, değil mi?"

Kalbim teklerken az kalsın gülümseyecektim.

Beni içeri alırken gördüklerini ya da bana yardım ettiklerini düşünürken doğruydu. Haklıydı. Aydın beni tehdit ettiği gibi kilere kilitleyip beni saklamasa bile bir ay sonra geldiklerinde umursamayabilirlerdi. Beni hiçbir şekilde kurtaramayabilirlerdi.

"Dediğim gibi" diye tekrarladı. "Bu bir iş."

Burada oturup hiçbir şey yapmadan duracak değildim. Biri beni buraya bir planın parçası olarak getirmişti ve nedeni Will değildi.

Tekrar aynaya baktım ve Micah, kumaşı atletimin içine sokup sırtımı yıkarken beni izlediğini hayal ettim.

"Eve gitmeye 'uygun' olduğunuzu nasıl kararlaştırıyorlar?" diye sordum. "Yani buraya geldiğinden beri insanlar evlerine gitmiştir değil mi?"

"Bir kişi" dedi. "Ama geri gönderildi."

Zemin inledi ve başımı kaldırdığımda Rory'nin kapı çerçevesine yaslanmış, elma yiyip bizi izlediğini gördüm. Bakışları Micah ile benim aramda gidip geliyordu, aralarında anlamlı bir an yaşanıyordu.

Micah diğer adama bakıp keyifli bir sesle, "Ve bundan mutsuz değilim" diye ekledi.

İkisine baktım, aralarındaki gerilim kanımı ısıttı.

Birlikte olacaklarsa bu ikisinin hayatlarının geri kalanını burada geçirmekten mutlu olacaklarından epey emindim.

"Saçımı yıkamama yardım etmenin Rory için bir sakıncası var mı?" diye sordum Micah'ya.

Şeytani bir şekilde sırıttı ve şampuanı alıp birazını eline döktü.

Şampuanı saçıma yayıp köpürttüğünde gözlerimi kapattım ve Will'in beni camdan izlediğini hayal ederken Rory'nin de bizi izlediğini biliyordum.

Başımın geriye düşmesine izin verdim ve o, saçlarımı durulayıp başıma tekrar tekrar su döktü ve su vücudumdan aşağı aktı. Beyaz kolsuz bluzun kumaşı memelerimin sert uçlarına sürttü.

Parmakları saçlarımda gezinip suyu sıkınca neredeyse ürperiyordum, çok iyi bir histi.

Tek hissedebildiğim, camın arkasındaki gözlerin üzerimde olduğuydu ve bundan hoşlanarak küvetin kenarlarını tuttum.

Micah sonunda, "Sanırım gitsem iyi olacak" dedi.

Gözlerimi açtığımda Rory'nin hâlâ kapı çerçevesine yaslandığını gördüm ama o yemek yemeyi bırakıp delici bir ifadeyle Micah'ya bakıyordu.

"Onun bana şu anda senden daha çok ihtiyacı var" diye şaka yaptı.

Kalçalarım karıncalandı. *Lanet olsun.*

"Teşekkür ederim." İç çektim, ilgiyi kaybetmeye hazır değildim.

Ama tamamen anlıyordum.

"Ne zaman istersen."

Tişörtü hâlâ arka cebinden sarkarken kapıya yürüdü ve sonra kapıyı kapatmak için döndü.

Küvetin yanındaki zemini işaret ederek, "Ah, hediye de Aydın'dan" dedi.

Kenardan aşağı bakınca eski, dikdörtgen bir tahta kutu gördüm ve onu alıp paslı tokasını açtım. Kapağı çevirince mekanik kurşunkalemler, bir Fransız eğrisi, bir T cetveli, bir silgi, bir pusula ile karşılaştım...

Bakışlarımı Micah'ya çevirdim. Bunlar çizim araçlarıydı.

"Evin içinde özgürce dolaşabilirsin" dedi bana. "Kimse ona dokunmayacak diyor Aydın." Sonra gülümsedi ve ekledi: "Bizi davet edersen başka."

Kapıyı kapattı, Rory'nin kahkahası koridorda yankılandı.

Bölüm 10

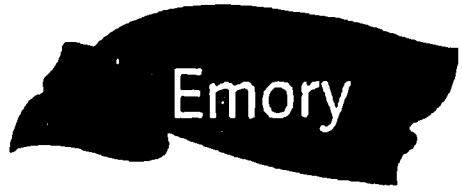

Dokuz Yıl Önce

Beş yüz çift ayak, tribünleri döverek tuttuğu takıma tezahürat ederken Will'in faul çizgisinin içinden iki sayılık bir atış daha yapmasını izledim.

Top ağdan geçerken havayı ulumalar doldurdu ve biz de enstrümanlarımızı kaldırıp bu anı kutlamak için birkaç nota çaldık.

Elle'in kolu benimkine bastırınca dengemi korumak için kıpırdadım. Her yer tıklım tıklımdı ve sahanın karşısındaki Morrow Sands'in tezahürat bölümüne baktığımda orasının erkeklerden çok kızlarla dolu olduğunu gördüm.

Yakışıklı basketbolcuların genç kızlar için bir anda hemen hemen her şeye ilgi duymaya başlaması komikti. Artık herkes basketbol tutkunuydu.

Merkez, topu Michael Crist'e verdi ve o da topu sürdü, sahanın geri kalanını koşarak Damon Torrance'a geçirdi.

Damon topu yakalayıp zeminde sektirdi, iki kız, kanata dikildiği yere el salladı. Attığı top çemberin kenarından sekti.

Will onu yakaladı, zıplayıp smaç bastı, top düşerken zil sesi salonda yankılandı.

Sırıttığını görünce gülümsedim.

Artık herkes basketbol tutkunu.

Tezahüratlar salonu doldurdu ve puan tablosuna baktım.

59-65, Thunder Bay.

Yakın bir maçtı.

Yedek kulübesindeki antrenörler ve oyuncular sahaya doluştu ve herkes enstrümanlarını kaldırırken ben de flütümü kaldırdım. Okul şarkısını çaldık, bizim tarafımızdaki tüm katılımcılar da şarkıya eşlik etti.

Salon gürültü, gevezelik ve müzikle dolu bir halde zaferi kutlarken, Will'in arkadaşlarıyla takılmasını gülümseyerek izledim.

Umurumda değildi. Neredeyse hiç dikkatimi vermiyordum, sadece etrafımdakiler ayağa fırlayınca veya enstrümanlarını hazırlayınca zamanın geldiğini anlıyordum.

Will formasını çıkarıp omzuna attığında sırtı terle parladı ve çikolata rengi saçları koyulaştı, rakip takımdan bir adamın sözlerini başıyla onayladı. Gözlerimin sırtında gezinmesine izin verdim.

Ne var ki bu akşamki maça dikkatimi vermiştim. İyi oynamıştı.

Onu izlemek eğlenceliydi.

Herkes spor salonunu boşaltmaya başladığında grubun kalanını tribünlerden takip ettim ve enstrümanlarımızı kaldırmak için boş bir odaya ilerledik.

Ama sonra bir kız, "Emmy, yakala!" diye bağırdı ve ben de arkama döndüğümde buz gibi bir şey göğsüme çarptı.

Şaşkınlıkla iç çekerken kola, lacivert-beyaz üniformamdan aşağı dökülüp pantolonumun arasından bacaklarıma sızdı ve flütümü kapladı.

Gözlerimi yukarı kaldırdım. *Ciddi misin?*

Maisie Vos tribünlerin korkuluklarından sarktı, şaşkın göründükten sonra gülmeye başladı.

"Senin çöp olduğunu sandım!" diye açıkladı, tribünlerden aşağı koşup etraflarından dolaşarak bana yaklaştı. "Sonuçta okulda

çöplerimizi temizliyorsun, ben de bana burada yardım edeceğini düşündüm. Bunu demek istedim. Özür dilerim."

Ciğerlerime hava girip çıkıyordu ama hâlâ nefesimi toparlayamamıştım. Bunu bilerek yapmıştı.

Elle, ağzı bir karış açık halde yanımda dikiliyordu, diğerleri ise etrafımızdan usulca geçerken bıyık altından gülüyorlardı. Birkaç erkek öğrenci, hepsi de okulumun son sınıf öğrencileri olan Maisie'yi takip etti ve ben de kitaptaki her müstehcen kelimeyi onlara ve aptal yüzlerine kusmak istedim.

Ama bunu yuttum çünkü aksi takdirde onlar kazanırdı. Önemli olduklarını bilirlerdi.

Bu sadece onlardan biri olmadığıma dair haftalık hatırlatmaydı.

"Neler oluyor?" dedi Will, forması hâlâ omzuna atılı halde kalabalığın arasından geçerken.

Maisie gülümsemesini ısırdı ancak birlikte olduğu iki adam, eğlendiklerini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

Giysilerimden ve flütümden kola damlarken Will beni baştan aşağı süzdü ve sonra kısılmış gözlerini iki adama çevirdi.

"Beni saklayın" dedi dişlerinin arasından.

Gülmeyi bıraktılar ve Michael, Damon ve Kai'ın, Hardy Reed ve Silas Betchel'e adım atan Will'in etrafını sararak pozisyon almasını izledim.

İki oğlan birdenbire rahatsız görünerek doğruldu ve Atlılar, Will'in vücudunu görüşümüzden saklarken kimse bir şey söylemedi.

Ne?..

Ne olduğunu görmek için Michael'ın etrafından baktım ama görebildiğim tek şey Will'in Silas ve Hardy'nin gözlerine bakması, elleriyle bir şeyler yapmasıydı ama ne olduğunu çıkaramadım.

Sonra Will donup kaldı, bir kez gözlerini kırpıştırdı ve sonra duydum. Kesilmeyen bir akış, bir şey yavaş, sabit bir çizgi halinde yırtılıyordu sanki.

Silas gözlerini kapattığında Damon'ın dudaklarına kötü bir gülümseme yayıldı ve Hardy başını başka tarafa çevirip nefesinin altından "Orospu çocuğu" diye küfrederken göğsü daha hızlı inip kalktı.

Ama Will ne yapıyorsa orada durup yuttular.

Bir süre sonra Will göz temasını hiç kesmeden tekrar hareket etti ve Atlılar geri çekilince Silas ile Hardy tamamen görüş alanına girdi.

Her yer *vuu* ve kahkaha sesleriyle doldu.

Gözlerim aşağı inince kot pantolonlarını ayakkabılarına kadar ıslatan çiş izini gördüm ve Maisie gözlerini indirdi, herkes erkek arkadaşının orada rezil bir halde durmasıyla dalga geçince yanakları kızardı.

Dişlerimi sıktım. Artık gülmüyorlardı.

Will eğilip bardağı yerden aldı ve çöpe attı ama gözlerime bakamadan arkamı dönüp oradan ayrıldım.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan boğazımdaki kaslar ağrıdı.

Ama biri arkamdan tekrar bağırdı: "Emmy, burada."

Gerildim ama sonra bir amigo kız koşarak geldi ve sırt çantasının içini karıştırıp birkaç kıyafet çıkardı ve bana verdi. Bando ekibi olarak buraya üniformalarımızla gelmiştik. Giyebileceğim bir kıyafetim yoktu.

Kıyafeti ona geri fırlatıp gururumda boğulmayı düşündüm ama eve bu halde gidersem Martin beni dayak manyağı yapardı.

Bir kez teşekkür ederek başımla onayladım. "Pazartesi günü geri getiririm."

Ve üzerimi silip değiştirmek için banyoya ilerledim.

Çenem titriyordu, her şeyi dışarı akıtmak üzereydim ve nedenini bilmiyordum. Daha önce de buna benzer şeyler olmuştu. Önemli değildi. Her zaman olmuyordu.

İsteseydim Maisie'yi itebilirdim. Belki ona bağırabilirdim. Kesinlikle biraz tepki gösterebilirdim.

Bu sefer sadece kaçmak istemiştim. Kimsenin beni görmesini istemiyordum, çünkü o kadar utanç vericiydim ki kendimi insanların hafızasından silmek ve yok olmak istemiştim.

Hemen kaybolmak.

Flütümü temizleyip yerine koydum, kıyafetlerimi değiştirdim ve kulaklığımı takıp enstrümanımı ve çantamı otobüse taşıdım.

Thunder Bay'e dönüş yolculuğumuz bir saat sürüyordu ve yürüyerek gidebilmeyi diledim.

Başımı eğerek aracın arkasına ilerledim, boş bir koltuğa yerleştim ve çantam ile kıyafetlerimi yere bıraktım. Telefonumu elimde tuttum ve *Teenage Witch* şarkı listem açık halde pencereden dışarı baktım.

İnsanlar yanımdan sessizce ve hiç kıkırdamadan geçtiler çünkü Will Grayson yapacağını yaparak herkese benim yasak olduğumu bildirmişti.

Aslında sorun yoktu. Zaten korkmasalar da çoğu yanıma oturmazdı. Hiç oturmamışlardı.

Otobüs doldu ve yanımdaki koltuğun çökmesini bekledim ama kapılar kapanıp ışıklar karardığında ve motor çalıştığında tek başımaydım.

Titremeyi gizlemek için yanağımı kemirdim. Neden umurumdaydı ki? Tekrar aşağılanmış olmamın neden önemi vardı? Spor salonunda aşağılanmamı görmesinin ne önemi vardı ki?

Gözlerim doldu.

Beni görmüştü. Başıma geleni görmüştü.

Bütün dünyanın benim hakkımda ne düşündüğünü görmüştü ve şimdi...

Ve şimdi o...

Sıcak ve pürüzsüz bir el elimi tutunca başımı hışımla sola çevirdim ve Will'in yanıma oturduğunu gördüm.

Ne?..

Boğazıma bir yumru oturmuş halde orada olduğuna ve iznim olmadan bana tekrar dokunmasına öfkelenmek isteyerek profiline bir karış açık ağızla baktım.

Parmaklarını kıvırıp beni yakaladı ve... ve kendimi toparlamam biraz zaman aldı.

Sonunda kaşlarımı çatıp elimi çektim.

Veya denedim.

Ne gitmeme izin verdi ne de bana baktı. Siyah kapüşonlusunu ellerimizin üstüne attı ve ben orada değilmişim gibi yan koltuktaki çocukla sohbet etti.

Kalbim kulaklarımda gümbürdeyerek kulaklıklarımdan gelen müziği bastırıyordu ve soluklarımı yavaşlamaya zorlamak zorunda kaldım.

Gözlerimi kapatıp pencereye döndüm. Bunu neden yapıyordu?

Peki neden burada oturuyordum? Elimi tutarken güçlü parmaklarının sıcaklığı tenimden içeri sızdı. Ona tekrar baktığımda koltuğa yayıldığını, oyuncular, ponpon kızlar ve orkestra etrafımızda dolaşırken uzun bacaklarını koridora uzattığını gördüm.

Aramızdaki kapüşonlunun altında hiçbir şey olmuyormuşçasına sadece telefonuna bakıyordu. Sanki elimi tuttuğunun tam olarak farkında değildi.

Üç kez denemem gerekti ama sonunda yutkunarak kuru boğazımı ıslattım ve ellerimizi örttüğünden emin olmak için kapüşonlusunu üzerimize çektim. Belki de kimsenin görmesini istemediğimi düşünüyordu. Belki de kimsenin görmesini istemiyordu. Artık her ikisi de umurumda değildi.

Otobüs bir o yana bir bu yana sallanarak bizi otoyola geri götürdü ve ben de elimi yumruk yaptım, teninin hissi karnımın aşağısında bir ateş yaktı.

İleride bir hareket dikkatimi çekti ama ne olduğunu bildiğim için başımı kaldırmadım. Desi Castro, merkez oyuncumuzun kucağında oturuyordu ve loş ay ışığı ve gölgeler olmasına rağmen önümüzdeki koltukta –sessizce de olsa– çok aptalca davrandıklarından son derece emindim.

Uzun, kırmızı bukleleri koltuğun sırtına kadar dökülüyordu ve sonunda arkasına yaslanınca gözlerimi kaldırdım, vücutları karanlıkta yavaş ama ritmik biçimde hareket ederken dudakları zar zor birbirine değiyordu.

Will başparmağıyla parmağımı okşayınca içim hopladı, hareket rahatlatıcıydı.

Telefonum bipledi çıkardım ve sağ elimi çevirerek başparmağımla ekranın kilidini açtım. Telefon pencerenin yanındaki yerimi aydınlatıyordu, karanlık gecede ilerlerken yağmur otobüsü dövüyordu.

"Seni evine bırakmama izin ver" yazıyordu.

Müziği kapatıp bakınca onun da elinde telefon gördüm; aynı metin yazılıydı.

"Hayır" diye yazarak yanıtladım.

Beni eve götürmesine izin veremezdim. Asla. Elimi çekmeye çalıştım ama sıkıca tuttu.

"Seni evine bırakmama izin ver" diye tekrar yazdı.

Dişlerimi sıktım ve gözlerimi dışarı çevirdim. Elimi bir kez daha çekmeye çalıştım ama sıkıca kavradı ve kalçama bastırdı, parmakları tenime dokundu.

İçimde bir şimşek çaktı ama öfkelenmek yerine midemde kelebekler uçuştu ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Elimi olduğu yerde bıraktım.

Telefonum bipledi, çıkardım ve ona bakmam biraz zaman aldı. "Seni böyle tutmak istiyorum" dedi.

Tekrar Miller ve Desi'ye baktım, oğlanın kolları kıza dolanmıştı ve kendimi Will'in kucağında, yağmurda karanlık bir yola park etmiş halde hayal ettim ve ona bakmamak için tüm gücümle direndim çünkü bakarsam öğrenirdi...

Ondan her zaman nefret etmediğimi bilirdi. Beynimin bir kısmı onda daha fazlası olduğuna inanmaya başlamıştı.

Ama elini ittim ve duyguları uzak tutmak için ağzımın kenarını ısırdım.

Birisi kulaklığımı delecek kadar yüksek bir sesle, "Polisler depoya geldi ve tüm fıçıları aldı" dedi.

Başımı çevirdiğimde koridorun karşısında amigo kız Lynlee Hoffman'ın Will'e baktığını gördüm.

Will de eli hâlâ kapüşonlusunun altında, her şey tamamen normalmiş gibi davranarak oturmaya devam etti. "Öyle mi?" dedi.

Ama umrunda değildi.

Lynlee kötü kötü bakıp gözlerini kıstı ve çenesini kaldırdı. Elbette polisler bir parti olduğunu bunu abime söylediğim için öğrenmişlerdi, değil mi? Sanki maç kazanmanın her defasında depoda fıçı olacağı anlamına geldiğini bilmeleri için dahi olmaları gerekiyordu da. Hah.

Müziğimin sesini tekrar açıp diğer sesleri bastırdım ve başparmağımla vurarak bir mesaj yazdım. "Onu eve bırak. Aptalca saç kesimin ve mikro biralar ile penis şakaları hakkındaki engin bilgine bayılacağı kesin."

Sonuçta adam sporcuydu.

Yanımda gülerken titrediğini hissettim.

Yanıt yazarken harfler ekranında yanıp sönüyordu. "Seni eve götürürüm ya da tam burada kucağıma alırım. Kararını ver."

Dişlerimi gıcırdattım.

Bunu herkes görürdü. Eğer abim duyacak olursa...

Yüce İsa.

Damon arkamızda doğrularak Will'in omzunu sıktı ve kulağına konuştu. Will onun söylediğine güldü ama kimse ne dediğini duymamıştı.

Telefonum tekrar bipledi. "Neredeyse vardık" diye uyardı.

Başımı iki yana salladım. "İnsanlar görecek" diye yazdım.

"O halde görmediklerinden emin ol."

Kapüşonlusunu üzerimizden kaldırdı ve başının üstünden geçirerek beyaz kolsuz tişörtünü ve her zaman ağzımı bir embesil gibi açık bırakan ten rengindeki biçimli, güzel kollarını örttü.

Thunder Bay'e girip kampüse ilerledik. Herkes arabalarını alıp partilere dağılacaktı ama ben her zamanki gibi yürüyerek doğruca eve gidecektim.

Pencereden dışarı baktım, geçip giden köy manzarasını, parkın parıldayan ışıklarını ve mahallemi gördüm ardından Will ile zenginlerin yaşadığı kayalıklara tırmandık. Bir yanım bunu istiyordu. Bir yanım onun ilgisinin bu kadar iyi hissettirmesini seviyordu çünkü kendini beğenmiş, kendinden emin, yakışıklı ve tatlı dilliydi. Popülerdi, giydiği her kıyafet üstüne yakışıyordu ve gülümsemesi hoşuma gidiyordu.

O dokunulmazdı ve bana dokunmak istiyordu.

En azından bu gece.

Gözlerim kucağıma düştü. Ben istesem bile abim buna asla tahammül etmezdi.

Telefon elimde bir kez, sonra tekrar tekrar titredi ama ben fark etmemiş gibi başımı müziğin ritmiyle salladım. Okul görüş alanıma girince göğsüme sıvı bir sıcaklık hücum etti ama ben bunu görmezden geldim. Birazdan bu otobüsten çıkacaktım ve o gecenin geri kalanını kimi isterse evine götürerek geçirebilirdi, umurumda bile değildi.

Aramızda bir şey yoktu.

Başka bir mesaj geldi ve sonunda baktım.

"Otobüs durduğunda lanet kamyonuma bin."

Acı dolu, sessiz bir kahkaha attım. *Ah, birileri sinirlenmiş.*

"Neden?" diye sordum.

Ve sonra otobüs durunca birden kulaklıklarımı kulaklarımdan çıkardı ve yüzüme eğildi, derin bir nefes aldım.

"Çünkü sen benimsin" diye fısıldadı sertçe.

Ve birdenbire Atlılar'ın hepsi koltuklarından kalkıp çantalarını aldılar ve koridorda ilerleyerek otobüsten indiler.

Kalbim küt küt atıyordu. Neler...

Cidden.

Çünkü sen benimsin. Çantamı kapıp sarkan kulaklıklarımı ararken göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim.

Daha neler, Tanrı aşkına. Derdi neydi? Katıldığı bir çöp kazısındaki avı falan mıydım? İneği Becer?

Ben de herkesle birlikte ayaklanıp otobüsten ayrılmaya hazırlanmak için koridora çıktım.

Ben senin değilim Will Grayson.

Ve yürüyeceğim, teşekkürler.

Otobüs boşalmıştı, park yerindeki motorlar çalışmaya başlamıştı ve farlar gecenin karanlığında parlıyordu. Ekipman konusunda yardıma ihtiyacı olan var mı diye bakmak için takıma yürüdüm ama orası zaten boştu, ekip ve oyuncular hızla ayrılmıştı.

O beni görmeden kaçmak için döndüm ama Elle elimi yakaladı.

"Bizi eve bırakacak" dedi.

"Ne?"

"Will" diye açıkladı Elle beni çekiştirerek. "Bizi eve götürecek."

"Eee, hayır." Elimi çektim. "Götürmeyecek."

"Onunla yalnız gitmemi istemezsin, değil mi?" Ellerini beline koydu. "Olgun, istediğini elde etmeye alışkın bir adamla?"

"O zaman kabul etmeyecektin."

Arkamı dönüp eve gitmek için kapıya yöneldim.

"Ama yarın onun kamyonuna bindiğimi söyleyebilirim" diye sızlanıp yanıma koştu.

Eee? "Hayır."

Sadece ben varsam onu bırakmayı teklif etmişti. Bu sadece Will'i cüretkâr yapardı.

Elle geride kalınca ben de yürümeye devam ettim.

"Nazik olmak güzeldir Emmy" diye seslendi ardımdan. "Lütfen?"

Yavaşladım, acınası sızlanması vicdan yapmama neden oldu. Durdum ve gözlerimi devirerek iç çektim. Onu eve bırakması Elle için yılın en güzel haberi olurdu.

Ayrıca kimi kandırıyordum ki? Bu gece aracına binmeyi reddetsem de pes etmezdi. Tüyler ürpertici-takipçi-sapık o lanet kamyonla beni takip ederdi. Tam ön kapıma kadar.

Arkamı döndüğümde Elle'in çoktan otoparka ilerlediğini gördüm, omuzları hüzünle düşmüştü.

"Bekle" dedim sinirle.

Şebek gibi sırıtarak arkasını döndü.

Yanına gittiğimde birlikte Will'in hâlâ park halindeki kamyonuna yürüdük.

"Sen önde oturuyorsun" dedi bana. "Benim evim ilk sırada."

Ne?..

Ama beni devasa, siyah Ford Raptor'un kapısına itti ve ben tartışmayı başaramadan arka kapıyı çekip kamyona bindi.

Cidden.

Kapıyı hışımla açıp kamyona bindim, Will'in gözlerini görmezden gelerek koltuğa oturdum ve kapıyı çarptım.

Ama tam o sırada arka kapı tekrar açıldı ve omzumun üzerinden bakınca Elle'in hızla kamyondan dışarı çıkıp kapıyı ardından kapatmasını izledim.

"Sen ne?.."

Penceremin önünden geçti, arkasını dönüp geri geri giderken bana göz kırptı. "Güvenli yolculuklar!" diye şakıdı, alaycı küçük bir el hareketiyle.

Ne?.. Hareketi idrak edince nefesim kesildi. Oyuna getirilmiştim. Kahretsin.

Kilitler tıklayarak kapandı, otopark hâlâ insanlarla doluydu ve resmen günüm bitmişti, onun kalabalığın içinde kaybolmasını başımı sallayarak izledim.

"Arkadaş edinmeye çalıştım diye başıma gelene bak" diye huysuzlandım.

Emniyet kemerimi taktım ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılan Will'in motoru çalıştırmasına baktım.

Çok akıllıydı değil mi? Otobüsten inerken geçen otuz saniyede bunu halletmiş olmalıydı.

İlerleyerek önümüzdeki boş alandan geçti ve otoparktan çıkıp müzik sisteminde çalan *In Your Room*'un sesini açtı.

Yoldan aşağı, kasabaya ilerlerken çantam ile flütüm yerde duruyordu ve ben de ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Aracın içi güzel kokuyordu. Deri koltuklar uyluklarımın arkasını serinletiyordu ve o tümseklerin ve çukurların üstünden geçerken midem biraz çalkalandı.

Aracın karanlığı bizi yuttu, sakladı ve çok mahrem bir his uyandırdı. Olmamamız gereken bir yerde yalnızdık sanki.

Kaçamak bir bakış atarak, uzun parmaklarının direksiyondaki T harfini kavramasını izledim ve sonra yüzüne baktığımda, karşısındaki yola bakan gözlerinin kısıldığını ve yüzündeki yabancı, sert ifadeyi gördüm.

Göğsü istikrarlı ve kontrollü bir şekilde inip kalkıyordu ve III. Will Grayson hakkında bildiğim bir şey varsa o da kontrolü eline aldığında *endişelenmeniz* gerektiğiydi.

Dün gece havuzda olduğu gibi.

Ciddileşince gardımı indirebiliyordu.

Tekrar kucağıma baktım, zor nefes alıyordum ve vücudum birçok farklı duyguyla kasıp kavrulduğu için biraz midem bulanıyordu.

Hoşuma gitti.

Evime yavaşça yaklaştık, tek kelime etmemişti ama umurumda değildi. Olabildiğince uzun süre bu duygunun tadını çıkardım. Yanımda oluşunun. Onunla birlikte arabada gitmenin. Eteğin içinde kendimi çok güzel hissettiğim için bacaklarımdaki diken diken olmuş tüylerin. Beğenmiş miydi?

Benim sokağıma döndüğünde tişörtümün eteğini tuttum, evimi ileride gördüğümde ondan ayrılmak istemiyordum.

Ancak çok hızlı sürüyordu. Neden bu kadar hızlı sürüyordu? Bir saniye sonra durmak zorundaydı.

Ama evimin önünden hiç durmadan, hatta yavaşlamadan geçtik ve başımı kaldırıp onun arka penceresinden evime baktım.

Hızını korudu, evime gelip geçerken yavaşlamadı ve evim tekrar gözden kayboldu.

Kalbim biraz küt küt atsa da boğazımdaki yumruyu yuttum. "Beni eve götürmelisin" dedim. "Geç kalamam."

Yumuşak bir sesten fazlasını çıkaramamıştım çünkü gerçekten eve gitmek istemiyordum. Sadece gitmem gerektiğini biliyordum.

Sonunda bana baktı. "Ne olacağından korkuyorsun? Bana hayır demekte gayet başarılısın, değil mi? Bir saat daha benimle kalabilirsin."

Tek kaşımı kaldırdım. Hayır dememi gerektirecek ne deneyecekti ki?

Duvardaki saate baktım. Saat henüz 21.19'du. Saat 22.00'de evde olduğum sürece Martin muhtemelen soru sormazdı. Muhtemelen.

Ancak otobüsün çoktan geldiğini biliyordu.

Will bizi mahalleden geçirdi ve Old Pointe Road'a giderek Macera Koyu'na ilerledi.

Gerildim. Aklından ne geçiyordu? Mekân saat sekizde kapanıyordu ve burada başka hiçbir şey yoktu.

Döndü ve tema parkının otoparkına girdi, bu gecelik her yer boştu. Belirli bir yere park etme zahmetine girmeden kamyonu durdurdu ama motoru çalışır halde tuttu ve radyoyu kapattı.

Gözlerimi ıssız arazide, boş bilet gişelerinde ve giriş kapılarının

ötesinde beliren karanlık araçlarda gezdirdim. Otoparkta tek bir tavan lambası parlıyordu.

Göz ucuyla ona baktım, sessizliğin ağırlığı kalp atışlarımı hızlandırırken koltuğuna yaslandı ve pencereden dışarı baktı.

"Dönme dolabı görüyor musun?" diye sordu sonunda.

Bakışlarını takip ederek penceremden dışarı baktım ve sağ tarafta, tema parkının kenarında dönme dolabı buldum.

"Eğer onu geçersen" dedi, "yaklaşık beş yüz metre doğuya gidersen, Cold Point'e varırsın."

Cold Point burasıyla Falcon's Well arasındaki kıyı şeridinden bir tık daha fazla denize uzanan kayalıkların bir parçasıydı. Tema parkı yol üzerinde olduğundan artık neredeyse erişilemez durumdaydı.

Ve mazisi göz önüne alındığında, bunun iyi bir nedeni vardı.

"Bu hikâyeyi biliyor musun?" diye sordu bana.

"Cinayet-intihar" diye mırıldandım.

Sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir tonda, "Belki" dediğini duydum.

Gözlerimi ona çevirdiğimde başını eline yaslayıp ileriye baktı.

"1954'te Edward McClanahan benim yaşımdaydı" dedi bana. "Son sınıfa gidiyordu, basketbol yıldızıydı, biraz kötü bir çocuktu ama sadece gerektiği yerde..." dedi gülümseyerek bana laf dokundururken. "İnsanlara karşı iyiydi. İnsanlara destek olurdu, anlatabildim mi?"

Edward McClanahan hakkında, basketbol takımının her yıl mezarına ziyarette bulunması dışında pek bir şey bilmiyordum. Hiç umursamamıştım.

Ama sessiz kaldım.

"O sezonun en iyi sezonu olması gerekiyordu" dedi. "Takımı, bir koçu, yılların antrenmanı vardı ellerinde... Birbirlerinin hareketlerini, hatta düşüncelerini bile tahmin edebiliyorlardı." Gözlerime baktı. "Yıllarca birlikte oynamanın sonucuydu geldikleri bu nokta. Onlar bir aileydi. Aileden daha fazlası. Mükemmel bir simbiyoz içindelerdi."

Atlılar gibi. Bazen onları izlerken diğer oyuncular yok olurdu. Michael, Kai, Damon ve Will tek bir bedenin dört uzvu gibiydi.

"Ve bu nadiren olur" diye devam etti. "Birbirlerine güveniyorlardı ve birbirleri için her şeyi yapıp atletik üstün başarı kazanıyorlardı. Herkes o sezon olacaklar konusunda heyecanlıydı. Maçlar, partiler, kutlamalar..."

Bütün bunların ne kadar doğru olduğunu merak ettim. Güzel bir tablo çizmişti ama neye inanmak istersek ona inanırdık, daha fazlasına değil. Geçmişe dönüp bakınca her şey daha güzel görünürdü.

Gülümsedi. "Elvis yeni yeni ünlü olmaya başlamıştı, herkes bir Chevy Bel Air istiyordu ve Crew-Cuts'ın *Sh-Boom* şarkısı Amerika'da bir numaraydı." Yüzü biraz düştü ve devam etti: "Mezunlar Günü'nde, rakiplerimizden biri olan Falcon's Well'den bir kız lise dansımıza geldi. Yalnızdı, dantel ve tülden oluşan pembe bir elbise giyiyordu. Dans pistinin tepesindeki parlak ışıklar, içeri girerken saçlarında ve çıplak omuzlarında parlamıştı ve kimse gözlerini ondan alamamıştı. Oraya ait olmadığını bildiği için çok gergindi." Durdu, başını çevirip gözlerimi yakaladı. "Yılan deliğindeki fare gibi hissediyordu. Kusacakmış gibi karnını tutuyordu. Ama çok güzeldi. Çok güzel. *Gözlerini* ondan alamıyordu."

McClanahan.

Dönme dolabın yanından Cold Point'e bakarken onu kafamda gördüm. Genç erkekler takım elbise giyerdi ve 1950'li yıllardaki elbiselerin o göze çarpan kabarıklığını taşıyan askısız pembe elbise.

Yumuşak, alçak sesi kulağımdaydı: "Onun sorun çıkarmaya geldiğini söylüyorlar. Rakip takımın onu kavga çıkarması için gönderdiğini. Bütün takımla alay ettiğini söylüyorlar. Ertesi gün kurbanı oynayabilmek için o gece kendisine bir şeyler yapmalarını sağlamaya çalıştığını."

Bunu bana neden anlatıyordu?

"Kimse cesedi nerede bulacaklarını nereden bildiklerini, hatta çığlık atıp atmadığını bile bilmiyor ama saatler sonra sabah sisi içinde aşağıdaki sivri kayaların üzerinde paramparça halde bulundu" dedi, "pembe elbisesi kırmızıya boyanmıştı ve dalgalar, ölü

gözleri yukarıdaki uçuruma bakarken saçlarını kayalara sürtüyordu. Gördüğü son şey onu iten kişiydi."

Dudaklarımı yalamaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu.

"Medyanın tüm incelemeleri ve soruşturmaları yüzünden takım sezon kupasını kaybetmek zorunda kalacaktı." Uzun bir nefes alıp verdi. "Zengin ailelerden gelmeyen tüm çocuklar sırf bu yüzden atletizm bursu umutlarından vazgeçmek zorunda kalacaktı. Üniversiteye gidemeyeceklerdi." Durdu. "Koç kovulacak ve ailesini götürmek zorunda kalacaktı, böyle bir skandalın ardından başka bir iş bulma ihtimali de pek yüksek değildi."

Bunların hiçbirini bilmiyordum. Anlattıklarına kulak kesildim.

"Tek bildiğim" diye içini çekti "bir hafta sonra Edward McClanahan'ın ebeveynlerinin mutfak masasına bir itiraf notu bıraktığı ve sonra kızın ardından uçurumdan atladığı. İtirafın son satırında, 'Gönül ferman dinlemez' yazıyordu."

Terden serinlerken gözlerimi ona çevirdim.

Gönül ferman dinlemez.

"Kimileri McClanahan'ın sezonun devam edebilmesi için kendini feda ettiğini söylüyor."

Suçu üstlenmiş miydi yani? O yapmamış mıydı?

Gözlerinde bir parıltıyla, "Böyle anlatılıyor" dedi. "Fakat söylentiler başka."

Karnım heyecanla kıpraştı ve zar zor nefes alarak onun devam etmesini bekledim.

"Kızın iki yakın arkadaş arasında kaldığını söylüyorlar: Ona âşık olan McClanahan ile erkek arkadaşı A.P. arasında. A.P., McClanahan gibi zengin değildi ama zekiydi. Ve hırslı. Hafife alınacak biri değildi."

İlgim daha da arttı. Bir gizem.

Gizemleri severdim.

"Hamileydi diyorlar" dedi. "Atladığını söylüyorlar." Ve sonra tekrar bana baktı. "Diyorlar ki Edward... yapmadı."

Atlamayı mı? Yani söylentiler atlamak yerine Edward'ın itildiğini mi söylüyordu?

Dudaklarında bir gülümseme kıpraştı. "Mutfak masasındaki notun bir itiraf olduğunu söylüyorlar, sadece onun olmadığını."

Bir nefes daha aldı ve tekrar ön camdan dışarı baktı. Herkes Edward'a saygı duyuyordu çünkü onun takımın sezonunu kurtarmak için suçu üstlendiğini sanıyordu. Bazı çocukların üniversite burslarını kurtar, bir koçun işte kalmasını sağla.

Her zaman bunun aptalca olduğunu düşünmüştüm. Edward açıkça hayatın insana neler sunabileceğini anlamamıştı. Hayatta kalmak için bir skandaldan çok daha büyük olayları atlatması gerekecekti.

Ama Will'in bunu anlatış tarzı hoşuma gitmişti. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi ve ortaya çıkarılmayı bekleyen bir hikâye vardı.

Sonuçta, on yıllar önce Point'te ne olduğunu kimse gerçekten bilmiyordu.

"Burayı seviyorum" diye neredeyse fısıldadı. "Gizemi severim. Bazen o gece ne olduğunu öğrenmek için can atıyorum, bazen de umarım asla öğrenmem diyorum çünkü böylesi daha ilginç. Gerçekler her zaman hayal kırıklığı yaratır." Bana döndü. "Sanırım bu yüzden günün en çok bu saatlerini seviyorum. İnsanlar karanlıkta saklanır. Susuzluklarını karanlıkta giderir. Sırlarını karanlıkta büyütür. Burada her yerden daha çok özümüz oluruz. Şafağın karanlığında..." Yutkunup bana baktı, "kendim olabilirim."

Onun koyu yeşil gözlerine baktım, bütün yüzü kamyonun kabininde gölgelenmişti. İstedim ki...

Dudaklarımdaki tüm sinirler uğuldadı, aramızdaki ağırlığı sanki onun ve benim etrafımıza bağlanmış bir ipin her iki ucu gibi hissediyordum ve bu süre giderek kısalıyordu.

İstedim *ki*...

"Gönül ferman dinlemez" diye fısıldadı.

Gözlerimi kucağıma indirip ellerimi yumruk yaptım.

Sonra zar zor duyulabilen sesi tekrar geldi: "Buraya gel" dedi.

Kalbim karnıma indi ve onu ellerimde hissettim. Ona baktım, direksiyonu yumruğuyla sıktığını ve zor nefes aldığını gördüm.

"Buraya gel" dedi yumuşak bir sesle.

Dalgın dalgın başımı salladım. "Neden?"

"Çünkü ben senin erkeğinim."

Kalbim bu sersem sözlerin sıcaklığından dolayı çatladı ve parçalandı. Kendini ne sanıyordu ki? Sırf hoşuna gitti diye birinin kendisine ait olduğuna karar veremezdi.

Gerçi ben de bundan ibarettim ya. Geçici bir heves. Kulak vermiyordu ve hayırı cevap olarak kabul etmiyordu.

Bunun olmasına –beni sevmesine, beni korumasına ve söylediği tüm saçmalıklara– izin verirsem bir suistimali diğeriyle takas etmiş olurdum.

Beni kullanır, terk ederdi ve ben daha da kötü duruma düşerdim.

Paramparça olurdum.

"Beni evime götür" diye rica ettim.

Gözlerini kırpıştırdı ama başka bir hareket yapmadı.

Kapının kilidini açıp kolu çektim ve kapıyı iterek dışarı atladım.

O zaman yürürdüm. *Sikerler.*

Kapıyı çarptığımda diğer taraftan kapısının açıldığını duydum ve daha bagaj kapısına ulaşamadan arabanın etrafında dönüp beni durdurdu.

"Neden benden korkuyorsun?" diye bağırdı, beni sıkıştırarak.

"Neden bana bu hikâyeyi anlattın?" diye karşılık verdim.

"Neden diye düşünüyorsun?"

"Zaten bildiğim bir şeyi tekrar kanıtlamak için mi?" diye bağırdım. "Şu Thunder Bay çocuklarının yanına her zaman kâr kalır öyküsünü."

Durdum, o da öyle. "Her şeyin Edward McClanahan'ın yanına kaldığını mı sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

Edward McClanahan umurumda değildi! Ben sadece... sadece ... sadece eve gitmek istiyordum!

"Sana söyledim çünkü burayı seviyorum" diye yanıtladı en sonunda. "Seni burada yanımda istedim çünkü..." Sözcükler aradı, eli başına gidip saçlarını kavradı. "Çünkü gönül ferman dinlemez, Em! Yüce İsa!"

"Beni eve götür."

Yaklaştı, gözleri alev alevdi. "Hayır."

Şaşkınlık içinde bir kez kıkırdadım. Şaka mı yapıyordu?

"Bu olmayacak" diye tükürdüm yüzüne geri dönerek. "Yarın okul koridorlarında herkesin önünde sana yapışan kız olmayacağım ben. Senin sakladığın kirli bir çamaşır olacağım!"

"Kendi adına konuş" diye hırladı. "Benden utanan kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Beni istediğin için. Bunu istediğin için."

Güldüm. "Peki bunu sana kim söyledi? Son on beş kez senden uzağa yürümemin bir 'işaret' olduğunu söyleyen, ilk randevuda tecavüz edenlerden oluşan gizli birliğin mi?" Ve ellerimi kaldırıp parmaklarımla havada yaptığım çift tırnak işaretiyle, bu sözlerin birilerinden alıntı olduğunu anlamasını sağladım.

Hırlayarak bana ilerledi ama sonra geri çekilip arkasını döndü. Ellerini tekrar saçlarının arasından geçirdi; onun zor nefes aldığını, boynundaki damarın şiştiğini görebiliyordum.

"Sana dokunmayı asla bırakmam" dedi neredeyse yorgun bir sesle. "Ve *sadece* sana dokunurum."

Dönüp bana baktı, o kadar güzeldi ki ona inanmak istedim.

Yağmur damlaları yeniden düşmeye başladı, gökyüzünde şimşekler çaktı ve ardından gök gürültüsü gümbürdedi.

Okuldaki tüm erkekler arasında en büyük tehdit Will'di. Yakışıklı olduğundan ya da benimle ilgilenen tek kişi olduğu için tehlikeli değildi. Tehlikeliydi çünkü...

Asla pes etmiyordu. İçten içe bunu seviyordum çünkü ben herkesten çaba isterdim ve onun cesareti kolay kolay kırılmıyordu.

Şu an beni kaldırmasını istiyordum.

Ama bunun yerine kamyonun etrafından dolaşıp sürücü tarafına geçtim ve kapıları hemen kilitledim. Beni götürmeyecekse aracı kendim sürerdim.

Yağmur penceresine vuruyordu ve onun gelip orada durmasını izledim, meydan okumam karşısında gözlerinde bir parıltı vardı.

Beni durdurmaya çalışmasını bekledim ama... yapmadı.

Kamyonu vitese takıp gaza bastım ve hızla uzaklaştım, hemen bir U dönüşü yaparken lastikler kaldırımda çığlık attı.

Dikiz aynama son bir kez bile bakmadan onun yanından hızla geçip park yerinden çıktım.

Karanlık yola çıktım ve gaz pedalına basıp Thunder Bay'e hızla geri döndüm; direksiyonu onun lanet boynuymuşçasına kavramıştım.

Kim olduğunu sanıyordu? Her kız sırtüstü yatıp dikkatini çekebildiği için şanslı yıldızına teşekkür mü etmişti? Bu özgüveni buradan mı almıştı?

Sadece eve gitmek istiyordum. Ders çalışmak. Mezun olmak. Ve bu kasabayı terk etmek.

Başka bir şey istemiyordum!

"Öf!" diye hırlayıp radyoyu açtım ve koltuğumda yavaşça doğruldum çünkü lanet pedallara zar zor ulaşabiliyordum ve hava bu aptal kamyonda koltuğu nasıl ayarlayacağımı çözmeye çalışmak için çok karanlıktı.

Tanrım, bu cüreti nereden buluyordu? Hali tavrı: "Hey bebeğim. Ben –saç tokasını ve sörfçü çocuk tonunu ekle– Will Grayson. Gidip sevişsek falan mı? Tabii ki de balayını Hawaii'de geçirebiliriz. Pasaportuna damga basıp tüm hayallerini gerçekleştireceğim."

Tabii ki pasaportlarımıza ihtiyacımız olmayacaktı çünkü Hawaii hâlâ ülkemiz sınırlarında!

Yağmur daha da sertleşip önümdeki yolu bulanıklaştırırken hırladım.

Silecekleri çalıştırdım, beynim biraz sakinleşti.

Tamam, tamam. *O kadar* aptal değildi.

Hiç de aptal değildi. Hawaii'nin Amerika'da olduğunu bilirdi.

Ve "falan" ve "tabii ki de" kullanmıyordu.

İç çekip gözlerimi kıstım. *Nazik davranabiliyordu.*

Ve tatlı.

Bir an tereddüt ettim, boş otoyolda yavaşlayıp bir U dönüşü daha yapıp ona ilerlemeden önce yağmurun gerçekten yağmasını izledim.

Keçi gibi inatçıydı ama... eve bu havada yürümesine izin veremezdim. Bunu ona yapamazdım.

Koy'a hızla geri dönerken tekrar otoparka döndüm ve onu bir park kütüğüne oturmuş, kapüşonunu çıkarmış ve ayak bileklerini çaprazlamış halde gördüm.

Yanına yanaşıp pencereyi indirdim.

Yağmurda kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum" dedim, net olabilmek için yüksek ve kesin bir tonda.

Gülümsedi ve kendini yukarı itti, kamyonun yanına geldi ve basamağa çıkıp bana baktı.

"Benden hoşlanmamanı seviyorum" diye alay etti.

Kapüşonunu çıkardı ve yüzünden akan yağmur damlalarını izledim.

"Yani ben bir meydan okuma mıyım o zaman?" diye sordum. "Bütün bunların asıl anlamı bu mu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sadece içimde başka biri olma hissi uyandırıyorsun."

"Daha iyi mi?" Bu klişe söze gözlerimi devirdim.

Ama bir an durakladı. "Daha fazlası" dedi sonunda. "Kimse benden daha fazlasını beklemiyor."

Buna diyecek bir söz bulamadığım için onu inceledim.

Elindeki telefona baktım. "Biri seni almaya mı geliyor?"

"Hayır." Telefonu cebine tıktı. "Arabamın çalındığını bildirmek için abini aramaya hazırlanıyordum."

Gözlerimi kocaman açtım ve neredeyse çığlık atacaktım ama sadece ağzımı kapatıp dişlerimi gıcırdattım.

Orospu çocuğu.

"Kay kenara" dedi.

Ofladım ve konsoldan koltuğuma emekledim, o da kapıyı açıp içeri girdi.

"Pazartesi sabahı seni okula götürebilir miyim?" diye sordu benim sokağıma dönerek.

Emniyet kemerimi çözdüm. "Hayır."

"Kibarlık olsun diye sormuştum" dedi sert bir ses tonuyla. "Seni götürüyorum. Yürümenden hoşlanmıyorum."

"Lütfen..." Yalvarmaya hazır bir halde başımı salladım. "Lütfen gelme."

Evime yaklaşınca yerden çantamı ve flütümü aldım.

"Burada dur" dedim ona.

"Abinden korkmuyorum Em."

"Lütfen beni burada bırak" diye çıkıştım. "Kamyonu durdur Will. Lütfen."

"Tamam." Hızla kaldırıma yanaşıp Bayan Costa'nın Buick'inin arkasına geçti.

Kapıyı açarken elimi tuttu.

Omzumun üzerinden ona baktım.

"Burada olacağım" dedi. "Yedide."

Bir daha hayır demenin bir işe yarayıp yaramayacağını merak ederek bir süre ona baktım ama eşyalarımı alıp araçtan aşağı atladım.

Kapıyı kapatmadan önce bir kez daha gözlerine baktım ve kaldırımdan aşağı koşarak yürüyüş yoluma çıktım. Bizi görmüş olabilecek biri var mı diye etrafıma bakındım ama çok şükür saat geçti ve sokak sessizdi.

Merdivenleri tırmanıp kapı kolunu çevirdim, kalbim biraz sıkıştı çünkü bu Martin'in hâlâ ayakta olduğu anlamına geliyordu.

İçeri adım attım ve Will'in kamyonunun sonunda evimin önünden geçip gittiğini duydum. Kapıyı kapatıp kilitledim, dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyordu.

Gitmek için sahiden ben içeri girene kadar beklemişti.

Mutfakta tabaklar tıngırdadı ve ben de çantalarımı yere bırakarak müziğe ilerledim. Ne kadar geç kaldığıma dair hiçbir fikrim yoktu ve telefonumu cevapsız çağrılar için kontrol etmemiştim.

Ellerim ceketimin cebinde, karanlık mutfağın hemen önünde durdum.

Martin lavabonun başında durup bulaşıkları akıtıp bulaşık makinesine koyuyordu. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı.

"Akşam yemeği orada." Masadaki tabağı işaret etti.

Bunun yerine yanına koşturup tabağı elinden aldım. "Ben yaparım. Bütün gün çalıştın."

Bulaşığı bana bıraktı, bir havlu aldı ve uzaklaşırken ellerini kuruladı. Bulaşık fırçasını alıp bu sabahki kahvaltımızın kurumuş kalıntılarını ovaladım.

"Bilirsin" dedi. "Komik olan şu ki, saat 22.00'ye kadar eve gelmeyince, telefonunu takip ettim."

Durdum, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Telefonumu takip edebiliyor muydu? Ne zamandır bunu yapıyordu?

"Bana senin Koy'da olduğunu söyledi." Uzaklaşarak tezgâha yaslandı, gözleri üzerimdeydi. "Komik olan Koy'un bu gece sekizde kapanması ve oraya gittiğimde otoparkta sadece Will Grayson'ın kamyonunu görmem."

Ellerim titremesin diye sertçe bastırarak tabağa daireler çizdim.

"Eğitimini destekliyorum Emory" dedi bana, "müfredatdışı aktivitelerini ve projelerini de öyle, çünkü kendin için bir şeyler yapmanı istiyorum ve üniversite özgeçmişinde hepsinin iyi göründüğünü biliyorum."

Tabağını bulaşık makinesine koydum ve bakışlarından kaçınarak bir tane daha aldım.

Keşke hâlâ Will'in kamyonunda olsaydım.

"Ve sen oyun oynarken ben çalışıyorum ya da buradayım." Biraz daha yaklaştı. "Hiçbir kadın beni bu evde seninle istemiyor. Kimse beni istemiyor çünkü ona asla Thunder Bay hayatını sağlayamam çünkü Grand-Mère'in hemşiresinin ve senin masraflarını ödüyorum."

Yanımda durdu ve tabağı yıkarken titrememi durduramadım.

"Ama sen oyunlar oynuyorsun" dedi kafamı iterek.

Yan tarafa tökezledim. "Martin..."

"Söylediklerimin hiçbirini dinlemiyorsun." Parmaklarının uçlarını kafatasıma batırdı ve tekrar itti, ben de neredeyse fırçayı düşürüyordum. "Çok mu zor? Sadece sana yapmanı söylediğim şeyi yapmak?"

Aptalmışım gibi tekrar kafama vurdu ve ben de yana devrilince tabak ve fırçayı lavaboya düşürdüm. Tokatı bekledim ama o sadece bileğimden tutup beni masaya çekti.

Beni sandalyeye itip spagettiden bir avuç alıp ağzıma tıktı.

Gözyaşları boğazıma oturdu ve gözlerimi sımsıkı kapatıp onları tuttum.

"Yeterince derdimiz yokmuş gibi, sen git onların küçük fahişelerinden biri olarak kendine ad yap" dedi ağzıma bir avuç dolusu makarna tıkarken. "Onlardan biri olacağını san. Onlardan daha iyi olduğunu sanıyorsun ki onlar seninle oyuncak gibi oynayabilecekleri için kendilerinin daha iyi olduğunu düşünsün!"

Spagetti yüzüme uçarak gözlüklerimi kirletti, avuç avuç ağzıma tıktı ve makarnalar boğazıma kadar öyle doldu ki nefes alamadım.

Gözlerimden sessiz gözyaşları akıyordu. Başımı çevirip tükürmeye çalıştım ama o yüzümü tuttu ve ağzımı tekrar açmak için çenemi sıktı.

Nefesim kesildiğinde ağlamamı durduramadım. Nefes alamadım ve masanın kenarlarını tuttum, dişlerim ağzımın içini kesiyordu.

Çardağımı düşünmeye çalıştım. Will bunu yapmama yardım eder miydi?

Bir gün ne kadar güzel olabilirdi bu.

Will ve çardak... Will ve çardak...

Yüzüme vuran esinti sıcaktı ve ağaçlardaki yapraklar yaz gibi kokuyordu.

Ama Martin bağırırken ve ben öğürdüğümde, spagetti beni boğduğunda, tek bir tutarlı düşüncem kalmadı.

Düşünemedim. Will'in neye benzediğini hatırlayamadım. Çardağım neye benziyordu?

Bir çardağım yoktu. Will Grayson yoktu.

Bundan başka hiçbir şey yoktu.

Bundan başka hiçbir şey yoktu.

Bölüm 11

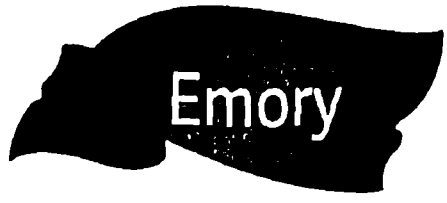

Günümüz

Havluyu etrafıma sararak iki taraflı aynanın ardından hissettiğim gözleri görmezden geldim ve Micah'nın getirdiği kıyafetleri alıp banyonun –umarım– mahremiyetine götürdüm. Yani orada da iki taraflı bir ayna pekâlâ olabilirdi.

Sırılsıklam olan baksırımı ve üstümü çıkardıktan sonra havluyla saçlarımı elimden geldiğince kuruttum, lavabo tezgâhında bulduğum fırçayla taradım ve dün gece yıkadıktan sonra üstünde birinin temiz baksırı ve gömleğinin asılı olduğu duş kapısına kurumaya astığım temiz iç çamaşırımı giydim.

Şortun belini katlayarak belime tam oturmasını sağladım ve gömleğimin düğmelerini ilikleyerek kollarını sıvadım. Tahmin etmem gerekirse bu kıyafetlerin Rory'ye ait olduğunu söylerdim çünkü o en küçükleriydi.

Yine de her iki kıyafet de üstümde emanet gibi duruyordu.

Yatak odasına dönüp çakımı kınına koydum ve göğüs cebime soktum. Çakının cebime nasıl girdiğini hâlâ bilmiyordum. Beni bu-

raya kim getirdiyse kendimi savunabilmemi isteyebilirdi ama eğer zarar görmemi istemiyorlarsa neden beni buraya atmışlardı ki?

O kadar çok sorum vardı ki.

Başımı çevirdiğimde, belli belirsiz fark ettiğim ama incelemediğim antika spor ekipmanlarının bulunduğu duvarı gözüme kestirdim. O duvarda bir sürü silah vardı. Kriket sopaları, kürek takımlarından kalma eski bıçaklar ve...

Eski balık oltalarının imitasyon kutusunu kaparak oraya yürüdüm. Ters çevirerek arkalığını çıkardım ve duvarın yanındaki masanın üstüne koydum, dört adet kanca alıp Aydın'ın bandajları bıraktığı şifonyerin yanına götürdüm.

Her bir kancayı gazlı bezin içinden geçirerek bandajı parmak eklemlerimin etrafına sardım, kancaların uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve keskin, kavisli uçlar pençe gibi uzandı.

Gülümsememi ısırıp gazlı bezi bir eldiven gibi elimin etrafına sardım, rulonun geri kalanından yırtıp fazlasını avucumu saran bandajın içine sıkıştırdım.

Yumruğumu sıkarak saldırdım, pençelerin havayı kestiğini duydum. Her zaman taşımak zorunda olmadığım bir silah istiyordum. Freddy Krueger eldiveni iş görürdü.

Islak saçlarım, silahlarım ve gözlüğümle pür dikkat odadan çıktım.

Gizli kapıyı geçip sahanlıkta yürümeye devam ettim, dün geldiğimde Taylor'ın çıktığını gördüğüm koridorda sessizce yürüdüm.

Dün geceden beri tepemde veya duvarlarda herhangi bir hareket duymamıştım. Belki de sıçandı.

Birkaç odanın –bir yatak odası, bir çocuk odası ve bir ofis– önünden geçtim ve sonra kapalı bir kapıya geldim ve çekingen bir biçimde sessizce kapı koluna uzandım.

Hangi odaların ne olduğunu, hangilerinin penceresi olduğunu, kimin nereye yerleştiğini bilmek istiyordum ama dikkat çekmek de istemiyordum.

Ne olacaksa olsun.

Bilmem gerekiyordu.

Yavaşça kolu çevirdim ama sonra kapının diğer tarafından homurdanmalar duydum ve durup dinlemek için başımı eğdim.

Başka bir homurtu ve ardından boğuk fısıltılardan oluşan bir inilti geldi ve ben bir adım geri çekilerek kolu bıraktım.

Bu şüphesiz Micah ve Rory'nin odasıydı.

Not edildi.

İkinci katta dolaşırken çarşafları dağılmış, kıyafetleri yerde olan başka bir karanlık yatak odası ve temizlik ekibinin dün yeni hazırladığı birkaç oda daha buldum.

Devasa bir yatak, gösterişli ahşap yatak başlığı ve ayakucu ve köşede büyük minderli sandalye bulunan bir odaya girdim. Diğer odaların çoğundan farklı olarak bu oda beyaz ya da siyah değildi. Odayı toprak tonları ve dekoratif lambalar süslüyordu ve kendimi ânında rahat ve sıcak hissettim.

Zaten alınmadıysa ve bu gece hâlâ buradaysam benimdi. Kulpta kilit var mı diye kontrol ettim ama Aydın'ın odasındaki gibi kilit yoktu, üstelik burada da bir ayna vardı.

Kapıyı bir sandalyeyle sabitleyebilir ve aynaya bir çarşaf asabilirim. Her ihtimale karşı.

Pencereye yürüyüp perdelerin arasından baktım, çimen parçalarını kaplayan ölü yapraklar, devrilmiş bir ağacın kalıntıları ve yolun ortasında içinde birkaç santim kahverengiye dönmüş yağmur suyu olan bir çeşmenin olduğu harap avluyu gördüm.

Evin içiyle kıyaslandığında berbattı. Modası geçmiş dekorlar, yırtık perdeler ve dökülen duvar kâğıtları olabilirdi ama burası temizdi.

Şimdilik.

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım, ikinci katın geri kalanını dolaşarak her kapıyı, her dolabı açtım ve araziyi görmek için her pencereden dışarı baktım.

Birinci katın geri kalanını keşfetmek için merdivenlere yöneldim ama tepemde bir döşeme tahtası gıcırdadı ve tavana bakıp durdum.

Ayak sesleri solumdan sağıma hareket ediyordu, tahta zemin orada olanın ağırlığı altında gıcırdayınca boğazımdaki yumruyu yutarak arkama döndüm.

Sesi takip ettim, tavan arasına giriş var mı diye tavanı kontrol ettim, Will'in orada olabileceğini düşündüm. Bulduğum o dağınık odanın ya ona ya da Taylor'a ait olduğunu tahmin ettim ama bu hâlâ açıklanmayan bir yatak odası olduğu anlamına geliyordu.

Ancak çatı katına veya üçüncü kata girişi bulamadım.

Hımm. Gizli odayı bulmakta epey iyiydim. Aslında Thunder Bay'de hâlâ bir tane vardı.

Aşağı inerken alt katın her santimini inceledim ve Taylor'ı spor salonunda tekrar gözetledim ama o beni yakalamadan hızla uzaklaştım.

Kapalı yüzme havuzuna girdiğimde sudan yayılan ısının, pencereleri ve cam tavanı buğuladığı suya baktım, dalmak istedim. Yalnızdım ve yüzmeyeli yıllar olmuştu ama buraya keyif için gelmemiştim.

Havuzun diğer tarafının yaklaşık on beş metre ötesinde bir yarım duvar gördüm ve incelemek için oraya yöneldim. Muhtemelen bir çeşit giyinme alanı falandı.

Yaklaştıkça suyun aktığını duydum ama duvarı dolaşana kadar duş olduğunu fark etmedim.

Will'i görünce durdum: çıplak, ıslak, gergin ve...

Midem altüst oldu.

Ve sert.

Hızla geri kaçarak duvarın arkasına koştum.

Kahretsin.

Havuz duşları.

Neler oluyordu? Aydın dün ulu orta anadan doğma durmuştu. Will bugün ulu orta anadan doğma duruyordu.

Zorlukla nefes aldım ama onu en son ne zaman bu kadar çıplak gördüğümü hatırlayınca doldum kaldım. O zamanlar formdaydı, vücudunda işaret yoktu ama kendimi durduramadan tekrar köşeden baktım ve onu şimdi, yıllar sonra görebiliyordum.

Dışı da değişmişti. Gözlerimin vücuduna düşmesine izin verdim. Sabun teninden aşağı akıyor, küçük köpükler karnına ve kollarına damlıyordu.

Gözlerimi diktim, başını geriye eğince saçları sıcak suda düzleşti, altın renkli, ıslak teninden buhar yayıldı ve boynumdan yukarı

bir sıcaklık yükseldi. Dövmeler her iki kolunu da kaplıyor, göğsüne ve sırtına ilerleyip köprücükkemiği ile ellerini de sarıyordu ama onları ayırt edecek kadar iyi göremiyordum.

Elinin tersindeki basketbol numarasını, Thunder Bay'in, mezarlığın, dönme dolabın ve St. Killian's'ın kolayca görülebildiği fonun olduğu sol kolundaki Şeytan Gecesi maskesini seçebildim. Diğer omzunda ve kolunda bir kafatasını çevreleyen basamaklı yapraklardan oluşan bir asma vardı, alnına anlayamadığım kelimeler yazılmıştı ve vücudunun geri kalanı irili ufaklı resimler ve sözcüklerle kaplıydı; hatta bazıları bir kolye gibi köprücükkemiğine yapılmıştı.

Hepsini görmek istedim. Ona dokunmak istedim.

Tıraş olmuştu ve onu son gördüğümden bu yana vücudundaki tüm kaslar iki katına çıkmıştı.

Gözlerimi indirdim ve bacaklarının arasında neredeyse dik, uzun ve kalın duran diğer sert kasa gözlerimi diktim.

Ciğerlerim boşaldı ve su, yüzünden aşağı akarken dönüp eliyle duvara yaslandı ve aletini yakalayıp yavaş ve sıkı bir şekilde okşadı.

Destek almak için duvara tutundum, ağzımın içini çiğnerken bacaklarımın arasında ısı birikiyordu.

Sertliğine baktım ve aklımın pek de uzak olmayan bir köşesinde ne düşündüğünü merak ettim.

Beni?

Diğerini?

Saçlarıma bir fısıltı çarptı. "Onu istiyor musun?"

İç çekip hışımla döndüm ve pençeli yumruğumu savurdum.

Aydın geri sıçradı, kancalarla yakaladığım göğsünde kırmızı şeritler açıldı.

Önce aşağı, sonra yukarı bana baktı, uzanıp bir eliyle beni boğazımdan, diğer eliyle de eldivenli bileğimden tuttu.

İnledim.

Beni duvara vurdu, duşlar diğer taraftaydı, vücudunu benimkine bastırdı ve bana sert bir ifadeyle baktı.

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin" dedim.

Duş arkamda akarken, "Sana zarar vermiyorum" dedi tatlı tatlı. "Seni korkutuyorum."

Bileğimi yan tarafımızdaki duvara dayadı ve eldivenimi inceledi.

Sırıttı. "Çok akıllıca."

Gözlerimin içine bakarken dudaklarımın üzerinden nefes aldı, karnımı ve sırtımı ter kapladı. Hava almam gerekiyordu.

"İkinizin arasında ne oldu?" diye sordu. "Burada olman tesadüf değil, biliyorsun değil mi?"

Onu inceledim. *Evet, bunu biliyordum.* Bunun Will ile bir ilgisi vardı. "Yani beni buraya bırakan kişinin Will'e hediye olarak verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Belki." Boynumdaki parmaklarını gevşetti. "Ama kesinlikle senin arkadaşın değil."

Beni döndürüp duvarın kenarına itti, ikimiz de eğilip Will'i izledik.

"Seni koruyacağını mı sanıyorsun?" diye fısıldadı.

Elinden kurtulmaya çalıştım ama o sıkı tuttu. Will aletini yumruğuna alıp duvara yaslandı, gözleri kapalıydı ve hızla nefes alıp veriyordu.

"Zorunda mı?" diye sordum, gözlerim yine Will'in vücudunda gezinirken. "Bunu neden izliyoruz?" "Sen izliyorsun" diye açıkladı. "Ben seni izliyorum."

"Neden?"

Cevap vermeyince başımı kaldırıp ona baktım. Kehribar rengi gözleri Will'in kırışmış, dertli alnını izledi.

"Bilmiyorum" diye yanıtladı sonunda. "Belki de yalnız kalmamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak için. Arkasını kollayan tek kişinin sen olmadığın zamanları." Bana baktı. "Belki de geride bıraktıklarımı hatırlamak için. Ve ne bırakmadığımı."

Neden bahsediyordu?

"Will ve ben hemen hemen aynı yaştayız" dedi "ama sanırım lisedeyken çok farklıydık. Konuşkan biriydi, değil mi?" Bana gülümsedi. "Suskundum ben."

Şimdi ise tam tersi gibiydi.

"Ben her zaman böyle değildim" dedi bana. "Sefil haldeydim. 182 santimlik çelimsiz, korku ve ödleklikten ibarettim." Konuşurken tekrar Will'e baktı. "'Doktor olacaksın' dediler. 'Doktor olmak için çalışacaksın. Burada çalışacaksın. Burada tatile gideceksin. Boş zamanını bunu yaparak geçireceksin. Bu kızla eveleneceksin. Üç çocuk yapacaksınız. Londra, Paris ve Roma'daki balayı turunun ardından orada, o evde yaşayacaksınız.'"

Onu kendisini tarif ettiği şekilde hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Onu uysal hayal edemiyordum.

"Ta ki bir gece kitaplarıma gömülmüş haldeyken onu görene kadar" diye devam etti.

Kulağım ondaydı ama Aydın konuşurken bakışlarımı tekrar Will'e çevirdim.

"Kadının vücudu ya da yüzü değildi ilgimi çeken" dedi bana. "Onunla olan her şeyin çok zahmetsiz olmasıydı. Her hareketin. Her bakışın."

Will ıslık sesi çıkararak iç çekti, hamleleri daha sert ve daha hızlıydı ve kolundaki kaslar gergindi.

"Sevmeyi severdi" dedi Aydın. "Dokunmayı, hissetmeyi ve her nefesini birinin etrafına sarmayı ve onu yanında tutmayı severdi çünkü bir sanatçıydı."

Her şey ısındı ve onu betimlemesini kıskandım. Artık her kimse.

Will benim hakkımda ne derdi?

"İşi bu değildi ama onun çağrısıydı."

Durdu ve yüksek sesle düşünüyormuş gibi sesini alçalttı. "İşi bu *değildi*" dedi tekrar. "O zamanlar."

Will'e benziyordu. Will de sevmeyi severdi. Will de mutlu olmayı severdi.

Bir zamanlar beni mutlu etmek istemişti.

"Hayatım boyunca hiçbir şeyi daha fazla istemedim" diye devam etti, "ve ona sahip olmak için seve seve ellerini kesebilecek bir cerrah olmak için çalışıyordum."

Will gözlerini sımsıkı kapattı ve bakışlarımı tekrar penisine indirdim; nefesim neredeyse onun okşamalarıyla uyumluydu. Ne düşünüyordu?

"Belki de suçlu benim" dedi Aydın bana. "Sonuçta, yirmi iki yaşında, hiçbir şey bilmeyen boktan bir çocuk olduğum için büyüyeni sahiplenemedim." Konuşmayı bıraktı, sonra sesi kısık halde devam etti. "Fakat daha sonra nihayet doğrulup onu sahiplenebileceğim yerde ona tükürdüm, çünkü herkesin etrafına sardığı her zahmetsiz nefes, kalbime saplanan bir çivi daha oldu ve ona bakamadım."

Çenem titriyordu ve neden olduğundan emin değildim. Aydın özel değildi. Hepimiz kayıplar yaşamıştık.

Ama bir şey çok açıktı. Burada olmasının nedeni oydu. Tıpkı Will'in bana da bu onuru yaşatabileceği gibi.

İkisinin de hayatlarının seyrini değiştiren bir kadın olmuştu.

"Nasıl o sana bakamıyorsa ben de ona bakamamıştım" dedi.

Midem bulandı ve beni serbest bırakıp geri çekildi.

Döndüm ve ona baktım.

"Sadece merak ediyorum..." dedi Aydın. "Buradan kaçmaya karar verseydi seni de yanına alır mıydı?"

Döndü ve uzaklaştı, beni orada bıraktığında hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissettim.

Will beni bırakırdı ve bunu yapmakta da haklıydı.

Bilmediğim kadar uzun bir süre havuzun yanında durdum, Aydın'ın sözleri odadan çıktıktan sonra bile havada asılı kaldı.

Will kaçmayı mı planlıyordu? O burada olmasaydı bana ne olurdu? Ya evine gönderilirse?

Benim için savaşır mıydı?

Onu bir kez bırakmıştım. Onun tutuklanmasına ve hapse gönderilmesine izin vermiştim ama onun kafasında bu hiç umurumda olmamıştı. Belki ben de aynısını hak ediyordum.

Havuzun kenarına yürüdüm, merdivenlerden suya atladım ve tüm vücudumu suyun altına gömdüm.

Su beni ısıttı ve ağırlıksız kıldı ve sırtüstü yüzerek yüzeye çıktım.

Tuzlu su dudağımdaki kesiği acıttı ve acı içimi öfke ve anılarla doldurdu. Bunun geldiğini biliyordum. Başından beri biliyordum.

Bunun Will hapisten çıktıktan sonra geleceğini sanmıştım ama yıllar geçmesine rağmen hiçbir şey olmamıştı. Rahatlamıştım.

Ona söylediğim gibi beni yalnız bıraksaydı nerede olurduk?

Ayağa kalkıp havuzun kenarına yürüdüm, gözlerimden yaşlar akarken şort ve gömlek üzerime ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Thunder Bay'den çıkıp hayatımı yaşarsam, sevdiğim işi yaparsam ve hayatıma sadece istediğim insanları davet edersem bir gün her şeyin mükemmel olacağını düşünürdüm.

Ama sahip olduğum her şeyden nefret ediyordum ve hiçbirini vazgeçtiğim adam kadar sevmedim; yedi yıl önce hapse atıldığı andan itibaren her şey lekelenmişti çünkü mutlu olmayı hak etmediğimi biliyordum.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları akarken umutsuzluk kalbime oturdu ve onun orada durduğunu fark edene kadar duşun durduğunu bile anlamadım.

Başımı kaldırdığımda beline sarılmış bir havluyla bana baktığını gördüm. Hava yoğunlaştı, neredeyse nefes alamıyordum ve ona koşmak ile ondan kaçmak arasında kalmıştım.

Sadece git.

Kafamın içinde ona yalvardım, sert gözleri bulanık gözlerimle buluştu ve söylenecek nasıl da çok söz vardı. Ancak açıklamazsam belki o zaman yüzüme tükürdüğünü ve temelli beni bir kenara attığını hissetmek zorunda kalmazdım.

Lütfen sadece git.

Ancak gitmek yerine hücum etti ve o aşağı uzanıp beni yakamdan yakalayıp sudan çıkardığında nefesim kesildi.

"Will" diye bağırdım.

Beni kollarımın altından kaldırdı ve burun buruna gelecek şekilde çekti, parmaklarını vücuduma bastırırken bana baktı.

Bir çığlık daha kaçtı ağzımdan.

Bacaklarım sallandı, başka yere bakmak istedim ama yapamadım.

Donup kalmış halde olacakları bekliyordum.

İçinde onu parçaladığını, dudaklarının gergin ve kaşlarının çatık olduğunu görebiliyordum.

Ama tükürmek yerine beni sertçe sarstı, benden daha çok kendine kızmış gibi hırladı ve ben daha çok gözyaşı döktüm.

"Çok üzgünüm" dedim.

Onun tüm acılarına üzülüyordum.

Beni tekrar havuza atacağını düşündüm fakat onun yerine kendine çekip kolunu etrafıma doladı ve alnını benimkine bastırdı.

Sert kaslarını havlusunun altından kalçama bastırdı ve yüzümü ellerinin arasına aldı, ağzımın üzerinde dolanırken nefes verdi.

"Will..." diye başladım.

Ama o, kalçalarımı beline kaldırıp tekrar duşa girdi, beni duvara çarpıp altdudağımı dişlerinin arasına aldı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama nefesinin sıcaklığı tüm vücudumun titremesine neden oldu ve bir nefes alıp bacaklarımı ona daha sıkı sardım.

Gömleğimi yırttı ve göğsünü çıplak memelerime bastırıp sertçe bana sürtününce ağzımdan bir inilti kaçtı.

Tırnaklarımı batırdım ama ağzıma yönelince başımı çevirdim.

"Çekil" dedim ona. "Ben... Biz yapamayız."

Parmaklarını boğazıma dolayıp sıktı. Sözümü keserek, "Böyle olması gerekiyordu" diye fısıldadı bana. "Sen küçük bir et parçasıydın ve bundan hoşlandığını biliyorum."

Boynumu bırakıp mememi tuttu, aşağı eğilip mememi kendisine göre kaldırdıktan sonra ucunu ağzıyla kapattı.

Dilinin sıcaklığı tenimi kapladığında inledim, ona sürtünürken klitorisim zonkluyordu.

"Bu kadar basit tutmalıydık, değil mi?" dedi. "Ama insanların ne bok yaptığımızı bilmesini istemedin."

Ağzı benimkini örttü, dilini içeri kaydırıp beni tamamen ele geçirirken nefesimi çaldı, vites değiştirdiği bir arabaymışım gibi dudaklarımda hareket etti.

"Neden yaptın?" diye sordu. "Yapmamı sevdiklerinden utandın mı? Daha yapacak çok şey vardı ama bizi yarıda kestin. Senin için planladıklarımın yarısını bile yapamadık."

Nefes nefese tekrar ona sürtündüm. *Evet.*

Ama sonra aniden beni ayaklarımın üstüne bıraktı ve dizlerim titredi, her şey soğudu.

Ne? Gözlerimi açtım.

Onun altımı aşağı indirdiğini ve külotumu aldığını bile zar zor fark ettim.

Ne?

"Ve artık buradasın" dedi saçımı arkadan kavrayarak.

Beni tekrar kendisiyle burun buruna getirdiğinde, elini bacaklarımın arasına kaydırıp okşadığında nefesim kesildi.

"Dünya kadar vaktimiz var."

Sonra... döndü ve gitti, az önce ne olduğunu anlamam biraz zaman alırken tehdidi kulaklarımda yankılandı.

Gözlerimi kırpıştırıp dizlerimi altımda birleştirdim ve hızla tişörtümü kapatıp üzerimi örttüm.

Kahretsin.

Aydın haklıydı.

Will dostum değildi.

Bölüm 12

Dokuz Yıl Önce

"Arion Ashby parti veriyor" dedi Damon bize, arabasının kaportasına uzanıp dumanı gökyüzüne üfledi. "Annesi ve babası şehirdışında olacak."

Kai inledi ve Michael ona kısık sesle güldü.

"Ne var?" diye alay etti Damon. "Sıkıldın mı Kai? Huzursuz musun? Yeni bir eğlenceye mi ihtiyacın var?

"Benim mi?" diye karşılık verdi Kai. "Asla. Halimden tamamen memnunum. Hayatımı seviyorum."

Damon kendi kendine gülümsedi, sigarasından bir nefes daha çekerken Kai'a bir an bile inanmamış gibi görünüyordu.

Okulun otoparkı öğrencilerle doluydu, hepimiz takılıp dersler başlamadan önce nadir görülen sıcak ekim sabahının tadını çıkarmaya çalışıyorduk. Bir esinti usulca ağaçların arasından geçti, bulutlar dalga dalga geldi, hava yüklendi ve Emmy Scott'tan herhangi bir iz bulmak için etrafıma baktım.

Çaktırmadan.

Arkadaşlarımın ondan hoşlandığımı bilmelerini istemiyor değildim, zaten biliyorlardı ama Emmy en ufak bir ilgi görse korkup kaçardı ve zaten sürekli benden uzağa kaçıyordu.

Gözlerim kalktı, çaktırmadan kalabalığı taradı.

Bu sabah beni beklemiyordu.

Yani elbette beklememişti ama yine de. Onu bloğunun köşesinde beni beklerken görseydim kesin ölürdüm ama bilmemeyi ne kadar istesem de biliyordum.

Asla hiçbir şeyi kolaylaştırmazdı.

Ya da belki yapamazdı. Cuma gecesi hakkında bir şeyler beni rahatsız edip duruyordu. Onu evine bıraktığımda, araba yolunun hemen önü yerine birkaç ev aşağıda durmamı istediğinde sesinde duyduğum, korkuydu.

Neredeyse paniğe kapılmıştı.

Kravatımı gevşek bir şekilde bağladım ve arabaların kapıya girişini, velilerin birinci sınıf öğrencilerini bırakmasını ve bazı öğrencilerin otoparka yürüyerek gidişini izledim.

Bu sabah buraya ilk gelenlerden biri bendim. Hangi cehennemdeydi o? Çoktan içeri mi girmişti?

"Aynı partiler. Aynı kızlar" diye mırıldandı Michael. "Sıkıntıdan patlıyorum."

"Biliyorum." Kai bir iç çekti. "Ben de hissediyorum. Bir heyecana ihtiyacım var."

"Takıntılı hale getirilecek bir şeye" diye ekledi Michael.

Ve sonra Damon araya girdi. "Birini öldürmeliyiz."

Michael homurdandı, Kai gözlerini devirdi ve ben sigarayı Damon'ın ağzından çekip bir nefes alıp başımı salladım.

Michael üniforma ceketini Damon'a savurdu. "Sezonun başlaması gerek falan diye düşünüyordum, seni kahrolası psikopat."

"Ya da belki birine âşık olman gerektiyordur" dedi Kai ona, cipinden ceketini çıkarıp giyerken. "İçimin düğüm düğüm olmasına hazırım."

Ama bunu söylediğinde Damon ya da Michael'a bakmak yerine

Kai gözlerimle buluştu, arkalarında bilmiş bir gülümseme vardı. Ona ortaparmağımı gösterince sadece ses çıkarmadan güldü.

"Kan daha iyi olurdu" diye belirtti Damon, sigarasını geri alıp bir nefes çekti, dumanı gökyüzüne üfledi ve sonra da izmariti yere fırlattı. "Hadi ama. Birini seçeceğiz. Bunu hak eden birini. Kızı –ya da erkeği– gizlice takip edecek, onu izleyecek, bundan nasıl kurtulacağımızı planlayacak ve cesetten kurtulacağız..."

Em'i bulmak için otoparkı tekrar tararken yarım yamalak dinledim onu ve başımı iki yana salladım.

"Sonra da bu kasabanın burunlarının dibinde gizlenen tehlike karşısında aklını kaybetmesini izleyeceğiz" dedi Damon. "Eğlenceli olacak."

Birinin yeniden kahkaha attığını duydum ama sonra sessizlik çöktü ve kimse tek söz söylemedi.

Çünkü hiç kimse bu fikri şaka olarak kabul etmekten fazlasını yapmaya hazır değildi fakat hiçbirimiz Damon'ın ciddi olduğundan şüphe etmiyorduk.

Hatta aklında birileri bile olabilirdi.

"Bazen benim tarafımda olmana çok seviniyorum" dedi Michael ona.

Ama Damon bir sigara daha çıkardı ve dalgın dalgın konuşarak yaktı. "Sonsuza kadar bu sırla birbirimize bağlı kalırız."

"Evet, öldürmek istediğim kimse yok" dedi Kai.

Damon sigarayı tekrar ağzına götürmeden önce sadece gökyüzüne baktı. "Şanslısın" diye mırıldandı.

Ona baktım, bakışları hâlâ bulutların üzerindeydi ve içimdeki bu duyguya engel olamadım.

Michael ve Kai'ın bir şeylerin olmasına ihtiyacı vardı ve ben... bunun olacağını zaten hissediyordum.

İlk zil çalınca hepimiz içeri girdik, öğrenciler merdivenlerden yukarı koşuyor ve koridorlarda manevra yapmaya çalışıyorlardı.

Sınıftaydı muhtemelen. Okulu asla kaçırmazdı.

Koridordan aşağı yürürken diğerlerinin takılıp kaldığı sohbetlerden ve okul dolaplarından kaçındıktan sonra sonunda kitabım

ve dosyamla edebiyat sınıfına daldım, kimi kaldıracağımı görmek için kimin yanına oturduğuna baktım.

Ama sınıfta sadece Chase Deery ve Morgan Rackham'ı gördüm. Başka hiçkimse yoktu.

Bir an şaşkınlıkla duraksadım. *Harika.* Acele ettiğim ve acele etmez gibi davrandığım için elime geçene bakın. Artık burada dambıl gibi oturmam gerekecekti ve içeri girip uzağa otururlarsa hareket edemezdim, yoksa onu beklediğimi anlardı.

Ve onu beklediğimi bilmesini istemiyordum.

Pencere tarafındaki bir sıraya giderken telefonumu çıkarıp meşgulmüşüm gibi yaptım.

İnsanlar içeri girip sandalyeleri doldurdular ama Kai, Michael ve Damon etrafımı sararken başımı kaldırmadım.

Dakikalar geçtikçe, öğretmenin konuştuğunu, kâğıtları karıştırdığını ya da yeni desteleri dağıtmak için omzumu dürttüğünü zar zor fark ettim.

Orada otururken farkında olduğum tek bir konu vardı.

Burada değildi.

Belki de oyalanıyordu. Sonuçta bu dersten nefret ediyordu.

Ama ders ilerledi ve o ortalıkta görünmemeye devam etti, tüm bu süre boyunca tek bir lanet kelimeyi bile duymamıştım.

Yeni bir kitaba başlamıştık. Öğretmen hepimize dağıtıp dersi bitirdi, hafta sonuna kadar bir şeyler teslim edilmesi gerekiyordu ama yarın değilse umurumda değildi.

Hangi cehennemdeydi o?

Zil çaldı ve herkes oturduğu yerden kalkıp sınıftan çıktı ama sınıfın dışındayken bir sonraki dersime giden sol koridora dönmek yerine sağa döndüm.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye sordu Michael.

Birlikte devletler ve ekonomiler dersine gidiyorduk.

"Antrenmanda olacağım" diye güvence verdim ona.

Arkamı dönüp kütüphaneye yöneldim.

Koç, dersleri atladığımı öğrendiğinde beni koştururdu ama son birkaç yılda o kadar çok koşmuştum ki bu konuda bir bakıma mükemmeldim.

Şu an sınıfta oturamazdım. Başım ağrıyordu ve fitil gibi alev almıştım âdeta. Onu aramayacaktım çünkü kendime onun güvende –her şeyin yolunda– olduğundan emin olmak için arayacağımı söylesem de asıl nedeni sinirlenmiş olmamdı.

Gerçekten benden kaçınmak için elinden geleni yapıyordu, değil mi?

Kütüphaneye koştum, çalışan öğrencilerin olduğu masaların arasından geçtim ve açık merdivenlerden koşarak üçüncü kata çıktım. Dosyamı ve kitaplarımı masaya attım ve cebimden grup telefonunu çıkardım, uzun koridordan ilerleyerek beşinci sıradan aşağı döndüm. Bir dizi kitaba uzandım ve *Veri Girişi ve Düzensiz Politopların Aşkın Eğrileri* başlıklı kalın, lacivert bir metin çıkardım; bu gezegende hiç kimsenin dokunmakla ilgilenmeyeceğini bildiğimiz bir şeydi bu.

Kapağı açarak şifreyi içerideki kilit kutusuna girdim, telefonu içeri soktum, kapatıp tekrar rafa koydum. Tüm şakalarımızı kaydeden ortak telefonun kimsenin bakmayacağı ve hepimizin ona kolayca erişebileceği bir yere saklanması gerekiyordu. Nedeninden emin değilim ama sonunda onu getiren ve videoların çoğunu kaydeden kişi ben olurdum

Ama sonra birinin sesini duydum. "Bu başlığın hiçbir anlamı yok."

Başımı yana çevirdiğimde kitaplıkların arasından bir tutam kahverengi saç gördüm.

Duraklayarak gizli kilitli kutuyu elimde tuttum. Buraya ne koyduğumu görmüş müydü?

Kitaplığa baktığımda Emory'nin arka duvara yaslandığını, başını eğdiğini, saçlarının ve gözlüklerinin yüzünü kapattığını gördüm.

"Sınıfta değildin" dedim.

Göğsü sarsıldı ve dudaklarının titrediğini gördüğümü sandım.

Ama sonra boğazını temizledi. "Değil miydim?" diye çıkıştı. "Vay canına, olağanüstüsün. Belki bir sonraki numaranda ateş yakabilir ve gökyüzündeki ışığın içeri girmesine izin veren o komik delikler hakkında toprağa hikâye çizebilirsin."

Ne? Gökyüzündeki delikler mi?

Ah, yıldızlar. Bana mağara adamı mı diyordu?

Nankör pislik. Onun için edebiyat ödevini yapan bendim. Hiç mizah anlayışı olmayan öfkeli bir genç kız gibi görünmeye çalışmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

Daha sonra yanağından bir damla yaş aktı ve onu hızla sildi.

Gözlerimi vücuduna indirdim, yıpranmış ve çatlamış gri Chucks'a ve iki yıl modası geçmiş yeşil ve lacivert ekose desenli, beş santim kısa eteğe baktım. Güzel bacaklarının parlak zeytin derisi, ara sıra oluşan morluklar veya sıyrıklarla kesintiye uğruyordu ki aslında bunları seviyordum çünkü muhtemelen yaraları o çardağı inşa etmekten ve çoğumuzun asla yapamayacağı bir işte harika olmasından kaynaklanıyordu.

Lacivert hırkasının gömleğinin kuyruğu ve manşetleri çok büyük olduğundan sarkıyordu, kravatı yoktu, gömleğinin fazladan bir düğmesi açıktı. Gömleğinin içine bir tutam saç takılmıştı ve göğsüne uzanıyordu.

Buradaydı ve okula gelmek için giyinmişti ama derse gitmek yerine saklanıyor muydu?

"Ne oldu?" diye sordum.

Ama sadece başını iki yana salladı. "Beni yalnız bırak" diye fısıldadı. "Lütfen."

Lütfen? Tanrım, terbiyeli davrandığına göre çaresiz kalmış olmalıydı.

"Sınıfta yeni bir kitaba başladık" dedim ona.

Sessiz kalarak dudağını çiğnedi.

"Bir seçeneğimiz vardı" dedim. "*Dorian Gray'in Portresi*, *Gazap Üzümleri* veya *Bayan Dalloway*."

Küçük bir hırlama çıkardı ve gülümsememi ısırarak durdurdum.

"Senin adına seçtim."

Kendini duvardan itip yürümeye başladı; çantasını yavaşça kitapların bulunduğu koridordan aşağı sürüklerken ben de kitaplığın diğer tarafını takip ettim.

"Kitabın dosyamda" dedim ona. "İstemiyor musun?"

Yanıt vermedi.

"Senin için hangisini seçtiğimi bilmek istemez misin?"

Yürümeye devam etti ama çok yavaş ilerliyordu. Sanki kendi bedeninde değildi.

"İyi bir kitap seçtim."

"Bu seçkide iyi hiçbir şey yok, bu yüzden bana *Gazap Üzümleri*'ni ver de gitsin, çünkü işler her zaman daha da kötüye gidebilir ve bu seçim gerçekten de bu günü tamamlar."

Yok artık! Hangi kitabı seçtiğimi nasıl tahmin etmişti?

Kahretsin.

Tüm seçeneklerden nefret edeceğini biliyordum. Okulun ilk haftasında, okuma listemizdeki çeşitliliğin ve günümüzle alakalı konuların eksikliğinden ve "klasiklerin" yalnızca eski günlerde geniş okur kitlesi için yazılan romanlar basılmadığı için "klasik" olduğundan bahsedip durmuştu. Bütün sistem hileliydi ve adamın canı cehenneme falan filan.

Sadece gülümsemesini istemiştim. Onu perişan eden ben olsaydım sorun olmazdı ama öyle olmadığını hissettim.

"Em, bir saniye bana bak."

Durdu, sanki bütün dünya onun omuzlarındaymış gibi görünüyordu. Sorun neydi?

Ama sorsam bana söylemeyeceğini biliyordum.

"Em?" diye mırıldandım.

Sadece bana bak.

Yine de dönmedi. Tam buradaydı ama kilometrelerce uzaktaydı ve göğsüm ağrıyordu.

"Sana bir çalışma rehberi de getirdim." Elimi cebime atıp katlanmış paketi çıkardım. "Al."

Kitaplara uzanıp rehberi ona verdim. Uzanıp nihayet alması sadece bir dakikasını aldı ama bunu yaptığında indirip elini tuttum.

İç çekip kaçmaya çalıştı.

Ancak ben, "Bana bak" diye fısıldadım.

Direnmeyi bıraktı ama yine de gözlerimle buluşmayı reddetti.

Nesi vardı böyle? Konu arkadaşlarım olduğunda onda her za-

man bir sorun vardı ama o... mağlup görünüyordu. Tutkalla güçbela bir arada tutulmuş kırık bir vazoya benziyordu.

Emory Scott asla böyle görünmezdi.

Aşağıya, muhtemelen ellerimize baktı ve ben ne onu daha sıkı tuttum ne de parmaklarını okşadım. Sadece tuttum.

"Bana bak" diye fısıldadım.

Ama o hıçkırıp benim görmememe için yüzünü çevirdi. "Olma" diye talep etti. "Lütfen tatlı olma. Ben..."

Ama tek yaptığı başını sallamaktı, kelimeler kaybolmuştu.

Öfke kanımı kaynattı ve ne olduğunu öğrenmek istedim. Ona kim zarar vermişti? Onun ağlamasını görmek mideme bıçak saplanmasına benzer duygular yaşatıyordu bana.

Ama benimle konuşmayacaktı. Henüz değil.

Belki asla.

"Tık tık" dedim.

Sadece iç geçirdi ama sessiz kaldı.

Sinir bozucu olduğumun farkındaydım. Yerinde olsam bana yumruk atardım.

"Hadi ama, tık tık?"

Beni duymazdan gelerek başını salladı ve gözlerini kuruladı.

Ses tonumu sertleştirerek, "Tık tık" diye talep ettim.

"İçeri gir" diye patladı ve şakamı kesip attı.

Bir an donup kaldım. Bunu her zaman nasıl yapıyordu?

Yaygın inanışın aksine, tekrar tekrar zekâmın alt edilmesi pek sık görülen bir durum değildi.

Ama bu akıllıcaydı. Bir kahkaha attım ve bir süre sonra dudaklarında saklamaya çalıştığı küçük bir gülümsemenin kıpırdandığını fark ettim.

Elini bırakarak kitap raflarının etrafından dolaştım ve ona yaklaştım; eğik kafasına ve hâlâ benden kaçan gözlerine baktım.

"Bana bak" diye tekrarladım.

Yavaşça başını salladı ama bu benden ziyade kendisine verdiği bir cevap gibi göründü.

"Emory..."

Zemine bakıp bir adım geri çekildi ama ben yüzünü tuttum, onu yakına getirip başparmaklarımla gözlerinin altını ovuşturdum. Gözyaşlarını sildim ama daha fazlası aktı.

Ve o anda, onun dünyasını değiştirmekten başka hiçbir şey yapmak istemedim, böylece bir daha asla böyle hissetmezdi. Kahretsin.

Geri çekilmeye çalıştı ama ben bırakamadım. Kollarımı ona doladım ve şaşkınlıkla iç çekerken onu kendime çekip sarıldım. Gerilirken hıçkırıklarla titredi ama ben onu sıkı tuttum ve şu anda bu konuda endişelenmesine gerek kalmaması için onu ayakta tuttum.

Buna dayanamıyordum. Ağlamayı bırakması gerekiyordu.

Sonunda kolları gevşedi ve içindeki tüm mücadele eriyip gitti. Yanağının göğsüme dayanmasına izin verdi, bana yaslanıp onu tutmama izin verirken kolları gevşek bir halde iki yanında sarkıyordu.

İnsanlar arkamızdan geçiyordu ama yollarına devam ettikleri sürece ne gördükleri umurumda değildi.

Elimle saçlarını okşadım, sonunda ona dokunma hissiyle parmaklarım şakıdı. Bu kadar yumuşak ve küçük olan bir insanda nasıl bu kadar kocaman bir dil ve isyan olabiliyordu?

Burnumu saçlarına daldırdım, koku başımı uğuldattı ve teni vücudumdaki her kası ısıttı.

"Hadi gidelim" deyip elini bir elime, çantasını da diğer elime aldım. "Buradan siktir olup gidiyoruz."

Cevap vermesini beklemeden onu çektim.

Aniden alarma geçerek ayaklarından güç aldı. "Gidemeyiz."

"Beni izle."

Onu kütüphaneden çıkarıp eşyalarımı masada bıraktım çünkü daha sonra hâlâ orada olacaklarını biliyordum, ardından koridorda yürüyüp okuldan çıktım, öğretmenleri veya kameraları bulmak için çılgınca etrafına bakarken arkamda gergin nefeslerini duydum.

Ancak bazı nedenlerden dolayı daha fazla itiraz etmedi.

Kamyonetime giderken çantasını arkaya attım ve onun için yolcu tarafı kapısını açtım.

Sonunda gözlerimle buluştu, çok yorgun görünüyordu. Sonunda gün ışığında görebildiğim, gözlerinin etrafındaki halkalar... Tanrım en son ne zaman uyumuştu?

İtiraz edecekmişçesine ağzını açtı ama sonra içeri girdi. Kapıyı çarptım, kamyonun etrafından dolaşıp kendi tarafıma bindim.

Neredeyse savaşmasını istedim. Emory Scott, kendisini okul saatleri içinde okul dışına çıkarmama izin veriyordu ve o, nereye olduğunu bile sormuyordu.

Yüzündeki bu ölü ifade hoşuma gitmedi. Burada ne oluyordu böyle?

Kamyonu çalıştırıp telefonumu çıkardım ve otoparktan çıkıp köye giderken numarayı aradım.

Emniyet kemerini dalgın bir tavırla vücudunun üzerinden geçirip taktı.

Roger Culpepper diğer taraftan cevap verdi. "Merhaba?"

"Hey, ben Will. Kapıları açabilir misin?"

"Saat dokuz" dedi bana.

Ona tekrar "Sinema salonunu aç" dedim. "Sonra tekrar uyursun."

Onun itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapattım ve pencereden dışarıyı izleyen Em'e baktım. Ağlamayı bırakmış ve rahat bir halde koltuğa yaslanmıştı; üzgün ama rahat görünüyordu.

Kasabaya giden yola baktım ve gülümsememe engel olamadım. *Kusura bakma D, burası artık onun koltuğu.*

Vardığımızda Roger sinemanın kilidini bizim için açmıştı ve ben de kamyonumu okul dışında kimse görmesin diye ara sokağa park ettim. Ben onu sinema salonlarından birine bırakıp atıştırmalık almak üzere ayrılırken Emmy hiçbir soru sormadı.

Culpepper, tiyatroyu yönetiyordu ve birkaç saat öncesine kadar her gece düzenlenen festival için buradaydı. Onu uyandırıp içeri sürüklediğim için kendimi kötü hissettim ama geçen mayıs balosundan sonra verdiğim fevri doğum günü partimin peşisıra ailem tiyatronun anahtarlarını benden almıştı, bu yüzden ne kendimi ne de diğerlerini içeri sokabiliyordum.

Roger onun sadece bir kız olduğunu görünce rahatladı. Filmi yükledi, ışıkları kararttı, patlamış mısır yaptım ve o gittikten sonra kapıları tekrar kilitledim ve bir kucak dolusu abur cuburu üçüncü salona taşıdım.

"Aç mısın?" diye sordum, içeceğini bardak tutucusuna koyarken.

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri hâlâ kırmızıydı ama hep güzeldi. Çekingen bir halde koltuğunda kıpırdandı ve muhtemelen yakalanacağımızdan korkarak arkasından kapılara baktı.

"Sorun yok." Atıştırmalıkların geri kalanını bıraktım ve oturunca patlamış mısırımı geri aldım. "Ofiste çalışan bir çocuğu tanıyorum. Çoktan onu aradım ve bugün her derste seni var yazmasını söyledim."

Ayrıca abisinin onu takip ediyor olabileceğini bildiğim için kamyonda cep telefonunu kapattırmıştım. Annem ve babam beni zaman zaman bununla tehdit ediyordu.

Ağzıma biraz patlamış mısır koydum ve ona da ikram ettim, jenerikler önümüzdeki sinema perdesinde akıyordu.

Ama o sadece bana baktı.

"Bir çocuk mu tanıyorsun?" diye tekrarladı, her zamanki alaycılığı büyük, kalın bir fırçayla yüzünün her yerine boyandı. "Bu yüzden tüm okula haber verdiysen..."

"Teşekkür ederim, doğru cevap bu" dedim dolu ağzımdan.

Şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne yaparsın?" dedim ona.

Ağzını kapattı, omuzlarını dikleştirdi ama bir süre sonra meydan okuyan küçük çenesini indirdi ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Koltuğuna yaslandı, kolasını alıp bacaklarının arasında tuttu ve birkaç saniye sonra ona biraz patlamış mısır ikram ettim. Alıp bir kuş gibi bir avucundakileri gagaladı.

Berbat bir kahvaltıydı ama hiçbir şey yememekten daha iyiydi ve bugün yemek yediğinden emin değildim.

Fragmanlar yayınlandı ve yavaşça yanımda rahatladığını hissettim, gözleri ekrana odaklanmıştı.

Açılış sahneleri başladı ama daha önce izlediğim filmi izlemek yerine onu izledim. Gözleri aksiyonun büyüsüne kapılarak yukarı aşağı hareket etti ve her şeyi unutup bir tane patlamış mısır taşıyan eli yarı yolda durdu.

"Bu nedir?" diye sordu ama gözlerini ekrandan ayırmadı. "Bu?.."

Dudağımın kenarı bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"*Karanlıklar Ülkesi: Uyanış*?" dedi sonunda ve bana baktı. "Bu ocak ayına kadar çıkmayacak. Nasıl oluyor da sende var?"

Kaşımı kaldırdım ve o da kim olduğumu hatırlayarak gözlerini devirdi.

"Elbette" diye karşılık verdi. "Böyle olmak güzel..."

Tekrar ekrana baktım ve yüksek sesle boğazımı temizledim.

Dilinin ucundaki hakareti yutup küçük bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim" dedi bana. "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler."

"Evet, kapa çeneni" diye dalga geçtim. "Sadece filmi izle."

Parlak gözlerini tekrar ekrana odakladı, ağzında hâlâ görmezden gelmekte zorlandığım bir gülümseme vardı. Onu zaman zaman sinema salonunda tek başına gördüğüm için burasının onun mutlu yeri olduğunu düşünmüştüm.

İzlemeye devam ettik ve film ilerledikçe değişmeye başladı. Gözleri büyüdü, rengi geri geldi, hatta bir kez güldüğünü bile duydum.

Twizzlers ve Milk Duds'ı uzatıp ilk tercihi ona verdim ama Milk Duds'ı seçtiğinde kartonu açıp yarısını elime döktüm ve kutunun geri kalanını ona verdim. Kibarlıktan ilk seçeneği ona vermiştim. Aslında Twizzlers'ı istemiyordum.

Ben yedim, o da yedi ve film boyunca ona gizlice göz attım, filmden daha çok onu izledim.

Bunu fark etiğinde sonunda bana baktı ve gözlerimi yakaladı. "Ne var?" diye sordu, gözlerini tekrar ekrana çevirerek.

"Beklediğim gibi değilsin" dedim. "Aksiyon filmlerini seviyorsun yani öyle mi?"

"Sen sevmiyor musun?"

Güldüm. Utandırıcı anti-feminist sözlerimi bana geri fırlatmıştı. Normale dönmek ne güzeldi!

Bir süre sonra konuştu, sesi yumuşaktı. "Onları izlerken başka hiçbir şey düşünmüyorum" diye açıkladı. "Zihnimi dolduruyorlar. Bu bir kaçış. Bazılarında olduğu gibi hayatta kalma yolu. Sıradan insanlar olağanüstüleşiyor. Harika işler yapmak için çağrılıyorlar." Ekrana bakarak Milk Dud'ı parmaklarının arasında yuvarladı. "Cehennem kahramanları, bilirsin... Onları izlerken bunu hissediyorum."

Peki kaçmak için neye ihtiyacı vardı? Sormadım çünkü bu sadece gardını yükseltirdi ve onun kaçmasını istemiyordum.

"Eh, ben klasikleri tercih ederim" dedim ona. "Arnold Schwarzenegger, Sylvester Stallone..."

İkimiz de aynı anda "Jean-Claude Van Damme" dedik.

Bana döndü, ben de güldüm.

"Evet" dedi gülümseyerek.

"Lanet olsun, evet." Başımla onayladım. "Yani Brükselli Kas'a ne dersin? Kesinlikle evet."

"*Kansporu*" diye ekledi.

"*Kickboxer*" diye araya girdim.

Harika filmlerdi. Seksenli yıllar altın çağdı. Sıradan insanlar savaşa gidiyor; onur için savaşıyorlar. Demek istediğim, artık *Ölümcül Silah*, *Sosyete Polisi* ve *Kobra* gibi filmler yapılmıyordu.

Sen hastasın ve ben de ilacım. Vu-huuu.

Ama sonra Em gülmeye başladı, inci beyazı dişleri şu ukala küçük nankörde gördüğüm en büyük gülümsemeyle parlıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Şimdi benimle ne diye dalga geçecekti ki?

Kıkırdamaları arasında "*Kickboxer*" dedi. "Sarhoşken dövüşüp dövüşemeyeceğini görmek için öğretmeninin onu bir barda sarhoş ettiği ve dans etmeye başladığı sahne. Bu düşünce bana bir anlığına seni hatırlattı."

"Neden?"

Omuz silkti. "Koca adam, çok mutlu, eğleniyor... Bilmiyorum." Ağzına bir tane şeker attı. "Senin yapacağın bir şeye benziyor."

Koltuğuna tekrar yaslanıp filme döndü.

Bir süre sonra konuştu, sesi yumuşaktı. "Onları izlerken başka hiçbir şey düşünmüyorum" diye açıkladı. "Zihnimi dolduruyorlar. Bu bir kaçış. Bazılarında olduğu gibi hayatta kalma yolu. Sıradan insanlar olağanüstüleşiyor. Harika işler yapmak için çağrılıyorlar." Ekrana bakarak Milk Dud'ı parmaklarının arasında yuvarladı. "Cehennem kahramanları, bilirsin... Onları izlerken bunu hissediyorum."

Peki kaçmak için neye ihtiyacı vardı? Sormadım çünkü bu sadece gardını yükseltirdi ve onun kaçmasını istemiyordum.

"Eh, ben klasikleri tercih ederim" dedim ona. "Arnold Schwarzenegger, Sylvester Stallone..."

İkimiz de aynı anda "Jean-Claude Van Damme" dedik.

Bana döndü, ben de güldüm.

"Evet" dedi gülümseyerek.

"Lanet olsun, evet." Başımla onayladım. "Yani Brükselli Kas'a ne dersin? Kesinlikle evet."

"*Kansporu*" diye ekledi.

"*Kickboxer*" diye araya girdim.

Harika filmlerdi. Seksenli yıllar altın çağdı. Sıradan insanlar savaşa gidiyor; onur için savaşıyorlar. Demek istediğim, artık *Ölümcül Silah, Sosyete Polisi* ve *Kobra* gibi filmler yapılmıyordu.

Sen hastasın ve ben de ilacım. Vu-huuu.

Ama sonra Em gülmeye başladı, inci beyazı dişleri şu ukala küçük nankörde gördüğüm en büyük gülümsemeyle parlıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Şimdi benimle ne diye dalga geçecekti ki?

Kıkırdamaları arasında "*Kickboxer*" dedi. "Sarhoşken dövüşüp dövüşemeyeceğini görmek için öğretmeninin onu bir barda sarhoş ettiği ve dans etmeye başladığı sahne. Bu düşünce bana bir anlığına seni hatırlattı."

"Neden?"

Omuz silkti. "Koca adam, çok mutlu, eğleniyor... Bilmiyorum." Ağzına bir tane şeker attı. "Senin yapacağın bir şeye benziyor."

Koltuğuna tekrar yaslanıp filme döndü.

"Daha fazla takılırsan belki anlarsın" diye alay ettim.

Dans edebilirdim. Gerçekten çok iyi dans edebiliyordum.

Dudaklarını yaladı, gülümsemesi düştü ama nefesi hızlandı.

Tekrar suspus olduk, her kavgada ve patlamada arka ses patlıyordu ama o yanımdayken sadece kalbimin atışını duyabildiğime yemin edebilirdim.

Dakikalar uzadı ve artık hangi filmi izlediğimizi bile bilmiyordum.

"Neden benden hoşlanıyorsun?" diye sordu sonunda.

Ona bakıp Edward McClanahan'ın sözlerini tekrarladım çünkü açıklamanın tek yolu buydu. "Gönül ferman dinlemez."

Göğsü sertleşip inip kalkıyordu ama orada otururken ve koltuğuna gömülmüş haldeyken hiçbir yeri kıpırdamıyordu.

Biriyle sarı kutuyu, diğeriyle eteğini sıkan ellerine baktım.

Onu kollarıma alsam...

"Hâlâ bana sarılmak istiyor musun?" diye aniden bana sordu.

Gözlerimi ona diktim ama o sadece önündeki koltuğa bakıyordu. Kalbim göğsümde gümbürdedi ve her santimim ısındı.

Lanet olsun, evet.

Eğilip bardağını tutucuya koydum ve Milk Duds'ını yerdeki patlamış mısır kabına boşalttım, elinden tutup onu yukarı çektim. Yanıma gelip yavaşça kucağıma alçalmasını izledim.

Koltukta kaydım, başını göğsüme sokunca onu kollarımın arasına aldım, artık ikimiz de filmi umursamıyorduk.

Sonunda onu kollarıma almanın tadını çıkararak gözlerimi kapattım ve etrafta dolaşmalarını engellemek için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım, yoksa muhtemelen bana tokat atardı.

Ama Tanrım, nasıl da güzel bir hissi vardı. Onu kucağıma aldığımda her şey daha hafifti âdeta.

"Sana bunu söylediğimi kimseye söyleme" diye kulağıma fısıldadı "ama güzel kokuyorsun."

Kendime engel olamayarak bir kahkaha attım. "Kibar biri gibi davranmaya devam edersen nazik olmayı sürdürmekte gerçekten çok zorlanacağım Em. Amacın ne?"

Kıkırtılarla titredi ama sonra elini ensemden geçirip boğazıma fısıldadı. "Şafağın karanlığı hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun?" Dudakları tenimi okşayarak beni hissetti. "Nazik olman gerekmiyor. En azından filmin sonuna kadar."

Filmin sonu. Işıklar açılana kadar.

Aletim şişip sertleşti ve parmaklarımı ensesindeki saçlardan geçirdim, burnum dudaklarında kokusunu ararken ellerimi yumruk yaptım. "Em, Tanrım."

Yukarı kalkınca dudaklarının sıcaklığı benimkilere geçti ve ikimiz de kollarımızı birbirimize doladık. "Sadece filmin sonuna kadar" diye fısıldadı.

Gözeneklerim terle doldu ve aletim seğirdi. Her şeyi bir anda elde etmek istedim ve ellerim o kadar fena bastırıyordu ki kendimi kontrol edememekten korktum. Onu korkutmak istemiyordum.

Birbirimizi tutarken ağızlarımız birkaç santim uzaktı, ben yaklaşınca o kaçtı ve sonra o yaklaşınca da ben kaçtım, oynadım.

Ve sonunda...

Altdudağını dişlerimle yakaladım, inledi ve ağzı benimkine gömüldü, sıcaklığı dilime çarptı ve tadıyla kafam, beynim, vücudumdaki tüm sinirler ateş aldı.

Tanrım, bunu bekliyordum ama ağzım onunkine dokunduğunda ve vücudu ellerimi doldurduğunda artık acelem kalmamıştı. Her şeyi yavaşlattım, elimi eteğinin altına soktum ve o kendini yeniden konumlandırıp üstüme otururken kalçalarını sıktım.

Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum.

"Çok yumuşak" diye ağzının üstüne soludum.

Tanrım, dudakları yumuşacıktı.

Onu öptüm, ikimiz de giderek daha da hızlandık ve o giderek daha fazlasını almak için geldiğinde aklımı kaybettim. Aletim pantolonumu zorluyordu ve kalçalarını kavrayarak onu kendime bastırdım.

İnledi, boynuma daldı ve tenimin daha fazla kısmına ulaşabilmek için kravatımı gevşetti.

Aklım bir karış havadaydı, ağzının hissi vücudumu en tatlı acıyla yaktı. Birbirimizi ısırarak cilveleşirken üzerindekileri çıka-

rıp onu görmek istedim. Ona dokunmak, başka yerlerinden öpmek istedim.

Ama yavaş gitmem gerekiyordu. Bunun bitmesini istemiyordum ve o da kolayca korkuyordu.

Aletim şişti ve neredeyse geldiğimi hissettim. Başını tuttum, onu kendime bastırarak hareket etmesini engelledim ama gitmesine izin vermedim.

Ben...

Bana sürtündü, dudaklarımı ısırıp yaladı.

Bir nefes çektim. Ben...

"Kahretsin" diye soludum.

Parmaklarımı kalçalarına batırdım, sinema etrafımızda dönüyordu.

Öpüşmüştük. Sadece öpüşmüştük ve ben gelmek üzereydim.

Boynumda sert bir nefes aldı ve ben de onun kalbinin hızla çarptığını hissettim.

İşlerin tam olarak aklınıza geldiği gibi sonuçlanmasından nefret ediyordum.

Eğildim ve onu nazikçe öptüm, yine yavaş başladım ve acele etmedim.

Yarın buna pişman olabilirdi. Bugün tuhaf bir ruh hali içindeydi ve belki de ben bir aksiyon filminde, kaçmasına yardım etmek için buradaydım ama günün sonunda onu yatağa aldığımda bu işe yaramayacaktı.

Önce kafasının içine girmek istiyordum.

Çünkü sandığının aksine ışıklar yandığında aramızdaki bu bok bitmeyecekti.

Bölüm 13

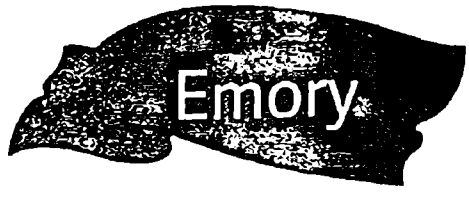

Günümüz

Değişmişti. Ve bundan hoşlanmadım.

Havuz duşunda iç çamaşırımı aldığından bu yana bir günden fazla zaman geçmişti ve hâlâ benimle konuşmamıştı. Will hiç bu kadar öfkeli değildi. Will konusunda uzman değildim ama huysuz olan bendim. O âşıktı.

Sonunda ondan yardım alabilirdim belki ama bekleyecek vaktim yoktu.

Aydın'ın akıl oyunları. Taylor'ın kötü bakışları. Rory'nin ekşi yüzü.

Neden korunmaya devam ettiğimden emin değildim ama bunun kalıcı olacağına inanmıyordum.

Will benden istediği kadar intikam alabilirdi. Thunder Bay'e geri döndüğümüzde.

Bir plan yapmanın zamanı gelmişti.

Koridorda yürüdüm ve oyun odasına girince duvardaki bilardo işaretlerini gördüm. Birini alıp duraksadım, duvarlardaki kestane rengi duvar kâğıdını süsleyen tablolara baktım.

Burası tüm kuytu köşeleri ve hazineleriyle Drakula'nın Şatosu gibiydi. Ama aynı zamanda hüzün vericiydi ve ölüm döşeğindeydi. İnsanlar neden çocuklarını buraya gönderirdi ki? Güneşi ve sıcaklığı olan bir plaj yerine? Depresyon yalnızca ruh halini daha da kötüleştirdi. Buranın gerçekten yardımcı olması mı gerekiyordu?

Gemilerin, korsanların, deniz savaşlarının ve deniz canlılarının resimlerine baktım. Bağlantı neydi? Daha önce evin sahibi olan kişi okyanus mu seviyordu?

Yoksa yakınlarda okyanus mu vardı?

Ani bir ağırlık beni yere sabitledi; bu, henüz hesaba katmadığım yeni bir olasılıktı.

Şayet burası bir adaysa mahvolmuştum.

Çatıya çıkmam gerekiyordu. Bu, elde edebileceğim en iyi manzaraydı.

Başımı iki yana salladım. Çok fazla sorun vardı ve hiçbirini çözemiyordum. Günlerden perşembeydi ve iş arkadaşlarım şimdiye kadar kaybolduğumu bildirmişlerdi, değil mi? Bir günü kaçırmak tuhaftı ama iki gün?

Hiçbiriyle dost değildim. Kimsede dairemin anahtarı yoktu. Ama işe gitmezsem ya da telefonuma cevap vermezsem polisle iletişime geçerlerdi. Değil mi?

Bir işe yarayacağından değil. Zaten beni burada kimse bulamazdı.

"Ortalıkta cesurca dolaşıyorsun, değil mi?" dedi birisi odanın karanlık köşesinden.

Şaşırdım, arkamı dönerek kaynağı aradım.

"Korkacak hiçbir şeyin yokmuş gibi" diye ekledi.

Başımı tekrar sağa çevirdiğimde sonunda uzun, siyah kıyafetli bacaklar gördüm. Satranç masasının arkasındaki uzak köşede sandalyeye yaslanmıştı. Yüzü gölgede kalmıştı.

Bilardo masasının etrafından kapıya ilerledim ama gözlerimi ondan ayırmadım.

"Ama unutuyorsun" diye soludu. "Hepimiz bir nedenden dolayı buradayız."

Taylor.

Bir hareket fark edince yaklaştım, kalbim küt küt atmaya başladı. Bütün bu süre boyunca orada oturuyordu. Beni izlemişti. Neden nefes nefeseydi?

Yaklaşırken bilardo sopasını elime aldım.

"Bana ne yaptığımı sor" dedi. Sonra yüklü bir ses tonuyla devam etti: "Rory'ye ne yaptığını sor. Anne ve babasının göl evindeki sualtı balmumu müzesini. *Nasıl da* gerçekçiydi."

Sırtımdan yukarı bir ürperti yükseldi. Balmumu müzesi mi? *Gerçekçi.* Bu ne anlama geliyordu?

Sonra onu gördüm.

Bakışlarımı düşürdüm, eliyle aletini okşadığını gördüm.

Derin bir nefes alıp geri çekildim.

Yukarı ve aşağı, daha hızlı ve daha hızlı okşadı ve sonra mavi külotumu fark ettim.

Mastürbasyon için aletinin etrafına sarmıştı.

Kalbim mideme düştü ve o inlerken ona dik dik baktım, dantelli iç çamaşırım derisine sürtündüğünde ve kollarındaki kaslar gerilirken gözleri kapandı.

Ne?.. Geri adım attım, midem bulandı.

"Gitmek istiyoruz" dedi bana, "ama asla gerçekten özgür olamayacağız Emory." Tekrar bana baktı. "Onu evine götürebilirsin ama asla eski haline dönemez."

Ve bana odaklanıp daha sert kendini okşadı. Midem altüst olsa da hareket edemedim, onu izlerken tamamen felç olmuştum.

Ta ki fısıltıyla yalvarana kadar: "Parmağını em. Benim için tamamını em. Sertçe em."

Bacaklarımı hareket ettiremiyordum ve ciğerlerim ağrıyana kadar nefes almadığımı fark etmedim.

Odadan dışarı fırladım, koşarken arkamda yankılanan derin, karanlık kahkahasını duydum.

Kendimi spor salonunda bulana kadar nereye gittiğimden bile emin değildim, Micah'nın ağırlıklarını görmezden gelerek koşu bandına atladım, makineyi çalıştırdım ve yalın ayak koştum.

Kaçmam gerekiyordu. Bunu umursamayacak kadar bitkin olmam gerekiyordu.

Will ona iç çamaşırımı mı vermişti? Dişlerimi gıcırdattım, *mide* bulantım öfkeye dönüştü.

Micah başını kaldırıp bir süre beni izledi ama sonra ağırlıkları bırakıp kuklayla idman yapmaya başladı.

Vücudumu ter kapladı ve sadece stresi, endişeyi ve öfkeyi atmak için ayak uyduramayacağımı düşünene kadar tempomu artırdım.

Dört hafta boyunca burada oturacak değildim.

Beni koruması için kimseye güvenmeyecektim.

Koşullar yüzünden koşamayabilirdim, dolayısıyla tek seçeneğim olarak buna bel bağlayamazdım fakat bir şeyler yapabilirdim.

Dokuz yıl önce oturup beklemeye karar vermiştim. Çileyi çektikten sonra kaçmıştım.

Artık böyle yapmayacaktım.

Acil Durum düğmesine bastım ve koşu bandından atladım, nefes nefese Micah'ya yürüdüm.

"Bana birkaç hareket gösterir misin?" diye sordum, gözlüklerimi çıkarıp hızla solurken.

Durup doğruldu, kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden bunu yapayım?"

"Karşılığında ne istiyorsun?"

Sırıttı, ben de ona kaşlarımı kaldırdım.

Bunu istemediğinden epey emindim.

"Bir sandviç" dedi.

Alayla güldüm, bir kadının yeri hakkındaki hakaret gözümden kaçmamıştı.

Ama bu fena bir fikir değildi. Yiyeceklere erişebilmek üzere mutfakta olmak için bir bahanem olurdu.

Birisi bana göz kulak olsa bile, bir şeyler zulalayabilirdim. Uzun bir süre koşmam veya saklanmam gerekirse işe yarayabilirdi.

"*Philly peynirli biftekli* sandviçe ne dersin?" Bahsi artırarak teşvik ettim.

Koşer* olmadığı için ben yiyemezdim. Uyduğum birkaç kuraldan biriydi bu.

---

* Koşer: Yahudi dini yasalarına uygun gıda ve içecekleri ifade eder. Bu gıdaların hazırlanması ve tüketilmesi belirli kurallara göre gerçekleşir, örneğin et ve süt ürünleri aynı yemekte kullanılmaz. (ç. n.)

Ama bunu onlar için yapabilirdim. Bu tür bir sandviçi hazırlamak on dakikadan uzun sürer ve bu da bana mutfakta bolca zaman kazandırırdı.

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Cevap olarak yumruklarımı kaldırıp bacaklarımı açtım.

Gülümsedi ve karşımda pozisyon alarak bana saldırmamı teklif etti. "Hadi yapalım."

İki saat sonra terlemiş ve sıcaklamıştım ama garip bir şekilde yorgun değildim. Kendimi enerji dolu hissettim ve gülümsememi gizlemek için yüzümü sildim.

İnanılmaz. Dördü yabancı beş adamla iki gün boyunca mahsur kaldığım için kendimi tehdit altında hissedeceğimi sanırdınız.

Hissetmiyor değildim. Sadece buna yabancı değildim. Tanıdıktı.

Kapıya yürüdüm ve arkamda Micah ile Rory'nin minderde güreşmesine göz attım. Micah gülerek onu yere yapıştırdı ama Rory'nin tek bir bakışıyla Micah gardını indirdi. Daha sıska olan adam onu yakaladı, ters çevirdi ve boğmaya çalıştı ama birbirlerine tutunmaya çalışırken ikisi de gülüyordu.

Başımı sallayıp kapıdan çıktım. "Eğlen, hayatta kal..."

O anda hatırlayınca durdum.

Sineklerin Tanrısı. Rahatsız edici bu klasik roman, lisede gerçekten keyif aldığım tek romandı çünkü çok karanlıktı ve... mümkündü.

Yanlarında hiçbir yetişkin olmadan ıssız bir adaya düşen oğlanların üç kuralı vardı: Eğlen, hayatta kal ve... uyarı ateşini sürdür.

Karar vermem sadece bir saniye sürdü. Dışarı çıkıp yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma baktım ve dışarı, araba yoluna yöneldim.

Boş çeşme, dairesel yolun ortasındaydı ve yukarı baktığımda ilk kez berrak bir gökyüzü gördüm.

Yağmur, odunu ıslatırsa uzun sürmezdi ama denemek zorundaydım.

Çubukları, dalları ve hatta ince dalları toplayarak kucaklar dolusu yakacağı boş çeşmeye taşıdım ve onları devasa bir yığın oluşturacak şekilde fırlattım. Araba yolunun kenarlarına geri döndüm, daha fazlasını topladım ve yığını daha da yükselttim, böylece parlak ve büyük bir şekilde parladı, ışığın karanlıkta ve dumanın gündüz de görülebileceğini umdum.

Ağaç sınırına koştum, biraz daha çalı çırpı aldım ve geri koşarak onu da attım.

Ama bir kol uzanıp bileğimi yakaladı.

Başımı çevirince Will'in kot pantolon ve tişört giydiğini, yeşil gözlerinde hatırladığım çocuktan eser olmadığını gördüm.

Bileğimi çekip onu ittim. Kolumu yakaladı ve ikimiz de dövüştük; ben kaçmaya, o da beni durdurmaya çalıştı.

"Birileri fark edecektir" diye homurdandım.

"Kimse fark etmeyecek" dedi bana "ve ilk etapta onu yakmana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

Mücadele ederek onu kendimden uzaklaştırdım ve o da beni bıraktı.

Evet, biliyorum. Uzak bir ihtimaldi ve belki de anne ve babalarının parası olmadan kaçmaya çalışmalarının bile bir anlamı yoktu çünkü buradan ayrılırlarsa yalnızca onları buraya gönderenlerin yanına, evlerine dönebilirlerdi. İsimlerinden vazgeçip Brooklyn'de saklanıp pizza kuryesi olmayacaklardı.

Ama ben buraya ait değildim. Bir işim vardı ve kimseye muhtaç değildim.

"Buraya gönderilmek için ne yaptın?" diye sordum ona. "Demek istediğim, annenle baban mı gönderdi seni buraya sahiden? Sen onların gözbebeği falan değil miydin?"

Cevap vermeyi reddederek sadece gözlerime baktı.

Uzun zaman olmuştu; belki bir yıl ya da daha fazla. Micah, Rory'nin yedi ay önce gelen son kişi olduğunu ve kendisinin bile eve bir kez geldiğini ancak geri gönderildiğini söylemişti.

Will kendi başına ne yapıyordu ki? Hayallerdeki hayatı yaşayabilirdi.

"Yirmi altı yaşındasın" dedim ona. "Bundan sonra ne gelecek? Nereye gideceksin? Aniden büyüyecek misin?" Gözlerini aradım. "Şimdiye kadar olmadıysa bundan sonra da olmaz. Sen istediğini yap ve ben de istediğimi yapacağım."

Bir adım yaklaşarak tepeden bana baktı. "Akşam yemeği hazırladığını duydum" diye yanıtladı sadece. "Şimdi acıktık. Git yemek pişir."

Bir kızgın bakış attım. Affedersin?

Göğsüne vurup onu ittim.

Sana hizmet etmiyorum.

Senin masanda oturmuyorum.

Git hayatını mahvet, umurumda bile değil.

Ve ayrıca...

"O şerefsize iç çamaşırımı vermişsin" dedim.

Seni orospu çocuğu.

Ağzının kenarlarında bir sırıtış belirdi ama o sadece gülümsemesini tutarak bana döndü.

"Ama o zaman ona ihtiyacın yoktu, değil mi?" diye alay ettim, sesimi sakin tutarak. "Mezuniyet Balosun'dan kalma pembe iç çamaşırım hâlâ duruyor mu? Çok kullandın mı yoksa yıllar boyunca gözyaşlarını mı döktün ona?"

Yere çömeldi ve ateş saçan gözleriyle yüzüme yaklaştı. "Yıllar boyunca çok fazla seksi, ıslak külot olmadığını sana düşündüren nedir?"

Arkasını dönüp gitti ve evin içinde kaybolurken gözlerimle sırtında bir delik açtım.

İnan bana Will Grayson. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

Bölüm 14

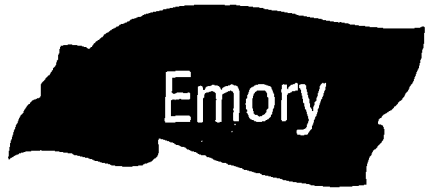

Dokuz Yıl Önce

Erika Fane önümde sırada bekleyen bir kıza, "Makarna, peynir, hamburger, hindili tetrazzini var" dedi; "bugün tavuklu börek var ama ben tavuklu sandviçi tavsiye ederim. Güzel ve baharatlı."

Hayır. Değillerdi. Beşinci dersin ortasındaki karın ağrısının nereden geldiğini hâlâ anlayamayanlar yalnızca birinci sınıf öğrencileriydi.

Kız kardeşi gibi görünen diğer sarışın –tabii Erika Fane'in kız kardeşi falan yoktu– Fane'in listelediği seçeneklere bakmadan orada durdu.

"Hepsi kulağa hoş geliyor" diye yanıtladı. "Ne tavsiye ediyorsan o olsun."

Fane folyoya sarılı tavuklu sandviçi alıp ona verdi. Diğer kız, yemeği yoklayarak iki elini de uzattı.

Gözlerimi kısıp onu izledim. Yavaşça ve gözlerini ileriye odaklayarak yemeği aldı ve biraz beceriksiz de olsa kendisi tepsisine koydu.

Sanki göremiyordu.

Jeton düştü. Bu Winter Ashby'ydi. Sürtük Arion Ashby'nin küçük kız kardeşi.

Kör olduğunu duymuştum.

Ablasından daha iyi birisi olduğunu umdum. Buraya ne zaman başlamıştı? Nadiren öğle yemeği yiyordum ve aynı sınıfta değildik, bu yüzden onu daha önce görmemiştim.

Sıranın aşağısına ilerlediler ama vicdanım sızlayınca ikisi de fark etmeden tavuklu sandviçi tepsisinden aldım ve yerine çaktırmadan bir burger koydum. Kime teşekkür etmesi gerektiğini bilmeyecekti ama sorun değildi.

Uzanıp bir şişe su alıp tepsime eklemeden önce bir burger ve bir muz aldım.

Bir kol etrafımdan dolanarak kravatımı uzun, güzel parmaklarının arasından geçirdi, elinin tersinde şişkin damarlar vardı.

Kulağıma, "Güzel kravat" diye fısıldadı.

Kalbim hopladı ve bir an nefes almayı bıraktım.

Nefesi saçlarımdan geçerek tenimi gıdıkladı. "Taktığın için teşekkür ederim."

Arkamı dönüp ona bakamadım çünkü yüzümün domatese döndüğünden emindim. Sinemadan sonra beni eve bıraktığında bana kravatını takmıştı ve ben takmayacaktım ama...

Kötü bir günü daha güzel yapmıştı. Bana onu hatırlatan bir şey taşımayı seviyordum.

Aşağı inip elini belime doladı ve nefesini boynuma verdi.

"Emmy..."

Vücudumu sıcaklık kapladı, sinemada onun kucağına çıktığımdaki gibi söylemişti adımı.

"Lütfen" diye yalvardım elini bırakarak "sadece... masana dön." Her zamanki masalarına baktığımda güzel kızlar etrafta dolaşırken Damon'ın bizi izlediğini gördüm. "Dikkatini çekecek pek çok şey var."

"İstediğim bu değil" diye alay edip tekrar belimi sıktı.

Sırada ilerledim ve bizi izleyen başka biri var mı diye etrafıma baktım.

"Merak etme" dedi, beni bırakıp tepsime brownie ve çikolatalı süt ekledi. "Onların tek gördüğü benim seninle dalga geçtiğim. Asla şüphelenmezler..."

"Ciddi olduğunu mu?"

Kendi kendine sırıttı ve tepsime bir paket kraker ve biraz patates kızartması koydu. "Hayır, benden hoşlandığını."

Diğer yanıma uzandı, bir puding ve meyve bardağı alırken yanağı benimkinin üzerindeydi.

Sırtımı yaklaşarak sardı ve kalbim çok hızlı attı. Başımı çevirdiğimde dudaklarının dudaklarıma yakın olduğunu hissettim.

"Lütfen, sadece..." *Git otur.*

Ama kelimeler kayboldu ve cümleyi tamamlayamadım. Boynum terledi ve sonunda tepsimi sıkıp kendime hâkim oldum.

"Git otur" diye çıkıştım ve sonra gözlerimi kırpıştırıp tepsimdeki her şeyi gördüm. "Ve bütün yiyecekleri buraya koymayı bırak! Benimle yemek yemiyorsun."

"Hepsi *senin* için" dedi ve cüzdanını çıkardı. "Solgunsun. Bunların hepsi koşer yüzünden, değil mi?"

Hırlayarak yemeği geri koymaya başladım ama o, tepsimi kapıp parayı kasiyere uzattı.

"Kravatımı geri almam gerekecek" dedi. "Bu gece."

"Gelemem" dedim ona.

"Geleceksin." Paranın üstünü alıp tepsiyi bana uzattı. "Seni saat on birde sokağın sonundan alacağım."

"Yapamam" dedim bu sefer daha yüksek sesle.

Ama o daha da yaklaştı ve bana baktı. "Sonra seni evime götüreceğim. Sadece biz olacağız. Bu gece seninle bir *Görevimiz Tehlike* maratonu yapmak istiyorum."

Bir *Görevimiz Teh*?.. İstemeden alayla güldüm ve hızla bakışlarımı başka tarafa çevirerek gülümsememi saklamaya çalıştım. Tanrım, tam bir sersemdi.

Ancak gitmek istiyordum.

Kafamı dalgın bir tavırla iki yana sallayarak orada durdum. "Gelemem" diye mırıldandım.

Martin öğrenirdi.

Büyükannemin bana ihtiyacı olurdu.

Yarın okul vardı.

Sadece pişman olacağım maceralardı bunlar.

Ama o yaklaşarak kravatını boynumdan aldı ve parmaklarının arasında ovaladı. "Sen bana gel" dedi, "yoksa ben sana gelirim."

Lolita çalışma egzersizinden A aldım. Teslim bir hafta gecikse de A almıştım. İşin en iyi yanı onu teslim bile etmemiş olmamdı.

Bir türlü yapamamıştım işte. Bundan sonra elde edeceğim her eğitim başarısı lekelenirdi. Hayatımın geri kalanı bitmiş olurdu.

Sahtekâr olurdum. Kopyacı. Çocuklarıma kötü bir örnek.

Hepsi bir İngilizce ödevinde hile yaptığım için. İşte bu kadar nevrotiktim ben.

Maalesef Will Grayson'ın uzun kolu öğretmenin not defterine kadar uzanıyordu ve eksik ödevime rağmen sıfırımı yüze çıkarmıştı.

Pek göze çarpacak bir not değildi. Doksan sekiz olsa benim için sorun olmazdı. Hatta doksan ikiyle bile güvende olurdum.

Yarın Bay Townsend'e notun yanlış olduğunu bildirecektim.

Unutmazsam tabii.

Boş soyunma odasına yürüyüp duş perdesini açtım, içeri girip havlumu kancaya astım. Suyu açarak zaten ıslak olan kafamı spreyin altına soktum, sıcak suyu hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Saat henüz öğleden sonra dört buçuktu. Will'le buluşmama hâlâ saatlerim vardı ve günün geri kalanını ve sonrasındaki özel zamanımı antrenman için gizlice havuza girerek, kendime saat on bir geldiğinde umursamayacağımı söylemeye çalışarak geçirmiş olsam da onu sokağın sonunda bekletme ve onu başımdan savma fikri içimi biraz acıtmıştı.

Acıtmaması gerekirdi, değil mi? Bu gece onun evine gitmeyi asla kabul etmemiştim. Bana sormamıştı bile. İlgisine ne kadar

minnettar olduğunuzu kendisine göstermeniz gerektiğini hissettiren başka bir adamdı o.

Duvardaki dispenserden elime biraz şampuan pompaladım ve acele etmeye çalışarak saçlarımı yıkadım. Hâlâ akşam yemeği hazırlamam, ödev yapmam gerekiyordu ve büyükanneme bu gece onun odasında film izleyeceğimize söz vermiştim.

Ve yine de bu gece biraz işimi halletmek için çardağa gitmek istiyordum.

Will bana gelebilirdi. Tabii beni bulabilirse.

Saçlarımı durulayıp kremledim, elime biraz sabun sıkıp vücudumdaki havuz kokusunu ovarak temizledim. Ama bacaklarımdaki kılları hissedince durdum.

Belki tekrar tıraş olmalıyım. *Hani olur da beni bulursa ben...*

Daha sonra başımı iki yana salladım ve ayağa kalktım. *Tanrı aşkına. Kendini topla.*

Yıkanmayı bitirdim ve kafamı tekrar suyun altına soktum, ileriye bakıp saçlarımı saç kreminden arındırdım.

Ama sonra duş perdesinin diğer tarafında bir gölge hareket etti ve dondum.

Orada durdu, karanlık şekil hemen dışarıda belirdi.

Kalbim bir an için durdu. Bugün herhangi bir spor ya da grup için okuldan sonra kimsenin kalmaması gerektiğinden sadece acil durum aydınlatması açıktı, bu yüzden sanki bu görüşümü netleştirecekmiş gibi gözlerimi kırpıştırdım.

Kahretsin, gözlüğüme ihtiyacım vardı. Onlar olmadan da görebiliyordum ama miyoptum.

"Merhaba?" diye seslendim. "Kimsiniz?"

Duşu kapatmayı unuttuğum için uzanıp havlumu alıp vücuduma tuttum.

"Martin?" dedim.

Gölge perdeyi yavaşça araladı ve Damon Torrance benimle birlikte duşa girdiğinde boğazımda bir yumru oluştu.

"Neler oluyor ya?" diye bağırdım.

Ama o daha da yaklaşıp perdeyi kapattı ve belinde bir havluyla bana yaklaştı, gülümsediğini gördüm.

"Martin mi?" diye tekrarladı. "Abin neden kız soyunma odasında gizlice dolansın ki?"

"Sen neden dolanıyorsun?"

Duvara yaslandım, su omuzlarıma akıyor ve vücuduma sardığım havluyu ıslatıyordu.

Omuz silkti. "Antrenman yeni bitti. Duş almam gerek."

"Takım bu akşam antrenman yapmıyor." Göğsüne vurup onu ittim. "Buradaydın. Beni mi bekliyordun?"

Ama hemen geri geldi ve beni duvara sıkıştırdı. "Şiişt..."

Saçlarımı okşadı ve nefesini bana verirken vücudunu benimkine bastırdı.

Dizlerim titremeye başladı ve aniden altımı ıslatacakmış gibi hissederek bacaklarımı sıktım.

Bir elimle onu iterken diğer elimle havlumu tutarak geri çekildim. "Ne istiyorsun?"

Gülümseyerek bileğimi yanımdaki duvara sabitledi. "Sende ne bulduğunu öğrenmek istiyorum. Belki ben de bulurum."

Midem düğüm düğüm oldu. Ölmeyi tercih ederdim.

Siyah gözlerine baktım ve içtiği sigaranın kokusunu aldım, boğazıma bir çığlık takıldı.

Sadece bağır.

Bağır.

Burada beni duyacak kimse yoktu ve olsa bile Martin Scott bana inanmazdı. Her türlü bunun bedelini ben ödeyecektim.

"Çık dışarı" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Benden uzak dur!"

"Daha çok kavga edeceğini sanmıştım" dedi beni inceleyerek. "Biraz hayal kırıklığı yaratıyorsun."

Ne yani, ancak ben korkarsam mı sertleşebiliyorsun?

Korkmuştum.

"Git." Gözlerinin içine bakarak ona bir tokat yapıştırdım ama o ellerimden uzağa kaçtı ve ben direnirken onları tutmaya çalıştı.

Havlum düştü ve iki bileğimi de yakaladı, kollarımı dirseklerden büktü ve ellerimi göğüslerimizin arasında tutarak ağırlığıyla sıkıştırdı.

"Git!" diye hırladım.

"O halde çığlık at" diye talep etti bunun yerine.

Sert biriymişim gibi davranarak çenemi sıktım ama hızla nefes alıp veriyordum.

Gözlerimin içine baktı, yüzümü incelerken su ikimizin de üzerine akıyordu. "Neden çığlık atmıyorsun?"

Anlayamazsın.

Bunun onun için yeni olduğunu anladım. Onu rahatlattığı için avlanıyordu ama kurbanın ilk deneyimi olmayınca tüm planları mahvoluyordu, değil mi?

Çünkü peşinde olduğu kan değil korkuydu.

Aradığı seks değil, güçtü.

Gözleri boynumdan aşağı kaydı ve yavaşça kolumdan aşağı inerek odaklandı.

Çığlık atmıyorum çünkü...

"Çünkü bağırmanın bir faydası yok" diye mırıldandı. "Değil mi?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ama o vücuduma ve kolumun üst kısmına dolanan parmak şeklindeki morluklara bakarken donup kalmıştım. Bacaklarımdaki sıyrıklar ve omuzlarımdaki maviler ve morluklar.

"Çünkü kurban olmaktan yoruluyorsun" dedi yüksek sesle düşünüyormuş gibi "ve bunun olmasına izin vermek daha kolay."

Gözlerini kaldırdı, tekrar benimkilerle buluştu ve sözleri içime işlerken boğazım acı verici bir şekilde gerildi.

Tutuşunu gevşetti ama kaçmadım.

"Başımıza gelen her şeyin kontrolü bizdeymiş gibi davranmak" dedi bana.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, tavırları tamamen değişti, kaşlarında sıkıntılı bir ifade vardı.

Çenem titredi.

"Sonra kim olduğunu hatırlayamayacak hale gelene kadar kendine bile yalan söylersin" diye ekledi. "Ta ki canın acımadan nasıl gülümsediğini hatırlamayana kadar."

Gözlerim yaşlarla doldu ve kendimi tutmak için çenemi sıktım.

İstismar sevgi gibi gelebilir.

Edebiyat dersindeki sözlerini hatırladım.

Açlıktan ölmek üzere olan insanlar ne bulursa yer.

Gözleri yine vücuduma kaydı, kafasını yana yatırdı ve gövdemin bir tarafındaki mor ve kırmızıyı, uyluklarımdaki diğer kısımları inceledi.

Görebildiğim kadarıyla teninde herhangi bir iz yoktu ama başka türden acılar da vardı.

"Will de öyle" dedi sesi artık kasvetli ve yumuşaktı. "Öyle değil mi?"

Acıtmayan bir gülümseme gibi. Başımla onayladım.

"Kolay, normal, huzurlu..." dedi bana. "Hayatımda çirkin hiçbir şeyin dokunmadığı tek şey. Hiçbir şey onu lekelemedi. Hâlâ güzel olan, dünyanın güzel olduğunu düşünen, insanların güzel olduğuna inanan tek şey o."

Evet. Ama bunu yüksek sesle söyleyemedim çünkü hıçkırıklarımı tutmak yeterince zordu.

"Onu benden alamazsın" dedi bana Damon ve geri çekilip gitmeme izin verdi.

Ve o anda sorununun ne olduğunu tam olarak anladım. Benden hoşlanmıyor değildi. Will'in beni bu kadar sevmesine içerlemişti.

Bana bir parçası her an yanımdaymış gibi hissettirmesini sevdiğim için bir gün okul kravatını takmış olmam Damon'ın küçük bir umut ışığı ve dünyanın güzel bir yer olduğunun kanıtı olarak Will'e güvendiği yıllarla karşılaştırıldığında değersizdi.

"Zaten yürümeyeceğini biliyorsun" diye açıkladı Damon. "Ailesi ülkenin en zengin ailelerinden biri Emory. Onun hayatı senin kavrayışının çok ötesinde ve bu karşılıklı. Will Grayson'ın Mezunlar Günü fotoğrafında sana yer olmadığını biliyorsun."

Gözlerimi düşürüp yavaşça yere çöktüm ve ıslanmış havlumu alıp vücuduma tuttum.

"Biliyorum" diye devam etti. "Bunu duymak acı veriyor ama bu doğru ve sen de bunu biliyorsun. Sonrasında ne var? Bunun bir anlamı yok çünkü nasıl biri olduğunu biliyorsun. Ben bile senin nasıl

olduğunu biliyorum. Bütün okul biliyor. O uymayacak çünkü sen kendini mutsuz olmaya adadın ve onu aşağı çekersin."

Onu güzelce tırmalamak istediğim için ellerimi yumruk yaptım.

Ben mutsuz değildim. Ben...

Kalbim ağırlaştı ve başka tarafa baktım.

Haklı çıkmıştı. Başından beri Will'i uzaklaştırmaktan başka ne yapmıştım?

Nasıl biteceğini bildiğim için başlamasına izin vermemem gerektiğini biliyordum.

"Seni yıprattı" diye devam etti Damon, "ve senin de nefes almaya ihtiyacın var. Anlıyorum."

Tekrar bana yaklaştı, tepemde dikilirken vücudundan sular akıyordu, artık beni korkutan ama eskisi kadar korkutmayan farklı bir etki yarattı.

"Öyleyse onu olduğu gibi kabul et" diye fısıldadı. "Ve benimle nefes al."

Midem bulandı. Ne?

"Onun delicesine tutkusu sona erer, o yüzden kontrol sendeymiş gibi davran" diye tahrik etti Damon. "Olduğu gibi kabul et çünkü bunun aşk olmadığı kesin. Bu bir heves. Hormon. Anlık memnuniyet. İsyan."

Hayır, değildi.

Öyle miydi sahiden?

Yani haklı mıydı? Will sadece anlık bir heves miydi? Daha fazlası olabilir miydi? Olamayacağını biliyordum.

Bunu herkesle yapabilirdim. İstediğim her şeyi yapabilirdim. Birlikte kaçabileceğim tek kişi Will değildi.

"Hissediyorsun, değil mi?" diye sordu Damon. "Bizim gibi çocukların, Will'in asla hissetmeyeceğini hissetmeye ihtiyacımız olduğunu? İyi olan her şeyi yok etme ihtiyacını. Çünkü herkes kendi başının çaresine bakmalıdır ve onları yenemiyorsan o zaman onlara katılırsın." Yaklaşıp saçımı okşayınca kalbim dışarı çıkmak istiyormuş gibi göğsümü ağrıttı ve ben de acının bitmesini istedim.

Bir dakikalığına bile olsa.

Kontrol istedim.

"Uyluklarının arasındaki karıncalanma" diye soludu, "bu sana bunun olmasına izin vermeni söylüyor çünkü arabamın arka koltuğunda kontrol sende olur."

Titredim, gözyaşlarım birikti ama vücudunu benimkine bastırdığında nefesim kesildi, gözlerim kapandı.

"Ve benimle işin bittiğinde" diyerek ağzıma soludu, "zaten asla gerçekleşmeyecek bir ilişkiden uzaklaşan kişi ilk sen olursun. Bunu benimle yapabilirsin. Onun kalbiyle oynama. Onun yerine beni kullan."

Ben kontrolde olurdum çünkü Damon'ı asla sevmeyecektim.

Asla kırılmazdım.

"İyiyimdir" diye fısıldadı gözlerime bakarak. "Gerçekten iyiyimdir Emory ve buna değmesini sağlayıp seni onun acısından kurtarırım. Tek yapman gereken hemen vazgeçmek."

Ellerimi göğsüne koyup nasıl olacağını düşündüm.

Onu üzerimde hissetmek nasıl olurdu?

O ağzı öpmek nasıl olurdu?

Bir an için nasıl olacağını düşündüm.

Daha sonra boğazımı temizleyerek uzun ve sert bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım.

İyi oynamıştı. Bunu kabul edebilirdim. Bu kadar kızı tavlamasına şaşmamak gerekiyordu çünkü herhangi birinin istediği tek şey seks ise Damon Torrance birinin zihnini manipüle etme konusunda hünerliydi. Birinin dünyayı kendi istediği şekilde görmesini sağlamak için gözlerine gözlükleri takıyordu.

Tanrı ona âşık olan kadına yardım etsin.

İlgimi çekmişti. Kendimden bıkmıştım ve bu çok çekiciydi: Bir geceliğine ben olamama fırsatı.

Ama Will, Em'den hoşlanıyordu. Başka biriyle yeni bir anı daha yaşamaktansa sonsuza kadar sinema salonunun anısıyla yaşamayı tercih ederdim.

Damon'ı ittim. "Ve sen kendine *arkadaş* diyorsun."

Bir an duraksayarak orada durdu ama sonra kıkırdayarak toparlandı. "En yakın arkadaşı" diye düzeltti. "Belki de beni seni denemek için göndermiştir."

Gözlerimi devirip havluyu etrafıma sardım ve suyu kapattım.

"Ya da göndermemiştir" dedi ve ona baktığımda gözlerinin yavaşça vücuduma indiğini gördüm. "Bu hoşuna giderdi, biliyorsun değil mi? Sanırım ben de hoşlanırdım aslında. Kesinlikle bir angarya olmazdı."

Göt.

"Çık dışarı" dedim.

Başıyla onaylayıp arkasını döndü. "Eh, denedim." Sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Will morlukları gördü mü?"

Gerildim.

"Gördüğünde olacaklara hazırlıklı ol" diye uyardı. "Bir polisle karşı karşıya gelirse başına ne gelir?"

Dışarı çıktı ve ben orada durdum, omuzlarım sözlerinin ağırlığıyla yavaşça çöktü.

Will morlukları asla görmemeliydi.

Bulaşık makinesini boşaltırken Ay alçakta asılı duruyordu ve mutfaktaki tek ışıktı. Bardakları ve gümüş çatal bıçakları yerleştirirken duvarda çınlayan saate, saniyeleri tik tak eden içerideki sarkacına bakmayı reddettim.

"Yatağına gitmen gerek" dedi bir ses.

Duraksadım, arkamda Martin'in sesini duymuştum.

Yanıma yaklaştı ve uzanıp bulaşık makinesinden birkaç tabak alıp bana verdi.

Kendimi hazırlayarak onları aldım. "Bundan sonra gideceğim" diye mırıldandım. "Söz."

Dönüp tabakları dolaba koydum ve sinirlenmesini bekledim. Her zaman bekliyordum.

Onun yerine bana, "Notların iyi görünüyor" dedi. "Ve çardak güzel oluyor. İnsanlar bana gelip iltifat ediyor."

Kirli kâseyi ve çatalı bulaşık makinesine koydu, ben de lavaboyu durulayıp tezgâhları sildim.

"Başvurmaya başlamak için hâlâ bir yılın var ancak hangi üniversiteyi istersen gitmen için sana yardımcı olmaya çalışacağım" dedi. "Tamam mı?"

Gözlerimdeki ani yanma hissini kırpıştırarak yuttum ve başımla onayladım. Bazen bu ruh hallerine katlanmak şiddete dayanmaktan daha zordu.

Ocağı sildim, kaşıklığı yerine koydum ve onun çıkmasını bekledim.

Ama sonra parmaklarının saçlarımı okşadığını hissettim ve orada ona bakmadan dikildim.

"Üzgünüm, biliyor musun?" dedi boğuk bir sesle ve boğazına oturmuş gözyaşlarını duydum.

Çenemi kilitleyip kendimi bırakmamaya çalıştım.

"Seni seviyorum Emmy." Durdu. "İşte bu yüzden gitmeni istiyorum. Bu ailede başarısız olmayan tek şey sen olacaksın."

Gözlerimi kapattım.

Lütfen sadece git. *Lütfen.*

"Birikiyor" diye açıkladı arkamdan, "tüm gün, her gün, doğru dürüst göremez hale gelinceye kadar. Sonra kafam karışıyor, kör oluyorum ve kontrolüm kayboluyor. Sanki bunu durduramıyorum."

Ve eve geldiğinde öfkesini benden çıkarıyor çünkü onu ispiyonlamam ve kaçmam.

"Yaparken ne yaptığımı bile bilmiyorum" diye mırıldandı. "Sadece duramıyorum."

Yanağımdan bir damla yaş aktı ama ses çıkarmadım.

"Onun ben olmadığımı biliyorsun" dedi. "Değil mi?"

Başımla onayladım ve ocağı bitirdim.

"Ön koltuğa geçmene izin verdiğimi hatırlıyor musun?" dedi biraz gülerek. "Annem senin çok küçük olduğunu söylemişti. Ancak ben araba yolundan çıkana kadar beklemiş ve sonra senin ön koltuğa geçmene izin vermiştim hani?"

Zorla güldüm. "Evet." Omzumun üzerinden ona baktım. "Annemler Philadelphia'dayken bodrumda kumar gecesi düzenlediğini onlara anlatmayacağıma söz verdiğim sürece."

Güldü. "Kuralları çiğnemeyi seven birinin polis memuru olması garip mi?"

"Hayır" dedim ona. "En iyi polisler onlardır. Bütün hileleri bilirler."

Sırıttı. "Doğru."

Peki bir suçlunun saklanabileceği daha iyi bir yer var mı?

Ancak bunu yüksek sesle söylemedim.

"Bugün sana bir şey aldım."

Dönüp ellerini kuruladı ve kahverengi bir çantanın durduğu masaya yürüdü. Uzanıp büyük, ciltli bir kitap çıkardı ve yanıma gelip onu bana verdi.

"Kullanılmış ama bugün kütüphanenin kaldırım satışının önünden geçerken gözüme çarptı."

En Büyük Derin Deniz Dalışları. Gülümsedim ve ilgimi belli ederek sayfaları karıştırmaya başladım. "Harika" diye cıvıldadım. "Fotoğraflar çok güzel."

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

Dönerek termosunu ve sefer tası çantasını aldı ve gece vardiyası için yola çıkmaya hazırlandığını anlayınca içime bir rahatlama yayıldı. Bir ciğer dolusu tatlı havayı içime çektim.

"Masa üstü kitaplarını seviyorum" diye temin ettim onu. "Hatırladığın için teşekkürler."

Yanıma gelip alnımdan öptü, dondum kaldım ancak o geri çekilince tekrar rahatladım.

"Güzelce kilitle" dedi. "Ve iyi uyu. Yedide evde olacağım."

"Hoşçakal."

İşe gitmek üzere ayrıldı ama sonunda arabasının motorunun caddede yok olduğunu duyana kadar hareket etmedim.

Alışveriş torbasını geridönüşüme atıp kitabımı taşıdım, yukarı odama çıkmadan önce kapıları kontrol ettim ve ışıkların kapalı olduğundan emin oldum. Lambayı kapalı bıraktım ve kitaplığıma yürüdüm, kitap sırasını tekrar dik konuma getirdim ve koleksiyonuma eklenen en yeni kitabı yerleştirdim.

Barselona: Bir Mimarlık Tarihi.

En Muhteşem 101 Mağara.

Her zaman Audrey: Altı İkonik Fotoğrafçı. Bir Efsanevi Yıldız.

Batı: Amerikan Kovboyu.

Haritaya Göre Dünya Haritasının Tarihi...

İki raftaki ciltli kitapların ağırlığından daha fazlasını taşıyan diğer tüm sırtları okuyarak geri çekildim. Bana bir tane verdiğinde onları rafa koymayı seviyordum. Hediyelerini sergilediğimi görmek onu memnun ediyordu ama aynı zamanda... bir şeyi başarmış hissediyordum. Bir kupa gibiydi.

Morluklar geçtiğinde ve kafamda hiçbir zaman kaybolmayacak olan anıları kanıtlayacak başka hiçbir şey kalmadığında, bunlar vardı.

Her tekrar ayağa kalkışımda bir kitap.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Yıllar boyunca bana başka eşyalar da almıştı, öfkesini her kustuğunda ve vicdan azabı hissettiğinde hediyeler almıştı ve bunlar da odanın çeşitli yerlerine yerleştirilmişti. Buraya geldiğinde her şeyi görüp hatırlasın diye arkamda bırakacaktım ama ben gitmiş olacaktım.

Gözlerimi indirdim.

En azından kendime bunu söylüyordum.

Büyükannem koridorun sonunda uyuyordu, odasındaki plakçalar A tarafının sonuna yaklaşıyordu ve ben onun sonsuza kadar yaşamasını istiyordum ama bazen...

Eğer o burada olmasaydı Martin çok daha kötü olurdu. Beni seven tek kişi oydu. Hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

Ama acı çekiyordu.

Olur da üniversiteye gitmem gerektiğinde hâlâ hayattaysa gidemezdim. Onu onunla bırakamazdım ve burada kalmam gerekirdi.

Bu düşüncemden dolayı kendimden nefret ettim ama...

Göçüp gitmesini istemesem de buradan çıkmam gerekiyordu.

Ne yapacaktım ben?

Hırkamı etrafıma sardım. Sadece kolsuz bluzumu giyiyordum. Perdelerimi kapatmak için arkama döndüm.

Ama birisi orada, odamın köşesinde, sandalyemde oturuyordu.

Nefesim kesilerek geriye sıçradım.

"Merhaba" dedi Will.

Gözlerim büyüdü ve zorlukla nefes aldım, kalbim hâlâ boğazımdaydı. "Neler oluyor ya?" Garaj yolunu görmek ve abimin gittiğinden emin olmak için pencereye koşup yanağımı cama yapıştırdım.

"Bu gece pencerende mum yok mu?" diye sordu.

Ama dinlemiyordum. "Deli misin?"

Dışarıdaki ağacın arasından görebildiğim kadar sokağı taradım ama Will'in kamyonunu göremedim. Uzağa park ettiğini umdum.

Buraya nasıl girmişti? Abim az önce gitmişti. Onu görmüş olabilirdi.

"Bir mum yakmalısın Emmy."

"Ben asla mum yakmam!" diye fısıldadım büyükannemin duymaması için. "Sonsuz Gece umrumda değil. Gitmek zorundasın."

Üstünde kot pantolon ve gözlerinin rengini buradan bile ortaya çıkaran asker yeşili bir tişört giymiş halde orada oturuyordu. Saçları dağılmıştı, sabahtan kalan jöle neredeyse kaybolmuştu ve şakaklarına öyle güzel yayılmıştı ki.

"Ne demiştim?" dedi alçak sesle. "Sen bana gelmezsen ben sana gelirim."

Sokağın sonuna gitmediysem ne olmuş! *Görevimiz Tehlike* maratonu çok önemli olsa da yapacak başka işlerim vardı ve o bu gece boş olup olmadığımı sormayı ihmal etmişti.

Kollarını sandalyeye dayamış halde bana baktı ve onu gördüğüm için vücudumda oluşan heyecana rağmen kaşlarımı çatmaya çalıştım.

"Emory Scott'ın duvarında Sid ve Nancy'nin posteri olduğuna inanamıyorum" diye şaka yaptı. "Biri gitarını bile güçbela çalan iki iğrenç keş."

"Lütfen" diye yalvardım alayını duymazdan gelerek. "Burada olamazsın."

Yavaşça ayağa kalkarken gözlerini benden hiç ayırmadı. "Ya da belki de kötü sonlu aşklara bir ilgin vardır."

O öne çıkınca geri adım attım. "Sadece git" dedim ona tekrar.

Ama üzerime doğru gelmeye devam etti. "Çok güzelsin" diye fısıldadı.

Başımı iki yana sallayıp ellerimi yumruk yaptım.

"Ama bana böyle bakmandan gerçekten sıkılmaya başladım" dedi ve ifadesi aniden ciddileşti. "Güvenilmez biriymişim gibi."

Güvenilir miydi peki? Benimle iyi niyetli olduğuna güvenebilsem bile buna hazır değildim. Hayatıma dahil olmasını istemiyordum. Ona iyilik yapıyordum.

Sinemadaki anlarımıza bayılmıştım ve bu anıyı sonsuza kadar saklayacaktım.

Ama Damon haklıydı. Dün eğlenceliydi. Aramızdakiler bitmişti.

"Gitmen lazım" dedim tekrar.

Gözleri bana odaklandı. "Ve bunu söylemenden gerçekten sıkılmaya başladım." Çenesi kasıldı. "Sorun ne? Dün muhteşemdi. Neden iyi olan bir şeyi kötüye dönüştürene kadar düşünmek zorundasın?"

"Sana hiçbir borcum yok" diye çıkıştım, "ve seni içeri davet etmedim, o yüzden git! Defol."

Durdu, gözlerindeki parıltı neredeyse gülümsemesi kadar yürek parçalayıcıydı. "Biliyorsundur, sana gerekenden daha iyi davrandım." Omuzlarını dikleştirdi. "Böyle kaç kız elde edebilirim biliyor musun?"

Parmaklarını şıklattı ve son birkaç gündeki o komik, rahat, tatlı koruyucu ortadan kayboldu.

İstediği her kızı elde edebileceğinin ve zaten ettiğinin çok iyi farkındaydım. Ona ilk dokunan ya da öpen ben değildim.

"Pekâlâ, sırf ilgini çekmek için seni zavallı bir köpek yavrusu gibi takip ettiğim tüm amansız ve sıkı çalışmamın karşılığını aldığım için şanslı yıldızlarıma teşekkürler!" diye bağırdım, ona haddini bildirerek.

Kovalayan kendisiydi! Ben değil.

Bana doğru bir adım attı ama sonra birisi adımı seslendi ve o durdu, ikimiz de birbirimize ters ters baktık.

Kanım kaynadı ve boynunun şimdiden hafif bir ter tabakasıyla parladığını gördüm.

Her şey sıcaktı. Hava karanlıktı, yakındık ve yatağım tam oradaydı.

Klitorisim bir kez zonkladı ve nefes almayı bıraktım.

Küçük bir ses tekrar "Emmy" diye seslendi.

Gözlerimi kırpıştırıp tuttuğumu fark etmediğim nefesimi serbest bıraktım.

"Emmy?" diye tekrar seslendi büyükannem.

Will'in sert duruşu biraz rahatladı ve gözleri yumuşadı.

Bakışlarımı indirdim ve başımı salladım ancak bir fısıltıdan fazlasını başaramadım. "Lütfen, sadece git."

Odadan çıkıp sağa döndüm ve büyükannemin yatak odasına ilerledim. Akşam esintisi beyaz perdelerini dalgalandırıyordu.

Büyük pembe sabahlığıyla yatakta doğrulmaya çalıştı.

"Hey, hey" dedim hızla yanına giderek ve takılmaması için kordonu oksijen maskesine kaldırdım. "Geldim. Buradayım."

Ben maskesini çıkarmasına yardım ederken o da daha dik oturdu ve yastıklarına yaslandı.

Maskeyi kaldırıp nefesini dinledim ve şimdilik iyi olduğundan emin oldum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sadece suya ihtiyacım vardı."

Bardağını alıp suyu yeniden doldurdum ve pipeti yerinde tutarak bardağı ona uzattım.

"Mumumu yakmayı unuttun" dedi, bir yudum alıp bana baktı.

Ona baktım, kaşlarım biraz önceki durumdan dolayı hâlâ çatıktı. Görünüşe göre bugün herkes sabrımı sınamak istiyordu.

"Bana öyle bakma" diye uyardı. "Git yak. Şüphesiz bu benim sonuncum."

Bu konuda tartışmanın bir yolu olmadığını bildiğim için dudaklarımı büzdüm. Gelecek Sonsuz Gece'de burada olmayabilirdi.

Peki.

Dönüp şömine rafına yürüdüm, artık kullanmadığı şömine için sakladığımız kibritleri aldım ve geceyarısı paçuli kokulu mumla-

rından birini pencere pervazına götürdüm. Güzelce yerleştirip alevin camdan görülebileceğinden emin olarak yaktım.

Ne kadar aptalca bir gelenek.

Gerçi Will bana hikâyeyi anlattığı için artık daha çekici bir yanı vardı. Cold Point cinayetinden bir yıl sonra, 1955'ten bu yana her 28 Ekim'de, Thunder Bay sakinleri onun ölüm yıldönümünde Reverie Cross için yatak odalarının pencerelerinde mum yakardı.

Basketbol takımı Edward'ın mezarına yıllık ziyaretlerini yaparken diğer herkes kurbanını onurlandırdı. Yapmazlarsa ölümün bile onun gazabını engelleyemeyeceğine kendilerini inandırmışlardı. Eğer mumunuz sabaha hâlâ yanıyorsa onun iyi tarafındaydınız.

Aksi olduğunda bir sonraki Sonsuz Gece'de başınıza kötü bir şey gelebilirdi.

Kötü şanstan korunmak için omzunuza tuz atmak kadar mantıklıydı bu.

Pencerede titreşen mumun yansımasını izledim ve sonra uzanıp diğer pencereyi kapattım. Mumun yanık kalmasını istiyorsa bir geceyi o sevgili rüzgârından mahrum geçirmek zorundaydı.

Will'in çıkıp çıkmadığını merak ederek pencereden dışarı hızlıca baktım.

Yanına yürüdüm ve bardağı alıp yere koyduktan sonra saçlarını yüzünden geriye taradım. Seksen iki yaşındaydı ve beş yüz yaşında görünüyordu.

Gözleri hariç. Kendi gözünde hâlâ on altı yaşındaydı ve arkadaşlarıyla keyifli bir gezintiye çıkmak için gizlice büyük adamın arabasını çalmayı planlıyordu.

"Burada bir oğlan mı var?" diye sordu.

Kaskatı kesildim. "Hayır Grand-Mère."

"Menteuse" diye karşılık verdi, bana Fransızca yalancı diyerek. "Qui c'est?"

"Kim kim?"

Çenesini arkama kaldırdı ve hızla döndüğümde Will'in kapı eşiğinde durduğunu gördüm.

Kahretsin. Ona gitmesini söylemiştim.

Ama o hafifçe gülümseyerek içeri girdi. "Allô" dedi. "Je m'appelle Guillaume."

Ağzım açık ona baktım, büyütecek bir şey yokmuş gibi şaşkır şakır Fransızca konuşmuştu. Guillaume, William'ın Fransız versiyonuydu.

Yuh ama.

Açıkçası İngilizce konuşmasına bile şaşırıyordum. Bana daha ziyade yalnızca emojilerle konuşan biri gibi görünmüştü.

Ama büyükannem gülümsedi. "Parlez-vous français?"

"Un peu" dedi parmaklarıyla iki-üç santim ölçerek. "Très, très peu."

Güldü ve Will'i sarılmak için yaratılmış gibi gösteren o tatlı gülümseme yüzüne yayıldı.

Büyükannemi küçümsediği için gözlerimi devirdim.

Un peu, götüm.

Büyükannem burada doğmuştu ama ailesi Fransa'nın Rouen şehrinden gelmişti. Otuzlu yıllarda Almanya'nın artan tehdidi yüzünden kaçmışlardı ve her ne kadar kendisi buradaki okulda İngilizce konuşarak büyümüş olsa da ailesi onun mirasını korumaya özen göstermişti.

O da annemi Fransızca konuşacak şekilde yetiştirmişti. Ben istediğim kadar iyi konuşamıyordum ama anlıyordum.

Will onunla konuşurken ağzından daha fazla Fransızca döküldü ve ben de dinledim.

"Umarım seni uyandırmamışızdır." Düşünceli görünüyordu. "Torununuz bana hak ettiğim sözlü dayağı atıyordu. Özür dilerim."

Kalbim biraz küt küt atmaya başladı ama sonra büyükannem güldü.

"Belki de hak edilmiştir" dedi. "Belki de benim gibi sinirlidir."

Ona bir bakış attım.

Tekrar yatağına yerleşerek maskesini kancadan çıkardı ve tuttu. "Beni taşıyabilecek biriyle tanışmam uzun sürdü" diye açıkladı. "Kırılmış insanların sorunu da budur Guillaume. Bir gün sana kalbimizi verirsek bil ki hak etmişsindir."

Gözlerim doldu ama sadece bir an için.

"Bana karşı sabırlıydı" dedi ona, gözlerinde uzak bir bakışla.

Büyükbabam.

Göçüp gideli uzun zaman olmuştu ancak gerçekten birbirlerine âşıklardı. En azından bir süreliğine mutluydu.

"Şimdi gidin" dedi bize, maskesini takmaya geçerken. "Yorgunum."

Eminim öyleydi... Film falan izleyebilirdik.

"Grand-Mère..."

Ama o bağırdı: "Gidin! Genç olun!"

Gülmek ve ona şu anda kırk üç yaşında olduğumu ve bunu çoktan aştığımı söylemek istedim ama mutlu olduğumu bilseydi bu onu da mutlu ederdi, o yüzden...

Maskesini takınca odadan çıktık, ben de kendi odama giden yolu gösterdim.

İçeri girer girmez kapıyı kapattım ve Will'in pencere pervazına mum koymasını izledim. Büyükannemin şifonyerinin üzerinde duran mumdu. Onu çalmış olmalıydı.

Kot pantolonundan bir çakmak çıkardı ve yaktı, küçük parıltı siyah gecede parlayarak canlanırken onu ortaya yerleştirdi.

Döndü, bana bakarken alev ışığı gözlerinde titreşti.

"O zaman bu gece film yok mu?" diye sordu odamda dolaşırken.

Gözlerine bakmadan başımı iki yana salladım.

"Ve bence" diye devam etti bana yaklaşarak, "gidebilecek olsan bile zaten gitmezdin."

Bir adım atarak ondan uzaklaştım, ikimiz de birbirimizin etrafında dönüyorduk.

Yine başımı iki yana salladım.

"Çünkü sen iyiden şüpheleniyorsun" dedi bana.

Sessiz kaldım ve o yaklaştığında uzaklaşmaya devam ettim.

"Üniversiteye gittiğinde ya da bu kasabayı terk ettiğinde de bitmeyecek Em. Hiçbir şey değişmeyecek. Hâlâ iyiye sahip olamayacaksın."

Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalıştım ama başaramadım.

"Çünkü sen hâlâ sen olacaksın" dedi.

Birkaç kez nefes alıp verdim ve sonra kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü. "Bunun olmasına izin vermek istiyorum" dedim ona, sonunda yukarı bakıp gözleriyle buluştum. "Bir parçam gerçekten istiyor Will. Neden biliyor musun?"

Baktı ve ikimizin de hareket etmeyi bıraktığını zar zor fark ettim.

"Çünkü biter bitmez senden bir daha haber almak zorunda kalmayacağımı biliyorum."

Gözlerine bakarken, güzel yeşilleri keskinleşirken ve omurgası dikleşirken gözümü kırpmadım.

Evet, senden kurtulmanın tek yolu seni becermek olurdu. Neredeyse baştan çıkarıcıydı bu.

Ama sonra gözleri parlarken dudaklarının gerildiğini gördüm.

Sustu, şaşkın görünüyordu ve ben de bocalayarak sözlerimi idrak etmesini, hemen pişman olduğum kanlı bir yolu kesmesini izledim.

Gözlerini indirdi, çakmağı cebine soktu ve kararlı bir nefes verdi. "Neden bu kadar kabasın?"

Ama aslında bir cevap istemiyordu. Arkasını dönerek yatak odamdan çıktı ve merdivenlerden aşağı yöneldi ve o anda içim parçalandı çünkü çok ileri gittiğimi biliyordum.

Bunu istememiştim.

Gitmesini istemiyordum çünkü ondan bir daha haber alamayacaktım. Yarın okula gittiğimde koridorda yanından geçecektim ama bu sefer bana bakmayacaktı.

Çok ileri gitmiştim.

Onun peşinden merdivenlerden aşağı koştum, son birkaç basamağı atladım ve tam o açarken ön kapıyı tekrar iterek kapattım.

"Özür dilerim" diye mırıldandım, tişörtünü belinden tutup alnını sırtına yasladım. "Ben sadece..." Sesim titriyordu. "Ben sadece... mutlu bir insan değilim Will. Ve haklısın, asla olmayacağım."

Gözyaşları boğazıma takıldı ve yaşları bastırmak için uzun ve sertçe gözlerimi kırpıştırdım. Bir kez daha karşısında ağlamak istemedim.

Orada öylece duruyordu, tek ses vücudundan gelen kalp atışıydı.

"Ben sana göre değilim" dedim ona.

Nedeni benim aksime zengin ve popüler olması değil, hayatımı daha iyi hale getirmesiydi. Onu sabırsızlıkla bekliyordum.

Ona ne veriyordum?

"Not edildi" diye soğuk bir tavırla yanıtladı. "Şimdi bırak beni."

Onun sert sesi karşısında gözlerimi sımsıkı kapattım.

Geri dönmeyecekti.

Ve bir perde inmeye ya da kalkmaya başladı ve hayatımda ilk kez kendimi durdurmayı reddettim. Çok üşümüştüm.

Ve o çok sıcaktı. Âdeta görünmez bir ip beni kontrol edemeyeceğim bir uçurumun kenarına çekiyordu.

"Kravatını geri istiyordun" diye fısıldadım.

Her nefeste sırtı hareket ediyordu. "Sende kalsın" dedi bana. "Ya da çöpe at."

Kapı koluna uzandı.

"Onun yerine benden bir şey ister misin?" dedim patlayarak.

Durdu, kolu tuttu ama çevirmedi.

Kalp atışlarım şiddetleniyordu ve yine çok ileri gittiğimi biliyordum. Bundan pişman olacaktım. Daha sonra ondan nefret edecektim. O da benden nefret edecekti. Abim beni kontrol etmek için uğrayabilirdi...

Ancak... umurumda değildi.

Anı yaşamak istiyordum.

Hırkamı omuzlarıma iterek kollarımdan çıkardım ve ona tuttum.

"Buna ne dersin?" diye yavaşça sordum. Ama sonra elimden zemine kaymasına izin verdim. "Hayır, sana olmaz sanırım."

Attığım hırkama bakınca zar zor nefes alabildim. Gitmiyordu ve ben de devam ettim.

Kolsuz atletimin eteğini alıp başımdan çektim, hava çıplak göğüslerime vurdu, vücudumun her santimi farkındalıkla canlandı. "Buna ne dersin?" diye mırıldandım, beyaz atletimi önünde tutarak.

Göğsü daha sert inip kalkıyordu ve âdeta donmuştu ve hareket edemiyordu.

Eğilerek kendimi sırtına bastırdım ve atleti bırakarak kulağına fısıldadım: "Bu da çok küçük. Sana söylemiştim Will Grayson. Biz... uymuyoruz."

Sertçe nefes verip omzunun üzerinden baktı. "Vücudunda bana tam olarak uyabilecek bir parça olduğuna bahse varım" diye şakalaştı.

Heyecanımı kontrol altında tutmak için altdudağımı ısırdım. Ellerimi gömleğinin içine soktum ve beline doladım, parmaklarımı karnında ve karın kaslarında gezdirdim.

Bacaklarımın arasında sıcaklık birikti ve onun yumuşak, gergin tenini, vücut kaslarını ve kıvrımlarını ve artık ellerimde değil ağzımda olmasını istediğim yerleri hissettim, neredeyse inleyecektim.

Will Grayson'da mükemmel olmayan hiçbir şey yoktu. Tanrım...

"Tişörtünü çıkarmak istiyorum" dedim ona.

Destek almak için elini kapıya koydu ve şakaklarındaki teri gördüm.

Bitkin görünüyordu. Az kalsın gülümsedim.

Bir süre sonra doğruldu ve ben de bunu işaret olarak aldım. Tişörtünü kaldırıp başının üzerinden geçirdim, yere bırakıp içeri girdim, kollarımı beline doladım ve sırtının bir kısmını dişlerime alırken tenimi ona bastırdım.

Nefesi kesildi, elini tekrar kapıya vurdu, ben de sırıttım.

Dişlerimi sırtına batırıp çektim ve onu öpmeden önce derisini yaladım. İnledi ve ben de onu tuttum, gözlerimi kapatıp vücudunun titrediğini hissettim. Sıcak ve baş döndürücü kokusu beynime sızdı.

Daha iyisini hak ettiğini bilmesini istedim. Başka biri olsaydım onun olacağımı ve onu çok seveceğimi bilmesini istedim.

Ellerimi göğsünden yukarı çıkararak köprücükkemiğinin çıkıntılarını, göğüs kaslarının arasındaki çukuru takip ettim ve sırtına öpücükler bıraktım.

Uzanıp elbise askısından desenli ipek bir atkı çıkardım ve gözlerinin etrafına sarmak için kaldırdım.

Geri dönmeye çalışarak uzaklaştı ama onu durdurdum.

"Bu ne için?" diye sordu.

Vücudumdaki her morluk zonkluyordu ve cevap vermem biraz zaman aldı. Sadece, "Kurallar" dedim.

Anlamadı ama itiraz da etmedi. Bana bakabilsin ve her şeyi göremesin diye atkıyı gözlerinin etrafına bağladım.

Etrafındaki dünyayı gözden kaçırdığında nefesi hızlandı, ben de onu çevirip yüzüne baktım.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

Parmak uçlarımda yükselerek kendimi ona bastırdım, kollarını vücuduma doladıktan sonra da kendi kollarımı boynuna sardım. "Ya şimdi?"

Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kalktı, elleri hemen gezinip beni tuttu. Parmaklarını sırtımın her yerinde gezdirdi, tenimi öğrendikçe baskı artıyordu ve sonra elini karnımdan yukarı kaydırıp memelerimden birini avucunun içine alırken aşağı eğilip dudaklarımı öptü.

Vücudumun her santimini kaplayan sıcaklık ve heyecan karşısında sızlanarak derin bir nefes aldım. Ayaklarımı yerden keserek ağzımda hareket etti, dilini dudaklarımın arasına kaydırdı ve ben de bunu ayak parmaklarıma kadar hissederek inledim.

Havayı bir ses deldi ama bacaklarımı beline dolayıp vücudunda kaybolduğumdan zar zor fark ettim.

Dudakları boynuma uzanarak emdi ve âdeta gözlerimin yuvalarında ters döndüğünü hissettim, sonra kollarımı ona doladım, daha da yaklaşmaya çalıştım.

"Will..."

İki eliyle kıçımı sıktığında tekrar ağzını buldum, neredeyse uzaktan gelen sesi algılamayacak kadar açtım.

Dudaklarımı ısırdı ve gözlüklerimi kafamdan çıkarıp masaya koydu.

Ses –bir çınlama– kulaklarımı tırmaladı ve sonunda gözlerimi kırpıştırarak açtım.

Telefonum. Martin için belirlediğim özel zil sesini duyunca ağzından uzaklaşarak başımı omzumun üzerinden mutfağa çevirdim.

Kahretsin.

Will'i uzaklaştırmaya çalıştım. "Cevap vermem gerekiyor."

"Verme."

Beni daha sıkı kendine çekti ve başparmağını tekrar tekrar meme uçlarıma sürterek beni yumuşak bir şekilde öptü.

"Lütfen." Onu bırakmak istemediğim için inledim. "Abim arıyor."

"Ve artık senin erkeğin benim." Göz bağını çıkarıp gözlerimin içine baktı. "Ben de senden bu geceyi istiyorum."

Beni merdivenlerden yukarı yatak odama taşımaya başladı ama telefon tekrar çaldı.

Üç kez aramıştı.

Will'in elinden kurtulup merdivenlerden aşağı koştum. "Cevap vermezsem eve gelip beni kontrol edebilir. Seni burada bulabilir."

Kolumu tutup beni geriye çekti. "O halde bırak gelsin." Yukarıdan bana baktı. "Umurumda değil. Beni senden uzak tutamayacak, bu yüzden bunu ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi."

Çıplak gövdem âdeta çığlık atıyordu ve her ne kadar karanlık olsa ve o pek bir şey göremese de morlukları fark edebilirdi. Üstüme bir şeyler giymem gerekiyordu.

"Bırak beni" diye mırıldandım endişeyle.

Ama bırakmadı. Beni kendine çekerek tekrar kollarının arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Bana bak" dedi.

Baktım, sesindeki yumuşaklık bana bir an için abimi ve vücudumu unutturdu.

"Ben..." Sustu, söyleyecek sözleri bulamamıştı. "Ben... senden hoşlanıyorum."

Kulağa, "Seni seviyorum" gibi gelmişti ve çenem titredi.

"Senden uzun zamandır hoşlanıyorum" dedi. "Onunla konuşursan büyü bozulacak ve gece bitecek çünkü sen güneşte aynı değilsin. Yarın yine sana neden sahip olamayacağıma dair çeşit çeşit nedenin olacak. Bu gece benimle kal. Onunla konuşma. Bu gece aramıza hiçbir şeyin girmesine izin verme."

Göğsümden hıçkırıklar yükseldi ve omuzlarını tuttum, muhtemelen haklı olduğu için kollarımı ona sarmak istedim.

"Ya da Mezunlar Günü'ne benimle gelebilirsin" diyerek bana bir seçenek sundu. "Yarın akşam."

Mezunlar Günü'ne mi?

Telefon tekrar çaldı ama biz sadece birbirimize baktık; ben onun kollarındaydım ve bacaklarım sallanıyordu.

Mezunlar Günü'ne gidemezdim ki. Bir elbisem yoktu. Dans edemezdim. Arkadaşlarının yanında olmak istemiyordum.

Martin buna asla izin vermezdi.

İnsanlar sadece gülerdi.

Ellerini ittirdim, telefon durmadan çalarken hırkamı almak için yere atıldım. Aşağıdan üstümü hırkayla örterek ona baktım.

"Hayır" dedim. "Artık gidebilirsin. Seni durdurduğum için özür dilerim."

Üzerime ilerledi ama ben dönüp koştum, hırkamı giyip telefonumu almak için mutfağa koştum.

Cevap verdim. "Merhaba?"

"Ne bok yapıyordun?" diye bağırdı Martin. "Dört kez aradım."

Will'in arkamda olup olmadığını görmek için neredeyse arkamı dönecektim ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Martin'in sesimdeki titremeyi duyacağından korktum.

"Özür dilerim. Ben..." diye kekeledim. "Telefonumu aşağıda bırakıp uyuyakalmışım."

"Tabii ki kaldın." Sesi kızgındı. "Bu gece rüzgâr bekliyoruz. Pencerelerin kapalı olduğundan, çöp kutularını içeri aldığından ve..."

Ama yüzlerce kez duyduğum emirlerin aynısını kulağıma havladığında düşüncelerim uzaklara kaydı.

Dudaklarımı yaladım, hâlâ Will'in tadını alıyordum ve ön kapının kapandığını duyduğumda boşluğun arkamda büyüdüğünü hissettim.

Ağlamak istedim.

Martin sonunda telefonu kapattı ve ben de girişe döndüğümde Will'in gitmiş olduğunu gördüm.

Suçluluk duygusundan ve kendimden nefret etmekten bıkmış bir halde orada bir dakika durdum. Tekrar yapmıştım. Ben aksi, küçümseyici bir korkaktım ve Will'in kendisi gibi birini bulacağını umdum. Mutlu, neşeli ve... eğlenceli.

En azından Mezunlar Günü'nde onun başka birinden hoşlandığını görmeyecektim.

Yukarı çıkıp büyükannemi bir kez daha kontrol ettikten sonra odama girdim, kapıyı kapattım ve telefonumu şarja taktım.

Pencereye yürüdüm, mumun titreşmesini izledim ve bir an için onu kendi haline bırakmayı düşündüm.

Ama hiçbir şeye inanmıyordum.

Hele hele Reverie Cross'a.

Mumu söndürünce oda karardı.

Ne var ki penceremin dışında görüş alanıma iki far girdi. Doğruldum, kaldırıma baktım ve mat siyah bir arabanın aniden hızlandığını, lastiklerinin ciyaklayarak hızla uzaklaştığını gördüm.

Gözlerimi kıstım ama hâlâ Will'in bıraktığı yerde, aşağıda duran gözlüklerim olmadan iyi göremiyordum.

Bu bir kamyon değildi; sanmıyorum. Will değildi.

Ve sonra onu gördüm. Dışarıdaki ağaçtan gelen altın ışıltıyı.

Hafif esintide sallanıp şıngırdadı; bronz zincir daha önce boş olan bir dala asılmıştı.

Biraz daha yaklaştım. Bu da neydi böyle?

Bölüm 15

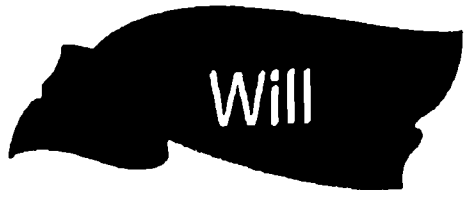

Günümüz

Aydın, makasla tenime hafifçe dokunarak ipliği keserken irkildim.

Ağzından bir sigara sarkıyordu ve ben onu aldım, mutfaktaki masaya otururken bir nefes çektim ve o da yanımda durup kolumun omzumla birleştiği yerdeki dikişleri aldı. Geçen hafta Emmy gelmeden önce ormanda debelenirken olan bir yaraydı.

Uzağa bakım, Aydın çalışırken Emmy'yi izledim.

Nasıl da kurnazdı. Doğruya doğru. Yıllar boyu eşek sudan gelinceye kadar dövülmek ona nasıl saklanacağını öğretmişti.

Emmy, geldiği siyah pantolonu ve Rory'nin beyaz tişörtlerinden birini giyerken mutfakta dolaştı ve etleri kızartıp biber, soğan ve peynir ekledi.

Ara sıra bana kaçamak bakışlar atıyordu ancak ben bakışlarımı ona kilitlemiştim.

Burada bir parça ekmek, şurada bir parça peynir. Sarmak için biraz peynir bezi, bir portakal ve biraz daha ekmek.

Yiyecek çalarken dikkatleri elden tabak almak ya da çekmeceden çatal çıkarmak için uzanan ele çekme biçimine hayran kalırken gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Aydın fark etmemişti çünkü Taylor'a onu izleme emri vermişti ve Taylor tam bir aptaldı. Köşede, ölü saatin altında duruyor, su şişesinin etiketini çıkarıyor ve arada sırada ona bakıyordu.

Ama bir kap almak için uzanırken veya dolaptan bir tava çıkarmak için eğilirken bakışları vücudundan aşağı kayıyordu.

Onu kontrol altında tutan tek şey Aydın'dı. Aydın burada olmasaydı Taylor'ın onunla ne yapmaya çalışacağını tam olarak biliyordum.

"Hiç içki ve sigaradan başka bir şey istedin mi?" diye sessizce sordum, sigarayı tekrar ağzına sokmadan önce bir nefes daha alarak.

Son bir kez nefes aldı ve izmaritini kahve fincanına attı. "Evet."

"Ne gibi?"

Cevap vermedi ve ona bir bakış atınca dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini gördüm. Her nasılsa bir bağlantı kurmuştu; her ay biri ona kaçak mal getiriyordu. Her şeyi yapabilecek acımasız bir savaşçı olmasına rağmen, bizi kontrol etmek için sahip olduğu diğer tek araç alkol ve tütündü.

En azından onları. Micah ve Rory benimle olabilirdi ama Taylor ya da Aydın olmasaydı çok fazla ilerleyemezdik. Ayrılmadan önce hâlâ onlardan birinin yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Bu kadar uzun sürmemeliydi. Sadece onu kırmanın bu kadar zor olmasını beklemiyordum. Kaçak malları nerede sakladığına dair hiçbir fikrim yoktu, üzerinden bir yıldan fazla süre geçmesine rağmen hâlâ bulamamıştım.

Taylor ocaktaki Emmy'nin arkasında yürüdü, saçından bir tutam alıp kokladı. Çenemi sıktım ve onun başını çevirip uzaklaşmasını izledim.

"Peki, aldın mı?" diye devam ettim Aydın'ı teşvik ederek. "İstediğin diğer şeyi?"

Dikiş iplerini kesmeyi bitirdi ve cımbızı alıp ipi derimden çekti. "Evet."

"O zaman onu dışarı çıkarabilirsin" dedim. "Onun gitmesini istiyorum."

"Onun güvende olmasını istiyorsun. Zaten güvende."

Ona gözlerimi kısıp baktım. Güvende değildi ve güvende olsa bile planları bozarak zaman çizelgemi hızlandırıyordu. Bu dikkat dağınıklığına ihtiyacım yoktu.

"Onu buraya benim getirttiğimi sanıyor" dedim.

"Ve gururun inciniyor."

Evet. Şu anda benim hâlâ takıntılı ve küçük beyinli olduğumu, birlikte geçirdiğimiz her ânın hafızamda canlı ve heyecanlandırıcı olduğunu sanıyordu.

Bunun olduğunu bilmesini istemiyordum. Asla.

Artık bir birey olmam gerekiyordu. Onu beni istemediğine pişman etmem gerekiyordu ve bu aşağılayıcıydı. Burada olmamalıydı.

"Ayarlayacağım" dedi bana.

Ona baktım.

"Onunla işimiz bittiğinde" diye açıkladı.

Yağmur lavabonun üzerindeki mutfak penceresine vuruyordu, Rory ve Micah en iyi kıyafetlerini giymiş odaya girerken güneş çoktan batmıştı ve Micah onun yanına koşup yemeği kokladı.

Emmy ona gülümsemedi ama uzaklaşmadı da.

"Ne tür alkolden hoşlandığını hiç söyledi mi?" diye sordu Aydın. "Votka, rom?.. Gevşemesine yardımcı olabilir. Bu akşam paylaşmayı düşünüyordum."

Bakışlarımı ona çevirdim ve bu tehdit karşısında sırtımı dikleştirdim.

Onu sarhoş edecekti. Herkesi sarhoş edecekti.

Hayır.

Son dikişi de çekince tıslադım ve bize bakan herkesin dikkatini çektim.

Aydın kulağıma eğilip fısıldadı: "Bir şeyler planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Nefesi boynumdan aşağı kayınca içimi korku kapladı. Onun bu kadar yakın olmasından nefret ediyordum.

"Bir yılı onların kulaklarına fısıldayarak, onları bana karşı kışkırtmaya çalışarak geçirdin" dedi sertçe, "ama ne burada ne de hayatın herhangi bir yerinde iktidarı ele geçirmek için gerekeni asla

yapamayacaksın William Grayson." Makası indirip gözlerimle buluştu. "Ben olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Uzaklaştı ve o bizi izlerken Emmy'nin gözlerine baktım ve yemeği karıştırmayı durdurmasına neden oldum.

Yıllar önce benzer duygular sergilediğini hatırladım, hatta arkadaşlarımın etrafında da benzer hisler vardı.

Burada benim için hiçbir şey değişmemişti.

Henüz değil.

Dışarısı gök gürültüsüyle yarıldı, yağmur camları dövdü ve herkes yemek masasına oturup sandviçlerini yerken Emmy'ye baktım. Onun varlığı her şeyi zorlaştırıyordu.

Eve döndüğümde Michael'ı öldürecektim. Em'i buraya gönderdiği için onun süslü takım elbisesini kendi kanına bulayacaktım.

"Mimar olduğumu nasıl anladın?" diye aniden sordu Emmy.

Gözlerimi Aydın'a çevirdim.

Kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Hediye" diye hatırlattı ona.

Ne hediyesi?

"Ben... anlamadım" diye yanıtladı. "Burada yapılacak pek bir şey yok. Çizim yapmaktan hoşlanacağını düşündüm."

Ona çizim kalemleri mi vermişti? Çizim kalemlerini nereden bulmuştu ki?

Üstünde pahalı siyah takımı ve siyah gömleğiyle orada oturuyordu; hepimiz Aydın'ın ısrarıyla giyinip tıraş olmuştuk.

İtiraf etmem gerekiyordu, güzel kıyafetler kendimi yeniden insan gibi hissettirmişti ama planının bu başlangıcını hiç takdir etmemiştim. Micah, Rory ve Taylor, Aydın'ın masaya hediye ettiği burbonun tadını çıkardı, sandviçlerini mideye indirdi ve şat üstüne şat attı.

Emmy, ana yemekle yaptığı çorbayı kaşık kaşık yudumlarken, ben de alkol kadar sandviçe de direnmeye çalıştım.

İçki şişesine baktım, dilim ağzımın içinde zımpara kâğıdı gibiydi. İçkinin boğazımı yakmasını istedim. Neredeyse iki yıldır temizdim ama yalnızca bir yıldır ayıktım ve hâlâ zordu.

Aydın'ın bunu bildiğinden emindim ve beni baştan çıkarmak da planının bir parçasıydı.

Uzattığı bardağı Micah'ya ittim.

"Uzmanlığın nedir?" diye sordu Aydın ona. "Ev mi? Gökdelenler mi?"

"Restorasyon" diye mırıldandı. "Kiliseler, oteller, şehir binaları..." Sonra bana baktı. "Çardaklar."

Zorla biraz sırıtarak çardağına yaptığımdan haberi olduğunu bildiğimi haber verdim ona.

Belki bunu hak etmemişti ama...

Tamam, evet, kahrolası kalbimi yerle bir ettikten sonra bunu bir nevi hak etmişti. Ben de ona ait bir şeyi kırmak istemiştim.

Sikerler. O gece sarhoştum ve sinirliydim.

"Evet, doğru yere gelmişsin" dedi Aydın ona.

Yarı gülümseyerek odaya baktı. "Sence ortalığı biraz temizlememin bir sakıncası olur mu?"

"Zaten öyle yapıyorsun."

Güldü ve yanaklarının kızardığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Et suyunu içmeye devam etti, ben de başımı kaldırıp onu inceledim.

Kızarmıştı. Neden?

"Peki Will sana Şeytan Gecesi'nden hiç bahsetti mi?" diye sordu Aydın'a. "Thunder Bay'de kutladığımız bir gündür. Aslında yaklaşıyor."

Sonra bana baktı, sandalyesine yaslandı ve sanki sıcakmış gibi gömleğinin yakasını açtı.

Gerildim. Şu anda onda ters giden bir şeyler vardı.

"Aslında o gece onun en iyi arkadaşlarından birinin evlendiğini duydum" dedi ona, ama aslında bana.

Michael ve Rika mı? Haberim yoktu bundan ama bunu bilmesine gerek yoktu. Şaşkınlığımı gizledim.

"Evden pek bahsetmiyor" diye yanıtladı Aydın.

Çünkü insanlar neyi sevdiğinizi bildiğinde zayıf noktanızı da bilirler ve ben Aydın'a güvenmiyordum. Güç kazanmak için buradaydım. Ailemin başına daha fazla düşman getirmek için değil.

Emmy şöyle devam etti: "Bu bir çeşit yıllık festival ama temelde yerel zengin çocukların ayrıcalıklarının keyfini çıkarmasına yarıyor."

Güldü. "Evet, o tipleri bilirim. Çıtayı yükseltmek çok aptalca, sonuçta onlara hiç meydan okunmamıştır."

Gözleri parlıyordu, cildi biraz terliydi. Ne oluyordu böyle?

"Kutlama Cadılar Bayramı'ndan önceki gece yapılır" dedi, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği bir konu hakkında engin bilgisiyle; "ve geleneğin bir parçası şaka yapmaktır."

"Kutlamalara katıldın mı?" diye sordu Aydın.

"Bir kere." Gözlerimle buluştu.

Bir kere mi? Ne zaman?

"Sana hiç anlatmadı mı Will?" diye sordu bana.

Gözlerimi kıstım. Kim? Peki bana neyi söylememişti? Şeytan Gecesi'ne mi çıkmıştı? Kiminle ve ne zaman?

Ama orada oturdum ve ne demek istediğini tam olarak biliyormuşum gibi davrandım çünkü sormayacaktım.

Kollarını masaya dayayıp eğildi. "Yaktığında, çardağın altına ne gömdüğümü buldun mu?" diye sordu. "Yoksa hâlâ toprağın altında mı?"

Yumruklarımı sıktım.

"Bütün bilmediğin şeyler" dedi. "Nasıl da habersiz. Değişmemen neredeyse rahatlatıcı."

Sandalyemden fırladım, sınırıma ulaşmıştım ve kontrolümü kaybetmiştim. Kolumu masanın üstünden geçirip tabağımı ve yemeğimi yere fırlattım.

"Bu evde keyfince dolaşıp yaşadıklarımın yarısını bile yaşamadan gelip boş boş konuşamazsın!" diye bağırdım.

Başını kaldırıp baktı, gözleri deliciydi. Sert ama kısık bir sesle, "Bu senin hayatın ve bu benim hatam değil" dedi. "Uyuşturucu

ve alkol ve daha fazla uyuşturucu ve alkol ve yıllar içinde kaç kadın?" Sonra masanın etrafına baktı ve ilk Micah'da durdu. "Senin hikâyeni biliyorum." Sonra bakışlarını Taylor'a çevirdi. "İrkiltici bakışlarına ve ucube yönüne dayanarak kitaptaki her kötü alışkanlıktan mustarip olduğunu varsayıyorum. Ne oldu? Seks sırasında poşeti kafasında çok uzun süre tuttuğun için neredeyse bir kızın ölümüne mi sebep oluyordun?" Başını iki yana salladı ve hepimize baktı. "Siz birer canavar değilsiniz. Birer şakasınız."

Kimse kıpırdamadı, sözleri havada kaldı çünkü herkes Aydın'ın ne yapacağını bekliyordu. Kimse onunla bu şekilde konuşmazdı.

Ama Emory böyleydi işte. Hızlı karar vererek insanları uzaklaştırmak ona kendisini daha iyi hissettiriyordu. Bizi anlamazsa kendisinden tek bir parça bile vermek zorunda kalmazdı.

Şu an sarhoş muydu?

Ve sonra jeton düştü. Kızarık ten, ter... Dökülen çorba kâsesini masanın üstünde bulup aldım ve kokladım.

Burbon kokusu hafifti ama oradaydı. Gözlerimi Aydın'a diktim, her şey yüzündeki hafif gülümsemede yazılıydı. Akşam yemeğine içki katmıştı.

Orospu çocuğu.

Ama ben bir şey yapamadan Rory konuştu.

"Bir kızı öldürdüm" dedi.

Orada sakin ve rahat bir şekilde otururken ona baktık.

"Aslında üç." Burbonundan bir yudum alıp bardağı yerine koydu. "Ve ayrıca dört adam. Onlara ilaç verip göle götürdüm." Durdu, bakışları düştü. "Karanlıkta. Geceleyin. Issızdı. Yalnızdık."

Em onu dinlerken hareket etmeden ona baktı.

"İlk başta onları incittim" diye devam etti Rory, anı kafasında canlanırken. "Onları yaktım, suya attım, kestim... Sırf bu beni onları öldürmeyecek kadar anlayışlı yapar mı diye görmek için. Kendimi o çizgiyi geçmekten alıkoyabilecek miyim diye görmek için."

Emmy'nin kaşları çatıldı ve nefesleri sığlaştı.

Orada burada yaptıklarının küçük bir kısmını işitmiştim ama asla onun ağzından duymamıştım. İlk geldiğimde mesafemi koru-

muştum, onu yoklamıştım ama bir süre sonra her şeyin göründüğü gibi olmadığını fark ettim.

"Üçüncüsünde" diye devam etti, "onları bağlayıp tekneden atmaya başladım."

Sesi artık neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

"Bir gece biri beni gördü" dedi bize. "Neyse ki ailemin sahibi olduğu maganda bir şerifti."

Bir içki daha alıp bardağı kafaya dikti ve sandalyesinden kalktı.

Emmy gözlerini ondan ayırmadan başını geriye yasladı.

"Ve inan bana, başlarına ne geldiyse hak ettiler" dedi. "Yedi tanesini de halledene kadar kimse beni yakalamadığı için çok mutluyum."

Takım elbisesinin ceketinin düğmelerini iliklediği ve uzun bir nefes alıp verdi.

"Akşam yemeği için teşekkür ederim" dedi ve masadan kalktı.

Odadan çıktı ve Micah bir dakika daha orada oturduktan sonra onu takip etti. Em gözlerini yere indirdi, muhtemelen kendini pislik gibi hissediyordu.

Acaba hiç öğrenecek miydi?

Aydın'a tekrar, "Gitmesini istiyorum" dedim.

Bana bir bakış attı. "Sana yardım edemem."

Ona dönerek devam etti: "Haklısın. Biz birer canavar değiliz." Masanın üstüne uzanıp burbonu aldı ve bardağına biraz daha döktü. "Kötülük yoktur. Bu, başa çıkamayacak kadar tembel oldukları karmaşık sorulara hızlı yanıtlar isteyen insanlar için sadece bir bahane. Her şeyin belirli bir düzende olmasının her zaman bir nedeni var."

"Onun gitmesini istiyorum!" diye hırladım.

Beni duymazdan gelip bir yudum aldı ve gözlerime baktı.

Başımı iki yana sallayıp Em'e döndüm. "Burayı neden sevdiğini biliyor musun? Çünkü burası olmasaydı yalnız kalırdı."

Aralarında oluşan bu dostluk hali onun açısından gerçek değildi. Aydın Kadir ayrılmak istemiyordu ve artık evinde bir kadın olduğuna göre gitmesi için bir neden de yoktu. Burası onun bölgesiydi, bok fırtınasının yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Utancı kaldıramadın, değil mi?" dedim ona. "İnsanların neleri sevdiğini öğrenmesini. Sapkın ve çeşitli sevişme şekillerini. Katı ailenizde her şey bir sırdı ve bu sorun değildi, ta ki... sen artık saklamayı bırakana kadar."

Hiçbir şey söylemedi, ifadesi okunamıyordu.

"Böyle birini tanıyorum" dedim. "Tek başına savaşmak zorunda kalana kadar istediği hayat için savaşmadı. Arkadaşlarına ve kız kardeşine o kadar sıkı tutunmuştu ki neredeyse bizi öldürüyordu çünkü o anda gitmemize dayanamamıştı ve ölmemizi tercih ederdi."

Aydın'ın bakışları titredi ve sonunda içinde bir şeyin çatırdadığını anladım. Dikkatli olmazsa burada ölecekti. Tek başına.

"Onu hiç affettin mi?" diye sordu Aydın, ilk kez nazik bir ses tonuyla.

"Aile affeder."

Gözlerini kırpıştırdı, kafasında bir şeyler dönüyordu. "Ama boyun eğmek zorunda kaldı."

Ağzımın kenarı yukarı kıvrıldı. "Aile affeder."

Damon öğrenmişti. Her şeyi berbat etmişti ama öğrenmişti.

Çok insanı fazlasıyla incitmişti ve her şeyini kaybetmişti, ne var ki ancak o zaman gururunun sevdiklerinden daha az önemli olduğunu fark etmişti.

Em'in gözlerini hissettim ve ona baktım, gözünü kırpmadan bana nasıl baktığını görünce neredeyse sarsıldım. Sanki içindeki duvarın küçücük bir kırıntısı aniden soyulmuştu.

Sessizlik odayı doldurdu. Aydın ve Em orada otururken Taylor yanımda sessizce içki içti.

Dövüşmek istedim. O, Taylor... boynumdan yukarı yükselen bu ateşten beni kurtaracak bir şey.

Şimşek gökte çakarak pencerelerden içeri girdi ve ardından gök gürültüsü duyuldu. Sonra etrafımızdaki ışıklar söndü, masada yanan tek lamba dışında oda karanlığa gömüldü.

"Kahretsin" diye homurdandı Taylor. "Tekrar olmaz."

Aydın oturduğu yerden kalktı, Taylor'a çenesini kaldırıp kendisini takip etmesini işaret etti ve ikisi de odadan çıktı. Muhtemelen sigorta kutusunu veya jeneratörü kontrol edeceklerdi.

Ama oturup sandalyeme yaslanırken hâlâ ona bakıyordum.

"O kadar da iyi değildin" dedim. "Çok uzun zaman vakit harcadığım büyük bir bahistin."

Gözlerime baktı. "Biliyorum."

"Daha güzel kızlar da vardı."

Başıyla onayladı, sesi yumuşamıştı. "Biliyorum."

Başparmağımı parmaklarımın iç kısmına bastırdım. "Daha nazik olan arkadaşlar."

"Evet."

"Seni aramadım" diye belirttim. "Yaklaşık dokuz yıldır seninle hiçbir şekilde iletişime geçmedim."

Ağzını açtı ama sonra kapattı, biraz daha sığ nefes aldı.

"Ne yaşadığın umurumda değil" dedim.

Yine başıyla onayladı.

"Beni seven insanlar vardı ve ben, beni sevmeyen biri için zaman harcadım."

Bakışlarımı boynuna çevirdiğimde kalbim küt küt atıyordu. Zeytin rengi teni hafif bir ter tabakasıyla parlıyordu.

"Anlıyorum" dedi.

Lanet kaltak. Her geçen saniye daha da sinirlendim, aletim şişti ve sertleşti.

"İletişime geçmek için yılların vardı ama geçmedin" dedim ona. "İnan bana, senin umurunda olmadığını iyice anlayacak zamanım oldu ve şimdi ben de umursamıyorum."

Boğazındaki yumrunun yukarı aşağı hareket ettiğini gördüm.

"Hayatıma devam ettim." Mum titreşti, evin bir yerinden bizi bir esinti okşadı. "Başkalarını öptüm, senin yüzüne dokunduğum gibi yüzlerine dokundum ve seninle hiç yapmadığım kadar vakit geçirdim."

Önemli değilsin.

Çenesi kasıldı ve ben onun sevimli küçük boğazına baktım, parmaklarım onu bu masaya çivileme ve çığlık atana kadar yeme isteğiyle kaşındı.

"Yıllar içinde tüm o geceler..." dedim ve bunu artık onun için mi yoksa kendim için mi söylediğimden emin değildim ama devam et-

tim. "Seni düşünmediğim yıllar. Seni içermeyen anı ve tarihle dolu neredeyse bir ömür. Sen hiçbir şeysin."

Bana baktı, artık cevap vermiyordu.

"Benimle ilgilendi." Sesim neredeyse bir fısıltıya dönüştü ve onun kimden bahsettiğimi bilmemesi umurumda değildi. "Beni dinledi. Beni gülümsetti."

Hareket etmedi.

"Yanımda durdu" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Arkadaşlarıma uyum sağladı. O zeki, akıllı, becerikli ve senin aksine boktan hayatına rağmen hâlâ insanları nasıl seveceğini biliyor."

Gözleri parladı, arkalarında bir ateş yanıyordu.

"Duşta çok seksi" diye daha çok alay ettim, "kumsalda, duvara yaslanmış, yağmurda arabanın kaportasında ve arka koltuğumda..."

Hırladı, sandalyesinden fırladı ve elini şamdana savurdu, mum yere düşerek söndü.

Kibirli gülümsememi engelleyemedim.

Masanın etrafından koşarak kapıya yönelse de onu yakalayıp duvara yasladım.

Ama ben biraz daha çapkınlıklarımı yüzüne vurmaya ya da elimi onun sevimli küçük boynuna dolamaya fırsat bulamadan, beni sertçe göğsümden itti.

Tökezledim ve sandalyeye düştüm, sonra o da üzerime geldi; aşağı baktı ve yumruğuyla boynumu sıktı.

Nefesim kesildi, artık tamamen serttim.

Hızlı ve sığ soluklar aldı, beni dişleriyle öldürmek istiyormuş gibi öfkeliydi.

Kahretsin.

İnledim. *Tanrım, kucağıma otur lütfen.*

Öfkeden köpürürken gözlerini aradım, kontrolünü kaybetmesini bekledim. Büyüdüğünü, korkmadığını ve bundan hoşlandığını itiraf etmeye istekli olduğunu ve şu anda kıçını bu masaya eğmemi, onu becermemi ve saçını destek olarak kullanmamı çok seveceğini göstermesini.

Ancak yapmadı. Tekrar hırlayarak hızla arkasını dönüp odadan dışarı çıktı ve peşinden gitmem yalnızca iki saniye sürdü.

Yemek odasının kapılarını açıp hışımla koridora fırladım ve onun benden kaçtığını gördüm.

Peşinden koştum.

Arkasına bakınca beni gördü ve hızla uzaklaştı ama onu yakaladım.

Onu kollarıma aldım, göğsümü sırtına bastırdığımda ciyakladığını duydum. Onu oturma odasının karanlık kapısına ittirdim ve uzanıp çenesini ellerimin arasına aldım.

Elimden kurtulmaya çalıştı ama kan akıtması ya da boğazımı parçalaması umurumda değildi. Bunun sonunu getirecektim.

Sorularım vardı. Mesela neden bana evde neler olduğunu anlatmamıştı? Ya da neden bana güvenmemişti?

Sabırlı biriydim. Anlardım.

Onu hayal kırıklığına uğratmazdım.

Ama bana güvenmemekle kalmadı, saldırdı ve bunun nedeni artık umurumda değildi. Hepimiz boktan şeyler yaşıyorduk.

Masada söylediğim her şeyi bitirmeye ve dinlemesini sağlamaya hazır bir halde kulağına eğildim çünkü bu bana borcunun en küçüğüydü ama...

Hızlı soluklar ve inleme sesleri kulaklarıma çarptı, duvardan bir gümbürtü geldi ve bakışlarımı aralık kapıdan misafir odasına diktim. Micah'nın kitap raflarına bastırıldığını, Rory'nin de arkasından ona ittirdiğini gördüm.

"Tanrım, kahretsin" diye soludu Rory ve Micah'nın ensesindeki saçları yumruklayıp boynunu ısırdı.

Em nefes verip bana yaslandı ve yanağımı onunkine bastırdım, birlikte karşımızdaki manzarayı izledik.

Lanet olsun, eğer mahremiyet isteselerdi kendi odalarında olurlardı.

İkisi de tişörtsüzdü, Micah önündeki rafları tutuyordu, siyah saçları gözlerindeydi, Rory ise bir eliyle bacağının kalçasıyla birleştiği kıvrımı, diğer eliyle de omzunu kavramış halde ittiriyordu ve ikisinin de pantolonları kalçalarındaydı.

Emory donmuştu, gergindi ama direndiğini tamamen unutmuştu.

Rory'nin normalde bakımlı olan saçları alnına dağılırken Micah'nın sırtında ter parlıyordu; kaşları tutku, acı ve kontrol edilemeyen bir ihtiyaç karışımıyla şekillenmişti. Ağzı Micah'nın teninde geziniyor, onu daha hızlı becerirken ısırıyor ve kokusunu içine çekiyordu.

Nefesimi verdim, kolumu ona daha sıkı doladım ve Micah'nın yüzünden çeşitli ifadelerin geçmesini izledim.

Onlara baktığınızda kontrolün Micah'da olduğunu sanırdınız. Daha büyüktü, daha uzundu, daha kaslıydı ve tamamen karanlık ve tehlikeli bir havası vardı.

Ancak değildi. Baskın olan Rory'ydi ve Micah bunun her saniyesini seviyordu çünkü tek istediği aşktı.

Ben de böyleydim. Emmy de Rory gibiydi.

Benim için mükemmeldi.

Kendine izin verdiğinde.

Rory'nin uzanıp Micah'nın zaten uzun ve dik olan aletini pantolonunun içinden çıkarmasını ve daha hızlı ve daha sert bir şekilde ileri gidip gelirken onu okşamasını izledik. Başını geriye atıp hırladı, Rory boşalarak aletini daha hızlı sokup çıkarırken Micah rafları salladı ve kitaplar yere düştü.

Sadece bir an nefeslendikten sonra Micah'yı kanepeye itip pantolonunu indirdi ve önüne çöküp koyu tüylerle çevrelenmiş erekliğini ağzına aldı ve memnuniyetinin karşılığını verdi.

Micah koltuğuna yaslanıp Rory'nin kafasını okşadı, onu tekrar tekrar aletinin üzerine indirip kaldırırken karın kasları ve kolları gerildi.

"Bunu hiç bir erkeğe yaptın mı?" diye sordum Emory'ye.

Yeni uyanmış ve arkasında olduğumu fark etmiş gibi geri çekilmeye çalıştı.

"Bunu sana hiç yapmadım" diye karşılık verdi.

Onu döndürdüm ve elimi lanet olası pantolonunun altına kaydırıp bacak arasına daldım. Tam da tahmin ettiğim gibi sıcak ve ıslaktı.

Emory inledi, hissi kolumu karıncalandırdı ve altdudağını dişlerimin arasına aldım, bunu bu kadar özlemiş olmama öfkelendim.

Bütün arkadaşlarım kontrolü severdi. Onları baskı altında tutmayı ve Rika, Banks ve Winter oyuncaklarıymış gibi yalvartmayı.

Ben değil.

Emory üzerimde hâkimiyet kuruyordu ve ben bunun başka türlü olmasını istemiyordum. Sınıfta, kütüphanede, sinemada, kamyonumda... Onun kıçıma girmesini izlemek gerçek seksten daha iyiydi.

Yaramaz bir oğlandım ve terbiye edilmem gerekiyordu.

Hırlayarak beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben elimi kaldırıp parlak parmaklarımı yüzüne sürttüm.

Ve sonra ağzına saldırıp öptüm, kemirdim, emdim ve tatlı etini çekiştirdim ve bir kez inledikten sonra beni tekrar itmeye çalıştı.

"Dövülmeyi kaldırabildiğini biliyorum" dedim dudaklarının arasından fısıldayarak, "ama bu senin alışık olduğun türden değil."

Misafir odasının kapılarından geçerek onu diğer kanepeye ittim, Micah ve Rory'nin birkaç adım ötede hâlâ seviştiğini görmezden geldim ve üstüne eğildim, tişörtünü yırtıp açtım ve memelerinin arasındaki sutyeni kavrayıp tüm gücümle çektim ve parçalandığını duydum, güzel memelerinin altın tenini ortaya çıkardım.

Ben onun üzerine abanırken ellerini bana savurarak mücadele etti, bacakları iki yana açılırken gülümsedim.

Onu öpmek için dalmadan önce "Vur bana" diye fısıldadım dudaklarına. "Senden sonra becerdiğim herkes için bana vur. Seni unuttuğum tüm geceler, becerdiğim senden on kat daha seksi memeler ve götler için."

"On mu?" diye benimle alay etti. "Gerçekten mi? Hadi ama. Bundan daha seksilerini karşılayabilirsin! Belki yirmi kat daha seksisini! Numaraları hâlâ duruyor mu?"

Acı bir şekilde güldüm, ayağa kalkıp pantolonunu indirdim, külot giymiyordu çünkü onu dün almıştım. Tekrar aşağı inip ağzımı onunkine bastırdım ve ona ittim.

Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirdim. Tanrım, çok seksiydi.

"Damon haklıymış." Bana kendisini bastırdı. "Sen daha küçüksün."

Kalbim göğsümde gümbürderken, ciğerlerimi ateş doldurdu ve ayağa kalktım, kıçını aşağı çektim ve bacaklarının arasına dalarak ağzımla kapattım.

Bağırdı. "Will... Ah!"

Daha küçük değildim. Ve Damon'ın çıplak görüntüsünü nasıl bildiğinin hatırlatılmasına gerek yoktu.

Emip çekiştirerek, öperek ve ısırarak altımdaki nankörü hiç tereddüt ve merhamet etmeden yedim. O altımda kıvranıp uzaklaşmaya çalışırken, dudaklarını yaladım, derisini ısırdım ve dilimle klitorisine hafifçe vurdum.

Nefes almak için çabaladı, meme uçları küçük taşlara dönüşürken gergin karnında tatlı bir ter tabakası parlıyordu.

Sonra... inlemeler havayı doldurdu, vücudu titredi ve başını kaldırıp onu yalamamı izlerken kalçaları genişçe açıldı.

"Will..." diye soludu, parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek.

Ayağa kalkıp ceketimi çıkardım ve omzumun üzerinden baktığımda bizi izleyen Micah'nın sırıttığını gördüm. Rory, benim ona yaptığım gibi Micah'ya hizmet ederek aletini yutuyordu.

Tekrar aşağı daldığımda biraz yavaşladım, etini öptüm ve yalamadan önce dilimi içeri soktum, tadı o kadar sıcak ve ıslaktı ki.

Sırtı kanepede büküldü ve titreyerek omuzlarımı tırmaladı ve başını geriye attı.

Dilimle klitorisine hafifçe vurarak tekrar tekrar ağzıma çektim, memeleri büyük patlamayı ararken yükselip alçalıyordu, ağzıma kendini bastırmaya ve beni sürmeye çalışıyordu.

"İyi geldi mi kızım?" diye Micah ona seslendi.

Emory başıyla onayladı, gözleri kapalıydı ve nefes nefeseydi. "Evet."

Dişlerinin arasından nefes alarak, "Seninle işi bitince kıçını yanıma getirmeyi unutma" dedi. "Rory gibi dizlerinin üzerine çök ki ikinizin de emmesini izleyeyim."

İhtiyaçla zonklarken aletimden zevk suyu aktı.

"Evet" diye inledi.

Elimi karnına koydum, titrediğini ve nefeslerinin düzensizleştiğini hissettim. Birkaç kez nefes çekip tuttuğunda orgazm olmak üzere olduğunu anladım.

Arzuyla kıvranıp kudururken kendimi ayağa iterek kalktım, alnım terlemişti.

Onu oraya getirmek istedim. Asla durmak istemiyordum.

Ve eski ben durmazdı.

Tepeden ona bakarken nefesimi toparlamam biraz zaman aldı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve durduğumu anlayınca gözlerini açtı.

"Ne..." diyerek nefesini verdi.

Eğilip yüzüne yaklaştım. "Bunu bitirmem için hazır olduğunda" dedim. "Bana gel."

Ağzı bir karış açık halde kaşlarını çattı.

"Yatağım üçüncü katta." Ayağa kalkıp ceketimi aldım. "Gel ve benden bunu iste."

Bacaklarımın arasındaki uzunluk pantolonumda bir delik açmaya çalışırken oradan ayrıldım, Micah'nın kahkahası beni merdivenlerden yukarı takip etti. İki saniye sonra da Emmy'nin misafir odasında fırlattığı bir vazonun parçalanma sesi geldi.

Bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Hapishaneden, detokstan ve 17 yaşındayken annemin kendisini götürmemi istediği, açık hava sinemasında gösterilen iki Doris Day filmine katlanmaktan bile daha zordu.

Toplamından.

Bölüm 16

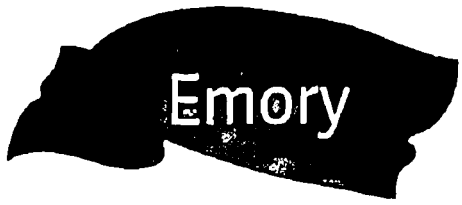

Dokuz Yıl Önce

"Al bakalım." Bay Kincaid bana lastik bantla tutturulmuş bir paket üniversite broşürü verdi. "Başvuru yaptığında kabul mektuplarını evine gelir."

Bana göz kırptı, ben de ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Masasına uzanarak kitapçıkları aldım. "Teşekkürler."

Er ya da geç bununla baş etmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Ofisinden çıktım ve ana ofisten geçerek koridora yürüdüm. Abim üniversiteye gitmemi bekliyordu. Hemfikir olduğumuz ve ondan direnç görmediğim tek alan buydu ama seçimlerimi öğrenirse bu değişebilirdi. Onun bu konudaki fikrine hazır değildim, bu yüzden dekandan şimdilik broşürleri benim için istemesini rica etmiştim. Başvurmak ve kavgalarla yüzleşmek için hâlâ bir yılım vardı.

Birkaç öğrenci koridora ilerlerken kapılardan içeri girdim ve üstteki kitapçığı açtım.

"Ooo, Berkeley." Birisi kitapçığı elimden kaptı.

Başımı çevirdiğimde Elle'in broşürü karıştırdığını gördüm. Broşüre uzanarak, "Hey" diye azarladım.

Uzaklaşıp baktı. "Buradan daha fazla uzağa gitmen zor" dedi. "Ama sanırım istediğin bu."

Kitapçığı geri çaldım. "Evet."

Berkeley ülkenin diğer ucundaydı ve ailemin bana ayırdığı üniversite fonuyla muhtemelen iki yılı karşılayabilirdim.

Ancak bunu kullanmayı planlamıyordum.

Dün gece Will gittikten sonra neredeyse hiç uyumamıştım, gecenin çoğunu onu zihnimde tekrar oynatarak geçirdim; bir yanım ilk denemesinde gitmesine izin vermem gerektiğinden emindi, diğer yanım ise ikinci seferinde gitmesine izin verdiğim için üzgündü.

Ama aklımı kurcalayan tek bir konuya karar vermiştim: Üniversiteye gitmek için ayrıldığımda büyükannem hâlâ hayattaysa, fon Meridian City'deki en iyi huzur evinin bir yıllık masrafını karşılamaya fazlasıyla yeterdi.

Bu onu abimin evinden çıkarırdı ve ben de endişelenmeden okula gidebilirdim.

Tek yapmam gereken, eğitimimin masraflarını karşılamak için bir –on– burs kazanmaktı.

İleriye baktığımda bir grup öğrencinin güldüğünü duydum.

Will okul dolapların önünde duruyordu, etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi, kollarını Davinia Paley'ye dolayarak onu yerden kaldırdı ve gözlerine baktı. Kız ona gülümsedi.

Kalbim sıkıştı ve ağzım kurudu.

Bir an duraksadım, gözlerimi kırpıştırdım ve hızla başka tarafa baktım. *Görünüşe göre Mezunlar Günü randevusunu bulmuş.* Ne salak.

Elle benim yanımda durdu ve ben tekrar ona bakarken gözlerimi takip etti. Davinia'yı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tutup onunla konuştu, şakacı ve mutlu görünüyordu, bu sırada etraflarındakiler kıyafetleri, arabaları ve arkadaşlarıyla asla ait olamayacağım bir *Teen Vogue* reklamı gibi görünüyordu.

Bana bakınca gözlerimi kaçırdım ve arkamı döndüm. Olması gereken buydu.

Koridorda ilerlemeye devam ettim ve geçerken Will'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Elle ile ben köşeyi dönüp dolabımın önünde durduk.

"Seni sınıfta görecek miyim?" diye sordu.

"Of."

Alayla güldü çünkü edebiyat derslerinden nefret ettiğimi biliyordu. Koluma dokunarak devam etti. "Belki öğle yemeğinde görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Broşürleri dolabıma atıp şimdilik okulda sakladım ve defterimi, *Gazap Üzümleri*'ni ve sabah için gerekli diğer malzemelerimi çıkarıp çantama tıktım.

Ancak Will ve arkadaşlarının kahkahaları köşeyi dönünce çantam daha da ağırlaştı, sabrım ve sessizliğim tükendi. Şu an sınıfta oturamazdım.

Yapabilmeyi isterdim. Ona beni rahatsız etmediğini göstermeyi. Davinia'nın beni rahatsız etmediğini.

Beni sert ve umursamaz görmeliydi.

Çok iyi bildiğim bir oyundu bu.

Ama dolabımın kapısını çarparak kapattım ve koridorda yürüdüm, edebiyat sınıfını geçip bir kat yukarıdaki sanat odasına gittim.

İlk ders hep boş olurdu ve Bay Gaines son âna kadar gelmezdi. Odada bir saat kalabilirdim.

Çantamı her zamanki çizim masama bırakarak gözden kâğıt rulolarımı çıkardım ve tabureme yerleşip her şeyi yaydım ve işe koyuldum.

Zil çaldı, öğrenciler kapıların açıldığı koridorlardan aşağı koştu ama çok geçmeden her şey sessizleşti ve benim duyabildiğim tek ses, küçük sığınağımın karanlık, sessiz duvarlarının ötesinde derslerine başlayan öğretmenlerdi.

Cetvellerimi kullanarak, yıllar önce St. Killian's terk edildiğinde harabeye dönen mezarlığın yakınındaki Çan Kulesi'ni yeniden tasarlamaya devam ettim. Kalkan duvarlarını ölçtüm, ayrıca eklediğim küçük dekoratif çatı pencerelerinin her biri için

çizgiler çizdim. Bu bir ödevdi ama bir gün gerçekleşmesini görmeyi çok isterdim.

Bu şehre olan nefretime rağmen burayı seviyordum. Tarih kokuyordu; sır ve geleneğin cazibesi... Yıllara dayanan gizemler ve mimari... Kaybolacak çok fazla kuytu köşe vardı. Yalnızca çocukluğumda yılda bir kez halka açılan yeraltı mezarları veya Torrance bahçesi labirenti gibi yerler değil, aynı zamanda her cadde ve sahil şeridinin bir hikâyesi vardı âdeta.

Dünyadaki bir bina, dünyadaki bir binaydı. Thunder Bay'de tasarlanan bir bina tek başına ayakta duramazdı. Daha büyük bir yapının parçası olmalıydı.

Hâlâ haftalarımız olmasına rağmen bitirmeye yaklaşarak tasarımım üzerinde çalıştım. Çan Kulesi'ni yeniden dikmek, daha yüksek hale getirmek, böylece ona tırmanıp denizin tadını daha fazla çıkarabilmek ve daha fazla çan eklemek istedim.

Ve belki bir fener. Tepede titreyen bir ışık.

"Çan kulesinin kemerine bir fener as" diye tekrarladım kendime çizerken. "Karadansa bir, denizdense iki..."

Ama daha sonra aklıma gelen, "Paul Revere'nin Geceyarısı Yolculuğu" şiiri değildi. Durup düşündüm.

Ya da belki... Tepede Reverie Cross için sürekli yanan bir mum, fakat elektrikli...

Gözlerimi devirdim, düşüncelerimi bu fikirden uzaklaştırdım ve kalemimi yere bıraktım.

Aptal.

Okul çantama baktım, uzanıp askısını aldım.

Kaldırıp cebini karıştırdım ve dün gece birisinin ağacıma bağlı bıraktığı o parlak, bronz bibloyu buldum.

Dışarı çekip çantayı bıraktım ve dirseklerimi masaya dayayıp inceledim.

Paslı ve yıpranmış iskelet anahtarı inceleyerek ne işe yaradığına dair bana ipucu verebilecek herhangi bir iz aradım, ardından zinciri parmaklarımın arasından geçirerek takılı anahtarlığa bir göz attım.

Bir tür toprak kaptı. Ya da tütsülük belki?

Şaşkın bir halde elimde evirip çevirdim. Neden biri bana bunu vermiş ama amacını söylememişti ki? Onu bırakanın Will olduğunu sanmıyordum. Dün gece beni gördüğünde verirdi.

Gerçi evimin önüne park edilmiş o araba...

Aklıma gelen tek şey bunun bir kanıt olduğu ve birisinin bir suçu üstüme attıydı ancak bu abartmak olurdu.

Sonra fark ettim.

Anahtarlıktaki yarıklar. Tütsülükteki.

Havalandırma deliklerine benziyordu.

Bu bir buhurdanlıktı. Kiliselerde kullanılırdı.

Kasabadaki katedralde bir tane vardı. Büyük bir tanesi çan dili gibi sallanıyordu.

Taslaklarımı toplayıp gözüme tıktım ve çantamı alıp sınıftan koşarak çıktım.

Katedrale adım attım, buraya her girdiğimde gözlerim yukarı kayıyordu. Buraya gelmeyi hep sevmiştim. Huzurluydu ve burada, halka açık bir yerde yalnız kalmak insana tuhaf gelmiyordu. Beklenen bir durumdu.

Elbette Thunder Bay'de nadiren de olsa Martin, büyükannem ve benim birlikte gidebileceğimiz bir tapınak olsaydı çok memnun olurdum ama nafile. Bunun için Meridian City'ye gitmemiz gerekiyordu.

Ancak işime geliyordu. Bir süre saklanmam gerekse Martin beni asla bir Katolik kilisesinde aramazdı.

"Emory?" dedi birisi arkamdan.

Döndüğümde Peder Behr'i gördüm. Onu herkes tanıyordu.

"Günah çıkarmak için mi geldin?" diye şakalaştı. "Önce seni vaftiz etmem gerekir."

Kıkırdayıp göğsümün üstünde duran askıyı tuttum. "Hâlâ nasıl agnostik bir Yahudi olabilirim bulmaya çalışıyorum Peder. İşleri karmaşıklaştırmayalım." Ona gülümsedim. "Yine de sizi gördüğüme sevindim."

Yanıma gelip durdu. Bazı inananlar sıralarda diz çökmüş, birkaçı da düşüncelere dalmıştı, yanımdaki mumlar bağlılıkla yanıp sönüyordu.

İsa'nın durakları etrafımızdaki duvarlara sıralanmıştı ve ben başımı geriye eğerek hayran hayran nervürlü tonozlara bölünmüş görünen sütunlara ve uçan payandaların bir ağaç gövdesi misali dallara yayılmasına baktım. Harika bir duvar resmi tavanı süslüyordu.

"Buraya çok sık geliyorsun" dedi bana.

"Mimari yüzünden." Gözlerimi tavanda tuttum. "Ve çok sessiz."

İç çekti. "Ne yazık ki evet."

Bu durumdan memnun görünmüyordu ve ben de oranın daha yoğun olmasının kendisi ve kilise için daha iyi olacağını fark ettim.

Omzuma pat pat vurdu. "Gezin" dedi. "Ve acele etme."

"Teşekkürler."

O gidince aradığım kilidin türünü inceleyerek anahtarı tekrar çıkardım. Minyatür buhurdanlığı parmaklarımın arasında yuvarlayarak yukarı baktım ve muhtemelen benimkinin yarısı kadar uzun ve iki katı genişlikteki büyük anahtarı inceledim. Bir iple asılıydı ve kilisenin yan tarafına, mihrabın üzerindeki sivri kemerin yakınına sabitlenmişti.

Sonra bakışlarımı kaldırdım ve yukarıdaki galeriyi gördüm. Yukarıda bir kapı vardı.

Anahtarı elimde tuttum ve kimsenin dikkat etmediğinden emin olmak için etrafıma baktım.

Sonra neften yan koridora ilerledim, aralığı geçtim ve çapraz kapıdan sola döndüm.

Merdivenleri tırmanarak döner merdivenin etrafından dolandım ve nefe bakan balkon sahanlığına geldim.

Sağımda kemerli bir ahşap kapı varken zeminde kovalar ve tenteler seriliydi, tamir uzun zaman önce bırakılmış görünüyordu ve Peder Behr alt kattaki sıraları zar zor doldurduğundan galeri artık oturmak için kullanılmıyordu.

Vitray pencerelerden içeri sızan, eski halıda kırmızı ve mavi renkte parıldayan ışık dışında burada hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.

Avucumu açarak anahtardan kapı kilidine baktım.

Nabzım bir tık yükseldi, içimi endişe ve heyecan kapladı.

Ama bu bir bakıma midemi bulandırdı.

Kapıya yürüyüp anahtarı hazneye soktum ama kolu tutup çevirdiğimde hiçbir şeyin kilidini çevirmeden kapı açıldı.

Anahtarı çıkardım ve okul ceketimin içine soktum, kapıyı ardına kadar açarken eski menteşelerin gıcırdaması karşısında ürktüm.

Kahretsin. Etrafıma gergin bir bakış attım, hâlâ etrafta kimsecikler yoktu.

Sonunda kapının içine baktım ve başka bir sarmal merdiven gördüm.

Gözlerimi kıstım. Bu bir kuleye gidiyor olabilirdi.

Telefonumu çıkarıp el fenerini açtım ve merdivenleri çıktım; ayakkabılarımın altındaki taş, pürüzlüydü. Tırmandıkça tırmandım ve sağ tarafta bir kapı gördüm.

Anahtarı tekrar çıkardım, küçük, dar alandaki tünel görünüşü yüzünden ellerim titredi.

Toz boğazımı gıdıklayınca öksürdüm.

Bu muhtemelen aptalcaydı. Anahtarın kimden geldiğini bilmiyordum ve kapının diğer tarafında ne olduğunu da bilmiyordum. Onu bana kim verdiyse, açıklamayarak elde edilmesi zoru oynamıştı ve böylece ilgimi çekmişti.

Anahtarı sokup çevirdim ama kapı açılmadı. Biraz daha sallayıp kolunu çevirdim ama nafile. Döndüm, önce sola sonra sağa baktım ve merdivenlerin tepesinde bir kapı daha gördüm.

El fenerimi tutarak tepeye tırmandım, kilidi yoklayıp anahtarı soktum; anahtarı çevirdiğim anda tık sesi yankılandı.

Midemde kelebekler uçuşunca bir anlığına gülümseyerek tereddüt ettim.

Bulmuştum.

İçeride birisi olabilirdi ama ilerleyerek kapıyı açtım ve el feneriyle yolumu buldum. Ama açar açmaz hemen ışık beni sardı. Tavana kadar yükselen kirişleri olan bir odaya girmiştim, pencerelere ve zemine düşen güneş ışığına baktım.

Burası da neresiydi böyle?

Telefonumu kapatıp anahtarı cebime attım ve kapıyı arkamdan usulca kapattım.

Odanın çevresine, pencerelerin altına sandıklar ve kutular serilmişti ve eski kilise gereçlerinin oraya buraya saçıldığını gördüm: sunak örtüleri, mumluklar ve içinde kutsal su bulunan kaplar... Hatta alt kattaki günah çıkarma kabinlerine benzeyen kapı takımları bile vardı.

Odaya biraz daha girip durdum, gözlerim yatağa kilitlendi.

Beyaz yorgan, yastıklarda beyaz kılıflar; her şey temiz, jilet gibi ve on kişiye yetecek kadar büyük görünüyordu.

Neler oluyordu?

Sonra bakışlarımı indirdim, yorganın üstünde bir kâğıt parçası gördüm. Oraya gidip onu aldım, çarşafların taze kokusu burun deliklerimi gıdıkladı.

Notu okudum, kâğıt sararmıştı ve binlerce kez katlandığı yerlerden parçalanmak üzereydi.

Artık senin. İyi kullan.
Başka kimse bilmiyor, söyleme.
İşin bittiğinde başkasına ver.

Kesişme Odası bizi
gitmesini istediklerimizden gizler.

Tekrar okudum ama yine anlamadım.

"Kesişme Odası mı?" dedim kendi kendime.

Yazı siyah renkli elyazısıydı, biraz soluktu ve onu katlayıp cebime koydum.

Çok aptalcaydı bu. Birisi bana bir odanın anahtarını vermiş ama nedenini açıklamamıştı ve buna erişimi olan tek kişinin ben olup olmadığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Mesajın bir parçasını anlamıştım. Odayı bir sır olarak saklamalıydım ama oda tam olarak beni nasıl saklayacaktı ki? Üstelik başka biri bunu biliyordu çünkü bana anahtarı vermişti.

Ayrıca bu benim başka birine aktardığım bir sırsa o zaman onu bana veren kişi de onu başka birinden almıştı değil mi?

Neden ben?

Lambalar ve aletlerden kıyafetlere, kostümlere ve tiyatro makyajına kadar her şeyin bulunduğu kutuları karıştırarak odanın içinde dolaştım. Yavaşça gezinirken gözüme bir şey çarptı. Tereddüt ederek yerdeki sandığa ilerledim ve altından tül etekli, askısız ve kabarık pembe bir elbise çıkardım.

Gülümsedim, ellilere ait elbisenin tarzına bayılmıştım. İnce bel, küçük gül desenleri, onlarca yıl önce moda olan Pepto Bismol pembesi... Bu neden buradaydı?

Sanırım o kadar da tuhaf değildi. Sandıklardan birinde silindir şapka ve waffle makinesi de vardı.

Ah, ne sırlar saklıyordu bu oda kim bilir?..

Onu sandığa serip yavaşça katladım ve kapağını kapattım, ardından yatağa yürüyüp yastığı burnuma götürdüm.

Deterjan ve bahar gibi temiz kokuyordu. Yakınlarda plakların olduğu bir plakçalar ve komodinin üstünde mumlar vardı.

Burası hakkında hiçbir şey ya da başka birinde anahtar olup olmadığını bilmeden burada kalmamın imkânı yoktu ama yine de güzeldi. Başka bir kuytu köşe. Başka bir çatlak.

Başka bir hikâye.

Etrafıma son bir kez bakıp şansımı zorlamamak için odayı tekrar kilitleyip çıktım. Belki de burası Peder Behr'in kendisi olabileceği gizli bir yerdi ve o elbise de onundu.

Çantamı kapıp merdiven boşluğundan aşağı koştum, anahtarı cebime koydum ve galeriye adım atıp kapıyı arkamdan kapattım.

Üç dersi kaçırmıştım ama acele etsem dördüncüye yetişirdim.

Merdivenlerden inerek kilisenin içinden geçtim ve kapılardan dışarı çıktım, sokağa giden patikayı takip edip sağa döndüm. Ağaçlardaki yapraklar hışırdadı, sarılar, turuncular ve kırmızılar zeminde uçuştu ve soğuk bir yağmur damlası yanağıma düştü. Sonbahar esintisini içime çektim, anahtar cebimde hafifti.

Söyleme.

Bir yanım bunun bir şaka olduğunu düşünüyordu. Aksi takdirde gerçek talimatlar alırdım.

Ama gerçek olmasını istedim. Kendi saklanma yerimin olması, sonunda tüm hayatım boyunca yaşadığım bir kasabanın parçasıymışım gibi hissetmemi sağladı.

Artık buraya aitmişim gibi.

Kaldırımda yürürken kafamın içinde kaybolmuştum ve caddede yanıma yavaşça yaklaşan arabayı zar zor fark ettim.

Cruiser arabayı görünce ikinci kez baktım. Göğsüm sıkıştı.

Kahretsin.

"Yağmur başladı" dedi arabayı süren Martin, yolcu tarafındaki açık camdan. "Bin."

"Okula dönüyorum" diye güvence verdim kaldırımda ilerlerken. "Okul sonrası Mezunlar Günü töreninin dekorasyonlarına yardım edeceğimi söyledim."

Tekrar yürümeye başladım.

Ama arkamdan seslendi. "Emory, sana bir şey göstermek istiyorum. Şimdi."

Tereddüt ederek durdum.

Faydası yoktu. Telefonumu takip etmişti. Okul saatlerinde sınıfın dışındaydım. Benim için gelmişti.

Karnım düğüm düğüm halde kaldırımdan indim ve arabanın kapısını açtım.

Ön koltuğa oturup kapıyı kapattım, vücudum gergin ve hazırdı.

"Müzik?" diye sordu.

Ama bir cevap beklemedi. Radyoyu açıp sesi neredeyse duyulamayacak kadar düşük eski bir kanal açtı.

Arabayı çevirerek okuldan uzaklaştı ve beni konakların, St. Killian's'ın ve Çan Kulesi'nin yanından tepelere götürdü. Çantamı kucağımda bıraktım, sadece bir şey tutmam gerekiyordu.

Martin mezarlığa girdi, araba yolundan aşağı inerken yavaşladık ve arazinin sağını ve solunu sarmış mezar taşları denizine giden patikada ilerledik. Yağmur ön cama çarptı ve o da kenara çekip arabayı durdurdu.

Gözlerimin zemine kaymasına izin verdim ve ellerimin titremesini engellemek için yumruk yaptım. Görünürde kimsecikler yoktu.

Aklıma bütün bahanelerim geldi. Hangi ses tonu en iyi sonucu verirdi? Ya da belki de sadece sessiz olmaya ihtiyacım vardı. Bazen konuşmasına izin verdiğimde bağırmak onu rahatlatabiliyordu.

Kolunu kaldırdı ve ben ürktüm ama sonra arka koltuğa bir şey almak için uzandığını fark ettim.

Beyaz bir çantayı yanıma koydu, bardak tutucuya uzandı ve içinde pipet bulunan bir soda çıkardı.

"Ye" dedi. "Öğle yemeği vakti yakın."

İçime bir parça rahatlık yayıldı ama bunun hiçbir anlam ifade etmediğini biliyordum. Benimle oynamayı severdi.

"Edward McClanahan" dedi önümüzde bulunan pencereyi işaret ederek. "Cesedini taşıyorlar Em."

Küçük kazmayı görünce kazının çoktan başladığını anladım ama şu anda yağmurdan dolayı işçi yoktu. Sadece bir yığın toprak ve deliğin üzerinde mavi bir muşamba vardı.

"Ailesi onun yeni mezarlarında güvende olmasını istiyor" dedi bana. "Kasabanın ölen kızı unutacağını umuyorlar ve büyük olasılıkla unutacak da. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

Ellerimi kucağımda kavuşturdum, sadece yarım kulak dinliyordum.

"Her sene kiliseye gider gibi bu kibirli küçük zavallılar buraya hac ziyaretlerini yapıyorlar" diye devam etti, "ama seneye mezarda Edward olmayacak. Bugün satın aldım. Grand-Mère için."

Büyükannem için. Onun değil. Onu hiç umursamamıştı. Onun değildi. Görünüş için yapması gerekeni yapmış, daha ölmemiş bir kadına kullanılmış bir mezar bile satın almıştı.

Bir Katolik mezar. Buna izin veriyorlar mıydı ki?

Kabul etmeyecektim. Bu olmayacaktı. Ben...

"Ye!" diye böğürdü.

İrkilerek elimi poşete soktum ve burgeri çıkarırken başımı pencereye, ondan uzağa çevirdim.

Bir ısırık aldım ve yutabilene kadar yüzlerce kez çiğnedim.

"İndirim aldım" dedi. "Elbette mezarlık daha önce kullanıldığı için. Mezar taşını da aldım. Yontulacak. Önümüzdeki hafta adı üzerinde çalışmaya başlayacaklar."

Çenem titredi ve safranın yükseldiğini hissettim.

"Biri gitti" diye fısıldadı. "Bir utanç kaldı."

Orada oturdum, bir lokması alınmış burger kucağımda durdu.

"Planlarım var Emory."

Emniyet kemerini çözdü, gözlerimi kapattım.

"Ve okulda kalıp beni uğraştırmayı bıraksan çok işime gelir."

Eli yüzüme yapıştı ve kafam pencereye çarptı. Yanağıma ve kafatasıma yayılan ateş ve acıyla ufak bir çığlık attım.

Hayır... Vücudum titremeye başladı.

İşaretleri ne kadar okursam okuyayım ve kendimi ne kadar hazırlarsam hazırlayayım her zaman düşündüğümden çok daha zor oluyordu.

"Bunu ben istemedim!" diye bağırdı, yakamı tutup beni tekrar kapıya çarptı. "Ben istemedim! Neden bana yardım edemiyorsun? Neden daha uslu olamıyorsun?"

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama o bana tokat attığında dişlerimi gıcırdattım ve eğildim.

"Kahretsin!" diye bağırdı, yakamı o kadar sıkı tuttu ki boynumdaki deri yanıyordu.

"Sadece..." Derin bir nefes aldı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. "Sadece normal ol! Bunu neden yapıyorsun, ha? Niye?"

"Martin, dur..." dedim nefesim kesilirken.

Dönüp kapıyı açtım ama o kolu tutup tekrar kapattı. Kolumu kavrayıp yanağıma bir tokat daha attı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. "Yüzüm olmaz!" diye bağırdım.

Ama dinlemedi; artık kimin gördüğünü veya bildiğini düşünmüyor veya umursamıyordu. Aklını kaybetmişti.

Ben tırnaklarımı koltuğa geçirirken yağmur arabayı dövüyor ve ağzımı dolduran kan tadını, yumruklarının ve küfürlerinin sesini bastırıyordu.

Will'in kamyonu zihnimde canlandı; yanımdaki kokusu ve hissi.

Ancak birkaç dakika sonra hiçbir şey düşünemez oldum. Hiçbir şey hatırlayamadım.

Yeşil gözleri yoktu. Güzel gülümsemesi yoktu. Etrafımda sıcak kollar yoktu.

Gözlüklerim yere düştü ve sonra... gözüme ıslak bir şey damladı.

Birkaç dakika sonra yüzünü bile hatırlayamadım.

Orada oturup ön cama ve sileceklere baktım, nefes alma motivasyonunu zar zor toparlayabiliyordum.

Martin koltuğuna yaslanıp bir sigara yakarken kaşımdan kan aktı ve kesikler ağzımı acıttı.

"Yarın Şeytan Gecesi" dedi eve dönerken, köyün yakınındaki trafik ışığının yanında duruyorduk. "Küçük şeytanlar kendilerini tehlikeli sanırlar ama hiçkimse, herkesin yapmayacağını yapmaya gönüllü birisinden daha büyük bir tehdit değildir."

Gözlerimi yana çevirdiğimde silahını bel kemerinde gördüm. Hıçkırıklar göğsüme yerleşti.

Alabilirdim. Her şey sona ererdi.

Geceleri uyuyabilirdim.

"Burası benim kasabam Em." Bana bakmadı, kutlu yorgunluk artık sesini sakinleştiriyordu. "Bir gün olacak. Yoluma çıkan herkesi bekleyen kâbusun yanında tüm bunlar bir rüya olacak."

Sonsuza kadar uyuyabilirdim.

Yağmura baktım, durmak bilmeyen gözyaşlarım arasında görüşüm bulanıktı.

Yorgundum. Ve üzgündüm.

Üstelik o ölmezse ben ölürdüm ve bu, bu gece olmalıydı. İçim çığlık attı. Artık kaldıramıyordum.

Parmaklarım yumruk haline geldi, vücudumdaki tüm kaslar gerildi ve daha karar veremeden bacaklarım hareket etmeye başladı. Kapıyı iterek açtım ve yağmurda dışarı fırladım, adımı bağırarak bana geri dönmemi söylediğini duydum ama sadece koştum.

Sınırdaydım ve durmak istemiyordum.

Toprağı döverek ve su birikintilerinin üzerinden sıçrayarak var gücümle koştum ve kaldırımdan yukarı, çimenlerin arasından katedrale geri döndüm.

Saçlarım yüzümü kapladı ve arkama bakmadım çünkü beni kovalamak için arabadan çıkmayacağını biliyordum, kiliseye gittiğimden şüphelenebilirdi ama beni bulamazdı.

Dikkat çekmemek için adımlarımı yavaşlatarak kiliseye daldım ve neften geçerek tekrar merdivenlere ilerledim. Galeriye kaçtım, kapının arkasına geçtim, merdivenleri çıktım ve Kesişme Odası'na geri dönüp kapıyı arkamdan kilitledim.

Güvendeydim.

Saklanmıştım.

Pencerelerin yanındaki sandıklara yürüdüm, elbiseyi bulup çıkardım.

Emmy Scott yorgun ve üzgündü.

Ama Reverie Cross Mezunlar Günü'ne gidiyordu.

Bölüm 17

Günümüz

Kasıklarım ağrıyordu ve yatakta ters döndüm, aletim çarşafı kaldırmıştı.

Elimi altına uzatıp avuçladım ve sert kası yavaşça okşadım.

Siktir.

Bu kız bana bunu nasıl yapıyordu? Beni pes edip onu davet etme noktasına getirmişti. Dün gece onu misafir odasında bıraktıktan sonra odama gelmeyeceğini biliyordum. Bunu biliyordum.

Sadece yanılmış olmayı umuyordum.

Tanrım, onu istiyordum. Bunu bu kadar uzun süre kadınsız kalmama bağlayabilirdim ama hayır... nedeni Emory Sophia Scott'tı ve gülümsemesinin güzelliğiydi.

Tek bir gülümsemesi tüm çatık kaşlara değerdi.

En azından eskiden öyle düşünürdüm.

Sabah ışığı küçük tavan arası penceremden içeri sızdı, her yerim karıncalanırken göğsümü ısıttı ve aletim daha da şişti.

İnledim, gözlerimi kapatıp avucumu dilimle ıslattım, aşağı uzanıp aletimi daha hızlı ve daha sıkı pompaladım.

Onu gördüğüm andan itibaren onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu ve onu becermeyi hayal etmediğim bir pozisyon yoktu. Bu başından beri bir takıntıydı.

Ama neden?

Huysuzdu, hoşgörüsüzdü, yargılayıcıydı... Ve onun güvensizliğinin ve taş kalbinin nereden geldiğini tam olarak bilmeme rağmen, bunca zaman geçse de bana ısınmayı reddediyordu. Eğer şimdiye kadar ısınmadıysa asla ısınmazdı.

Gardını almış bir kızı sevmenin bir pirus zaferi olduğunu fark etmiştim. Nadir mutluluk anlarının bedeli çok büyüktü.

Ama işte orada ve her zaman rüyalarımdaydı –güzel ve çıplak– onu becermeme ve kendimi onun dudaklarında ve kokusunda kaybetmeme izin veriyordu.

Tekrar tekrar okşadım, aletim sert ve tamamen dikti. Ucundan onun için zevk suyu damlarken çarşaflarıma gömülü olduğu, yumuşak ve tatlı görüntüleri zihnimi doldurdu.

Direnmedim. Sikerler.

Onu başkalarıyla eğlenerek unutmaya çalışmıştım. Ona hiç benzemeyen kadınlarla onu içimden atabilmek için takılmıştım ama günün sonunda bu beni daha çok incitti.

Boşaldığımı hissederek karnımı kastım ve kendimi onun içinde, sert bir şekilde gidip gelerek onu inletirken hayal ettim.

Çünkü belki onu becerebilirsem gidebilirdim ve bir düğme kapanmış gibi artık hiçbir önemi kalmazdı.

"Becer beni bebeğim" dedim sıktığım dişlerimin arasından, aletimi giderek daha hızlı pompaladım. "Hadi, bacaklarını aç."

Kafamın içindeydi; vücudumun ağırlığıyla yatağa yapışmıştı ve onu pompalarken burnum saçlarının arasına gömülüydü. Beni öpüp gülümsedi ve Tanrım, bunu istiyordu; üstüne çıktığımda gergin karnının yumuşak derisi terden ıslanmıştı.

Gerildim, sarsıldım ve çarşafı fırlattım, elimin her yerine boşaldım ve onun sıkı sıcaklığını aletimde hissettiğime yemin edebilirdim. Onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum.

Orgazm vücudumu sarsarken nefesim kesildi ve soluğumu ve-

rip yatağın içinde rahatladım ve homurdanarak bu hissin vücuduma yayılmasına izin verdim.

Siktir.

Sonunda gözlerimi açtım.

Pirus zaferi. Ve işte buradaydım ve ona sarılmak için hiçbir bedelin çok yüksek olmadığından çok emindim. Ne kadar ödeyeceğim beni biraz korkutuyordu.

Yataktan kalkıp bir bez alıp etrafı temizledim, çamaşır sepetine attıktan sonra sandalyenin sırtına asılı olan havluyu çekip belime sardım.

Bizler uyanmadan önce Rory hep buhar odasındaydı. Onunla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve bu, bugün olmalıydı.

Merdivenlerden inerek koridordan aşağı ilerledim, bir an odasında tereddüt edecek, iyi olduğunu görmek ister gibi oldum ama oradan geçtim ve bir sonraki merdivenden aşağı koşarak antreye ilerledim.

Sessiz evde sola dönüp karanlık koridordan havuzun da olduğu bölüme doğru yürüdüm ve buhar odasının buzlu cam kapısını açarak içeri girdim.

Rutin seven bir seri katil misali Rory Geardon fayans döşeli bankta oturuyor, duvara yaslanırken çevresinde buhar yükseliyordu.

Gözlerini açtı.

"Merhaba" dedim.

Çenesini bana salladı. "Hey."

"Yakında ava çıkacak mısın?"

"Evet." İç çekti. "Geliyor musun?"

"Belki." Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı ama onu evde yalnız da bırakmayacaktım.

Birkaç adım öteye oturdum, sıcaklık tenimi bir battaniye gibi kaplıyordu.

Buhar odalarına bayılırdım. Beni arındırır, rahatlatır ve bana evimi hatırlatırdı. Meridian City'deki Hunter-Bailey'deki otel iki kat daha büyüktü ve Michael, Kai ve ben en önemli iş toplantılarımızdan bazılarını orada yapardık. Tabii çok akşamdan kalma olmadığım günlerde.

"Şeytan Gecesi, ha?" diye mırıldandı Rory yanımdan. "Senin Thunder Bay'in yetişkin bir Disneyland'a benzemeye başladı artık."

Sırıttım. "Özlüyorum."

Getirdiği fazladan havluyu aldı ve yüzünü sildi. "Ailen oradayken bile mi?"

Ailemi görmek istemediğimi tahmin etmişti. Beni buraya ailemin gönderdiğini sanıyordu. Gönderdiyse neden dönmek istiyordum? Micah ve Aydın gibi Rory'nin de kendisinden vazgeçenlere ne inancı ne de güveni vardı. Onlar için eve dönüş yoktu.

Tam olarak değil.

Fakat benim durumum farklıydı. "Hapse girmeyi hak etmedim ama... bunu hak etmiş olabilirim." Beni temizlemiş ve ayıltmıştı. "Ayrıca seçtiğim aile beni asla buraya göndermez. Geri döneceğim kişiler onlar" dedim ona.

"Şey, ben asla eve dönmeyeceğim" diye yanıtladı. "Bunu hiç şüphesiz biliyorum. Annem bu riske girmez."

Bu, geri dönme seçiminin olmadığı anlamına geliyordu. Gerçekten dışarı çıkacağını hiç düşünmemişti.

Ve yaptıklarından sonra endişelerinde tamamen haksız olmadıklarını kabul etmek zorundaydım.

Rory, Terminatör gibiydi. Hukukun üstünlüğü olsun ya da olmasın, tek gördüğü görevdi. Tünel görüşü vardı onda. O çocuklar başlarına gelenleri hak etmişlerdi ve belki de yaptıklarından eğlenmişti ama yanlış yapıp yapmadığı bir tartışma konusuydu.

Japonya büyükelçisinin oğlu olarak bir ayak bağıydı.

Bana göre ise mükemmeldi.

"Olur da buradan çıkarsam" diye devam etti, "bana düşük nüfuslu bir adada, dikkat çekmeyeceğim bir yerde işletmem için bir otel verecek."

"Dikkat çekecek misin?" diye sordum.

Bir kahkaha attı ama soruya cevap vermedi.

"Sen eşsiz değilsin" dedim ona, başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatarak. "Vicdanın bir etken olmadığı, mutlak netlik noktasını herkes yaşar. Karakterimiz bizi biz yapar ve gönül ferman dinle-

mez; demem o ki neyin yaklaştığına dair hiçbir şüphe yok. Seninle nüfusun geri kalanı arasındaki tek fark, senin bu noktaya ulaşmış olman ve çoğu insanın bu noktaya asla ulaşamayacak olması."

Pek çok kişinin umutsuzluğa düşme veya hayatta kalma noktasına sürüklenme ve tehlikenin gözlerine bakma fırsatı olmaz.

"Yaptığın hesaplıydı" dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Yapılması gerekiyordu."

Micah'yı bulmuştu ama hâlâ bir yuva bulamamıştı ve benim onu burada çürümeye bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Şanslıyım" dedim neredeyse kendi kendime. "Uçurumdan düşmenin nasıl bir his olduğunu bilen insanlarla dolu bir ailem var. İçimizde kuralları takip etmek yerine kural koyan bir yer olduğunu biliyorlar. Yalnız değilim."

Göz ucuyla kafasını çevirip bana baktığını gördüm.

"Onlar bir fırtına" dedim ona.

Bir süre sessiz kaldı ve kafasındaki çarkların döndüğünü hissettim. Arkadaşlarımla çok iyi anlaşırdı.

Bu düşünceyi değerlendirmesi için onu yalnız bırakarak ayağa kalktım ve duş almak için kapıya yürüdüm.

"Kız buraya gönderilmek için ne yaptı?" diye sordu ben çıkmadan önce.

Kolu sıktım, dondum kaldım.

Korku içime yerleşmişti çünkü planlarımı bölmüştü ve bununla yüzleşmek istesem de istemesem de işler değişmişti.

Onu bir faktör olarak kabullenip devam edebilir miydim?

Bu bir soru bile değildi.

"Tıpkı hepimiz gibi" dedim, "ne yaptığını biliyor ve buradaki hiç kimse masum değil."

Odadan çıktım ama duşlara gitmek yerine yatak odama gittim. Ev hâlâ uykudayken kapıyı kapattım ve kapı kolunun altına çelik bir çubuk yerleştirdim.

Yatağa yürüyüp çarşafı çıkardım, şilteyi kaldırıp ters çevirdim. Kısmen yatağın, kısmen de komodinin üstüne devrilince lamba da düşerek söndü.

Alt kısımdaki yırtığın içine uzanıp elimi yayların arasına soktum ve siyah dizüstü bilgisayarımı çıkarıp biraz ışık almak için pencerenin yanındaki masaya yürüdüm.

Açtım, güç verdim ve sohbetin yüklenmesini bekledim.

Orada mısın? diye yazdım.

Evet, yazdı bir duraksamanın ardından. **Senin çıkarılmanı *istiyor.* Yakında.**

Henüz değil. Bir... gelişme var.

Birinin bizi gözetleme ihtimaline karşı çok fazla şey söylemek istemiyordum ve konu Emmy olduğunda kimin bu işe karıştığını bilmiyordum.

Bana söylemediğiniz bir şey var mı? diye sordum.

Ne gibi?

Bir kaşımı kaldırdım. **Başka birini gönderdiniz mi?**

Bir süre cevabını bekledim ve sonra harfler yeşil renkte yanıp söndü. **Hayır.**

Emin misin?

Sana yalan söylemem, dedi.

Nefes verip omuzlarımı gevşettim. Pekâlâ. Tanıdıklarım yapmamıştı.

Ya Michael, Kai ve Damon kendi başlarına çalışıyorlardı ya da bunun arkasında başkası vardı. Hâlâ hiçbir şey bilmiyordum ama en azından kimseyi kaybetmemiştim.

Daha fazla mesaj geldi. **Kaç tane ve ne zaman?** diye sordu.

En az dört, yazdım.

Ama sonra Taylor'ın dışarıda cam solaryum kapısına yaslandığını, içerideki bir şeye baktığını fark ettim.

Ne yapıyordu?

Geri kalanını hızla yazarak cümlemi tamamladım. **Belki beş,** dedim ona. **Benden haber alana kadar bekle.**

Cam tavandan iki figürün hareket ettiğini gördüm. Gözlerimi kıstım, anlamaya çalıştım.

Aydın.

Emory'yi tutuyordu.

Geri çekildim, bakışlarım keskinleşti.

Güvende misin? Bir sonraki soru geldi.

Ama gitmiştim.

Bilgisayarı kapatıp yerine koyduktan sonra eşofman altımı giydim ve düğmeleri iliklediim. Çelik çubuğu çekip yatak odamın kapısını açtım.

Bölüm 18

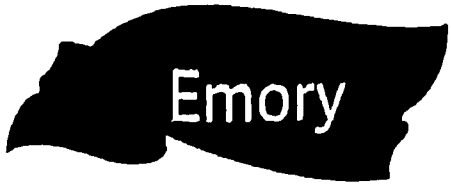

Dokuz Yıl Önce

Okula girdim, koridorlar loştu ve spor salonundan müzik sesi geliyordu. Mezuniyet balosu her zaman Meridian City'de, pahalı bir yemek salonunda veya otelde kutlanırdı.

Mezunlar Günü ise okulda.

Kesişme Odası'nda bulduğum fırfırlı pembe askısız elbise dizlerime değiyor, serin hava çıplak omuzlarımı ve sırtımı okşuyordu. Ortadan ayrılmış uzun kahverengi saçlarım etrafıma ve yüzüme döküldü ve doğal lülelerimi dağınık ve parlak halde bıraktım. Odada biraz tiyatro makyajı buldum ve maskara ile göz kalemini kullandım. Dudaklarımı ise ruj renklendirdi.

Şakağımdan aşağı dökülen kurumuş kanı, göz çevremdeki mavi ve mor morlukları ya da dudağımdaki kesiği hiçbir şey kapatmıyordu. Çıplak kollarımda onun el izleri vardı ve artık içtiğim ibuprofen yüzünden o kadar da ağrımıyordu.

Bu gece herkesin gözleri önünde saklanabilirdim çünkü neredeyse Cadılar Bayramı'ydı ve bu, yılın herkesin içeridekini dışarıya çıkarabildiği tek gündü.

Spor salonunun kapısını açarak içeri adım attım, kollarımdaki tüyler ânında diken diken oldu. Müzik yükseldi, mavi ve pembe ışıklar karanlık odanın etrafında döndü. Dekorlar ve balonlar her masayı süslüyordu.

Birkaç düzine çift dans pistinde hareket ediyordu ve odaya bakarken kalbim göğsümde gümbürdedi.

Will burada mıydı?

Dans bir süre önce başlamıştı, bilet satıcıları ve fotoğrafçılar kapının yanındaki yerlerini çoktan bırakmışlardı ama odaya girdiğimde birkaç gözün bana döndüğünü fark ettim. Çoğu kişi kostüm giyerken, diğerleri kokteyl elbiseleri ve takım elbiseleriyle sade maskeler takıyordu.

Bazıları birbirlerine eğilip fısıldaştı ve nedeni burada olmam ya da görünüşüm olabilirdi ama umurumda değildi.

Ayaklarım otomatik pilotta hareket etti ve gürültünün, dansın ve bakışların arasında topuklu ayakkabılarımla beni salonun daha da içine götürdü.

Normalde koşardım. Telefonuma, kitabıma ya da başka bir odaya kaçardım. Normalde ben...

Ama tam o sırada... Will'i gördüm.

Ve durdum.

Etrafı arkadaşlarıyla çevrili, kalabalıktan uzakta duvara yaslanmıştı ve siyah takım elbise, beyaz gömlek ve kravatsız kıyafetiyle muhteşem görünüyordu.

Beni henüz görmemişti ve ben aniden felç geçirmiş halde onu bekledim.

Telefonumu, çantamı ya da tutacak bir şey istedim. Kendimi bu kadar yalnız ve savunmasız hissetmeyeceğim bir şey istedim ama okul çantamı ve cüzdanımı ve muhtemelen zeminde bir yerde duran gözlüklerimi de Martin'in polis arabasında bırakmıştım. Telefonum katedralde kapalıydı.

Ona yürüdüm, kokusu, kolları ve gülümsemesi beni leziz bir yemek gibiymişçesine kendine çağırıyordu çünkü kuru, aç ve boştum.

Evden nefret ediyordum. Artık çardağı sevmiyordum. Okuldan yorulmuştum ve hangi yöne dönersem döneyim beni yormayan bir şey görememekten tükenmiştim.

Onu görmek istiyordum. Ellerini ellerimde hissetmek istiyordum.

Yanından geçerken diğerlerinin fısıltılarını duymazdan gelerek konuşmasını ve başıyla onaylamasını izledim. Bir eli pantolonunun cebindeydi, diğer eli gitmeye hazırlanıyormuş gibi anahtarlarını tutuyordu.

Etrafta randevusu olabilecek bir kız göremedim.

Bakışlarını Kai'dan uzaklaştırınca gözlerimle buluştuğunda ve görünüşümü incelerken gözünü bile kırpmadan baktı. Pembe parti elbisesi, kan ve morluklar... Reverie Cross'un ölümünde komik bir yan yoktu, tıpkı benim ölümümde komik bir şey olmadığı gibi.

Bu gece görülebildim. Herkese sergileyebilirdim.

Arkadaşları bakışlarını takip ederek dönüp baktı.

"Dans etmek ister misin?" diye usulca sordum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sözcükler titremişti.

Göz ucumla arkadaşlarının hareket ettiklerini gördüm, pek de kaba gelmeyen bir sesle kahkaha attılar. Sadece şaşırmışlardı.

Will dik dik bana baktı ve dudağımı çiğnememek ya da yumruklarımı sıkmamak için elimden geleni yaptım.

Çok ileri gitmiştim. Yalnız olmayabilirdi. Muhtemelen bir randevusu olacağını biliyordum ve işte buradaydım; saplantılı kız. Sürekli kafasını karıştırıyordum, ona karışık sinyaller gönderiyordum ve evet, çok fazla zorluyordu ve ne kadar fikrimi değiştirirsem değiştireyim hayır, hayır anlamına geliyordu ama...

O da ben de bunu istediğimi biliyorduk. Neden geri durduğumu anlamıyordu.

Ve belki de sonunda benim zahmete değmediğimi anlamıştı.

Ama beni şaşırtarak kendisini duvardan itti ve dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana geldi.

Elimi tutarak beni dans pistine götürdü, bana baktığında gözlerinin kaşımdan akan kurumuş kanın ve vücudumdaki morlukların üzerinde gezindiğini gördüm.

"Kostümün bir parçası" diye açıkladım.

Gözlerini aradım, bakışlarımı kaçıramadım çünkü onu görmek bile kalbimi sızlatıyordu.

Bir gecem vardı. Onunla geçirebileceğim tek bir gece.

"Neden giyinmedin?" diye sordum.

Yeşil gözleri benimkilere baktı. "Beni bulmanı zorlaştırmak istemedim."

Yanaklarımın kızardığını hissettim ve gülümsedim. Demek yalnız gelmişti.

Dans pistinin ortasına yürürken durdu ve ben de ona döndüm. SYML'den *Mr. Sandman* şarkısı başladı ve kollarımı omuzlarına kaldırmaya başlamışken durdum.

"Aslında nasıl dans edileceğini bilmiyorum" dedim ona.

Daha önce hiç dans etmemiştim.

Belimi tutarak beni kendine çekti ve nefesim kesildi, kollarım içgüdüsel olarak boynuna dolandı.

"Ayaklarını benimkilerin üstüne koy" dedi.

Hiç tartışmadan pembe topuklu ayakkabılarımla ayakkabılarının üzerine çıktım, sadece ona tutunabildiğim için bile mutluydum. Başımı geriye eğip ona baktım, beni kendine yakın tutup hareket etmeye başladı, yavaş bir daire çizdi ve kolayca takip edebileceğim kadar küçük adımlar attı.

"Çok güzel görünüyorsun" dedi. "Cold Point'teki kayalarda oluşan çirkin kan akıntısına rağmen."

Yüzüme dokundu, neyse ki sadece kostümü görüyordu. İnsanlar bizi izliyordu ama ne düşündükleri umurumda değildi. Gözlerimi ondan ayıramadım. Yavaş, unutulmaz melodi sadece bizim için çalıyordu.

"Reverie Cross" dedim dalgın bir tavırla. "Kendi banyosu olan birine benziyor."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Aslında durumu pek iyi değil-

di. Ve bu onun için sorun değildi çünkü onu buna rağmen yine de seviyordu. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

Dizlerimin hafifçe titrediğini hissederek kollarımı ona doladım.

Onlar gençti ve bunu anlıyordum. O an her şeyden üstündü ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Neden rüyalarını yaşamalarına izin vermiyorduk?

Ama Will kaşlarını çatıp beni inceledi. "Bir sorun var."

Başımı iki yana salladım. "Bu gece yok."

Sadece bir geceliğine.

Sadece bir gecem olacaksa onu başka kimseyle paylaşmak istemiyordum.

"Gidebilir miyiz?" diye sordum aniden.

Dans etmeyi bıraktı. "Seni eve götürmemi mi istiyorsun?"

"Sen istemediğin sürece hayır" diye yanıtladım, hâlâ ona sarılmış haldeyken. "Henüz seni bırakmak istemiyorum."

Gülümseyip elimi tuttu ve ayakkabılarından aşağı indim. "Hadi gidelim" dedi.

Heyecan damarlarımı ısıtırken beni dans pistinden, insanlardan, gürültüden ve içimde kalan her türlü kaygıdan çekip götürdü.

"Yarınki Şeytan Gecesi şakası için ne yapacağına karar verdin mi?" diye sordum o kapıları iterken.

Ama o sadece gülümsedi. "Fikirlerim var."

"Benim de bir tane var" dedim ona.

"Bundan emin misin?" diye sordu eşyalarımızı çimenlerin üstüne boşaltırken. "Teknik olarak bu hırsızlık. Bir sürü hırsızlık. Ve vandalizm."

"Korkudan titriyorum Will. Sahiden."

Mezara giden basamağa ayin için mumlar diktim ve arazide yaşayan bekçi geliyor mu diye görmek üzere gözlerimi dört açtım. Hava kararddıktan sonra kimsenin burada olmaması gerekiyordu ama bu, birinin ortalıkta dolaşmadığı anlamına gelmiyordu.

Zaten telafisi mümkün olmayan bir vandalizm de değildi bu. McClanahanlar'la bir derdim yoktu.

Yaptıklarını bir kez daha düşünmeleri için onları biraz korkutmak istiyordum sadece. Will ve ben, farklı nedenlerden aynı amacı taşıyorduk.

Mezar yerel bir efsane haline gelmişti. Will'in zihninde Edward McClanahan herkese aitti.

Benim zihnimdeyse mezarında kalırsa abimin mezarı satın alma ihtimali epey düşerdi.

Will, mezarı çevreleyen dövme demir çitin etrafından dolaşarak Bay Ganz'ın Cadılar Bayramı bahçesindeki sergiden çaldığımız tüm korkulukları ve ayrıca malzeme dolabından çaldığımız basketbol toplarını her bir kafanın üzerine yerleştirdi.

McClanahan'ın mezarına, koyu renkli vitraylı pencerelerine ve pürüzsüz, yeni, yıpranmamış ve temiz taşlarına baktım. Yepyeni ve kullanıma hazır.

"Taşınmamalı, değil mi?" diye sordum hâlâ aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için.

"Öyle."

Danstan ayrıldıktan sonra onu spor salonuna gönderdim, ben de biyoloji laboratuvara koştum ve formaldehit dolu kavanozlarda yüzen tüm ölü hayvanları çaldım. Onları bir arabaya koyup pencereye ittirdim ve Will kamyonuyla gelip yüklememe yardım etti.

Birkaç yerde daha durduktan sonra buraya geldik. McClanahanlar'a Edward'ı hareket ettirirlerse ne olacağını göstermeye hazırdım.

Ayin... onu takip edecekti. Yıllar geçtikçe hiç bozulmadan ve tam bir *Mısırın Çocukları* havasıyla kalırdı.

Son dinlenme yerlerinin dağınık, yıkıcı, azgın gençlerin hac mekânı olmasını istemiyorlarsa fikirlerini değiştirirlerdi.

Mumları yakarken yalnız kaldığımdan emin olmak için mezarlığa bir kez daha baktım.

Rüzgâr yaprakları dallarında savurduğunda yalnızca ağaçların çimlerin üzerindeki gölgeleri –Ay ışığında mavi– hareket ediyordu.

Will'in bunu filme almak için telefonunu çıkarmasını biraz bekledim ama çok şükür bunu yapmadı. Videolarından birinde olmayı istemiyordum.

Ölü hayvan adaklarını da ekledikten sonra, Will'in keçeli kalemle ürkütücü kaşlar ve dişler çizdiği yüzleri olan basketbol kafalı korkulukları bitirip bitirmediğini kontrol ettim.

Çitin etrafından dolaşırken kendi zekâsına iltifat ettiğini duyunca güldüm ve gözlerimi devirdim.

Will'in garajındaki meşaleleri mezarın etrafında tuttum, yaktım ve sonra biyoloji laboratuvarından aldığım kutulardan birinden açık yeşil bir tebeşir çıkardım.

Çitin içine koşarak, vandalizm kısmını başlatmak üzere tebeşiri taşa tuttum ama tereddüt içinde bir kez daha vitray pencerelere baktım.

"Boş mu?" dedim tekrar. "Kesin?"

Vandalizm veya küçük hırsızlık konusunda kendimi kötü hissetmiyordum ancak insanlar şu anda orada gömülü olsa hissederdim.

Ama sadece başını iki yana salladı. "Daha yeni bitirdiler. Henüz kiracı yok."

Başımla onaylayıp tebeşiri sıktım. *Cehenneme kadar yolun var Martin.*

Aceleyle duvarın her yerine üçer X çizdim. Masa üstü kitaplarımdan birinde, bir mezarın üzerine semboller çizip bir dilek tutulan bir ayin okumuştum. Şayet ölüler bunu kabul ederse geri gelip bir adak bırakmalı ve X'leri daire içine almalıydınız.

Yıkanabilirdi ve mezar temizlendiğinde yeni gibi olacaktı ancak kıvılcım halk arasında alev alırsa bu mezarı bir yüzyıl boyunca sürekli temizlerlerdi.

Will mavi bir tebeşir alıp yardım etti, ikimiz de acele ettik ama bir yandan da gülümsüyorduk. Yakalanırsak, özellikle de ben, bunun hiçbir faydası olmayacaktı ve o da bunu biliyordu.

Mumları taşımak için kullandığım çantayı çimlerin üstünden aldım ve geri çekilip McClanahanlar'ın yarınki yeni kâbusuna şöyle bir baktık.

"Hey!" diye biri bağırdı.

Korkuyla iç çektim.

"Ah, kahretsin." Will elimi tuttu ve beni çekerek yokuştan aşağı koştu. Arkama baktığımda hâkî üniformalı bir adamın peşimizden koştuğunu gördüm.

Uf, Tanrım!

Will beni ağaçların arasından, bir mezarın etrafından ve çeşmenin yanından sürüklerken ben de ciyaklayıp güldüm.

Ayaklarımı sağlam basarak yetişmeye çalışırken serin hava yüzüme çarpıyordu.

Will beni devasa bir mezar taşının arkasına çekti ve saklandık. Will, başardık mı diye köşeden baktı.

Kamyonu ağaç sınırının hemen diğer tarafına park etmişti, yoksa herkes onun aracını tanırdı. Bütün bu şeyleri üç seferde taşımak zor olmuştu ama sonuç buna değerdi.

Koluna sarıldım, hâlâ kahkahalarla titriyordum.

Döndü ve gülümseyerek gözlerimin içine baktı. "Seni gülerken görmeye bayılıyorum."

Alnımı alnına bastırdım, bedenim heyecanla ve hayatım boyunca hissetmediğim kadar özgürlükle doluydu.

"Daha" diye yalvardım.

Elimi avucunun içine alıp çenemi okşadı. "Öyle mi? Aklımda bunun için tam da bir yer var."

Bir saat sonra kahkahalarla gülüyordum. Elini sıktım ve korsan gemisi ileri geri sallanırken midemde o düşüşü hissettim.

Kahretsin. Ciyakladım, araç yavaşlarken midemde kelebekler uçuştu, yukarı çıkarken lastikler aşağıda gıcırdamaya başladı, bir anlığına havada kaldım ve sonra tekrar yere düştüm, rüzgâr saçlarımı uçuşturdu.

Neden buraya daha sık gelmiyordum? Kaç kişi her gün hız trenine binme lüksüne sahipti ki?

Sanırım biraz pahalıydı. Macera Parkı uzun yıllardır açık kalmak için mücadele ettiğinden, bilet maliyeti giderek artmaya devam etmişti.

Korumalar kalktı ve Will ile ben merdivenlerden aşağı inip gülerek dışarı çıktık.

"Bu benim en sevdiğim alet" dedi. "Serbest düşme hissine benzeyen hiçbir şey yok."

Hayır. En iyi hız treninden daha iyiydi. Başımı kaldırıp Will'e baktım, cüzdanından para çıkardı, sonra da bir tane pembe pamuk şeker seçip para üstünü aldı.

"Ceketimi ister misin?" diye sordu tekrar yürümeye başladığımızda.

Biraz pamuk şeker almıştım. "Ben iyiyim."

Şekeri ağzıma soktum, açıkçası biraz soğuktu ama rüzgârı da çok seviyordum. Bu bakımdan büyükanneme benziyordum.

Yürüdük, parkın sesleri etrafımızı kasıp kavuruyordu; çığlıklar, tren rayları ve oyun kabinlerinden çınlayan çanlar...

Deniz havası burun deliklerimden içeri girdi ve dönme dolabın ötesine, göremediğim kadar karanlığın derinliklerine baktım ama orada olduğunu biliyordum.

Sahil, okyanus ve Cold Point; kayalara ve denize açılan uçurum.

Will eğilip biraz pamuk şeker aldı, ben de aynısını yaptım, kolu benimkine değdiğinde ısındım. Diğer eli sırtımdaydı ve gözlerini üzerimde hissettim.

"Hiç *Kesişme Odası* diye bir şey duydun mu?" diye sordum, daha fazla şeker alıp yerken.

"Elbette" dedi. "Edward McClanahan, Karakilise ve Sonsuz Gece gibi. Bir Thunder Bay şehir efsanesi daha."

Başımı çevirip Will'e baktım. "Karakilise nedir?"

"Bir ev." Omuz silkti. "Sözde."

Durup biraz daha pamuk şeker yedi ve birkaç kişinin oynadığı oyun kabinlerinin yanından geçtik. Park bu gece pek kalabalık değildi, bazı ortaokul öğrencileri parkın sesini normalden gürültülü kılıyordu.

"Kimse Karakilise nerede, hatta gerçek mi bilmiyor ama uslu durmayan zengin, genç erkeklerin oraya götürülmesiyle ilgili hikâyeler dolaşıyor" diye devam etti. "Saklanmak için."

Daha iyi bir kelime düşünemiyormuş gibi tereddüt etmişti.

"Saklanmak için mi?" diyerek açıklamasını istedim.

Kısık sesle güldü. "Şey, bizi tutuklayamazlar" diye belirtti bilmem gerekirmişçesine. "Aile için kötü bir imaj, değil mi? Bu yüzden anne ve babalar aşırı kontrol edilemez hale geldiğinde seni Karakilise'ye yollar. Öylece ortadan yok olursun. Bir gece ansızın. Efsanelere göre uzakta, ıssız ve vahşi bir yer."

Ona bakarken neredeyse yürümeyi bıraktığımı fark ettim. "Ve gönderildiğinde sonsuza kadar orada mı kalıyorsun?"

"Uslu davranmayı öğrenene kadar" dedi. "Fakat bazıları için Karakilise tam tersi bir etki yaratır. Vahşileşirler. Yani evet, sonsuza kadar orada kalırlar."

Ağzım bir karış açık halde ona baktım. Bunu kim yapardı ki? Kim medyadan korktuğu için evladını oraya gönderirdi?

Uzaktayken yardım alıyorlar mıydı yoksa mahsur kalıyor ve terk mi ediliyorlardı?

Bana baktı ve gülmeye başladı. "Gerçek bir yer değil Em. İnsanların sıkıldıkları için uydurduğu saçmalıklardan biri." Biraz daha şeker alıp ağzına attı. "Ki gerçek olsa bile ailem beni asla oraya göndermez. Herkes beni sever."

Ona bir bakış attım. Kendisinin fazlasıyla farkındaydı. Ama çok sevimli geliyordu.

"Ama Kesişme Odası" diye devam etti. "Bence bu doğru olabilir."

"Ne o?"

"Kasabanın bir yerinde efsanevi, gizli bir oda bu" dedi bana, "bu kasabada pek çok saklanma yeri olduğu için çok akla yatkın. Anladığım kadarıyla panik odası gibi bir yer. Bir kişiden diğerine geçiyor, her sakin, böyle bir yere ihtiyacı olan bir sonrakini buluyor. Ne kadar süreyle sahip olabileceğin konusunda herhangi bir sınırlama yok. İşin bittiğinde başkasına veriyorsun gibi gibi."

Artık not biraz daha anlamlı hale gelmişti.

Bir panik odası. İhtiyacı olan biri için.

Kullan onu. Başkasına ver.

Ama...

Birisi onu bana vermişti. Kasabadakilerden biri onu *bana* vermişti.

Will'e onu bulduğumu söylemek için ağzımı açtım.

Ancak birinin o odaya sahip olduğumu bilmesini istediğimden emin değildim.

"Yani *Harry Potter*'daki İhtiyaç Odası gibi."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok" diye yanıtladı "ama... eğer varsa, her sakinin dikkatle seçilmesi ve bu mekâna büyük saygı gösterilmesi gerekiyor."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü onu şimdiye kadar bulmuş olurduk." Bana baktı. "Eğer gerçekse, konumu yıllar içinde bir noktada açığa çıkarılmış olurdu, sence de öyle değil mi? Kime aktarılıyorsa, onun odaya içki partileri yapmak için bir mekândan daha fazlası için ihtiyacı olmalı. Ya da..."

Gözlerini yakaladım. *Sevişmek,* diye eklemeden sözünü bitirdi.

Bu doğruydu. Benden önceki sahibi odayı gizli tutmuştu ve bazı nedenlerden dolayı benim de aynısını yapacağıma güvenmişti.

Pamuk şekerden bir ısırık daha aldım ama Will'in hâlâ bana baktığını fark ettim. Düşünceli bir şekilde koluma baktı.

"Makyaj gibi görünmüyor" diye mırıldandı morluğa dokunmak için uzanarak.

Geri çekildim ama tedbir amaçlı ona şakacı bir gülümseme gösterdim. "Beni başka bir alete bindirmeyecek misin?" diyerek hızla konuyu değiştirdim. "Karanlık bir şeye."

Sırıtarak elimi tuttu, morluğu unuttu ve bizi geriye çekerek parkın arka tarafına yönlendirdi.

Pamuk şekerin geri kalanını çöpe attım ve onu tekne yarışlarının ve Gravitron'un ötesine takip ettim. Gecenin içinde çanlar ve ıslıklar yankılanıyordu ve ortaokul çocukları kaldırımlarda bir aşağı bir yukarı yarışıyordu.

Hayalet trenin olduğu Cold Hill'e ilerleyen Will, arabayı çalıştıran sarışın adama başıyla onay verdi, adam kapıyı açıp sıradaki kişiye beklemesini işaret etti.

Sıranın başına kaynak yaptığımız için yanaklarım ısındı. Sıramızı bekleyebilirdik.

Ama ağzımı kapalı tutup Will'e baktım.

Karanlık, ürkütücü olduğu ve bölüm başına yalnızca bir araca izin veren bir arabanın içinde kapatıldığınız ve kapıları itip bir sonraki temaya girdiğinizde önünüzdeki araba pistte kaybolduğu için Cold Hill'i hiç sevememiştim. Yalnız olmadığınız sürece genellikle önemli bir şey değildi. Sonra korkutucu oluyordu.

Ama şu anda... Başka hiçbir yerde olmak istemiyordum. Belki onun bağlantısı iki kez turlamamıza bile izin verirdi. Ya da daha fazla.

Işıkları titreşen şamdanların yanından geçerek yürüyen yola çıktık ve boş bir arabaya bindik, yerleştikten sonra bar kucağımıza indi.

Son ışığı da arkamızda bırakarak patikada ilerledik ve bir köşeyi döndük; bir o yana bir bu yana bakarken karanlık ve soğuk bana çarpıyordu. Sağımdaki duvar sallanırken inlemeler ve ulumalar havayı doldurdu; ahşap panellerin arasından kırmızı bir ışık ve birisi çarpıyormuş gibi ses geliyordu. Sonra üsten üflenen duman etrafa yayıldı ve tepemizde sallanan zincirlerin sesi duyuldu.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve gözlerimi dört açarak Will'e daha da yaklaştım.

Cehennem, Yeraltı Dünyası ve Hades'ten geçtik; iskeletler ve canavarlar üzerimize atlarken maskeler ve aynalar duvarlarda dehşet saçıyordu.

Güldüm, elini sıktım ve tepemizdeki avizeye baktım. Sahte mumlar kara tavana yumuşak bir ışık saçıyor, karanlığı korkutucudan gizemli bir hale dönüştürüyor, içimde ânın güzelliğini yaşama isteği uyandırıyordu.

Neredeyse kendime gülecektim ama bu doğruydu. Will haklıydı. Şafağın karanlığında bir şeyler değişiyordu ama...

Benim için cazibe, gölgeleri yumuşatan parıltıdaydı. Güneşten daha güzeldi.

Bir fener, bir mum, bir...

Aklıma parktaki çardak ve çevresindeki ağaçlar geldi. Ya onları avizelerle süslersem? Yukarıdaki dallara asılı, yaprakları aydınlatan bir düzine avize.

Tekrar gülümsedim, başımı geriye yatırdım ve tepemdeki kristallerin üzerinde parıldayan tüm ışıklara baktım, aniden işe dönmenin heyecanına kapıldım. Yapabilirdim. Bir yerlerde toz toplayan bir sürü eski avize olmalıydı. Bunları ucuza bulup halledebileceğimden emindim.

Fikrimi söylemek için Will'e baktım ama o zaten bana bakıyordu. Gözlerinde hayranlık dolu bir bakışla beni izliyordu.

Göğsümde bir şey şişti ve zar zor nefes alabildim, avizeler aklımdan uçup gitti. Yüzünde kırmızı ışıklar parladı ve sonra kardı, gözlerini zar zor seçtim ve sonra yeniden parladılar ve hâlâ beni izliyordu.

Ben...

Tanrım, ona sarılmak ve asla bırakmamak istedim.

Etrafımızdan bağırışlar ve çığlıklar yükseldi, ağzının yakınlarında durup gözlerimin kapanmasına izin verirken parmaklarım onun parmaklarının içinde daha da kasıldı.

"Will" diye soludum. Aramızdaki santimetrelerin yarattığı işkence kanımı hızlandırıyordu.

Elini tutup barın altına götürdüm, elbisemi yukarı çekip parmaklarını bacağımın iç kısmına kaydırdım. Sertçe nefes verdi, tırnakları ânında tenime battı.

Heyecanla iç çektim, klitorisim zonkladı, devam etmesini istedim.

Gözlerimi açarak bakışlarıyla buluştum, bacaklarımın arasında daha da derine kaydı ve o yukarı çıktıkça ısınıp ıslandım.

Will'in diğer tarafındaki duvardan bir kurt adam karikatürü atladı ve nefesim kesildi, tenimin her santimi yanıyordu. Arkama uzanıp elbisemin fermuarını açarken parmakları külotumu tenimden çekip kumaşın içine daldı.

Elimi boynunun arkasında kaydırıp sokuldum ve tekrar "Will" diye fısıldadım.

Önümüzde kapılar açıldı, oda yeniden kararda ve Davy Jones'un Dolabı'na girdik, ben de gözlerini tutup onun için elbisemin üst kısmını yavaşça indirdim.

Evet. Duramadım. İstemedim.

Soğuk hava çıplak memelerimi gıdıklayarak meme uçlarımı sertleştirdi, bakışları göğsüme düşünce aniden nefes verdi.

Bana bakmasına bayılıyordum. Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum ama şu anda hiçbir şey umurumda değildi. Daha başlamadan aramızdakinin bittiğini biliyordum. Önünde sonunda ilgisini kaybedeceğini biliyordum.

Sadece bu geceyi yaşamak istedim.

Ayağımı arabanın ön kısmına dayayıp sırtımı bükerek kendimi ona açarken, o da dudaklarımı dudaklarıyla okşadı ama öpmedi. Bacaklarımın arasını yumuşak ve yavaş bir şekilde okşadı, parmakları klitorisimle tekrar tekrar cilveleşti.

Diğer eliyle uzanıp mememi avuçladı, sıcak nefesi dudaklarıma düşerken yoğurdu ve hafifçe sıktı.

Klitorisimi parmağıyla dürtünce inledim, zevk içimi kaplıyor ve bacaklarımın arasında ateş biriktiriyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı.

Parmağını aşağı kaydırarak girişimle oynadı ama ben elini elbisemin içinden yakalayıp onu durdurdum.

Gerildi, kaşları acıyla çatıldı. "Emmy..."

"Parmaklarını değil" diye fısıldadım. "Seni. İçimde seni istiyorum."

İnledi, bacaklarımın arasındaki elini yumruk yaptı ve sonra acı dolu bir ses çıkardı.

İki elini de üzerimden çekerek üstümüzdeki parmaklıkları yokladı.

Ama kalkmadılar.

Homurdanarak onları ittirerek bizi hemen kurtarmak için uğraştı. Eğilip yüzünü ellerimin arasına alıp yanağını tekrar tekrar öptüm.

"Siktir" diye homurdandı, dışarı çıkabilmemiz için barı giderek daha hızlı salladı.

Ancak bunun bir faydası olmadı ve altından çıkmaya çalıştı ama çok büyüktü.

Kulakmemesini kemirirken kulağına güldüm. "Kurtar bizi" diye yalvardım. "Seni istiyorum ve bu gece hayır demeyeceğim."

"Kahretsin" diye bağırdı, yine barla mücadele ederek ve umutsuzca hırlayarak. "Kahretsin."

Beni yakalayıp öptü ve birbirimizi yerken elbisemin fermuarını çekti.

"İndiğimizde hemen kamyonuma gidiyoruz" diye nefes verdi. "Sonra da evime."

Altdudağını dişlerimin arasına aldım; sıcaklığı ve tadı gözlerimi açamayacağım kadar baş döndürücüydü. "Hemen kamyonuna" diye sızlandım. "Sabırsızım. Seni elime almak istiyorum. Kollarıma..."

Bir sonraki kapı açıldı ve birbirimize sarılırken ışık üzerimize aktı.

Gözlerimi açtığımda yolun sonuna geldiğimizi, yağmurun yeniden başladığını, dışarıda insanlar koşarken sağanak yağdığını gördüm.

Ondan uzaklaştım ve bar kalkınca dışarı atladık. Elimi sıktı ve elbisemi toparlamaya çalışırken görevlinin bakışlarını görmezden geldim.

Her yanı kırışmış ve kıvrılmıştı. *Kahretsin.*

Will beni binadan götürürken ceketini çıkarıp etrafıma sardı, sonra hızlı bir şekilde beni parkta çekiştirdi.

Üzerimize soğuk ve keskin bir yağmur yağıyordu ama tadı hâlâ ağzımdayken bacaklarımın arası ısınmaya devam etti.

Sadece onunla küçük bir yerde olmak, onu hissetmek ve saatleri sonsuza kadar uzatmak istiyordum ve neresi olduğu umurumda değildi.

"Kahretsin" dedi birden ve bizi durdurdu.

Durdum ve bakışlarını otoparka kadar takip ettim. Martin bir elfeneriyle Will'in kamyonunun etrafında tur atıyordu. Siyah üniforması yağmurda ıslanırken insanlar kaçışıyordu.

Yüreğim ağırlaştı. "Abim" dedim derin bir nefes alarak.

Telefonumu getirmemiştim. Burada olduğumu nereden biliyordu?

"Neler oluyor ya?" Will küfretti. "Neden her şey bizi durdurmak istiyor?"

"Bize bir yer bul" diye yalvardım. "Acele et."

Ensemden tutup dudaklarını alnıma bastırdı ve etrafına baktı. Martin beni onunla görürse her şey biterdi. Bir oyun kulübesinde mi yoksa bir dönme dolap mı olduğu umurumda değildi. Ona ihtiyacım vardı.

"Hadi." Beni kapıdan çıkarıp sağa çekti.

Arkama bir göz attım, uzaktaki Martin'in kamyonun arka camına baktığını gördüm ve Will'le birlikte hızımı artırdım.

Muhtemelen ortaokul öğrencilerini Geceyarısı Yaramazlığı için buraya getiren sarı okul otobüsüne koştu ve kapıyı yumruklayıp açtı.

İlk önce ben daldım ve o da peşimden binip kapıyı tekrar kapattı.

Ceketini koltuğa fırlattım ve Martin'in bizi görüp görmediğini anlamak için pencereden dışarı bakmaya çalıştım ama Will kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Göğsüne çarptım, beni kollarına aldı ve ağzı benimkini esir aldı.

İnledim, ona dudaklarımı açtığımda âdeta lanet dilini bacaklarımın arasında hissettim.

Biraz çömelerek beni kalçalarımdan kaldırdı ve vücudumdaki acı yüzünden irkildim ama umursamadım. Bunu durdurmuyordum. Bacaklarım etrafına sarılı halde beni koridorun aşağısına taşıdı.

Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımı ondan ayırdım. "Sende var mı?" diye fısıldadım. "Lütfen bana evet de."

Gülümsedi. "Evet."

Ayak bileklerimi arkasında bağladım ve inleyerek ağzımı tekrar onunkine bastırdım.

O nefes alıp kalçalarımı sıkarken ağzımı yanağında, çenesinde ve boynunda gezdirdim.

"Ah, Em" diye inledi.

Otobüsün arka kısmına ulaştık ve altımda son sıradaki uzun koltuk belirdi. Ağzımı bırakmadan beni ayağa kaldırdı ve elbise-

min fermuarını açtı. Üst tarafı aşağı çekti, elleri çıplak sırtımın her yerinde gezinirken elbise belimden sarkıyordu ve boynumu öperek beni kendine bastırdı.

"Sen benimsin" diye fısıldadı kulağıma.

Başımı geriye atıp boğazımdaki sıcaklığın tadını çıkardım ve eli alnımdaki kesiğe dokunduğunda acıyı görmezden geldim.

"Bu gece için" diye karşılık verdim gülümseyerek.

Ensemden tutup ağzımı kapattı, şiddetliydi ve ayak parmaklarıma kadar ürpermeme neden oldu.

Gömleğinin düğmelerini açtım.

"Ben seninle ilgileneceğim" diye fısıldadı. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

O, kemerinin tokasını çözerken gömleğini çıkardım ve parmak uçlarımı dar belinde ve karnında gezdirerek ona yaklaştım.

"Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok" dedim ona öpücükler arasında. "Sadece seninle şu anı istiyorum. Yarınları düşünmek istemiyorum."

Hırlayıp beni itti. Koltuğa düştüm, serin hava hassas cildime çarptığında nefesim kesildi. Dişlerini gösterdi, kemerini çekip pantolonunun düğmelerini açtı.

Gözlerim çıplak göğsüne kayarken sinirlerim ateşlendi, tüm vücudum onun için zonkladı.

Yüce İsa. Mükemmel altın rengi bir ten. Biçimli kollar, sıkı karın, muhteşem göğüs kasları...

Güzel gülümsemesi.

Yumuşak, komik ve tatlı.

Bu benim miydi?

Kalçalarımı sıktım ama o bana kaşlarını çattı, gelecekten bahsetmeyeceğim için mutsuzdu ama bu çok tatlıydı çünkü her nefes alışında gözleri memelerime kayıyordu.

En az benim kadar kontrolünü kaybetmişti.

Üzerime gelip boğazımı tuttu ve beni aşağı itti. Sızlandım. O aşağı inip meme ucumu eminçe çıplak sırtım büküldü ve gözlerim kapandı.

"Ah" diye inledim.

Eteğimi yukarı kaldırdı ve altına uzanıp iç çamaşırımı kavrayıp çekiştirdi.

Kumaş çığlık atarak vücudumdan ayrıldı ve bacaklarımı daha da açtım, diğer eli hâlâ boynumu sıkıyordu.

"Tanrım, seni hamile bırakmak istiyorum" dedi, ayağa kalkıp prezervatifini çıkarırken bana baktı. "Beni istemediğini düşündürdüğün her an için seni cezalandırmak istiyorum. Sana asla kaçamayacağın bir parçamı vermek istiyorum."

Kaşları öfkeyle çatıldı ve bir an bunu yapabilmesini diledim. Onu leş hayatıma çekip sonsuza kadar orada tutmak için bir bahanemin olmasını çok isterdim.

Yukarı fırladım, korumayı alırken ona baktım, karnını öperken paketi kendim açtım.

"O halde öyleymiş gibi davran" diye fısıldadım. "Beni hamile bırakacakmışsın ve bunu her gün yapacakmışız gibi davran."

Ambalajı fırlattım ve pantolonuna uzanıp aletini sıkınca kolumdan yukarı bir şok tırmandığını hissettim. Dokunuşumla inledi ve onu dışarı çıkarmama yetecek kadar pantolonunu indirmeme yardım etti.

Tanrım, o kadar iyi bir hissi vardı ki sert kasa bakıp yumuşak derisini okşadığımda başım döndü.

"Yarın benimle olacaksın." Lastiği taktım ve karnına öpücükler bıraktım. "Okuldan sonra kamyonunda. Öğle yemeğinde kütüphanedeki kitap raflarında. Sinemada kucağında ters kovboy pozisyonunda."

Ensemdeki saçları yumruğuna aldı ve semsert, dik aletiyle bana yaklaştı.

"Benim tatlı, küçük sırrım" diye mırıldandı.

Hızla nefes alıp verirken beni koltuğa geri itti, kendini sokmak için uzanırken gözlerimin içine baktı.

Aletinin kalın kafası girişimi genişleterek zar zor içeri girince rahatsızlanarak kıpırdadım. "Will..."

"Benim olacaksın" diye fısıldadı, kendini daha da derine bastırarak.

İnleyerek ona uyum sağladım.

"Beni görmezden gelebilirsin. Kaçabilirsin" dedi inleyerek ve gözlerini kapattı, başını geriye attı. "Gidebilirsin. Saklanabilirsin..."

İçeri girdi, sonuna kadar gömüldü ve beni o kadar geniş ve derin bir şekilde doldurdu ki ancak sadece bir kez bağırdım.

"Ama bir gün benim olacaksın" diye hırladı. "Er ya da geç Emory Scott. Sen benim kadınımsın ve her gün evime gelip masama oturacak ve kahrolası yatağımı ısıtacaksın." Beni öptü. "Ve bana bir IV. Will Grayson vereceksin. Sözlerimi bir yere yaz."

Ben de sızlanarak onun altında kıpırdandım ve o geri çekilip bu sefer daha hızlı ve daha sert bir şekilde pompalarken ona uyum sağladım.

"Aman Tanrım" diye inledim, zaten terli olan sırtım bükülerek koltuktan yükselirken.

Tekrar boynumu tuttu ve diğer eliyle kendini destekleyerek bana baktı ve tekrar tekrar içime girdi.

Omuzlarını tuttum, esnemenin zevki iyi gelmeye başladıkça rahatsızlık azaldı.

Çok iyiydi.

"Bunu isteyeceksin" diye söz verdi, boynumu sıkarken. "Benim için yalvaracaksın ve beni buna dayanamayacağın kadar çok seveceksin."

Hızını artırdı, o sertleştikçe memelerim ileri geri sallanıyordu ve gözlerim yuvalarında âdeta döndü, çok ıslak olduğum için aleti kolayca içeri ve dışarı kayıyordu.

Bacaklarımı sonuna kadar açtım, çok derine girebilmesinin tadını çıkardım. *Evet, Tanrım, lütfen.*

"Daha fazla" diye yalvardım. "Daha sert Will."

Ona tutundum ve inleyip nefes aldı ve kalçalarını ileri geri götürerek beni becerdi.

Tanrım, ben...

Terlemeye başlayınca gözlerimi açtım, onun güzel yüzüne ve göğsündeki parlaklığa baktım; hepsi benim içindi.

Arkasına uzanıp ellerimi pantolonunun içine soktum, tırnaklarımı kıçına batırdım ve daha hızlı ve daha sert hareket etmesine yardım ettim.

Bunu isteyeceksin.

Zaten istiyordum.

Benim için yalvaracaksın ve beni buna dayanamayacağın kadar çok seveceksin.

Ben...

"Will, ben..." Sonra orgazmın doruğunu hissedince nefesim kesildi, onu olabildiğince yakınımda tuttum ama asla yeterli gelmiyordu. "Will, ben..."

"Will, ne?" diye sordu.

Ama gözlerimi sımsıkı kapattım, başı içimdeki derin noktama defalarca vurdu ve orgazm içime yayılırken dünya etrafımda döndü ve bedenim mutluluk ve ürpertilerle sarsılırken çığlık attım.

Siktir. *Siktir, siktir, siktir...*

Of, Aman Tanrım. Ben...

Tekrar koltuğa çöktüm ve o da ıslak yüzümdeki saçları silip tekrar tekrar içime girdi.

"Ne?" diye sordu tekrar, ne diyeceğimi bilmek isteyerek.

Ama gözlerimi açtığımda ne olduğunu hatırlayamadım.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti, kendi orgazmını yaşarken ağzını ağzımla kapattım ve ona sıkıca sarıldım.

Bana kendisinden asla kaçamayacağım bir parça vermek istiyordu ama onda asla geri alamayacağım bir parçam kalmıştı.

Bu asla başkasıyla bu kadar iyi olmazdı. Başım beladaydı ve o çoktan benden intikamını almıştı.

Bölüm 19

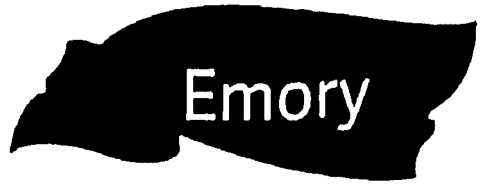

Günümüz

Kapı üç kez tıklatıldı ve başımı kaldırıp yatak odamdaki çekmeceyi sertçe iterek kapattım.

Yirmi dakikadır uyanıktım, dolabı ve çekmeceleri karıştırıyordum ama burada hiç kıyafet yoktu. Ve gün geçtikçe dışarıdaki sıcaklık düşüyordu.

Kapıya yürüyüp kulağımı uzattım. "Kim o?"

Güneş yeni doğuyordu fakat bulutlarda fırtına büyüyordu. Bu kadar erken kalkan tek kişi olduğumu sanıyordum.

"Rory."

Kalbim bir anlığına durdu ve doğrulup kapı koluna baktım.

Ne istiyordu?

"Yeni bir tişörte ihtiyacın olduğunu düşündüm" diye seslendi. "Ve belki bir pantolona."

Başımı eğip içinde yüzdüğüm baksır şorta ve gömleğe baktım. Will dün gece diğer gömleğimin tüm düğmelerini koparmıştı. Hâlâ

pantolonum vardı ama giysi reddedecek durumda değildim. Ne de olsa şu anda peşinde olduğum şey onlardı.

Bir an tereddüt ettim, sonra sandalyeyi kapıdan çektim ve kapıyı açtım. Rory orada duruyordu; beline bir havlu sarmıştı ve saçları darmadağınıktı, elinde bir yığın kıyafet vardı.

Gözlerini kırpmadan bana bakarken dün geceyi ve misafir odasında olup bitenleri hatırladım ve tenimin altına bir sıcaklık yayıldı. Will gittikten sonra o kadar sinirlenmiştim ki bir vazo fırlatıp kıyafetlerimi düzeltmiş ve oradan hışımla çıkmıştım. En çok da gidip ona *bitir* diye yalvarmak istememe ve bunu yapmama ramak kalmasına öfkelenmiştim. Onunla olmak, otobüsteki o gece kadar güzeldi ve onunla sevişmek için yalvarır pozisyona düşmeden, kıçımı kaldırıp soğuk duş almak için gururumu son damlasına kadar kullanmıştım.

Tanrım, ne kadar güzel hissettirdiğini asla hatırlamamayı ne kadar da isterdim.

Kıyafetleri Rory'nin elinden kaptım.

Siyah pantolonu işaret ederek, "İstersen kes" dedi. "Muhtemelen sana çok uzun."

"Teşekkürler."

Kendimi göz teması kurmaya zorlayarak orada durdum ve o beni izledi ancak ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Sessizlik aramızda uzadı.

"Ben bir süreliğine buhar odasına gideceğim, sonra bugün Micah ile ava çıkacağız" dedi boğazını temizleyerek. "Will'i alabiliriz. Bizimle gelmeni ya da kapıyı kilitleyerek burada kalmanı öneririm."

Evde benimle birlikte sadece Aydın ve Taylor mı olacaktı? İdeal değildi ama daha az göz olacağı için rahatça keşfedebilirdim.

Ve belki eşya aşırabilirdim.

"Kalacağım" diye yanıtladım. "Ne kadar dışarıda olacaksınız?"

"Birkaç saat." Beni baştan ayağa süzdü. "Yemeğe ihtiyacın varsa hemen al."

Başımla onayladım ve o orada durmaya devam etti. Soluk gözlerinin gözbebeğinin etrafında, bakışlarını delici hale getiren ve kollarımdaki tüyleri diken diken eden gece mavisi bir çember vardı.

Yutkundum. "Peki sen... bir... seri katil misin o zaman?"

Sırıttı. "Korkuyor musun?"

"Bana korkmamam gerektiğini mi söyleyeceksin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Daha fazla ayrıntıya girmeden uzaklaştı ve ben de onu bir süre izledikten sonra odama dalıp kapıyı kapattım ve sandalyeyi tekrar tokmağın altına sabitledim.

Üf. Onda tüylerimi diken diken eden bir şey vardı ve hâlâ kötü biri olduğunu düşünmesem de kesinlikle çok şey yapabilecek kapasiteye sahipti. Yedi kişiyi planlayarak öldürmüştü. Hikâyenin devamı var gibiydi ama bunu bir kere yapabildiyse tekrar yapabilirdi.

Taylor bu konuda haklıydı. Hepsinin burada olmasının bir nedeni vardı ve hiçbiri arkadaşım değildi.

Uyuduğum gömleği ve baksırımı çıkardım ve beyaz tişörtlerinden birini üstüme geçirdim, ardından siyah pantolonunu dizinden kesip onu da giydim. Düşmemesi için belini katladım ve spor ayakkabılarımı giyip bağcıklara çift düğüm attım.

Gözlüklerimi temizleyerek yüzüme taktım ve saçlarımı taradıktan sonra dişlerimi fırçaladım. Sabunların, şampuanların ve hijyen saçmalıklarının nereden geldiğinden emin değildim ama dün gece odaya geldiğimde buradaydı, hâlâ paketlerinde ve yepyeniydi. Keşke bana bunları getiren bir iç çamaşırı ve bir sutyen daha getirecek kadar umursasaydı.

Micah ve Rory daha sonra ayrılır ayrılmaz gizlice odalarına girip bir kapüşonlu çalacaktım.

Odadan çıkıp etrafıma baktım, dışarıda gökyüzü kararırken yağmur pencerelere çarpmaya başladı ve merdivenlerden aşağı koşarak mutfağa ilerledim.

Ekmek, peynir, birkaç parça meyve ve biraz da granola çalabilmiştim. Bunları sakladığım mutfak dolabından nasıl çıkaracağını bulmaya çalışıyordum ama aynı zamanda suya da ihtiyacım vardı.

Mutfağa yaklaşınca içeri baktım, karanlıktı, sadece sobanın üzerindeki ışıkla aydınlanıyordu, adanın etrafından arka kapıya ilerledim ve gözlerimi sürekli etrafta gezdirdim.

Dolabı açtım ve güveç kabının arkasına uzandım, peynirin tülbent paketinin hâlâ sağlam ve güvende olduğunu hissettim.

Gülümsedim.

Şimdi sıra sudaydı. Tezgâhın üstündeki sepetten bir elma alıp yemeye başladım, dolaplarda matara ya da su şişesi aradım, sonunda kapaklı paslanmaz çelik bardaklar buldum.

Bir tanesini çıkarıp doldurdum ve hızla yiyecekle birlikte zulama koydum. Biraz sonra etrafı kontrol edecek ve paketle fark edilmeden bodruma ulaşabilir miyim bakacaktım. Kaçmam ya da saklanmam gerekirse diye paketi orada saklayacaktım.

Şişeyi tencerenin arkasına kaydırınca duvara çarptım ve durdum, elma dişlerimin arasında kaldı.

Tuhaf.

Arka paneli parmaklarımla yokladığımda duvarı tamamen kapladığını hissettim ve kolumu dışarı çektikten sonra arka tarafını kontrol etmek üzere sıradaki dolaba geçtim.

Aynı şey.

Bu dolaplar olması gerektiği kadar derin değildi. İkisini de kapatıp ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarıma koydum. Tezgâhın genişliği, sobanın bulunduğu kuzey duvarındaki diğer tezgâhtan en az on beş santim daha kısaydı. Sola ilerleyerek terasa giden mutfak kapısını açtım ve dışarıya baktım.

Ev, dolap duvarının ucundan en az bir buçuk metre öteye uzanıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve jeton düşer düşmez yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

Kablolama, sıhhi tesisat ve yalıtım için yer ayırmak amacıyla duvarlarda ekstra derinlik gerekiyordu... Ama bir metre değil.

Bu evin geçitleri vardı.

Kahretsin. Biliyorlar mıydı?

Kapıyı kapattım ve arkasında gizli bir tünel ve muhtemelen yukarı veya aşağı giden merdivenler olması gereken duvara döndüm. Geçitlerin nereye gittiğini kim bilebilirdi?.. Ama öğrenmek istedim. Haberleri yoksa burası saklanmak için iyi bir yer olurdu ve bu ke-

sinlikle güvenliğin buradaki insanları tespit edilmeden takip edebilmesinin bir yoluydu.

Üstelik bunu öğrenmemin tam zamanıydı. Aydın ve Taylor hâlâ yatakta olabilirdi. Diğerleri yakında avlanmak için yola çıkacaklardı.

Geriye dönüp bir daire çizerek evi daha önce görmediğim bir şekilde gördüm. Ya tüneller araziden dışarı çıkıyorsa? Buraya bizimkilerin düşündüğünden daha yakın bir yerde bulunan bir ekibe? Fark edilmeden kaçabilirdim. Olasılıklar sonsuzdu. Keşfetmem gerekiyordu.

Sobayı, lavaboyu ve mutfak penceresini geçince evin yanındaki solaryumu gördüm. Diğer tarafta bir bahçe kulübesi vardı. Aletler varsa –en azından bir tornavida– ilk etapta açmak için tasarlanmış tetiği bulamazsam panelleri kaldırabilirdim. Filmlerde gizli kapıları açmak için yerinden oynattığınız şey her zaman bir kitaptı ama sıklıkla bir tür kilit mekanizması veya kol olurdu.

Kahretsin. Bunu nasıl görmemiştim?

Arka kapıyı tekrar açarak dışarı çıktım ve terası geçtim; taşın üstünden seraya koşarken damlacıklar bacaklarımı ve kollarımı ıslatıyordu.

Kapıyı açarak aceleyle içeri girdim ve gözlüklerimi çıkarıp gömleğimle suyu temizledim.

Eğrelti otlarının, toprağın ve ahşabın kokusunu içime çektiğimde, nemdeki ani artış beni sardı, soğuk tenime ânında bir sıcaklık dalgası çarptı.

Gözlüklerimi tekrar taktım ve etrafıma baktım; çatıyı ve duvarları oluşturan cam panellere çarpan damlaların *tık tık tık* sesini ve seranın derinliklerinden gelen hafif klasik bir melodiyi duydum.

Yavaşladım, antika seraya baktım; metal pencere çerçevelerinin beyaz boyası yontulmuş ve paslanmıştı. Siyah ve pis derzli küçük beyaz fayansların arasından sarmal merdiveni geçtim, ardından dışarıda gök gürlediğinde gıcırdayan dar köprüye vardım.

Bitki yaşamı yine de güzel bir formdaydı. Yeşil, sık, gür... Ağaçlar çatıya kadar uzanıyordu, palmiye ağaçları genişti, sayamaya-

cağım kadar çok bitki, yürüyüş yolunun etrafındaki manzarayı ve yatakları süslüyordu. Burası çok sevilmiş bir yerdi.

Temizlik ekibi geldiğinde burayla da ilgileniyor muydu? Bu küçük şerefsizler umursamadığı için anlamsız bir iş gibi geldi.

Yukarıdan su damlayınca başımı geriye eğdim ve açık bir cam panel gördüm; paslı zinciri kopmuştu ve yağmur yağarken sallanıyordu.

Bunun yakında tamir edilmesi gerekirdi. Sıcaklık gittikçe düştüğü için buradaki gerekli sıcaklığı korumak imkânsız olurdu.

Serada dolaştım, bu bitkilerin çoğunun adı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama başka bir dünyaydı âdeta. Karakilise gibi soğuk ve karanlık değildi, tehlikeli değildi. Sakin ve yıpranmıştı; ısının ve kokunun teninizin altına ve zihninize işlediği bir ada gibiydi.

Bir kâbustan uyanmak gibiydi veya gözlerinizi hediyelere ve pastaya açmak gibi. Hoşuma gitti.

Müzik yeniden kulaklarıma gelince ileri baktım, Aydın'ı görünce durdum.

O da benim gibi siyah bir pantolon ve beyaz bir tişört giymişti ama onunki lekelerle doluydu, sonra bitki yatağına eğilip bir şeyi kesti. Genellikle geriye taralı saçları kuru ve gelişigüzel bir şekilde alnına ve şakaklarına uzanıyordu ve önkollarını hafif bir ter parıltısı kaplıyordu.

Hareket edemedim çünkü buraya neden geldiğimi hatırlamıyordum ama bunun bir sır olduğunu biliyordum. Kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Hâlâ uyuduğunu sanıyordum.

Diğer tarafa baktı, kestiğini kâseye bıraktı ve uzanıp biraz daha kesti.

Ayaklarımın üzerinde hareket ederek dönmeye hazırlandım. Şimdi kulübeye gidemezdim.

Ama bunun yerine beni yanına çağırdı. "Buraya gel."

Tekrar ona baktım, görevine odaklandığını gördüm ve dediğini yaparak yanına yürüdüm.

Kâseden bir çilek aldı ve yaprakları, sapı demeden bana verdi.

Ona şüpheli bir bakış attım ama kabul ettim. Yeni kesmişti. Muhtemelen iyiydi.

Dişlerimin arasına sıkıştırıp küçük şeyi ısırdım, parçayı dilimle damağımın arasına bastırarak suyunu emdim. Ağzımda patladı ve tadın keyfini sürdüm.

Başımla onaylayıp geri kalanını attım ve çiğnedim.

"Güzel mi?" diye sordu.

"Evet... çok tatlı."

Şaşırtıcıydı.

"Hımm..." diye kabul etti ve işine geri döndü. "Evet."

Kalıntılara gerçek çileklerin bu kadar küçük olduğunu bilerek baktım. Minik bahçesinde domates, fesleğen, biber, marul vardı... Onun bu işe bulaşacağını düşünmezdim ama sanırım artık serayla kimin ilgilendiğini biliyordum.

"Gençliğimde çilekler çok tatlıydı" dedim. "Bilmiyorum. Artık her zaman ekşi oluyorlar."

"Son 20-30 yıldır ticari çilekler büyük ve güzel olsun diye yetiştiriliyor ama hepsi bu" dedi. "Tadı kötü. Amerika'da neredeyse hiçbir ürünü yiyemiyorum."

Yukarıdan ona baktım. "Sen buralı değil misin?"

Gözlerini bana çevirip tek kaşını kaldırdı.

"ABD'yi kastediyorum."

Tamam, evet. Amerika'da olduğumuzu sanıyordum ama olmayabilirdik.

Görevine geri döndü. "Türkiye'de doğdum" dedi bana. "Ben on beş yaşımdayken ailem taşındı."

Yani bir göçmendi. Okulda farklı olmak onun için zor muydu? Uyum sağlamaya çalışmak?

"Çabuk uyum sağladın mı?" diye sordum."Sen az önce herhangi bir şeye kolaylıkla uyum sağlayabileceğimi mi varsaydın?" diye şaka yaptı, gözleri gülerek.

Kendimi durduramadım. Gülümsedim.

O hissi biliyordum.

Okulda Noel'i kutlamayan tek çocuk bendim. Her yıl düzenlenen kış yarışmalarına katılmayan veya yüzme takımında Gizli Noel Baba yapmayan.

Ama numara yapabilseydim bile yapmazdım. Uyum sağlamak benim tarzım değildi.

"O kadına uyum sağlamış mıydın?" diye neredeyse fısıldayarak sordum.

Havuz duşlarında bahsettiği kadına. Onun için yaratılmış olan.

Önce duraksadı, sonra durdu, gözlerinde uzak bir bakış belirdi.

Yutkundum ama kendi kendime gülümsedim. Zayıf noktasını bulmuştum.

"Hâlâ sesler duyuyor musun?" diye sordu sorumu duymazdan gelerek.

"Hayır."

Ama artık nereden geldiklerini biliyor olabilirdim.

Pencerelerin yanındaki fonografa baktım, hâlâ Schubert çalıyordu.

"Neden dolaşıyorsun?" diye bana sordu.

Ona bir bakış attım, bahane dilimin ucundaydı.

Ama sonra hatırladım.

"Ben... bahçe kulübesini gördüm" dedim ona. "Alet aramam gerektiğini düşündüm. Belki bir merdiven. O panel menteşelerinden çıktı çıkacak."

Çatıyı ve kırık cam paneli gösterdim.

Ama bakmadı, yabani otları kesip temizleyerek çalışmaya devam etti. "Buraya gel" dedi ve kolunu uzatıp beni davet etti.

Biraz geriye çekildim ama sonra... bir şey beni ileri itti.

Yavaş yavaş yaklaştım ve o da belimi sararak beni kucağına çekti.

İtiraz ederek ayağa kalkmaya çalıştım ama o ellerimi ellerinin arasına alıp avuçlarını bitki yatağına itti ve toprağın altına kaydırdı.

Ne halt ediyordu böyle?

Başımı çevirip ona baktım, bileklerimi sıkarak ellerimi toprağın içinde tuttu. Ne?..

"Ne hissediyorsun?" diye sordu.

Tereddüt ettim, suskun kaldım. "Ne hissediyorsun" derken ne demek istemişti?

"Toprak" dedim.

Barizdi.

Hiç etkilenmemiş gibi görünerek başını hafifçe yana eğdi.

Gerçekten ellerimi tutması mı gerekiyordu?

İç çekerek parmaklarımı biraz hareket ettirdim ve tenimi saran tazelik hissinin tadını çıkardım.

Neredeyse yüzünü yeni bir yastığa koymak gibiydi.

Sonunda ona, "Soğuk toprak" dedim. "Suyla yumuşamış. Kabarık. Neredeyse un gibi." Ona baktım, burnu benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Kalın ama... parmaklarımın arasında temiz."

Beni serbest bıraktı ama ben orada kaldım ve küçük bir cam sürahiyi alıp ellerimi kaplayan toprağa su dökmesini izledim.

Yumuşaklık çamura dönerken tenim buz kesti.

"Ve şimdi?" diye zorladı.

"Ağırlık" diye yanıtladım. "Ağır geliyor. Çamurumsu. Yapışkan." Neredeyse iğrendiğim için uzaklara baktım. "Boğucu. Gömülmüşüm gibi."

Başıyla onayladı. "Ölçülü olarak yapılırsa senin için kötü olan pek bir şey yok. Bitkilerin gelişmesi için bir miktar suya ihtiyaç vardır. Fazlası onları öldürür."

Gözlerimi tutarak tekrar bileklerimden tuttu ve beni toprağa yapıştırdı.

"Alet mi istiyorsun?" diye sordu. "Menteşeleri... tamir etmek için, öyle mi?"

Gözlerindeki parıltıdan hoşlanmadığım için ona baktım.

"Buraya gelene kadar görmediğin kırık menteşeler için alet almaya gelmişsin." Bana baktı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görünüp geçti. "İstediğin tüm aletleri alabilirsin Emory. Aşırıya kaçmadan."

O ellerimi ve gözlerimi tutmaya devam ederken boğazımdaki golf topunu yuttum.

Palavra sıktığımı biliyordu.

Buraya geldiğim anda bunu anlamıştı. Peki zulamı keşfetmiş miydi?

Sinirlerimi kontrol altında tutmak için dişlerimi sıktım ama o başını kaldırıp bana merakla baktı.

"Bir bağımlıyla mı büyüdün?" diye sordu.

"Neden?"

Omuz silkti. "Yalancıları genellikle çok kolay fark ederim. Açıklamalarını belirsiz tutarlar, kıpraşırlar, göz temasını kırarlar... Deneyimin var."

"Aletlere neden ihtiyacım olduğu konusunda yalan söylemiyorum."

"Söylüyorsun" diye karşılık verdi sakince. "Ancak sorun değil. Oynanmayı seviyorum. Aşırıya kaçmadan."

Tenime bir ürperti yayıldı ve nabzım göğsümde bir tık hızlandı ama sonra... bir şey toprağın altında parmağımın ucuna sürtündü.

İrkildim. "Bu da neydi böyle?"

Ama beni yere bastırdı ve "Hareket etme" diye uyardı.

Ne?

Toprağın altında parmaklarımın üstünde bir şey kayınca taş kesildim ve nefes alamadım.

Elimi çekiştirdim ama delici bakışları beni yerime mıhlayarak ellerimi bastırdı; toprağın altındaki pürüzsüz vücut kalın ve sonsuzdu.

Uzundu. Bu bir kurt değildi.

Yutkunup fısıldadım. "Bu bir yılan mı?"

"Onlardan biri."

Onlardan biri mi? Gözlerimi bitki yatağının etrafında gezdirip diğerlerini görmeye çalıştım. Bahçenin etrafında şeffaf plastik bir duvar vardı, önümüzde bulunan panel Aydın çalışabilsin diye kaldırılmıştı.

"Ailendeki bağımlı kimdi?"

"Ne?"

"Bana bak Emory" dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım, endişeden kaşlarım çatılmıştı. Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama o sımsıkı tuttu. Kahretsin.

Will neredeydi?

"Seni bu kadar iyi yalan söylemeye kim şartlandırdı?" diye sordu gözlerimin içine bakarak, sesi sakin ve sabitti.

"O..." Yılan ya da her neyse, elimin üstünde durduğunda sustum ve onun hareket ettiğini ya da... kıvrılmaya başladığını hissettim. Boğazımda bir yumru daha oluştu. "Aydın..."

"Kim?" Bileklerimi daha sıkı tuttu.

"O..." diyerek sertçe soludum. "O bir bağımlı değildi. Abim öfkelenirdi" diye açıkladım.

Kahretsin, Will neredeydi? Gözlerim yaşlarla doldu.

"Peki seninle fiziksel temasta bulundu mu?" diye sordu Aydın.

Serçeparmağımı bir şey yaladı, sonra defalarca tekrarladı. Dili miydi?

"Aman Tanrım" diyerek iç çektim. "Lütfen."

Beni bırak.

"Sakin ol" dedi. "Bana bak."

Gözlerimi yine onunkilere çevirdim.

"Taş gibi davran" diye talimat verdi. "Sen bölgesinin bir parçasısın. İstemediğin sürece seni fark etmez. Taş gibi davran Emory."

"Aydın..."

"Kıpırdama" diye azarladı tekrar.

Tuzağa düşmüş halde gözlerimi kapattım. Yılanı hissettim. Kaçamıyordum. Herhangi bir ani hareket ve... *Tanrım, bunu üstümden al. Lütfen.*

"Sana onu hatırlatıyor, değil mi?" diye sordu Aydın. "Abini."

Ne?

"Tehlikenin vurmasını bekliyorsun" diye devam etti. "Geldiğini bilerek."

Gözlerimi kapatıp dehşeti bastırmaya çalışsam da dizlerim titremeye başladı ve ona vurmak istedim. Kollarım dopdoluydu, öfke yine eskisi gibi içimdeydi ama bununla hiçbir şey yapamazdım. Henüz değil. Hareket edemiyordum.

"Yaşayamıyordun, altına kaçırmana ramak kalmış halde yaklaşan kaçınılmazı bekliyordun."

Çeneni kapa. Beni tanımıyordu.

"Eve gelmesine yakın miden bulanır mıydı?" diye sordu. "Tuvalete koşup kusar mıydın?"

Gözlerimi açtım, bulanık görüntünün içinden gözlerine baktım.

Hatırlayınca boğazıma iğneler battı. "Mutfak lavabosu" dedim ona. "Banyodan daha yakındı. Genellikle akşam yemeğini hazırlardım."

Başıyla onayladı, gözlerinde düşünceli bir bakış vardı.

Yılanın başı yine elimin üstünde kaydı ve toprağı tenime sürttü.

"Zehirli mi?" diye sordum.

"Bazı yaratıklar yenildiğinde bazıları ise ısırdığında zehirlidir" diye karşılık verdi.

Tanrım, kahretsin. "Isırığı zehirli mi peki?"

"Siyah yarışçı bunlar" diye açıkladı, benim için bir anlamı varmış gibi. "Ya zehirli olduğunu ama panzehirim olduğunu söylersem?"

"Gitmeme izin ver."

"Ya zehirli olmadığını ama ısırabileceğini söylersem?"

Dişlerimi gıcırdattım, yılanın kafası parmaklarımın arasını dürttü. Neler oluyordu? Neden hareket etmiyordu?

"Ya ısırmadığını, sadece felç ettiğini söylesem?" diye sordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ya da belki hiç zararlı değildir" dedi bana, "böyle diye bu gece yatağına biraz koymama izin verir misin? Onlardan daha az korkar mısın?"

"Aydın..." Kollarımı çekmeye başladım.

"Hareket edersen saldırır" diye bağırdı. Gözlerini bana dikip baktı. "Kontrolüne al Emory. Bu ânın efendisi ol."

Ne? Başımı iki yana salladım, kaçmaya, dövüşmeye ve koşmaya hazırlanırken bacaklarım gerilmişti ama...

Aklımı okuyarak "Kaçma" dedi. "Bağırma. Kızma. Sadece bırak."

Ha-hayır. Ne?.. Toprak birkaç santim ötede kıpırdadı ve ben sızlandım. Bir tane daha mı vardı?

Ama o, "Bırak!" diye bağırdı.

Ürktüm ve parmaklarımı toprağa batırma dürtüsüne direndim.

"Bana bak" dedi. "Gözlerimin içine bak."

Bakışlarımı hışımla ona kaldırdım. *Lütfen...*

"Bana bak" diye tekrarladı. "Gözlerime odaklan. Savaşma. Öfkelenme. Bağırma. Ona korkunu verme."

Nefes nefese kahverengi gözlerine baktım ve bal ve kehribar lekelere iyice odaklandım.

"Ben buradayım" diye tane tane konuştu. "Doruk noktası burası ve korkmuyorum."

Nefes verdim, bir nefes daha aldım ama sakinleşmeye başlamıştım.

"Korkmuyorum" diye tekrarladı. "Ben fırtınanın gözüyüm. Çılgınlığın içindeki sakinliğim."

Bir nefes verdim, daha yavaş bir nefes daha aldım.

"Kaosun içindeki sessizliğim. Ânımı kolluyorum."

Elim toprağın içinde erimeye, yılan küçülmeye ve kalbim yavaşlamaya başladı.

Gözlerimizi kırpmadık.

"Fırtınanın gözüyüm ben" diye mırıldandı ve büyülendim. "Abin başına gelmedi Emory. Bunu bekliyordun. Yaşanması gerekiyordu. Hepsi planın bir parçasıydı. Geldiğini biliyordun."

Gözlerinin içine baktım, serin bir sakinlik kanıma yayılırken sesi müzik gibi beni sardı.

"Hiçbir şey sürpriz değildi" dedi. "Her zaman bunun yaşanacağını biliyormuş gibi davran. Planın bir parçasıymış gibi davran. Fırtınayla birlikte hareket edeceksin Emory. Sakin, sessiz, sabırlı ve sonra... Sonra sen onun başına bela olacaksın."

"Ben onun başına bela oldum" diye fısıldadım, göğsüm düzenli nefeslerle yükselip alçalırken.

"Sana tekrar vurabilir" diye nefes verdi, "ama sana asla zarar veremez. Gülümseyeceksin ve sonra..."

"Onun başına bela olacaksın" diye fısıldadım.

Vücuduma sıcaklık yayılınca bir perde kalktı ve ciğerlerim açıldı, cildim çelikle kaplandı ve tırnaklarımdan bıçaklar fışkırdı.

Yarışçı, parmağımın üstünden toprağın yüzeyine çıktı ve kayarak diğer bitkilerin arasına ilerledi, aşağı baktığımda avuçlarımın hâlâ gömülü olduğunu gördüm ama Aydın artık beni tutmuyordu.

Beni ne zaman bırakmıştı?

Ellerimi çıkardıktan sonra ona baktım ve bana küçük bir gülümseme verdiğini gördüm. Sonra eğilip kara yılanı yakaladı, vücudu

yumruğunda olan sürüngen tıslayıp kıvrandı ve dişlerini Aydın'ın eline geçirdi, bu sırada Aydın gözlerini benden ayırmamıştı.

Aydın, hayvanı serbest bıraktı ve ben onun iki kırmızı deliği ağzına götürüp emdiği kanı bitki yatağına tükürmesini izledim.

"Neredeyse tüm acılar gibi" dedi bana, "ısırır ama öldürmez."

Terledim, başım bulutlara yükselmişti; her daim taşıyacağımı düşündüğüm korkunç ağırlık birdenbire yok olmuştu.

Aydın eğilerek şakaklarımı öptü ve ben geri çekilmeyi bile akıl edemedim. Dudakları sıcak ve yumuşaktı; neredeyse...

Bir baba gibi...

"Sen Lilith'sin" diye fısıldadı tenime. "Alev sensen yanmazsın."

Geri çekilerek gözlerimin içine baktı ve ben gülümsemek istemedim. Beni korkutmasını affedecek değildim ama geldiğimden daha hafif biçimde ayrılacaktım buradan. Her şey daha güçlü ve daha hafif geliyordu.

Bunu nasıl becermişti?

Lilith... Sözleri kafamın içinde dolaştı. Yahudi miydi yoksa? Lilith, Yahudi folklorunda vardı. Âdem'in ilk karısıydı ve itaat etmeyi reddettiği için Cennet Bahçesi'nden kovulmuştu.

Karanlık ve aydınlıktı. Düşmekten ya da yanacak kadar parlamaktan korkmuyordu.

O bir alevdi.

Sağımda bir hareket oldu ve ikimiz de başımızı çevirdiğimizde Will'in odanın içinde durduğunu gördük.

Sadece kalçalarının aşağısında duran gri eşofman altı vardı üzerinde ve saçları çok sevimli bir şekilde dağınıktı.

Gözlerindeki daimi öfke yüzünden yüreğim sızladı ama artık bu konuda bir şeyler yapmaya hazırdım.

Bakışları Aydın'a ve kucağında oturan vücuduma kaydı, kaşlarını çattı ama sonra umursamıyormuş gibi yüz ifadesi aniden düzleşti. Hareketsiz halde durdu ve ben Mezunlar Günü'nde dans pistinde geçirdiğimiz o geceyi hatırlayarak kucağından kalktım.

Birbirimize ait olmadığımız için herkes bize bakmıştı ama aramızdaki ıstırap verici birkaç santimden başka hiçbir şey hissetmiyorduk ve birdenbire Aydın artık orada değildi.

"Micah ve Rory ava gitti mi?" diye sordu Aydın arkasına yaslanarak.

Will başıyla onayladı, artık bana bakmayı reddediyordu. "Taylor'a onlarla gitmesini söyledim."

Aydın, omzunun üzerinden Will'e bakarak kıkırdadı. "O halde sadece üçümüz varız" dedi bana bakarak. "Siz çocuklar havuzda oynamak ister misiniz?"

Aydın'ın üstü örtülü kıyafetlerimi çıkarmam yönündeki isteğini duymazdan gelerek Will'e baktım ama sonra Will konuştu.

"Sadece onu al" dedi. "Onu elde ettim."

Aydın'a baktım, meydan okuma netti. On dakika önce olsa küfredip basıp giderdim. Ancak artık ayakkabılarımın altından köklerin çıktığını ve beni yerimde tuttuğunu hissettim.

Bir meşeydim.

Fırtınanın gözü.

Aydın kendi kendine gülüp sandalyeden kalktı, yılanları kapalı tutan paneli yerine koydu ve saçlarımı karıştırıp odadan çıktı. "Bir sonraki aşamaya hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun Bayan Scott" diye seslendi Aydın.

O gidince Will bana bakıp başını salladı. Şu anda bu evdeki her aletin üstüne atlasam bile beni durdurmazdı.

Benden nefret ettiği için umursamıyordu.

"Hiçbir şey olmadı" dedim ona.

"Umurumda değil" diye karşılık verdi. "Ve umursasam da umursamazsın."

Başka bir söz söylemeden arkasını döndü ve uzaklaştı.

Ciğerlerim daraldı. "Godzilla" diye seslendim, öne bir adım atarak.

Durdu. Arkasına dönüp sert bakan gözlerini kıstı. "Ne?"

Bir adım daha attım; her ödüm patladığında yaptığım gibi ayaklarımın üstünde kıpırdanmak, başka tarafa bakmak ya da küçülmek çok cazip geldi ancak bakışlarımı ona kilitledim.

Ne kadar acı verirse versin.

Şu anda yaşananların hiçbiri sürpriz değildi. Yaşanacağını biliyordum. Üstesinden gelecektim.

"Sen, eee..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Gittikten sonra bir *Godzilla* filmi çıktı. *Canavarların Kralı*" dedim ona. "Olay örgüsü dışında fena değil."

Bana şüpheyle bakıp hareketsiz kaldı.

Bir adım daha attım.

Her an çekip gidebilirdi ama ben ona izin vermeyecektim. *Kal.*

"Görüntü yönetimi ve aksiyon sahneleri iyi" dedim. "Mothra'yı da görüyoruz."

Tepedeki fıskiyeler çalıştı ama ılık su ağaçlara, bitkilere ve bahçeye yağarak kıyafetlerimi ıslattı ancak bakışlarımı başka tarafa çevirmedim.

Gözlüklerimi çıkarıp başka bir ağaç yatağının kenarına koydum.

"Milk Duds ve Twizzlers aldım." Kısık sesle kıkırdadım. "Nedenini bilmiyorum. Tek başımaydım ve o kadar şekere ihtiyacım yoktu, üstelik Milk Duds'ı yemedim." Yutkunup gözlerinin derinliklerine baktım. "*Will buna bayılırdı*, diye düşünmeden edemedim."

Gözlerim yandı ama Milk Duds'ı neden aldığımı tam olarak bildiğim için gözlerimi kırpıştırarak yaşları bastırdım. Will içindi.

Su, çıplak göğsünden aşağı aktı ve kalbim ne kadar hızlı çarparsa çarpsın düzenli, sarsılmaz soluklar alıp verdim.

"Film hakkında ne söyleyeceğini merak ettim" dedim ona. "Nesini seveceğini."

Ben ağır adımlarla yaklaşırken gözleri benimkilerde kaldı; su dudaklarından aşağı damlıyor ve teninde parlıyordu.

Lütfen kal.

Ben yaklaştıkça âdemelması aşağı yukarı kıpırdadı ve o da gözlerini yere indirdi, daha zor nefes alıyordu.

"Mothra mı?" diye mırıldandı.

"Ve Kral Ghidorah da." Başımla onayladım. "Bütün titanlar. Görsel efektler muhteşemdi."

Ona yaklaştım, tişörtlerimiz dokununca durdum. Onu bu denli yakınımda hissettiğimde karnımda sıcaklık birikti.

Ayakkabılarımı fırlatırken "Yakında *Godzilla vs. Kong*'u yayınlayacaklar" dedim ona.

Göğsü önümde yükselip alçaldı ve ben parmaklarımın dokunmak için şakıdığı tene baktım. Yumruklarımı sıktım.

"İkisi de kahraman" diye yanıtladı. "Sonu belirsiz olacak Emory."

"Hayır." Başımı salladım ve tişörtümü çıkarıp yere attım. "Yönetmenler açık bir kazanan olacağını belirtti."

Vücuduma baktı, nefesi düzensizleşiyordu. "Hadi be?" diye çıkıştı. "Lanet yazarlar."

Klitorisim zonklarken ağzına baktım, neredeyse tadını alıyordum ve üstüne nasıl da tırmanmak istedim...

"Yani Kong kazacak" dedim Rory'nin bana ödünç verdiği pantolonunun düğmelerini çözerken. "Güçsüz olanın kazanması daha umut verici."

Gözlerini kırpmadan beni izledi. "Godzilla kazanamazsa Japonya filmi yasaklar."

"Sanırım kazanabilir" dedim ona, yağmur memelerime, kollarıma ve sırtıma çarparken pantolonumu indirdim. "Godzilla'nın cephaneliği sayesinde, üstelik karada ve denizde savaşabiliyor..."

"Ve çizgi romanlarda Tanrı ve şeytanla bile savaşıyor yani" dedi. "Kong şimdiye kadar ne yaptı ki?"

Ayak parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı. "Godzilla artık çok yönlü bir patlama da yapabiliyor üstelik."

"Öyle mi?"

Başımla onayladım. "Kaçırdın."

Parmak uçlarımı göğsünde gezdirerek yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu.

"Sana söylemiştim" dedi. "Kong, moleküler seviyedeki bir saldırıdan nasıl kurtulabilir ki?"

Vücudumu ona bastırdım ve sert, küçük meme uçlarım sıcaklığından dolayı sızladı.

Ellerimin altında biraz titredi ve son raddeye ulaştım. Tekrar yumruklarımı sıktım, vücudum fokur fokur kaynıyordu ve sürekli onu ellerimle öldürmek istemem umrumda değildi; yatağında olmak istiyordum.

Ama yalvaracak değildim. İstediğimi alacaktım.

Kalbim boğazıma yakın bir yerde gümbürderken onu solumdaki sandalyeye ittim ve elimi göğsünden yukarı kaydırıp dudaklarında gezdirdim.

Sandalyenin kollarını tutarak güldü. "İstiyor musun?" diye alay etti. "Almayacaksın."

Yağmur çıplak vücudumun her yerine yağarken dudaklarımı yanağında, çenesinde ve boynunda gezdirdim, açlık klitorisimi öylesine zonklatıyordu ki inlememi bastırmak zorunda kaldım.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok" diye fısıldadım tenine. "Aslında..."

Elimi pantolonunun içine sokup sert kası avucuma aldım.

Nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onu yavaş ve sıkı bir şekilde pompalayarak, "Hareket etmene bile gerek yok" dedim. "Tam burada kal, çünkü suyunu sıkıp seni kurutacağım."

Nazik ama sahiplenici bir tavırla boynunu sıktım, sonra dizlerime çöktüm ve tırnaklarımı göğsünden başlayıp uyluklarına çektim.

O benimdi. Sırtımı dikleştirerek ipi çözdüm, pantolonunu sadece onu çıkarabileceğim kadar indirirken gözlerini memelerimde hissettim.

Gözlerinde öfke ile heyecan arasında bir ifadeyle bana bakarken su saçlarıma, göğsüme; onun karnına ve yüzüne sıçradı.

Ama beni durdurmuyordu.

Aletini sıvazlayıp karnını öpüp yalarken onu okşadım, boşta kalan elimi belinde, sırtında ve göğsünde gezdirdim. Ağzıma almadan önce dişlerimle derisini çekerek kemirdim ve ısırdım; vücudu her nefeste altımda eriyordu.

"Siktir" diye fısıldadı inleyerek.

Aşağı inerken ona hızlı bir bakış attım ve sandalyenin kollarını sımsıkı tutan beyaza kesmiş parmaklarını gördüm. Gözlerimi ayırmadan aletinin başını ağzıma götürdüm, cilveleştim ancak ağzıma almadım.

Dilimi hafifçe oynatarak sıcaklığının tadına baktım ve bakışları yumuşayıp yüzünde ihtiyaç parladı.

"Emmy" diye soludu.

Ve o anda kalbim paramparça olmaya başladı. Daha genç, daha mutlu bir Will Grayson'ın bana tekrar sarılmasına izin vermem için bana yalvardığını duydum.

Gözlerimi kapattım ve onu ağzıma aldım; dudaklarımı, başı boğazıma değene kadar aşağı ittim.

Dişlerinin arasından havayı içine çekti, inlerken parmakları saçlarımın arasına girip başımı tuttu.

Onu orada tuttum, boğazımı rahatlattım ve onu içeri almaya çalıştım ama açtım ve onu emmek istiyordum. Yukarı aşağı hareket ederek onu yavaşça dışarı çektim ve sonra ağzımı tekrar aletine kaydırarak onu tekrar ele geçirdim.

Parmakları saçlarımı yumrukladı, ağzımdaki sert kas daha da sertleşti. Dilimi yukarı aşağı gezdirdim, derisinin altındaki damarları yaladım ve ucundan akan tatlı damlayı emdim.

Hırlayarak bana baktı. "Hapis bir adamdan faydalanmak çok alçakça. Gerçekten alçakça."

"Karakilise'de değilsin" diye fısıldadım, aletinin uzunluğunu öpüp. "Uyku partisindeyiz ve seni öpebileyim diye gizlice kaçtık. Aşağı, buraya."

İnledi, başının geriye düşmesine ve gözlerinin kapanmasına izin verdi, fantezinin zihninde canlandığını umdum. Onu incitmemden önceki zamana geri götürdüğümü. O beni incitmeden önceki zamana. Bütün bu saçmalıklardan ve bunca yıldan öncesine...

Daha hızlı hareket ettim, onu daha hızlı ve daha sıkı emdim, kalçaları benimle buluşmak için yukarı çıkmaya başladığında boğazımı aşağı itmeye çalıştım ama büyüklüğü yüzünden inledim.

"Will" diye yalvardım, bacaklarımın arasındaki kayganlık büyürken.

Bir elimi bacaklarımın arasına kaydırdım, klitorisimin etrafındaki ıslaklıkta daire çizdim, parmaklarımı çekip çıkardığımda zonkluyor ve onu arzuluyordum.

Islak parmaklarımı aletinin başında döndürdüm, beni izlemesini izledim ve onu tekrar ağzıma çekip erkekliğini yalarken gözle-

rimi bir an olsun kaçırmadım. Suyu yaladığımda ve onu sıcaklıkla kapladığımda delici gözleri alev aldı.

Ama birden kollarımdan tutup beni ayağa kaldırdı.

Ne?

Beni döndürüp kucağına oturtmadan önce bir an gözlerimin içine baktı.

Bir kolunu etrafıma doladı, nefesini boynuma verdi ve beni kendisine çekti. "Başka ne yapacağız?" dedi nefes nefese. "Öğretmen gelmeden önce."

Aleti kıçıma bastırıyordu ve bacak aramı avuçlayıp önce bir, sonra iki parmağını içeri soktu.

Mememi avuçlayıp ucunu parmaklarının arasına aldı; yuvarlarken nefesim kesildi.

"Ha, küçük Emmy?" diye alay etti.

Gözlerimi kapattım, serada üstümüze yağmur yağarken yıllar önce kendimi bıraksaydım yaşayabileceğimiz tüm eğlenceyi hayal ettim.

Tanrım, onu istiyordum. Siktir.

Geri çekilerek ayağa kalktım ve onunla yüzleştim, aletini okşamasını ve bana bakmasını izledim.

Bir an daha beklemedim. Üstüne tırmanıp bacaklarımı iki yana attım, ağzımı onunkine yapıştırdım ve dudaklarını yerken boğazını tuttum.

Benim.

Ağzını geri çektiğinde şebek gibi sırıtıyordu ancak umurumda değildi çünkü ona bunu vermek istiyordum.

Altımda açıyı ayarlayarak girişime hizalandı ve çenesini öperken beklentiyle sızlanmaya başladım.

Aşağı kayarak onu içime aldım.

Esnerken nefesim kesildi ve ben tekrar kalkmadan önce derinlerime vurdu, ıslaklığım onu kapladı ve ardından tekrar dışarı kayarak bir kez daha köküne kadar soktu.

"Ah" diye inledi, iki eliyle kıçımı sıkarken.

Orada kalarak, gerginliği ve dolgunluğu hissederek hareketsiz durdum.

Yanağını öptüm, ağzımı şakaklarında, alnında ve dudaklarının köşelerinde gezdirip küçük öpücükler bırakmama izin verirken yüzünü ve kapalı gözlerini izledim. Elimi saçlarının arasından geçirip boynuna daldım, sıcak tenindeki suyun tadını alınca kokusunun hatırası her yerimi karıncalandırdı.

Arkama yaslanıp yavaşça hareket etmeye, sırtımı büküp kalçalarımı yuvarlamaya başlarken ona baktım. Onu dışarı çıkarıp tekrar ittim, ilk başta onu yavaşça becerdim. Gözlerini açıp kalçalarımı kavradı, vücudumun kucağında hareket etmesini izlerken gözleri her yerimde gezindi.

İleri atılarak mememi ağzına alıp emdi ve ben de tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, içime zevk dalgası yayılınca başımı geriye attım.

"Beni mahvettin" diye homurdandı, meme ucumu dişleriyle çekerek.

"Ve sen de çuvalladın" diye itiraz ettim başımı kaldırırken, o bir memeyi öpüp diğerine geçerken su, yüzümden aşağı akıyordu.

Bütün bu saçmalıkların bir kısmı benim hatamdı ama hepsi değil.

Kalçalarımı tekrar tekrar yuvarladım, zevk arttıkça nefeslerim azaldı.

"Seni öpmek istiyorum" diye fısıldadım. "Dudaklarından."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neden?" diyerek oynadı.

Nefes nefese bir halde geriye eğildim ve onu yakın tutarken kucağında aşağı yukarı zıpladım. "Çünkü" diye fısıldadım ağzına. "Çünkü senin kızın olmak istiyorum."

Her iki kolunu çelik bir bant gibi belime dolayarak beni durdurdu. "Peki bunun ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?"

İstediği her şeyi hatırladığım için gülümsememi gizlemeye çalışarak ona baktım.

Her gece eve onun yanına gidecektim.

Onun masasında olacak ve yatağını ısıtacaktım.

Onu baba yapacaktım.

Başımla onayladım.

"Söyle" diye emretti.

Yutkundum, heyecan damarlarımda dolaşırken fısıldadım: "Bu, içime boşalacağın anlamına geliyor."

Burada prezervatifimiz yoktu.

Sırıtıp ayağa kalktı, beni kucağında taşıyarak arkamızdaki ağaç yatağına yürüdü, beni zemine bırakıp toprağa itti. Tekrar doğrulup beni ters çevirdi ve ben de nefesimi tuttum, pozisyonu fark edince hafifçe mırıldandım.

İnledim, o arkama geçip dizimi açmamı sağlarken klitorisim hilti gibi atıyordu, sert ve hızlı bir şekilde üzerime abanarak içime sertçe girdi.

"Will..." diye bağırdım.

Bir elini boynuma dolayıp yanağıma fısıldadı: "Bir daha söyle."

Derinlerime indi, girdi ve çıktı, girdi ve çıktı, tekrar tekrar vurdu ve ben de gözlerimi kapatıp tadını çıkardım. "Bu içime boşalman anlamına geliyor."

"Bunu istiyor musun?"

"Evet."

Toprak bedenime bulaştı ve sonunda başımı kendisine çevirdi, ağzını benimkine bastırdı ve beni derinden öperek nefesimi kesti.

Dili içeri daldı ve kalbim ağırlaşarak âdeta ayak parmaklarıma kadar indi. Arzuyla mırıldandım.

"Benim küçük Em'im" diye nefes verdi, elini altıma kaydırdı ve memelerimi avuçladı. "Küçük Em'im küçük sırlarını seviyor. Gündüzleri tam bir inek ama geceleri biraz sert seviyor."

"Evet" diye tekrarladım. "Evet."

Sıkışıp kasıldım ve ellerimi toprağa bastırdım; ona doğru gerileyerek istediğimi gösterdim.

Büktüğüm sırtıma saçlarım yapışmıştı ve tek düşünebildiğim lisede kaybettiğimiz onca zamandı. Bu oydu ve bunu bilmem gerekirdi. Onunla gizlice dışarı çıkmalı ve bunu her fırsatta yapmalıydım çünkü zaten evde olup bitenden kötüsünü yaşayamazdım. Korkunun beni durdurmasına izin vermemeliydim.

Başımla onayladım.

"Söyle" diye emretti.

Yutkundum, heyecan damarlarımda dolaşırken fısıldadım: "Bu, içime boşalacağın anlamına geliyor."

Burada prezervatifimiz yoktu.

Sırıtıp ayağa kalktı, beni kucağında taşıyarak arkamızdaki ağaç yatağına yürüdü, beni zemine bırakıp toprağa itti. Tekrar doğrulup beni ters çevirdi ve ben de nefesimi tuttum, pozisyonu fark edince hafifçe mırıldandım.

İnledim, o arkama geçip dizimi açmamı sağlarken klitorisim hilti gibi atıyordu, sert ve hızlı bir şekilde üzerime abanarak içime sertçe girdi.

"Will..." diye bağırdım.

Bir elini boynuma dolayıp yanağıma fısıldadı: "Bir daha söyle."

Derinlerime indi, girdi ve çıktı, girdi ve çıktı, tekrar tekrar vurdu ve ben de gözlerimi kapatıp tadını çıkardım. "Bu içime boşalman anlamına geliyor."

"Bunu istiyor musun?"

"Evet."

Toprak bedenime bulaştı ve sonunda başımı kendisine çevirdi, ağzını benimkine bastırdı ve beni derinden öperek nefesimi kesti.

Dili içeri daldı ve kalbim ağırlaşarak âdeta ayak parmaklarıma kadar indi. Arzuyla mırıldandım.

"Benim küçük Em'im" diye nefes verdi, elini altıma kaydırdı ve memelerimi avuçladı. "Küçük Em'im küçük sırlarını seviyor. Gündüzleri tam bir inek ama geceleri biraz sert seviyor."

"Evet" diye tekrarladım. "Evet."

Sıkışıp kasıldım ve ellerimi toprağa bastırdım; ona doğru gerileyerek istediğimi gösterdim.

Büktüğüm sırtıma saçlarım yapışmıştı ve tek düşünebildiğim lisede kaybettiğimiz onca zamandı. Bu oydu ve bunu bilmem gerekirdi. Onunla gizlice dışarı çıkmalı ve bunu her fırsatta yapmalıydım çünkü zaten evde olup bitenden kötüsünü yaşayamazdım. Korkunun beni durdurmasına izin vermemeliydim.

Orgazm birikmeye başladı ve o aletini tekrar tekrar içime soktuğunda çığlık attım, beni toprakta becerdi ve tenimin her santimetresinde tüm bunları hissettim.

İnledi ve yaklaştığını anladım. "Bir daha söyle" dedi.

"İçime boşal" diye mırıldandım, geldiğini hissederek. "Aman Tanrım."

"Tekrar."

"İçime boşal Will" diye yalvardım. "Lütfen."

Dibe vurdu ve ben patladım, dünya altımda dönerken orgazm tüm vücudumu sarstı ve o tekrar tekrar, giderek daha sert bir ritimle pompaladı, sonunda mememi sıkıp inleyerek içime boşaldı.

Çığlık attım, bütün kaslarım yanıyordu. Orgazm beni sarstı, aletinin etrafında kasıldı, sonra Will dönerek yanımdaki zemine yığıldı.

"Kahretsin" diye soludu.

Gözlerimi kapattım, başımı eğdim ama ağzım çok kuru olduğu için yutkunamadım. Yılanların sadece bahçede olduğunu umdum.

Ama gram umursayacak enerjim yoktu.

Aydın muhtemelen bizi bir yerden izliyordu. Oğlanlar bir sebepten erken gelebilirlerdi ama umurumda değildi. Duş almak istiyordum, uyumak istiyordum ve ikisinin de Will'le olmasını istiyordum.

Ama başka bir dokunuş ya da öpücük olmadan topraktan kalktı ve sırılsıklam eşofman altını yukarı çekip bağladı.

Dönüp doğruldum ve onun yanıma gelip sırılsıklam kıyafetlerimi yerden almasını izledim.

Onları bana attı. "Git işe" dedi. "Ve acele et."

Orada oturdum, gözlerim kısılsa da çenem biraz titredi. Durdurmak için çenemi sıktım.

Fırtınanın gözüyüm ben.

Boğazımdaki yumruyu zorla yutkundum. Ayağa kalkıp giyinmeye başlarken, "Bu bir kocakarı masalı" dedim. "Aşı oldum, o yüzden endişelenme."

Göt.

Zaten şu anda herhangi bir çocuğa hazır falan değildim ama o bunu bana çocuk istemediği için söylememişti. Bunu bana benden çocuk istemediği için söylemişti.

Sadece seks konuşmasıydı.

Boğazımdaki iğneleri yuttum, o dışarı çıkıp beni ıslak toprakta yalnız bırakana kadar bir daha başımı kaldırmadım.

Ayağa kalktım, gözlüklerimi, kestiğim pantolonumu ve tişörtümü giydim, sonra ayakkabılarımı alıp usulca evin içinden geçirip yatak odama götürdüm.

Kapıyı kilitledim, duş alırken ve saçlarımdaki kiri yıkarken kafamın içinde kaybolmuştum, onu hâlâ içimde hissediyordum.

Ona gösterecektim. Güçlüydüm ve hiçbir şey için yalvarmazdım.

Buradan çıkıp yaşayacak ve çenemi dik tutacaktım.

Çılgınlığın içindeki sakinliktim. Kaosun içindeki sessizliktim. Ânımı kolluyordum.

Saçlarımı kurutup havluyu kafama sardım, karanlık yatak odama gidip yatağa çöktüm.

Gözlerimi kapatıp dışarıdaki yağmuru dinledim ve kaçış planımın bir sonraki adımına odaklanmaya çalıştım.

Biraz daha yiyeceğe, bir kapüşonluya ve hâlâ kulübeden bir tür alete ihtiyacım vardı. Gerektiğinde iyi bir silah da olabilirdi.

Tenime bir hava akımı çarpınca gözlerimi parmaklarımla ovuşturdum, birdenbire o kadar yorulmuştum ki.

Ancak uyuyamazdım. Gözlerimi açtığımda yatağımın yanında karanlık bir figürün belirdiğini fark ettim ve hızlı bir nefes aldım.

Neler oluyordu?

Ama ben hışımla fırlayıp uzaklaşamadan konuştu.

"Dün gece seni yerken izlemelerine izin mi verdin?" diye sordu bir kadın.

Sonra komodinin üstündeki lamba yandı ve ona baktım; saçları onu son gördüğüm zamankinden biraz daha kısaydı ve hırsız gibi giyinmişti, kafasında siyah bir bere vardı.

"Aferin sana" diye cıvıldadı, onayla gülümseyerek. "İçinde olduğunu biliyordum."

Nefes almayı bıraktım, gözlerim kocaman açıldı. "Alex?"

Ellerini kaldırdı, bir poz verdi ve ben de doğrulup onu yakaladım ve yatağa birlikte çökerken onu kucakladım.

Aman Tanrım. "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Bir eliyle ağzımı kapattı, titreye titreye kahkahalar atarken beni susturdu. "Ben de seni özledim küçük sopa" diye fısıldadı.

Vücudum sessiz bir kahkahayla sarsıldı ve ona o kadar sıkı sarıldım ki inledi.

Bölüm 20

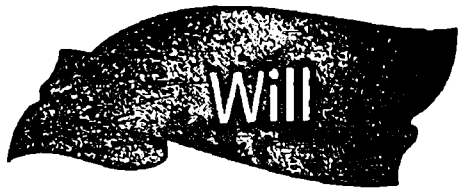

Dokuz Yıl Önce

Ben ondan anahtarı alıp arka kapısını açarken durdu ve etrafına bakındı.

Saat gecenin birini geçiyordu ve aceleyle kolu çevirip onu yağmurdan kurtardım.

"Sorun değil" diye onu temin ettim. "Etraf temiz. Hâlâ işte."

Kapıyı kapattım, kilitledim ve diz çökerek topuklu ayakkabılarını ayaklarından çıkardım. Elini tutarak onu merdivenlere çektim.

"Bir ara ona birlikte karşı çıkmamız gerekiyor."

Esneyerek başını koluma yasladı. "Korkutucu biri" dedi.

Başımı iki yana salladım, onu kollarımın arasına alıp merdivenlerden yukarı taşıdım. "O bir şaka." Kollarını boynuma doladığında ona sarıldım. "Ve artık senin erkeğin benim. Beni aşması gerekecek."

Sadece boynumun kıvrımına tek bir kıkırdama bıraktı ama daha fazlasını söylemedi.

Komik olmaya çalışmıyordum.

"Paige?" diye birisi seslendi.

Dondum, ayak seslerimin ağırlığı döşeme tahtalarındaki gıcırtıyı durdurdu.

Emmy başını kaldırdı ve kollarımdan ayrılıp aceleyle büyükannesinin odasına ilerledi.

"Buradayım Grand-Mère."

Em'in neden benimle bu kadar geç saatte geldiğine dair sorularla yüzleşmesini istemediğim için geride kaldım.

"Baban nerede?" diye sordu büyükannesi.

Em'in odada dolaştığını, biraz su doldurduğunu ve battaniyeleri düzelttiğini duydum.

Babası mı?

Ancak Emmy bozuntuya vermeden yanıtladı. "Çiçekçiye geri dönmek zorunda kaldı. Sarı çiçekler almış çünkü seni tanıyor."

"Kırmızı çiçekler." Büyükannesinin hırıltılı sesinde bir miktar mizah vardı. "Nasıl unutmuş?"

"Hadi uyu" diye cıvıldadı Em. "Uyandığında burada olacaklar."

Emory koridora döndü, kapıyı kapatırken tekrar esnedi ancak kapıyı biraz açık bıraktı.

Büyükannesi, "Seni seviyorum tatlım" diye seslendi.

"Ben de seni seviyorum."

Karanlık koridorda bana baktı ve elimi tutarak başını göğsüme yasladı. Çok bitkin düşmüştü.

Onu odasına götürdüm.

"Baban mı?" diye sordum.

Adam Scott, yıllar önce annesiyle birlikte ölmüştü. Yaklaşık beş yıl önce vuran Frederic Kasırgası sırasında nehir taşmıştı ve arabalarında yakalanmışlardı.

Ancak Emmy konuyu şöyle açıkladı: "Büyükbabam. Kocası. Bazen beni annem sanıyor."

Bir kez başımla onayladım, buna ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Bir lise öğrencisinin başa çıkamayacağı kadar ağır bir so-

rındı. O anda başında daha büyük sorunlar olduğunu göz önünde bulundurarak bana zaman ayırdığı için minnettardım. Ona çok sert davranmıştım.

Odasına girdik, ışıkları açtım.

Ama o, "Hayır, kapalı kalsın" diyerek itiraz etti. Yatağına ilerledi. "Çok yorgunum."

Soyunmaya bile tenezzül etmeden yattı ve ben de düğmeyi tekrar kapattım, oda kardı.

"Ama ben de uyumak istemiyorum" dedi tekrar esneyerek. "Çünkü gece bittiğinde biter. Eğlence kalmaz."

Gülümsememi dudaklarımdan uzak tutamayarak yanına gittim. "Hiçbir şey bitmiyor." Yorganını ve battaniyeleri çekip onu örtmek için altından çıkardım. "Benim için sadece bir eğlence değildi Emmy. Bunu bilmiyor musun?"

Yan tarafına dönünce ona baktım ve üstünü örttüm.

İşimiz bitmemişti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bana hâlâ güvenmiyor musun?" diye sordum.

Bana bakmayı reddederek hareketsiz ve sessiz kaldı. Çoktan uyumuş muydu yoksa?

Ama sonra konuştu. "Bir yanım sana sahip olmayı diliyor" dedi. "Bir yanım erkeğim olmanı diliyor ama..."

Yutkunduğunu duydum, sonra içini çekti.

"Yarın her şey gerçek olacak" dedi bana.

Sanki bu her şeyi açıklıyordu da.

Penceresine yürüyüp perdelerini kapattım.

"Bir gün büyük ve güçlü olacaksın" diye devam etti.

Döndüğümde onun yatakta doğrulduğunu ve arkasındaki yastıklara yumruk attığını, onları doğru yumuşaklığa getirmeye çalıştığını gördüm.

"Şimdiki gibi mi?" diye şakalaştım.

Ben burada değilmişim gibi yüksek sesle düşünerek, "Ve muhteşem saçları ve üç parçalı takım elbisesiyle çok etkileyici" diye devam etti.

"Islakken daha iyi görünüyorum."

"Ve herkes seni sevecek." Sırtüstü yatarak yastıklara gömüldü.

"Zaten seviyorlar."

"Ve hayatın büyük bir parti olacak."

Yanına gittim, battaniyesini düzelttim ve gülümsememi bastırdım. "Hım-hım."

"Dergi kapağı çocukların olacak."

"Spermim efsane olacak" diye şaka yaptım.

"Ve evli..."

"Birkaç kez eminim."

"Hepsi sarışın."

Bedenim bir kahkahayla sarsılırken onun üzerine eğilince ikimizin kokusunu teninde aldım ve onunla birlikte bu yatağa girmek için can attım.

Ama bu gecelik işi bitikti.

"Ve hayatta olduğumu ancak çekleri imzaladığın, Labradoodle'ların için köpek gezdirme hizmetime her hafta para ödediğin zaman fark edeceksin" diye devam etti.

"Neden benim gibi meşgul, önemli, muhteşem bir tanrı bu tür sıradan görevleri yapsın ki?" diye karşılık verdim. "On sekiz yaşındaki eski Playboy tavşanı karım Heidi bu çekleri imzalayacak."

Ağzında bir hırlama belirdi ve ben de alayla güldüm.

"Bunu sana unutturmam Will Grayson" dedi sert bir sesle. "Bu gece aklını başından aldım. Bir dakikalığına bile olsa."

Dönüp bana sırtını verdi, ben de yüzündeki ve boynundaki saçlarını düzelterek gülümsedim.

Uzun zamandır aklım sendeydi zaten.

"Şimdi, git buradan" dedi beni şakacı bir şekilde dürtüp gözlerini kapatarak.

Ona baktım, dışarıdaki ağaçların gölgeleri sırtında dans ediyordu ve bedenim onu daha fazla isteyerek mırıldanıyordu.

İnanılmaz biriydi ve onun ne kadar güzel olduğunu benden başka kimsenin görmemesinden nefret ediyordum. O otobüste ölüyordum ve bunun için çok mutluydum.

Vücudu yavaş, düzenli nefeslerle hareket ediyordu ve dudaklarının her nefeste tekrar tekrar çok yumuşak bir şekilde kapanmasını izledim.

"Seni seviyorum" diye mırıldandım.

Ne hareket etti ne de gözlerini açtı, yorgunluk onu ele geçirdikçe giderek daha derin uykuya daldı.

Doğrularak uzaklaştım ama sonra morlukları ve sıyrıkları görerek gözlerimi sırtına indirdim.

Sırtını nasıl boyamıştı? Abisi mi ona yardım etmişti?

Bundan şüphe ettim.

Çömelerek yaklaştım ve tül perdelerden sızan küçük ay ışığı altında kolundaki ve sırtındaki izleri inceledim.

Başparmağımı yalayarak etrafı kırmızı olan koyu mor izi ovuşturdum ama...

Makyaj bozulmadı.

Gözlerimi kıstım, başparmağımı tekrar yaladım ve daha sert ovuşturdum.

Ama sonra inleyip canı yanmış gibi benden uzaklaştı.

Parmağımı başparmağıma sürttüm, makyajdan dolayı herhangi bir yağ ya da kayganlık hissetmedim.

Durdum ve yüzüne baktım, kostümünün bir parçası olduğunu söylediği kaşından süzülen kan damlasını inceledim.

Sıcaklık damarlarımı doldurdu ve zihnim hızlanırken nabzım kulaklarımda yankılandı.

Havuzda gördüğüm, bacaklarındaki morluklar...

Edebiyat dersinde, bacağındaki morluk.

Aşırı bol kıyafetler ve tenini neredeyse hiç göstermemesi.

Ayağa kalkıp ona baktım, onu bu yataktan dışarı sürüklemek istedim.

Ama geç olmuştu ve uykuya ihtiyacı vardı.

Bu gece Şeytan Gecesi'ydi. Şimdilik dinlenmesine izin verecektim.

Çünkü bugünün ilerleyen saatlerinde neler olup bittiğini kesin

Bölüm 21

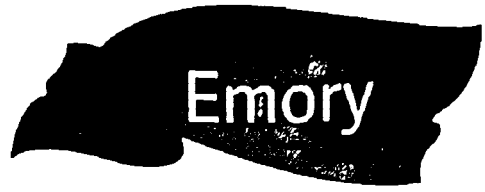

Günümüz

Geri çekildim ve gerçek olduğundan emin olmak için yüzüne baktım.

Alex... Şebek gibi sırıttım. "Aman Tanrım."

"Şşşt" diye tısladı kapıya bakarak. "Biliyorum. Biliyorum. Ama hemen kutlamaya başlama. Henüz ikimiz de kurtulamadık."

Yataktan fırlayıp aceleyle kapıya gitti, bir şeyler dinlemeye başladı, sonra hızla dönüp banyoya koştu.

Bir bardağa su doldurup içerken arkasından baktım. Nereden peydahlanmıştı bir anda?

Gökten?.. Nasıl?..

Daha sonra duvardaki portre gözüme çarptı. Küçük bir kızın ve corgisinin bir bahçede eğlendiğini gösteren çerçeveli devasa tablo bir kapı gibi açık halde asılı duruyordu.

Gizli bir geçit.

Kendi kendime gülümsedim. Sanırım o tornavidaya ihtiyacım kalmamıştı.

Dışarı çıkıp şapkasını çıkardı ve dolgun dudakları ve beyaz dişleriyle bana gülümsedi. Saçını kesmişti. Katlı, omuz hizasında-

Bölüm 21

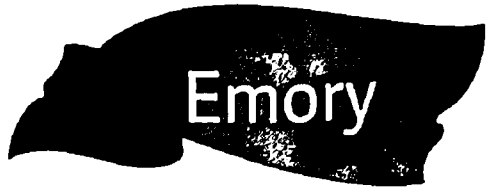

Günümüz

Geri çekildim ve gerçek olduğundan emin olmak için yüzüne baktım.

Alex... Şebek gibi sırıttım. "Aman Tanrım."

"Şşşt" diye tısladı kapıya bakarak. "Biliyorum. Biliyorum. Ama hemen kutlamaya başlama. Henüz ikimiz de kurtulamadık."

Yataktan fırlayıp aceleyle kapıya gitti, bir şeyler dinlemeye başladı, sonra hızla dönüp banyoya koştu.

Bir bardağa su doldurup içerken arkasından baktım. Nereden peydahlanmıştı bir anda?

Gökten?.. Nasıl?..

Daha sonra duvardaki portre gözüme çarptı. Küçük bir kızın ve corgisinin bir bahçede eğlendiğini gösteren çerçeveli devasa tablo bir kapı gibi açık halde asılı duruyordu.

Gizli bir geçit.

Kendi kendime gülümsedim. Sanırım o tornavidaya ihtiyacım kalmamıştı.

Dışarı çıkıp şapkasını çıkardı ve dolgun dudakları ve beyaz dişleriyle bana gülümsedi. Saçını kesmişti. Katlı, omuz hizasında-

ki saçları uzun boynunu perdeliyordu, bukleler yüzüne ve yeşili Will'inkinden bir ton daha koyu olan güzel gözlerine düşüyordu.

"Nasıl buradasın?" diye sordum, geldiğim pantolonlardan çok daha pratik olan dar kot pantolonuyla ve lastik tabanlı kahverengi deri çizmeleriyle uyumlu, üstüne oturan kahverengi deri ceketini inceleyerek.

Koşma amacıyla giyinmişti. Çenesi kirliydi, eldivenlerini çıkardığında tırnaklarının altında siyah çamur vardı.

Sonra az önce söylediği şeyi fark ettim, omurgam dikleşti. Dün gece bizi misafir odasında mı izlemişti?

Buradaydı ve saklanıyordu. En azından bir gündür.

Yataktan fırladım. "Beni buraya sen mi koydun?"

Kaşlarımı çattım, birden az önce hissettiğim rahatlamanın yerini öfke aldı.

Ama gözleri hemen benimkilerle buluştu. "Hayır" dedi kaşlarını çatarak. "Tanrım hayır. Yemin ederim. Neden burada olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman sen neden buradasın?" diye sordum, etrafımdaki havluyu sıkılaştırarak. "Nasıl... Nereden geldin? Gizli geçitleri nereden biliyordun? Neredeyiz?"

Çok fazla sorum vardı ve geldiğim andan itibaren kafamda olan şaşkınlık yeniden alevlenmeye başladı. Kimsenin bir cevabı yoktu.

Tabloyu daha da açarak eğildi ve siyah bir spor çantası çıkardı. Yanıma yürüdü, içinden birkaç kıyafet çıkardı ve sessiz kalarak bana verdi.

Kot pantolona ve uzun kollu siyah tişörte baktım ve...

Evet. İç çamaşırı ve sutyen.

Uygun eşyalar getirmişti. Benim aksime buraya geleceğini biliyordu.

Ona bakarak yutkundum. "Alex?"

Neden konuşmuyordu?

Bana bakmayı reddederek çantasındaki eşyaları karıştırdı.

"Alex."

Sonunda alçak sesle şöyle dedi: "Bir adadayız. Kuzey Amerika'da."

"Kanada mı?"

Tereddüt etti.

"Kuzey Amerika'nın neresinde?" diye açıkça sordum. "Doğu Yakası, Batı Yakası, New England?.."

Ama o sadece dönüp matarasını banyoya götürdü ve yeniden doldurdu.

Bir ada...

Terk edilmiş miydi? Anakaraya yakın mıydı? Kahretsin. Milyonlarca ada vardı orada.

"Alex?" diye bağırdım.

Kahretsin.

Ama bana fısıldayarak bağırdı. "Emmy, kapa çeneni."

Tekrar kapıya baktım ve diğer tarafta onun burada olduğunu bilmeyen bir ev dolusu adam olduğunu hatırladım.

Her ne kadar buna sevinsem de beni rahatlatmıyordu.

Senin neden burada olduğunu bilmiyorum, demişti. Peki kendisinin neden burada olduğunu biliyor muydu?

"Ne kadar süredir buradasın?" diyerek yanıt istedim.

Ne zamandır duvarların arasında saklanıyordu? Geldiğim gece sesler duymuştum. O kadar uzun süredir saklanmıyordu, değil mi?

Ama bu fikir aklıma gelince şişesini doldururken gözlerinin tedirginlikle kıpraştığını gördüm ve öfkem patladı.

"Ben de senin gibi sevkiyatla geldim" dedi kısık bir sesle.

Hemen üzerine atladım, su şişesini aldım ve fırlattım. Yakasına yapıştım ve hırlayarak onu ittim. Geriye tökezledi, tuvalete takılarak zeminde kıçının üstüne düştü. Elleriyle düşüşü hafifletti ve gözleri bana kilitlendi.

"Senin sorunun ne?" Olabildiğince sessiz bir şekilde bağırdım. "Bana ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Tüm bu süre boyunca. Hepimizi izliyordu. Burada ne oluyordu böyle?

Hızlı nefesler aldı ama gözlerini hiç kırpmadı. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

"Duvarların arasında saklanıyordun" diye belirttim. "Bir noktada beni almak aklına gelmedi mi?"

"Elbette geldi" dedi tekrar ayağa kalkıp şişesini alırken. "İşler karmaşık hale geldi."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve göğsüne yaklaşık on beş kez hafifçe vurdum. Lanet olsun sana.

"Memelerime mi vuruyorsun?" Ellerimi savuşturdu. "Cidden ama."

Neler olup bittiğini bilmiyordum ve düşündüğüm kadar yalnız olmadığım için bir an minnettar hissetsem de aradığım cevapları bildiğinden ve bunları bana vermeyi reddedeceğinden hiç şüphem yoktu.

Saçmalıktı bu.

Nefeslenirken orada öylece dikildim, bana karşılık vermeye karar vermesinden gram korkmuyordum.

Ama o yeltenmedi. Sadece kaşını kaldırdı ve şunu söyledi: "Bunu plütokratlara* sakla. Bana ihtiyacın var."

Ona tekrar vurmaya hazır bir halde orada durdum ama haklıydı. Onunla buradan çıkma şansım çok daha yüksekti.

Fırlattığımda boşalan su şişesini yeniden doldurdu ve ben de bana verdiği iç çamaşırını ve sutyeni üzerime geçirerek yatak odasına geri döndüm. Hemen kıyafetleri giymedim çünkü diğerleriyle tekrar karşı karşıya gelirsem onları nereden aldığımı merak ederlerdi.

Aydın'ın gömleğini üzerime geçirdim ve buzdolabındaki kuşkonmazdan aldığım paket lastiğiyle ıslak saçlarımı atkuyruğu yaptım.

"Dinle..." diyerek odaya girdi Alex, şişeyi çantaya koydu ve spor çantasını tekrar geçide fırlattı. "Will'in buraya birkaç ay önce gönderildiğini tahmin ediyorduk; belki bir yıl ya da daha fazla süre önce, tam olarak bilmiyoruz. Uyuşturucu kullanıp içki içiyordu ve büyükbabasının yeniden seçimi yaklaşırken, Senatör Grayson'ın, Will bir ayak bağı haline gelmeden önce meseleyi kendi eline aldığını düşündük."

Bir yıl... Demek o kadar uzun süredir buradaydı. En azından.

"Kimse bize nerede olduğunu söylemediği için onu dışarı çıkaramadık" dedi bana, "ama içeri birini sokabildik."

---

* Plütokrasi: Yönetimin zenginlerin elinde olduğu iktidar şekli. (e.n.)

Beni mi?

Ama hayır. Neden burada olduğumu bilmediğini söylemişti.

Yani bu Alex'i gönderdikleri anlamına mı geliyordu?

"Michael, Kai, Damon..." diye saydım, "onca kişi varken seni mi gönderdiler?"

Bana baktı ama gözlerindeki tereddüt her şeyi anlatıyordu.

"Hayır" diye itiraf etti sonunda. "Michael geliyordu. Alınmadan önce onunla ilgilendim."

Gözlerimi kıstım. Onu ilaçlamış mıydı? "Neden?" Doğru sözcükleri aradım. "Alex, neden buna gönüllü oldun? Bir kadın burada çok daha büyük tehlike altında. Bu delilik."

Bakışları titreşti ve bana cevap vermedi. Onlardan biri Will'in peşine düşebilecekken neden kendini böylesine gereksiz bir riske atmıştı ki?

Tabii...

Tabii onu seviyorsa...

Michael Crist'in yerine kendisinin gelmesinin tek nedeni bu olurdu. Will'i eve ancak kendisinin getirebileceğini düşünüyordu.

Midem bulanırken kıskançlık içimi kapladı, kalbimi küt küt attırdı. *Onu kurtarmak benim görevimdi. Onun değil.*

Ama böyle bir düşüncenin aklımdan geçmesi çok saçmaydı, bunu biliyordum.

Ne var ki kıskançlıktan kudurmuştum. Onların geçmişini biliyordum ve Alex'i istediğimden daha çok seviyordum ama şu âna kadar bu beni üzmemişti, çünkü onda içinizi ısıtan ve her neredeyse orada olmak istemenizi sağlayan bir yan vardı. Ondan nefret etmek imkânsızdı.

Ve Alex'in Will'in tarafında olmasına memnundum. Alex'in onun için daha iyi olup olmadığını sorgulama fırsatını kendime vermediğim sürece. Onu mutlu ediyorsa...

Ama şimdi bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum.

Onun için gelmişti. Ben gelmemiştim.

Alex, Will için daha iyiydi.

Ağzımı açtım. "Alex, ben..."

Ama parmağını dudaklarına bastırdı. "Şiişt."

Kapının dışındaki koridor gıcırdadı ve elimi yakalayıp beni gizli geçide çekti.

Tabloyu kapattı ve ayaklarımızın dibindeki çantayı karıştırıp bir şeyler ararken orada sessizce durduk.

"Geçitleri biliyorlar mı?" diye usulca sordum.

"Sanmıyorum," dedi bana. "Fark edilmeden ortalıkta dolaşmayı başardım."

"Garip görünüyor" dedim. "Aydın'ın yatak odasının yanında iki taraflı aynası olan gizli bir oda var. Başka gizlenmiş oda ve tünellerin olduğundan şüphelenmeleri lazım."

Ayağa kalktı ve şarjlı el fenerini yakıp haritaya benzeyen büyük, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı.

Kâğıt olmadığını fark ederek gözlerimi indirdim. Yani normal kâğıt değildi.

Hemen elinden kaptım, ânında tanımıştım. Parşömendi. Bu bir plandı.

Nasıl?.. Nereden?.. El fenerini de kaptım ve planları incelemek için arkamı döndüm.

Kat planını incelerken, "Eğer bu şakaysa seni öldürürüm" diye tısladım. "Eğer bu birinin şakasıysa ve Thunder Bay'deysek..."

"Dışarıda gördüğün şelaleyi ithal mi ettiler o zaman?" diye yapıştırdı. "Kafanı çalıştır Em."

Elimden planlar ile el fenerini aldı ve yanımdan geçip tünele yürüdü. Yürüdü ve elindeki katlanmış belgeyi çevirip incelerken sırtına bakmadan edemedim.

Hayır, Thunder Bay'de şelale yoktu. Ancak New England'da çok sayıda vardı ve muhtemelen sahili çevreleyen yüzlerce adada daha fazlası vardı.

O planı tekrar görmem gerekiyordu. Ben ondan çok daha hızlı okuyabilirdim.

Gözüme hafif bir ışık çarpınca durdum. "Alex..." diye fısıldadım, duvara ve ışığa daha da yaklaşarak. "Plan ne?"

Eğer bir adadaysak bizi buradan götürecek bir tekne ya da birisi olmalıydı. Muhtemelen üstünde bir çeşit takip cihazı vardı, böylece nereye geleceklerini biliyorlardı.

"Uydu telefonum var" dedi bana. "Atlılar yolda."

"Bu ne demek?"

"Atlılar" diye açıkladı. "Buraya nakledildiğimde beni takip ettiler. Sadece dayanmamız gerekiyor."

Dayanmamız mı?

"Günler oldu" diye çıkıştım yüzüne karşı. "Şimdiye kadar Çin'e gidip dönerdim! Hem de iki kere! Hiç onlarla konuştun mu? Seni izlediklerinden nasıl emin olabiliyorsun? Uydu telefonları çok fazla güç tüketir. Seni takip edebilmeleri için açık tutman lazım."

"Ya da arada bir ararsın" diye karşılık verdi.

Gözlerimi kıstım. "Onları aradın mı?"

"Evet."

"Peki geliyorlar mı?"

"Evet."

Omuzlarım biraz rahatladı ama yine de... bir şeyler beni endişelendiriyordu. "Son zamanlarda onlarla konuştun mu?" diye sordum.

Gözleri keskinleşti ve beni inceledi. "Neden?"

"Çok uzun zaman oldu" dedim ona. "Şimdiye kadar burada olmaları gerekirdi. Onlarla en son ne zaman konuştun?"

Ayakları üzerinde kıpraştı, tedirgin göründü. "Geldiğimiz gece" diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp arkamı döndüm. "Kahretsin" dedim kısık sesle.

"Sorun yok Emory." Sesi sert ve kararlıydı. "Seyahat ediyorlar, fırtına vardı ve sesimi duyurmaktan korktuğum için bazen telefonu kullanamıyordum. Burada olacaklar."

Ne zaman? Yarın mı? Sekiz gün sonra mı?

Hemen gitmemiz gerekiyordu. Sahile gidip tekneyi beklemeliydik. Her şey olabilirdi ve beni buraya kimin bıraktığını hâlâ bilmiyordum ama işlerin çığırından çıkması an meselesiydi.

Geçitte yürüdü ve betonda yarıklar ile delikler gördüm, diğer taraftaki odalardan gelen ışık içeri sızıyordu.

"Bu adamlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

Tek bildiğim öğrenmemi istedikleriydi.

Işığını ileri uzatarak, "Taylor'dan uzak dur" dedi. "Ve Aydın Kadir'den uzak dur."

Vay, geç olması hiç olmamasından iyidir.

Onu durdurup gözlerine baktım. "Neden?"

İçini çekerek elimden kurtuldu ve tünele ilerlemeye devam etti. "Rory'ye zarar vermediğin sürece Micah zararsız" dedi bana. "Rory Geardon..."

"Seri katil" diye onun için bitirdim.

Ama durdu ve bir gözetleme deliğinden baktı ve fısıldadı: "İkiz kız kardeşi beyin felci ile doğdu. Tekerlekli sandalyeye mahkûm. Bir gece genç oğlanlardan oluşan küçük bir grup evlerine zorla girdi ve ona gaddarca davrandı." Bana baktı. "Ona gerçekten gaddarca davrandılar."

Hikâyesini hatırlayınca bir an nefes almayı bıraktım. *Ve onları birer birer gölün dibine atarak boğdu.*

İkizi için.

Kızcağıza yapabileceklerinin ayrıntılarını düşünmeye dayanamadığım için boğazımdaki yumruyu yuttum. *Of Tanrım.*

"Bir nedeni vardı ama bu onu harekete geçirmek için çok fazla çaba harcamak gerek anlamına da gelmiyor" dedi bana. "Arkanı kolla. Annesi Japonya büyükelçisi ve ailesi, Doğu Yakası'nın en büyük emlak geliştiricilerinden birisi, özellikle de kâr amaçlı hapishanelerin. Bu öldürme çılgınlığı onun işlediği ilk suç değil. Kesinlikle hak etmişlerdi ama bu onun işinin bittiği anlamına gelmiyor, bu yüzden dikkatli ol."

Kaşlarımı çattım. Muhtemelen buradan çıkması pek mümkün değildi. Bu kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı anlamına geliyordu.

"Taylor kesinlikle buraya ait" diye devam etti. "Hafta sonları üniversite kampüslerine gitmeyi, yurtları ve kız öğrenci yurdunu ateşe vermeyi ve kaçmaya çalışan kızlara tecavüz etmeyi seviyor. Sonunda kızlar kendilerini bıraktığında yangından öyle fena korkmuş oluyorlar ki karşı koymak için durmuyorlar ya da onu teşhis etmeye çalışmıyorlar."

Külotumla yaptıkları zihnimde canlanınca irkildim.

"Ya Aydın?"

Ondan da uzak durmamı söylemişti.

Ama sadece şunu dedi: "Ondan uzak dur. Hiçbir koşulda kazanmamalı."

Neyi kazanmamalı?

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum ona.

Beni umursamadan arkasını döndü ve yürümeye başladı. Will'i ararken keşif yaptığını tahmin ettim ama...

Onu yakalayıp geriye çektim. "Bana hiçbir şey söylemiyorsun."

Elimi kolundan çekip attı ve baktı. "Neden burada olduğunu ya da getirilmeni kimin ayarladığını bilmiyorum," diye fısıldadı yaklaşarak. "Ama ben Will'i çıkarmaya geldim ve sen de bana yardım edeceksin."

Gözlerimi dikip baktım ona.

"Zalim olmak istemem" diye devam etti, "ama ayak uydurup lanet sorular sormayı bıraksan iyi olur. Senden hoşlanıyorum Em, ama onu almadan gitmiyorum, o yüzden oyalama beni."

Neden birdenbire bu kadar aceleci olmuştu? Zaten günler geçmişti.

Gözlerimi tekrar yukarı kaldırdığımda nefesim titriyordu. "Bir yıl" dedim gözlerimi ona dikerek. "En az bir yıldır ortalıkta yok ve geçen yaz konuştuğumuzda bunu biliyordun."

"Ne olmuş? Ne yapacaktın?" diye karşılık verdi. "Umursayacak mıydın?"

Az önce bana ne söylemişti o?

Ona tokat atma isteğiyle doldum ama yumruklarımı sıktım.

"Bu benim hatam değil." Güçlü durdum. Bazı şeylerin suçlusu bendim ama her şeyin değil. "Arkadaşları sizlersiniz. Onu her gün görüyor ve kendine ne yaptığını biliyordunuz. Bu *sizin* hatanız."

Belki biraz haklıydı. Belki de onu kurtarmaya geldiği için kendimden nefret ediyordum ve bunu yapar mıydım bilmiyorum. Belki burayı aylar önce öğrenseydim bile hiçbir şey değişmezdi.

Ya da belki benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve o aptal çenesini kapatması gerekiyordu.

Bir süre gözlerime baktı ve sonra başını indirip iç çekti. "Özür dilerim" dedi. "Böyle söylemek istemedim. Will için endişeleniyorum. Arkadaşlarımdan haber alamadığım için korkuyorum. Burada bulunmak istemiyorum." Sonra içinden geçirdiklerini söküp atmak istermiş gibi başını salladı. "Yalnız olmadığıma mutluyum. Burada olduğun için memnunum."

Kendime rağmen güldüm. "Ben değilim" diye şaka yaptım.

Elini omzuma koyarak beni teskin edecek şekilde sıktı. "Bize hiçbir şey olmayacak. Sana daha erken ulaşmadığım için üzgünüm."

"Neden ulaşmadın?"

Tereddüt ederek doğru sözcükleri aradı. "İlk gecemizde canını kurtarmak için ormanda koştuğunu görene kadar burada olduğunu bilmiyordum. Seni kovalarlarken gördüm seni" dedi. "Bakım ekibi buraya gelene kadar dışarı çıkamadık ve sen zaten keşfedilmiştin, o yüzden..."

Yani gizli kaldın.

Geldiğimizde bana sakinleştirici verilmişti çünkü buraya isteğim dışında getirilmiştim. O kaçak olarak getirilmişti ve eve girdiğinde muhtemelen uyanıktı. İstihbaratı, planları ve malzemeleri vardı. Hiç şüphesiz koşmuş ve saklanacak bir yer bulmuştu.

"Ben..." Durdu ve sonra devam etti. "Gerektiğinde müdahale etmeye hazır olarak durumu gözlemledim."

Onu inceledim. Bu mantıklı değildi. Beni hiçbir zaman dilimde birilerinin bana zarar vermesinden kurtaramazdı. Ancak her an içeri gelebilir, beni alıp bir yere saklayabilirdi. Neden beni onların gözetimine bırakmıştı? Bunu yaptığı her an kumar oynamıştı.

"Ya Will gitmek istemezse?" diye sordum ona.

Will burada pek memnun değildi ama pes etmişti. İster Michael Crist, Kai Mori, Damon Torrance, ister Aydın Kadir olsun, hayattaki daimi yardımcı karakter olmak işine geliyordu.

Alex bir sonraki geçidin girişini ararken bir süre sessiz kaldı. "Sadece onu uyandırmamız lazım."

Belki.

Belki Alex'i görmek onu bu durumdan kurtarırdı.

İçime bir kıskançlık dalgası daha hücum etti. Onu dinlerdi.

Duvarların arasından bir ses ve bir vuruş duyunca kulak kabarttım.

"Şşşt" dedim ona.

"Emory?" Uzaktan bir kapı tıkı daha.

Gözlerimi hızla ona kaldırdım. *Kahretsin!*

Arkamı dönüp yatak odama koştum.

"Emory, hayır" diye fısıldadı arkamdan.

Etrafımda dönüp yürürken ona baktım. "Sandalye kapı kolunun altında" dedim ona. "Orada olduğumu biliyor. Eğer içeri girip gittiğimi görürse nasıl ortadan kaybolduğumu merak eder."

Geçitleri öğrenmemeliydi.

Odama koşarken arkama seslendim: "Will'e git. Benim için geri dön."

Tabloyu iterek açtım, içinden atlayıp kapattım ve kapıma koşarak sandalyeyi kolun altından çıkardım.

Kapıyı açtığımda Aydın'ın elinde bir yığın kıyafetle orada durduğunu gördüm.

Neden nefessiz kaldığımı merak etmesin diye hızlı solukları tuttum.

"Neden kapıyı açmadın?" diye sordu.

"Uyuyordum."

Gözlerini kısarak bana baktı.

Ama daha fazla uzatmadan kıyafetleri bana verdi.

Sahip olduğum her şey ıslak, kirli ya da yırtık olduğu için onları almak istedim ama...

Jeton düşünce biraz sinirlendim.

"Abim de bana hediyeler getirirdi" dedim. "Beni kanattıktan sonra."

Kapıyı kapatmak için uzandım ama o ayağını uzatıp beni durdurdu.

Başımı kaldırdım, gözlerinin köşelerinin kırıştığını gördüm ve seradaki o olay yüzünden birbirimize bağlandığımızı falan sandığından emindim; belki biraz da olsa bağlanmıştık çünkü artık on-

dan korkmuyordum ama bu onu temize çıkarmıyordu. Kaba davranmıştı.

Ayrıca onun dikkatini ne kadar dağıtırsam Alex'in Will ile o kadar çok zamanı olurdu.

"Amacın ne?" diye sordum ona. "Benden ne istiyorsun?"

Hâlâ kıyafetleri tutan elini indirip bana doğru ilerledi, kapıyı arkasından çarparak beni odaya dönmeye zorladı ve gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Kıyafetler özür değil" dedi ve onları arkama, yatağa fırlattı. "Saygı göstergesi."

Değiştirmediği siyah pantolonu ve lekeli beyaz tişörtü içinde baktı ama kıstırılmış hissetmek ya da savunmaya geçmek yerine ben...

İstemsiz biçimde rahatlamıştım. Onun saygısına ya da hayranlığına ihtiyacım yoktu ama bunda beni daha güçlü hissettiren bir şey vardı.

Garip bir şekilde bana kötü davranmamıştı, değil mi?

Yataktan siyah eşofman altımı alıp üstüme geçirdim, iplerini bağladım ve bunların gerçekten mükemmel bir şekilde olmasına şükrettim, sonra gömleğini çıkardım, sutyenle dururken bana baktığının pekâlâ farkındaydım.

Arkamı dönüp beyaz gömleği aldım ve üstüme geçirdim.

Yaklaştığını hissettim.

"Abini biliyor mu?" dedi arkamdan.

"Evet."

"Buna rağmen mi bu kadar soğuk?"

Gömleği karnıma çektim ve yakasını düzelttim.

Bir an için Alex unutulmuştu.

"Micah'yı görüyor musun?" diye ona kısık bir sesle sordum. "Biraz şakacı, güleç, hakkı olan yeri alarak dengeyi bozmaktan korktuğu için başkalarının liderlik etmesine izin vermekten mutlu?" Durdum, atkuyruğumu gömleğimin içinden benim için çıkardığını hissettim. "Başarısız olmaktan korktuğu için?"

"Evet."

"O Will'di işte" dedim ona. "Şakacı. Hiçbir endişesi olmadı. Mutluydu çünkü mutsuz olmak istemiyordu. Büyüleyici."

Arkamı döndüm, ağzım kurumuştu ve o kadar yorgundum ki Alex'in burada olmasını umursamadan sadece yatağa girmek istedim.

"Buraya geldiğimden beri gülümsemedi" dedim. "En azından eskisi gibi. Ne güldü, ne şakalaştı ne de espri patlattı."

"Hiç yapmadı."

Başımla onayladım, Aydın ile bakıştık. "Bunu ona ben yaptım" dedim. "Onu öldürdüm."

Durduramadan gözlerimden yaşlar aktı ve bende neyin yanlış olduğunu bilmiyordum.

Şu anda ayrılmak istemiyordum. Artık Will'i incitmek istemiyordum. Dünyayla yüzleşmek istemiyordum.

Aydın yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

"Ağlamayı kes" dedi. "Artık katillerin arasındasın. Özel değilsin."

Daha fazla gözyaşı aktı ama onu duyunca derin bir nefes aldım.

"Kabilene hoş geldin" dedi bana.

Daha fazla gözyaşı silerken gülmeye başladım ve sorunumun ne olduğunu bilmiyordum ama konuşacak birinin olması güzeldi.

"Ağlamayı kes" dedi tekrar. "Böyle şeyler olur ve sen elinden gelenin en iyisini yaptın."

Ona baktım, bu sözler kafamdaki ateşe dökülen bir bardak soğuk su gibiydi. Onlara inanmak istedim.

Ve yaptığımı değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama Will'e yaptığımı Aydın'a yapsaydım Aydın bana bu kadar sempati duymayabilirdi.

Ben buraya aittim.

Bölüm 22

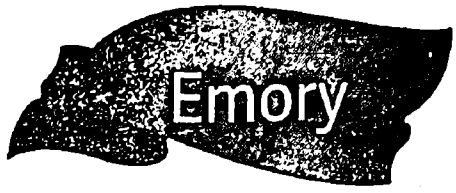

Dokuz Yıl Önce

Dudaklarımı yaladım ama sonra gülümsememek için altdudağımı ısırdım.

İşe yaramadı. Sıcaklık yanaklarıma hücum etti ve zihnim beni Koy'daki dün geceye, onun hissine, tadına, kokusuna ve sözlerine geri çekmeye devam etti.

Tanrım, inanılmazdı. Öyle inanılmazdı ki dün gece beni hamile bıraktıysa muhtemelen umurumda olmazdı. Sadece onun olmak istedim.

Toparlanmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Mezarlıkta suç işlemiştik. Aklımdan ne geçmişti? Kolayca görülebilirdik. *Yüce İsa.*

Sabahın dördünde uyandığımda onun gittiğini gördüm ama beni sıkıca sarmıştı ve ev de kilitlenmişti. Abim gece vardiyası bitmesine rağmen eve gelmemişti ve ben de elbiseyi yıkamış, kurutması için asmış, duş almış ve büyükannemi kontrol edip Martin'e kahvaltı hazırlamıştım.

Eve dönmesine dakikalar kala hemşire geldi ve Martin'in ön kapıya bıraktığı elbiseyi ve okul çantamı aldım ve kavgadan kaçmak için ona bir not bıraktım.

Katedrale yürürken cebimden anahtarımı çıkardım ve koridoru hızla geçtim. Sütunlardan birinin etrafında dönerken bir şeye çarptım ve geriye sendeledim, başımı kaldırıp baktığımda kara gözlü, ağzı şaşkınlıkla açılmış bir kız gördüm.

Ben düşmeden önce uzanıp beni yakaladı.

"Özür dilerim" diye soludu, hemen bakıp.

Gülümsedim ve kolumun altındaki elbiseyi toparladım. "Sorun değil. Kaza."

Yıpranmış kot pantolonunu, siyah eşofmanını ve çorapsız ayaklarındaki yırtık pırtık siyah Vans'ı görünce bir an tereddüt ettim. Başında siyah bir kayak şapkası vardı ama omzundan göğsüne sarkan siyah bir atkuyruğu gözüme çarptı.

Tatlıydı.

Aslında güzeldi.

Kesinlikle Thunder Bay Lisesi'ne gitmiyordu. Ne kötü. Göz alıcı stil anlayışıma sahip başka bir kız arkadaş güzel olurdu.

"İzninle" dedim ve yanından geçip ilerdim.

Merdivenlere yöneldim ama omzumun üzerinden bir bakış atıp günah çıkarma kabininin orta kapısını açmasını izledim; rahibin günahları dinlemek için oturduğu odaya.

Etrafına baktı ve sonra onu izlediğimi görünce gözlerini bana kilitledi. Muzip bir gülümsemeyle parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı işaret etti, içeri girip kapıyı kapattı.

Kendi kendime güldüm ve arkamı dönüp galerideki kapıya koştum ve merdivenleri tırmandım. Kolu tutarak omzumun üzerinden bir kez daha baktım ve Kai Mori'yi gördüm.

Kilisenin arka tarafına yöneldi ve onun papaz odasının solundaki günah çıkarma odasına girdiğini görünce kalbim tekledi.

Ama içeride rahip yoktu. Alayla güldüm. *Ah, kahretsin.*

Başımı salladım ve kapıyı açarak Kesişme Odası'na giden gizli adımları attım. Neyin peşinde olduğundan emin değilim ama ben

kim oluyordum ki onun eğlencesini mahvedecektim? Derdim başımdan aşkındı zaten.

Kapıyı kapatarak odaya şöyle bir baktım; her şeyi tam bıraktığım gibi buldum. Yatakta, dün Martin'den kaçtıktan sonra orada yattığım andan kalma izler hâlâ duruyordu ve vitray pencerenin altında duran aynanın önündeki tüm o eski makyaj malzemeleri hâlâ yerdeydi.

Oraya yürüyüp elbiseyi bir kirişe astım ve düzelttim, dün geceyi hatırlayınca midemde bir çalkalanma ile ona baktım.

Benden önce onu kim giymişti? Benden daha iyi bir gece geçirmiş miydi?

Çantamı çıkarıp hemen işe koyuldum, makyajımı yaptım, yatağı düzelttim ve dünden kalma kıyafetlerimi okul çantama tıktım. Telefonum komodinin üstünde duruyordu ve onu alıp açtım.

Yüzde on dört.

Pil neredeyse bitmişti ve Martin'den sayısız çağrı gelmişti.

Ve Will'den bir mesaj gelmişti. Açtım.

Günaydın! Gülümse.

Veya gülümseme. Sen bilirsin. Bir erkeğin gülümsediğinde daha güzel olduğunu söylemesine izin verme. Kimse için güzel olmana gerek yok. Değerin benim fikrime bağlı değil. Ataerkilliğe lanet olsun.

Kahkahalarla güldüm ve gözlerim yaşardı. Çok sersemdi.

Ancak gülümsemem yavaş yavaş azaldı, onun tutamayacağım kadar iyi olduğunu biliyordum. Yine de ondan hoşlandığım kesindi.

O kadar hoşlanıyorum ki canımı yakıyor.

Martin'e okuldan hemen sonra evde olacağımı ve akşam yemeğini hazırlayacağımı bildiren bir mesaj yazdım.

Odadan çıkmadan önce pencereye yürüdüm, şeffaf camdan baktım ve iki çocuğun karşıya geçerek arabalarına ilerlediğini gördüm.

Damon BMW'sine, Kai ise Jeep Wrangler'ına. Damon da bu sabah burada mıydı?

Kai ile günah çıkarma odasındaki o kız arasında ne olduğunu merak ettim ama acele etmezsem geç kalacaktım.

İç çekerek onların hareket edip okula ilerlemelerini izledim. Sanırım Şeytan Gecesi'siydi ve yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kilitledim.

"Şeytan Gecesi!" diye birisi çığlık attı, koridorlarda hızla koştu ve koridorda asılı olan Mezunlar Günü pankartını kapmak için zıpladı.

Çantamın askısını iki elimle kavradım, havadaki heyecan kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Dostum, geri çekil!" diye bir kız bağırdı.

Başımı çevirdiğimde Rika Fane'in Winter Ashby'ye çarpan bir adamı ittiğini gördüm. Winter sadece güldü, hızla uzaklaşırken Erika'nın kolunu tuttu.

"Bunu gördün mü?" diye fısıldadı ben geçerken Tabitha Schultz arkadaşlarına. "David ve ben bu sabah oradan geçtik. Tam bir felaket!"

Adımlarım sendeledi ama devam ettim.

Mezardan mı bahsediyordu? Midem çalkalandı, aniden suçluluk hissettim.

Ama... üzgün değildim. McClanahanlar için üzüldüm ama abime değil.

Ne olur başım belaya girmesin.

Birinci derse döndüm ama bir el, kravatımın altına kayıp onu çevirdi.

Will önümde daire çizdi, beni öpmeye hazır bir halde eğilirken dudaklarında gizleyemediği bir sırıtış vardı.

Onu dürtüp uzaklaştırarak sınıfın boş olduğundan emin oldun. "Kes şunu."

Kravatımı yakalayıp beni kendine çekti. "Yapamam."

Bacaklarım ısındı ve ağzından çıkan nefes dudaklarımı gıdıkladı.

Dudaklarımı yalayıp derin bir nefes çekince onun tadını aldım.

"Sadece bir kereliğineydi." Onun etrafından dolaşıp masaya ilerledim. "Bu konuda anlaşmıştık."

"O konuşmayı hatırlamıyorum. Ben de var mıydım?"

Çantamı sandalyenin yanındaki zemine koydum ve diğer öğrencilerin sınıfa girdiğini görünce kaşlarımı kaldırdım.

Eğildi, sözleri kulağımın yanındaki saçlarımı gıdıkladı. "Bu yeterli değil" dedi kısık bir sesle. "Yakın bile değil. Şimdi tek düşündüğüm dün geceyi yeniden yaşamayı nasıl istediğim ama bu sefer arabamda, yatağımda, senin yatağında, duşta, dışarıda..."

Nefes verdim, alnım terledi. Etrafımda hışımla dönerek elimi karnına koydum ve onu uzakta tuttum.

"Sen de bunu istiyorsun" diye tahrik etti kravatımı hafifçe yumruklayarak, "yoksa beni yanında taşımazdın."

Evet, onun kravatını takıyordum. Ee, ne olmuş?

Biraz öngörülü ol. Hadi ama. Birbirimizden hoşlanıyorduk. Dün geceyi sevmiştim ve onun da sevdiğini umuyordum ama hayat bundan daha karmaşıktı. Yürütemezdik ve bu yaşta bizden daha fazlasını beklemek saçmalıktı.

Birkaç kez daha gizlice dışarı çıkıp eğlenirdik, biri âşık olurdu ve sonra o benim yapamadığım şeylerden sıkılır ve sürekli uyum sağlamama yardım etmek kaygılarından yorulurdu ve birbirimizden kopardık.

O hiçbir şey kaybetmezdi.

"Senin için her şey bir oyun" dedim ona koltuğuma otururken.

Ama masamın yanına geçip beni kucağına çekti. "Her şey değil."

Onu ittirirken Michael'ın Will'in önündeki yerine otururken bize baktığını ve o lanet sırıtışını gizlemek için tam zamanında döndüğünü gördüm.

"Will" diye mırıldandım yalvararak.

Çenemi yavaşça ellerinin arasına aldı ve beni duraklattı.

"Seninle konuşmam lazım" dedi, artık gözleri ciddiydi. "Sırtındaki morluklar. Bir kaza mı geçirdin yoksa..."

Townsend'in içeri girdiğini görünce gözlerimi kaçırdım. "Ders zamanı."

Kucağını ittim ama beni geri çekti.

"Seninle konuşmam lazım" dedi sıktığı dişlerinin arasından, "ve beklemeyeceğim."

Onu hızlı el hareketleriyle savuşturmaya çalışırken boynuna tokat attım ve dün gece bıraktığım tüm morlukları gördüm. Belki de biri sinemadan kalmıştı? Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Karanlıkta ne kadar farklı olduğumun kanıtını görünce kanım hızlandı.

Tanrım, bana ne yapıyordu?

Gözlerini kısıp fısıldadı: "Benden hoşlanıyor musun Em?"

Hemen boğazıma iğneler battı. Ona baktım, ne soruyu yanıtlamak ne de yalan söylemek istiyordum. Sadece onu öpmek istedim.

Usulca sokulunca gözleri ağzıma indi ve kollarını belime doladı.

"Bay Townsend?" diye seslendi Kincaid hoparlörden.

Derin bir nefes aldım ve kafamı öğretmene çevirdim.

Düğmeye basıp, "Buyrun?" diye cevapladı.

Will'in kucağından atlayıp kendi koltuğuma kaydım.

"Sayacağım öğrencileri geldiklerinde ofisime gönderir misiniz lütfen?" diye rica etti Kincaid. "Michael Crist, Damon Torrance, Kai Mori ve William Grayson. Teşekkür ederim."

Sınıftaki herkes "Ohhhh" diye kükredi.

Nabzım hızlandı ve Damon iç çekip diğer ikisiyle koltuklarından kalkarken Will'e baktım.

Başını sallayıp beni sakinleştirmeye çalıştı. *Mezar.* Bu aklıma bile gelmemişti. Herkes yapanın Atlılar olduğunu varsayacaktı. Kincaid onları bu yüzden mi çağırmıştı?

Townsend onlara, "Her ihtimale karşı çantalarınızı ve kitaplarınızı yanınıza alın" dedi.

Her ihtimale karşı da ne demek? Okuldan atılma? Tutuklanma?

Sınıfın önünden kapıya sıra halinde ilerlerken her biri başlarını çevirip bana baktı.

Damon'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve parmağını kaldırıp bana *yaramazlık yapma* anlamında salladı.

Kapıdan kaybolurlarken Kai onu görüp kahkahalarla güldü ve ben sanırım bir dakika boyunca gözlerimi bile kırpmadım.

Kahretsin!

Ders biter bitmez sağa dönmem gerektiği gibi dönmedim, kimya kitabımı almak için dolabıma gitmedim ve Git'i geçmedim. Hışımla önbüroya gittim, aklıma polis arabası var mı diye kontrol etmek için ön kapılara gitmek geldi ama zaten varmıştım.

"Bay Kincaid ile konuşmam gerekiyor" dedim sekretere ellerimi uzun masa tezgâhına koyarken.

Saydığı paket yığınından başını kaldırdı. "Konu nedir?"

Ağzımı açtım ama önce biri konuştu.

"Benden önce içeri giremez."

Arkama döndüğümde Trevor Crist'in burnuna peçete tuttuğunu ve saçlarının sırılsıklam olduğunu gördüm.

"Beklerim" dedim sekretere.

Kincaid'in kapısına bakınca buzlu camın arkasında gölgelerin hareket ettiğini gördüm, içeride olup biten tüm olasılıklar midemi bulandırdı. Crist'in birkaç sandalye arkasına oturup kulak misafiri olmaya çalıştım ama tek duyabildiğim mırıltılar oldu.

Teklif ederlerse suçu üstlenmelerine izin vermek aklımı kurcaladı. Bu işten paçayı sıyırırlardı ve ben sıyıramazdım ama bu karakterime aykırıydı.

"Bana ne olduğunu sormayacak mısın?" diye sordu Trevor.

Ona baktım, vücudumda bir sempati molekülü dolaştı.

Ama Thunder Bay'de sıradan bir gündü.

"Pek umurumda değil" dedim. "Üzgünüm."

Beni küçümseyen bir ses çıkarırken gölgelerin hareket etmesini izledim. Güçbela söylediklerini duydum.

"Bir gün hepsi yaptıklarının bedelini ödeyecek" diye tükürdü.

Atlılar'dan bahsediyordu. Atlılar ile –ya da bir tanesiyle– atıştığını tahmin ettim.

"Herkes bunu söylüyor" diye iç çektim.

Bir noktada ben bile söylemiştim.

"Olacak" diye itiraz etti. "Ve öyle olduğunda gülen tek kişi ben olmayacağım."

Bakışlarımı ona çevirdim, çenesinin kasıldığını, bir birinci sınıf öğrencisi için büyük bir öfke taşıdığını gördüm.

Bir yanım çocuğa hayran kaldı. Abisinden nefret ediyordu ve başka hiçbir şeyle hava atmıyordu. Dünyada başka birisi anlamasa bile ben anlardım.

Kincaid'in ofisinin kapısı açılınca ayağa kalktım; abim de dahil olmak üzere bir grup insan dışarı çıktı.

Beni gördü ve doğrularak herhangi bir bahane bulmak için beynimi zorladım.

"Gençler siz derse dönün" dedi Kincaid onlara. "Yedinci derste egzersiz yapmanıza izin veriyorum ki bu geceki şenliklere erkenden gidebilin. Beni pişman etme, ciddiyim Torrance."

Damon, Martin kenarda durup gözlerinde ateşle bana bakarken kıkırdadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Üniversite planı hakkında bilgi alıyorum" dedim ayaklarımın üzerinde kıpırdandıktan sonra duvardaki broşürleri buldum.

Bir tanesini aldım.

İçeride ne olmuştu? Ne hakkında konuşmuşlardı? Martin biliyor muydu?

"Trevor" dedi Kincaid. "İçeri gir."

Trevor dekanın ofisine giderken Damon'la göğüs göğüse geldi ve son sınıf öğrencisinden otuz santim kısa değilmişçesine gerçekten cesur göründü.

"Biliyor musun, bir gün çocuk olmayacağım" dedi sıktığı dişlerinin arasından, "ve sen kendi cüssende biriyle dövüşeceksin."

Damon onun yüzüne bakarak, "Yine de adil bir dövüş olmayacak prenses" dedi, "ama deneyebilirsin. Sadece kendine biraz kayganlaştırıcı getir."

Will biraz güldü ve Michael, Damon'ı kardeşinden uzaklaştırdı. "Yeter. Hadi sınıfa gidelim."

İkisi de orada öylece durdular, ikisi de ilk pes etmek istemiyordu.

"Herkes sınıfa... hemen!" diye azarladı Kincaid.

Oğlanlar birbirlerinden uzaklaştı ve önbürodan dışarı çıkmadan tedbir niyetine birkaç saniye daha göz temasını korudular. Bir süre orada durup ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Başları belada değildi. Tamam, bu iyiydi.

Yine de itiraf etmeli miydim? Abimin çıkıp çıkmayacağını görmek için duraksadım ama Will beni kapıdan dışarı çıkardı.

"Hiçbir şey söyleme" diye fısıldadı Martin duymasın diye.

Sözlerim, özürlerim ve açıklamalarım boğazımda düğümlendi ve sınıfa dönmek üzere ayrılırken abime gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ama gözlerindeki bakış bana bir iş karıştırdığımı bildiğini söylüyordu.

Ayrıldık ve hep birlikte koridordan aşağı yürürken Damon dolaplara vurarak gürültü çıkarıyordu.

"Ekonomi dersinde görüşürüz" dedi Will, Michael'a, beni geride tuttu ve herkes önümüze geçti.

Boş koridorda durduk, ikinci ders çoktan başlamıştı ve diğerleri köşede ya da merdivenlerde gözden kayboldu.

"O biliyor mu?" diye usulca sordum. "Kincaid?"

"Evet" dedi bana başıyla onaylayarak. "Aslında bunu çocuklarla benim yaptığımı düşünüyor. Bunu kanıtlayamıyor ama denemeye de niyeti yok."

Yani hepsi öylece suçlunun onlar olduğunu sanmalarına izin mi vermişlerdi? Bunu neden yapmışlardı ki?

"Sanırım siz olmak güzel bir şey" dedim gerçekten minnettar bir tavırla.

Will daha da yaklaşıp bana baktı. "McClanahan'ın mezarını tekrar doldurmuşlar. Ailenin fikri değişmiş." Haberleri verirken boğazını temizledi. "'Bu bir kent simgesi haline geldi.' Bu da temel olarak sürekli vandalizmle uğraşmak istemedikleri anlamına geliyor, bu yüzden onu hep dinlendiği yerde bırakacaklar."

Yani işe yaramıştı.

Gerçekten işe yaramıştı.

"Her şey gerçek" dedi.

Ne?

"Dün gece yatağa girerken böyle söyledin" diye belirtti. "Bugün her şey gerçek. Geceleri daha mı az gerçek oluyorum? Bu sabah bu yüzden mi kendini çekiyorsun?"

Evet. Boğazımdaki acıya rağmen yutkundum.

Demek istediğim, eğlenceliydi. Bunun tekrar olmasını çok isterdim ama...

"Vücuduna bunu kim yapıyor?" diye sordu.

Gerilerek bir adım çekildim.

"Her yerin morluklarla dolu." Gözleri kaşlarıma ve makyajla kapattığım küçük kesiğe ilerledi. "Abin mi?"

Ellerim titredi.

Anlamaya başlamıştı.

Anlayacağını biliyordum. Gözlerimdeki sızıyı gözlerimi kırparak durdurmaya çalıştım.

"Emmy, bana yalan söylemeyi bırak" dedi yumuşak bir sesle. "Bir şeylerin ters olduğunu biliyorum. Biliyorum. Söyle bana."

Boğazımdaki yumru giderek büyüdü. Tanrım, ona söylemek istedim.

Aramızdakini kaybetmek istemiyordum. Beni tutmasına ve korumasına izin vermek istiyordum. Umursuyordu.

Her ne kadar öyle değilmiş gibi davranmak istesem de umursadığını biliyordum.

Ve onu sarıp sarmalamak isteyen yüreğim Martin'in bana yaptığı her şeyden daha kötü biçimde sızladı.

Ancak ona söyleyemezdim. Eğer bunun devam etmesine izin verirsem müdahale ederdi. Sorun çıkarır, beni savunmaya geçer ve büyükannemden ayrılmaya zorlanırdım.

Uzaklara gönderilirdim. Büyükannemin yalnız kalmasını istemiyordum.

Çenem titriyordu, kelimeler dilimin ucundaydı. Onun kollarına atlamak ve onunla daha fazlasını yaşamak çok güzel olurdu. Ona her şeyi anlatmak istedim.

Ama dişlerimi o kadar sıktım ki çenem ağrıdı ve biraz daha geri çekildim ve zorla alay dolu bir ses çıkardım. Başımı iki yana salladım, yüzümde acı gülümsemeyle ona kilitlendim.

Dün gecenin tamamen bana ait olduğunu hatırlayarak önce ağzına, sonra ellerine baktım.

Birlikte olamazdık.

Belki bir gün. Bugün değil.

Dirseğimden tutup beni tekrar kendine çekti. "İstediğin her şeye sahip olabileceğini bilmiyor musun?" diye tekrarladı birkaç hafta önceki sözlerini. "Senin için herkesi döverim. Kim o?"

Ama gözlerimin dolduğunu hissedince sadece güldüm. *Tanrım, git buradan.*

Yumruğumu sıktım ve kolumu ondan kurtardım. "Bırak beni." Gözlerimi ona diktim. "Git arkadaşlarınla eğlen. Gerçekten sahip olduğun onlar, o yüzden onlara tutun. Seni sevmiyorum ve istemiyorum."

Kelimeler boğazımı jilet gibi kesti ve kusmak istedim.

Ama gözlerine ateş yerleştiğinde ve hızlı solukları göğsüne girip çıkarken çelik gibi kaldım.

"Emmy..."

Tanrım, git sadece! İstediğim ve alamayacağım her şeyle bana işkence etmeyi bırak. Hayatını sefil hale getirirdim.

"Beni yalnız bırak" dedim dişlerimin arasından.

"Beni uzaklaştırıyorsun. Sadece..."

"Biz çok farklıyız." Biraz daha geri çekildim. "Bunun ciddi olduğunu mu düşündün? Son sınıftaki kızların yarısıyla takıldın! Dün gecenin daha büyük anlamı olduğunu sandığını bilseydim Mezunlar Günü'ne asla gelmezdim."

Dişlerini gösterdi. "Kes şunu" diye tersledi. "Beni duyuyor musun? Kes şunu. Dün gece benim için öyleydi. Senden başkasını istemiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve boğazımdaki hıçkırığı yuttum.

Tanrım, onu seviyordum. Bu canımı acıtıyordu. Buradan çıkmalıydım.

Onun ilgilenmesi gereken biri olamazdım. Başına uğraşmaktan bıkacağı bok gibi dert yaratacak sefil biri olamazdım.

Derin bir nefes alarak sözcükleri zorla çıkardım, midem acıyla kasıldı.

"Ben de seni istedim" dedim sert bir sesle. "Ve seninle oldum. Eğlenceliydi. Dedikodularda söylendiğinden bile daha iyiydi. Artık işim bitti."

"Saçmalama."

"Yatakta daha iyi birini bulmakta zorlanacağım" dedim ona. "Bundan eminim."

Hızla dönüp yumruğunu dolaplara geçirdi ve ben de öldürmeye hazır bir halde duran Will'e gözlerim fal taşı gibi açık ve karnımda sıcak közle baktım.

Evet. Benden nefret et.

Lütfen benden nefret et.

"Ne kahrolası..." Sözünü bitirmedi, "kaltak" diyemeyecek kadar korkaktı.

Çenem titredi.

Dönüp bana baktı. "*Senin* yerine birini koymanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? İstediğin bu mu yani?" Ve parmaklarını yüzüme şıklattı. "Çünkü bu kadar kolay."

Vücudum kıskançlıkla sarsıldı çünkü bunun sadece bir tehdit olduğunu bilsem de başka bir kıza elini uzatmaya yeltenirse onu lime lime etmek istedim.

Ama nefretten, acıdan ve öfkeden güçlendiğimi hissettim.

"Yap o zaman!" diye hırladım. "Ve cehenneme kadar yolun var, umurumda değil."

Zemini döve döve dolabıma yürüdüm ve onu tozlarımın içinde bıraktım, gözyaşlarının akmasına izin vermeden önce köşeyi dönene kadar bekledim.

Koşmaya başladığımda gözlerimi sımsıkı kapattım ve sessizce hıçkırdım.

Will.

Bölüm 23

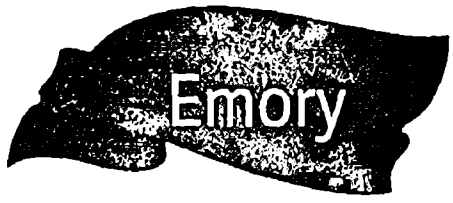

Günümüz

Aydın, Taylor'ın yapacağı akşam yemeğinin bir saat sonra yeneceğini söyleyerek odamdan ayrıldı. O adamın yaptığı bir şeyi yiyip içmek istemediğimden epey emindim ama önce bana servis yapılacağını söyledi. Sanırım bu diğerlerinin yemek yemesini istiyorsam yemek masasına gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Başımla onayladım, ağzımı kapalı tuttum ve bu sefer sandalyeyi koymadan kapımı kapattım. Odama biri gelirse çıktığımı ve beni kaçırdıklarını düşünürlerdi.

Tekrar gizli geçide girip tabloyu özenle kapattım ve çömeldim, Alex'in bıraktığı spor çantasını karıştırıp başka bir el feneri aradım. Top olmuş kıyafetler, granola bar, su şişesi, battaniye, bıçak ve biraz ip buldum.

Yedek el feneri yoktu.

Yediği tek şey granola mıydı? Aydın mutfakta bir şeyin eksik olduğundan bahsetmemişti ama Alex kurnazdı. Herkes uyurken onun daha düzgün yiyecekler aşırdığını umdum.

En azından tuvalete gitmek için saklandığı yerden çıkmış olmalıydı.

Uydu telefonunu bulmak için elimi çantanın içine kaydırdım ama şansım yaver gitmedi. Bir yere mi saklamıştı?

Çantanın fermuarını çektim ve yanımda bir el feneri olmaksızın nereye gittiğine dair hiçbir fikrim olmayan tünelden aşağı ilerlemeye başladım. Tüneller muhtemelen her katta vardı ve keşfedecek günleri olmuştu. Will'in odasının nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Gizli koridorda koştum, bir mağaranın derinliklerindeymişim gibi etrafımı saran toprak ve deniz kokusu ve dışarıdaki şelalenin yankısı etrafımda gümbürdedi.

Geçtiğim odalardan karanlık koridora ince ışık huzmeleri akıyordu ve Alex ile Will'in orada olup olmadığına bakmak için hızla her birini inceledim.

Koridorun sonuna geldiğimde solumda tünelin devam ettiğini, sonra ileriye baktığımda aşağı inen merdiveni gördüm.

Will, kapalı havuzda duş alıyordu. Seradan sonra oraya gitmiş olabilirdi.

İnerken merdivenin ağırlığımın altında inlediğini hissettim ve ânında geçen günkü aynı sesi hatırladım. Havuza giden koridorun duvarlarında.

Alex hep yanı başımdaydı ve onu görmemiştim. Kendini belli etmeliydi. Aklından ne geçiyordu?

Tahta parçaları avuçlarıma batarken öfkemi tekrar bastırdım ve başımı iki yana salladım. Aşağı inip hemen geçitte koşmaya başladım.

Ara ara odalara girişlerin ana hatlarını gösteren paneller ve kapılar beliriyordu ve gizli geçitleri başka kimsenin bilmediğini içtenlikle umdum. Saklanacak ve izlenecek çok fazla alan vardı ve hızlıca bir yere gitmek için bir kısayola ihtiyaç duyarsam mükemmel olurdu.

Yine de umut besleyemezdim. Aydın akıllıydı ve iki yıldır buradaydı. Geçitleri bulmamış olması beni şaşırtırdı.

Oğlanların daha ne kadar avlanacağını ve Aydın'ın nerede olduğunu merak ederek spor salonunun önünden geçtim. Onu henüz hiç görmemiştim.

Yakın bir yerde bir mobilya parçasının itilmesine benzer bir ses yankılandı ve bir an duraklayıp koridorda ona koştum.

"Ah!" diye birisi bağırınca durdum, kulağımı duvara yasladım.

"Hadi ama bundan daha iyisini yapabilirsin" dedi Taylor.

Taylor mı? Micah ve Rory ile ava çıktığını sanıyordum.

Mırıltılar geldi ve onların bu duvarın diğer tarafında olduklarını anladım. Gözetleme deliği aradım, bir adım ötede bulup içinden baktım.

Taylor bilardo masasının diğer tarafında çömelmişti, arada bir ortaya çıktığında yalnızca kafası görünüyordu, elleriyle başka birinin boynunu sıkıyordu.

"Neler oluyor ya?" dedim dudaklarımla.

Sonra sağ tarafta bir şey fark ettim ve gözlerimi kıstım.

Alex, elinde kalın, tahta bir şamdanla çoktan odaya girmiş olan Taylor'ın arkasından sessizce yaklaştı ve ben de gözlerimi açarak derin bir nefes aldım.

Kahretsin. Ne yapıyordu böyle?

Ama ben onun içinden geçtiği açıklığın yerini bulamadan, kolunu kaldırdı ve şamdanı Taylor'ın kafasının arkasına sertçe indirdi.

Adam sarsıldı, dondu ve düşerek yere yığıldı; Alex orada durup derin derin nefes aldı ve Will'e baktı.

Bir anda Will ayağa fırlayıp burnunun altındaki kanı sildi. "Alex?" Şaşkınlıkla ona baktı.

Ancak Alex mutlu görünmüyordu. "Ne yapıyorsun sen?" diye azarladı, Taylor'ın yerdeki baygın bedeninin üzerinden fısıldayarak. "O adamı halledebilirdin. Günlerdir dayak yemeni izliyorum! Ne yapıyorsun?"

Will sadece ona baktı, şaşkındı. "Burada ne bok arıyorsun?"

Durdu ve sonra şöyle dedi: "Bu kadar mı? Sadece bunu mu söyleyeceksin?" Elini kafasına doğru salladı. "Saçlarım hakkında tek kelime yok mu?"

Nabzımın hızlı atmasına rağmen neredeyse gülecektim. Aslında onların etkileşime girdiğini hiç görmemiştim. Alex'le, Will buraya gönderildikten çok sonra tanışmıştım.

Onun yanında çok rahattı.

Ona gözlerini kırpıştırdı, daha fazla kan akınca burnunu sildi ve sonra Alex'in elini tuttu. "Siktir" diye küfretti, kapıyı açıp onu odadan dışarı çıkardı. "Lanet olsun, orospu çocuğu..."

Will, Alex'le fırlayınca dondum kaldım, dışarı atlayıp onlarla kaçsam mı diye merak ettim fakat duvarların içinde kalıp koridorda koşmaya devam ettim.

Onu üst kattaki odasına çıkaracağından korkarak geçtiğim her odaya baktım ama onu o kadar uzun süre açıkta tutma riskini göze alamazdı.

Oturma odasının yanından geçtim, hızla içeri baktım ve yan odaya geçmek üzereyken Will'in içeri girip Alex'i çektiğini ve kapıyı kapatıp bir sandalyeyle sabitlediğini gördüm.

Bu duvarın diğer tarafında olduğunu bildiğim kitap rafındaki ince yarıktan baktım ve Alex'in kollarını düşürecek kadar kuvvetlice Will'in etrafına dolamasını izledim.

Duvara basıp tam açacaktım ki... orada kaldım ve izledim.

Will'in kolları bir an cansız bir halde yanlarında asılı kaldı ama sonra kendine gelerek kollarını Alex'e sararak onu sımsıkı tuttu. Alex sessizce hıçkırdı, gözlerini kapatıp dudaklarını Will'in yanağına bastırdı, Will buraya geldiğimden beri ilk kez gülümsüyordu, gerçekten gülümsüyordu.

Kalbim sızladı.

"Seni özledim" dedi.

Alex başıyla onayladı, hâlâ ona sarılıyordu. "Eve gidiyoruz."

Birkaç dakika daha birbirlerine sarıldılar ve sonra ayrılıp birbirlerinin gözlerine baktılar.

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu, yüzünü ve Taylor'la olan kavgasının kalıntılarını silmek için gömleğini çıkarırken.

"Anlamadım" diye yanıtladı.

"Rika mı?" diye sordu.

"Aslında Misha ve Damon çözdü."

İçinden köpürerek bir kahkaha fışkırdı; derin, zengin bir sesti, *déjà vu* gibi geldi. Koy'da, yeniden ergendi.

Rika. Erika Fane'i kastediyordu. Onun en yakın dostlarından Michael Crist ile nişanlandığını duymuştum. Kai evliydi ve baba olmuştu, tıpkı Damon Torrance gibi. *Şoke edici.*

Misha Grayson küçük kuzeniydi. O da Thunder Bay Lisesi'ne gitmişti ama benden sonra.

Alex hepsini tanıyordu. Artık hayatının bir parçasıydı. Arkadaşları onun da arkadaşıydı.

"Damon ve Misha..." diye mırıldandı Will. "Aynı odada mı?"

"Kan akmış olabilir" diye şaka yaptı Alex.

Onları dinlerken midem düğümlendi.

Ama sonra Will onu yakalayıp kollarını sıktı. "Bana burada ne aradığını söylemek ister misin? Ne? Bu aptalcaydı."

Alex ona baktı, alnı endişeyle kırıştı, sonra Will onu salınca tişörtünü bir sandalyeye fırlatıp uzaklaştı. Vücudunun her yerindeki siyah mürekkep loş ışıkta tek bir bütünmüş gibi göründü.

Alex ona yaklaştı. "Bir yıl oldu. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacağımızı bilmen gerekiyordu" dedi Alex. "Annenle baban herkese senin Güney Sudan'da insani yardım çalışmaları yaptığını falan söylüyor."

Alnını ovuşturup gülmeye başladı.

Kaşlarını çattı. "Niye gülüyorsun?"

"Çünkü peşimden gelmenizin bu kadar uzun sürmesine mi üzüleyim yoksa bu durumdan kendi başıma kurtulabileceğime dair hiçbir inancınızın olmamasına mı kızayım bilmiyorum."

"En azından bir kız gönderdikleri için kızgın değilsin" diye karşılık verdi omuzlarını silkerek.

Ona ters bir bakış attı. "Ah, iş bitirici olduğunu biliyorum."

Neredeyse saygıyla söylemişti bunu.

Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama bu kadar yakın olduklarını düşünmemiştim. Neden emin değildim. Onunla Atlılar'dan biriyleymiş gibiydi. Rahat.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça Alex ayakları üstünde kıpırdandı. "Şey, eee... Bir şey götürmek istiyorsan şimdi toplansan iyi olur. Bir çıkış planım var ama ne zaman biteceğini söyleyemem. Hazır olmana ihtiyacım var."

Ancak Will hareket etmedi. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu. "Geri dönebilir misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Will dudaklarını ıslatıp doğru sözcükleri aradı. "Bu evden çıkmana ihtiyacım var. Şimdi. Bu dakika."

Alex şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Senin sorunun ne?" diye fısıldadı ama sesindeki endişeyi duyabiliyordum. "Seni evine götürüyorum."

"Hayır, gidiyorsun" dedi. "Ve onlara kendi sorunlarımı çözebileceğimi söyleyeceksin. Yardıma ihtiyacım yok."

"Ya Emory?"

Durdu ve ona bakarken omurgasını dikleştirdi. "Ne biliyorsun? Onu buraya sen mi getirdin? Michael mı yoksa?"

"O da az önce bana aynısını sordu" dedi şaşkınlıkla Alex. "Neden bu kadar aptalca bir şey yapalım ki? Onu buraya kimin veya neden gönderdiğine dair hiçbir fikrim yok ama muhtemelen abisidir."

Abimin bu yeri karşılayacak parası yoktu ve ben o kadar önemli değildim.

Alex'i şöyle bir değerlendirdi. "Onu tanıyor musun?" diye sordu Will.

Başıyla onayladı. "Geçen ilkbahar tanıştık."

Will'in kaşı havaya kalktı.

"Bana öyle bakma" diye uyardı onu. "Büyükannesini gömmek için Thunder Bay'deydi. Karşılaştık. Onu bulmadım."

"Ne kadar süredir buradasın?" diye sordu.

Alex sessiz kaldı ve yüzünde cevabı bildiğini söyleyen bir ifade belirdi.

"Yani Emmy ile günler önce sevkiyatla geldin ve sen, ne?" diye devam etti. "Onu fark ettin ve oyun kurup ikimiz arasındakilerin yaşanması için gizli mi kaldın?"

Yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onu buradan çıkar" diye çıkıştı "ve ikiniz de defolup gidin."

Soluklarım hızlandı. Demek geçtiğimiz günlerde beni yalnız bırakmasının nedeni buydu. Yakalanıp yoldaki arkadaşlarıyla iletişimin kesilmesi riskini göze alamazdı, bunu anlıyordum ama Will ile aramızda ne olacağını da görmek istemişti. Belki kendi, belki de onun çıkarı için.

Will gitmek istemiyordu. Neden?

Alex ona bir adım atıp gözlerinin içine baktı. "Damon'ın ikinci çocuğu yolda" dedi. "Michael ve Rika, Şeytan Gecesi'nde evleniyor. Koy'u yıkıp tatil yeri yapmaya hazırlanıyorlar. Gitmemiz gerekiyor."

"Aslında her şey bensiz gayet iyi gidiyor gibi görünüyor."

Ona iki kez vurdu, pek sert değildi ama avucunun göğsüne vurduğunu duydum. Will geri çekildi.

"Neredeyse sarhoş olmanı tercih ediyorum" diye hırladı Alex kısık bir sesle, "çünkü şu anda kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Tanıştığımızda sana ne dedim?"

Orada durdu; sessiz, pişman ve başka bir kelime bile söylemeden.

"Yeterince rujum olduğu sürece her şeyi halledebilirim" diye bildirdi. "Senin gülümsemelerinle yaptığın gibi hepsini ek katmanın altına saklarım. Rika, Michael... hepsi benim ailem." Sesini yumuşattı, neredeyse gözyaşlarıyla boğuluyordu. "Ama sen... sen benim yansımamsın. Şimdi kendine gel. Benimle geliyorsun ya da..."

"Sadece bana güven, tamam mı?" dedi aniden Will, sonunda tekrar dimdik durdu ve onunla yüzleşmek için döndü. "Ne yaptığımı biliyorum. Bir kereliğine bana güven."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ben de gözlerimi yere indirerek geri çekildim çünkü artık izleyemiyordum.

Alex, Will için daha iyiydi. Alex, Will için katbekat daha iyiydi.

Lisede hep yaptığım gibi, bunun da pervasızca olduğunu bilmeme rağmen, Martin'in öğreneceğini ve sonuçlarını bilerek kaçtım. Spor ayakkabımın burnu bir boruya çarptı, havayı delip geçen bir çınlama duyuldu ama onların duyması umurumda değildi. Buradan sonsuza dek kurtulmak niyetiyle koştum ve koştum. Zamanı gelmişti.

Nerede olduğumu, nereye gittiğimi ya da soğuk ormanda nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum ama ben böyleydim, bir yolunu hep bulurdum.

Odama giden merdiveni tırmanıp odama çıktım, tünelden aşağı indim ve tekrar portrenin içinden geçtim. Aydın'ın bana getirdiği kapüşonluyu alıp üstüme geçirdim ve çakıyı arka cebime soktum, pençe eldivenimi bırakıp odadan dışarı fırladım. Merdivenlerden aşağı inerken hızlıca antreye göz attım, heykeller ve mumlar göremediğim bir varlık varmış gibi titriyor ve belirginleşiyordu; mutfağa dalıp dolaptan paketimi kaptım.

Kapüşonumu çekip arka kapıya koştum.

Ama tam o sırada duvardaki panel kayarak açıldı ve Alex çıkıp yolumu kapattı.

Will arkamda belirdi, ikisi de beni durdurmak için acele ediyormuş gibi hızlı hızlı nefes alıyordu. Tüneldeki boruya takıldığımı duymuş olmalıydılar.

Alex, başka birinin gelmesi ihtimaline karşı omzumun üzerinden bakarak, "Emmy, sessiz olmalısın" diye fısıldadı. "Beni kilitlerse seni dışarı çıkaramam."

Kitlerse?.. Aydın.

"O halde gitmek mi istiyorsun?" diyerek ona meydan okudum. "O zaman hadi, gidelim. Burada olmayı sen seçtin. Ben seçmedim. Ben eve gitmek istiyorum."

İkisiyle burada olmak istemiyordum. Burada olmayı hiç istememiştim. Şu an dışarıda ölmek umurumda değildi.

Sen benim yansımamsın. Gözlerim yandı.

Bana başını iki yana salladı. "Will olmadan gitmeyeceğim."

"İyi."

Adanın etrafından döndüm, kalan tek ecza kavanozunu Will'e ittim ve kavanoz zemine düşünce o da geri sıçradı.

Odadan fırlayıp evin içinden geçerek ön kapıya koştum. Gitmeye hazır olmasını beklemeyecektim. Kendi seçimlerimi yapardım.

Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum çünkü aralarında ne olduğunu biliyordum ve Will'in bana karşı hiçbir yükümlülüğü

yoktu ama bu bağı yakından görmek... Aralarındaki şey düşündüğümden daha güçlüydü.

Güçlü olduğu hiç aklıma gelmemişti. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim?

Canımı yaktı.

Birisi beni yakaladı ve ben de yiyecek torbasını bırakıp Alex'e baktım.

"Çevre koşulları yüzünden ölürsün" dedi, mırıltıdan biraz yüksek bir sesle. "Sabahı göremezsin."

"Peki o halde burada ne yapmaya çalışıyordun?" diye bağırdım Alex'in arkasından içeri giren Will'e doğru çenemi sallayarak. "Onunla kaçarken beni dikkat dağıtmak için mi kullanacaktın?"

"Buraya geldiğim gün onunla kaçmayı ve yardım gelene kadar onunla birlikte saklanmayı planlıyordum" diye karşılık verdi, "ama sen ortaya çıktın ve planlarımı mahvettin. Artık çıkarmam gereken iki kişi var."

Aaa, verdiğim rahatsızlıktan dolayı çok özür dilerim.

Öyle ya da böyle, buradan gidiyordum. Will ayrılmak istemiyordu ve Alex de onsuz ayrılmak istemiyordu, o yüzden sikerler.

Omzunun üzerinden gözlerinin içine bakarak, "Kimse seni kurtaramayacak" dedim. "Bu, senden başka kimsenin hatası değil. Kendini kurtarmanın zamanı geldi Will."

Ama o orada bir meşe gibi dikildi, seradan dolayı ıslak olan kahverengi saçları darmadağın bir halde dökülürken yeşil gözleri sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

Kendisi için asla mücadele etmezdi. Kendini savunmazdı...

Hiç yapmamıştı.

"Sen hep zavallıydın" dedim ona küçümser bir edayla. "Bunu biliyor muydun? Her zaman çok saf, bilgisiz ve zavallı."

Yüzüme bir tokat indi, acı yanağıma yayıldı ve dişlerimin kestiği yerden ağzıma kan yayıldı.

İki nefes aldım ve yavaşça yüzümü arkaya çevirerek Alex'e ve onun ateşli gözlerine baktım.

"Emmy, üzgünüm" dedi sertçe. "Gerçekten üzgünüm ama onsuz gitmeyeceğim ve dışarıda öleceğin için sen de gitmiyorsun.

Düşün. Nereye gittiğini bilemeyeceksin ve bana şu âna kadar olduğundan daha fazla zamana mal olacaksın."

Sanki bu benim hatamdı.

O istese de istemese de ben gidiyordum. Alex için önemli değildim.

Ya da onun.

"Neden umurunda ki?" diyerek hırladım ve onu öyle sert ittim ki geriye tökezledi. "Artık tamamen senin olacak. Rekabetsiz."

Ve beni şaşırtacak şekilde kıkırdayarak bana koştu, beni susturmak için elini ağzıma koydu.

Kurtulmaya çalışarak sırtına avucumla vurdum ama işe yaramadı.

"Sen böyle misin Emory?" diye alay etti. "Bir yarış?"

Büyükannemin mezarının başında duruyorum, rüzgâr ağaçların arasından esiyor.

Yanağımdan akan gözyaşını siliyorum.

Mutlu olmalıyım, değil mi? Düşündüğümüzden çok daha uzun süre dayandı. Benim için burada olması gerektiğini biliyormuş gibi.

Evden ayrılalı altı –neredeyse yedi– yıl geçmiş ve şimdi bile onunla karşılaşmaktan ve bu kasabayı dolduran diğer her şeyden korkarak Martin'i arıyorum.

Er ya da geç karşılaşmak zorunda kalacağım. Umarım bugün değildir.

İlkbahar soğuğu yüzünden kendime sarılıp kiralık arabama yürüyorum ve sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırıyorum. Kalifornia'ya dönüş uçağım yarın, bu da geceyi Meridian City'de geçirmem gerektiği anlamına geliyor çünkü Thunder Bay'de gereğinden fazla kalma riskine girmek istemiyorum.

Yine de... Saçımı nasıl düzleştireceğimi artık biliyorum; reçeteli güneş gözlüklerim ve üstüme oturan, şık ütülü kıyafetler var üzerimde. Beni bu halde kimse tanımaz.

Mezarlıktan çıkıyorum, Edward McClanahan'ın mezarına bakmıyorum ama mezarlıktan çıkarken tam ne zaman yanından geçeceğimi biliyorum ve Piskopos Briggs'in White Flag *şarkısını yüksek sesle çalıyorum.*

Otoyolda arabamı sürüyorum; geçerken malikânelere bakma isteği duyuyorum –Crist'ler ve Fane'ler, Torrance'lar ve Ashby'ler– ama yapmıyorum, sadece şüphesiz değişmiş olsa bile Will'in hayatının bir nebze olsun eski haline döndüğünü umuyorum.

Umarım gitmiştir. Seyahat etmiş, yaşamış... sevmiş ve sevilmiştir.

Gözlerime yeniden yaşlar doluyor ama onları kırpıştırıp uzaklaştırıyorum, mide bulantısı içimi sarıyor. Yapmam gerekeni yaptım, değil mi? Hatta onu daha kötü bir kaderden bile kurtarmış olabilirim.

Ama bunu kendime ne kadar sık söylesem de hâlâ öyle hissetmiyorum.

Onunla yüzleşip itiraf etmem lazım. Bu içimde bir delik açıyor ve henüz benim için gelmediyse o zaman bilmiyor ve bilmesi gerekiyor.

Bunu artık kaldıramıyorum.

Köye girerken, eski evimin önünden geçme riskini göze alıyorum; çimlere dağılmış gazetelerin yanı sıra aşırı büyümüş çitleri ve yan tarafta duran çöp kutusunu görüyorum.

Martin hâlâ burada mı yaşıyor? Garaj yolunda araba yok.

Grand-Mère geçen hafta vefat edince ona yanıtlamayacağını umduğum bir e-posta gönderdim. Planlarımın ne olduğunu kendisine bildirmemi söylemişti.

Yapmadım.

Gittiğimde ona haber vereceğim. Ancak o zaman gelip saygılarını sunabilir. Tanrıya şükür, yıllardır onu ziyarete gelmemişti, bu yüzden onun ölümüne yas tutmuyordu. Bundan emindim.

Nereye gittiğimi bilmeden arabayı sürmeye devam ediyorum ama ilerideki Koy'u görünce otoparka yöneliyorum. Burayı yıkmaya hazırlandıklarını duymuştum. Bir süre önce mezunlar komitesinden biri bana Geçmişe Dönüş Kutlaması daveti göndermişti ama tabii ki ben gelme zahmetine girmedim.

Ben, burada ve Şeytan Gecesi'nin yakınında... Evet, mümkün değil.

Normalde ıssız olan arazide birkaç araba görüyorum ve yabani otların betona ilerlediği, boyalı çizgilerin yontulup soluklaştığı, zar zor belirlenmiş bir alana giriyorum.

Arabayı durdurup dışarı çıkıyorum ve anahtarları kot pantolonumun cebine sokuyorum, etrafta gezinip içeri girmenin yolunu ararken etrafıma bakıyorum.

Dönme dolabın ötesinde deniz uzanıyor ve bilet gişelerinin yanından korsan gemisine ilerlerken havadaki tuzun kokusunu alabiliyorum. Sarı ve kahverengi boya dökülmüş ve parkın üzerinde sessiz ve hareketsiz duran paslı cıvataları buradan görebiliyorum, tüylerimi diken diken eden ürpertici bir ölüm parkı üzerinde asılı duruyor.

O geceki karnaval müziğini neredeyse zihnimde duyabiliyorum, gittikçe yaklaşıyorum, onunla oturduğumuz yeri görüyorum.

Bir yumruk kalbimi sıkıyor. Onu özlüyorum. O zamanlar bunun ne kadar acı vereceğini ve ne kadar süre benimle kalacağını fark etmemiştim.

"Tabii ki sen aynı fikirde değilsin" diye dil döküyor bir adam, "çünkü benim ne istediğimi anladığın anda tam tersini istediğine karar veriyorsun."

Yalnız olmadığımı fark ederek başımı sağa sola çeviriyorum.

"Çok yalancısın" diyor kadın. "Bu kesinlikle doğru değil. Bu yerin hiçbir anlamı yok ve aynı konuşmayı Kai'la da yaptım."

Kai mı?

Sonunda, çarpışan teknelerin yanında yürüyen bir üçlüyü fark ediyorum ve bir oyun kulübesinin arkasına saklanıp çaktırmadan onları izliyorum.

Michael Crist, plan gibi katlanmış bir tomar kâğıt taşıyor. Biri siyah, diğeri kahverengi saçlı iki kadınla birlikte yürüyor.

Güneş gözlüklerimin arasından gözlerimi kısıyorum. Siyah saçlı olan biraz tanıdık geliyor ama onu tanıdığımı sanmıyorum.

"Orada bir marina inşa edemezsin" diye karşılık veriyor Crist'e. "Konukların plaja erişimi de olmaz. Kaya dolu, unuttun mu? Doğu rüzgârları estiğinde hiç kimse kasırganın yarattığı rüzgârın, yağmurun ve karın tadını ön sıradaki koltuğundan çıkaramayacak. Tüm kıyı şeridi aşınıyor ve senin kahrolası golf sahana kadar aşınacak."

Gülümsememi ısırarak bastırıyorum. Kimsenin onunla böyle konuştuğunu duymamıştım.

Kadından hoşlanıyorum.

"Ama bu bin yıl sürer" diye sızlanıyor Crist ve sonra diğer kadına bakıyor. "Alex, biraz yardım eder misin?"

"Yok, hayır." Telefonuna dokunuyor. "Aranıza girmeyeyim."

Michael başını sallayarak parkın içinden otoparka ilerliyor, siyah bir takım elbise giyiyor ve ne yazık ki lisedekinden çok daha yakışıklı görünüyor.

Basketbol kariyerini takip etmemiştim ama hâlâ profesyonel olarak oynadığını biliyorum.

Harika. O buradaysa ekibin kalanı da yakınlardadır.

Peki bu kadınlar kim?

"Kai'la konuşmam lazım" diye homurdanıyor.

"Evet, babacığının yanına koş" diye yanıtlıyor siyah saçlı olan, "çünkü sana çok mantıklı şeyler söylüyorum."

Michael gözlerini devirip yoluna devam ediyor, hanımlar da onu takip ediyor.

Görünüşe göre araziyi satın almayı planlıyor. Peki golf sahası için mi? Ayrıca misafirlerden de bahsetmişti, kulağa bir çeşit otel gibi de geldi.

Bir kayıp hissi içime siniyor ve nedeninden emin değilim. Hakkım yok.

Harika bir geceydi ve burası durduğu sürece her şey kaybolmamış gibi geliyor.

Dönme dolabın ötesinden Cold Point'e bakarak bir dakika daha orada bekliyorum. Orada yürümeyi içimden geçirsem de az önce neredeyse yakalanıyordum. Gitme vakti.

Saati kontrol etmek için telefonumu çıkarıp tekrar otoparka gidiyorum ama kiralık arabama yaklaştığımda kaportada oturan birini görüyorum.

İçerideki kahverengi saçlı kadın; beyaz tişörtü karnını kapatmayacak kadar kısa. Güneş gözlüklerini burnunun köprüsüne dayamış ve dolgun, mürdüm rengi dudaklarıyla bana bakıyor.

Durup etrafa bakıyorum. Diğer arabalar gitmiş ve Michael'ı ya da diğer kadını göremiyorum.

"Merhaba." Tereddütle arabama yürüyorum. "Zarar vermek istemedim. Sadece etrafa bakıyordum."

Artık mülkün sahibiler ve sanırım izinsiz girmiştim?

Ama bana sadece tebessümle karşılık veriyor. "Sen Emory Scott'sın."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Seni bir zamanlar gördüğüm bir fotoğraftan tanıdım" diye açıklıyor.

"Ve sen?"

"Alex Palmer." Bacaklarını çaprazlayıp bir eline yaslanıyor. "Will Grayson'ın bir arkadaşı."

Gözlerimi onun vücuduna indirip hiçbir erkeğin böyle görünen 'arkadaşlarının' olmadığını fark ederek geriliyorum.

"Bunu gördüm" diye alay ediyor.

"Ne?"

"Şu küçük... rekabeti-yargılayıcı-gözlerle-değerlendirerek-vücudumu-kaçamak-süzüş" diyor tavırla başını atarak.

Rekabet mi? Rekabet miydi?

Kıkırdıyorum ve sürücü kapısına yürürken anahtarlarımı bulmak için cebimi karıştırıyorum. "Sana öyle bakmıyordum."

"O zaman beni tartıyor muydun?"

"Evet." Kapının kilidini açıp çekiyorum. "Bu kadar."

"Kasabaya temelli mi döndün?"

"Hayır."

"Sadece ziyaret mi ediyorsun?"

"Evet."

"Koy'a uğradın" diye baskı yapıyor. "Neden?"

"Seni ilgilendirmez." Kapının içinde durup ona bakıyorum. "Arabamdan iner misin?"

Çok meraklı.

"Bir arabaya ihtiyacım var" diyor bana. "Sorun olmazsa."

Duruyorum. "Pardon?"

"Bırakır mısın?" diye aptala açıklar gibi açıyor.

"Ben taksi değilim" diye karşılık veriyorum.

Ve... seni tanımıyorum.

"Küstah" diye dalga geçiyor. "Senin hakkında haklıymış."

Kim? Will ona küstah olduğumu mu söylemişti?

Eğer söylediği en kötü şey buysa sanırım şanslıyım.

Will'i sormak için can atarak ağzımı açıyorum.

Kasabada mı? İyi mi?

Mutlu mu?

Ama onun benim değil onun arkadaşı olduğunu bilerek kapıyı tekrar kapatıyorum.

Kaportamdan atlayıp kapının önünde duruyor ve bana bakıyor. "Beni bırakırsan, sana pizza ve margarita ısmarlarım" diyor.

Pizza ve margarita... Şaka mı yapıyor?

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Beni tanımıyor ve bunun bir numaradan başka bir şey olduğuna bir an bile inanmıyorum.

Ama yine de... İnsanlar hakkında inandığım tek şey en kötüsüdür, bu yüzden...

"Bilmiyorum" diyor bana, yumuşak bir sesle. "Ama hiç bir şeye ihtiyacın olduğu ama ne olduğunu bilmediğin hissine kapıldın mı?"

Bana bakıyor, gözleri dalgın.

"Bir içki içmek mi, güzelce ağlamak mı, yoksa uçağa atlayıp yeni bir şey görmek mi?" diye devam ediyor. "Ama bunların hiçbiri aradığın değil ve sen hâlâ neye ihtiyacın olduğunu bilemiyorsun?"

Sözleri bende sandığından daha fazla yankı uyandırıyor. Tek fark, neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Ama sahip olamam.

"Eh, az önce seni parkın içinde gördüğümde" diyor bana, "ve seni tanıdığımda, onu bulduğumuzu hissettim."

Bulduğumuzu mu?

Neden bana ihtiyacı olsun ki?

"Sticks hâlâ gidilecek en iyi yer" diye cıvıldıyor. "En iyi pizza orada."

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum. "Orası olmaz. Orada..."

"Görülmek istemiyor musun?"

Pizza kulağa hoş geliyor. Ve bir sürü margarita harika. Şehirdeki ıssız otel odam artık berbat geliyor ama...

"Kimseyle karşılaşmak istemiyorum" diyorum ona. "Yine de teşekkürler."

Bir an için gözlerime bakıyor. "Şu anda şehirde değil. Eğer endişelendiğin buysa."

Bunu evet *olarak kabul etmesine yetecek kadar ona bakıyorum ve arabanın ön kısmından koşarak yolcu koltuğuna tırmanıyor.*

Kasabada değil miydi? Neredeydi?

Ama bu beni ilgilendirmiyor. Boş ver.

Otururken emniyet kemerini taktığını görüyorum. Biraz tuhaf bir halde arabayı çalıştırıyorum ama onun hayır kelimesinden hoşlanmadığını hissediyorum ve ben de yüzleşme taraftarı değilimdir.

"Nerede yaşıyorsun?" diye soruyorum.

Sanırım onu evine bırakabilirim.

Ama o sadece güneş gözlüğünü burnunun köprüsüne itiyor ve "Önce Margarita" diye yanıtlıyor.

Ertesi sabah uçuşu kaçırmamam için akşamdan kalma kıçımı sürükleyerek havaalanına götürüyordu. Sticks'te başlamış ve Realm'den daha da sarhoş olduğumuz Meridian City'ye gitmiş ve sonra otel odama yığılmıştık.

Ondan, muhteşem vücudundan, güzel yüzünden nefret ettim ve sürekli Will'in ona nasıl dokunup sarıldığını düşünmeden edemedim. Yine de ondan nefret edemezdim çünkü hayatı zor geçmiş olsa da kesinlikle muhteşemdi.

Şiddetli bir baş ağrısıyla uyanmış ve sonra akşamdan kalma olduğum için ondan daha çok nefret etmiştim ama... o zamandan bu yana aylarca mesaj atmış, aramış, gerçekten hoş biri olduğuna ikna olana kadar hatrımı sormuştu.

Ta ki onun Will'in iyi arkadaşı olduğunu ve benden nefret edebileceği bir sır sakladığımı hatırlayana kadar.

Will girişte yüzü bana dönük, gözleri yanarak duruyordu ve ben onu odama götürmek, kapıyı kapatmak ve ona sonsuza kadar sarılmak istedim ama o bunun bu gece nasıl biteceğini biliyordu.

Yalvarmayacaktım ve gidiyordum.

Alex'i itip kapıya fırladım ama beni yakalayıp yere fırlattı.

Düşünce, bedenim acıyla sarsıldı, nefesimi toparlayıp mermer zeminden ona dik dik baktım.

Bir an daha beklemedim. Yerden fırlayarak ona hamle yaptım, mecbur kalırsam onu parçalamaya hazırdım çünkü...

Çünkü uğruna savaşmayı bildiğim tek kişi kendimdim.

Bölüm 24

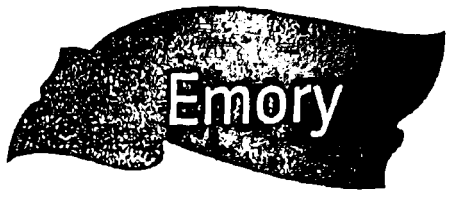

Dokuz Yıl Önce

Kravatımı yavaşça katladım ve kilitli poşete koydum, ardından dün geceden kalan Koy'daki Ride-All-Day bileziğimi ve sinemadan bana aldığı buruşmuş, boş Milk Duds kutusunu da ekledim.

Torbanın havasını boşaltıp kapattım, gözlerimin kenarından yaşlar aktı ve onu boş bir kahve kutusunun içine atıp kapağını kapattım ve her şeyi iki metrelik derin çukura yerleştirdim.

Onu yakınımda tutamazdım ama çöpe de atamazdım. Belki bir gün küçük zaman kapsülümü çıkarır ve bu eşyaların artık ne kadar az anlam taşıdığına gülebilirdim.

Umarım.

Sağımda bir motor gürledi ve çardağın temelinde diz çöktüğüm yerden başımı kaldırdım ve Damon'ın BMW'sinin ara sokakta Sticks'in yanındaki bir noktaya girdiğini gördüm.

Arabadan atlayıp içeri girdi; mekân kıpır kıpırdı.

Abim bu öğleden sonra bir süreliğine eve geldiğinde beni, olacağımı söylediğim yerde, ödevlerimi yapmış ve akşam yemeğini

hazırlamış halde buldu. Yemek yedi, duş aldı ve başka bir vardiya için dışarı çıkmak üzere giyinirken ancak iki kelime edebildi.

Bu gece alabilecekleri tüm yardımlara ihtiyaçları olacaktı, bu yüzden çift vardiya çekecekti. Şükrettim.

Grand-Mère bana iyi olduğuna dair güvence verdi, telefonumda onun canlı yayını vardı, ben de biraz işimi halletmek için kasabaya kısa bir yürüyüşe çıktım.

Önce bir şeyi halletmem gerekiyordu.

Çukuruma geri döndüm, önümdeki toprağı zar zor görerek küreği kaptığım gibi çukurumu doldurmaya başladım. Doğru kararı veriyordum ve Tanrıya şükür bugün o berbat sözleri söylemişti çünkü ben kırılmak üzereydim ve bunu atlatabilmek için acıya ihtiyacım vardı.

Yerime birisini bulmasını istedim.

Bu gece.

Onunla dans etmeli, ellerini kıyafetlerinin içine sokmalı ve onu çılgınlar gibi sevmeli çünkü bundan sonra arkama bakamayacaktım. Bu kalbimi paramparça ederdi ve artık onu yanımda tutacak hiçbir şey kalmazdı.

Küreği fırlatıp kalan toprağı ellerimle topladım ve deliğe doldurarak kahve kutusunun üstünü kapatıp toprağa sıkıca bastırdım. Yepyeni bir döşeme tahtası aldım ve onu sonuncunun yanına yerleştirdim, çivi tabancasını alıp çerçeveye sabitledim. Hızla hareket ettim, zemin bir araya gelirken sekiz direğin tümü çevremdeki bağlantı noktalarından yükseldi, her bir tahta benim ölçülerime göre kesilmişti.

Yüksek bir gürültü havayı parçalayınca tekrar baktım, Damon'ın motosiklete bindiğini ve Winter Ashby'nin de yanında kasklı halde durduğunu gördüm.

Burada o çocukla ne yaptığını sanıyordu acaba? Gerilmiştim.

Ama kız onun arkasına bindiğinde Damon omzunun üzerinden ona baktı, gülümsemesinde onda daha önce hiç görmediğim bir şey vardı.

Şefkat.

Winter kollarını onun beline doladı ve hızla meydandan çıkıp caddede gözden kaybolurken ciyakladı.

Korsan gemisini ve dün gece sesimin nasıl da aynı şekilde çıktığını hatırlayınca biraz gülümsedim.

Ben de bu duyguyu sevdim Winter Ashby.

Ama nedeni araç değildi tatlım. Araç değildi.

Birkaç saat sonra meydan boş ve sessizken ikinci kez ev yoluna koyuldum. Büyükanneme bakmak ve biraz daha malzeme toplamak için insanların bahçeleri ve sokaklar arasındaki kestirmeyi çoktan geçmiştim.

Telaşla kaplı ellerimi kot tulumumun ceplerine soktum, rüzgâr kazağımın örgüsünden içeri esiyordu.

"Yukarı!" diye birisi bağırdı.

Neredeyse arka kapıya vardığımda olduğum yere mıhlandım ve alet çantamı yere bırakıp evin arka tarafındaki pencereden baktım.

Kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu ve nefes almayı bırakarak kapının kilidini hızla açtım. İterek mutfağa koştum, alet çantamı masaya bıraktım ve ön kapıya koşmadan önce merdivenlere bir göz attım.

Abim üniforması ve kalın siyah ceketiyle verandada duruyordu ve ben de durup sağlık görevlilerinin büyükannemi sedyeyle ambulansın arkasına yüklemesini izledim.

"Grand-Mère!" diye bağırdım merdivenlerden aşağı koşarken. "Grand-Mère!"

Kapıları kapattılar, koyu mavi pantolonlu ve açık mavi gömlekli bir adam arkada onunla oturuyordu.

Kapıları yumrukladım ama adam ona dönmeden önce güçbela bir bakış attı.

Dönüp Martin'e baktım. "Ne oldu?"

Neredeyse bütün gece gözlerim onun üzerindeydi. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için birkaç dakikalığına eve erken uğradığımda iyiydi!

"Oksijen seviyeleri düştü." Elleri ceketinin ceplerinde, birkaç basamak indi. "Yemek molası için eve geldiğimde ambulansı aradım. İçeri gir."

"Hayır, onu takip etmeliyiz."

"Bu gece uyanmayacak" dedi bana, "ve emin ellerde. Sabah okuldan önce gideriz."

Motor arkamda hızlandı ve sürücü vitese geçince ben de döndüm.

Hayır.

"O iyi, Emmy."

Sesini beğenmedim. Neden bu kadar sakindi?

Işıklarını söndürüp bize el sallayan sürücüye, "Teşekkürler Janice" diye seslendi. "Ben'e teşekkür ettiğimi söyle."

Gittiklerinde ben de onların peşinden koşmaya başladım.

"Bir adım daha atarsan" diye uyardı, "bir daha dönmez."

Durdum, boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Şimdi içeri gir" diye emir verdi.

Ayak seslerini ve ön kapının açıldığını duyarak orada durdum ve onun peşinden koşmak isteyerek başımı salladım ama beni bulurdu.

Gözlerimi kapattım, bunca yılın ve geçen birkaç günün yorgunluğu üstüme çöktü çünkü Will bana her şey biraz farklı olsaydı ne kadar mutlu olabileceğimi göstermişti ve bu, tüm bunlara katlanmayı daha da zorlaştırıyordu.

Yorgundum.

Neredeyse ayaklarımın üstünde sallanıyordum. *Nasıl da yorgundum.*

Daha önce binlerce kez hissettiğim öfkeyi, kızgınlığı, incinmeyi, acıyı, üzüntüyü ve çaresizliği yaşarken yavaş yavaş gözlerimle beynimin arasına bir perde indi.

Ama şimdi hiç anlamadığım bir şeyi anladım.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Martin, evim, dehşet... hayattı bu ve bazen bunları yaşayan sen olurdun.

Eve girip kapıyı kapattım, gerilmeden, sıkmadan ya da zorlamadan kapattım çünkü bunun bir faydası yoktu.

Ben mutfağa girip ceketini çıkarmasını izlerken, "Bu dün gece içindi" dedi. "Sadece bir uyarı."

Bir kez gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Bunu ona sen yaptın."

Bu bir soru değildi. Cevabı biliyordum.

Eli sandalyenin arkasına kıvrıldı ve sıktıkça eklemleri beyaza döndü.

"Benim üzerimde sahip olduğun tek kontrol o" dedim ona. "Öldüğünde beni burada tutacak hiçbir şey yok."

"Ben olmadan bakımevinde ya da devlet huzurevinde olurdu, ihmal edilmiş ve acılar içinde."

Masanın karşıt taraflarında durduk, birbirimize meydan okuyorduk. Ne istiyordu?

Gerçekten sahip olduğu tek şey bu muydu? Benden nefret ediyormuş gibi davranıyordu ama artık burada olmadığımda aniden mutlu olur muydu?

Gitme zamanım geldiğinde beni durdurmaya mı çalışacaktı?

"Dün benden kaçtın" dedi. "Mezuniyet Töreni'nde ve dün gece Koy'da görüldün." Sırtını dikleştirip çenesini kaldırdı ve dudaklarını sıktı. "Ve o mezara ne olduğunu bildiğini biliyorum."

Bu yüzden o olmadan ne kadar gürültü çıkarabileceğini bana göstermek için bu gece büyükannemden kurtuldu.

Dişlerimi o kadar çok sıkmıştım ki çenem ağrıdı. İtip kakılıyordum. Çekiştiriliyordum. İnsanlar, insanlar, kahrolası insanlar tarafından...

Ona benimle muhatap olmasını söyledim. Suçlunun ben olduğumu.

Hepsine beni rahat bırakmalarını, beni itip kakmayı ve çekmeyi bırakmalarını defalarca söyledim. *Kimse dinlemiyor.*

Kan yüzüme hücum etti, bir şey pençeleriyle derimin altında gezindi. Gözlerimi ovuşturdum.

"Hıncını benden çıkar" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Onu rahat bırak."

"Ama senden hıncımı böyle çıkarıyorum" diye yanıtladı, gözlerinin arkasında bir gülümseme belirdi ve sonra bana güldü. "Ve sözlerime dikkat et, hâlâ yapabileceğim çok şey var."

Bir çığlık attım, içim öfkeyle ve gözlerim yaşlarla doldu, umursamayacak kadar öfkeliydim. Mutfak masasının kenarını tutarak ona ittim, masa onu tezgâha sabitlerken çantamdaki aletler tıngırdadı.

Bacaklarını ezince hırladı ve ben çantaya uzanıp bir çekici kaparken o da masayı yana fırlattı, çantadaki tüm aletler yere düştü.

"Seni aptal küçük kaltak!" diye bağırdı.

Çekici kaldırdım ama o ileri fırladı ve bileğimi yakaladı, diğer eliyle yüzüme yumruk atınca alet elimden düştü.

Ateş yanağıma yayıldı ama bir saniye bile kaybetmeden geri dönüp dizimi bacaklarının arasına geçirdim.

Dur.

Sadece dur.

İki büklüm olunca iki elimle göğsünü iterek onu yere fırlattım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve arkamı dönüp evden koşarak çıktım.

"Emory!" diye sırtıma böğürdü ve ben de hıçkırarak verandadan aşağı, çimlerden geçtim ve var gücümle kasabada koştum.

Aceleyle köyü geçtim, yoldan aşağı indim ve karanlık ormanın derinliklerine ilerledim, peşimdeki yankının beni bulmayı başaramadığı için giderek daha da zayıfladığını duydum.

"Emory!"

Ağaçların arasına daldım, dallar yüzüme çarpıyordu ve gözlüğümü düzelttim, kasabanın ışıkları kaybolurken sırtımı ter kapladı.

Yan tarafım ve bacaklarım ağrıyordu ve gözyaşlarım yüzümde kurumuştu. Yavaş koşmaya başladım, sonunda yürüyüşe geçtim.

Katedrale gitmeliydim. Anahtar cebimdeydi ve her yerim acımasaydı birkaç gün öncesine kadar onsuz gayet güzel hayatta kalırken sonrasında ne kadar kullanışlı hale geldiğine gülerdim.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, uzun ve sert bir şekilde kırpıştırdım.

Ne yapabilirdim? Beni öldürecekti.

Ya da daha kötüsünü yapacaktı.

Büyükannem şimdi hastanedeydi. Gitmem, hatta onlar onu görmeme izin verene kadar bekleme odasında oturmam gerekiyordu

ama bakacağı ilk yer orası olurdu ve reşit olmadığım için biri itiraz etse de beni oradan götürebilirdi.

Tanrım...

Durmadan yürüdüm, ağaçların diğer tarafındaki arabaların yolda bir aşağı bir yukarı hareket ettiğini duydum ve başımı kaldırmasam da nereye gittiğimi biliyordum.

Gidebildiğim kadar gittim.

Dar ama hızlı akan nehrin üzerindeki köprüyü geçerek, malikânelerin bulunduğu kayalık yokuşu tırmandım. Fane'ler, Crist'ler, Torrance'lar, Ashby'ler, falan, falan, falan...

Çok geçmeden, yalnızca yüksek duvarlardan ve kapılardan sarkan titrek gaz lambalarıyla aydınlanan sessiz, karanlık sokağa giden yolu buldum.

Will burada yaşamıyordu. Ailesi, şehrin diğer tarafında, lisenin yakınında ve tepelerde bulunan kalenin sahibiydi. Devasa ev hepimizin tepesinde dikili duruyordu.

Beni film izlemeye evine götürmek istediği o gece onunla buluşmalıydım. Burayı içeriden görmek kesinlikle aptal beynimi düzeltir ve çok geç olmadan kararlılığımı pekiştirirdi.

Onunla yatmak artık daha da acıya neden oluyordu.

Malikânelerin arasından geçen yolu takip ettim, sessiz ve ıssız St. Killian's'ın yanından geçtim, sonra ormanı ve Çan Kulesi'ni aşıp mezarlığa girdim.

Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geriye sadece Atlılar'ın daha önce burada verdiği partinin atıkları kalmıştı. Saat geceyarısı ya da en geç birdi ve St. Killian's şu anda karanlıktı. Artık yeraltı mezarlarında değillerdi.

Mezarlıkta dolaştım, mahzene verdiğimiz hasarı ve Edward McClanahan'ın yeni kazılmış mezarının orada kalacağı için yeniden doldurulduğunu gördüm. Abim artık indirimli deliği satın alamazdı.

Ancak mezarlığın her köşesi karanlıkla kaplıydı, ay ışığı bulutların arasından zar zor görülebiliyordu.

Sessiz.

Boş.

Yalnız.

Bu yüzden mi buraya gelmiştim? Bu gece burada partileyeceklerini biliyordum. Onu mu arıyordum?

Mezar taşlarının arasında yürüdüm, çimenlerin üstünde sessizce hareket ettim ve mırıldanan, yaklaştığı için her saniye sesi artan motoru fark ettim.

Gözlerimi kırpıştırıp yukarı baktım ve sonra durdum.

Mat siyah bir araba küçük şeritte usulca ilerliyordu, farları kapalıydı ve sürücüsü ön camın koyu renginden görülmüyordu.

Kalbim tekledi ve birkaç adım geriye fırlayıp kendimi üç metre yüksekliğindeki mezar taşının arkasına attım.

Hızlanmadı, ışıkları açmadı ya da durmadı; sadece bana onun kesinlikle abim olmadığını anlayabileceğim kadar yaklaşana dek yavaşça ilerlemeye devam etti.

Durdu ve bir süre sonra bagajın açıldığını ve siyah eşofmanının kapüşonunu başına çekmiş bir adamın arabadan çıktığını gördüm. Arabanın etrafında dolaşmasını izledim.

Bu da kimdi? Mezarlık kapalıydı.

Elbette bu hiçbir anlam ifade etmiyordu çünkü yerler kırmızı plastik bardaklar, mumlar ve diğer pisliklerle doluydu. Belki temizlik yapıyordu.

Bagajı kaldırdı, kenardan bir şey çıkardı ve sallanan çıplak ayakları gördüm.

Ensem soğuk soğuk terledi. Ne?..

Cesedi kaldırıp omzunun üstüne attı; kadının uzun siyah saçları çarşaftan sırtına dökülüyordu ve uzun bacakları kıyafetinin içinde çıplaktı.

Siyah, askısız kostümü görünce gözlerimi kıstım; balerine falan benziyordu.

Ölmüş müydü? Elimle ağzımı kapattım, bacaklarım kaçma isteğiyle mücadele ediyordu ama korku beni yere sabitledi.

Çimlere yürüyüp eğildi ve onu yere fırlattı, vücudu McClanahan'ın mezarının etrafındaki zaten bozulmuş olan toprağın hemen yanına sert bir şekilde çarptı.

O arabasına geri dönüp bagajdan bir kürek çıkarırken gözlerimi ondan ayırmadan cebime uzandım.

Ama telefonum cebimde değildi. Anahtarı hissederek gözlerimi kırpıştırdım ama cep telefonum yanımda değildi. Diğerini de aradım, boş çıktı.

Kahretsin.

Yardım çağırmak mı yoksa bunu kaydetmek mi istediğimi bilmiyordum ama her iki durumda da şansım yaver gitmemişti.

Mezara dönerek toprağı tekrar kazmaya başladı, ben de yüksek mezar taşının kenarlarını tutarak onu izledim.

Kimdi o? Tanrım, deli miydi yoksa aptal mıydı? Kıyıda yaşıyorduk. Bir bot alıp vücuduna bir ağırlık bağla ve aşağı at aptal herif.

Gözlerimi kırparak kendime geldim. Bu daha önce düşündüğüm bir konu değildi.

Rüzgâr esince çarşaf yüzünden kalktı, ben de ona baktım, ağzım kurumuştu. Tanıdık gelmiyordu ama anlayacak kadar da yakın değildim. İlk bakışta benim yaşımda görünüyordu ama vücudunun belirli yerlerindeki oturmuş ten bana öyle olmadığını söyledi. Belki yirmili ya da otuzlu yaşlardaydı.

Bekçinin etrafta dolaştığını ya da çocukların partiye biraz daha geri dönebileceğini umarak etrafıma baktım ama artık burada tamamen yalnızdık.

Bir dakika daha kazdı ve sonra durdu; neredeyse şaşkınlıkla cesede bakarken omuzları çöktü.

Ve birdenbire sanki ben oydum. Onun bedeninin içinde, onun olduğu yerde duruyordum. Az önce birini öldürmüştüm ve kanıtları ortadan kaldırıyordum.

Siyah botunu kaldırıp yavaşça boynuna indirdi ve aşağı bastırarak onu izledi ve dişlerini gösterdi.

Öfke.

Öfkeliydi.

Ve kafamdaki her şeyin bana bunun bir dehşet sahnesi olduğunu söylemesine rağmen kaçamadım. Gözlerimi ayıramadım.

Bir seri katil olabilirdi. Onu sonsuza kadar susturan bir tecavüzcü. Masum avlayıcısı.

Kadın henüz ölmemiş bile olabilirdi. Kaçabilir, yardım alabilir ve onun hayatını kurtarabilirdim. En azından onu parmaklıklar ardına koyabilirdim.

Ama sonra hıçkırmaya, titremeye ve nefesi kesilmeye başladı ve ben de o oldum. Martin'in beni yeterince zorlamasına izin verirsem o olurdum.

Bir gün, bir noktada, bu yaşanacaktı. Aklımı kaybeder ve sadece savaşırdım. O ya da ben nefes almayı bırakıncaya kadar savaşırdım.

Ağaçların arasından gelen bir esinti başlığı başından uçurdu ve Damon Torrance'ın elinde kürekle ve ayaklarının dibinde ölü bir kadınla orada durduğunu gördüm ve gözlerimi kırpıştırdım.

İç çektim ve gözleri yukarı kalktı, gözlerimiz kilitlendiğinde tüm vücudu dondu.

Kahretsin.

Kanım çekildi ve nefes alamadım.

Küreği bırakıp bana yöneldi, küçük tepeden aşağı sert ve istikrarlı bir şekilde hücum etti, ben de gözlerimi ondan ayıramayacak kadar korkarak geriye sendeledim.

Gözüme bir şey takıldı ve arkasına baktım, kadının elinin yere düştüğünü ve başının hareket ettiğini gördüm.

Bir mezara çarparken "Hareket ediyor" dedim çatlak bir sesle.

Benden iki metre kadar uzakta durdu ve bir anlığına gözlerime baktı.

Yavaşça döndü ve omzunun üzerinden ona baktı. Parmağı seğirdi ve gözlerinin kenarında hâlâ yaşların olduğunu fark ettim.

Rüzgâr, mezar taşlarının üzerinde süzülmeye devam ediyordu; sigaralarının kokusu etrafımda uçuştu ve o anda onun yerinde olmak isterdim diye düşündüm.

Bundan paçayı sıyıracaktı. Paçayı sıyırabilseydik neler yapardık?

Belki de asla öğrenmek zorunda kalmayacağım için şanslıydım. Belki de acısından kaçabildiği için yapabiliyordu.

"Kim o?" diye yavaşça sordum.

Saçlarına baktım. Kadının ve onun. Aynı kara saçlar, o kadar karanlıktı ki ay ışığında neredeyse mavi renkteymiş gibi parlıyordu. Aynı deri; mermerden yapılmış gibi soluk ve yarı saydam.

Kostümüne baktım. "Annen mi?" diye fısıldadım.

Zamanında balerin olduğunu duymuştum.

Arkasını döndü, temkinliydi ama biraz titriyordu.

Nefesimi toparlamaya çalıştım. "Will'in de bunda parmağı var mı Damon?"

Başını iki yana salladı.

Bana bir adım atınca nefesimi tuttum, gözlerimi kapattım ve onu bekledim.

Ancak bana dokunmadı.

Mesafeyi kapatarak tepemde durdu, denesem bile hareket edemiyordum. Başım döndü.

"Benimle yine dövüşmeyecek misin?" diye mırıldandı.

Biraz zaman aldı ama gözlerimi kaldırıp onunla buluştum. "Başımıza gelen her şeyin kontrolü bizdeymiş gibi davranmak daha kolay" diyerek sözlerini tekrarladım. "Neredeyse huzurlu. Böyle kalsın."

Bana baktı ve sonra... başıyla onayladı. Yüzüme dokundu ve ben geri çekildim ama sonra elini kaldırıp bulaşan kanı bana gösterdi.

Ben de yüzüme dokunup çizikleri okşadım. Bu Martin'den miydi, yoksa kaçıştan mı?

"Will biliyor mu?" diye sordu, kanımı parmaklarının arasında ovuşturarak.

"Hayır."

Bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Çünkü çirkinlikle lekelenmemiş tek saf, güzel şey o" diyerek duştaki sözlerini tekrarladı. "Ve onu bu yüzden seviyoruz."

İçimdeki her şeyin paramparça olmasına ve tuttuğum çığlığın boğazımda yarattığı acıya rağmen hareketsiz kaldım.

Atlılar belki de düşündüğüm gibi değildi ve para sonuçları ortadan kaldırsa da bazı acıları engellemiyordu demek.

Başını çevirip tekrar cesede baktı. "On iki yaşımdayken beni becermeye başladı" diye fısıldadı. "Bir süre sonra başına gelen her şe-

yin kontrolü sendeymiş gibi davranmaktan yoruluyorsun." Durdu ve tekrar bana döndü. "Ve herkesin başına bela olmaya başlıyorsun."

Geriye dönüp annesinin yanına yürüdü, yüzü bana dönük halde annesinin yanına çömeldi ve elini onun gırtlağına doladı.

Parmaklarının kıvrılmasını, giderek kasılmasını ve parmak eklemlerinin beyazlarının karanlıkta parıldamasını izledim.

Ben onu izlerken o da gözlerini benimkilere kaldırdı. Ayak parmaklarım kıvrıldı, koşmayı istedim ama...

Onu hissediyordum. Benim elimdi, onun değil. Parmaklarım uğuldadı, yavaşça yumruk haline geldi ve ağır bir nefes aldım, kalbimin çarptığını ve safranın boğazıma yükseldiğini hissettim ama...

Tanrım, onun yerinde olmak istedim. Yapmak istedim.

Bu duygu hoşuma gitti.

Öldürmek istedim ve ellerim ağrıyana kadar sıktım ama o sarsılmayı, nefes almayı ve titremeyi bırakana, bacaklarından biri mezarın kenarına sarkana kadar hareket etmedim.

Damon tüm bu süre boyunca gözlerime kilitlendi.

Her zaman gözyaşlarına teslim olan tarafım yok olmuştu. Gözyaşları hiçbir şeyi çözmüyordu.

Ona doğru gitmeye ne zaman başladığımı bilmiyordum ama bir anda mezarın yanındaydım, ayağımı uzatıp onu deliğe itmesine yardım ettim. Kadının vücudu çukura düşünce bacaklarına, ayaklarına ve kollarına toprak bulaştı ve Damon küreği kavradı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle aceleyle toprağı onun itmesine yardım ettim.

Konuşmadık. Neler olup bittiğini ya da gerçekte ne yaptığımızı gerçekten anladığımızı bile düşünmüyordum ama artık çok geçti. Onu cinayet işlediği için ihbar etsem bile cesetten kurtulmasına yardım etmiştim. Panik yapmak için artık çok geçti.

Ve yarın gün ışığında daha net bir kafayla hissedeceklerimden korksam da, bu gece toprağı yeterince hızlı itemiyordum. Onun ölmesini istedim.

Onu elimizden geldiğince örttüğümüzde Damon çarşafı ve küreği bagaja geri taşıdı, ben de mezarın üstüne çıkıp toprağı sıkılaştırdım.

Etrafımızdaki çimlere baktım. Paramparçaydı. Çimlerin etrafına dağılmış toprağı temizlemek için üfleyici falan kullanıyor olmalılar ama şu anda bizde yoktu. Ya fark ederlerse?

Tam o sırada yüzüme bir yağmur damlası çarptı ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım.

Birkaç damla daha soğuk su çarptı ve neredeyse gülümseyerek gözlerimi kapattım.

Damon koşarak geri geldi, toprağı düzleştirmemi bitirmeme yardım etti ve sonra beni itti, dizlerinin üstüne çöktü ve elini mezarda gezdirerek ayak izlerimizden kurtuldu.

"Yağmur burayı çamurlaştıracak" dedim ona. "Belki de kazıldığını fark etmezler."

Başıyla onayladı. "Arabaya bin. Şimdi."

Tanrım, muhtemelen bundan sonra beni öldürecekti ama düşünmemiştim. Koşarak yolcu kapısını açtım ve BMW'sine bindim.

BMW.

Bu arabayı daha önce görmüştüm. Bir yerlerde.

Ancak başımı iki yana salladım.

Elbette daha önce de görmüştüm. Okuldaki herkes Atlılar'ın araçlarını tanıyordu.

Damon bagajı çarparak kapattı ve koltuğuna tırmanırken yağmur tavanı dövmeye başladı, ben pencereden McClanahan'ın mezarına baktım, her ağır damlayla toprak kalkıyordu.

Onu buraya atmamalıydık. Bu fikir nereden aklına gelmişti?

O mezar önemliydi. Damon ve arkadaşları buna saygı duyuyordu. Onu oraya nasıl koyabilirdi ki? Bu McClanahan'ın anısına saygısızlık etmek gibi bir şey değil miydi?

Yani, sanırım akıllıcaydı. Cesedi, kimsenin içinde bir ceset oluşunu garip bulmayacağı bir yere saklamıştı, özellikle de o mezar yeni kazıldığından ve mezarın tekrar bozulduğunu fark etme ihtimalinin düşük olduğu bir yere ama herhangi biri bizi görmüş olabilirdi. Belki birisi görmüştü.

Etrafa bakıp ağaç sırasını ve çitleri taradım. Mezarlar ve taşları arasında herhangi bir hareket işareti aradım.

Başparmağımı ağzıma sokunca toprak tadı aldım ve kazağımda da hissettim.

Hâlâ arabayı çalıştırmamış olan Damon'a baktım.

Direksiyonu kavradı, yaşlı gözleriyle ön camdan dışarı bakarken altdudağı titriyordu.

"Onu sevmezdim" dedi neredeyse kendi kendine.

Ama gözyaşları kirli yüzünden aşağı akarken yüzü üzüntü ve umutsuzlukla buruşmuştu.

"Neden acıttığını bilmiyorum" dedi bana. "Onu sevmezdim."

"Severdin" dedim fısıldayarak. "Sevmeyi ondan öğrendin." Gözlerimi pencereden dışarı çevirerek mezara baktım. "Görünen o."

Beni ailem kadar Martin de büyüttü. Beni şekillendirdi.

Will'e istediğini veremediğime şaşmamalı.

Sonunda her şey göremeyeceğim kadar bulanıklaşana kadar gözlerim doldu.

Damon yola koyuldu ve nereye gittiğimizi bilmiyordum ama okulun otoparkına girdiğinde biraz rahatladım.

Eve gitmek istemiyordum.

Üstelik bu halde gidemezdim. Temiz kıyafetler bulmam gerekiyordu. Gösterge panelindeki saat 02.02'yi gösteriyordu.

Damon okulun etrafından dolaştı, arkaya gitti ve otobüslerle idman alanının arasına park etti.

Motoru durdurdu, arka tarafa uzandı, bir beyzbol şapkası çıkarıp bana attı ve kapüşonunu çekti.

"Tak şunu" dedi. "Ve hadi gidelim."

Tartışmak ya da yanıt aramak doğal eğilimim olduğundan tereddüt ettim ama... en azından bir planı varmış gibi görünüyordu ve şu anda kendi adımı bile hatırlamıyordum.

Şapkayı takıp arabadan çıktım, o bir anahtar seti çıkarırken peşinden kapıya gittim.

Okulun anahtarlarının nasıl onda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi.

Kapının kilidini açtı ve ben de aceleyle içeri girip erkeklerin soyunma odasına kadar onu takip ettim. İki havlu aldı ve beni birden

fazla başlığın olduğu büyük bir duşa götürdü ve havluları bir bölmenin üzerine astı.

Suyu açtığında etrafıma bakındım.

Kızların ayrı bölmeleri olurdu. En azından biraz mahremiyetimiz vardı.

"Giysilerini çıkar" dedi bana. "Hemen."

Tişörtünü çıkarıp pantolonunu açmaya başladı, ben de itiraz etmek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım.

Sanırım beni öldürmüyordu.

Elbiselerini çıkardı ve yavaş yavaş ben de aynısını yaptım, artık otomatik pilotta işliyordum.

En ufak bir kanıttan bile korkarak tulumumu çıkardım, kazağımı başımın üzerinden çektim ve her şeyi, ayakkabılarımı, çoraplarımı ve hatta iç çamaşırlarımı attım.

İkimiz de duş başlıklarımızın altına daldık ve durulandık; vücudundan kan damlıyor ve gidere akıyordu. Boynundan göğsüne sarkan siyah bir tespih gördüm. Bunu hep takar mıydı?

Suyun altında titreyerek gözlerimi kapattım.

"Babamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Ve bunun tek kelimesi dahi ağzından çıkarsa başına neler geleceğini biliyorsun."

Gözlerimi açıp ona baktım, yüzümdeki saç buklelerinin arasından gözleriyle buluştum.

"Adım gibi" diye mırıldandım. "Bundan paçayı sıyırmam için gereken para bende yok."

Bir an bana baktı, sonra eğilip önce bacaklarını, sonra da kollarını ovuşturdu.

Titrememe kesilmiyordu, su kaşımdaki kesiğin üzerinden akarken midem bulanıyor, canımı yakıyordu.

"Belki bir gün bu iyiliğin karşılığını veririm." Tekrar dik durdu. "Onu halletmeye hazır olduğunda."

Gözleri vücuduma indi ve daha önce gördüğü tüm morlukları süzdü.

"Seni ele verebilirim" diye belirttim. "Bu gece seni orada gördüğümü görünce neden beni öldürmedin?"

Bunu düşünüyormuş gibi göründü.

Ama bunun yerine, "Beni gördüğünde neden kaçmadın?" diye sordu.

Haklıydı. Kendimi bilerek olaya dahil etmiştim.

Peki neden? Ona yardım etmek için mi? Ondan hoşlanmıyordum bile ve bana söylediklerinin doğru olduğunu nereden biliyordum? Belki de annesi dünyadaki en iyi insandı.

Sözüne güvenerek her şeyimi bu bahse yatırmıştım. Peki ya ne için?

Başımı iki yana sallayarak zihnimi temizlemeye çalıştım. "Bugün..." diyerek yutkundum ve elimi başıma kaldırdım. "Bugün zarda bir yırtık var. Sorunumun ne olduğunu bilmiyorum."

Sessizce bana baktı.

Nasıl bir his olduğunu hatırlayarak gözlerimi yere indirdim. Onu nasıl izlediğimi ve nefret ettiğin birini öldürmenin nasıl bir his olacağını hayal ettiğimi.

"Onu fırlatıp attığını görmek istedim" diye fısıldadım.

Beni inceliyormuş ya da bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi orada sessizce durdu ve sonra iç çekerek yüzünün her yerini suyla ovuşturdu.

Boğazını temizledi. "Bir kız kardeşim var" dedi bana. "Adı Nik ama herkes ona Banks diyor." Tekrar gözlerimle buluştu. "Eğer bir şey olursa ve onun yanında olamazsam, eğer beni bu yüzden tutuklarlarsa evime gidip ona yardım etmelisin. Başka kimsesi yok. Anladın mı?"

Ne?

"Benden mi istiyorsun?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden?"

Güvenebileceği tonlarca insan vardı.

Ama o sadece arkasını döndü, suyu kapattı ve kollarını kaldırıp elleriyle saçlarını taradı. "Başka birinin bir cesedi gömmeme yardım edeceğinden emin değilim" diye mırıldandı.

O orada dururken üzerime su döküldü ve yukarı baktığımda kollarının alt kısmındaki küçük yara izlerini fark ettim.

Arkadaşları bile mi?

"Senin yaşında" dedi bana. "Kimse onu bilmiyor ve nedenini sorma. Benden başka kimsesi yok. Bana söz ver."

Biraz zaman aldı ama sonunda başımla onayladım. "Bir kız kardeş. Nik. Benim yaşımda. Anladım."

Küçük ama gerçek bir gülümsemeyle havluları aldı, yanıma gelip duşumu kapattı ve bana bir havlu uzattı.

"Zarda bir yırtık..." diye düşündü kendi kendine, kolunu bana doladı ve beni duştan çıkardı. "Hadi. Gidip Will'i bulalım."

Bölüm 25

Günümüz

Elbette.

Elbette kaçmak istiyordu çünkü yapmak istediği tek şey buydu.

Ama artık üzülmek yerine sinirlenmiştim. Yıllar önce bahaneler bulmuştum: Onun için yeterince iyi değildim ya da beni istemek için kendisine izin vermeyecek kadar çok derdi vardı ama artık hiç şüphe yoktu. O, beni reddettiği için Damon'ın hep söylediği gibi bencil, kalpsiz ve zaman kaybı biriydi ve hemen siktirip gidebilirdi.

Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yoktu ve ona hiçbir şey için ihtiyacım yoktu.

Aşağı uzanıp onu Alex'in üstünden çektim ve geriye fırlatıp yolumdan çekerken gömleğinin yırtıldığını duydum. Eğer gerçekten bensiz gidecekse burada bensiz de kalabilirdi. *Kahretsin.*

Yiyecek çantasını almak için tekrar atıldı ama ben onu yakasından yakalayıp kaşlarımı çattım.

"Bir yere gideceğini sanıyorsan kafan iyi olmalı" dedim.

Bölüm 25

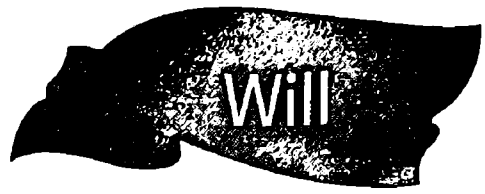

Günümüz

Elbette.

Elbette kaçmak istiyordu çünkü yapmak istediği tek şey buydu.

Ama artık üzülmek yerine sinirlenmiştim. Yıllar önce bahaneler bulmuştum: Onun için yeterince iyi değildim ya da beni istemek için kendisine izin vermeyecek kadar çok derdi vardı ama artık hiç şüphe yoktu. O, beni reddettiği için Damon'ın hep söylediği gibi bencil, kalpsiz ve zaman kaybı biriydi ve hemen siktirip gidebilirdi.

Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yoktu ve ona hiçbir şey için ihtiyacım yoktu.

Aşağı uzanıp onu Alex'in üstünden çektim ve geriye fırlatıp yolumdan çekerken gömleğinin yırtıldığını duydum. Eğer gerçekten bensiz gidecekse burada bensiz de kalabilirdi. *Kahretsin.*

Yiyecek çantasını almak için tekrar atıldı ama ben onu yakasından yakalayıp kaşlarımı çattım.

"Bir yere gideceğini sanıyorsan kafan iyi olmalı" dedim.

Alex ayağa kalkarken Emory beni itti, gözlüğü zeminde bir yerdeydi.

"Bizi okulda bulduğun gece Damon'la benim birlikte ne yaptığımızı hiç merak ettin mi?"

Gözlerim seğirdi ve kendi kendine kıkırdadı.

"Tutuklandığın gün gerçekte ne olduğunu bilmek bile istemiyorsun, değil mi?"

"Ne olduğunu biliyorum" diye homurdandım.

Tekrar güldü ama gözleri düştü ve gözlerinin dolduğunu gördüm. "Evet. Benim hikâyem dışında her şeyi, belki de hikâyenin tamamını bilseydin her şeyi farklı yapardın, belki yaptığım şey için benden hâlâ nefret ederdin ama belki de söylenmesi gereken sözleri söylememe izin verirdin ama yapmayacaksın. Neden biliyor musun?"

Üst katta bir hareket duydum ve saklanmamız gerektiğini biliyordum. Şimdi.

"Çünkü bazı şeylerle uğraşmak istemiyorsun" diye fısıldadı. "Damon bunu biliyordu. Biliyordum. Herkes biliyordu. Sorun yaşamadın çünkü sorun istemiyordun. Akıntının seni taşımasına izin verdin ve *c'est la vie.*"*

Yumruklarım tişörtünün etrafında kasıldı.

"Sen herkesin koruduğu çocuktun" diye devam etti. "Damon senin kötü bir olay yaşamadığını ve bunun da seni bizim için özel kıldığını söyledi. Bu kalitenin korunması gerekiyordu."

Benim hakkımda mı konuşmuşlardı? İkisi? Arkamdan?

"Bunun tuhaf olduğunu hiç düşünmedin mi?" diye bastırdı. "Damon ve ben birbirimizden nefret ederdik. O gece ne yapıyorduk? Neden kız kardeşini bilen tek kişi bendim?"

Rika'dan değil Banks'ten bahsettiğini tahmin ettim. Hapisten çıktıktan bir yıl sonrasına kadar hiçbirimizin Banks'ten haberi olmamıştı.

Emmy onu lisedeyken biliyor muydu?

Gözlerimi yakaladı, gözlerindeki yaşlar titriyordu. "Neden bu soruları hiç sormadın?"

---

* *Fr.* Hayat budur. (ç.n.)

"Çünkü ben..."

"Çünkü cevapları bilmek istemiyordun" dedi sözümü keserek. "Neler olup bittiğini bilmiyorsan uğraşmana gerek kalmaz."

"Bu doğru değil."

"Ah, doğru" diye karşılık verdi. "Biz zayıfların aksine senin, dertlerinle başa çıkmanın bir çaresini bulduğunu unutmuşum."

Gözlerim alev aldı. Siktir!

Kullandığımı nereden biliyordu? Kahretsin.

Bakışları titredi ve yüzümdeki ifadeyi gördüğünü ve belki de bunu söylememesi gerektiğini fark ettiğini anladım ama onu ittim, tüm kaslarım kavga arzusuyla yanıyordu.

Alex kolunu tutup onu merdivenlere çekti. "Kapa çeneni Emory" dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Herkes acı çekiyor. Her şey seninle ilgili değil. Birlikte hareket etmemiz lazım."

Kolunu kurtarıp kapıya geriledi, gözleri aramızda gezindi.

"Gidip saklan" dedi Alex'e. "Umarım eve sağ salim dönersin."

Gidiyordu. Sahiden buradan ölümüne yürüyecekti çünkü gururu kafasında o kadar çok yer kaplıyordu ki sağduyuya yer kalmamıştı.

Biraz önce gayet iyiydi. Ya da iyi gibiydi.

İkimizle burada kalamıyordu. Beni terk ediyordu.

"Peki ekip ne zaman gelecek?" diye fısıldadı Alex. "Bu adadan sen olmadan ayrılmayacağız ve herkes arazide senin cesedini ararken sadece kaçışımızı geciktireceksin geri zekâlı!"

"Buraya o gönderildi" diye itiraz etti Emmy. "Şu anda burada olmamız onun hatası."

Arkasını dönüp çantasını aldı ve kapı kolunu tuttu. Alex koşarak onun bileğini çekti.

Emmy döndü ve Alex'i iterek vücudunun geriye uçmasına neden oldu. Alex tökezledi, kendi etrafında döndü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü...

Tam da Aydın'ın ayaklarının dibine.

Ciğerlerim boşaldı, bakışlarım onun yüzüne yükseldi.

Ah, kahretsin.

Merdivenlerle yemek odası arasında duruyordu. Rory ve Micah merdivenlerin tepesindeki korkulukta dururken Taylor da arkasından geldi.

Herkes yeni üyemizi incelerken sırtımı güçlendirdim ama yine de bağırsaklarım düğümlendi. Birini almama izin verebilirdi ama ikisini değil. İkisini de koruyamazdım.

Alex bir an donup kaldı, ayakkabılarına baktı ama sonra yavaşça başını kaldırıp ona baktı.

Yeni giydiği siyah takım elbise, beyaz gömlek ve kravatsız vücuduna baktı. Ciğerlerim daralmaya başlayana kadar nefes almadığımı fark etmemiştim.

Aydın'ın çenesi kasıldı ve gözleri sertleşti. "Micah?" diye seslendi. "Rory?"

"Evet" diye yanıtladı Micah yukarıdan.

Aydın, Alex'e bakmaya devam ederken şöyle dedi: "Evin ve arazinin aranmasını istiyorum. Şimdi."

İkisi bir süre orada durdular ve sonra ayrılıp önce ikinci katı aradılar.

Emmy'nin gelişini bir istisna ya da bazıları için şans olarak değerlendirip boş vermek kolaydı ama Alex de burada olduğu için artık bunun bir kaza olmadığını düşünüyordu. Aramıza sızılıyordu ve Aydın hâlâ kendi isteğimizle buradaymışız ve bu ev onun mülküymüş gibi davranmayı seviyordu.

Eğilip yavaşça Alex'i kaldırdı, gözlerinin içine bakıp başparmağıyla burnunun altındaki kanı sildi.

Bir an tereddüt etti ama sonra... Alex geri çekilerek uzaklaştı.

Aydın elini kaldırdı ve başparmağından damlayan kana baktı.

Sonra tekrar Alex'e baktı ve parmağını yaladı.

"Alex" dedi yutkunarak. "Palmer."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum.

Birbirlerini nereden tanıyorlardı? Gözlerimi Alex'e diktim ama o orada öylece duruyordu, omuzları geride ve ağzı kapalıydı.

"Burada kaç kişi daha var?" diye sordu Alex'e. "Peki neredeler?"

Onları izledim, bu kadar sakin görünmesinden nefret ediyordum çünkü her zaman olacak bir şeyi bekliyormuş ve zaten bir planı varmış gibi görünüyordu.

Ondan sadece bunu öğrenmiştim. Kontrol görünümü aynı derecede güçlüdür. Bir karar ver ve başından beri plan buymuş gibi davran.

Alex ona cevap vermeyince çenesini indirdi ve ona biraz sırıttı. "Bunu tek başına yapmadın" dedi. "Burayı nasıl buldun?"

Cevap beklemeden onun yanından geçerek ön kapının yanında duran Emmy'ye ilerledi.

Yanağındaki morluğa bakmak için yüzünü yukarı kaldırdı. "Duvarlardaki gürültünü bulmuşsun" dedi.

Cevap vermedi ama hasarı incelemek için yüzünü yana çevirmesine izin verdi.

Kafasını koparmak istedim.

"Emory gibi buraya kendi isteğim dışında getirilmediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu Alex.

Ancak Aydın onu duymazdan gelerek Emmy'ye, "Neden kavga ediyorsunuz?" diye sordu. Bana bir bakış attı. "Onun için mi?"

Em ağzını kapalı tuttu; ne onayladı ne reddetti.

"Bir seçim yapmak zorunda kaldığında Will seni seçmeyecek" dedi. "Kendi başının çaresine bakman gerekecek. Buna alış."

"Bundan daha alışkın olduğum hiçbir şey yok" dedi usulca ama kararlı bir ses tonuyla.

Cevabını onayladığını belirtmek için ona göz kırptı.

Onlara baktım. Aydın ne bok yiyordu böyle? Aralarında bir bağ falan mı büyüyordu?

Kollarını indirip ayaklarına baktı ve yerdeki yiyecek torbasını gördü. Bir an onunla göz göze geldi, kapının yanındaki stanttan siyah paltoyu alıp ona sardı.

"Taylor?" dedi.

Diğer adam birkaç adım daha yaklaştı. "Evet?"

"Will'i tut" dedi Aydın ona.

Gerildim. Ne?

Ben dönemeden önce Taylor beni yakaladı, kollarını arkadan benimkilere doladı ve göğsüme kilitledi.

"Ne yapıyorsun lan?" diye bağırdım.

Aydın ön kapıyı açtı, Emory'ye bakıp eğilerek yiyecek paketini aldı ve ona uzattı.

Durakladı, ben mücadele ederken bakışları onunla benim aramda gidip geliyordu. "Gitmeme izin mi veriyorsun?" diye sordu. "Tüm bunlardan sonra?"

Taylor'ı ittim ve şamdanlara doğru yuvarlandığını duydum.

İleriye fırladım.

"Keşke gitmesen" dedi Aydın ona. "Ama sen gidebilirsin."

Bana baktı ve ben de durup seçimlerimi tarttım. Eğer kaçarsa Alex haklıydı. Onu bulmak ve ölmediğinden emin olmak için vakit kaybederdik ve artık neden umursadığımı bile bilmiyordum.

Lanet herifler. Michael, Kai, Damon ve hepsi. Gelmiyor olsalar bu kadar dar zamanım olmazdı. Henüz ayrılmaya hazır değildim.

Tabii ki hemen müdahale edip beni kurtarmaları gerekiyordu.

Emmy bana baktı –belki de onu durdurup durdurmayacağımı görmek için bekliyordu ya da durduracağımı umuyordu– ve Aydın'la bu yüzleşmeyi yapmak istemiyordum. Henüz değil.

Çünkü hepsiyle savaşmak zorunda kalsam ve vücudumdaki tüm kemikler kırılsa bile bir yere gidemezdi.

Gözlerinden çok uzun zaman önce o sabah sinemadaki gibi bir duygu geçti. Kollarımda erimek istiyormuş gibi.

Gerçekten gitmek istemiyor, benimle kalmak istiyormuş gibi.

Ama ben elini tutup kapıyı çarpmadan ve bu iki kadın için Aydın ve Taylor'la nasıl savaşacağımı çözemeden Aydın kulağına eğildi ve gözlerime bakıp bir şeyler fısıldadı.

Çenesi hareket ederken Em dinledi ve üç saniye on saniyeye uzadı ve sonunda... düşünüyormuş gibi bakışlarını indirdi ve onu başıyla onayladı.

Aydın kapıyı kapattı, ceketi çıkarıp astı ve yiyecek paketini elinden aldıktan sonra bana içinde bir gülümsemenin hayaletini taşıyan bir bakış attı.

Doğruldum.

Yanımdan geçerek odadan çıktı, Taylor da onu takip etti ve Emory sessiz kalırken ben de orada peşlerinden dik dik baktım.

Benden kaçıyordu. Ayrılmak için Alex'le kavga etmişti.

Ve şimdi de kalıyor muydu?

Çünkü Aydın'ın Emory'nin üzerinde benden daha fazla kontrolü vardı.

"Eşyalarını topla" dedim Alex'e, bakışlarım Em'den hiç ayrılmadan. "Benimle birlikte kalacaksın."

"Will..."

"Hemen!" Alex itiraz ederken bağırdım.

Sikerler. İstediği zaman eşyalarını alabilirdi. Elini tutarak onu merdivenlerden yukarı çektim ve Emory'yi girişte bırakarak koridorda gözden kayboldum, ardından son kapıdan geçip üçüncü kata çıktım.

Emory güvendeydi. Artık onun koruması altındaydı.

Koridorda yürürken elimi duvara vurdum.

"Bak, neler oluyor bilmiyorum" dedi Alex elini çekerek, "ama gittiğimizde o da bizimle gelecek. Aranızdaki sorunları medeniyette halledersiniz. Ben kaçtığımda ikiniz de benimle geliyorsunuz."

Kapımı kilitleyip ışıkları açtım, dizüstü bilgisayarımı alıp onlara bağlansam ve bu da Michael ve ekibini durdursa mı diye düşündüm. Ama Emory ve Alex'i güvenli bir yere götürmek için şimdi gelmeleri gerekiyordu.

"Ne zaman geliyorlar?" diye sordum.

"Her an olabilir."

Üzerime bir tişört geçirip pencereye yürüdüm ve perdeleri kapattım.

"Eve gitmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu Alex.

Ona bir bakış attım.

"Will..."

Odanın içinde volta attım, bedenimden fırlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Annen ile baban..." dedi yumuşacık bir sesle. "Onlardan bahsedişlerin... Seni seviyorlar. Her şeye rağmen sana tapıyorlar." Bana

yaklaştı. "Neden hâlâ buradasın? Gerçekten seni bu kadar uzun süre uzak tutarlar mıydı? Hiç mantıklı gelmiyor."

Ona söylemeliydim. Başaracağımdan emin değildim ve bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu. Çok fazla zaman ve emek harcamıştım.

Eve eski halimden on kat başarılı bir halde dönmem gerekiyordu. Bunu halletmem gerekiyordu.

Çenemi tutup kendisine yaklaştırdı ve beni durdurdu. "Damon, Winter, Michael, Rika, Misha, Kai, Banks..." Unutmuşum gibi isimlerini söyledi. "Sen eve aitsin. Gitmek istemiyor musun?"

Elbette istiyordum.

Neden ayrılmak istemediğimi düşünüyordu?

Kai ve Banks.

Winter ve Damon.

Michael...

Buraya geldiğimde ne yapmam gerektiğini biliyordum ama Alex'in sözleri zihnimde yankılanıp duruyordu, özellikle de şimdi. Özellikle de düşündüğümden daha erken vermek zorunda kalacağım bir kararla karşı karşıya kalmışken.

Belki de korkuyordum.

Belki... Belki de küçük bir parçam buradan asla ayrılmak istemiyordu. Burada uyuşturucu yoktu. Kadın yoktu. Alkolden çok kolay uzak kalabilmiştim. Değerimi bir kariyerle, planlarla veya ilişkilerle kanıtlamak zorunda değildim.

Sadece hayatta kalmam gerekiyordu. Karşılaşılacak hiçbir fırsat yoktu, dolayısıyla batırılacak bir şey de yoktu.

Hepimiz aynı gemideydik.

Ve belki de bu hoşuma gitmişti. Ayılınca zihnim de netleşti ve geçmişim hakkında düşünecek zamanım oldu, utandım. Herkesin bana güvenmesini istiyordum. Benden şüphe etmemesini.

Ancak bu, başarısız olmayı göze almak demekti ve zaman zaman burada uzun süre kalmaktan memnundum.

Bu, daha kolaydı.

Alex için bir kâse güveç alıp merdivenlerden yukarı odama yöneldim. Micah onu benim için ayırmıştı ama Alex'e de yetmezdi ve benim de Aydın'a fazla yemek için yalvarmaya niyetim yoktu. Bana tünellerde biraz eşyaları olduğunu söyledi ama ben onun günlerdir ilk tencere yemeğini yemesine izin verip kendime de granola barlarından birini alırdım.

Odama çıktığımda mahremiyet panelinin diğer tarafında su sıçraması duydum. Durdum ve krem renkli kumaşın arasından onun gölgesini izledim.

Küvete eğildi ve yıkandı. Kâseyi yavaşça masaya koydum, onu izlerken mideme bir ağırlık oturdu.

Alex'te kendimi kaybetmem hep kolay olmuştu. Konuşmam ya da maske takmam gerekmiyordu. Onu baştan çıkarmam ya da rol yapmam gerekmiyordu.

O benim fırtınadaki limanımdı ve ben de onundum.

Bacaklarını ve kollarını yıkarken hareketlerini izledim. Eli ensesini temizlerken, kumaştan akan su tekrar küvete damladı.

Yanında kendimi tamamen güvende hissettiğim tek kişi oydu. Hayal kırıklığına uğramaktan asla korkmadığım tek kişiydi çünkü benden beklediği tek şey var olmamdı.

Neden onu sevemiyordum? Arkadaşlarımla anlaşıyordu. Beni güldürüyordu ve varlığı her zaman rahatlatıcıydı. Her zaman.

Hayatıma çok yakışıyordu.

Onu izlerken yumruklarımı sıktım, neredeyse bunu yapmam gerektiğine ikna oldum. Gidip onu kollarıma almalı, yatağa götürmeli ve içine gömülmeliyim ve...

İç çekerek başımı salladım.

Yapamadım.

Çünkü gözlerimi her kapattığımda, daha iyi olmayı istememi sağlayan kızı görüyordum. Daha fazlası.

Emmy Scott'ı görüyordum.

Alex, Damon gibiydi. İkisi de beni seviyordu. Karanlık tarafımı şımartıyorlardı.

Fazla bağışlayıcı ve fazla fırsat vericiydiler.

Yalnız kalmamı engelliyorlardı ama Emory bana istediğim her şeyin kolay olmayacağını öğretiyordu. Uğruna savaşmam gerekenler vardı ve lisedeki sığ yaşam tarzımın beni cahil bıraktığı dünya acılarla doluydu.

Kendimi erkek gibi hissetmemi sağlıyordu.

Her ne kadar sözleri keskin olsa ve kalbinde sürekli verdiği savaş benimkine bıçak gibi gelse de bana bakan gözleri bana kendimi güçlü hissettiriyordu.

Beni saran kolları içimde her şeyi göğüsleme isteği uyandırıyordu.

Gözlerimi kapattığımda, gözlükleri yüzüne çok büyük gelen bir kız gördüm ve çok tatlı, aşırı ürkek bir sesin bana hâlâ kendisine sarılmak istiyor muyum diye sorduğunu duydum.

Hâlâ kollarımın arasında olduğunu hissedebiliyordum.

Güveci bırakıp Alex'in bana daha önce gösterdiği duvardaki ahşap panele basarak gizli geçide daldım, paneli tekrar arkamdan kaydırarak kapattım.

Çocuklar hâlâ ayaktaydı, çeşitli işlerle uğraşıyorlardı ama yiyecek toplamaya gittiğimde Emory'yi görmemiştim.

Alex, spor çantasını Emory'nin odasının dışındaki tünelde bıraktığını söyledi ve her ne kadar kendime sadece granola bar ve biraz su alacağımı söylesem de onun kendi lanet yatağında olduğunu görmek istedim.

Kapı emniyete alınmış halde.

Sonuçlarla yüzleşmek için Thunder Bay'e sağ salim gidecekti.

Tünellerde yolumu buldum, Emory'nin odasının olduğunu bildiğim doğu kanadına ilerledim ve sonunda gözetleme deliklerinden parlayan küçük ışıkta yerdeki siyah çantayı fark ettim.

Bunca zamandır bu tüneller buradaydı. Aydın'ın bilmiyor oluşunu aklım almadı.

Ama Alex fark edilmeden günlerdir evin içinde sinsice dolaşıyordu, bu yüzden...

Çantayı yere bıraktım ve odasının gözetleme deliğini bile bulamadan Emmy'nin inlemelerini duydum.

Nabzım hızlandı ve çantayı unuttum, kapıyı iterek açtım ve eşiğin üzerinden zifiri karanlık bir yatak odasına adım attım. Onun yatakta yorganın altında yattığını fark ettim.

Nefesi titrek, hırıltılı ve sığdı, çarşafların altında kıvranıp bir inilti çıkardı. Bakışlarımı kapıya çevirdim, sandalyenin kolun altında durduğunu gördüm ve sonra yavaşça ileriye yatağa baktım.

Çarşafı yumruğuyla sıkınca yatağın yanına çömeldim, onu Koy'dan eve getirip yatağına yatırdığım o gece yaptığım gibi sırtına baktım. Kolsuz bir tişört ve Alex'ten aldığını düşündüğüm mor dantelli bir külot giyiyordu. Göğsü çok hızlı yükselip alçaldığından çarşaf beline inmişti.

Küçük bir çığlık attı, ben de yatağa eğilip elimi üstündeki yastığa koydum.

Gözü morarmıştı ve bakışlarımı vücuduna kaydırdım; kollarında daha önce olmayan daha fazla morluk ve sıyrık gördüm.

Ormandaki kargaşa, küçük yangın, Taylor'la kavga ve Alex'le kavga... Elimde değildi. Kâbusu sürer ve vücudu sarsılırken elimi saçlarında gezdirdim ve yüzünden geriye taradım.

On dört yaşında onu ilk gördüğüm andan beri Emory'yi seviyordum.

Hâlâ gözlerimin önündeydi: O yaz günü okulun otoparkını çevreleyen tel örgünün dışında bisikletine oturmuş, kaykaylarımızla uğraşan bizleri izlemişti.

O andan itibaren sanki her zaman onun farkındaydım ve yaptığım her şeyi onun izlediğini düşünerek yapıyordum.

Sınıftaki her şakayı. Yemekhanedeki her muzırlığı. Her yeni saç tıraşını ve her yeni kot pantolonu.

Raptor'u bile. Annem ile babam kamyonumu aldığında ilk düşüncem Emmy'nin içinde nasıl görüneceğiydi.

Onun okuldan sonra kamyonuma koşması, yanımda gülümseyip zıplaması, erkek arkadaşı olduğum için ellerini üzerimden alamadığı ve sevgilimi her zaman okuldan eve götürdüğüm aptal fantezi.

Onun yalnız olmasından nefret ediyordum. Her zaman yalnızdı ve olmamalıydı çünkü benimle olmalıydı.

Ne var ki Emmy büyüdükçe daha çok sinirli oldu ve ben onu unutmaya çalıştıkça daha da çaresiz kaldım ve bunun bitmesine ihtiyaç duydum.

Emmy ile hiçbir şey güzelleşmiyordu. Sadece çürüyordu.

İkimizin yatağında asla kollarımın arasında yatmayacaktı.

"Seni seviyorum Will" dedi sakin bir sesle.

Dondum, ona bakarken elim şakağında kalakaldı.

Ne?

Neredeyse bacaklarımın dermanı kesildi, ona ağzım açık halde baktım, kaşlarımı çatarak gözlerinin açık mı yoksa hâlâ uyuyor mu olduğunu görmeye çalıştım ama...

Uyanık olduğunu biliyordum. Nefesi sakinleşmiş, vücudu rahatlamıştı.

"Odama gizlice girdiğin geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu, yüzü hâlâ benden uzakta. "Hani canına tak etmiştim ve evden basıp gidecektin?"

Sonsuz Gece. Büyükannesiyle ilk kez tanıştığım gece.

Burnunu çekti. "Seni mutlu bir insan olmadığım konusunda uyarmıştım ve seni içeri almak istememem için pek çok neden vardı ama..." Sözlerini bulmaya çalışarak devam etti. "Hayatımı sevdiğim tek zaman seninle olduğum zamandı."

Elim hâlâ alnındaydı, hareketsizdi.

Peki ya şimdi? Bunu bana şimdi mi söylüyordu?

"Ben her zaman senin Em'indim" diye fısıldadı. "Ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım ya da yıllar boyunca hayatın kazanmasına nasıl izin verirsem vereyim... O gece biliyordum. Sana âşıktım."

Gözlerim yandı ve dişlerimi sıktım.

"Gidebilirsin, ben hayatta kalırım. Hep kalıyorum" dedi bana. "Sadece bunu bilmeni istedim."

Ve yine onun benim için neden kötü olduğunu hatırlayamadım ve sadece olması gerektiği yerde istedim.

Yanımda.

Tüm nefret ve öfke kayıp eriyip gitti ve gecenin geri kalanında arkasına sokulup sarılmak istedim ama sabah gözlerimin açık olacağını ve ışığın acıtacağını biliyordum.

Her şey acıtırdı.

Yumruğumu sıktım, sadece kalmak istiyordum ama bunu daha fazla yapamazdım.

Biri hariç tüm kötülüklerden arınmıştım ve Emmy'yi sarsmam gerekiyordu. Onu sarsmam gerekiyordu ki eve dönebileyim.

Gittim, tekrar duvarın içinde kaybolamayacak kadar gurur yaptım. Kapıyı açıp dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve onu karanlıkta bıraktım.

İçeri girdiğimde ona ne söylediğini –ön kapının yanında kulağına ne fısıldadığını– bilmek istedim ama bir saniye daha kalamazdım, kalırsam gecenin devamı boyunca neredeyse ondan başka hiçbir şey umurumda olmazdı.

Beni seviyordu.

Beni seviyordu.

Dünya gözümün önünde sallandı.

Ama bu, kızgın kalamayacağımı sandıkları için herkesin bana uyguladığı tarifeydi.

Sonuçta Damon az kalsın beni öldürüyordu. Acımasızca ve o kadar kötü ki küvet olmayan herhangi bir suya zar zor adım atabiliyordum ve onu affetmem çok fazla zaman almamıştı.

Kimseye fırsat dağıtmayacaktım artık.

Ben odasının önünden geçerken Aydın, "Will" diye seslendi.

Gergin bir halde durdum.

Şu anda onunla konuşmak istemiyordum çünkü ağzından çıkan her türlü saçmalık kafamı daha da karıştırırdı. Bir dal sigara için neler yapmazdım. Winter'ın Damon'a sigarayı hâlâ bıraktırmadığını umdum, yoksa eve döndüğümde kendi paketlerimi almaya başlamak zorunda kalırdım.

Aydın sandalyesine oturmuş, başını geriye yaslamıştı ve Micah usturayı Aydın'ın boğazında kaydırdı.

İçeri girip elimi uzatarak jileti aldım. Micah sadece bir an tereddüt etti ve sonra bana vererek dışarı çıktı.

Aydın'ın arkasına geçip Micah'nın bıraktığı yerden devam ettim ve bir sonraki alanı tıraş ettim. Onu daha iyi tıraş ettiğim için benim yapmamı tercih ediyordu.

"Lider olur muydun sence?" diye sordu Aydın. "Burada olmasaydım?"

Yumruğumu sapın etrafında sıkıp tekrar boynundan yukarı kaydırdım. Şu anda hızlı bir vuruşla kontrolü üstüme *alabilirdim.*

Bunu biliyordu.

Ayrıca Emmy ve Alex'i korumak için onu şimdi öldürmemin ne kadar kolay olacağını bildiği halde onu tıraş etmeme izin vererek cesur olduğunu da düşünüyordu.

"Arkadaşlarının senin için birini göndermesini kıskandım." Gülerek bana baktı. "Sanırım arkadaşlarım beni unuttu."

"Seni unutmayacak arkadaşlar bul."

Bakışlarının sıcaklığını hissederek usturayı çenesinde kaydırdım.

"Yaptım" dedi.

Biz mi? Biz onun arkadaşları değildik. En azından henüz.

"Korkuyla itaat talep etmek sadakati teşvik etmez" dedim ona. "Sadece kazanmayı sağlar."

Ben yanağını ve çenesini tıraş ederken beni izleyerek sustu. Ne demek istediğimi biliyordu. Micah, Rory ve Taylor ona saygı duymuyordu. Ondan korkuyorlardı.

"Biliyorum" diye yanıtladı sonunda. "Onun evde kalmasını sağlayamadın. Ben yaptım ve bunu yapmak için elimi kaldırmama gerek kalmadı." Bana baktı. "Sesimi bile yükseltmeme gerek kalmadı. Bu sadakattir."

Bakışlarım seğirdi.

"Onun kalbi sende ama ben artık onun kafasındayım" diye alay etti. "Emory Scott gibi bir kadın sence hangisini dinler?"

Cevabı iki kez düşünmeme bile gerek yoktu. Üstdudağını alırken elim titredi.

"Kaçtığında Emmy'nin seninle ve fahişenle birlikte koşacağını mı sanıyorsun?" diye sordu.

Hemen doğruldum, ona bakarken ustura elimde kaldı.

"Burada seninle kalmayacak."

"Sanırım kaçtığım zaman" dedim ona, "o kızlardan çok daha fazlasını alacağım."

Gülerek boynundaki havluyu alıp yüzünü sildi. "Çok etkileyici" dedi. "Bugün boğazını sıkması daha çok hoşuma gitmişti. Çoğu erkek, hükmedilmeyi ne kadar istediklerini bile bilmiyor. Ama bu çok heyecan verici. Seni iyi becerdi. Onun burada gerçekten canlandığını düşünüyorum."

Öfkemi kontrol altında tutmak için irademin her zerresini kullanarak çenemi kilitledim.

Bizi serada görmüştü. Onun yaptıklarını izlemişti.

Usturayı atıp odadan çıktım, vücudumdaki her kas yanıyordu.

Ona sahip olamayacaktı.

Emmy'nin odasına geri döndüm, kapıyı açıp yatağına yürüdüm, o da ayağa kalkıp koridordan gelen ışıkta bana baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ama tek kelime etmedim.

Komodin üstündeki gözlüğünü aldım, kollarımı altına kaydırdım ve onu çarşaflarla birlikte kollarıma alıp Alex'le paylaştığım odama götürdüm.

Bu gece hiçbir şekilde gözlerimi ondan ayırmayacaktım.

Kollarını sıkıca boynuma doladı, üçüncü kata ve yatağıma kadar gözleri üzerimdeydi.

Tanrım, onu buraya kim getirmişti? Bütün planlarımı mahvediyordu.

Bölüm 26

Dokuz Yıl Önce

Bir dolap, koridorda yankılanarak kapandı ve şişeyi ağzıma götürerek burbondan bir yudum daha içtim.

Orospu çocukları. Ne yapıyorlardı? Ne kadar süredir devam ediyorlardı?

Bir şeyler döndüğünü biliyordum.

Güreş odasındaki bir minder yığınına yaslandım ve koridorun sonundaki soyunma kapısının açıldığını ve yanımdaki hoparlörden *Apologize* şarkısının hafifçe süzüldüğünü duydum.

Dün gece onu mışıl mışıl uyuması için odasında bıraktığımı hatırlarken bir ağız dolusu daha yuttum.

Bir embesil gibi.

Bugün okulda kavga ettikten sonra gece dışarı çıkmış, arkadaşlarımla Şeytan Gecesi'ni kutlamıştım ve hayatıma devam etmeye hazırdım. Kafayı bulacak ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını düşündüğüm biri var mı diye bakınacaktım. Her zaman be-

nim için yaratıldığını bildiğim ama beni istemeyen kızın peşinden koşmaktan bıkıp usanmıştım.

Bana neredeyse hiç karşılık vermemişti.

Dün gece hariç.

Ama bugün tam formuna geri dönmüştü ve bana zavallı bir pislikmişim gibi davranıyordu. Yeterince iyi değilmişim gibi.

Arkadaşlarımla mezarlığa gittik ve partiledik.

Meridian City'deki Papa'ya gittik.

Ve biraz daha partiledim.

Ne kadar içersem içeyim onu unutamıyordum. Thunder Bay'e dönmek için bir taksiye bindim ama eve gitmek yerine okula ve otoparka park edilmiş otobüsümüze ilerledim. Gizlice binip arka koltuğa geçtim ve dün gece nasıl hissettiğimi hatırladım. Arzusunun ve sevgisinin ne kadar güzel hissettirdiğini.

Arka koltuğa oturup onu düşünerek daha da sarhoş oldum, sonra pencereden dışarı baktım ve onları gördüm.

Damon ve onu. Okula yürüyorlardı.

Gözlerimi kırpıştırdım, doğru gördüğümden emin değildim çünkü her şey dönüyordu ama... sonunda otobüsten indim ve onları takip ettim.

Ayak sesleri koridorun sonuna doğru yaklaşırken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Bulmak zor olmadı. Bu kadar eski ve gecenin bu saatinde neredeyse boş olan bir okulda, koridorda yürürken bile suyun aktığını duyabiliyordum. Bacaklarımın dermanı kesildi ve erkek soyunma odasına usulca girip dolap sırasını döndüm ve onları gördüm.

Birlikte duşta çıplaklardı.

Yumruğum şişeyi daha da sıktı. Bunu yanlış anlamanın imkânı yoktu.

Bu yüzden Damon bu akşam otelden erkenden ayrılmıştı. Bu yüzden Em asla kendisini bana vermiyordu.

Kimse beni Damon'a tercih etmezdi. Ya da Michael ya da Kai yerine. Kimse onlarla karşılaştırıldığımda değerli olduğumu düşünmüyordu.

Açık kapının önünden geçtiler, Damon müziği duyunca durdu. Emory yanında durdu ve ona baştan ayağa süzdüm, siyah eşofman altının dizlerine kadar katlandığını ve Damon'ın beyaz tişörtünün üstünde olduğunu gördüm. İkisinin de saçları ıslaktı ve Damon'ın üzerinde sadece kot pantolon vardı.

"Onu siktin mi?" diye sordum.

Damon duraksayıp karanlık odaya adım attı ve nihayet beni ileride gördü.

Emmy yavaşça onu takip etti.

"Gerçekten mi?" Damon başını eğip karanlıkta beni görmeye çalıştı. "O kadar sıkıcı değilim. Hadi ama." Yanıma yaklaşıp onu işaret etti. "Ayrıca güzel bile değil."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandı Emory.

Şişeyi odanın diğer ucuna fırlattım ve öne fırlayıp göğsünü ittiğimde şişe duvara çarptı ve paramparça oldu.

Geriye tökezledi ve Emmy birkaç adım atıp durduğunda güldü.

"Bunun için iyi bir gece değil Will" diye uyardı. "Aptal olma."

Etrafından dolaşıp Em'e baktım. "Morlukların kaynağı ne?"

Bakışlarını indirdi.

Damon'a bakıp başımı iki yana salladım. "Senin sert olduğunu biliyordum ama bu kadar sert olduğunu düşünmemiştim."

Damon gülerek elini saçlarının arasından geçirdi, bıkkın görünüyordu. Emmy'ye, "Söyle ona" dedi.

Gözlerimi dikip baktım, Damon'a endişeli bir bakış atarken bakışlarım ona kaydı.

"Söyle ona" diye bağırdı Damon tekrar.

Orospu çocuğu. Yumruğumu kaldırdım ve orospu çocuğunun tam çenesine yumruk attım. Yere indi, homurdanarak yüzünü tuttu.

Onun hakkında benim bilmediğim hiçbir şeyi bilemezdi. Sikerler.

"İyi miydi?" diyerek Em'e döndüm. "Hoşuna gitti mi?"

İkisini aynı gece katedralde görmemin tuhaf olduğunu biliyordum. Ne kadar süredir devam ediyordu?

Bana bakarken gözleri yaşlarla doldu, ona vuracakmışım gibi ellerini önünde tutarken çaresiz görünüyordu.

Damon onun hakkında benim bilmediğim ne biliyordu? O benim kızımdı, onun değil.

Göğsümdeki her şey ağrıyordu ve gözlerimdeki yanmayı kırpıştırarak uzaklaştırdım. "Dün gece seni sevdiğimi söyledim" dedim. "Beni duymadın bile, değil mi?"

Bana yaklaştı. "Bunu mahvetme. Sadece güzel olduğunu hatırla. Lütfen."

"Neden?" diye bağırdım, kapüşonlumu çıkardım ve kemerimi tutarak onu paspaslara ittim. "Eğer bitecekse neden güzel kalsın ki? Seni ya da bunu kaçırmak istemiyorum!"

Kemerimi açıp tişörtümü yırttığımda gözlerim yaşlarla doldu ve ona dayadığımda ağlamaya başladığını duydum.

"Hadi hemen burada tamamen mahvedelim!" diye ona bağırdım. "Bana sadece bir pislik olduğumu hatırlat."

Yüzünü tutup eğildim ama o hıçkırarak kollarını etrafıma doladı.

"Ben... seni istiyorum" diye fısıldadı ağlayarak. "Sadece sen varsın."

Göğsüm sarsıldı; ona bakarken zar zor nefes alabiliyordum.

"Ama bana katlanamıyorsun da" dedim sıktığım çenemden. "Bana güvenemiyorsun ve hiçbir zaman bundan daha fazlası ya da yeterince iyi olabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Eğer bana güvenseydi neler olduğunu bana anlatırdı.

Başını sallayarak gözlüğünün ardındaki gözlerini kapattı.

Ama sonucuma itiraz etmedi.

Beni sevmiyordu.

Damon beni ondan uzaklaştırıp geri itti. "Sarhoşsun."

Eee?

"Birlikte ne yapıyordunuz?" diye bağırdım, kolumu boynuna dolayarak ikimizi de yere düşürdüm. Yumruğumu tekrar savurarak yüzüne indirdim, gözünün kenarından kan aktı.

Hırlayarak beni yere fırlattı, üstüme bindi ve yanağıma elinin tersiyle vurdu. Boynunu tutup boğazını sıktığımda acı yüzüme yayıldı.

"Öyle bir şey yapmıyoruz!" diye bağırdı. "Bir jilet sikmeyi tercih ederim."

Karnıma bir yumruk daha attı, ben de elimi uzatıp aletine yumruk attım.

Gözleri öfkeyle kocaman açıldı ama istediğim gibi devrilmedi. Dişlerini göstererek kafama tokat attı. "Seni orospu çocuğu. Kaçırdığın için şanslısın."

Bileklerimi yakalayıp göğsüme sabitledi, aşağı indi ve onları orada tutmak için ağırlığını kullandı.

"Zor olmadı" diye ısırdım. Sonuçta ben çok daha büyüktüm.

Burnuma kafa attı ve homurdandım, gözlerimden yaşlar aktı.

"Lanet olsun D!" diye hırladım. "Kahretsin."

Kanı kontrol etmek için beni hareketsiz kılan ellerine karşı mücadele ettim ama gitmeme izin vermedi.

"Artık duracak mısın?" diye sordu. "Bu gece hiç havamda değilim, o da öyle. Üstümüzden dozer geçti ve her şey seninle ilgili değil."

"Hiç ilgili oldu mu?" Gözlerimi açtım, bulanık görüş alanımda zar zor gözlerini gördüm. Ben lider değildim. Ben beyin değildim. Ben tutku değildim.

Arkadaşlarım bensiz daha az güçlü olmazlardı.

Gerçekten hoşlandığım bir şey vardı. Beni denemeye iten bir şey vardı. Kendimi erkek gibi hissetmemi sağlayan bir şey vardı.

Damon tepemde dikilip gözlerimi inceledi ve ben de onun gözlerindeki kırmızılığı gördüm. Bu gece ne olmuştu?

Alnını benimkine dayayıp ellerimi bıraktı, göğüslerimiz aynı anda yükselip alçaldı.

"Kötü şeyler oldu" diye fısıldadı. "Ve bunun hakkında konuşamam ama sen benim en yakın arkadaşımsın, bu yüzden bunu asla unutma."

Nefesi ağzımı ısıttı ve gözleri kapanıp mücadele ederken hıçkırıklarını tutmaya çalıştığını hissettim.

"Sana ihtiyacım var" diye mırıldandı. "Hepimizin sana ne kadar ihtiyacı olduğunu bilemezsin."

Duygularımı kontrol altında tutmak için ağzımın kenarını ısırdım ama gözlerim yandı.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi, sıcaklık odayı döndürdü ve sonra... Gözlerimi açıp Em'e baktım. Minderlere oturmuş bizi izliyordu. Dizlerini vücuduna çekip kollarıyla sarmıştı, Damon'ın ağzı benimkileri gölgede bırakırken gözlerini bile kırpmadı ve... ben geri çekilmeyince dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı, dilini içeri kaydırdı ve dudağımı ısırdı.

"Sen olmadan gülümsemiyoruz" diye fısıldadı. "O da sen olmadan gülümsemiyor."

Aletim sertleşti ve elini kot pantolonumdan aşağı kaydırıp beni okşayınca inledim. Daha hızlı nefes almaya başlayan Emory'nin ağzı açık kaldı.

Kaçmıyordu.

Ve onu durdurmadığım her saniye ve Emmy'nin orada oturduğu, gitmek için hiçbir harekette bulunmadığı her saniye, ben daha da sertleştim.

Belki dün geceyi yeniden yaşıyordu ya da bu onunla paylaşabileceğim son lanet şeydi ama onun bizi izlemesini izlerken vücuduma bir ürperti yayıldı ve D boynuma dalıp beni emerken saçını avuçladım.

"Kahretsin" diye inledim.

Bir anlığına gözlerimi kapattım, endişeyi bir kenara ittim ve âna kapıldım. *Canı cehenneme.*

O kot pantolonumu açarken ben de aynısını yaptım ama onu dışarı çıkarıp ellerimin ne kadar iyi çalıştığını ona göstermeden önce aşağı daldı ve beni ağzına alarak yavaş ve güçlü bir şekilde emdi.

İnledim. "Aman Tanrım."

O yukarı aşağı hareket ederken daha da sertleştim ve parmaklarımı saçlarının arasına soktum, Emmy'nin gözlerindeki odak beni tahrik etti. Gözlerimi Emmy'den ayırmadan baktım; tişört bir omzundan düşerek tenini açığa çıkarıyor ve meme uçları kumaşı itti-riyordu.

Hoşuna gitmişti.

Tırnakları, altındaki mindere batmış halde çok ateşli görünüyordu ve gelip Damon'ın bana yaptığını yapmasına yardım etmek istiyormuş gibiydi.

Bırak baksın.

Başkasının ağzının beni emmesinin nasıl göründüğünü bilsin.

Damon'a baktım, beni sıcak dudaklarının arasına ve boğazına iterken terledim.

"Kız çok güzel" dedi nefes nefese, kalkıp çenemi ısırdı ve beni okşadı. "Ve seni onsuz mutlu görmekten nefret edecek."

Elime tükürerek kot pantolonunun içine uzandım ve onu sıkarak uzun uzun okşayıp öptüm; tespihi göğsüme düşerken ikimiz de birbirimizin kolları arasındaydık.

Orgazmlarımızı kovalayan tempo çılgınca yükselirken homurtular ve inlemeler odayı doldurdu ve bizi izleyen Em'in inlediğine yemin edebilirdim.

Kendine dokunmasını istedim. Yapacağını umdum.

Damon ağzıma, "Daha sıkı dostum" diye homurdandı.

"En sıkısı bu" dedim ona. "Bunu kıçıma sokamazsın."

Genizden alayla güldü. "Haklısın. Seninki daha küçük. Üstte sen ol."

"Siktir git."

Kahkaha atınca ben de gülümsedim ve eline pompaladım. Garip bir şekilde ilişkimiz tekrar şakalaşmaya dönmüştü.

Gözlerimi kapattım, diğer elimle uzanıp onu boğarken sırtımı ter kaplamıştı, ikimiz de inleyip daha sert pompaladık ve aletinden sıvı benimkinden bir an önce boşaldı.

Sırtımı bükerek bağırdım. "Siktir."

İnledim, kafamı geriye atıp nefes almaya çabaladım.

Kaslarım yandı ama vücudumdan öyle ki güzel bir ürperti geçti ve nefesimi toparlamaya çalıştım.

Yüce İsa. Siktir!

Damon yanımdaki mindere çöktü, sıcaklığı tüm elimdeydi. Bir an daha gözlerimi kapalı tuttum ve Emmy'nin bana bakışının hatırasının tadını çıkardım.

Ama gözlerimi açıp baktığımda, tırnakları uyluklarına batırmış, çaresizliğin ve tatlılığın en güzel manzarasıyla bizi izliyordu.

Sevmişti. Ve nefret etmişti.

Minderden kalkıp dudaklarını yaladı ve kararlılıkla bana baktı. "Seni her zaman isteyeceğim" dedi sessizce.

Ama sonra gitti.

Peşinden baktım, bir an önceki heyecan artık geçmişti.

Bütün bunları ne kadar istese de pes etmeyecekti ve her şey bitmişti.

Gözlerimi kapattım, dişlerimi gıcırdattım ve keşke o şişeyi patlatmasaydım...

Onu bir daha kovalamayacaktım. O bizden biri değildi. Benim için asla mücadele etmeyecekti.

Yumruyu yuttum ve uzun bir nefes alıp karnımdaki acıyı dışarı verdim.

Damon ayağa kalkıp kot pantolonunu çekti. "Duş alacağım" diyerek içini çekti. "Tekrar."

Bölüm 27

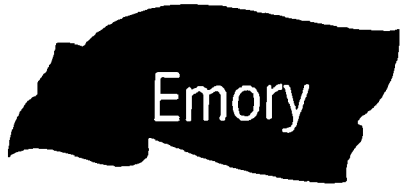

Günümüz

Hiçbir zaman aynı yatakta yatmadık.

Sonuçta asla bir ilişkimiz olmamıştı. Sadece dizginsiz, çalınmış anlar.

Yanımdaki Will'e baktım, başı dönüktü ve çıplak göğsü yükselip alçalıyordu, sabah ışığı perdelerin arasından sızarak teninin parlamasına ve kaşlarının çikolata gibi görünmesine neden olmuştu.

Dün gece beni buraya getirip uyumamı söyledi, tartışmayı düşünsem de istemediğimi fark ettim.

Yorgundum. O da yorgundu. *Sikerler.*

Kolum onun yanındaydı, serçeparmağım onunkine dokunuyordu ve bir yanım onları birbirine geçirmek istedi ama hareket edersem o da hareket ederdi ve onun uyanmasına hazır değildim.

Başımı sola çevirdim, Alex'in yüzü bana dönük halde yan tarafına kıvrılmıştı, başının altında yastık vardı.

Will'in tişörtlerinden birini giyiyordu ve dün gece onları bir arada ve ne kadar yakın olduklarını görünce canım yanmıştı. Alex'ten hoşlanıyordum. Çok hoşlanıyordum.

Beni incitmek istemiyordu. Bunu biliyordum.

Biraz gülümsemeden edemedim. Burnunun ucu öyle kıvrılmıştı ve burun deliklerini doğrudan görebiliyordum.

Saçı bile bozulmamıştı. Tek bir teli bile.

Başımı sallayıp tekrar tavana baktım, yatakta ilk aşkımla onun sevgilisi arasında yatmam tuhaf mı merak etmeye çalıştım ama her nasılsa bu, olaylı büyük tabloda çok sığ bir düşünce gibi geldi.

Yuvarlanıp kendimi yavaşça yukarı ittim ve Alex'in üstüne tırmandım, ikisinin de hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Mahremiyet panelinin arkasına geçerek bir el bezi aldım ve onu küvet musluğunun altında ıslattım.

Fazla sıcak suyu sıkarak yüzüme bastırdım, gözlerimi kapattım ve sıcaklığın içeri sızmasına izin vererek çenemdeki ve Alex'in dün bana vurduğu gözümdeki ağrıyı dindirdim.

Banyo yapmak kulağa hoş geliyordu ama henüz onları uyandırmak istemiyordum.

Ama tam o sırada bir şey bacağıma dokununca kollarımı indirdim, gözlerimi açtığımda Alex'in küvetin kenarında oturmuş bana baktığını gördüm.

Elbezini tekrar sıcak suyun altında ısıtarak, "Seni uyandırdığım için özür dilerim" dedim.

"Sorun yok."

Bezi sıkıp ona bir adım attım, yanağına ve teninin altındaki iğrenç morluğa bastırdım.

Almaya çalıştı ama onu dürttüm. "Sen olmadan gitmeyecektim" dedim.

Bundan şüphe duymasın diye.

Kendimden nefret ediyordum ve dünkü durumla yüzleşmektense ortadan kaybolmaya çalışmak daha kolaydı.

"Peki ya Will?" diye sordu. "Onu almadan gidecek miydin?"

Yaklaşıp bacaklarımı uyluğunun iki yanında açıp yavaşça yanağını okşadım.

"Onun için en iyisi benden olabildiğince uzak durmak" dedim.

Ama beni aksi yönde ikna etmeye çalışmak yerine sadece alay etti. "Sen tam bir ödleksin."

Biraz gerildim ama sıcak havluyu yüzüne götürüp çenemi kapalı tuttum.

Her konuda ödlek değildim.

"Emmy, onu eve götürmem lazım" dedi bana. "Bana yardım et. Onu sevdiğini biliyorum. Bir insan onu nasıl sevmez?"

Boğazıma oturan yumrunun arasından küçük bir kahkaha kaçtı. *Doğru.* Onun gücüne maruz kalan tek kişinin ben olmadığımı duyduğuma sevindim.

Herkes bu çocuğa hayrandı.

"Dün geceki o adam, o öfke Will değil" diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun."

Biliyor muydum? Will de çok şey yaşamıştı. Son yıllarda onunla daha fazla zaman geçirmiş olabilirdi ama lisedeki halini tanımıyordu. Dünkü Godzilla konuşması, buraya geldiğimden beri eski Will'e dair ilk belirtiydi.

"Nasıl dövüşüleceğini biliyorsun" dedi şaşkın halde.

Dünkü antre kavgamızdan mı yoksa geçen günkü Taylor karşılaşmamdan mı bahsediyordu emin olamadım.

Ancak başımı iki yana salladım. "Sadece nasıl ayağa kalkacağımı biliyorum."

"Bu, savaşın yarısı demek."

Yüzünü silerken beni inceledi.

"Kai'ın Meridian City'de bir dojosu var" dedi bana. "Bunu biliyor muydun? Ailemizin idman yaptığı yer burası."

Gözlerinin içine baktım, aramızda söylenmemiş bir şeyler geçiyordu ama bunun bir teklif olduğuna yemin edebilirdim.

Ama orada hoş karşılanacağımı düşünüyorsa Alex sağır, dilsiz ve kördü. Zaten dönmem gereken bir işim vardı.

Umarım.

Bezi yere attım ve Will'in dün gece gözlüğümü nereye koyduğunu unutarak gözlerimi ovuşturdum.

"Bir duşa daha ihtiyacın var" dedi bana.

"Kendi adına konuş."

Küçük bir yatakta üç kişi... Dün gece hepimiz terledik.

Küçük masanın üstünden bir tarak aldım ve düğümlerimi açmaya başladım.

"Micah ve Rory iyiler" diye ona bilgi verdim. "Taylor endişe verici ama kimse Aydın'ın bize dokunulmaması yönündeki emirlerine karşı çıkamaz."

"Biz mi yoksa sen mi?"

Gözlerimi kısıp onu baktım. "Aydın'ın sana karşı ne garezi var?"

Neden onu değil de beni korusundu ki?

Ama sadece omuz silkti. "Hiçbir şey. Beni tanımıyor bile."

"Tanıyor gibiydi" diye karşılık verdim.

Adını biliyordu. Onu tanımıştı.

Ancak daha fazla bir şey söylemedi ve döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyunca ikimiz de Will'in yanımızdan geçip gittiğini ve bizi görür görmez durduğunu fark ettik.

Kot pantolonu kalçalarında düşük duruyordu, üst düğmesi açıktı ve dağınık seksi saçlarıyla öylece dikildi, gözleri aşağı inip tekrar yukarı çıkarak bizi güzelce süzdü.

Ben atletim ve iç çamaşırlarımla orada dururken Alex hâlâ tişörtüyle ve pantolonsuzdu.

"Hayatımı sikeyim" diye homurdandı Will, başını sallayıp merdivenlerden aşağı, kapıya doğru devam etti. "İstersen küveti kullan. Giysiler büroda" diye seslendi. "Gidip kahvaltı getireceğim. Burada kalın. İkiniz de."

Kapı tekrar açılıp kapandı ve ben de eğilip suyu açtım.

"Eğer bir çıkış planı varsa" diye sordum, "neden kaçmak için acele etmiyor? Dün onu duydum. Gitmek istemedi."

Tuhaftı, değil mi? Kurtarıldığı için çok mutlu olacağını düşünürdünüz ama Alex'in burada olmasından memnunmuş gibi durmuyordu.

İkimizin de burada olmasından memnun değildi.

Mahkûmlar bazen içeride olmaya o kadar alışırdı ki dışarı çıkmak daha korkutucu gelirdi. Bir evleri, günde üç öğün yemekleri, bir rutinleri vardı...

Öyle ya da böyle tanıdık umutsuzluk, umutlu bilinmezden daha kolaydı.

Ama bu Will değildi. Bir evi, dostları, parası, fırsatları vardı...

Bir neden kaçırıyorduk. Bize söylemediği bir şeyi vardı.

Alex merdivenlerden aşağı bakıp başını salladı. "Bilmiyorum" dedi. "Fakat Will hakkında bir şey biliyorsam bu hiçbir şeyi varsaymamaktır. Tahminimizden daha fazlasını biliyor ve bir timsahtan daha sabırlıdır."

Günler geçmişti. Hâlâ işe gitmemiştim. Hâlâ telefonuma cevap vermiyordum.

Şimdiye kayıp ihbarı verilmiş olmalıydı. Martin'e haber verilmiş miydi?

Umurunda olmazdı ama muhtemelen gerekeni yapma baskısı hissederdi.

Yine de beni bulamazdı. En iyi şansım Alex'le birlikte kaçmak ve zamanı geldiğinde gerekirse Will'i buradan sürüye sürüye çıkarmaktı. Dün Aydın'ın ona bakışı hoşuma gitmemişti. Bir şeyler oluyordu.

Bu sırada Aydın'ın iyi tarafında kalacaktım. İkmal ekibi gelene kadar sürerse beni onlardan saklamak için bodruma kilitlemesini istemiyordum.

Alex, orada ne yapıyorsa onu yapmak için tünellerde kaybolurken Will muhtemelen banyo yapmak için odanın bir süre kendine kalmasını istiyordu. Will bana odama gidip orada kalmamı söylediğinde onu duymazdan geldim ve bahçedeki kulübede alet aramak için tekrar seranın içinden geçtim.

Artık tünellere girmek için onlara ihtiyacım yoktu ama başka şeyler için de işe yarayabilirlerdi; silahlar, saklanacak yer bulmak, kaçmak...

Aydın, Micah ve Taylor spor salonunda egzersiz yapıyordu ve Rory'nin nerede olduğundan emin değildim ama bu tek fırsatımdı.

Evin diğer tarafındaki şelaleyi duyarak ve sisini hissederek mutfak kapısından çıkıp terasa, seranın çevresine ve bahçe kulübesine yöneldim.

Yazın burası nasıldı? Uzakta su şarıldarken elimde bir kitapla balkonda oturduğum görüntü zihnimde canlandı.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. O kadar uzun süre burada olmasam iyi olurdu.

Nemli alana adım attığımda bir çalışma masası gördüm ve paslı eski bir İngiliz anahtarı, bir çekiç ve birkaç tornavida aldım ve duvarda asılı alet kemerini görene kadar hepsini ceplerime sığdırmaya çalıştım. Gülümseyerek uzandım ve onu kancadan çektim.

Mükemmel.

Pas lekeli kemeri belime bağladım ve yükü önüm yerine yanıma yerleştirdim çünkü kalçalarımda bir hırdavat yığınıyla yürümekten nefret ediyordum. Yıllar önce çardağı inşa ederken bunu fark etmiştim.

O küçük çardak aklıma gelince durdum ve birkaç çivi ve pense aldım. Cadı şapkasını andıran bir çatı ve St. Killian's'ın terk edilmesinden çok sonra oradan kurtardığım eski malzemeleri kullanarak inşa etmiştim. Kullanılmış gibi görünmesini istemiştim. Her zaman oradaymış gibi, hatta belki kasabadan önce de oradaydı.

En iyi eserim değildi ama ilk eserimdi ve onu bitirmek tahminimden daha büyük bir başarıydı.

Olması gerekenden çok daha uzun sürmüştü çünkü uzun süre işim dahil her şeyi umursamayı bırakmıştım. Aylar boyunca ona dokunmamış, görmek zorunda kalmamak için kasıtlı olarak köyden uzak durmuş ve sonunda hayalini kurduğum avizeler olmadan bitirmeye mecbur kalmıştım çünkü her baktığımda onu hatırlamak aşırı büyük bir acı olurdu.

İnşa etmek ya da tasarlamak istemedim. Onun yüzünden hiçbir şey yapmak istemedim.

Kaybımın yasını tutarken başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama başardım. Nihayet işime devam edebildiğimde bunun nedeni kendimi bir kez daha ayağa kaldırmış olmamdı. Masa üstü kitapları gibi, çardak da başka bir gün yaşamak için topladığım bir başka ödüldü.

Ama onu bir daha asla göremeyecektim. Artık orada değildi.

Islak çimenlerde yürüyerek bahçe barakasından çıktım ama mutfağa gitmek yerine seraya ilerledim, dün burada gördüğüm duvardaki merdiveni çekip çatıdaki kırık panelin altına dayadım.

Yukarı tırmanıp merdivenin tepesine oturdum ve paslı zinciri yeniden takmaya başladım, kerpetenimi kullanarak bağlantıyı açıp yeniden geçirdim.

Bu yer gram umurumda değildi. Burasının çabaya değmediğini bile bile uğraşıyordum.

Ama ben böyleydim ve zamanımı kalbimin aklıma yetişmesini bekleyerek harcayacak değildim ve hayatta kalabilmek için ellerimi meşgul etmek Will Grayson'dan ve her şeyi baştan yaşayabilmeyi çok istememden basitse o zaman bunu yapardım.

Kaosun içindeki sakinlik.

Geriye kalan tek seçenek, değiştiremeyeceklerimi düşünerek zamanımı boşa harcamaktı. Dün gece beni sevdiğini söylememişti. Bunu yapmasını beklemiyordum ama hâlâ bir şüphem vardıysa da artık cevabımı biliyordum.

Geçmiş ölmüştü.

Bağlantıyı tekrar sıktım, önlüğümden bir miktar tel çıkardım ve pencere camının ağırlığının tekrar kırılması ihtimaline karşı bağlantıyı güçlendirdim ve sonra krankı duvara sararak aşağı indim. Camların aynı anda açılmasını ve ardından tekrar kapatmak için ters çevrilmesini izledim.

İçime bir gurur dalgası çarptı; bir sorunu çözmenin zevki, neredeyse yeniden normal hissetmemi sağlayan tanıdık bir duyguydu.

Bu benim saklayacağım tek parçamdı. En azından keyif aldığım ve iyi olduğum bir iş bulmuştum.

Merdiveni tekrar duvara yaslayarak seradan çıktım, solumdaki toprağın altına gizlenmiş yılan yatağından kaçındım ve zamanımı tüketecek başka bir şey arayarak evin içinde gezindim.

Bu evi kim, neden yaptırmıştı? Dekorda çok az kişisel parça var gibi görünüyordu. Aile portreleri, mücevher kutuları ya da işlemeli saatler yoktu. Bulduğum herhangi bir metne göre evin geçmişini ya da nerede olabileceğimizi gösteren hiçbir işaret yoktu. Kütüp-

hanedeki kitapların İngilizce olup olmadığına bakmamıştım ama buradaki herkes İngilizce konuşuyordu, bu yüzden...

Başka Karakiliseler var mıydı? Olması gerekiyordu, değil mi? Dünyanın farklı yerlerinde? Dışarıda yaramazlık yapan beşten fazla oğul olmalıydı. Nepal'de bir dağın zirvesinde bir ev ya da yağmur ormanlarının derinliklerindeki birkaç kulübe zihnimi uzaklara götürdü. Şüphesiz dünyada küçük pisliklerden oluşan bir ordu vardı.

Spor salonuna girmeden hemen önce koridora döndüm ve her zaman kapalı olan çift kapının yanından geçtim. Bir dürtüyle durdum ve kapıları açtım.

Evin diğer tarafında gördüğümden daha küçük bir balo salonu önümde uzanıyordu ve dans pistine adım atarak kırmızı duvarları ve her taraftaki altın aplikleri inceledim.

Bir avize yere düşmüş halde duruyordu ve gözlerimi tavana çevirdim ama karanlıkta iyi göremiyordum. Pencereye yürüyüp perdeleri açtım, toz uçup ciğerlerime doldu, öksürdüm ve geriye bir adım atarak içinden akan ışıktaki dağınıklığı inceledim.

Bu nasıl oldu?

Dekoratif ahşap oymaları, aynalar ve kristalden oluşan muhteşem oda ışıkta parlıyordu; buradaki tek sorun kırık aydınlatma armatürü ve yere saçılan camlardı.

Avize benim boy uzunluğumdan daha genişti ve etrafa badem şeklinde pandantifler saçılmıştı. Pencerelerden gelen güneş ışığı kırık parçalara yansıyor, duvarlarda küçük gökkuşakları oluşturuyordu ve ben de başımı geriye atıp ışıkta tavanı yeniden inceledim.

Teller kopmuştu, bakım ve temizlik amacıyla indirilen elektrikli vinç parçalanmıştı. Kapının yanındaki duvara yürüyüp kadranı çevirdim, altın rengi duvarlardaki apliklerdeki ışıklar yanıyordu.

Gözlerimi tekrar kaldırdım ve şükürler olsun ki hâlâ sağlam görünen süspansiyon donanımına baktım. Bu aydınlatma armatürü çöktüğünde temizlik veya onarım için indirilmişti.

Tek ihtiyacı olan yeniden yükseltilmesiydi.

Ama elbette vincin halatı mahvolmuştu.

hanedeki kitapların İngilizce olup olmadığına bakmamıştım ama buradaki herkes İngilizce konuşuyordu, bu yüzden...

Başka Karakiliseler var mıydı? Olması gerekiyordu, değil mi? Dünyanın farklı yerlerinde? Dışarıda yaramazlık yapan beşten fazla oğul olmalıydı. Nepal'de bir dağın zirvesinde bir ev ya da yağmur ormanlarının derinliklerindeki birkaç kulübe zihnimi uzaklara götürdü. Şüphesiz dünyada küçük pisliklerden oluşan bir ordu vardı.

Spor salonuna girmeden hemen önce koridora döndüm ve her zaman kapalı olan çift kapının yanından geçtim. Bir dürtüyle durdum ve kapıları açtım.

Evin diğer tarafında gördüğümden daha küçük bir balo salonu önümde uzanıyordu ve dans pistine adım atarak kırmızı duvarları ve her taraftaki altın aplikleri inceledim.

Bir avize yere düşmüş halde duruyordu ve gözlerimi tavana çevirdim ama karanlıkta iyi göremiyordum. Pencereye yürüyüp perdeleri açtım, toz uçup ciğerlerime doldu, öksürdüm ve geriye bir adım atarak içinden akan ışıktaki dağınıklığı inceledim.

Bu nasıl oldu?

Dekoratif ahşap oymaları, aynalar ve kristalden oluşan muhteşem oda ışıkta parlıyordu; buradaki tek sorun kırık aydınlatma armatürü ve yere saçılan camlardı.

Avize benim boy uzunluğumdan daha genişti ve etrafa badem şeklinde pandantifler saçılmıştı. Pencerelerden gelen güneş ışığı kırık parçalara yansıyor, duvarlarda küçük gökkuşakları oluşturuyordu ve ben de başımı geriye atıp ışıkta tavanı yeniden inceledim.

Teller kopmuştu, bakım ve temizlik amacıyla indirilen elektrikli vinç parçalanmıştı. Kapının yanındaki duvara yürüyüp kadranı çevirdim, altın rengi duvarlardaki apliklerdeki ışıklar yanıyordu.

Gözlerimi tekrar kaldırdım ve şükürler olsun ki hâlâ sağlam görünen süspansiyon donanımına baktım. Bu aydınlatma armatürü çöktüğünde temizlik veya onarım için indirilmişti.

Tek ihtiyacı olan yeniden yükseltilmesiydi.

Ama elbette vincin halatı mahvolmuştu.

Bu düşüşü evde duyardım. Ben gelmeden önce olmuş olmalıydı. Belki ben gelmeden çok önce. Bu kapı her zaman kapalıydı, bu yüzden belki de temizlik ekibi bununla hiç ilgilenememişti.

Odadan çıktığımda bodrumdaki devre kesici panelleri buldum ve o odaya giden elektriği kapattım, sonra yakındaki geyikleri bağlamak için kullandıkları ipi ve seranın merdivenini alıp hemen balo salonuna geri döndüm. Durdurulmak istemiyordum ve bu büyük yerin en güzel yanı istemediğinizde insanlarla karşılaşmamanın kolay olmasıydı.

Vinç halatı kopmuştu ve bunu burada değiştirmenin bir yolu yoktu, merdiveni açmadan önce hiçbir şeyin sökülmediğinden veya gevşemediğinden emin olmak için avizenin bağlantılarını kontrol ettim, kulübede bulduğum el gücüyle çalışan matkabı kullanarak şöminenin yakınındaki duvara bir delik açtım.

Ucu yerleştirerek krankı açıp alçıyı kazdım, elbette bu normalde matkapla sadece birkaç saniye sürerdi ama burada matkabım yoktu, o yüzden 1898 yılına dönmem ve akşam yemeği için bisküvi yapabilmek için tereyağını üç saat boyunca çalkalamam gerekiyordu.

İnledim, kaslarım yanıyordu. Bu can sıkıcıydı.

Homurdandım, matkabı bıraktım ve vidalı halkayı içeri sokup döndürdüm.

Durmadan çevirdim ve merdiveni tam bir metre daha tırmanmadan ve onun tepesine çıkmadan önce vidayı mümkün olduğu kadar sıkmak için tüm gücümü kullandım ve aynısını tavanda ışığın orijinal çıkışının yakınında da yaptım.

Merdiven altımda sallandı ve kalbim tekledi ama hızlı çalıştım, deliğe vidaladım, sonra yumruklayıp çekerek ağırlığımı test ettim.

Hâlâ avizeyi tutacağına dair bir işaret yoktu ama en azından bir şeyler tutuyordu. Hiçbir zaman sadece planları uygulamakla yetinmemiştim. İnşaata el atmayı seviyordum.

Ve yalnız çalışmayı. Firmadaki küçük projeleri bu yüzden tercih ettiğimi sanmıştım. Daha kişisel yenilemeler oluyordu.

Merdivenden inerek ipi avizeye bağlayıp merdivenden yukarı taşıdım, tavandaki halkalı vidadan geçirdim ve sonra tekrar aşağı

inerek merdiveni duvara doğru hareket ettirdim ve ipi diğer gözden geçirdim.

Tekrar yere inip ipi elime doladım ve ayaklarımdan güç alarak sağlam ama yavaş bir şekilde çektim. Parçalar birbirine çarparak itişip şarkı söylüyordu ama avize zeminden kalkmamıştı bile.

Kahretsin. Bunu yapabileceğim kaslara sahip olduğumu sanmama az kalsın gülecektim.

Çeyrek tondu belki. Nefes nefese ağırlığımı kullanarak çekmeyi tekrar denedim ama yolu yoktu. Bunu zeminden kaldırsam bile tutamazdım.

"Hayır, geliyorum!" diye Rory'nin homurdandığını duydum.

İrkildim. "Rory!" diye seslendim, İpi bırakıp dik durarak. "Rory, buraya gelebilir misin?"

Sonra hatırladığım tek şey, üstsüz ve sanki yeni uyanmış gibi uykulu gözlerle kapının önünde durduğuydu.

Kollarını kapının iki yanına dayayıp kaşını kaldırdı ama bana ne yaptığımı sormadı. Hiç umursamadığına emindim.

"Bana yardım edebilir misin?" diye sordum avizeyi işaret ederek. "Benim için çok ağır..."

Güldüğünü duydum ve sonra dönüp baktığımda onun gittiğini gördüm, cümlemi bitirmeme bile izin vermemişti.

Pislik!

Micah ile yardım etseler bu on saniye sürerdi. Sanki bugün gidecek başka bir yeri mi vardı?

Dudaklarım düştü ve avizeyi inceleyerek anlamaya çalıştım. Sorunu çözmenin her zaman bir yolu vardı.

Başarmam gereken bir şeyi başarmanın her zaman bir yolu vardı.

Veya... Kendi kendime gülümsedim, bir ampul yandı. *Yapılması gereken bir şeyi başka birine yaptırmanın bir yolu.*

Acaba...

Alet kemerimi bıraktıktan sonra balo salonundan çıkıp mutfağa yöneldim ve hemen tereyağını, yumurtayı, şekeri ve Grand-Mère güçten çok düştüğünde bana pişirttiğinde ezberlediğim tüm diğer malzemeleri çıkardım. Evdeki kokuyu çok seviyordu ve anılarının

bir parçası olmasını istiyordu, böylece şekerli kurabiye ya da muzlu ekmek kokusunu içime çektiğimde, onunla ve annemle geçirdiğim mutlu günleri hatırlayacaktım.

Fırını ısıttıktan sonra birkaç kalıp ve bir kâse çıkardım ve malzemeleri karıştırmaya başladım, parlak çikolata cenneti elde etmek için karıştırdım; koku bana çiftçi pazarında geçirdiğim bir sabahın ardından babamın dışarıdaki yaprakları tırmıkladığı ekim aylarını hatırlattı.

Her iki kalıbı da fırına koydum, tezgâhtaki kâseden birer elma aldım ve beklerken yedim.

Mutfak ısındı, zengin bir kokuyla doldu ve midem guruldadıkça kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Bu da ne böyle?" diye Micah'nın koridorun sonunda konuştuğunu duydum nihayet.

İçin için gülümsesem de belli etmedim, zamanlayıcı çalınca fırın eldivenimle aceleyle etrafımda döndüm. Kalıplardan birini fırından çıkardım.

Soğutucu rafa koydum, ortasına bir bıçak sapladım ve tamamen piştiğinden emin olmak için çektim.

Micah içeri girdi, ardından Alex ve Rory geldi ve Micah'nın bakışları tepsiye kilitlendi; bir kedi gibi tezgâha tırmanıp seksi bir şekilde tatlıya ilerledi. Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Bu?.."

"Browni mi?" Alex onun yerine bitirdi ve bana şaşkın şaşkın baktı.

"Browni mi yaptın?" diye sordu Rory.

Omuz silkip bir çatal çıkardım ve Micah'ya uzattım ama o kalıba eğilip parmaklarıyla daldı ve sıcak tatlıyı yutmadan önce tıslad.

Rory'nin ağzı açık kaldı ve bunu istemediğini biliyordum ama istiyordu. Çatalımı elimden alıp daldırdı, ikisi de paldır küldür brownilere dalıp yuttular.

Hadi ama, yuh. Canları istediğinde yapamayacak durumda değillerdi. Malzemelerin hepsi buradaydı.

Onlar hepsini yemeden önce hızla bir parça kesip tabağa koyarken Aydın, Will ve Taylor içeri girdi, koku dikkatlerini çekmişti.

Tabağı Aydın'a verdim, kapının yanında duran Will'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Aydın memnun bir ifadeyle bana baktı ve tabağı almaya çalıştı ama ben biraz oynayarak onu geri çektim.

Güldü ve hemen eline aldı.

Will'e bir bakış attım ve arkama dönüp fırını kapattım ve tekrar içeri uzandım.

"İçlerine ceviz koymalıydın" dedi Rory.

Arkamı dönüp ona üstü cevizlerle kaplı ikinci kalıbı gösterdim.

Micah yemeyi bıraktı ve ağzını ve dişlerini kaplayan çikolatayla diğer kalıba baktı.

Uzandı ama geri çektim. "Önce avize konusunda yardıma ihtiyacım var."

Rory gözlerini kapattı ama gülümsemesini görebiliyordum çünkü ne yaptığımı tam olarak biliyordu ve ben kazanmıştım.

Cevizli brownie istiyorsa...

İç çekti. "Micah? Taylor? Rica etsem bana yardım eder misiniz?"

Omuzları düşse de Rory'yle odadan çıkıp tıpış tıpış balo salonuna gittiler.Yeni tepsiden iki dilim kestim.

"Wendy ve Kayıp Oğlanlar" diye yorum yaptı Aydın.

"Bu da seni Peter Pan mi yapıyor?" diye sordum.

Bir dilimi Alex'e diğer tabağı Will'e uzatırken Aydın kıkırdadı.

Ama Will tabağa ve kalıba vurunca ikisi de yere düştü.

Tabak kırılıp kalıp tangırdadı ve tatlı, zemine saçılınca vücudumdaki her kas gerildi.

Gözlerimi hızla ona çevirdim.

Adaya gelip bana dik dik bakıp, "Burası Varolmayan Ülke değil" dedi. "Öyle olsaydı burada olmazdın. Büyüklerin girmesine izin verilmiyor."

Midem biraz bulandı ama gözlerim çığlık atsa da gözümü kırpmadım.

Arkasını dönerek hışımla çıktı ve Alex bir an tereddüt etse de bana özür dileyen bir bakış attı ve sonunda onun peşinden gitti.

Aydın beni izledi ama kendisini dahil etme fırsatı vermedim. Arkamı dönüp kâseyi lavabodan çıkardım ve ellerimi meşgul ede-

rek malzemeleri tekrar karıştırmaya başladım çünkü dikkatimi dağıtan tek şey buydu.

Anladım. *Uymuyorsun, o yüzden rol kesmeyi bırak.*

Burada şaşırtıcı bir şey yoktu. Bu beni rahatsız etmiyordu.

Aydın bir şeyler söylemek istedi ama artık dersini test etme zamanı gelmişti. Bana kimse bela olmuyordu. Ben herkesin başına bela oluyordum. Vesaire, vesaire...

O gittikten sonra cevizli kekleri fırına koydum, bulaşıkları yıkadım ve kendime yemediğim bir sandviç yaptım çünkü Micah ve Rory içeri girdi ve kimsenin yanında olmak istemiyordum.

"Brownilerin zaman ayarı var" dedim onlara. "Bittiğinde fırını kapatıp çıkarın."

Muhtemelen neden ikinci bir parti yapmak zorunda olduğumu merak ediyorlardı ama onlar sormaya fırsat bulamadan çekip gittim.

Sadece bunu aklından çıkar.

Dün gece beni yanında istemesi bizimle ilgili değildi. Bundan zevk almak ve bunun, beni kollarına aldığından daha fazla anlam taşıması için kendime izin vermiştim.

Onunla hiç uyumlu değildim. Bunu hep biliyordum çünkü Thunder Bay, Varolmayan Ülke'ydi ve Atlılar da onun yoldaşıydı ve oynamaktan nefret ediyordum. Ben *eğlence* insanı değildim.

Ve kasabayı terk etmek beni bu durumdan kurtarmamıştı.

Balo salonuna sürüklendim, yukarıda asılı duran avizeyi, ışıklarının yandığını ve zemine yumuşak bir ışık saçtığını gördüm. Camı temizlemiş, kesiciyi tekrar çalıştırmışlardı ve ben de ayakkabılarımı fırlatıp büyük, açık alanda başımı geriye atarak döndüm.

Bir şeyler inşa etmeyi ve tasarlamayı bu yüzden seviyordum. İnsan birisinin dünyasını kendisinin yapabiliyordu. Uçmak için bir şanstı bu ve ihtiyacım olan tek şey aptalca, mutlu bir düşünceydi.

Ve bende bir tane vardı. Bunca zamandır bağlı kaldığım tek şey.

Şöminenin yanında bir plakçalar fark edince oraya yürüdüm ve altındaki sandığın içini kurcaladım, birkaç düzine plağın bir araya istiflendiğini gördüm.

Mozart'tan Bennie Goodman'a ve Eagles'a kadar her şey vardı ama bu yüzyıldan hiçbir şey yoktu. Muhtemelen bu yerde bir aile yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Bir tanesini seçip pikabın üzerine koydum ve nefret ettiğim her şeyi kucaklamaya karar verdim, buna bu aptal şarkı da dahildi. Plak dönerken iğne indi ve Jimmy Soul'un *If You Wanna Be Happy* şarkısı çalmaya başladı ve ben yedi ya da sekiz yaşlarındayken annem ile babamın mutfakta bu şarkıyla dans ettiğini hatırlayarak hemen gülümsedim.

Vücudum hareket etti ve şarkı söylerken omuzlarımı sallayıp etrafta zıpladım. Odanın etrafında döndüm, etrafımdaki hava müzikle doldu ve birkaç değerli an boyunca suçluluk duygusu ve her şey uçup gitti.

Her şeyi on altı yaşında halletmem gerektiğini düşündüğü için tam bir salaktı. Kendime bile veremediğim şeyi benden talep ettiği için tam bir salaktı. O, Aydın ve Martin hepsi diktatördü ve ben kendi sesimi hiç duyamamıştım.

Asla.

Ve bu benim hatamdı. Bunu daha yüksek sesle konuşmalıydım. Bağırmalıydım. Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyordum ama sessiz kalmam benim hatamdı.

Yetişkin değildim. Hatalıydı. Hiç büyümemiştim. Ben her zaman rüzgârda uçuşan ve mevsimlerin, kim olursa olsun gelip beni değiştirmesine ve üzerimde yürümesine izin veren ölü yaprak yığınıydım ve hiçbir şey için savaşmamıştım.

Etrafımda durmadan döndüm, iki gözüm iki çeşme ağlarken biri beni kollarına aldı ve gözlerimi açtığımda karşımdaki Micah'ydı, beni kendi etrafında döndürdü ve bacaklarımı onun beline doladı.

Alnını benimkine dayadı, ben gülmeye başladığımda yavaşça gülümsedi; saksafon, odanın içinde titreşiyordu.

"Hayatının geri kalanında mutlu olmak istiyorsan" şarkısını söylüyorduk, *"asla güzel bir kadını karın yapma..."*

Etrafında durmadan döndü ve katıla katıla gülmeye başlayıp onu kendime bastırıp sarıldım, bu sırada herkesin kapının yanında bizi izlediğini gördüm.

Müziği onlar da duymuş olmalıydılar.

Tanrım, umurumda değildi. Yumruğumu havaya savurdum, ikimiz de şarkı sözlerini tam bir aptal gibi bağırıyorduk. Kimse bana nasıl hissedeceğimi söylemeyecekti. Artık değil.

Kimse bana izin vermediğim bir şeyi hissettiremeyecekti. Kontrol bendeydi.

Ve bir maceraya hazırdım.

Bölüm 28

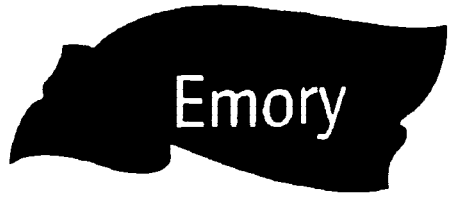

Dokuz Yıl Önce

Abim okulun önünde durdu, kaldırıma yanaştı ve arabayı *Park*'a ayarladı.

Dün gece gözümü bile kırpmamıştım ve beynimi buğulayan bir bulut olmasına rağmen henüz hiçbir şey net değildi, yorgun hissetmiyordum.

Daha çok kafam vücudumdan bir-iki metre yüksekte süzülüyordu, ayrık ve gecikmeliydi.

"Bugün gerçekten çok güzel görünüyorsun" dedi Martin.

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler."

Eteğim ve gömleğim ütülenmişti, saçlarım taranıp saç bandıyla tutturulmuştu, kravatım gevşek değildi ve geçen yıl bana aldığı hâlâ üstüme oturan pahalı lacivert ceketimi bir kez olsun giymiştim.

"Umarım işten çıktığımda seni evde bulurum."

Başımla onayladım. "Her şey için özür dilerim" dedim kısık bir sesle.

Gözlerini üzerimde hissettim ama bir süre sessiz kaldı.

Daha sonra yumuşak sesi arabayı doldurdu. "İyi geçinmek zorundayız, Emmy. Sahip olduğun tek şey benim." Daha sonra gülerek saçlarımı karıştırdı. "Yani ben iyi biriyim, değil mi? Sana bir şeyler alıyorum ve özgür olmana izin veriyorum. Seni bu okula getirdim çünkü en iyisine sahip olmanı istiyorum. Deniyorum, değil mi?"

Tekrar başımla onayladım.

"Ben de bu akşam o sevdiğin karamelli mısırdan yapacağım" dedim.

İnleyip gülümsedi. "Bir planımız var."

Arabadan indim, çantamı yanıma aldım ve park yerine gitmeden önce el sallayarak vedalaştım.

İşleri bu kadar az çabayla düzelttiğimiz pek sık olmuyordu ama dün gece eve geldikten sonra uyumaya bile çalışmadım. Tekrar zırhımı giymek ve yeni bir benlik elde etmek için duş aldım, saçlarımı yıkadım, keselenip tıraş oldum.

Odamı temizledim, mutfağı yeniden toparladım ve tarçınlı rulo çörekler yaptım ve onlar pişerken masaya oturup tüm ödevlerimi, hatta bir hafta sonra teslim edilmesi gereken *Gazap Üzümleri* çalışma rehberimi bile tamamladım.

Martin mükemmel hayatla karşılaşsın diye okul çantamı topladım, giyindim ve hatta biraz maskara bile sürdüm.

Bu durumdan kurtulamayacaktım. Ve onu öldüremezdim.

Hayatta kalmam gerekiyordu ve tıpkı dün gece Damon'a zarda bir yırtık olduğunu söylediğimde olduğu gibi, saatler geçtikçe bunun gitmeyeceğini fark ettim.

Bir şeyler kopmuştu ve yıllar boyunca yüzümdeki elinin ya da karnıma attığı yumruğunun her anısı, bir başkasının başına gelen bir rüya gibiydi.

Ben orada değildim.

Şimdi burada değildim.

Hiçbir şeyi umursayacak enerjim yoktu.

Sabah dersleri gelip geçti ve Will'in ilk dersimde olup olmadığından bile emin değildim çünkü ders ben daha başladığını fark etmeden bitmişti sanki.

Masama baktım, güreş odası kafamda oynuyordu ve kalbimde bir şey şişiyordu ama aynı zamanda onu paramparça ediyordu.

Arkadaşları olmasına mutluydum. Onu seviyorlardı ve Will hiç yalnız kalmayı hak etmiyordu.

Ama aynı zamanda benden başka birinin onu mutlu etmesi fikrinden de nefret ediyordum.

Will'i mutlu etmek inanılmaz bir duyguydu.

Her gün Koy'daki kız olabilseydim keşke ama o, sırra kadem basmıştı. Ağırlık o kıvılcımı ezmişti ve artık deneyecek enerjiyi bile toplayamıyordum.

Elle, yemek tepsisini yanıma bırakırken, "Tanrım, basketbol sezonunun başlamasına hazır değilim" dedi. "Futbolla çakışan iki hafta falan var ve başımızı kaldıramayacağız."

"Kendi adına konuş" diye mırıldandım, sıranın aşağısına ilerlerken. "Bu sabah bandoyu bıraktım."

"Ne?"

Ona bakma zahmetine bile girmeden birkaç tavuk parçası aldım.

"Büyükannem hasta" diye açıkladım usulca. "Yani hastalığı ağırlaştı. Artık evde bana ihtiyacı var."

Direktörle yüz yüze konuşma zahmetine bile girmemiştim. Ona e-posta göndermiştim; abimin derslerime ve mimari projelerime odaklanarak zamanımı daha faydalı kullanmış olacağıma katılacağından epey emindim.

Okulda –maçlarda ya da otobüste– ne kadar az kalırsam o kadar iyiydi.

Aniden, "Bugün Gabrielle'in yanına oturacağım" dedi. "Bir... proje hakkında konuşmalıyız."

Tepsisini aldı ve yanımdan geçip kasiyere yürüdü; ben ne baktım ne de yanıt verdim.

Sahip olabileceğim tek arkadaşım...

Umurumda değildi.

Parayı ödedim, odanın köşesindeki masanın boş bir bölümüne yürüdüm ve kulaklığımı takıp cebimde sakladığım iPod'dan biraz müzik açarak oturdum.

Bir anlığına gözlerimi kaldırdım ve ânında Damon'la gözlerimiz buluştu. Yirmi metre uzakta, arkadaşlarıyla dolu yuvarlak bir masada oturuyordu. Etrafında kaos sürüyordu ama o, fırtınanın gözü gibi hareketsiz ve sakindi; dün geceden kalma gözyaşları ve öfke neredeyse hiç yaşanmamış gibiydi.

Vicdan azabının beni yiyip bitirmesini bekliyordum ama olmadı. Endişem hâlâ yerli yerindeydi ama artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve dün geceye dönebilseydim farklı bir şey yapacağımdan emin değildim. Kaybedeceği çok şey vardı ve özensizdi. Muhtemelen her yerinde Damon'ın varlığına dair kanıtlar vardı.

Her nasılsa, umursamazlığı yüzünden her zamankinden daha fazla kontrolün elimde olduğunu hissettim.

Gözlerimi devirerek sütümü ve ranch sosumu açtım, kulaklarımda *Army of Me* çalarken yemeye başladım ama sonra etrafımdaki hava titreşmeye başladı ve kulaklarımda farklı bir uğultu duydum.

Kulaklıklarımı çıkarıp bakınca Will'i yemek masasının üstünde gördüm.

80'li ya da 90'lı yılların pop şarkılarıyla dans etmeye başladığında arkadaşları oturmuş ya da ayakta durmuş ona bakıyor ve gülüyordu, okul ceketini çıkarırken gömleği ve kravatı enfes bir şekilde üzerinde duruyordu.

Bir gün takım elbiseyle harika görünecekti.

Öğrenciler *vuhuuu* der ve ulurken masadan atladı, odanın içinde dolaştı.

İçimden güldüm, yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Kickboxer'daki Jean-Claude Van Damme'a benziyordu.

Daha fazla takılırsan belki anlarsın.

Gülümsemem yavaş yavaş azaldı ama gözlerimi ondan alamadım. Bu benim içindi.

Onun dansını izledim ve yüzündeki gülümsemeye bayıldım, iğneler boğazıma battı.

Bakışlarımı tekrar Damon'a çevirdim, onun artık bana bakmadığını gördüm. Başı dönüktü ve gözleri başka bir masaya sabitlen-

mişti. Bakışlarını takip ettim, Winter Ashby ve Erika Fane'in başka çocuklarla çevrili bir şekilde oturup yemek yediğini gördüm.

Dün gece o motosiklette o kızla ne yapıyordu? Çoğu insanın asla yapamadığı şekilde bağ kurmuş olabilirdik ama ben de aptal değildim. Damon herkesle yatıyor, istismar ediyor, kullanıyordu ve avlamadığı kimse ve hiçbir şey yoktu. Ona olan ilgisinin ne olduğunu bilmiyordum ama bunun onu inciteceğinden epey emindim.

"Aşağı in!" diye birisi bağırdı.

Bakışlarımı Winter'dan Will'e çevirdim ve Kincaid'in ona bağırdığını gördüm. Hoparlörlerden gelen müzik kesildi ve o gülümseyip başka bir masadan aşağı atlarken herkes güldü.

Son on iki saattir kafamın içinde olan bulut biraz hafiflemeye başladı ve bir an için onu özledim.

Bundan sonra büyük bir jest yapsam hoşuna gitmez miydi? Bu gece gizlice odasına girsem? Her öğleden sonra havuzda takılıp onun gelmesini mi beklesem?

Onu arasam?

Erika Fane, Winter Ashby'yi yemekhaneden dışarı çıkardı; ikisi de çıkmadan önce tepsilerini boşalttı ve Damon da onları izliyordu. Gözlerimi Will'den ayırıp kulaklığımı tekrar taktım ve yemek yemeye çalıştım.

Yemeğimi yerken müziği zar zor duyabiliyordum, üzerimde hissettiğim gözleri ve masasından gelen kahkaha seslerini görmezden geldim.

Oda boşalmaya başladı, öğrenciler bir sonraki sınıfa gitmeye hazırlanıyorlardı ama tam o sırada yangın alarmı kulaklarımda çınladı ve yemekhaneyi kargaşa doldurdu.

Kulaklığımı çıkardım, duvardaki alarmın gürültülü çığlığı ve yanıp sönen ışıkları sağır ediciydi. Ben de irkilip oturduğum yerden kalktım.

"Herkes tek sıra olsun!" diye bağırdı bir öğretmen ve etrafıma baktım, Will ve bazı arkadaşlarının çoktan kapıdan çıktığını gördüm.

Neler oluyordu? Yangın mı?

Yürürken bana bakıp gözlerimle buluştu ama ben bakışlarımı başka tarafa çevirip masanın etrafından dolaşmaya başladım.

Tepsimi bırakarak sıraya koştum; bir öğretmen bizi dışarı çıkarırken diğerleri de herkesin orada olduğundan emin olmak için arkadan geliyordu. Yemekhane öğrencilerle doluydu, öğretmenler sakin ve sessiz olmamız için bağırırken herkes binadan çıkmaya çalışıyordu.

"Koşmayın!" diye biri bize bağırdı.

Bir diğeri: "Buraya geri dönün. Tuvalete gitmiyorsunuz."

Dışarı çıktık, öğrenciler otoparkın en uzak köşesine sürüklenip beklerken içerideki siren tekrar tekrar havayı deldi.

Etrafıma bakınca Will'in ağaç ve çiçek yatağının sıralandığı tuğlaların üstünde oturduğunu, dirseklerini dizlerine dayadığını ve bana baktığını gördüm.

Victoria Radcliffe ve Maisie Vos her iki tarafında oturuyorlardı; Tori bir kolunu onun omzuna atmış, başka biriyle sohbet ederken yüz dolarlık tırnak bakımını gösteriyordu.

Will orada öylece oturdu ve ben de ayaklarımın üstünde kıpırdanıp ona sırtımı döndüm ve kollarımı göğsümde çaprazladım.

"Damon Torrance nerede?" diye birisinin sorduğunu duydum.

Başımı kaldırdığımda dekanın kalabalığın arasında yürüdüğünü gördüm.

"Az önce yemekhanedeydi. Nereye gittiğini gören var mı?"

Kalabalığı taradım, iki sarı saç aradım ve sonunda Erika'yı tek başına ve çılgınlar gibi bir öğretmenle konuşurken gördüm.

"Winter Ashby de kayıp" diye seslendim.

Kincaid bana baktı, sonra kalabalığı inceledi. Dudaklarını büzerek okula ilerledi.

"Neden geçirdiği kesin olarak güzel zamanı mahvediyorsun Emory?"

Omzumun üzerinden baktığımda Maisie'nin pis pis sırıttığını gördüm.

Küçük gruptaki herkes bana bakıyordu.

"On dört yaşında" dedim.

Bariz değildi sanki.

Ama o sadece güldü. "Neden çekip gitmiyorsun?"

Bakışlarım Will'e düştü, tüm vücuduma sıcaklık yayıldı. Orada öylece oturdu ve gözlerinde belli etmediği kendinden memnun bir gülümsemeyle bana baktı. Bir kez bile gözünü kırpmadı.

Onların küçümsemesi bir tekme gibiydi ve bu okulda geçirdiğim iki yılı aşkın süre boyunca hiç bu kadar dışlanmış hissetmemiştim çünkü onlara nasıl göründüğümü umursamıyordum ama Will'e nasıl göründüğümü önemsiyordum.

Arkama dönüp yürüdüm, kafamdaki bulut yeniden yoğunlaştı, ta ki onu istemenin acısı, onu reddetmenin acısının bağımlılığına dönüşene kadar.

O andan itibaren her gün büyüyerek beni besledi.

Kendimi, sevdiğim ve kendim için istediğim her şeyi yok etmek, üzerinde kontrolüm olan tek şey haline geldi.

Onu sınıfta görmezden gelebilirdim. Ona bakmadan koridorda yanından geçebilirdim. O yokmuş gibi davranabilirdim.

Benim her şeyin üstünde olduğumu ve onların hiçbir şey olmadığını varsayabilirdim.

Hepsini yaptım.

Zaman geçti, mevsimler değişti, o üniversiteye gitti ve bir yıl sonra ben de gittim.

O zamanlar bilmediğim, bunun birbirimize vereceğimiz zararın başlangıcı olduğuydu.

Bölüm 29

Will

Günümüz

Micah onu ayaklarının üstüne bırakıp ellerini tuttu ve etrafında döndürdü, sonra da kendine çekip yakın tuttu. Dans edip güldüler, göğsüm şişti, birdenbire kendimi çok fazla hissettim, kollarım bir ton gibi geldi.

Onu izlerken kendi kendime gülümsemeden edemedim. Hepimiz müziği duymuş, teker teker balo salonuna ilerlemiştik.

Micah karşı koyamadı, hemen gidip onu kollarına aldı ve o zamana kadar yüzündeki gözyaşlarını görmedim.

Yine de hızla gülümsüyordu ve bu çok yürek parçalayıcıydı çünkü onu ağlattığımı biliyordum. Kendime onun acı çekmeyi hak ettiğini ne kadar söylesem de bu benim doğam değildi.

Ben de ikinci bir şans olmasaydı kaybolurdum. Bir hikâyenin her zaman iki tarafı vardı ve her şey sadece bir bakış açısı meselesiydi.

Ama bizi hapse gönderenin o olduğunu öğrenmek neredeyse rahatlatıcıydı. Sonunda bana ondan nefret etme izni vermiş ve sadece beni reddettiği için ona kızmamı engellemişti.

Micah onu dışarı savurdu, o da kendi etrafında dönerek parmak uçlarına bastı ve ikisi de Patates Püresi dansı ya da aynı derecede aptalca bir dans ettiler ve ben daha da keyifle gülümsedim. Birkaç dakikalığına Karakilise'de değildik. Arkadaştık, takılıyorduk ve güzel vakit geçiriyorduk.

Ve birden evimi çok özledim.

"Onun yanına git" diye ısrar etti bana Alex.

Taylor, Aydın ve Rory geride kaldılar, yüzlerinden eğlendikleri okunuyordu ve bir parçam aralarına girmek istedi. Onu böyle görmek bambaşka bir dünya gibiydi.

Ancak yılların hayal kırıklığı ve şüphesi beni olduğum yerde tuttu.

"Ah, ah!" diye bağırdı Emmy aniden.

Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda tökezlediğini gördüm, Micah yaklaşıp onu kendisine çekerek sabit tuttu.

Bacağını yerden kaldırıp tısladı ve ayağının altından kan aktığını gördüm.

Bir adım attım ama sonra Aydın daldı, dans pistinin ortasına ilerledi ve ben de durup onu izledim.

"Uf" diye homurdandı ama sonra kıkırdayarak yere baktı. "Kahretsin, cam."

Aydın, Micah'ya baktı. "Temizlediğini söylediğini sanıyordum."

"Temizledim" diye telaşla açıkladı.

Aydın, Emmy'yi kollarına aldı, topuğundan birkaç damla kan damladı ve onu kollarında görünce kanım o kadar ısındı ki midem bulandı.

Kahretsin. Eğer kafam Emmy ile ilgili tek bir duyguya odaklansaydı, bu harika olurdu. *Ondan nefret ediyorum ama o benim. Git ama onunla gitme!*

Onu yanımızdan taşıyarak götürdü ve ben Aydın'ın boynuna kilitlenmiş ellerine odaklandım. Hepimiz kapının yanında oyalanırken onu merdivenlerden yukarı çıkarıp odasına götürdü ve yatağa oturttu.

Onu mutfağa götürebilirdi. Orada da ilkyardım çantası vardı.

Emmy ayağını kaldırıp dizine koydu, muhtemelen halıya kanın bulaşmasını engellemeye çalışıyordu ama Aydın onun önünde diz çöktü ve altına bir bez tutarak ayağını aldı.

"Sorun değil" dedi, bacağını çekip kumaşı kendisi tutmaya çalışırken.

Bırakmıyordu.

Ayağı kaldırıp yarayı inceledi ve her saniye daha da sinirlendim. Bir cam parçasına basmıştı. Emmy mimardı. *Kesiklerden nasibine düşeni aldı şerefsiz.*

Aydın başını kaldırıp çocuklara çenesini salladı. "Kilerde bir şişe var" dedi onlara. "Gidip eğlenin."

"Kahretsin, evet" dedi Taylor, odadan dışarı süzülürken.

Rory, Micah'nın karnına tokat attı. "Havuz Partisi."

Bir kahkaha attı ve hepsi merdivenlerden aşağı inip Alex ve beni, Aydın ve Emory ile bırakarak gittiler.

Merdivenlerden aşağı kaybolurken çocuklara baktım, içimde bir batma hissi vardı. Bir saat sonra sarhoş olacaklardı.

Aydın onların sarhoş olmasını istiyordu.

Yaklaştım, onu ve Emmy'yi izledim; kendimi durduramayacağım gerçeğine kendimi hazırladım.

"Bir şişe istiyorum" diye şaka yaptı Aydın'a.

Ona baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözlerini ondan ayırmadan komodinin üzerindeki dolaba uzanıp başka bir kap ve bir bardak çıkarıp ikisini de lambanın yanına koydu.

Aydın burbonu açıp iki parmak kadar dökerken Emmy sırıttı.

"Al bakalım." Ona verdi.

Kehribar renkli sıvının kokusunu durduğum yerden alabiliyordum, dikkatimi ayağına çevirdiğinde ağzım yüzüm kurudu.

Alex kapının yanında kaldı ve ben de Em'i de alıp kızları dışarı çıkarmak istedim ama Aydın için planlarım vardı ve şu anda sonraki adıma geçmeye hazır değildim.

Her ne kadar bu karar gittikçe kontrolümden çıkıyormuş gibi görünse de.

Emmy bardağı kucağına alıp ona baktı. "Abim bir keresinde bununla çok sarhoş olmuştu" dedi. "Tadının nasıl olduğunu dün gibi hatırlıyorum."

Aydın antibakteriyel mendilin paketini dişleriyle yırttı, ayağındaki kanı temizlemeden önce gözlerini ona dikti.

"Benden neden bu kadar nefret ettiğini asla anlayamazdım" diye devam etti. "Mesela öfkenin kaynağı ne falan. Anlatabildim mi? İyi ebeveynlerimiz vardı. Bizi istismar etmediler. Zorbalığa uğramadı." Susup bardağa baktı. "Ama o her zaman böyleydi. Hatırlayabildiğim kadarıyla her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. Saçlarımın. Kıyafetlerimin." Anılar gözlerinin önünde canlanırken daha ağır nefes almaya başladı. "Bir şeyler her zaman yerli yerinde değildi ve asla memnun olmuyordu. Yaptığım her şey yanlıştı."

Susunca odadaki diğerlerini unuttum, onun kirli, buruşuk manşetlerini ve hep yüzüne düşen saçlarını hatırladım.

"Ben de konuşmayı bıraktım" diye hafifçe fısıldadı. "Öfke patlamaları daha da kötüleşti ve ardından bağırışlar başladı. Bulaşık makinesini boşaltmayı unuttuğum ya da banyo aynasında leke olduğu için beni gece yarısında uyandırırdı." Gözlerindeki bakış artık burada değilmiş gibi dalgınlaştı. "Bir gece akşam yemeğinde pantolonuma işedim" dedi. "On beş yaşındaydım."

Kaşlarımı çattım, her gün okuldan sonra o eve gitmeyi hayal ettim.

Aydın ayağını bandajlarken bize, "Hasta olduğunu ve hiçbir şeyin yeterince iyi olmayacağını fark ettim" dedi ve "bu yüzden denemeyi bıraktım. Elbiselerim buruşmuş, saçlarım dağınıktı, zaten bana vuracaksa o zaman..." Aydın'ın gözlerine baktı. "O zaman sikerler."

Aydın'ın onu izlemesini izledim, bacağını tutarken aralarındaki mesafe kayboldu ama ikisi de hareket etmedi.

"Onu neredeyse hiç sarhoş görmedim" dedi bize, "ama bir gece, elinde bu şişenin dörtte biriyle bayılıp kaldı. Kalanı su şişesine boşalttım ve okula götürdüm."

Kıkırdadı ama o günü hatırlayınca gözlerinden hüzünlü bir bakış geçti. Ne zamandı? O gün onunla konuşmuş muydum? Onunla uğraşmış mıydım? Nazik davranmış mıydım?

"Hepsini içtiğini sandı. Hiç öğrenmedi." Devam etmeden önce durakladı. "Sadece bir seferlikti ama güzel bir gündü. Hiçbir şey hissetmedim. Kırık kaburgayı bile."

Kaşlarımı çattım, Emory Scott'ın matematik dersinde burbon içmesini ya da yemekhanede tökezlediğini saklamasının ne kadar kolay olduğunu düşündüm, hiç kimse ona dikkat etmezdi.

O gün burbona havadan daha çok ihtiyacı vardı, bunu anlayabiliyordum.

Tanrım, anlıyordum.

Gülümseyip kahkaha atardınız; üstelik başınız ve içindeki her şey daha hafif geldiği, sarhoş veya kafanız güzel olduğu için değil, bu bir tatil gibi geldiği için. Aynı insanlardan, aynı yerlerden, aynı işten uzakta olduğunuzda... bunları düşünmezdiniz. Sizi endişelendiren, kaygılandıran, dünyanızı küçük ve sığ tutan her şeyden, sizden bir parça almak isteyen herkesten bir kopuştu ve kafanız iyi olduğunda da bu böyleydi. Bunun hiçbir önemi yoktu. Aniden ön verandanızdan Machu Picchu'yu görürdünüz ve şehirden ayrılmanıza bile gerek kalmazdı.

Sarhoş oldu ve abisini yeniden sevdi.

Onu benden daha güçlü kılan, bunu yalnızca bir kez yapmasıydı.

Bardağı dudaklarına götürürken gözlerini kapattı ve yüzündeki özlemden, yine kaçmakta olduğunu fark ettim. Hemen öne atılıp bardağı yakaladım, bir kenara fırlatırken sıvı elime aktı.

Duvara çarpan cam kırıldı.

Yapma. Tepeden ona baktım.

Onun kendine bunu yaptığını görmektense ellerimi yemeyi tercih ederdim. Eğer gerçek kimliği buysa onun eski halime dönüşmesini görmektense bunu tercih ederdim: Gülümsemek için her gün kendine zarar vermek zorunda kalan biri.

"Temizle" diye emir verdi Aydın.

Ama hareketsiz kaldım. Emmy ile ne yapmak istediğimi henüz bilmiyordum ama aralarında her ne büyüyorsa burada bitecekti. Kendi özünü Aydın Kadir'in yanında bulmayacaktı. Benimle geliyordu.

"O zaman seni kurtarmadı" dedi ona Aydın. "Şimdi de seni kurtaramayacak."

O Emmy'yi, Emmy de beni izledi ve dün gece yatağında beni sevdiğini söylediğinde bana gerçeği söylediğini bilsem de

Emmy'nin meşe olduğunu da biliyordum. Kökleri sağlamdı ve aşk, günü kurtarmazdı.

"Ben seni kurtaracak mıyım?" diye sordu Aydın ona.

"Kimsenin beni kurtarmasına gerek yok." Bakışlarını üzerimde tuttu. "Ben hallederim."

"Öyle de yapıyorsun." Aydın işini bitirip ayağı tekrar zemine koydu ve sonra ellerini temizleyerek ayağa kalktı. "Neredeyse görebiliyorum, ya siz?" diye sordu Alex ile bana bakarken. "Onları beraber? Birlikte ne kadar güzel göründüklerini? Binlerce kez yaptığı gibi ona girip çıktığını ve bunu yaparken gözlerinin içine baktığını?"

Gerildim.

"Onunla yalnız kaldığı, içine girdiği, boşaldığı ve seni unuttuğu onca seferi" dedi Emmy'ye. "Görebiliyorsun, değil mi?"

Seni orospu çocuğu.

"Ama umurumuzda değil" diye devam etti. "Değil mi? İlk dert belirtisinde Alex'in yatağına geri dönmesi umurumuzda değil."

Çenemi sıkarken antibakteriyel mendilin kokusu burun deliklerimi yaktı. Beynim alev almıştı. Artık istediğimi sadece almaya başvurmadan nasıl elde edeceğimi bilmiyordum.

"Devam et" dedi Aydın bana, gözleri arkamdaki Alex'e kaydı. "Al onu. İkinizin arası nasıldı görmek istiyorum. Kendisine yapmana izin verdiği her şeyi, işte bu kadar kolayca unutup yoluna devam ediyor." Sonra Em'i işaret etti. "Biz izleyeceğiz."

Ama harekete geçmeden önce beni yakaladı ve yatağa itti. Düştüm, Emmy inleyerek şilteden fırladı ve Aydın üzerime binip dizini karnıma bastırdı. Bir eliyle boynumu tutup diğer elinin tersiyle tokat attığında hırladım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, ağrı çenemden yüzümün yan tarafına ilerliyordu ama bir süre sonra daha fazlasını beklemeye hazır bir halde başımı yavaşça ona çevirdim.

Hadi ama.

Gözleri ateş saçarak eğildi, nefesi dudaklarımı ısıttı. "Benim" diye nefes verdi. "Hepiniz benimsiniz. Gitmeyeceksin. Onlar da

ayrılmayacak. Ve senin küçük serseri tayfan geldiğinde onları ölü geyik gibi ayak bileklerinden mahzene asacağım."

Beni yataktan kaldırdı ve o içeri girmeden önce tökezledim; karnıma yumruk atıp beni yere indirdi.

"Will..." Alex öne çıktı.

Ama elimi kaldırdım. "Geride dur" dedim ona. "Yaklaşma."

Birkaç saniye sürdü ama tekrar ayağa kalktım ve onunla yüz yüze geldim, dayak yerdim ama yerde kalmayı kabul etmiyordum. *Takım oyuncusu olabilirim ama güçlüyüm.*

Bana yürüdü ve karnıma bir aparkat daha vurdu. Safra boğazıma yükseldi. Tekrar öne eğildim, nefes nefeseydim ve başım dönüyordu.

"Ben olmak için gerekene sahip değilsin" diye homurdandı tepemde dikilerek.

Emmy'nin "Will" diye seslendiğini duydum.

Ve sonra Alex'in. "Ne yapıyorsun sen?" diye hırladı. "Bir şey yap!"

"Yapamaz" dedi Aydın. "Çünkü liderlik edemiyor. Tüm olabileceği bu. Görmüyor musun?"

Doğrulduğumda Alex'e baktığını gördüm.

"Görmüyor musun?" diye tekrar Alex'e bağırdı.

Aydın yumruklayıp tekmeledi ve ateş vücudumu delip geçerken gözlerim yaşardı. Beni yere düşürdü ve yerde yuvarlanırken boğazıma yumruk attı. Karşı hamle yapmadım. Henüz değil.

Henüz değil.

Ama korkup sinmedim de. Tek yol buydu. Onun gibi adamların gücü hissetmeye ihtiyacı vardı ama Micah gibi yalvarırsam bana saygı duymazdı.

Bana ihtiyacı vardı.

Bir gün ben olmadan ayakkabılarını bile bağlayamayacaktı.

Burnumdan kan damlıyordu ve kaburgalarım ağrıyordu. Tepemize gelen kızları zar zor fark ettim, bizi birbirimizden ayırmaya çalışıyorlardı ama yuvarlanıp onları geri gitmeye zorladık. Dirseklerimi kilitleyerek çenesini tuttum ve onu kendimden uzaklaştır-

dım. Alnımdan ter boşandı ve sertçe nefes aldım; kazara elmacık kemiğinde bıraktığım çizik kırmızı ve pürüzlüydü.

"Beni eğlendir" dedi. "Bırak izleyeyim, bırak kızın da izlesin, böylece ayrı olduğunuz zamanlarda onu ne kadar özlediğini tam olarak bilsin."

"Onu özledim" diye fısıldadım sadece ona. "Bir dizi büyüleyici yerde, günde birkaç kez."

Gözleri parladı ve hırladı. "Sikerim seni!"

Acıya rağmen gülmeye başladım çünkü kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

Buydu işte. Bir nedenden dolayı kıskanıyordu ve nedenini bilmiyordum ama tüm olay bundan ibaretti. Beni falan mı istiyordu? Belki Alex'i?

"Hadi!" diye bağırdım. "Bana bir daha vur!"

Kontrolünü kaybet. Lanet olasıca, kaybet artık çünkü zamanı geldi.

Yumruğunu geri çekti ve ben de kendimi hazırladım ama sonra bir şey onun ensesine indi.

Aniden sarsıldı, gözleri acıyla kısıldı ve sonra düştü. Başımı kaldırınca elinde bir lambayla orada duran Alex'i gördüm.

Aydın ona döndü ve gözlerini kilitlerken dişlerinin arasından tısladı. "Başladığını bitirmeye hazır olsan iyi..."

Lambayı savurup ona kafa attı ve Aydın ağzından kan akarken geriye düştü. Yüzünü tuttu.

"Alex..." diyerek iç çektim.

Kahretsin.

Ama sonrasında tek bildiğim lambanın burnuma da çarpması ve kafamda yakıcı bir ağrının oluşmasıydı. Kızlar çalışırken ben de Aydın'ın yanına düştüm.

Yaşlı gözlerimi açamadım bile ama içlerinden birinin kemerimi çıkardığını hissettim ve duvara çekildiğimde bizi hareket ettirmeye çalıştıklarını bir anlığına gördüm.

Kendime geldiğimde ve gözlerimi açabildiğimde kollarım sabitlenmişti ve hareket edemiyordum.

Başımı kaldırdığımda sağ bileğim Aydın'ın kravatlarından biriyle koşu bandına, diğer bileğim de kemerle onun bileğine bağ-

lanmıştı. Aydın'a baktığımda sol elinin kemeriyle perdeleri tutan kancaya bağlı olduğunu gördüm.

Kızlara dik dik bakıp hırladım, kollarımı çekiştirip homurdandım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Bu da ne lanet olası!.."

Odanın içinde dolaşıp bir şeyler yapıp bizi görmezden geldiler; ben de bana bakmayan Em'i izledim. Burada kontrolden çıkan ben değildim.

"Hey!" dedi Micah; Rory, Taylor ve o hep birlikte kapıya geldiklerinde. "Burada ne oluyor?

Ama Emmy hışımla kapıyı tekmeleyerek kapattı ve altına bir sandalye geçirdi.

"Saçmalamayın!" diye bağırdım.

Ama Aydın başını sallayarak sadece güldü. Onların bir tehdit olduğunu hissetmiyordu.

Emmy kendine bir bardak daha burbon doldurdu ve tişörtünü çıkarıp Rory'nin kesik şortu ve sutyeniyle kaldı.

Omzunun üzerinden arkasına bakmaya çalışınca sırtında kırmızı bir noktanın oluştuğunu gördüm. Kavga sırasında yaralanmış mıydı? Üstümüzde olduklarını bir anlığına hatırladım ama düştüğünü bilmiyordum.

Alex hasarı incelerken içkisinden bir yudum aldı.

"İyiyim" diye güvence verdi Em ona.

Alex arkasını döndü, gözlerinde ateş vardı ve bizi öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. "Bunların hiçbiri doğru değil!"

Yüzündeki teri sildi ve banyoya girip musluğu açarken Emory alkolü fondip yapıp kendine bir şat daha doldurdu. Orada sessizce durdu ve ben altı yüz kiloluk koşu bandını gerçekten kendimi kurtarabilecekmişim gibi çekiştirmeye devam ettim. Buradaki planları nelerdi? Ne yapacaklardı? Kontrolü ele mi geçireceklerdi? Diğerlerini saflarına mı çekeceklerdi?

Emory gözlüklerinin ardından bize –ya da bana– baktı ve bir an tereddüt ettikten sonra bardağını getirip halıda ona ulaşamayacağımız kadar uzak bir noktaya oturdu.

Gözlerine kilitlendim.

"Beni deplasman maçından sonra eve bıraktığında" dedi, "ve Koy'da durduğumuzda, o gece aklımda bir düşünce vardı."

O gece yaptığı tek şey düşünmekti. Her şeyi fazla fazla düşünüyordu.

"Bir yanım sana direndi çünkü seni korkunç hayatıma sokmak istemiyordum" dedi bana. "Utandım, öfkeyle doluydum ve umudum yoktu. Sana hiçbir şey veremezdim."

Çenemi kaldırıp sessiz kaldım.

"Ama bir parçam da sana direndi çünkü bir istismarı diğeriyle takas etmekten korkuyordum" diye açıkladı. "Beni ikna ediyor, zorluyor, sana söylediğimde beni yalnız bırakmıyordun... Beni korkutmaya çalışmıştın."

Onu incelerken gözüm seyirdi. Ben istismarcı değildim. Biraz şımarık ve ukalaydım ama onu asla incitmek istememiştim.

Bir yudum alıp gözlerini indirdi. "Bu düşünce geldiği kadar çabuk zihnimi terk etti" diye ekledi, "çünkü seni istiyordum ve içten içe senin umuduna fena tutunmuştum. Buna ihtiyacım vardı." Bakışlarını tekrar kaldırdı. "Ama şimdi haklı olup olmadığımı merak ediyorum. İşte yine morluklarla kaplanmış haldeyim. Belki senin dünyan da benimki kadar kötüdür."

Başımı salladım ama dile getirmek istediğim her itiraz boğazımda kaybolup gitti.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Aydın sanki Alex odada değilmiş gibi. Daha sonra daha sert bir şekilde: "Eee? Ne istiyorsun?" diye tekrarladı.

Alex de arkasına çöküp omzunun üzerinden baktı ve iki kadın orada oturup bize meydan okudu.

"Beni buraya kim koydu?" diye sordu Emmy. "Burada seninle olmam gerektiğini kim düşündü? Belki Damon? Michael?"

"Belki de senden nefret eden biridir?" diye karşılık verdim. "Abin?"

Tereddüt etti. "Neden şimdi?"

Homurdanıp kendimi yukarı ittirdim ve üstdudağımdan damlayan kanı omzumla sildim. "Sanırım nedenini biliyorsun."

Aramızda bir bakış geçti çünkü neden bahsettiğimi biliyordu. Abisinin yarım kalmış işiydi. Yıllar önce beni ve arkadaşlarımı hapse göndermek için ne planladıklarını bilen tek kişi oydu.

"Burasının maliyeti büyük" diye itiraz etti.

"Yeni karısında çok var."

Öyle mi? Onunla hiç tanışmamıştım.

Ama ben karşılık verdim: "Gerçekten bir tehdit olduğumu düşünseydi parayı biriktirir ve beni öldürürdü."

"Yapar mıydı?" diye karşılık verdim. "Kafasında seni sevdiğini düşündüğünden eminim. Humbert Humbert gibi." Sonra omuz silktim. "Belki de sana bir ders vermek istiyordur. Acı çekmeni sağlamak.

Şaşırtıcı da olsa bakışları bir anlığına keyiflendi. "Çünkü beni çok seviyor, değil mi?"

Tipik bir istismarcı. Tıpkı Damon'ın annesinin ondan asla nefret etmediği gibi abisi de ondan asla nefret etmemişti. Tıpkı mirasını çalar, ailesini kaçırır ve evini yakarken hiçbirimiz Rika'dan nefret etmediğimiz gibi. Hastalıklı zihin yalnızca kendi niyetini görürdü ve yaptığı her şey, yaptığımız her şey, sonucu haklı çıkarıyordu.

Olmak istediğimiz kişiye giden yol en iyi ihtimalle dolambaçlıydı. Her şey gerekçeliydi çünkü her birimiz hikâyemizin kurbanıyızdır.

"Sevdiklerimizden daha fazla acı çektirdiğimiz kimse yok" diye araya girdi Aydın.

Kolu benimkinin üstündeydi, kıvranarak kurtulmaya çalışırken yumruklarımız birbirine sürtüyordu ama ben Emmy'ye ve onun zeytin rengi memeleri ile kaslı karnı arasındaki vadiye baktım ve tenini neredeyse ellerimde hissedebiliyordum.

Çok yakındı. *Hâlâ bana sarılmak istiyor musun?* Kasıklarımdaki şişliği rahatlatmaya çalışarak uzun ve sert bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım.

"Buraya girmek için ne yaptığımı bilmek ister misin?" diye sordu Aydın ona. "Ne kadar berbat bir şey yaptığımı?"

Emmy onu izledi ve serin havaya rağmen boynumu ve göğsümü hafif bir ter tabakası kapladı.

"Evlenmeyi... reddettim" diye yanıtladı. "Bu kadar."

Alex'in gözleri düştü ve başka bir yerde olmak istiyormuş gibi göründü.

"İstediğim zaman dışarı çıkabilirim" diye devam etti Aydın. "Kabul ettiğim anda."

Aslında bunu bilmiyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Buraya gelmeden önce Aydın'ı tanıyordum. Sık sık Meridian City'ye gelirdi ve hiç tanışmamış olmamıza rağmen sık sık aynı kulüplerde ve partilerde bulunurduk.

"Birini öldürdüğümü mü sandın?" diye Emory'yle dalga geçti. "Kız kardeşimi becerdiğimi belki?"

Belki içimizde en az suçla buraya gönderilmiş olandı ama en fazlasını yapabilecek kapasiteye sahip olan da Aydın'dı çünkü insanları neredeyse onlarla tanışır tanışmaz tanırdı. Aynı şey Rory, Micah ve Taylor'ın başına da gelmişti. Ben bile burada gereğinden fazla kalmıştım çünkü hamle yapması zor biriydi.

"Gelecekteki eşim çok güzel, akıllı, doğru aileden geliyor" dedi. "Hayatımı bunun üzerine inşa etmek için özenle seçilmiş, mükemmel eş ve anne. Ve ben de tamamen bu görüşteydim... ta ki bir geceye kadar."

"Sanatçı..." dedi Emmy.

Gözlerimi kaldırıp ikisine baktım ve başıyla onayladığını gördüm.

Sanatçı mı? Bu konuda nasıl herhangi bir şey bilebiliyordu ki?

"Ne yaptı?" diye sordu Em.

Kadınlara bakan gözlerini takip ettim; hem Emmy hem de Alex o kadar güzel görünüyorlardı ki ailemin evindeki eski odamda, sabah güneşinin ısıttığı çarşaflara gömülmüş gibi hissettiğime yemin edebilirdim.

"Bu" diye yanıtladı.

Alex'in çenesi Emmy'nin omzuna yaslanmıştı ve parmaklarını onun çıplak beline koymuş okşuyordu.

"Bu mu?" diye sataştı Alex.

Boynumdaki nabzım daha hızlı atarken Aydın ve Alex gözlerini kırpmadan birbirlerine baktı.

Sanki trans halindeymiş gibi, "Onu bilgisayar ekranından izledim" dedi "ve tenim yanlarak hayatım boyunca hissetmeye alıştığım tüm baskıyı serbest bırakmıştı." Her saniye göğsü daha hızlı inip kalkıyordu. "Ve nihayet nefes alabildim, renkleri falan görebildim. Sıcak hissettim ve dünya birdenbire çok farklı göründü çünkü..."

Alex elini Emmy'nin karnına uzatıp ona yumuşak ve nazikçe dokunduğunda yutkundu. Em donup kaldı ama bir süre sonra rahatlayarak Alex'i içeri davet etti.

"Çünkü hiçbir bıçak bu kadar güzel bir şey kadar derin kesemez" diye fısıldadı.

Kesikler... Gözlerimi omzuna yaptığım dövmeye çevirdim. Pençe izleri sonsuza dek derisine kazınmıştı.

"Ah o gözleri." Alex'e korku ve çaresizlikle baktı. Hatıra acıtıyordu sanki. "Bana bakışı diğer her şeyi yok etti, ekrandan uzanıp ona dokunabileceğime yemin edebilirdim. Neyi kaybettiğim, neyi riske attığım umurumda değildi" dedi, "ona sahip olmalıydım."

Emmy'ye baktım, onun ne kadar inatçı olduğunu düşündüğümü hatırladım ama aslında mantıklıydı ve bu yüzden ona kızıyordum. İki farklı dünyanın parçasıydık, arkadaşlarım onu zorlardı, ben dışa dönüktüm ve insanların yanında olmayı severdim, o ise yalnız kalmayı tercih ederdi. Biz çok farklıydık.

Ama bu anlar sinemada onu kollarıma aldığım anlar gibi, zaten bildiklerimi doğruluyordu.

Buna değerdi.

"Ama nihayet ona sahip çıkacak cesareti bulduğumda o bensiz hayatta kalmayı başarmıştı" diye açıkladı Aydın. "Canımı yaktı. Zihnimde kendimi paramparça ediyor, aklımı kaçırıyordum ve o... herkesin benim olan bir şeyden bir parça almasına izin vermişti. Ben bir hatıraydım. Önemli değildim."

"Ve o bu yüzden bir orospuydu" dedi Alex.

Alex, Emmy'nin sutyeninin askılarından indirirken gözlerine kilitlendi ve Emmy karnı inip kalkarken onu durdurmadı.

Ancak Aydın, "Hayır" cevabını verdi. Emmy'nin diğer askısı da inerken ve Alex'in elleri onun vücudunda gezinirken kızlara baktı.

"Kitabına göre oynuyor, yapması gerekeni yapıyor ve dürüst yaşıyor. Başı dik, alnı açık." Sesi güçlendi. "Sadık, sıcak kolları ve nazik gülümsemesiyle herkesin annesi, hayatta kalan biri ve kayıba kafa yormadan sorunu çözüyor."

Gözleri gururla doldu, sertleşti.

"O kahrolası bir Viking" dedi Aydın. "Ve başkasıyla olmayacağım."

Em'e baktığımda bir an kalbim sıkıştı çünkü bunların hepsi doğruydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu bizi öldürse de benim için sadece o vardı. O anda günahları, benden başka birinin ona dokunmuş olması ya da ikimizin de en büyük düşmanları kendimiz olmamız umurumda değildi.

O benim kızımdı: yaralı, parçalanmış ruhuyla ve her yanıyla. Göz kamaştırıcıydı.

Alex ayağa kalktı, yavaşça geri çekilirken vücudu kasılmıştı ve Aydın da bakışlarını ondan ayırmadan ayağa kalktı.

Aydın kendi ve benim ellerimi ağzına götürüp dişleriyle kemeri gevşetti ve Alex o kadar hızlı nefes aldı ki geri çekilmeye devam ettiğini duyabiliyordum.

Kemer gevşedi ve ben de onu çekerek sol elimi serbest bıraktım, sonra ikimiz de diğer kollarımıza dönüp kendimizi çözdük.

Aydın kendini kurtaramayınca hırladı ve duvardaki kancayı söküp saldırınca Alex'in nefesi kesildi. Alex banyoya koştu ve Aydın onu kollarının altından yakalayıp kendine doğru kaldırdı.

"Dokun bana" diye soludu ağzına.

Alex gözlerini kapatıp hıçkırarak ağladı. "Şimdi değil" diye bağırdı. "Yaşanan her şeyden sonra olmaz. Bunu şimdi nasıl yapabiliyorsun?"

Ağzını boynuna gömdü, başını vücuduna yaslayıp ona var gücüyle sarıldı.

Emmy'ye baktım, gözleri henüz düşmemiş gözyaşlarıyla dolmuştu. Ayağa kalkıp benden uzaklaştı, ben de onun çıplak omuzlarına ve kollarından aşağı sarkan kayışlara bakarak ilerledim.

Koşunca onu yakaladım ve sonra kolu çevirdiğimde birden hepimiz kol ve bacak karmaşası halinde duşa girdik. Suyu açıp

onu ıslattım ve ağzımla onunkini kaplayarak onu esir aldım. Dilimi dudaklarının arasına kaydırıp okşadım ve onu duvara bastırıp yumuşak, dolgun dudaklarında hareket ederken sıcaklık kasıklarıma aktı.

Aydın yanımızda ona "Al Emory" dedi. "Her yerine dokunmasına izin ver."

Gözlerinin içine baktım, onun üzerinde hâlâ bir güce sahip olduğunu sanması beni az kalsın eğlendirecekti. "Beni durdurmaya çalışsın da görelim" diye meydan okudum ve sonra ona, "Buna hazır mısın?" diye sordum.

"Bana emniyet kemerimi takmamı mı söylüyorsun?" diye karşılık verdi Em. "Kapa çeneni Will."

Sırıttım, şortunu çıkardım, sutyenini vücudundan ayırdım ve onu döndürerek külotunu kalçalarına kadar çektim.

İnledi ve ben de uzanıp boğazını avuçlayıp gözlüğünü çıkardım, sabunluğa koydum ve kulağına nefes verdim. Memelerini duş duvarına bastırırken, "Bu artık gençlik aşkı değil" dedim. "Bu bir tutku değil. Bu, sana neler yapabileceğini göstermekte gecikmiş bir adam."

Ağzımı tekrar onun ağzına kapattım ve kot pantolonumu hışımla açtım.

Bölüm 30

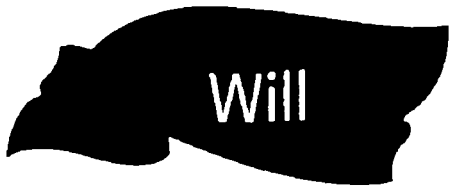

Yedi Yıl Önce

Annem alt kattan bağırdı ve merdivenleri döven ayak seslerine eşlik eden erkek sesleri duydum.

Kapım hızla açıldı ve başımı kaldırıp yatağa yüzüstü yatarken omzumun üzerinden baktım.

Kai'ın hâkî kargo şort ve gömleksiz halde kapı eşiğimde durduğunu görünce birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"Geldin ve bizi aramadın mı?" diye azarladı.

Başım zonkladı ve inleyerek yuvarlandım. Üniversite bana kötü gelmişti. Hiç bu kadar akşamdan kalma olmamıştım.

Başka biri kapıdan içeri girdi ve sonra Damon'ın sesini duydum. "Lanet olsun. En azından misafiri olur sanmıştım."

İçeri girdiler ve saate baktığımda saatin 10.13 olduğunu gördüm.

"Ne oluyor Will?" diye hırladı Kai. "Aylar oldu. Kasabaya geldiğinde bize haber verirdin."

Komodinin üstündeki sigaraya uzanırken, "On hafta oldu" diye yakındım. "Hepimiz bahar tatili için Miami'deydik. Yüce İsa."

Kai yanıma geldi ve ben daha yakmadan sigarayı ağzımdan aldı, sonra da banyoya girip musluğu açtı.

Ona bir bakış attım. "Ve daha dün gece geldim" diye belirttim. "Geç saatte."

Henüz kimseyle iletişime geçecek vaktim olmamıştı. Yaz tatili için hepsi birkaç hafta önce gelmişti ama annem arayıp duygu sömürüsü yapana kadar geri dönme düşüncesine dayanamamıştım. Görünüşe göre herkes bensiz kayıptı ve Damon ve Kai'ın her gün gelmesini durdurmak için gelmezsem kredi kartımı kesecekti.

Tabii ki dalga geçiyordu. Ben onun akıllı oğluydum.

Her ne kadar Princeton'daki ilk yılımı zar zor tamamlamış olsam da... Kesinlikle bu konuşmayı dört gözle beklemiyordum. Annemi ve babamı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Danışmanımdan gelen mektup komodimin üstünde büyüdü. Çok fazla ders ekmiştim ve birkaç genel eğitim dersinden kalmıştım.

Bu boku umursamaya çalışmak acı vericiydi. Orada olmak istemiyordum ama dönem bittikten sonra bile New Jersey'de kalmıştım çünkü Thunder Bay benim için çorak bir araziydi.

Bu sonbaharda ona en son dokunmamın üzerinden neredeyse iki yıl geçmiş oluyordu ve hiçbir şey düzelmiyordu. Ellerimle yüzümü ovuştururken üzerime bir şey indi ve Damon üzerime binince uludum.

Teninden gelen tuhaf güneş kremi ve sigara karışımı kokusunu alınca kaşlarımı çattım.

"Plaja mı gidiyorsun?" diye sordum.

"Yine, evet" dedi. "Dün de oradaydık ama bu piliçlerden bazıları onları son bikinili gördüğümüzden bu yana büyümüş" diye yüzüme bağırarak bana saldırdı. "Hasat zamanı!"

"İn ulan üstümden." Ama gülmeden edemedim. Onları görmek güzeldi.

Belki yakında evde kendimi daha insan hissederdim.

Aşağı atladı ve Kai bir bardak suyla geri geldi.

"Yedek diş fırçan var mı?" diye sordu Damon banyoya giderken.

Ancak lavabonun altındaki çekmeceleri karıştırmaya başlamadan önce bir cevap beklemedi.

Bir paket bulup açtı ve annemin oraya koyduğu yeni fırçalardan birini çıkardı. Annem her şeye hazırlıklı olmakta iyiydi.

Damon diş fırçasını ıslatıp diş macununu sıkarken suyu alıp komodine koydum.

"Dün sahilde küçük şımarık Fane'i gördün mü?" diye sordu Kai'a. "Kızın artık biraz havası var. Bana bunun tatlı olmayacağını söyle."

Kai yüzünü buruşturdu. "Tanrım, çok zavallısın. Hangi üniversiteli delikanlı eve dönünce liseli kovalar ki? Büyü be adam."

"Senin de baktığını gördüm" diye karşılık verdi Damon el hareketi yaparak.

Dün onu kumsalda görmüş olmalıydılar.

"Ayrıca o liseli Michael'a ait" diye belirtti Kai. "Henüz bilmiyor, o yüzden uzaktayken saçmalamayı aklından bile geçirme."

Doğruldum, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve ağrıyan başımı ellerimin arasına gömdüm. Bugün güneş ve kum istemiyordum.

Emmy'nin Kaliforniya'daki üniversite yaz okuluna başlamak için çoktan ayrıldığını ve hayatına devam ettiğini bilerek bu kasabada dolaşmak istemiyordum.

Kai yanımda durdu ve lambanın yanındaki kâğıdı alıp okudu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve sonra onu yere attı ve komodinimdeki diğer pislikleri gözden geçirdi. Boş bir reçete şişesinde haplar ve para. Bir flakon *beyaz*.

Bakışları keskinleşti ve çenesi kasıldı.

Küçük çekmeceyi açarak masadaki her şeyi alıp içeri ittim ve kapattım.

Bakışlarındaki yargıyı görmezden gelerek, "Dışarı çıkın" dedim onlara. "Duş almam gerekiyor."

Damon ağzını durulayıp kapıdan dışarı çıktı ama Kai orada kaldı, bakışlarının sıcaklığı beni rahatsız ediyordu.

"Eğer kendinizi toplamazsanız biriniz veya her ikiniz de sene bitmeden hapse gireceksiniz" diye tısladı. "Ben Michael olamam. Tabağımda yeterince dert var. Bu saçmalıktan kurtulun, yoksa ben yapacağım."

Kapıyı çarparak odadan çıkınca irkildim.

Gerçekten şaşırmış mıydı? Muhteşem kişiliğimin bir bedeli vardı.

Birkaç saat sonra Kai, ailesiyle akşam yemeğine gitmişti ve Damon ile ben son kez manzarayı seyretmek için Koy'a gidiyorduk. Güneş henüz batmamıştı ama kumsaldan dolayı kirli ve yapış yapıştım; günümüzün tek güzel yanı akşamdan kalmalığımı terleyerek atmış olmamdı.

Boş otoparktan Cold Point'e yürürken Damon, "Burası hayalet bir kasaba gibi" diye mırıldandı. "Eylül ayına kadar sürecek ama bir dahaki sefere eve döndüğümüzde kapalı olacak."

Korsan gemisini tutan kirişleri inceleyerek girişe ve bilet gişelerine baktım. O geceki gülüşünü hâlâ duyabiliyordum.

Kalbim sızladı. Tanrım, o elbise. Gülümsemesi.

Emmy Scott'ın mutluluğu dünyadaki en güzel histi.

"Sen de hayalet gibisin" dedi Damon.

Koy'dan ayrılıp doğruca kayalıklara yöneldim. "Ben iyiyim" dedim ona.

Olacaktım. Elbet.

"Değilsin" diye karşılık verdi. "O lanet kız..."

"Yeter."

"Siktir et onu."

"Yeter dedim."

Ona dik dik baktım, ikimiz de o noktaya tırmanıp kayanın üstüne çıktık, gri denize baktık; kararan ufukta parlayan tek şey Deadlow Adası'ndaki deniz feneriydi.

Macera Koyu'nun bu sonbaharda kapanması muhtemelen en iyisiydi. Bazı şeylerin ölmesi gerekiyordu.

Aşağı baktım, kenara ilerledim ve suyun kayalara çarpmasını izledim.

"Senin için de birisi var, biliyor değil mi?" diyerek sataştım, zorla gülümseyerek.

"Asla olmadığını söylemedim." Dumanı üfleyip sigarasını uçurumdan aşağı fırlattı. "Benim için biri var. Bir gün ona ve çocuklarıma sahip olacağım ama Emory Scott'ın senin kafanı mahvettiği gibi onun da beni mahvetmesine ya da birinin Michael ve Kai'ı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Lisedeki son yılımı ve onun, içine hiç girmemişim gibi yanımdan geçip gittiği günleri düşünerek iç çektim.

Gurur tam bir orospu çocuğuydu. Peşinden koşmadım ve yine de kendim gibi davrandım, bu yüzden kendimi toparlayıp onun gibi ben de onu görmezden geldim. Peki elime ne geçti?

Hâlâ kendimden hoşlanmıyordum.

"Ona iyi davranırdım" dedim, kenardaki bir çakıl taşını tekmeleyerek. "Ona iyi *davrandım*."

"Ve sana güvenmedi" diye ekledi. "Kendisinin daha iyi olduğunu düşünen kibirli, kendini beğenmiş küçük bir kancıktı."

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim, sözleri kanımı biraz kaynattı. Arkadaş olmaya çalışıyordu. Benim tarafımda olmaya çalışıyordu.

Keşke çenesini kapatsaydı. Emmy öyle biri değildi.

Ben ona kızabilirdim ama başkası kızamazdı.

Kalbimde o hâlâ benim kızımdı.

"Sen de hayatının geri kalanını ona yanıldığını göstererek geçireceksin" dedi bana. "En iyisini kaçırdığını."

Evet. Deneyecektim.

Uzun bir nefes alıp başımı sağa sola salladım ve boynumu çıtlattım.

Haklı çıkmıştı. Will Grayson'ın uzun zaman önce hayata dönmesi gerekiyordu. Onunla ya da onsuz.

"Hadi bu gece Şeytan Gecesi yapalım" dedim ona. "Eski güzel günlerin havasındayım."

Sırıttı, her zamanki gibi hazırdı.

Ne zaman çözdüğümü bilmiyordum. Onları soyunma odasında gördüğüm gece ne olduğunu Damon bana hiç söylemedi: Sadece Emory ile karşılaşmıştı ve kendisine yardım etmişti.

O zamandan sonra onu izlemeye devam ettim, rutininin gerçekliği bana ihtiyacım olan tüm bilgileri verdi ancak daha erken yüzleşmek için fazla kördüm. Morluklar, sıyrıklar ve kesikler evinden başka bir yerden gelmiş olamazdı. Arkadaşı yoktu. Okuldan, sinemadan ya da şehirdeki küçük projelerinden başka hiçbir yere gitmiyordu.

Burnumun dibinde gerçekleşen bir yeraltı dövüş kulübünde olmadığı sürece o pislik ona gaddarca davranıyordu.

Bana neden söylemediğini biliyordum. Neden bana söyleyemeyeceğini *düşündüğünü* biliyordum.

Martin Scott yolumuza çıkanlardan sadece biriydi ama üstesinden gelebileceğim tek engel buydu.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor muyuz?" diye sordu Kai, sesinde tereddütle. "Polis bir suç, gerçek suç Will. Bunu hepimiz anlıyoruz, değil mi?"

O arka koltukta oturuyordu, ben de önde oturuyordum, Damon babasının SUV'larından birini kullanıyordu.

Eldivenlerimi takarken arabada *Fire Up the Night* çalıyordu ve ön camdan sokağın karşısındaki Polis Memuru Scott'ın az önce durdurduğu çocuklarla dolu bir arabayla uğraşmasını izliyordum.

"İstersen git" dedim ona.

Bu bir tehdit değildi. Yardımını beklemiyordum ve ihtiyacım yoktu. Kai'ın kaybedecek çok şeyi vardı ve bunu bırakıp gitmesini yargılamazdım. Tabii benim de kaybedecek çok şeyim yok değildi. Sadece umurumda değildi.

"Ne yapıyor?" dedi neredeyse kendi kendine Damon ve sigarasını pencereden dışarı attı.

Martin Scott bir kızı polis arabasına götürdü, onu arkaya bindirdi ve öne geçerek arabayı çalıştırdı. Vardiyasına başladığında onu karakoldan itibaren takip etmiştik ve kasabanın içinden hızla geçen gençlerle dolu arabayı durdurmak için hiç zaman harcamamıştı.

İkinci sınıf öğrencisini tanıyarak, "Bu River Layton" dedim.

Sadece on altı yaşındaydı. Ne halt ediyordu böyle?

Diğer adamla kızı arabalarında bırakarak kaldırımdan uzaklaştı ve reşit olmayan kızla yola çıktı ama istasyon yönü olan sola ya da onun yakınında yaşadığı tepelere, sağa gitmek yerine ani bir hamleyle 180 derece döndü ve sahile, Şahin Kuyusu'na ilerledi.

"Onu takip et" dedim.

Damon vitesi takıp park yerinden geri geri çıktı ve yolda peşinden gitti.

Saat onu geçiyordu ve okul yazın tatil olduğu için sokaklar pek kalabalık değildi. Yılın bu zamanında tüm partiler ya sahilde, ailelerimizin teknesinde ya da havuzlu arka bahçelerde yapılıyordu.

Damon göze çarpmayacak kadar geride kaldı ama arka lambalarını göremeyeceğimiz kadar da uzak değildi.

Spor çantasını karıştırdım, Kai'a gümüş paintball maskesini fırlattım, Damon'ın siyah maskesini çıkarıp ona verdim ve üzeri kırmızı şeritli beyaz maskemi çekerken Michael'ın kırmızı maskesini çantada bıraktım.

Uzaktaki fren lambaları yandı ve depoya dönmesini izledik. Bu gece orada bir eğlence olduğunu sanmıyordum. Çocuğu neden oraya götürüyordu ki?

Geriye yaslanan Damon, SUV'u yolun kenarına çekti ve motoru kapattı, hepimiz dışarı atlayıp siyah kapüşonlarımızı çektik. Hava kapüşonlu giymek için fazla sıcaktı ama rutin buydu.

Başlıklar ve maskeler bizi video görüntülerinde tanınmaz hale getiriyordu. Maskelerin arkasında kimin olduğunu herkes biliyordu ama kanıtlayamıyorlardı.

Çalıların ve ağaçların arasından koşarak, yüzlerce kez gittiğimiz depoya yöneldik; yolun eski, terk edilmiş fabrikadan öteye gitmediğini biliyorduk.

Ter çoktan sırtımı kaplamıştı ve şu ânın dışında başka hiçbir şey göremiyordum.

Bu o herifin hatasıydı. Hepsi onun hatasıydı çünkü öyle olmasa bile sonunda suçlayacak birini bulmak ve nedenin ben olmadığıma

dair beni umutlandırması iyi bir duyguydu. Beni sevmediği için değil, onun yüzünden daha başlamadan bitirmişti.

Her halükârda ona zarar verecekti ve artık onun kontrolünden çıktığına göre, ben de tasmasından kurtulabilirdim.

En azından bu geceden sonra ona bir daha asla dokunamayacaktı.

Ağaç sınırında durup, çakıllı otoparktan, karanlık ve harap duvarlarının kalıntılarının ötede belirdiği eski ayakkabı fabrikasına baktığımızda, onun motoru kapatmasını ve kızın arka koltukta kalmasını izledik.

Martin başını hareket ettirdi, sağa sola salladı ya da konuşurken yana eğdi ama kız bir santim bile kıpırdamadı.

Sonunda polis arabasının kapısını açtı ve arka kapıya yürüdü, kapıyı açtı ve onun yanına bindi.

Ciğerlerim boşaldı.

Az kalsın gülümseyecektim; hissettiğim tüm şüpheler veya suçluluk duygusu çoktan kaybolmuştu.

Onunla işimiz bittiğinde yüzü kıymadan daha beter olacaktı.

"Artık itip kakabileceği bir Emmy'si yok" dedi Kai ve maskesini takarken sesinde büyüyen öfkeyi duyabiliyordum.

Başımla onayladım, şimdi aramıza katıldığına memnun oldum. Ona ihtiyacım vardı.

"Babamın da onu koruduğuna bahse girmek ister misin?" dedi Damon bize kendi maskesini takarken. "O kadar çok ortak nokta var ki."

"Hadi onun hayatını sonsuza dek değiştirelim." Arabaya koşmaya başladım ve çocuklar iki yanıma gelince yumruklarımı sıktım.

Keşke Michael da burada olsaydı –hep beraber daha iyiydik– ama Atlanta'daki basketbol kliniğinden döndüğünde ona bilgi vermemiz gerekecekti.

Bıçağımı çıkararak, "Sesinizi duymasınlar" dedim. "Fısıldayın."

Bıçağı Kai'a fırlattım ve hızla kılıfından çıkardı, bir lastiğe saplayınca hava dışarı aktı ve Damon ile ben arka kapıların her birini hışımla açtık.

River, Damon onu arabadan çıkarırken çığlık attı ve ben de bağırarak o pisliğin suratına yumruğumu indirdim.

Onu arabadan çekip çıkarırken Martin öksürüp tükürdü, burnundan ağzına kan aktı.

"Eve git" diye emretti Damon kıza.

Endişeli bakışları aramızda mekik dokudu, yüzü Scott'ın arabada ona yapmaya çalıştığı şeyden dolayı gözyaşlarıyla çoktan ıslanmıştı.

Kesin bilmesem de tahminim vardı. *Reşit değilsin. Seni ait olduğun yere götüreceğim ama bir kez daha düşününce, bir dakikalığına yanıma gelip şunu yaparsan seni karakola götürmem veya arabanda bulduğum uyuşturucu ve alkolle ilgili aileni aramam ve kimseye söylemem.*

Yüce İsa.

Aşağı eğilip ona tekrar vurdum.

Ve tekrar tekrar, sonra ayağa kalkıp kafasının arkasına tekme attım.

Orospu çocuğu. Şerefsiz adi.

Kız kardeşini incittiği gibi River'ı da incitmek istiyordu; onu hırpalamak, ağlatmak...

Ya da daha kötüsü.

Ve Tanrı yardımcım olsun, eğer Emmy'ye böyle bir şey yaptıysa tereddüt etmezdim. Ölmüş olurdu.

Kai arabanın etrafından dönüp lastiklerin geri kalanını bıçaklarken River otoyola koştu. Ben ön kapıyı açtım, telsizi tekmeleyip kablolarıyla çektim, bu sırada Damon da araç kamerasını söküp yere attı ve ayağıyla ezdi.

Muhtemelen polis, kızla buraya park ettiğinde bu şeyi kapatmıştı ama ben onun yardım çağırabilmesini de istemiyordum.

Kapüşonlu ceketimin cebine uzandım, cep telefonunu çıkardım ve arabanın tavanından Damon'a fırlattım, sonra da tekrar uzanıp kalın bir ip parçasını çıkardım.

Yanına gittim, ayağımı sırtına koydum ve onu yere ittim.

Sesimi gizlemek için, "Bu iş bittiğinde bizi arama" diye fısıldadım. "Ve bir daha hiçbir kadına dokunma. Ne River Layton'a. Ne Emory'ye. Hiçbirine." Eğilip ipi boynuna doladım. "Yaptığını öğrenirsek bir dahaki sefere çekip gitmene izin vermeyeceğiz."

Nefesi kesildi ve inledi, onu iterek yuvarladım, maskemin ardından benimkilerle buluşan gözleri keskinleşti.

Çırpınarak uzağa yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama bir anda hepimiz onun üstüne çullanarak onu tekmeledik ve yumruklad ık.

Kai'a başımla işaret verince hepimiz Scott'ı kaldırdık, onu depoya götürdük ve bileklerini bağlayıp başının üstündeki çelik bir kirişe sabitledik.

Hepimiz geri çekildik, çocuklar muhtemelen ilk önce benim başlamama izin vermek için beklerken Damon telefonu çıkarıp çekime başladı.

Durakladım. Bunu belgelemek aptalcaydı ama...

Dudaklarımı yaladım, öfkeden kudurmuştum ve arabada içtiğim burbonun tadı hâlâ ağzımdaydı.

İzlemek istiyordum. Bu anı yeniden yaşamak için. Onun tekrar tekrar acı çektiğini görmek için.

"Bana bak" diye fısıldadım.

Zorlukla nefes aldı ve ben de yanına gidip görev kemerini çıkarıp yere attım.

"Bana bak" diye tekrar homurdandım alçak sesle.

Yavaşça gözlerini kaldırdı ve maskemin arasından benimkilerle buluştu. Bakışlarının kenarları beni tanıdığını belirten bir ifadeyle kırıştı.

Ve sonra... pislik gülümsedi.

"Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu kısık bir sesle. "Seni reddetmesinin?"

Yumruklarımı sıktım.

Sonra dişleri kendi kanıyla parıldamasına rağmen güldü. "Mutlu olurdum" dedi bana. "Hamile kalsaydı daha da iyi olurdu. Bütün bu paranın, gücün ve bağlantıya giden yolun sahibi olmak? Paha biçilemez. Sonunda bir işe yarardı."

Donmuş halde kaldım, zar zor nefes alabiliyordum.

Tükürdü ve ağzındaki kanı her tarafıma bulaştı.

Ama gözümü bile kırpmadım.

"Senin bir zavallı olduğunu biliyordu" dedi. "Senin şu andaki gibi sarhoş bir kadın avcısı olacağını; onun hayatına uygun değilsin."

Kanım derimin altında kaynadı.

Kim olduğumuzu biliyordu ama umurumda değildi. Maskeler ve fısıltılar kamera içindi, onun için değil.

Haklı mıydı? Haklı değildi. Emmy söylemedi ama beni sevdiğini biliyordum. Hissetmiştim.

Nedeni Martin'di. Beni unutmasını sağlamıştı. Onu korkutmuştu.

"Ve bu sadece bir hatırlatma" diye devam etti, "o çoktan çekip gitti ve sensiz gayet iyi, ama sen asla bundan daha fazlası olamayacaksın. Hiçbir zaman yeterli olamayacaksın."

Başımı salladım, gözlerim yanıyordu.

Kai arkamda boğazını temizledi. "Burada sonsuza kadar kalamayız Will" diye fısıldadı. "Hadi yapalım."

Ama Martin Scott bana ne yaptığını görünce sadece gülümsedi.

"Sana bir daha hiç bakmadı" dedi. "Değil mi?"

Nefes almayı bıraktım.

"Hiç aramadı. Mezun olup serbest kaldığından beri bile değil mi?"

Bunu nereden biliyordu?

Beni arayabilirdi. Martin hayatından çıktıktan sonra hiçbir neden yoktu.

Tekrar güldü. "Hiçbir zaman yeterli olamayacaksın."

Yumruğumu geriye çekip dişlerimi gıcırdattım ve hırlayarak suratına sağlam bir yumruk indirdim.

Şerefsiz.

Bir hıçkırık kaçtı ama hemen örtbas ettim.

Orospu çocuğu.

Ona tekrar vurdum, gülmeyi bırakıncaya ve parmak eklemlerim yanıyormuş gibi ağrıyana kadar vurup durdum.

Gözyaşları şırıl şırıl aktı ve ben yumruğumu tekrar tekrar indirirken tüm dünya yana eğildi.

Şerefsiz. Şerefsiz.

Kai gelip bir daha reşit olmayan bir çocuğa yaklaşmaması konusunda onu tehdit etti, sonra ben de dönerek tekrar yumruklayıp

tekmeledim, sonunda ellerim onun ve benim kanıma bulanmıştı ve gülmekten başka bir şey yapamadım.

Ardından bayıldı ve beni üstünden çekmek zorunda kaldılar.

Baygın vücudunu yol kenarına bıraktık, Damon'ın SUV'una bindik ve kullan-at telefon kullanarak polisi arayıp onu nerede bulabileceklerini bildirdik.

Ve bunun Emmy'yi geri getirip getirmemesi umurumda değildi. Martin bunu hak etmişti.

Eğer biraz aklı varsa çenesini kapalı tutardı. River Layton'ı oraya getirdiğini bildiğimizi biliyordu.

Tanıktık.

River konuşursa yalancı damgası yiyebilirdi.

Ama dördümüz yiyemezdik.

Damon, Kai'ı eve bıraktı, sonra da beni.

"İçmeye gitmek ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Odamda daha iyi şeyler vardı ama o bunu istemezdi.

"Yarın görüşürüz." Arabanın kapısını kapattım ve o giderken ellerimdeki kana bakarak evimin merdivenlerini çıktım.

İçeri gitmek istemiyordum. Evime baktım: üç katlı gri taş bina, bir şarap mahzeni ve arka tarafta bir basketbol sahası.

Ben şanslı bir çocuktum.

Ve kahrolası bir zavallı.

Haklıydı ve hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremezdi.

Arkamı dönüp yürüdüm, kamyonumu bırakıp cep telefonumu cebimde tuttum.

Bir daha izlemek gibi bir niyetim hiç yoktu.

Videoyu silmek için telefonu çıkardığımda araba yolunda aşağı yürüdüm ve karanlık gecede kasabaya ilerledim. Videonun yok olmasını istedim.

Kendimle ilgili her şeyi silmek istedim çünkü ben de kendimden onun kadar nefret ediyordum.

"Hey dostum!" diye seslendi birisi.

Başımı kaldırdım, silmeden telefonu kapattım ve cebime tıktım.

Bryce gelip açık pencereden bana baktı. Arabada bir kız vardı ve ben de eğilerek gülümsemeye çalıştım ve kanlı ellerimi cebime soktum.

Beni inceledi, bir terslik olduğunu hissetti. "Bırakmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır" dedim ona. "Yine de teşekkürler."

Hâlâ tereddüt hissederek başıyla onayladı. "Pekâlâ... tamam."

Hızla uzaklaştı ve ellerimi çıkardım, içimdeki bu duygudan bıkmıştım.

Scott haklıydı. Neredeyse iki yıl olmuştu ve o taş yürekliyken ben hâlâ acı çekiyordum. Ondan ne bir bakış, ne bir ima ne de bir fısıltı vardı.

Benim bir hiç olduğumu düşünüyordu.

Durmadan yürüdüm, kasabanın ve Noel'de eve son geldiğimde terk ettiğini duyduğum çardağın yanından geçtim.

Onu ve ona ait hiçbir şeyi görmek istemiyordum. Sadece acının geçmesini istedim.

Ne olduğunu anlayamadan Damon'ın evine girmiştim, hizmetçinin beni yönlendirdiği merdivenlerden yukarı tırmanıp üçüncü kata çıktım ve kapıyı tıklattım.

Hafif fısıltılar ve ayak sesleri duydum, sonra kapıdaydı. Eşofman giymişti, yeni duş almıştı ve tişörtsüzdü.

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Tabutumu görmeye mi geldin?" diye şaka yaptı.

Arkasına baktığımda yatağı gördüm. "Rahat görünüyor."

Gözleri ısındı ama sonra bakışlarını indirdi ve tereddütlü gördü.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ben berbat durumdayım" diye mırıldandım.

"Biliyorum." Başıyla onayladı. "Ama buraya gelirsen seni iyileştiremem."

Çünkü o da benim kadar berbat durumdaydı. Yarın ikimiz için de daha parlak olmayacaktı.

"Sadece bu gecelik iyileştir" diye fısıldadım.

Dal ve yok et ve bana nasıl kaybolacağımı göster. Sadece bu gece için.

Yan tarafa çekilerek beni içeri davet etti ve ben de kapıyı arkamdan kapattım.

İğrenç bir bağımlı.

En azından Sid gitar çalabiliyordu.

Bölüm 31

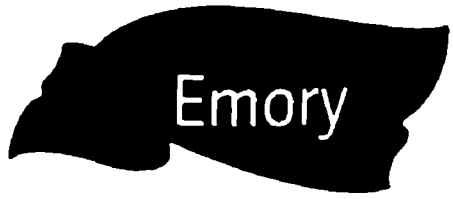

Günümüz

Will kalçamı kavrayıp bana ittiğinde sırtımı eğdim, aleti içeri kaydı.

Beni öyle sıkı doldurdu ki sıcaklık ve kalınlığı için esnerken "Ah" diye sızlandım.

Başımı çevirdim; buhar, duşu doldururken ağzımı kendi ağzıyla kapattı ve kalçalarımı tekrar tekrar geriye çekerek öpücüğümü kesmeden beni giderek daha sert pompaladı.

Dilini yaladım ve kontrolü devralarak geriye ittirdim ve elini bacaklarımın arasına yönlendirdim.

Yavaş ama istikrarlı bir ritimle klitorisimi daireler çizerek okşadı. "Seni sevmiyorum" diye fısıldadı kulağıma, lobumu ısırdı.

"Biliyorum."

Elimi elinden çekip duvara çarptı ve elini önceki yerine götürüp daha sert bir ritimle pompaladı ve iyice saplayarak çok derinlere indi.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp inledim.

Bir el elimi kavradı ve parmaklarımı Alex'in ince parmaklarına kapattım.

Will nefes vererek, "Benden özür dile" dedi.

"Diledim."

Kendini dışarı çıkarıp beni döndürdü ve beni kaldırdığında Alex'in elini bıraktım.

"Dile" diye talep etti.

İçeri girince kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. "Sonra ne olacak?" diye sordum. "Ne?"

Yüzüne öpücükler kondurdum ve sonra ona sarılıp dudaklarımı boynuna gömdüm.

"İstediğini aldığında duracaksın" dedim ona, "ve durmanı istemiyorum."

İki eliyle kavradığı kalçalarıma doğru ileri geri hareket etti ve ben de tenindeki suyu emdim, dişlerimle ufak ısırıklar alıp sataştım.

İnledi.

"Durma" dedi nefes nefese. "Seni artık sevmiyorum. Kötü habersin ve her zaman da öyleydin."

"Ama durma öyle mi?" diyerek kıkırdadı. "Seneye sınıf buluşması var ve herkese burnunu bir kitaba gömmediğinde gerçekten ne yapmaktan hoşlandığını anlatacağım. Onlara benden hoşlandığını ve kimse bakmazken nasıl biraz eğlenmeme izin verdiğini anlatacağım."

Duvara yaslanıp başımı çevirdim, inlerken alnım Alex'inkiyle buluştu. Bunu ona itiraf etmeyecektim ama beni çok istemesi beni tahrik ediyordu.

Aydın, Alex'i yanımdaki duvara bastırınca kadının yüzü bana dönüktü, Aydın tişörtünün içine ağır ağır giren eli dışında neredeyse donmuş halde Alex'e bakıyordu. Alex usulca nefes aldı, dudakları benimkilere yakındı ve Aydın göz açıp kapayıncaya kadar sutyenini çıkarıp siyah kumaşı duşun zeminine attı, su yavaşça gömleğini ıslattı.

Aydın'ın burada olmasının nedeniydi Alex. Bu yüzden Will için Michael yerine gelmişti.

Aydın yüzünden. Aydın'ın sanatçısı oydu. Will'i ararken onun burada olduğunu öğrenmişti.

Elini gömleğinde kaydırarak göbeğinden memelerine ilerledi, tişört tenine yapıştı ve kumaşta meme uçlarının koyu halkaları belirdi.

Aydın'a bakmadı ve dudaklarımı alnına bastırıp onu sakinleştirmeye çalıştım. Neredeyse korkmuş gibiydi ve Alex Palmer hakkında tek bildiğim, onu korkutan çok az şey olduğuydu.

Will'e dönüp daha sıkı sarıldım ve kafasını geriye atıp kendini kaybetmeye başlamasını izledim.

"Kayacağım" dedim nefes nefese.

Beni tekrar kaldırdı. "Seni tuttum."

Islak saçlarım yüzüme ve boynuma yapışırken ağzımı onunkine gömdüm ve güreş odasında onunla birlikte olmayı ve bu kadar çekingen davranmamayı diledim. Eğer tekrar yapabilseydim onu severdim ve bütün gece orada onunla kalırdım.

Aydın'ın, "Dudağından öp" dediğini duydum.

Başımı kaldırıp baktığımda Alex'in ona baktığını gördüm. "Seni dudağından öpmek istiyorum."

Başını salladı, ifadesi sakindi ama nefesi düzensizdi.

Dudaklarını yaladı. "Islaklığına dokun" diye fısıldadı. "Tıpkı o gece seni ekranda izlediğim gibi. Yap."

Elini tişörtünün içindeki memelerinde gezdirdi, sadece azıcık dokundu ve ağzı açık kaldı, nefes aldığını sanmıyordum.

"Ona dokun" diye yalvardı Aydın, dudaklarının üzerinde gezinerek. "Onu benim için yatakta becer."

Alex yutkundu. "Hayır" diye fısıldadı. "İstediğimi, istediğim zaman yaparım ve hiçbirini senin zevkin için yapmam."

"Hiçbirini mi?" diye sordu parmaklarıyla dudaklarına dokunarak. "Will için yaparsın ama benim için yapmaz mısın?"

Alex bakışlarını Aydın'a kaldırdı. "Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Senin yanındaysa fahişe gibi."

Aydın'ın çenesi kasıldı ve parmakları bir pençe gibi memesinin üzerinde kıvrıldı. Meme uçları sertleşti ve kumaşın içinden kurşun gibi fırladı.

Will'in başı boynuma düştü, zorlukla nefes alıp inliyordu ve yakın olduğunu anladım.

Ama kanım kaynayarak akıyordu, orgazmım doruğa ulaştı ve ben zaten oradaydım. İnleyip içimdeki aletini kendimi sıkarak iyice kavradım ve vücudum yukarı aşağı zıplarken her vuruşu bekledim ve kimin duyduğunu umursamadan yüksek sesle inledim.

Bir yanım Alex'ten nefret ediyordu. Göz kamaştırıcıydı, çetincevizdi ve yatak odasında Aydın'ın söylediği her şeydi. Will'in daha yakın arkadaşıydı ve en zor kısmı da her bakımdan büyüleyici olmasıydı.

Mesleği göz önüne alındığında, çok kötü şeyler yaşamış olmalıydı. Onu gözyaşlarına boğan günler kesin vardı ama bunu asla anlamazdınız.

Ve biz burada, incinmişliklerimizi kendimizi yok etmek için bir bahane olarak kullanırken Alex her gün zorlukla yürümeye devam ederek istediğine daha da yaklaşıyordu.

"Ya bir gün sana dokunmak *istersem*?" diye Alex'e fısıldadım ama başımı Will'e eğip onu yakın tuttum. "Ya onları dışarı atıp seninle yatağa girmek istersem, sadece ikimiz?"

Will sırıttı ve bir an bile sendelemeden beni öptü.

Ya ben de onun yanında kendimi güvende hissedersem ve o, Aydın'ın ona davrandığından daha iyisini hak ediyorsa ve ben de onun bunu bilmesini istiyorduysam?

Boğazındaki yumru aşağı yukarı oynarken Will de içimde hareket etti, her iki adam da bizi izliyor ve sarılıyordu.

Alex'e baktım, Will ağzımın kenarını öperken teninde damlacıklar parıldıyordu.

"Sen ne yapardın?" diye sordu, kafalarımız yine birleşmiş haldeyken. "Oğlanlara izin verilmediğinde?"

Beliren gülümsemeyi gizleyemedim.

"Evet, sen ne yapardın?" diye soludu Will kulağımın dibinde nefes nefese.

Bana hissettirdikleri kontrolü severek gözlerimi kapattım. Will'e, Aydın ve Alex'in duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kendimi

durduramazdım" dedim. "Kapıyı kilitler, ışığı kapatır ve Alex'in üstüne tırmanır, memelerini ağzıma alır, ardından bacaklarını açıp aralarına yerleşirdim, güzel ve sıcak..."

Daha hızlı ve daha sert bir ritimle pompalayan Will'in vücudu sarsıldı, kontrolü kaybediyordu ve ben de ona baktığımda Aydın'ın pantolonu açık, eli içeride, Alex'i külotunun üstünden ovuşturduğunu gördüm. Aydın'ı durdurmak istiyor ama güç bulamıyormuş gibi elini her iki elinin arasında tutuyordu.

"Sonra ne?" diye bana sordu Aydın ama kaşları acıyla çatılmış halde ona bakıyordu.

"Onu öperdim" dedim. "Senin yerinde olsaydım ve onu altımda tutsaydım, onu öperdim; nefesini içime çekip tadına bakarken vücudunun benimkine baskı yaptığını hissederdim..."

"Bir şeylerin tadına bakmayı seviyorsun" diye inleyerek bana sataştı Will. "Bana göster. O ağzındayken ne yapacağını bana göster."

Karnıma sıcaklık doldu ve o içeri girip çıkarken sıvılarımın içimden sızdığını hissettim.

"Tadı nasıldır Emory?" diye soludu Aydın nefes nefese.

Ona baktım, önkolundaki damarlar çalışırken esniyordu ve kadının gözleri kapandı, zevk hâkim oldu.

"Sıcak" diye fısıldayarak inledim. "Sıcak ve yumuşak; bacaklarının arasını yalarken klitorisinin dudaklarımda yarattığı hissi seviyorum."

Aydın inledi ve Alex tek eliyle omzunu tutarken pantolonundaki çıkıntının büyüdüğünü gördüm.

"Gözlerini aç" dedi ona. "Bana bak."

Alex gözlerini açtı ve Aydın onu parmaklarken bakışlarıyla buluştu.

"Dizlerini geniş açıyor" diye devam ettim. "Ve çok güzel bir his olduğu için ağzımı orada tutuyorum."

"Evet" diye soludu, altdudağını ısırırken ona baktı.

Will'e döndüm. "Onun yan dudaklarını yalıyorum" diyerek onu azdırdım, dilimin ucunu dudaklarının üzerinde kaydırdım ve gözlerine bakarken üsttekini hafifçe dürttüm. "Ve klitorisini çekip

emiyorum." Üstdudağını dişlerimin arasına alıp çektim, sonra sertçe emdim ve dilimi çevirerek onunla oynadım.

Soluk soluğa inledi ve ben de kalçalarımı kasarak onun itişine bastırdım.

"Onu aşağı yukarı yalardım." Ağzının kenarına betimlememi uyguladım. "Ve saatlerce onunla oynar, emilmekten hoşlandığı için akan sularını yalardım."

Alex başını geriye atarak "Emmy" diye inledi. "Tanrım, kızım..."

"Ama gerçekten ne yapmak isterdim biliyor musun?" diye sordum.

Will ürperdi. "Ne?"

"Onu becermek" diye soludum, ağzına ufak ısırıklar bırakırken. "Onu çılgına çevirmek, birbirimize hayvanlar gibi sürtünmek ve terleyene kadar onu becermek isterdim çünkü Aydın'ın bir gün yemek masasında krallar gibi otururken kaçıracağı her şeyi hatırlaması gerekiyor. Yalnız ve çıplak küçük Viking'inin kucağına oturmuş erkeğini becerdiğini hayal etmesi. Çünkü kendisi her şeyi kontrol ederken, Alex de onu kontrol ediyor."

Alex bağırdı, titreyerek orgazm olurken Aydın'ın boynuna sarıldı. Başı geriye düştü, sprey ve buhar yüzünü okşuyordu ve Aydın başını tuttu, dudaklarını onunkinin üzerinde gezdirdi.

Aydın'ın gözleri parladı, onu öpecekmiş gibi dudaklarının üzerinde hareket etti ve kendini tutmaya çalıştı.

Hayatımda ilk kez on beş dakika boyunca utanmadan ve umursamadan Will'in üzerinde aşağı yukarı zıpladım, ağzımı onunkine bastırdım. Başka ne olduğu ya da bana karşı nasıl bir tavır takınabileceği umurumda değildi. Kendimi iyi, cesur ve yüksek hissettim.

Kalçalarımı çevirip sürtünerek orgazmı kovaladım ve sonunda... Bağırdım, titreyerek ulaştım, kalçalarım kasıldı ve karnım bir karıncalanma ve şok dalgasıyla esir alındı. İnleyip var gücümle tutunurken sırtım duvara çok sert sürtündüğünden oluşan yanmayı idrak etmeye başladım.

Ama işi bitmemişti ve ona durmasını söylemiyordum.

Aydın'ın, "Adını söyle" dediğini duydum.

Sert bir nefes aldım, sıcaklık vücudumun her santimetresine yayılıyordu.

"Adını söyle" dedi tekrar.

Ona baktığımda hâlâ Alex'i okşadığını ve tekrar gelmesini sağlamaya çalıştığını gördüm.

"Lütfen" diye yalvardı.

"Will?" diye nefesini verdi, kafası karışmış görünüyordu ve orgazmından dolayı hâlâ hülyalı bakıyordu.

"Tekrar."

"Will" dedi.

Dondum kaldım, Will'in de yavaşladığını hissettim.

"Tekrar" dedi ona. "Tekrar."

Ne? Kasları gerilirken onu izledim; aynı acı alnına da kazınmıştı.

Aydın'a bakıp gözlerini aradı. "Will" diye fısıldadı.

"İnle" diye homurdandı, onu parmaklarken.

Tekrar gelmeye başladığında nefes nefese gözlerini kapattı. Will durdu, ikimiz de onları izliyorduk.

Aydın ne yapıyordu? Onun hakkında fantezi kurarken farklı hissettim çünkü Aydın'ın onu benim gözlerimden görmesini istiyordum ama o durumu tersine çevirerek ne yaptığını sanıyordu? Aynı değildi.

"Adımı hatırlayamıyorum, sadece onunkini söyle" diye tahrik ederek okşamasını hızlandırdı. "Kafanın derinliklerine dal, benim önemim yok çünkü bunu zaten yüzlerce kez yaptın ve ben de hep senin orgazm olmanı izledim, seni sürtük."

Alex kuru gözyaşları dökmeye başladı ve adam eğilip klitorisinde daha sert hareket etti. "Hadi, onun için inle. Aleti çok iyi hissettiriyor."

Will içimde yumuşadı ve aniden üşüyerek ayağa kalktım.

"Onu öylesine becermedin" dedi ona Aydın. "Yakındınız. Senin için hissediyordu."

Bakışlarımın düşmesine izin verdim ve Will çenemi kaldırmayı denedi ama geri çekildim.

"Emmy" dedi.

Yakınlardı. Belki de onun ve benim asla olamayacağımız bir biçimde ona hisler besliyordu. O mükemmel güven.

Arkadaşlar.

"Hadi söyle" diye ısrar etti. "Will, Will, Will..."

Alex avucunu yüzüne vurarak onu itti ve Will de onu itip ıslanmış kot pantolonunu giydi.

Aydın elini Alex'in külotunun içine soktu ama Alex onu tekrar itemeden elini geri çekti.

Parlayan parmaklarını bize uzatarak onun ne kadar ıslak olduğunu gösterdi.

"Sen bununla kaplıyken" dedi Will'e, "Emory üzgün ve pişmandı."

Gözleri bana takıldı ve Alex hızla pantolonunu iliklerken Will orada donup kaldı.

"Ayrı olduğunuz süre boyunca kimin gerçekten acı çektiği gün gibi ortada" diye ısırdı. "Onun sana hiçbir borcu yok."

Will'e bakamadım.

Zaten bir yanım da Aydın'ı durdurmak istemiyordu, nedeni Will'e saldırması değil, her zaman benim vicdan azabımı azaltmanın bir yolunu bulmasındandı.

Ek güç gibiydi ki bu da tuhaf bir gelişmeydi çünkü tanıştığımızda beni boynumdan yatağına zincirleyeceğinden emindim.

Belki Martin yerine onunla büyümüş olsaydım tüm dünyam farklı olurdu.

Duştan çıktı, ıslak kıyafetlerini yere bırakıp beline bir havlu bağladı ve yatak odasına geri döndü. Ben de kıyafetlerimi orada bırakıp dışarı çıktım ve beni yakalamaya çalışan Will'in elini bıraktım.

Kızgın değildim. Sorunun ne olduğunu bilmiyordum.

Artık giyinmek istiyordum.

Havluya sarınarak banyodan çıkıp kapıya yürüdüm ama Aydın'ın sesi beni durdurdu.

"Emory, buraya gel" dedi.

Baktığımda Aydın'ı dolapta, raflardan kıyafet çıkarırken gördüm.

Bana birkaç kırmızı baksır ve siyah bir tişört fırlattı, ben de onları yakaladım, sutyenimi duşun zemininde kaybettiğime hayıflanıyordum.

Su sesi kesildi ve Will ile Alex ihtiyatlı bir tavırla bana bakarak banyodan çıktı.

Will'in gözleri ellerimdeki eşyalara kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Buraya gel" diye emir verdi.

Hiç düşünmeden gözlerimi Aydın'a diktim.

"Ona bakma" diyen Will bana kaşlarını çattı.

Ama Aydın'ın sakin sesini duyunca olduğum yerde kaldım.

"Ne istiyorsan onu yap Emory" dedi bana. "Sorun değil."

Kalbim biraz daha parçalandı ve gözlerimi kaçırıp başımı salladım. Will'in bunu bir kez söylemesi için neler vermezdim. Veya abimin.

Bana rehberlik edecek biri için. Annemle babam gittiğinden beri bunu deneyimlemeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Will ya da Martin bana özgürlük vermiş olsaydı onları daha çok isterdim. Will'in tek yapması gereken buydu. Sadece yanına gelmeme izin vermesi gerekiyordu. Mezuniyet dansı gibi.

Bazı şeyleri anlamam daha uzun sürüyordu. Hiçbir şeyi pervasızca yapmazdım. Aydın bunu biliyor gibiydi.

Hakkını yiyemezdim... Onun neden alfa olduğunu şimdi anlıyordum.

"Emory..." dedi Will.

Hareket etmedim.

Aydın giyinirken elbiseleri aldım, bacaklarım odama geri dönmek için harekete geçti.

"Em..." dedi yine alçak bir sesle.

Gözlerim yaşlarla doldu ve Aydın'dan sessiz bir kıkırdama geldiğini duydum. "Micah ve Rory artık sarhoşlar" dedi Will'e, "ve sen istediğin tek şey olmadan buradan ayrılacaksın."

Bensiz.

Aydın tişörtünü başından geçirdi ve gözlerimle buluştu. "Sen onun başına bela oldun."

Bana kimse bela olmuyordu. Kurban değildim ve bu, tereddüt ettiğim son seferdi.

Şortumu giyip birkaç kez belini katladım ve Will'in gözleri sırtımda bir delik açarken Aydın odadan çıktı. Daha tişörtümü bile giyemeden Will hışımla odadan çıkıp kapıyı duvara çarptı ve başımı çevirip Alex'e baktım.

Aşağıdan düşme sesi geldi ve bir an sonra fırlayıp onların peşinden koşmaya başladı.

Tişörtümü geçirdim, havluyu çıkardım ve ıslak saçlarımı geriye savurup odadan dışarı koştum. Sağa sola baktım, hiçbir şey göremedim ama bir itişme sesi kulaklarıma geldi ve balkona eğildiğimde Aydın'ı ve Will'i antrenin zemininde birbirlerinin kafalarını kilitlemiş halde gördüm.

Kahretsin.

Alex hemen yaklaştı ama Will elini uzattı. "Yapma" diye bağırdı. "Yaklaşma."

Alex dururken ben telaş içinde merdivenlerden indim. Will ile Aydın zeminde yuvarlanmaktaydı, Aydın onu boğduğu için Will güçbela nefes alıyordu.

"Durun!" diye bağırdım.

Will, Aydın'ın üstünde yatıyordu başını kaldırıp geriye savurarak Aydın'a tersten kafa atmaya çalıştı ama diğer adam tam zamanında kenara çekildi. Will ters dönüp Aydın'ın boynunu tutmaya çalışırken ikisi de siyah saçları ıslak ve dağınık bir halde debelendi.

Bacaklarını fırlatıp yana yuvarlandılar ve şamdan devrildi, mumlar odanın kenarlarına yuvarlandı.

Adamlar güreşiyordu, ben de ellerimi saçlarıma götürüp ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Will güreşebiliyordu. Ne oluyordu böyle?

Peki Aydın'ı yenemeyecekse neden onun peşine düşmüştü?

Yeter. Bu gece ikisi de bodrumda kilitli kalacaklardı.

Oturma odasına koştum ve tüfeği duvardan çektim –Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir antikaya benziyordu– ve tekrar girişe koşup içeri girdim ve Aydın'a Will'in üzerinden tekme attım.

Yere düştü ama tekrar dalmaya fırsat bulamadan, süngüyü boynuna tutmuş halde silahı kaldırdım.

"Yeter!" diye bağırdım.

Gözlüklerimi duşta unutmuştum ama Aydın'ın kalkık kaşını gayet iyi görebiliyordum.

Will yerden fırlayıp tekrar ona atıldı ama Alex onu kot pantolonundan yakalayıp kafasına vurdu.

Gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü bütün bunlar o kadar komikti ki.

Yetişkin erkekler...

Ancak daha fazlasını yapacak zamanım yoktu. Taylor, Micah ve Rory havuzdan sırılsıklam bir halde olay mahalline geldiler ve gözleri hepimizi hemen inceledi.

Silah Aydın'a doğrultulmuş haldeyken Taylor'ın bakışları nihayet bana odaklandı ve her şey bir anda oldu.

Will, Taylor'a hücum etti, Aydın zeminden fırladı ve kendini Will'in üzerine attı ve sonrasında hatırladığım tek şey, Taylor'ın silahı ellerimden aldığı, fırlattığı ve tek eliyle ensemi yakalayıp diğeriyle karnıma bir yumruk attığı.

İçim sırtımdan çıkmaya çalıştı, safra boğazıma yükseldi ve öksürerek dizlerimin üzerine düştüm.

Gözlerim doldu, bulanıklığın içinde herkesin Will ve Aydın'ı ayırmaya çalıştığını gördüm. Taylor beni kaldırıp merdivene çarptı, çenemi parmaklarının arasına alıp tepemde dikildi.

"Bunu bekliyordum" dedi dişlerini sıkarak.

Vücudum acıyla sarsıldı ve ağzımın içi dişlerimi keserken nefes almaya çalışarak havayı içime çektim.

Ama üstümden çekildi; biri onun elini tuttu, parmağını geriye doğru büktü ve çığlıklar içinde onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Gözlerimi kırpıştırıp nefes almaya çalışırken Aydın silahı alıp, destek sağlamak için yere dayadı ve süngüyü indirip Taylor'ın serçe parmağını kesti.

Kan mermere fışkırırken gözlerim faltaşı gibi açıldı ve herkes taş kesildi, dikkatler artık onun üzerindeydi.

Taylor avaz avaz bağırdı ama Aydın hiç vakit kaybetmedi. Onu kaldırdı, omzuna attı ve evin arka tarafına yöneldi.

"Will'i de getirin!" diye bağırdı.

Ne?

İkisi de kararsız görünen Rory ve Micah'ya baktım ama sonra Rory dişlerini gıcırdatıp ilk hareket ederek Will'i yakaladı.

"Hayır!" Alex ve ben ileri fırlayıp tepki gösterdik ama Micah bizi geri iterek Rory'yi korudu.

Neler oluyordu?

Micah ona yardım etti, ikisi de Will'i zorla yürüttü ve hepimiz Aydın'ı takip ettik. İlerlerken silahı kaptım, Alex'in bir şamdan almasını izlerken vücudum terle kaplandı. Artık ikimiz de silahlıydık, bıçağından aşağı bir kan damlası süzülüyordu ve Taylor'ın parmağı zeminde bir yerdeydi.

Aydın bunu neden yapmıştı? Taylor onun köpeğiydi.

"Aydın lütfen" diye yalvardım.

Onları nereye götürüyordu?

Bodrumun kapısını açtı, çocuklarla birlikte merdivenlerden inerken biz de peşinden koştuk, taş basamaklardan aşağı inerken Will'i yere fırlattıklarını, Aydın'ın ise Taylor'ın bileklerini bağlayıp başının üzerindeki bir kancaya astığını gördük. Kolundan aşağı kan akarken hızlı nefesler alıp veriyordu ve yüzü acıyla buruşmuştu.

Daha sonra Will'in yanına gitti ama bize bir bakış attı. "Onları tutun!" diyerek Micah ve Rory'ye emir verdi.

"Hayır!" Silahlarımızı kaldırdık ve önümüzde durdular; Aydın, Will'in yanına çömelirken çatışma da durdu.

Will orada öylece yatıyordu, ağzının kenarından kan damlıyordu, gözleri zemine bakıyordu ve daha fazla savaşmak için hiçbir harekette bulunmuyordu.

Derdin ne senin?

Alex haklıydı. Will bu adamları indirebilirdi. Of Tanrım. Bu midemdeki acıdan daha çok can yakıyordu. İzleyemedim.

"Senden hoşlanıyorum" dedi Aydın biraz ip çözerken. "Hoşlanacağımı sanmıyordum. Hayatın tuhaf bir mizah anlayışı var,

anlatabiliyor muyum? Seni partilerde onunla birlikte izledim. Seni onunla restoranlarda görürdüm. Sonra bir baktım ki sen buraya geliyorsun, yeni mahkûm arkadaşımız olarak."

Onunla. *Alex.*

Doğruldum, kafamda bir düşünce şekilleniyordu. Dünyadaki onca insan arasında aynı yerde bulunmaları tuhaftı. Alex'i tanıyan iki adam.

Biri bunun için diğerine açıkça kızgındı.

"Bana alkol ve sigaradan başka şeyler sızdırabilir miyim diye sorduğunu hatırlıyor musun?" diyerek Will'i sorguladı.

Ve yutkundum. *Olamaz.* Will'i buraya getirtmişti. Ya intikam almak için ya da onu Alex'ten uzaklaştırmak için.

Aman Tanrım.

Ama sonra Aydın birdenbire döndü ve çenesini kaldırıp bana işaret etti.

Ne?

Kalbim mideme düştü ve Will dişlerini gıcırdattı: "Seni orospu çocuğu."

Silahımı bırakarak öne bir adım attım. "Beni mi?" dedim ama cevabı zaten biliyordum. "Beni buraya *sen* mi getirdin?"

Sırrımı bilseler bana kin güdecek onca düşman ve tüm insan varken buraya getirilme nedenim daha önce hiç tanışmadığım biri miydi?

Will'i Karakilise'ye hapsetmemişti. İntikam için beni gizlice içeri sokmuştu.

Aydın'ın gözleri düştü ve Will'in bileğindeki ipi sıktı. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyorum" diye mırıldandı. "Çok istediğin, zaman tanıdığın ve bakması fiziksel olarak canını yakan bir kadının başkasına sadakatini ve sevgisini vermesini izlemenin." Bana baktı. "Bunu hissetmesini istiyorum."

Alex yanıma gelince nefesini duydum.

"O halde neden beni baştan çıkarmaya çalışmıyorsun?" diye sordum Alex bir şey söyleyemeden. Bu abi saçmalığı da neydi?

Aydın sadece kıkırdadı. "Kalpten daha güçlü olan tek şey beyindir ve kafana girmek, yatağına girmekten çok daha faydalı."

Başımı iki yana salladım. "Ya da belki beni Will'den değil, Will'i Alex'ten uzaklaştırmak istedin. Belki de incitmek istediğin kişi oydu."

Omuz silkti. "İkisi de olur."

Taylor'ın titremesi dışında oda sessizliğe gömüldü. Ona baktım ama onun için pek endişelenmiyordum ancak Aydın'ın ona yardım etmesi gerekecekti. Yarayı kapatması falan.

Elim saçlarıma gitti. Beni buraya getirmişti.

Ama bu aynı zamanda bana bıçağı da verdiği anlamına geliyordu. Bunun yeterli koruma olacağını mı sanmıştı?

Üzerimizdeki zemin –aynı zamanda duvarlardaki ahşaplar dağıcırdadı ve havada duman kokusu aldım ama sonra tepemde gök gürüldedi, ışıklar titredi ve silahımı tekrar kaldırdım, konuşmak için ağzımı açtım.

Ama ilk konuşan Aydın oldu. "İkiniz de burada kalacaksınız" dedi Will'e, "ve eğer Micah ile Rory kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa hizaya girerler."

Adamlara dönüp, "Kadınları odama götürün" emrini verdikten sonra bize baktı. "Bir süre sonra sizi görmeye geleceğim hanımlar."

Gerildim.

"Belki bu gece biraz egzersiz yapmak isterler" dedi Will'e bakarak. "Onları havuza götüreceğim. Üçlü parti." Sesi alçaldı ama sesindeki gülümsemeyi hâlâ duyabiliyordum. "Belki Emmy küçük fantezisini hayata geçirir ve Alex'i herkesin yaptığı gibi güzelce kullanır."

İleri atıldım. "Will!"

Micah beni yakalayınca silahı bırakıp yumruğumu lanet burnuna geçirdim, Alex fırlayıp Rory'nin kolunu yakaladığı gibi onu döndürdü ve duvara ittirdi.

Rory taşa kafa attı, ben de zemine atılarak süngümü aldım ve Will'in yanına koştum.

Ama Aydın oradaydı, beni durdurup kollarını çelik bir bant gibi etrafıma sardı ve beni rehin tuttu.

"Wendy, Wendy" diye alay etti. "O halde doğru. Sahiden bir kız *yirmi erkeğe* bedel. Takımımda olduğun için çok mutluyum."

Ağzı benimkine kapanıp hareket ederek nefesimi çaldı, bıyıkları ve teri tenime battı.

Will.

Homurdandım, boğazıma oturan bir hıçkırıkla kana bulanmış gömleğine ittirip başımı çevirmeye çalıştım.

Aman Tanrım.

Ve sonra... bir fısıltı geldi: Sakin, sert ve derindi. "Sen Peter değilsin" dedi.

Gözlerimi kırpıştırdığımda Will'in Aydın'ın hemen arkasında durduğunu gördüm, ipler aniden kaybolmuştu.

Will bir kolunu Aydın'ın boynuna doladı, bileğini yakalayıp onu benden uzaklaştırdı ve kolunu o kadar geriye çekti ki Aydın çığlık atarak zemine devrildi. Will hızlı bir hareketle ayağını Aydın'ın kolunun omzuyla buluştuğu noktaya indirdi ve bir patlama havayı deldi, Aydın'ın uluması bodrumda yankılandı.

Aydın'ı iki saniyeden kısa bir sürede, nefesini bile kaybetmeden diz çöktüren Will'e baktım.

"Neler oluyor ya?" diye mırıldandım.

Will, Aydın'ın elinde tırtıklı bir bıçak ve bileklerindeki ip kopmuş haldeki duruşuna bakarken Alex ve ben orada durduk.

O bıçağı nereden bulmuştu?

Derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirerek bileklerindeki ipleri kesti, bıçağı kınına koyup tekrar cebine soktu.

"Will..." Öne çıktım.

Başını sallayarak bana sessiz kalmamı işaret edip tuğla zemindeki adama baktı.

Aydın ayağa fırladı ama Will yumruğunu tam boğazına indirdi.

Gözlerimi kıstım, ona bakıp göz kırpmaktan başka bir şey yapamadım.

Aydın'ın nefesi kesildi, kamburu çıkmıştı ve konuşamayacak, hatta nefes bile alamayacak kadar yaralıydı.

Taylor izlerken Will onun etrafında döndü ve Micah ile Rory donup kaldılar, ne olduğundan emin değillerdi.

"Hapisteydim" dedi Will, Aydın'a. "Gerçek hapishanede. Gerçekten bunların hiçbirinin kontrolüm altında olmadığını mı sandın?"

Aydın ona baktı; gözlerinde şu anda hiç görmediğim bir endişe ve şaşkınlık vardı.

"Bekledim" diye devam etti Will. "Takip etmeni sağlamak için mümkün olduğunca sabırlı olmaya hazırlandım."

Çömelse de Aydın'a tepeden baktı, ensesini tutup yüzüne iki yumruk attı.

Aydın'ın burnu kana bulandı ve geri çekilip Will'e vurdu, onu yere fırlattıktan sonra sürünerek uzaklaştı ve ayağa kalktı.

İkisi de karşı karşıya gelerek duruşlarını genişlettiler ve Aydın, Will'e saldırarak vücudunu midesine fırlattı. Tekrar zemine düştüler ve ben öne yalpaladım ama Micah kolunu uzatıp beni durdurdu.

"Bunu görmek istiyorum" dedi.

Endişeli gözlerimi Will'e diktim. Teni kızardı ve sırtından aşağı ter aktı; yuvarlandı, vurdu, diz çöktü, tekme attı ve her şeyi gözlerinde öfkeyle yaptı.

Buraya geldiğimden beri olduğu gibi diğer yanağını uzatmıyordu.

İşte *bu* Will'di.

Kanlar içinde ve nefes nefese bir halde Aydın'ın karnına yumruk atıp ayağa kalktı ve başına sert bir tekme savurdu.

"Mükemmel olurdu" diye hırladı. "Bunu biliyor muydun? Takım olmak. Eşit olmak ama seni korkuyla kazanmak istemedim. Seni şiddetle kontrol etmek istemedim."

Aydın bacaklarını altına almaya çalıştı ama sürekli yere düşüyordu.

"Senin için önemli olmak istedim" dedi Will ona. "Senin için önemli olursam beni her yere takip ederdin."

Onu takip etmek mi? Will neden bahsediyordu? Aydın'ın kendisini takip etmesini neden istiyordu ki?

Will hızlı nefesler alıp vererek avının etrafında dönerken, "Mükemmel olurdu çünkü sen bizden birisin" dedi, "ama öyle görünüyor ki seninle kaybedecek daha fazla zamanım yok. Bana yönelik şahsi planların olacağını tahmin etmemiştim."

Benden ve Aydın'ın beni buraya getirmesinden bahsediyordu.

Burnunu çekerek yüzündeki kanı sildi.

"Rory." Çenesini masada duran ipe salladı. "Micah, ona yardım et."

Çok bitkin ve yıpranmış olan Aydın'ı bağlarlarken, Aydın güç-bela tekme savurup debelendi.

Will bize seslendi. "Alex" dedi geride durup onları izleyerek. "Emory."

Alex hemen onun yanına gitti ama ben olduğum yerde kaldım.

Gözlerinin arkasında bir ateş yandı. "Bir saniye daha bunun bir seçim olduğunu düşünürsen cehennemi getirip bu evi küle çevireceğim!" diye bana bağırdı ve sonra kendi tarafını işaret etti. "Hemen!"

Zıpladım, bacaklarımın arası sızladı ve dişlerimi sıkarak ona yürüdüm.

"Başından beri mi?" diye soludu Aydın. "Onca ay ve tüm dövüşler. Kaybettiğin onca dövüş bilerek miydi?"

"Ben olmak için gerekenlere sahip değilsin" dedi Aydın'a, derin ses tonu tüylerimi diken diken etti.

Aman Tanrım.

Rol yapmıştı. Her şey bir roldü. Bir nedenden dolayı evde bir plan uğruna ter dökmüş, yavaş yavaş herkesi kendi tarafına çekmişti ve Aydın'ın sadakatini istediği için aylarca bu saçmalığa katlanmıştı ama bunu güç kullanarak elde etmek istemiyordu.

Micah ve Rory işlerini bitirip yanımıza geldi ve hep birlikte zemindeki Aydın'a baktık.

Will, gür bir meşe gibi önde ve ortada durdu, yanımdaydı ve ona bakmak için başımı geriye eğmem gerektiğine yemin edebilirdim.

"Bizimle gelebilirsin" dedi Will ona. "Dinescu'yu istemiyorum ama seni alırım."

Alex, Will'in diğer yanında duruyordu, Aydın'a bakarken gözlerinde bir acı parıltısı vardı.

Ama Aydın acı acı güldü. "Öldür beni" dedi.

Gök gürültüsü yeniden çıtırdadığında Will, cevabını özümseyerek bir süre daha orada durdu ve ben geri çekilmeye başladım, herkes yavaş yavaş onu takip etti.

Ben Alex'in ayaklarını sürüklemesini izlerken oğlanlar dönüp merdivenlerden yukarı fırladı, bakışlarının sıcaklığı artarken Aydın'la arasındaki mesafe sıfıra indi.

"Beni istedin" dedi Alex ona ve uzaklaştı.

Başıyla onayladı, zeminde otururken elleri paslı bir boruya bağlıydı. "Artık sadece kazanmak istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Çoktan kaybettin."

"Henüz değil" diye karşılık verdi Aydın. "Nereye gittiğini *biliyorum* sevgilim."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve sözleri havada asılı kalırken bir süre tereddüt etti ama sonra... ikimiz de dönerek merdivenlerden yukarı fırladık ve kapıyı arkamızdan çarptı.

"Alex..."

"Yapma" dedi ve boğazında takılmış yaşları duydum. "Çoktan adını unuttum."

Yukarı koştuk, kapıdan içeri girerken yoğun bir koku üzerime çarptı.

İç çektim. "Bu da ne böyle?"

Gürültüyü duyunca girişe koştuk, alevlerin pencerelerdeki perdeleri yutup tavana yükseldiğini ve duvarlara yayıldığını görünce hemen durduk.

"Ah, İsa aşkına!" diye bağırdı Alex.

Will'i aradığımda onun elinde bir yangın söndürücüyle mutfaktan dışarı fırladığını gördüm.

Sıcaklık yüzümü ısıttı ve o alevleri söndürmeye çalışırken geriye sendeledim.

O lanet mumları düşürdüklerinde yanıyor olmalıydı.

"Will!" diye bağırdım.

Buradan çıkmamız gerekiyordu. Girişi alev aldı ve boğazımdaki dumandan öksürürken başımı geriye eğdim, alevlerin ulaşamayacağımız kadar yükseğe uzandığını gördüm. Bunu durdurmak mümkün değildi.

"Will!" Tekrar aradım ama kapıya sprey sıkarak çerçevenin etrafındaki yangını söndürdü.

Alex merdivenlerden yukarı gitmek üzere hızla yanımdan geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye arkasından bağırdım merdivenlerin kenarlarında alevlerin titreştiğini görünce.

"Uydu telefonum!" diye bağırdı. "Gizli geçitte! Ona ihtiyacımız var!"

"Alex, olmaz!" diye avaz avaz bağırdı Will.

Onun peşinden gitmek için fırladım ama sonra ön kapıya çarpıldığını duydum ve durdum.

Alex merdivenlerin yarısında durdu ve arkama döndüğümde Will'in hareketsiz dikildiğini gördüm.

Duman tüm odayı kaplarken başka bir çarpma sesiyle duvarlar yıkıldı ve kapıdan kimin girdiğini görmek için gözlerimi kırpıştırdım.

Yakınlarda güvenliğin olması gerekiyordu. Bir yerlerde bir yangın alarmının çaldığına bahse girerdim.

Bir gümbürtü daha ve sonra... kapı hızla açıldı, duman kapıdan dışarı fışkırdı ve siyah kolların ve bacakların duman bulutu arasından odaya girdiğini gördüm.

"Will!" diye birisi bağırdı.

Nefes alabilmemiz için Will'i de yanıma çekerek yere çömeldim ama aynı zamanda...

"Bu güvenlik mi?" diye ona sordum, dumanın arasından görmeye çalışarak.

"Sanmıyorum."

Öyle olsaydı memnun olurdum ama aynı zamanda hepimizi başka bir Karakilise'ye de nakledebilirlerdi.

Keşke silahım yanımda olsaydı.

"Will!" diye başka bir erkek sesi bağırdı. "Neredesin?"

Neden diğerlerini değil de sadece onu arıyorlardı?

"Will Grayson!" diye daha sonra bir kadın öksürerek bağırdı.

Kulak kabarttım, seste tanıdık bir ton vardı ve Will yanımda iç çekti.

"Aman Tanrım" diye fısıldadı.

Ayağa fırladı ve beni kolumdan tutarak kaldırdı. "Buradayım!" diye bağırdı.

Siyahlara bürünmüş kişiler dumanın içinde hareket ederken Alex koşarak merdivenlerden aşağı indi ve göğüslerine paraşüt kordonu sarınmış ve spor çantaları taşıyan üç uzun boylu adam gördüm.

"Paracordu ne diye getirdik?" dedi Kai Mori, Michael Crist'e bakarak. "Bize duvarlara tırmanmak zorunda falan kalacağımızı söylediğini sanıyordum."

Michael sadece gülümsedi ve Will'i boynundan yakalayıp kucakladı.

Will şoka uğramış gibi gerildi ama bir süre sonra nefesini verdi. "Eninde sonunda benim için geldin ha?"

"Her zaman" dedi başka bir ses.

Damon'ın dumanın içinden çıktığını, eğilerek alnını en yakın arkadaşının alnına bastırarak güldüğünü gördüm.

Sarı atkuyruğunu omzuna atmış, başının üstünü siyah bir kayak şapkasıyla kapatmış bir kadın yaklaştı.

Erika Fane?

"Hadi buradan defolup gidelim" dedi ve sonra omzumun üzerinden bakıp "Alex!" diye seslendi.

Alex ileri atılarak yanımdan geçti ve Rika'nın kollarına attı kendisini. "Başardın" dedi gülümseyerek.

Erika başıyla onayladı. "Endişelendin mi?"

Alex kıkırdadı. "Hayır. Elbette hayır."

Herkes kapıdan dışarı koşmaya başladı ama Alex ve ben tereddüt ederek dumanın arasından evin arka tarafına baktık.

"Bekleyin" diye bağırdı. "Orada daha fazlası var!"

Herkes eve koştu ama yangın koridora ilerlemiş, parçalanarak mutfağa ve oradan da sağa, havuza yayılmıştı.

Alevlere koştuk.

"Emmy!" diye bağırdı Will.

"Emory Scott mu?" dedi Damon. "Alex, onun burada olduğunu bize söylememiştin."

Ancak kimsenin açıklamaya vakti olmadı.

Ateşin içinden baktım, bir yol görmeye çalıştım ama bulamadım. Onları cayır cayır yanmaları için bırakacak halimiz yoktu.

Alex ve ben sağa sola adım atıp geçmeye çalıştık ama güçlü kollar beni geri çekti.

"Onu al" diye emretti Will.

Sonra aniden birinin kollarına ve ardından omzuna atıldım ve çığlık atarak kendimi kurtarmaya çalıştım.

Yürüyebilirdim.

"Ve onu yere bırakayım deme" diye hırladı Will. "İşbirliği yapmayı sevmiyor."

Orospu çocuğu!

"Lev!" diye birisi bağırdı.

Sonra birisinin David dediğini ve Aydın ile Misha mırıltılarını duydum.

Nereye gidiyorduk?

Evden ayrıldık, yağmur vücudumu döverken evin girişi görüş alanımda gittikçe küçülürken evin daha büyük bir kısmı görüş alanıma girdi.

Ateş üst kattaki pencerelere ulaştı, perdelerin arkasındaki odaları turuncu bir ışık doldurdu ve uzaklaşırken Aydın'ın kaçabileceğini umarak girişe baktım.

Ona ufak bir bakış atmayı umdum.

Ölmesini istemiyordum.

"Onu bana ver" diye hırladı Micah.

Birinin omzundan çekilip Micah'nın kollarına atıldım, baktım ve beni taşıyan kişinin Michael olduğunu gördüm..

Ona hırladım.

"Onu yakaladım" dedi ona Micah.

Michael başıyla onaylayıp önden koştu ve o gider gitmez Micah beni ayağa kaldırdı ve diğerleriyle birlikte koşarken elimi tuttu. Omzumun üzerinden bakınca sendeledim.

Sera, ana evden ayrıydı. Yılanları önemsediğim falan yoktu ama herhangi bir canlı için bu kötü bir ölüm yoluydu. Gerçi güvendedirler.

Ormanın içinde koştuk, gök gürültüsü tepemizde gürler ve yağmur sağanağa dönerken soğuğu pek algılamadım.

"Neredeyiz?" diye sordu Will onlara.

"Asla tahmin edemezsin" dedi Damon.

"Eve dönmek ne kadar sürer?" diye zorladı Will.

Herkes yorumlanamayan bir imayla kahkaha attı.

Ağaçların arasında var gücümüzle koştuk ve bacaklarım lastiğe dönüşürken nefes almaya çabaladım.

"Micah" diyerek yavaşlaması için yalvardım.

Ama beni peşinden çekti ve sonra uzaktaki ağaçların arasında onu gördüm.

Her zaman orada olan bulanıklığı gidermek için gözlerimi kıstım. Gözlüklerime ihtiyacım vardı. *Kahretsin.*

Bu bir... tren miydi?

Kayaları ve yaprakları hızla aşarak ağaçlık sınırı geçtik ve solumda ve sağımda göz alabildiğince uzanan raylarda duran bir trene ilerledik.

Aydın bunun burada olduğunu biliyor muydu? Hepsi biliyordu. O kadar uzun süre koşmamıştık. Belki on dakika?

Belki de terk edildiğini sanmıştı.

Herkes ortadaki bir vagona ve ben eski ama iyi restore edilmiş güzel siyah buhar makinesine baktım. Pencerelerin iç tarafında perdeler asılıydı ve motor sabit bir ritimle çalışıyordu.

"Binin!" diye bağırdı Erika. "Şimdi binin!"

Herkes vagona bindi ve ben de Aydın ya da Taylor'dan herhangi bir iz var mı diye bir kez daha arkama baktım.

Nereye gittiğini biliyorum *demişti.*

Habersizmiş gibi davranmama da gerek yoktu.

Thunder Bay'e geri dönüyorduk.

"Kapıları kapatın!" diye bağırdı Michael ve kapıyı kapatıp muhtemelen kondüktöre elini salladı.

Hepimiz içeri doluştuk, koyu saçlı bir kadın Will'in bileğini yakaladı ve bileziğini cıvata keskisiyle kesti. Yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve ardından Micah ile Rory'nin yanına gitti, onların bileklerindekini de kesip hepsini pencereden dışarı attı.

Tren altımızda hareketlenince sallandım ama daha etrafa bakmadan ya da diğer kadınların kim olduğunu anlayamadan biri kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

"Tereddüt ettin" diye hırladı Will, yangın yüzünden vücudunu kaplayan siyah çizgilerle. "Bodrumda... Tereddüt ettin! Tekrar! Be-

nim için bir kez dönmemene rağmen onun için dönecektin. Bir kez bile!"

İrkilip birkaç dakika önce bana ona gelmemi söylediğini hatırladım.

Bunu benim Aydın'ın tarafını tutmam olarak görüyordu.

Bense kendi başıma ayakta durmak olarak görüyordum. "Will..."

"Bize yaptığın onca şeyden sonra tereddüt ettin!" diye bağırdı, yüzü öfkeyle buruşmuştu.

Herkes sessizce ayakta etrafımızı sarmıştı, ben bir fare onlar da etrafımda dönen yılanmış gibi üstümde gözlerinin sıcaklığını hissettim.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Damon ona. "*Bize yaptığın* derken neyi kastediyorsun? Ne yaptı?"

Will'e baktım, yavaşça başımı salladım ve ona yalvardım. *Burada değil. Lütfen, burada değil. Şimdi değil.*

Doğruldu ve birkaç adım geriye çekildi, sonunda beni tam hak ettiğim yere sıkıştırdı ve bu ânın tadını çıkardı.

"Yedi yıl önce hepimizin hapse girmesinin nedeni o" dedi onlara.

Bölüm 32

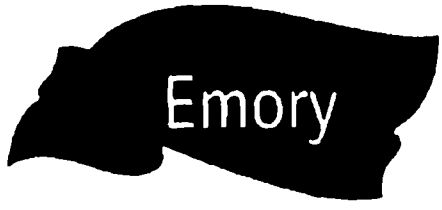

Yedi Yıl Önce

–Martin Scott'a yapılan saldırıdan birkaç ay sonra–

"Hey" diye seslendi Thea odamıza girerken.

Başımı çalışma masamdan kaldırdığımda, çıkardığı Mia Wallace peruğunu ve bu gece bana yaptırıp göğsüne yapıştırdığı adrenalin iğnesini futon kanepemize fırlattığını gördüm. Erkek arkadaşının *Ucuz Roman* temasını Vincent Vega kılığında tamamlaması gerekiyordu ama bir saat önce kavga etmişlerdi. Ancak ben onu partiye tek başına göndermiştim.

Tam bir pislik gibi.

"Hey" dedim, her yere bulaşan makyajına gülümseyerek. "Eğlendin mi?"

Yanağındaki ruja bakılırsa Vincent onu bulmuştu ve barışmışlardı.

Ama sadece omuz silkti. "Şey, hatırlamıyorum."

Genizden yükselen bir alayla güldüm, bana doğru sendeleyerek gelince nefesinden burnuma bira kokusu geldi. "Ama seni düşündüm." Dişsiz, mutlu bir yüzün oyulduğu küçük bir balkabağı feneri uzattı. "Eve giderken onu bir erkek kardeşlik evinin önünden çaldım."

Gülerek aldım. "Teşekkür ederim."

Oda arkadaşları konusunda sahiden şansım yaver gitmişti.

Başımı salladım ve balkabağını masama koydum. Geçen ilkbahar mezun olduğumda, Martin'i ihtiyacım olmayan üniversite fonumu Grand-Mère'i paranın satın alabileceği en güzel eve yerleştirmek için kullanmaya ikna etmiştim. Thunder Bay çevresindeki, bir harabeyi karakterini koruyarak işlevsel hale getirebileceğinizi gösteren çarpıcı tasarımlarım sayesinde kazandığım bursla, üniversite fonuma ihtiyacım kalmamıştı. Bursla karşılayamayacaklarımı da kredi alarak karşılamıştım. Salla gitsin.

Onunla kendim ilgilenmek istemiştim ama büyükannemin bakım vekâletnamesi ondaydı ve bu değişmiyordu. Sonunda evin kendisine ait olmasının avantajlarını ve ayrıca mütevazı memur maaşıyla onun birinci sınıf bakım maliyetini ödediğini düşünen insanların saygısını ve hayranlığını kazanacağını söylediğimde benimle aynı fikirde oldu.

Büyükannemi her gün arasam da mezun olup ayrıldığımdan beri Martin ile konuşmamıştım. Yazın San Francisco'da staj yaptım, temmuz ayı sonlarında onu ziyaret etmek için gizlice şehre indim ve hemen ardından yurda taşınmak için oradan ayrıldım.

"Gelmeliydin" dedi Thea. "Bir kez olsun, sadece... *evet* demeliydin." Ve sonra yüksek sesle inledi. "Evet, evet, evet!"

Berkeley'de parti ve eğlence eksik olmuyordu ama okulların açılmasından bu yana geçen iki ay içinde yeni insanlara ve yeni çevreye alışmak sandığımdan daha zor olmuştu.

Bu çok aptalcaydı çünkü Thunder Bay'e pek uyum sağladığımı kimsenin söyleyeceğini düşünmüyordum ve orada büyümüştüm.

Bir nevi sıla hasreti çekiyordum.

Yarım bir gülümsemeyle, "Eğlenceyi mahvederim" dedim. "Güven bana."

Çekmecemden bir paket kibrit çıkardım ve hâlâ balkabağının içinde olan mumu yaktım, gözlerinden ve ağzından sıcak bir ışık yansıyordu. Yurtlarda herhangi bir şeyi yakmamamız gerekiyordu ama asla bilemeyeceklerdi.

Masa lambamı kapattım; karanlık, titreyen mumu biraz ürkütücü kıldı.

Thea soyunup bornozunu giydi, bir havlu ve duş çantasını aldı.

Happy Halloween şarkısını söyleyerek duş almaya gitti.

Ama konuşunca durdu: "Şeytan Gecesi."

"Ne?"

Başımı çevirdiğimde kapı kolunu tuttuğunu gördüm.

"Yarın Cadılar Bayramı" dedim ona. "Bu gece Şeytan Gecesi."

"*The Crow*'daki gibi mi?"

Bir kahkaha patlattım. Şeytan Gecesi, Yaramazlık Gecesi, Lahana Gecesi... Thunder Bay dışındaki dünyanın çoğunun –ve belki Detroit'in– bunu filmler dışında hiç duymadığı aklımdan çıkıp duruyordu.

Eğilip kendi masasındaki saate baktı. "Eh, saat biri geçmiş" dedi. "Artık Cadılar Bayramı."

Dilini çıkardı ve duş almak için koridora ilerledi.

Touché.

Gözlüklerimi çıkardım ve gözlerimi ovuşturdum, bugünlük ders kitabımı kapattım. Bilgi kartlarımın etrafına paket lastiği sararak onları masanın üstüne attım ve balkabağı fenerinin kapağını alıp tekrar üstüne koydum.

Yüzüne baktım. "Emory Scott, Will Grayson'ı seviyor" diye mırıldandım.

Gözyaşlarından boğazım ağrıyordu.

Ona seni seviyorum dememiştim hiç. Aylar geçerken içime bir boşluk yayılmıştı ve okuldaki son yılında ne zaman başımı ondan öteye çevirsem kendimi daha güçlü hissetsem de (ondan, Martin'den ve Thunder Bay'den sağ kurtulduğum için gurur duyuyordum) hiçbir zaman kazanıyormuşum gibi gelmedi.

Özlem daha da büyüdü ve şu anda buraya girse beni kaldırma-

sına izin verip bacaklarımı beline sarardım ve gecenin geri kalanında ona dokunmayı bırakmazdım.

Kollarım onu tutma ihtiyacıyla karıncalandı.

Masamda malzeme çekmecelerimin üstünde duran Godzilla'ya baktım. Doğru olanı yapmıştım. Değil mi? O evde olup bitenleri bilmesini istemiyordum.

Onu özgür bırakmak zorundaydım.

Ama ona güvenmediğime pişmandım. Kaybetmem gereken ne varsa çoktan kaybetmiştim. Ona onu sevdiğimi söylemeliydim ve bu onun hatası değildi. Belki bir gün...

Belki bir gün.

Gözlerimi kurulayıp telefonumu aldım, aramayı ya da mesaj atmayı düşündüm –belki de özür dilemek istiyordum, bilmiyordum– ama başka bir şey olmasa bile belki bu gece Thunder Bay'deydi. Geçen sene ben son sınıftayken eve dönmemiş olmasına rağmen belki de kutlamak için Princeton'dan dönmüştü.

Ya da belki o evde değildi ve Atlılar üniversiteye gittikten sonra herkes geleneği sürdürmüştü.

Evimi görmek istedim.

Instagram'da oturum açarak #şeytangecesi'ni aradım ve bu gece yayınlanan herhangi bir şey için En Yeniler'e tıkladım ve...

Görüntüler ve videolar birden üzerime hücum etti, yüzleri aniden belirip sayfayı doldurduğunda kalbim küt küt atmaya başladı.

Bir karede gülümsemesini, diğer karede ise hatırladığımdan biraz daha ince, kamerayı delen gözleriyle güzel yüzünü gördüğümde her yerim ısınmış halde gülümsedim.

Michael'ın kırmızı maskesini, Kai'ın gümüş maskesini, Damon'ın duşta bir sarışını öptüğünü gördüm ama sonra karelerden birinde oynayan bir video ve arka planda da abimi fark ettim.

Gözlüklerimi alıp tekrar taktım ve videoyu incelemek için telefonu yüzüme yaklaştırdım.

Burası da neresiydi böyle?

Siyah kapüşonlu ve maskeli adamlar, abimi karanlık bir odada ellerinden asılı halde dövüyordu. Kameralı telefonun ışığı onu ay-

dinlatıyordu, yüzünden kan akıyordu ve siyah saçları keçeleşmiş ve terle ıslanmıştı.

Başım döndü. *Olamaz, hayır, yoo...*

Thea'nın geri döneceğinden endişelenerek kapıya baktım ve kulaklıklarımı alıp telefonuma taktım ve ses seviyesini yükselterek gönderiye tıkladım.

"Ah! diye hırladı Martin, yüzü acıdan buruşmuş halde.

Siyahlı adamlardan biri ona yaklaştı ve ben de duymak için kulaklarımı kabarttım ama tek duyduğum aralarındaki mırıltılar oldu.

Bir dakika sonra Martin'in karanlık kahkahasını duydum ve o sesi hatırlayarak ürktüm.

Bu, geçen yaz abimin saldırıya uğradığı zamandan kalmaydı. Bana anlatmaya çalışmıştı ama ben telefona cevap vermeyi reddetmiştim, bunu yalnızca büyükannemden duymuştum. Bir haftadan fazla süre hastanede yatmıştı ama umurumda değildi. Ölmesi için dua etmediğim için şanslıydı.

Siyahlı adamlardan biri kontrolü kaybetti ve onun Martin'e yumruk atıp darbe üstüne darbe indirmesini, abimin gümüş rozetinin ışıkta parıldamasını izlerken derin bir nefes aldım.

Yüce İsa.

Kim olduğunu anlamam için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Bir diğeri kameranın arkasından geldi ve içeri girdi, ilk adam arkasını döndü, yüzünü kameraya çevirdi ve...

Maskesini kaldırmasını izlerken kalbim sıkıştı.

Will.

Hayır.

Sırıtıp kamerayı kapattı, ben yorumlara göz gezdirirken safra boğazımda yükseldi. Çok fazla. Video her yere düşmüştü.

Her yerdeydi. Herkes bunu onun yaptığını biliyordu.

"Aman Tanrım" dedim dudaklarımı kıpırdatarak.

Dışarı çıkarken ekranı kaydırdım ve Damon ile Winter Ashby'nin duşta sevişirken çekilmiş bir videosunu gördüm ve videodan çıkıp bunu Instagram'a bildirdim.

Winter reşit değildi. Neler oluyordu? Bu saçmalığı kim yayınlamıştı?

Birisi telefonlarını mı ele geçirmişti?

Görünüşe göre ilk video bir saat önce sahte bir hesaptan yayınlanmıştı ve hiçbirinde göremediğim tek kişi Michael'dı.

Kulaklıklarımı çıkardım, Martin'i arayıp saati kontrol ettim. Burada gece saat 1 ise, Thunder Bay'de de saat 4'ten sonrasıydı.

Cevap vermedi, ben de tekrar aradım, yine cevap alamadım. Bir an tereddüt ettim ve Will'i denedim.

Yine cevap gelmedi.

Tanrım, henüz uyanmamış bile olabilirdi.

Orada oturdum, evimdeki dünya haberlerle sarsılarak uyanırken telefonum çalmaya başladı. Eski sınıf arkadaşlarım muhtemelen içinde Martin'in olduğu video hakkında beni ilk uyaranlar olmak istiyordu.

Nefes aldım ve nefes verdim. Her şey yolunda gidecek.

Değil mi? Bundan kurtulacaklardı.

Ama bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Videoları yükleyen her kimse kamuoyu yargısı istiyordu. Hiçbir suçlama olmadan paçayı kurtarsalar bile bu onların okullarından atılmalarına neden olabilirdi.

Bu hiç şüphesiz ailelerini büyük ölçekte utandırırdı.

Michael.

Michael neden hiçbirinde yoktu?

Telefon videoları yayınlayan kişideydi. Michael da aralarında olurdu. Michael bir manada liderdi.

Ve yavaş yavaş farkındalık netleşmeye başladı. Ya bunları paylaşan Michael'dı ya da onun utanmasını istemeyen biriydi.

Veya ailesinin.

Zar zor nefes alıyordum, beynim sonunda bana yetişmeye başladığında boğazımdan bir anda çok fazla düşünce çıkmaya çalıştı.

Eğer akıllı biri o videoları doğru yerde paylaşırsa davranışlarını görmezden gelmenin hiçbir yolu kalmazdı, değil mi? Utancı aklın alıyor mu?

Of, olamaz.

Gözlerimi kapattım ve tek bir nefes verdim. "Siktir."

Taksi saatler sonra Thunder Bay'e girdi, herkes sokaklara indiği için saatte 30 kilometreden hızlı gidilmiyordu.

Mardi Gras'a benziyordu ama kimse gülmüyordu.

Kameralar, haber ekipleri... Will bu işin merkezinde olacaktı. Büyükbabası senatördü.

Sticks'in insanlarla dolu ve kaldırımların kapalı olduğu kasabaya girdik. Herkes aksiyonun olduğu yerde olmak istiyordu ve çocuklar bile aksiyonun merkezindeydi.

Bunların hepsi benim hatamdı. Tanrım, ne yapmıştım?

Kimseye ulaşamayınca, çantama bir şey atmak için bile durmamıştım. Giyinip arabası olan Thea'yı beni havaalanına götürmesi için duştan çıkarmıştım.

Saatime göre sabah altıya kadar uçak bileti bulamamıştım ve saat akşam altıyı geçiyordu. Thunder Bay zamanı. Şikago'da kaldığım süre boyunca telefonumda bazı parçaları görebilmiştim.

Tutuklanmışlardı.

Ve Martin muhtemelen havalara uçmuştu.

Etrafıma baktım, tanımadığım insanlar sokaklarda yürüyordu. Biraz tükürük üretmeye çalışarak birkaç kez yutkundum ama onun dışarı çıkmasını istedim. Ait olduğu okula geri dönmesini.

Will.

Ama sonra kokusunu aldım.

Duman.

Başımı çevirip etrafa baktım ve bakışlarım tepedeki sarı bandı görerek durdu.

Midem altüst oldu.

"Dur" diye nefes verdim.

Sürücü yoluna devam etti.

"Durun!" Parayı bulmak için cebimi karıştırırken bağırdım.

Araba durdu, insanlar taksinin dışında konuşuyor ve bağırıyor-

lardı. Parayı ön koltuğun üzerine fırlattım ve arabadan atlayıp kalabalığı hızla yararak caddenin karşısına geçtim.

Küçük yokuşu tırmanırken ona baktım; tahtalar kömürleşmiş, çatı çökmüştü ve enkaza dönmüştü.

Çardağım.

Neden... Kim?..

Bir daire çizerek döndüm, köyün etrafına baktım ve mücevherci olan Fane'in önündeki eskiden vitrin olan şeyin üzerine çakılmış tahtaları fark ettim.

Dün gece burada ne olmuştu?

Gözlerim yaşlarla ıslandı ama onları hemen sildim ve tepeden aşağı, caddenin karşı tarafına koştum, nefes alamadığımı hissedene kadar insan kalabalığını ittim

Bunu ben inşa etmiştim. Başka hiçbir şey yanmış gibi görünmüyordu. Neden bu?

Beni kasabadan silmek zorundalardı sanki.

Koşmaya başladım, daha sessiz bir caddeden sağa dönüp polis karakoluna ilerledim.

Kapıyı açtım, içerideki herkesi ittim ve bölmeden geçerek arkadaki ofislere ilerledim.

"Emory!" diye bağırdı birisi.

Ama onu görmezden geldim, muhtemelen bana içeri dalamayacağımı söyleyen bir polisti.

"Emmy!" diye başka biri bağırdı.

Ayak kemiklerimden güç alıp durduktan sonra ellerimi çift kapıya vurdum ve abimin masasına ilerledim.

Boştu. Kahveyle masasına dönen Bryan Baker'a baktım.

"Nerede?"

Bir yudum alıp, "Tuvalette" dedi. "Otursana."

Koridorda ilerleyerek erkekler tuvaletine gittim.

Ter sırtımı kapladı ve sert bir nefes aldım, patlamak üzereydim. Bu onun günü değildi. Kazanamayacaktı.

Martin pisuarın yanında duruyordu, tuvaletin kalanı boştu.

Başını yavaşça çevirip beni baştan ayağa süzerken ona baktım.

Ama beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu.

Konuşurken çenesinde bir yara izi gerildi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın" dedi arkasını dönüp işini bitirerek. "Kızını Thunder Bay'e getireceğin onca şey varken sen bunun için geri döndün." Pantolonunun fermuarını çekip kemerini bağladı. "Geçen yaz beni hastaneye yatırdıklarında benim için dönmedin."

"Bırak gitsinler" diye talep ettim.

Sadece kıkırdadı, arkasını dönüp lavaboya ilerledi.

Musluğu açıp biraz sabun aldı ve ellerini köpürttü.

Yaklaştım. "Video sahte" dedim sakin bir tavırla. "Birisi yüzlerini çekimlere eklenmiş. Sonuçta kim böylesine iğrenç bir suçu işlerken kendini gösterecek kadar aptal olabilir ki?"

Uçak yolculuğu sırasında bir araya getirdiğim hikâyeyi dinlerken kaşını kaldırdı.

Kollarımı göğsümde düğüm yaptım. "Ta en başta neden maske taksın ki? Grayson'lar, Moris ve Torrance'lar bu hikâyeyi desteklemek için ihtiyacınız olan her uzmana para öder. Ailelerine destek verme çabalarınıza da çok minnettar olacaklarından eminim."

Ellerini yıkadı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Peki ya Griffin Ashby?" diye zorladı. "Kızı için istediği adaleti görmezden mi gelmeliyim?"

"Kızı on altı yaşında" diye hırladım alçak sesle. "On iki değil. Bu yasa komik. Damon onu zorlamadı."

Kimse zorladığını düşünmüyordu. Bu videoda açıkça görülüyordu.

Elbette bazen biraz gevşek davranıyordu ve baskı yapma konusunda gerçekten iyiydi. Belki de faydalanmıştı. Kız kördü sonuçta...

Abim kesinlikle genç kızlar için adalet diyebilecek biri değildi.

"Bu suçlamalar geçerli olmayacak." Biraz daha yaklaştım. "Başaracağın tek şey, kendini düşman yapmak."

Birkaç kâğıt havlu alıp ellerini kuruladı ve çok rahat bir tavırla dinledi. Neden bu kadar sakindi?

Kendine güvense bile Martin ona karşılık vermemden hoşlanmazdı. Ne oluyordu böyle?

Gözlerinde bir parıltıyla bana bakarken, "Bu gece kasaba harabeye döndü" diye devam etti. "Sokakları gördün mü? Kahramanları öldü. Bu çok güzel." Tekrar güldü ve kâğıt havluları çöp kutusuna attı. "O küçük pisliklerin her birini bir hücreye koydum. Crist hariç. Sabrım meyvesini verdi. Sadece biraz daha sabırlı olmam gerekiyor."

Bu ne anlama geliyordu? Videoları kimin yayınladığını biliyor muydu? O da işin içinde miydi?

"Herkese gerçeği anlatacağım" dedim. "Bana yaptığın her şeyi onlara anlatacağım. Will Grayson ve Kai Mori kahraman olacak."

O yaklaştı, ben de kendimi destekleyerek bir adım geri çekildim ama sonra dedi ki, "Benimle gel Emory. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Erkekler tuvaletinin kapısından yanımdan geçti ve yutkunamadım. Korku içime yerleşmişti.

Fazla sakindi. Asla bu kadar sakin olmazdı.

Arkamı döndüm ve kapıdan çıkarak onu koridorda takip ettim.

Söylediğim hiçbir şeye gözünü bile kırpmamıştı. Hak ettiği dayağı yediği için gerçekten bir senatörün torununu mu suçlayacaktı?

Soldaki kapıyı açarak loş odaya girdi, ben de durup içeriye baktım.

Diğer tarafta cam bir bölme ile bir masa vardı, bileklerine kelepçeler takılmıştı.

İçeri usulca girdim, Will'i yan odada tek başına bir masaya sabitlenmiş bir halde otururken gördüm, Kai ve Damon ortalıkta yoktu.

Cama koşup parmak uçlarımı kaldırdım.

Bok gibi görünüyordu.

Ama o bergamot ve mavi selvi kokusu onu dün görmüşüm gibi içime yayıldı ve yine hemen yanımdaydı.

Göğsüm titredi, gözlerinin altındaki torbaları ve artık orada olmayan gülümsemeyi fark ettim.

"Herkese ona âşık olduğunu söyleyeceğim" dedi Martin. "Onu korumak için her şeyi söylersin. Eminim ikinizin seviştiği bir veya iki zamanı doğrulayacak tanık bulabilirim. Koy. Okul otobüsü vardı değil mi?"

Will'e baktım. O gece otoparkta koşarken bizi birilerinin gördüğünü biliyordum.

"*İddialarının* kanıtı var mı?" diye sordu. "Tanıkların? Fotoğrafların?"

Martin de yanıma gelip ona baktığında parmaklarımı yumruk yaptım.

"Çardağını yaktı Em." Sesi dengeliydi. Muhasebeli. "Son iki yıldır etek giyen herkesi beceriyor, burnuna sığacak her şeyi çekiyor ve ona tatlı bir unutuş vaat eden her şeyi içiyor" dedi bana.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi Will'e kilitledim. *Başını kaldır. Gözlerini görmeme izin ver.*

"Ve sen hâlâ onun fahişesi olmak istiyorsun seni kahrolası sü..."

Hırladım. "Avukatları onları bu durumdan kurtaracak" dedim sözünü keserek. "Bütün kasaba onların tarafında ve olmayan da babalarının tarafında. Kimse onların bedel ödediğini görmek istemiyor."

Kıkırdadı ve ardından içini çekti. "En çok güvenmemeleri gerekenler en yakınındaki kişiler."

"Ne demek istiyorsun?"

Ama o sadece camdan bakmaya devam etti.

Ne biliyordu? "Videoları kim yükledi?" diyerek yanıt istedim.

Sadece kendi kendine gülümsedi.

Bir şeyler oluyordu. Birinin o telefonu ele geçirmesinden daha fazlası vardı.

Tekrar Will'e baktım. Koltuğunda arkasına yaslanıp masaya baktı, bakışlarında boşluk vardı.

Çardağımı yakmıştı.

Benden nefret ediyordu. Bu kasabanın hiçbir yerinde beni görmek zorunda kalmak istemiyordu.

Gözlerim sulandı ama daha farkına bile varmadan Martin bana bir zarf uzattı.

Aldım. "Bu nedir?"

Açıp bir belge çıkardım.

"Artık bununla başa çıkamıyorum" dedi. "Artık senin. Özgür olmak mı istiyorsun, özgürsün. Al onu."

Ne? Evraklara göz attım; büyükannemin vekâletnamesi bana devredilmişti ve tek yapmam gereken imzalamaktı.

Hâlâ beni kontrol edebileceği tek konu buydu. Beni hayatında tutan tek şey. Neden onu veriyordu ki?

"O halde bana da paramı ver" dedim.

Parasız onunla ilgilenemezdim.

Ama o sadece gülümsedi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Başımı iki yana salladım. Huzurevinin aylık geliri yedi bin doların üzerindeydi. Okulu bırakıp üç işte çalışsam bile hem bunu ödeyip hem kendimi geçindiremezdim.

Ve ona dava açacak param yoktu. Kullanmadığı parayı nereye sakladığını Tanrı bilirdi. Gitmişti.

Masaya yürüyüp başka bir zarf aldı, bu beyazdı. Açtı ve içinde ne varsa çıkarıp masanın üstüne fırlattı. Fotoğraflar etrafa yayılınca Polaroidleri ânında tanıdım.

"Zulanı sehpadaki kitapların arkasında buldum."

Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluştu ve ben orada durdum, boynunu sıkamadığım için elimdeki belgeleri sıktım.

On beşimdeyken beni tekmelediği zaman kaburgalarımdaki morlukları çektiğim fotoğrafı aldı. "Biliyor musun, bu konuda biraz kötü hissediyorum" dedi. "Tüm bunlara bu şekilde bakmak, gerçekten cehennemi yaşamış gibi görünmeni sağlıyor."

Fotoğrafları telefonumla çekmeyi düşünmüştüm. Bulut sayesinde yok edilemezdi ve dijital olarak gönderilip alınması kolaydı.

Ama telefonumu kontrol ediyordu, ben de yağmurlu bir günde yaşanan istismarı eski bir Polaroid kamerayla bir süre belgelemiştim. Başlangıçta akıllı olduğumu ve canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kalsam bunu kullanabileceğimi düşünmüştüm.

On yedi yaşıma geldiğimde kanıt tutmayı bırakmıştım. O yaşa geldiğimde artık bulabildiğim her parçaya var gücümle tutunmaya çalışıyordum.

"İlk başta sinirlenmiştim... bunları bulduğumda." Masanın etrafında döndü, bir başkasını alıp inceledi. "Ama her şey bir fırsat, değil mi?"

Gözlerimi kıstım, kâğıtlar avucumda kırıştı.

"Tavsiyene uymayacağım" dedi, fotoğrafı masaya attı ve ellerini ceplerine soktu. "Suçlanacaklar ama savcı suçu kabullenmelerini teklif edecek."

"Siktir, adi!" Dişlerimi gıcırdattım. "Bir bok itiraf etmeyecekler. Her zaman kazanırlar."

"Neredeyse bunu istediğini düşünüyorum."

Karşılarında o varken mi? Tabii ki evet. Bunun ötesinde ne yaparlarsa yapsınlar beni hiç ilgilendirmiyordu. Bu gece şehirden ayrılıyordum.

Grand-Mère'i Asprey Lodge'da tutamazdım ama San Francisco'da iyi bir bakımevine yetecek kadar çok çalışabilirdim. Önemli olan tek şey özgür olmamızdı.

Martin yanıma yaklaştı, cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı.

Sonra cihazı verdi ama almadan aşağı baktım, kırmızı şeritli beyaz maskeli birinin –Will– kolunu geriye atmasını ve içine yanan bir bez parçası sıkıştırılmış bir içki şişesini çardağıma fırlatmasını izledim.

Kamera sarsıldı, camın kırıldığını ve ardından her yerde alevlerin patladığını duydum, emeklerim yangında yitip giderken zoom geri gelerek tüm sahneyi gösterdi.

Gözlerimi çevirip camdan Will'e baktım.

"Bitti" dedi Martin. "Bir devrin sonu. İtiraf edecekler. Suçlamalara karşı çıkmayacaklar. Ve sen de çıkmamalarını sağlamam için bana yardım edeceksin."

Başımı iki yana salladım. Bu asla olmayacaktı.

"Birkaç yıllığına ortadan kaybolacaklar" diye devam etti. "Benim ve ortaklarımın bu kasabayı ele geçirmesine yetecek kadar bir süre, sonra evlerine dönebilirler."

"Peki sana bununla savaşmayacaklarını düşündüren ne?" diye ısrar ettim, bakışlarımı ona çevirerek. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Çünkü eğer yaparlarsa" dedi bana yavaş yavaş yaklaşarak, "çok daha karanlık bir skandalı yayınlamak zorunda kalacağım.

Lisede kadınları mağdur ettiler. Onlara saldırdılar. Onları dövdüler. Sapkın arzularını tatmin etmek için onları yeraltı mezarlarına gitmeye zorladılar. Onlar çocuk değiller. Onlar şeytan."

Kısık sesle güldüm. *Aklını kaçırmıştı* sahiden. Güçlerini kötüye kullandıklarını ilk kabul eden ben olurdum ama içlerinden birinin bir cesedi saklamasına yardım ettiğim için insanların bundan daha karmaşık olduğunu artık biliyordum.

Bunun sadece benim bakış açım olduğunu anlayana kadar her şey siyah beyazdı. Yargılıyordum çünkü düşünmek çok zordu.

Onlar kötü değildi.

"Bütün kızlar öne çıkmayacak ama elimizde bir tane var." Masaya yürüdü ve sanki delilmiş gibi özçekimlerimi yaydı. "Ve daha fazlasının geleceğinden eminim."

Masanın üzerine bir kâğıt itişini ve üstüne bir kalem koymasını izledim.

Aldım, okudum.

"İddialarının geçerliliğini kanıtlayan o kâğıdı imzalayacak" diye bildirdi ve sözleri idrak edince nefesim kesildi. "Bulgu olmasa bile suçlamalar hayatlarını mahvetmeye yetecek."

İfadeye göz gezdirdim, ayrıntılara inerek beni nasıl "dövdüklerini" ve beni St. Killian's'taki yeraltı mezarlarına zorla götürüp...

Ah, bir de istismarını kanıtlayacak fotoğraflar da vardı.

Aman Tanrım. Fotoğraflarımı onlara karşı delil olarak kullanacaktı.

"Keşke ölsen" dedim gözlerimden yaşlar akarak.

"Ama tüm bunları ortadan kaldırabilirim Bay Mori" diye devam etti. "Ve Bay Torrance ve Bay Grayson. Her şeyi berbat ettiler. Onlar genç. Bir süre hapis yatacaklar, dışarı çıkacaklar ve hayatlarına devam edecekler. Hiç olmamış gibi. Kız tatmin olacak. Onu sessiz tutabilirim. Belki de anlaşmayı güzelleştirecek küçük bir para bağışı ile?"

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. *Hayır.* Deneyebilirdi ama bu asla olmayacaktı. Beni bu şekilde kullanmasına asla izin vermezdim.

"Üstelik bu aslında bir nimet" diye devam etti. "Eğer konuşmasına izin verilirse oğullarınızın durumu çok daha kötü olabilir."

"Siktir git."

"İmzala."

"Siktir git!"

Saçımı ensemden tutup başımı kâğıda itti ve kalemi yüzüme yapıştırdı.

Hırlayarak kendimi masadan uzaklaştırdım.

Gözlerim yanarak cama gerilerken, "İmzala ve özgür ol" diye ısırdı. "Vicdan yapman gerekmiyor. Sonuçta o videolarda olanlar yaptıklarının sadece küçük bir kısmı Emory. Buradaki insanlardan faydalandılar. Paralarının ve soyadlarının defalarca kıçlarını kurtarmasına izin verdiler."

Etrafımda hızla dönüp hâlâ masada oturan Will'e baktım. Avukatı neredeydi?

Yapmayacağım... Sana zarar vermeyeceğim. Hıçkırıklarla sarsıldım. Seni bir daha asla incitmeyeceğim.

"Sahip olduğu tüm kadınları düşün" diye kışkırttı Martin. "Tüm hayatını ailesine yük olarak geçirdi, hiçbir zaman önemli bir şey yapmadı ya da önemli bir şey uğruna yaşamadı. Kendisinden daha önemli bir şey için. Sadece aldı Em. Yaptığı tek şey almak. Önüne gelenle yatıp oynuyor ve seni unuttu."

Gözlerimi kapattım, kulaklarımı tıkamak üzereydim.

"Bedel ödemeyi hak ediyorlar. Haklı olduğumu biliyorsun. Suç işlediler."

Hayır. Yaşananlar yaşanmıştı ama Martin'in onları hapse göndermesine yardım etmeyecektim.

"O telefondaki videolar sadece yayınlananlardan ibaret değildi, biliyor musun?" diye ısrar etti. "Fakir olsalardı şimdiye kadar onlarca kez hapse girmiş olurlardı."

Durdum, nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Telefon...

"Şakalarını belgelemek için telefonu kullanıyorlardı, değil mi?" diye sordu. "Bir cep telefonu?"

Ona baktım, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Omuz silkti, anlayışlıymış gibi davrandı. "Daha fazla video ortaya çıkarsa..." diyerek cık cıkladı ve devam etti: "Kundakçılık,

"Siktir git."

"İmzala."

"Siktir git!"

Saçımı ensemden tutup başımı kâğıda itti ve kalemi yüzüme yapıştırdı.

Hırlayarak kendimi masadan uzaklaştırdım.

Gözlerim yanarak cama gerilerken, "İmzala ve özgür ol" diye ısırdı. "Vicdan yapman gerekmiyor. Sonuçta o videolarda olanlar yaptıklarının sadece küçük bir kısmı Emory. Buradaki insanlardan faydalandılar. Paralarının ve soyadlarının defalarca kıçlarını kurtarmasına izin verdiler."

Etrafımda hızla dönüp hâlâ masada oturan Will'e baktım. Avukatı neredeydi?

Yapmayacağım... Sana zarar vermeyeceğim. Hıçkırıklarla sarsıldım. Seni bir daha asla incitmeyeceğim.

"Sahip olduğu tüm kadınları düşün" diye kışkırttı Martin. "Tüm hayatını ailesine yük olarak geçirdi, hiçbir zaman önemli bir şey yapmadı ya da önemli bir şey uğruna yaşamadı. Kendisinden daha önemli bir şey için. Sadece aldı Em. Yaptığı tek şey almak. Önüne gelenle yatıp oynuyor ve seni unuttu."

Gözlerimi kapattım, kulaklarımı tıkamak üzereydim.

"Bedel ödemeyi hak ediyorlar. Haklı olduğumu biliyorsun. Suç işlediler."

Hayır. Yaşananlar yaşanmıştı ama Martin'in onları hapse göndermesine yardım etmeyecektim.

"O telefondaki videolar sadece yayınlananlardan ibaret değildi, biliyor musun?" diye ısrar etti. "Fakir olsalardı şimdiye kadar onlarca kez hapse girmiş olurlardı."

Durdum, nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Telefon...

"Şakalarını belgelemek için telefonu kullanıyorlardı, değil mi?" diye sordu. "Bir cep telefonu?"

Ona baktım, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Omuz silkti, anlayışlıymış gibi davrandı. "Daha fazla video ortaya çıkarsa..." diyerek cık cıkladı ve devam etti: "Kundakçılık,

saldırı, soygun, araba hırsızlığı, haneye tecavüz, cinsel sapkınlık... Henüz yayınlanmamış videoların bir yerde gizlidir muhtemelen."

Midem bulandı ve ağzım açık ona bakarken ayağa kalktım. Kusmuk yükseldi ve neredeyse öğürecektim.

Hayır.

Masadan bir şey çekip bana bir parça kâğıt daha uzattı ve üstünde otuz yedi bin dolar yazan çeki okudum.

"Geriye kalan bakiyesi" dedi bana. "Ve vekâletname sana devredilir. Tek yapman gereken imzalamak. Onu alabilirsin ve bir daha birbirimizi görmemize gerek kalmaz. Birinci sınıf bakımı karşılayabilirsin. Ve fotoğraflardakinin sen olduğunu bile bilmezler. Zaten tam yüzün görünmüyor ve onlara verdiğim fotoğrafsız beyaz gayriresmi tebliğde olmayacak."

Çeke baktım.

Bana istediğimi veriyordu. Anneannemi yakın bir yere taşıyabilir, kalan zamanı boyunca bakım masraflarını karşılayabilirdim ve eğitimim aksamazdı.

Avucumu cama koydum, diğer her şeyin soğuk olduğu yerde bir sıcaklık hissettim.

Sözlerinde mantık vardı, değil mi? Will'in hayatını berbat ettiğini duymuştum. Lisedeki son yılında bile sürekli kafayı bulduğu kulağıma gelmişti. Mecbur kalmadıkça davranışını düzeltir miydi ki?

Sadece okula gitmek ve büyükannemle ilgilenmek istiyordum. İyi şeylerin olmasını hak etmiştim, yeterince uzun süre savaşmıştım ve pes edip bunu kabul etmezsem daha uzun süre hapse girebilirdi. Ya Martin videoları kimin yüklediğini biliyorduysa? Ya doğruyu söylüyorduysa ve daha fazlasını yüklemelerini sağlayabilirse?

İnce kâğıt parçasını tuttum, istediğim her şey bir imza kadar uzaktaydı.

Asla atmayacağım bir imza.

"Ölmeni istiyorum" diye fısıldadım.

Orada sessizce dikildi. "Tek yıldızlı bir huzurevinde hayat nasıl, biliyor musun?" diye sonunda sordu.

Gözlerimi yumdum ve Damon Torrance'ın elini annesinin boğazına doladığını gördüm; o eli neredeyse hissedebiliyordum.

Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum.

"Bazen hastalarda olmaması gereken morluklar olur veya yaşlıları saatlerce kendi pisliklerinde yatarken bulurlar" diye devam etti. "Zaten çoğu zaman ne olduğunu bilmediği için umursamaz."

Kanım kaynadı, içimdeki bütün kaslar gerildi.

"Blöf yapıyorsun." Derin bir nefes verdim. "Sen bile ona bunu yapmazsın."

Göz ucuyla bana döndüğünü gördüm. "Bu sabah transfer edildi" dedi bana.

Onunla yüzleşmek için hızla döndüm ve sonra çığlık attım, iki elimle göğsünü ittim ve dizimi bacaklarının arasına geçirdim.

"Şerefsiz!" diye bağırdım.

Yere yığıldı ve bedenim kendi kendine hareket etti. Kendimi durduramadım. Ona tekme atmak için bacağımı geriye savurdum ama o yukarı fırladı ve çarpacakken bacağımı yakalayıp beni zemine çekti.

Başımın arkasını tutarak belimi avuçladı ve ezdi. Çığlık atıp öne eğildim ve yüzünü ısırdım.

Uludu ve dönüp çenesine vurdum, ardından beni yakamdan yakalayıp yüzüme tokat attı.

Etrafımda kamçı gibi dönen vücudum zemine düştü ve keskin acı yüzüme yayılırken öksürerek ayağa kalktım.

Bacağımı geriye sallayıp kafasına tekme attım, bir an bile tereddüt etmeden aynı şeyi tekrar yaptım. Ve tekrar.

Ağzından kan fışkırırken ağzıma bakır tadı doldu, dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ama tekrar düştü.

Bir daha asla bana el süremeyeceksin.

Damon'ın aksine ben bir cesedi gerçekten nasıl saklayacağımı biliyordum.

Masanın yanındaki sandalyeyi çekerek oturdum; sessiz gözyaşları görüşümü bulanıklaştırır ve dişlerimi kan kaplarken uzanıp ifade ile kalemi aldım.

Üstteki düğmeye tıklayarak başımı kaldırdım ve camdan Will'e baktım.

Bunu makul kılmak için kendime çok şey söyleyebilirdim.

Eğer aileleri olmasalardı kesin hapse girerlerdi.

Aslında onları kurtarıyordum. Daha fazla videonun ortaya çıkması suçlamaları artırırdı.

Gerçekten suç işlemişlerdi. Ve kimsenin bilmediği tonlarca şey daha vardı.

Ama sonuç olarak... bu yanlıştı.

Daha fazla suçlama riskine girmemeleri için ailelerini suçlamaları kabullenmeye ikna etmek için ifadenin altına adımı karaladım. Kâğıdı masada itip ayağa kalktım, çeki ve vekâletnameyi aldım, pencereye gittiğimde utançtan bakışlarımı camdaki yansımamdan öteye çevirdim.

"Bazılarımız her zaman zayiat olacağız" diye fısıldadım ona. "Başkalarının tırmandığı bir merdivenin basamakları."

Aniden başını kaldırdı ve direkt bana bakıyormuş gibi görünüyordu. Sanki beni görebiliyordu.

"Bazı insanlar başlarına gelenleri durduramaz" dedim. "Yanlış yerde, yanlış zamanda, yanlış insanlara doğmuşlardır."

Will intikamını hak ediyordu.

Büyükannemin son günlerini satın almak için onu otobüsün altına atmıştım.

"Seni bekleyeceğim" diye fısıldadım ona.

Abimin burnunu çekerek ve homurdanarak yerden kalktığını hissettim.

Arkamı döndüm, kapıya giderken arkama bakmadım.

"Eve güvenle git" dedi boğulurcasına Martin. "Beni bir daha asla görmeyeceksin."

Yüzümdeki kanı temizlemeye gerek duymadan kapıyı açtım ve odadan çıktım.

Tekrar görüşeceğiz. Will ikimiz için de gelecekti.

Bölüm 33

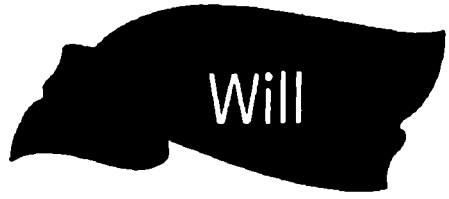

Günümüz

"Rika ve Winter'a yok yere neler yaşattık!" diye hırladım. "Yıllarımızı bunun lanet videolar yüzünden olduğunu düşünerek geçirdik ama nedeni sendin! Bunu arkadaşlarıma *ben* yaptım. Seni hayatlarına *ben* soktum."

Bize biraz önce anlattığı hikâye gram umurumda değildi. Onun fikri değildi. Bizimle hiçbir derdi olmadığını biliyordum.

Sadece beni gram umursamıyordu. O şeyleri ona yaptığımı birilerinin düşünebilmesine nasıl izin verebilmişti?

Bir adım yaklaştım. "Hapishanenin nasıl bir yer olduğuna dair bir fikrin var mı?" dedim ona. Alex ve ben sırılsıklam kıyafetlerimizle dururken Emmy gözlerini yere indirdi, saçları yüzüne yapışmıştı. "Her şeyi yapabilirdin. İtiraf edip bana ne yaptığını anlatabilirdin. O lanet kâğıdı imzalamadan önce bana gelebilirdin ve ben de büyükanneni ülkedeki en iyi bakım evine göndertirdim!" Bağırdığımda sesim tekrar sertleşti. "Ailem eğitimini karşılardı. Hiçbir zaman tek başına bir şey yapmak zorunda değildin!"

Üzerinden yıllar geçmişti. Yaptığı hakkında kendini kötü hissetmiş olsaydı, şimdiye kadar bu onu yeterince tüketmiş olurdu ve hatasını kabullenirdi. Ama hayır. Bütün bunların saçmalık olduğunu elbette bilen büyükbabamdan öğrenmiştim. Onun, benim ve Kai'ın ebeveynlerinin yedi yıl önce bize söylemediğine hayret etmiştim ama muhtemelen bununla savaşacağımızı biliyorlardı ve işi şansa bırakmak yerine daha hafif cezayı kabul etmemizi istemişlerdi.

Dışarıda trenin düdüğü öterken herkes sessizce etrafta dikildi ve ben onun çenesinin titrediğini ve boğazındaki yumrunun yukarı aşağı hareket ettiğini izledim.

"Ne yani, ağlayacak mısın şimdi?" diye alay ettim. "Ağlayacak mısın?"

Tekrar?

Ona ağlayacak bir şey verirdim. Martin'in onu içine soktuğu durumu anlıyordum. Onu anlayışla karşılıyordum.

Ama Tanrım, kör müydü? Tek yapması gereken bana söylemekti. Bana yaslanmak. Yardım istemek. Tek yapması gereken buydu!

"Beni ne hale getirdiğine bak" dedim ilerleyerek, evimi ve hapse girmeden önce bile kaybettiğim tüm hayatı tasvir eden dövmelerle dolu göğsüme vurarak. "Beni bu hale sen getirdin." Yüzüne bağırdım. "Sen!"

O irkildi ama tam o sırada birisi kıçımı itti ve ben tökezleyerek yukarı baktım ve Micah'nın gözlerini gördüm.

Aramıza girdi, Rory de ona katıldı ve ikisi de Emmy ile benim aramıza girip bana bir uyarı verir gibi baktı.

Neler yapıyorlardı? Çenemi kaldırdım ve adamlarımın –*benim adamlarımın*– artık arkamda olmak yerine onun önünde dikildiğini gördüm.

İnanılmaz.

Omuzlarının arasından bakıp bir kez daha gözleriyle buluştum. "Seni aradım" dedim ona. "Bunca yıldır kafamın içinde. Sen beni bir çöp gibi terk ettikten ve ne kadar içip çeksem de sana olan aşkımdan vazgeçemediğimde bile beynim hep seni aradı."

Donmuş halde kaldı, bana bakarken kılını bile kıpırdatmıyordu.

"Hiçbir şey bana yataktan kalkmak için bir neden vermezken, arkadaşlarım birbirlerine âşık olup bebek yaparlarken ben kendimi çok yalnız hissediyordum..." Boğazımdaki gözyaşlarında boğuldum, ağlayamadım. "Sence nefes almaya devam etmemi sağlayan tek şey neydi?" Çenemi sıktığımda ses tonum sertleşti. "Beynimde seni aradım. Seni aramayı asla bırakmadım."

Ve abisinin aileme, sadece onu sevmediğimi değil bir de değersizmiş gibi arkadaşlarımın onu istismar etmesi için ortalık malı gibi gezdirdiğimi söylemesine izin vermişti.

Ama o her şeydi.

Sesimi sertleştirdim. "Karşımdan yıkıl" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Sikik trenden inmek istiyorsan o da sorun değil. Git, ona koş."

Artık seni aramayacağım.

Bir an orada durdu, gözleri odadaki insanlarda gezindi ve muhtemelen gururumu nasıl kurtarırım gibi aptalca bir şeyi merak ediyordu.

Ama sonra...

Arkasını dönüp uzaklaştı, üzerinde hâlâ Aydın'ın tişörtü ve baksırıyla kapıyı açıp yandaki kompartımana girdi.

O gider gitmez odada on tonluk bir sessizlik oluştu, kimse konuşmuyordu.

Ancak birkaç dakika sonra birisi beni döndürüp kollarını etrafıma doladı; Winter bana sarılırken tüm arkadaşlarım etrafımda toplandı.

"İyi misin?" diye sordu. "Orada ne oldu? Em neden oradaydı?"

Şu anda konuşamazdım. Zar zor nefes alabiliyordum.

Misha beni çekti ve ardından da kendine bastırarak kocaman sarıldı. "Ne yapabiliriz?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

Ve sonra Damon. "İyi olduğuna emin misin?"

Ellerimi kaldırdım, gözeneklerimden ter fışkırdı ve yakınlıklarından dolayı midem kaynadı. "Yapamam." Alan açmaya çalışarak geri çekildim. "Sadece... Şu anda yapamam, tamam mı?"

Ama Michael yine de beni tuttu. "İyi misin?"

Hırlayıp uzaklaştım. "Bana dokunma." Başımı salladım, oda dönüyordu. "Yapma."

"Tamam" diye soluyup ellerini çekti. "Özür dilerim."

Hepsi durdu ve sessizleşerek uzaklaştılar. Birbirlerine ve bana baktıklarını hissedebiliyordum çünkü anlamıyorlardı ve şu anda bu konuya giremezdim.

Gözlerimi ovuşturdum, Aydın'ı bağladığım ipteki tanıdık mahzen kokusunu ellerimden aldım.

Aydın.

Burnumu ellerimin arasına alıp evin kokusunu çektim.

Hazır değildim. Hâlâ orada olmalıydım. Gitmemem gerekirdi.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım" dedim, dönüp kapıya yürüdüm ve onlardan ayrıldım. Motordan en az beş vagon uzaktık. Emmy'nin kıçını onu görmek zorunda kalmayacağım bir yerde sakladığını umdum çünkü o kadar kızgındım ki şu anda onu boğabilirdim.

"Adın kabin kapınızda yazılı" dedi Ryen sonunda konuşarak. "İçinde kıyafetler var."

Kapıyı kaydırarak açtım, rüzgâr ve raylardaki tekerlek sesleri hızla içeri giriyordu ama sonra ben içeri adım atmadan Winter konuştu.

"Neden bunu yaptı ki?" diye sordu.

Durdum.

"Kim?" diye sordu Banks ona.

"Martin Scott."

Kapının kapanmasına izin vererek gürültüyü dışarıda bıraktım ve bir süre daha odada kaldım.

Winter devam etti: "Eğer Emory'nin söyledikleri doğruysa neden hepinizin hapse girmesi için bu kadar uğraşsın ki? Thunder Bay'de paranın sözü geçer. Sizin varlığınız ya da yokluğunuz onun kariyerini etkilemezdi."

Dinledim, sözler havada asılı kalırken herkes sessizdi.

İlk önce çözen Banks konuştu. "Güçlü insanlarla çalışıyorsa başka. Sizi hapse atmak isteyen insanlarla."

Midem daha da kaynadı.

"Emory'nin ne dediğini duydun" diye araya girdi Kai. "Michael için de planları vardı. Ve sonra hiçbir şey olmadı. Michael hiçbir zaman bir şeyden yakalanmadı."

"Çünkü Trevor, ailesinin utanmasını istemedi" dedi Misha.

"Çünkü Evans Crist ailesinin utanmasını istemedi" dedi düzelterek Rika.

Gözlerimi kapattım, hiç şaşırmamıştım. Arkadaşlarım hiçbir şeyi kaçırmadan konuyu ele aldı.

"Lanet olsun" dedi Michael. "Konu Will'le ilgili değildi. Ya da Will'e olan nefretiyle. Büyükbabasının o yıl yeniden seçimi vardı. Kötü imaj yüzünden neredeyse kaybediyordu."

"Ya Kai ve Damon?" diye sordu Banks.

Kimse bir şey söylemeyince sonunda konuştum. "Evans, Schraeder Fane'in vasiyetinde Damon'ın yer aldığını biliyordu." Mirasının vasisi olarak Damon'ın gerçekte kim olduğunu biliyordu. "Rika'yı Trevor'la evlendirmeyi planlıyorsa servetini Damon'la ve dolayısıyla Gabriel'le paylaşmak istemezdi."

"Ayrıca Katsu Mori, Mitchell & Young ve Stewart Banks'in yönetim kurullarından istifa etmek zorunda bırakıldı" diye açıkladı Rika. "Her ikisi de Evans'ın gelecek birkaç yıllık emlak projelerinin finansmanına yardımcı oldu."

Kai, Michael'a, "Babam hâlâ yönetim kurulunda olsaydı bunu desteklemezdi çünkü babandan nefret ediyor" dedi.

Olan biten her şey açıklığa kavuşmuştu. Geçen yedi yıl, tamamlanması için hepimizin gerekli olduğu bir labirent gibi önümüze yayıldı ve nihayet herkes için bir anlam kazandı.

Bizi kendi çıkarları için kukla gibi oynatan insanların sayısı, tüm bunlardan bihaber halde akıntıya kapılıp sürüklenerek geçirdiğim onca zaman...

Keşke Delcour'daki gecelere ve her şeyin Rika'nın hatası olduğunu sandığım için onunla uğraştığım zamanlara geri dönebilseydim. O zaman her şey ne kadar basitti.

"Alex?" dedi Rika. "İyi misin?"

Omzumun üzerinden baktığımda Alex'in vagona bindiğimiz-

den beri konuşmadığını fark ettim. Pencerelere yaslanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde dışarıya bakıyordu.

Bir süre sonra başıyla onayladı ama göz teması kurmadı; her zaman düz olan omuzları kaygılandırıcı biçimde düşmüştü.

"Vagona sadece üçünüz geldiniz" dedi Damon. "Diğer iki mahkûm nerede? Araştırmamız beş tane var diyordu."

Ama ne Alex ne de ben cevap verdik.

Yüzündeki dalgın ifadeye baktım, tamamen mağluptu.

Onu bir daha asla göremeyecekti.

Ama tam o sırada kendini toplayıp doğruldu, boğazını temizledi ve parmaklarını çıtlattı. "İdman yapmam lazım. Şimdi."

"Rika mı yoksa ben mi?" diye sordu Banks.

Durduğum kapıya hışımla geldi. "İkiniz de."

Yanımdan geçip vagondan çıktı, ardından da Winter, Rika'nın elini tuttu ve hepsi hızla Alex'i takip etti.

Kapıyı tekrar açmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. "Birkaç arama yapmam gerekiyor" dedim ve oradan ayrıldım.

Ama Michael'ın sesi arkamda yükseldi. "O evden bizi indirmeye gelecek biri var mı?"

Ama ne döndüm ne de cevap verdim. Aydın Kadir altı yüz elli üçüncü sıradaydı ve ben sadece dördüncüdeydim.

Dördüncü aramamı sonlandırıp sandalyeden kalktım ve telefonu masaya bıraktım. Hâlâ yarı ıslak kot pantolonum üzerimdeydi ama duşa girmek ya da yatakta benim için hazırlanan takım elbiseyi giymek yerine dönüp pencereden dışarı baktım.

Gece hızla geçti, yumruğumu sıktığımda ufuktaki deniz sakin ve siyahtı.

Martin Scott bir ölüydü. Ormanın ortasında ıssız ve unutulacağı, isimsiz bir mezarda çürümeyi hak etmişti.

Emmy'ye yaşattığı cehennem...

Ona kızgın ve küskündüm ve ona bir daha asla bakmazdım ama bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de... başka seçeneği olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum.

Onun affedilemez tek hatası, o zamandan bu yana geçen sessiz yıllardı.

Suçu sahiplenip bize gelmeliydi. Birisi nasıl böyle yaşardı?

Ona daha fazla acı çektirmek istemiyordum. Onun tamamen hayatımdan çıkmasını istiyordum. Artık uyumlu olmadığımız ve onun bizden biri olmadığı açıktı.

Yaşamaya hazırdım.

Kapı tıklatıldı ve kapının hemen arkamda açıldığını duyunca gerildim.

Misha, "Hey" dedi, ardından kapının kapandığını duydum.

Derin bir nefes alıp verdim, varlığı bana sanki duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissettiriyordu. Yaş farkına rağmen her zaman yakındık ama onun bu işe bulaşmasından nefret ediyordum. Dramayı hiç sevmezdi ve arkadaşlarımdan nefret ederdi.

Ve uzun zamandır onsuzdum. Çok uzun zamandır.

Dönüp onu inceledim, köprücükkemiğine bir dövme kuyruğunun süzüldüğünü ve dudak halkasının loş ışıkta parıldadığını gördüm.

Ayakları üzerinde kıpırdandı. "Seni bulmamız bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm" dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve masaya geri döndüm, aramalarımdan aldığım notları katladım ve kâğıdı arka cebime koydum. "Bir kurtarma beklemiyordum ya da istemiyordum."

"Lanet olası annenle baban" diye mırıldandı. "Onlar sadece..."

"Beni oraya onlar göndermedi" dedim ona.

Ailem bunu asla yapmazdı. Benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı ve bunu ailenin geri kalanından çok iyi saklamışlardı ama benden bu şekilde vazgeçmezlerdi.

"Büyükbaban mı?" diye tahmin yürüttü Misha.

"Önemli değil."

Planımın işe yarayacağından emin olana kadar Karakilise ve

oraya nasıl geldiğim hakkında konuşmaya hazır değildim. Henüz temize çıkmamıştım ve çıkana kadar da itiraf etmek istemiyordum.

Misha da tıpkı diğerleri gibi orada dikildi çünkü her şey değişmişti ve normale dönmemiz biraz zaman alacaktı. Tabii dönersek.

Hafifçe kıkırdadı. "Takım elbise giyerken görünen hiçbir yere dövme yaptırmama konusunda bir tavsiyen vardı sanki?" diye sataştı.

Gözleriyle buluştum, bakışlarını ellerimde ve geçen yıl yokken eklediğim koyu mürekkepte gördüm.

Tavsiyemin arkasındaydım ama sikerler. Karakilise'de sıkılmıştım.

Yaklaştı ama bakışlarımı kaçırdım. "Annie öldüğünde yanımdaydın, en azından izin verdiğim kadar yanımda olmaya çalıştın. Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Elleri biraz titriyordu ve sesindeki üzüntüyü duyabiliyordum.

Kelimeleri ağzımdan çıkarmam biraz zaman aldı. "Her zaman eve gelecektim" diye güvence verdim ona. "Benim için endişelenme."

Gerçek suçluyu öğrendiğinde çok kızacaktı. Onun herhangi bir vicdan azabı taşımasını istemiyordum.

"Artık farklısın" dedi.

Başımla onayladım. "Evet, büyüdüm."

"Keşke büyümeseydin."

Durup ona baktım.

"Herkesin sana ne kadar ihtiyacı olduğunu hiç görmedin." Gülünce kaz ayakları kırıştı. "Sana. Tıpkı olduğun gibi."

Kimsenin bana ihtiyacı yoktu. İşe yaramazdım.

Ancak artık öyle değildim. Şeytan Gecesi üç gün sonraydı ve yapabilirsem Thunder Bay dört gün içinde özgür ve net bir şekilde bizim olacaktı.

Misha bana sarılmak falan istiyormuş gibi görünüyordu ki bu garipti çünkü şefkatli biri değildi ama sonra dönüp kabin kapısına yürüdü ve çıkmak için kapıyı açtı.

Onun peşinden gitmek istedim ama... telefonu elime alıp başka bir arama yapmaya başladım.

Bir süre hiçbir şey normal olmayacaktı. Odaklanmam gerekiyordu.

Ama sonra Damon'ın sesini duydum. "Onunla konuşmam gerekiyor."

Gözlerimi kaldırdığımda onun Misha'nın tepesinde belirdiğini ve yanından geçmeye çalıştığını gördüm.

"Çekilirsen gideceğim" diye tükürdü Misha.

Damon onu ittirerek içeri girince Misha tökezleyerek koridora çıktı ama ben yaklaşıp Damon kapatmadan kapıyı tuttum.

"Şu anda konuşamam" dedim Damon'a. "Sonra konuşuruz."

"Hayır..."

"Yapamam." Onu kapıdan dışarı ittim. "Lütfen dostum..."

Nabzım hızlandı, kanım kaynadı ve beynim kontrolden çıkıyordu. Taşlarla dolu bir satranç tahtam vardı ve her iki tarafta da ben oynuyordum. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Kaybedecek zaman yoktu. Beni daha sonra darlayabilirdi.

"Lanet olsun" diye homurdandı Damon. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiçbir yere gitmiyorum" diye güvence verdim ona, koridordan bana bakarken kapı eşiğinde durup. "Yarın görüşürüz. Uyumam gerek."

Gözlerini devirerek pes etti ve arkasını dönüp uzaklaştı. "İyi."

Ama sonra vicdanım sızladı. "Bekle."

Durup döndü, beyaz gömleği buruşmuştu ve siyah pantolonu soluk, çıplak ayaklarının üzerinde belirgindi.

Ağzımın kenarlarında bir gülümsemenin yükseldiğini hissettim. "Peki adı ne?"

Gözlerine bir parıltı yerleşti. "Ivarsen."

Ivarsen. Kalbim biraz ısındı. Etrafta koşan başka bir oğlan daha vardı. Kai'ın oğlu Madden.

Boğazım sızladı. Winter'ın doğumunu kaçırmıştım.

"Yeni nesil, öyle mi?"

"Götünü kaldır da yetiş" diye dalga geçti.

Evet. Yakın geleceğimde çocuk göremiyordum ama... bir gün.

Gitmeye başladı ama onu durdurdum.

"Neredeyiz?" diye sordum.

Tekrar gözlerimle buluştu. "Sınırın kuzeyinde" dedi. "Sahilde dolaşıyoruz, Deadlow Adası'nın altından geçip sabah eve varacağız."

O zaman Kanada. Bu treni nereden bulmuşlardı? Deadlow ile Thunder Bay arasında deniz tabanının altında bir tünel mi vardı? Kimse kasabamızın kıyısındaki, geçilemez bir resifle çevrili Cold Point'in ötesindeki küçük adaya gitmeye cesaret edemiyordu.

Terk edilmişti ya da ben öyle sanıyordum.

"Gelmemiz bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim" dedi bana. "Fark edilmeden gelmenin bir yolunu bulmayı başardık ama rayların bir kısmı kötü durumdaydı."

Sorun yok. Onlara daha erken orada ihtiyacım yoktu ama bunu ona söylemezdim.

"Sadece..." Bir an durakladım. "Trenden gerçekten atlamadığından emin ol tamam mı?"

O kadar inatçı olabilirdi ve ona ne söylediğimi biliyordum ama kızgındım. Onu ölü istemiyordum.

Ve kesinlikle onun bir daha Aydın'ın eline düşmesini istemiyordum. Beş kısa günde üzerinde yeterince nüfuz elde etmişti.

Damon dönüp gitmeden önce gülümsemesini saklamakta zorlandı ve ben de elimdeki telefonu unutarak kapımı kapattım.

Yatağa ilerleyerek elimi serili siyah takım elbisede gezdirdim, uzun zamandır sahip olamadığım güzel kıyafetlerin hissi yüzünden sırtımdan aşağı ürpertiler indi.

Daha sonra maskemin de yatağın üstünde durduğunu fark ettim. Uzanıp onu elime alınca tanıdık bir his içimi saklamak istediğim anılarla –geride bırakmak istediklerim de vardı– ve damarlarımda bir heyecanla doldurdu.

Bir an kendimi eskisi gibi hissettim ve sol tarafında kırmızı şerit bulunan beyaz maskeye baktım, birdenbire binlerce maceraya atılmaya hazırdım.

Gülümsedim. Thunder Bay'e döndüğümüzde Emory Scott'la ne yapacaktım?

Bölüm 34

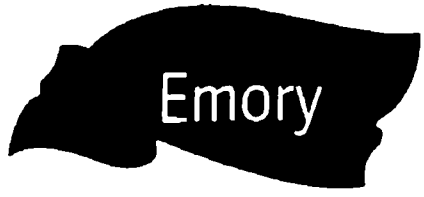

Günümüz

Kapıyı tıklattığımda suratıma çarpacağından emindim ama birkaç kıyafete ihtiyacım vardı ve diğer kadınları soracak kadar tanımıyordum.

Cevap gelmeyince tekrar kapıyı tıklattım. "Alex" diye seslendim.

Adı kapıda yazıyordu.

Ama yine de cevap gelmedi.

Uyuyor olabilirdi. Boş yemekli vagondaki karanlık bir masada saklanırken ve buraya gelirken bir saat, telefon ya da bilgisayar görmemiştim, bu yüzden saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hava hâlâ karanlıktı.

Kolu çevirerek odasına girince içime bir korku doldu ve nedenini bilmiyordum.

Yalnız olmayabilirdi.

Ya Will'in yanındaysa?

İçten içe bunun saçma olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

Ay ışığı pencerelerden süzülüyor, perdelerin arasından küçük alana ışık saçıyordu; ben de boş odaya bakıp kapıyı arkamdan kapattım.

Etrafta kimse olmadığından vakit kaybetmedim. Dolabına ilerleyerek açtım ve içinden bir kot pantolon, bir gömlek ve bir spor ayakkabı çıkardım.

İç çamaşırına ve sutyene de ihtiyacım vardı ve neredeyse boş verecektim ama dolaptaki küçük bir çekmeceyi açtığımda dantelli şeyler gözüme çarptı.

Derimin altına bir sıcaklık hücum etti.

Elimi içeri soktuğumda siyah korse sutyenini hissettim, kıyafetler üzerinde daha önce hiç bu kadar deneme yapmadığım için biraz kızgındım. Evde yaşarken abimin onaylamayacağı hiçbir şeyi görmesini istemezdim ama gittiğimden beri ilgi göstermek hiç aklıma gelmemişti.

Hiç düşünmeden korseyi ve uyumlu külotları çıkardım, ikisini de giydikten sonra hızla siyah kot pantolonu giyip mavi oduncu gömleğimin düğmelerini iliklerdim.

Trenin düdüğü yeniden çaldı ve pencereden dışarı bakıp gözlerimi kısarak geceye baktım. Keşke lanet gözlüğüm yanımda olsaydı.

Ayakkabılarımı giyip bağladım ve sonra Alex'in fırçasını bulup saçlarımdaki düğümleri düzelttim. İçinde makyaj malzemeleri ve küçük takılar vardı, her zaman her şeye hazırlıklıydı. Onu ailem gibi tanımıyordum ama yeterince iyi tanıyordum.

Dolabı kapatıp odadan çıktım ve yataklı vagondan çıkıp trende ilerledim. Daha mahrem kabinlerin olduğu bir koridordan geçtim ve pencereye bakan sandalyeleri, şarap ve şampanya dolu soğutma üniteleri olan başka bir vagona ilerledim.

Bir vagondan diğerine giderken sadece karanlık ve altımdaki hafif sallantıyla karşılaştım.

Herkes neredeydi? Dünyayla iletişim kuracak bir telefon bulmam gerekiyordu.

Ancak bir sonraki vagona geçer geçmez başımı kaldırdım ve birkaç adam gördüm.

Durdum. Koyu renkli ahşap duvarlardaki aplikler odayı zar zor aydınlatıyordu ve biraz gölgeye gizlenmiş yüzlerini taradım ama aralarında Will, Misha, Micah veya Rory'yi göremedim.

Michael bir sandalyede oturuyordu, bir bardağı dudaklarına götürürken gözleri benimkilere kilitlenmişti, bu sırada Kai kollarını kavuşturmuş bir halde pencerelerin önünde duruyordu ve Damon da elinde kehribar rengi bir şeyle dolu bir bardakla bara yaslanmıştı. Gözlerini göremiyordum ama bana baktığını biliyordum.

Will dışında en çok ona üzülmüştüm. Cinayetini izlediğim bir cesedi gömmesine yardım etmiştim ve o da benim bu olaya karıştığımdan kimseye bahsetmemişti. Thunder Bay'e döndüğümüzde aklında benden alacağı intikamı olabilirdi.

"Onu incitmek istemedim" dedim. "Hiçbirinizi incitmek istemedim. Sadece büyükannemi korumak istedim."

Michael bir içki daha alırken ne hareket ettiler ne de konuştular.

Bana bir avmışım gibi bakarlarken kendimi çıplak hissediyordum. "Bir hata yaptım" dedim. "Yalnız olduğumu sanıyordum."

Sesim bir fısıltıya dönüştü ama bundan ne kadar nefret etsem ve bir milyon yıl geçse de onlardan af dileyeceğimi hayal bile etmemiş olsam da bunun yapılması gerekiyordu. Bir özrü hak ediyorlardı. En azından.

"Özür dilerim" diye mırıldadım. "Gerçekten çok üzgünüm."

Kai döndü ve bana bir adım attı. "Bunun yaşananları temizlediğini mi sanıyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair sana güveneceğimizi mi sanıyorsun?"

"Hayır."

"Bizi kurtların önüne attın" diye bağırdı ve beyaz dişlerinin karanlık odada parladığını gördüm. "Sözlerinin bizim için bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? Özürlerinin? Açıklamanın? Bahanelerinin?"

Sırtımı dik tutarak yumruyu boğazımdan aşağıya ittim ama çenemi açmadım.

"Zayıfsın" dedi Michael. "Sana güvenmemizin hiçbir yolu yok."

"Öne çıkman için yılların vardı," diye belirtti Kai.

Başımla onayladım. *Evet. Evet,* öyleydim.

"Zordu" dedi Kai bana ve boğazına oturan gözyaşlarını duydum. "Bunu hak etmedik."

Çenem titriyordu ve bunu durdurmak için çenemi sıktım.

"Will bunu hak etmedi" diye devam etti.

Biliyorum. Will'in bir hücrede, zalim insanlarla ve gri duvarlarla çevrili olduğunu düşünmek...

"Onun için yeterince iyi değilsin" dedi Kai sonunda.

Başımı kaldırdım ve omuzlarımı düşürüp büzüşme isteğime rağmen gözleriyle buluştum.

Bir hata yapmıştım. Ben kötü bir insan değildim.

Değildim.

Ayrılmak için döndüm ama sonra arkamda Damon'ın sesini duydum.

"Rika'nın evini ateşe verdik Kai" dedi.

O arkadaşına bakarken ben de ona baktım.

"Bütün parasını çaldık" diye devam etti. "Rika'yı kaçırdım ve sen Banks'i kendinle evlenmeye zorladın. Will'i öldürmeye çalıştım..."

"Hatalar yaptık" diye ona itiraz etti Kai. "Bunu bir daha asla yapmayacağız."

"Kendi adına konuş" diye karşılık verdi Damon. "Kötü adam yalnızca hikâyeyi kimin anlattığına göre belirlenir."

Derimin altından bir elektrik akımı geçti ve neredeyse minnetle gülümsedim.

Sebepleri olduğunu hissettikleri için günahlarından arınmışlardı.

Damon ve Kai birbirlerine baktı. Her ne kadar doğru ve yanlış konusunda net bir fikri olan inatçı biri olduğu için lisede bağ kurduğum kişi Kai olsa da Damon, hayatın zorlaştığı ve çok fazla gri barındırdığını kanıtlayarak birçok durumda benim kurtarıcım olmuştu.

Yin ve yang gibi olduklarını anladım. Artık görebiliyordum.

Michael sonunda gözlerimle buluşarak, "Bunu telafi edeceksin" dedi. "Rika ve benimle St. Killian's'da kalacaksın."

"Hayır."

"Evet" dedi.

Şehri terk etmediğimden emin olmak istiyordu. Ne yapacaktı peki? Beni kilitleyecek miydi?

Sonra bunu yapabileceğini hatırlayarak durakladım. St. Killian's'da yaşıyorlardı. Emrinde koca bir zindan vardı. Çığlığımı kimse duyamazdı.

"Kalacak bir yerim var" dedim. "Thunder Bay'de."

Gözleri kısıldı, muhtemelen bana güvenmiyordu ama bu dertle de uğraşmak istemiyordu.

"Şehirden ayrılma" diye emretti. "Borcunu ödeyeceksin."

Doğruldum. "Şehirden ayrılmayacağım."

Damon bardağından bir içki alırken Kai bana dik dik baktı, bir kez başıyla onayladı.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. "Birinin telefonunu ödünç alabilir miyim lütfen?"

Ama Michael bardağını tekrar ağzına götürüp mırıldandı: "Kızlardan bir tane al. Bizimkileri kullanıyoruz."

Ayaklarımın üstünde kıpırdandım, sonunda arkamı döndüm ve vagondan ayrılırken gözlerimi devirdim. Geldiğim yoldan geri dönme cesaretini gösterdim, bir kutudan diğerine geçerek mutfağın, yemekli vagonun, kulübelerin, kapısına William Grayson kazınmış bir odanın ve dinlenme vagonunun yanından geçtim.

Telefonlarını kullanmıyorlardı ama en azından bana kullanamayacağımı söylemiyorlardı. Zihninlerinde abimi arayıp yardım almaya çalışıyor olabilirdim.

Ama bunu yapmazdım.

Thunder Bay'e varır varmaz Kaliforniya'ya giden bir uçağa atlasam daha güvende olurdum ama artık her şey masadaydı, biliyordum.

Onlara zarar veren bendim. Bunu halletmem gerekiyordu.

Will için.

Beni bir daha istemese bile bunu ona borçluydum.

Boş vagondan çıkarken, bir sonraki vagonun penceresinden bir hareket gördüm. İçerideki kızlardan birini izledim, koyu renk

bukleleri suratına sarkıyordu ve Alex'in boynuna kilitlemişti. Kapıyı kaydırarak açtım ve spor salonuna adım attığımda birkaç koşu bandı, ağırlık makinesi ve el ele idman için bir yer minderi gördüm.

Erika Fane sol tarafta kollarını göğsünde kavuşturmuş dururken, Winter Ashby sağımdaki bir bankta ata biner gibi oturuyordu.

Kapının arkamdan kapanmasına izin verdiğimde herkes gözlerini çevirip bana baktı.

Alex'in üzerinde duran siyah saçlı kadın yeşil gözleriyle beni deldi ve Winter'ın başını çevirip kulak kabarttığını gördüm.

"Bunlar benim kıyafetlerim" dedi Alex nefes nefese.

Ağzımın kenarını çiğnedim. "Evet, biliyorum."

Gözlerini kapattı ve diğer kadını iterek dizlerinden güç alıp ayağa kalktı. Teni terle parlıyordu ve koşu bandına yürüyüp bir havlu alırken kısa saçlarının alçak bir atkuyruğu şeklinde toplandığını gördüm.

Erika kollarını hâlâ kavuşturmuş halde biraz öne eğildi. "Alex bizi bilgilendirdi." Gözleri vücuduma kaydı. "İyi misin?"

Başımla onayladım. "Sorduğun için teşekkürler."

Henüz kimse sormamıştı.

Erika, su içen Alex'e bir bakış attı, sonra bana döndü ve yürümeye başladı. "İkinizi yalnız bırakayım."

"Gitme" dedi Alex ona.

Erika durdu ve Alex şişenin kapağını kapatıp bana döndü.

Beyaz idman üstü, ter lekeleri ile kararmıştı ve siyah yoga pantolonu giymişti ve ayakları çıplaktı; elleri kalçalarında ve gözlerinde ateşle bana bir adım attı. "O anda orada kimi seçeceğini gerçekten bilmiyordun değil mi?"

Çenemi yukarı kaldırdım. "Seni en çok rahatsız eden Will'i mi yoksa Aydın'ı mı seçmem olmuştu?"

Kaşları havaya kalktı ve onu kızdırmak pek tatmin etmedi ama kendimi kötü de hissetmedim. O ve Will, bunun Aydın'ın yatak odasındaki iki adam arasında yaptığım bir seçim olmadığını hâlâ anlamıyorlardı.

Kesinlikle onlarla ilgili değildi.

Bana yargıç ve jüri gibi bakarak yaklaştı. "Onun kalbini kırdın."

Will'in alaylarını hatırlayarak, "Kendini hafife alma" diye sertçe karşılık verdim. "Eminim bunca yıl onu epey rahatlatmışsındır. *Yatağında, duşta, kumsalda, duvara karşı, arabanın kaportasında ve arka koltuğunda.*"

Hırladı, üzerime geldi ama ben hemen onu yakaladım ve bana vurmadan önce onu ittim. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Karar senin değil!"

Yüzüme hamle yaptı ve avuçlarımı göğsüne bastırıp onu tekrar geriye ittim.

"Ve sen de benimle kavga etmeyeceksin" dedim ona. "Kanamaktan bıktım."

O evde kafamda olup bitenler, her zaman verdiğim savaşın aynısıydı. Dünyayı her zaman nasıl gördüğüm ile dünyayı nasıl görmeyi arzuladığım arasındaki savaşın. Will'e olduğu kadar değişmeye de ihtiyacım vardı.

Onun kadar kendimi de sevmem gerekiyordu.

Odadaki herkesin gözlerini hissederek ona baktım ve nereden geldiğini bir nevi anladım çünkü onun Aydın ve beni düşünürken hissettiği kıskançlığın aynısını ben de onu ve Will'i düşünürken hissettim. Zihnindeki kim olduğum ve neyi hak ettiğim algısı benim sorunum değildi.

"Yıllar önce işlediğim suçu telafi edeceğim" dedim ona, "ama Will ile benim aramda olup bitenler seni ilgilendirmez. Onun arkadaşı, annesi ya da Tanrı olman umurumda değil. Bana karşı kin beslemeye hakkın yok. Bu seninle ilgili değil."

Gözlerine bir parıltı çarptı ve sonra bir anlığına sessiz kalarak başını kaldırdı.

Sonunda kollarını göğsünde kavuşturarak, "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun" dedi. "Seni çabuk etkisi altına almış."

O.

Aydın.

Başını iki yana salladı. "Gerçek, manipülatif bir canavar gibi..."

"Bir baba gibi."

Hiç düşündüğü gibi değildi. Aydın'ı pek tanımıyordum ve onunla yatmak istemiyordum. Çok daha karmaşık bir şeyi alıp kendi sığ dünya algılarına uyacak şekilde küçültüyordu ki asla anlamamaya kararlı olduğu bir şeyi anlayabiliyordu.

Onunla yatmak istemiyordum.

Gözlerimi ona çevirmeden önce diğerlerine bir göz attım. "Aşağı yukarı on ikimde öldükleri için ailemi hep daha iyi hatırlayacağımı düşünmüşümdür" dedim ona. "Rehberlik almanın omuzlarınızdan ne kadar büyük bir yük kaldırdığını hiç fark etmemiştim. Tekrar sahip olana kadar bu kadar özlediğimi."

Aydın Kadir'in bir planı vardı. Beni çalarak tehlikeli bir duruma sokmuş ve beni manipüle etmişti.

Ama insanlar bizi değiştirirdi. Bir kahraman olmamasına rağmen ona biraz minnet duymaktan kendimi alıkoyamadım. Karakilise'de uyanmadan önce ölmekteydim.

"Suçlularla dolu bir evde, Aydın sayesinde abimin yanında olduğumdan daha güvendeydim" dedim gergin bir halde, "o yüzden rahatla. Çünkü onda iyi bir şey gördüğüm için özür dilemeyeceğim. Sonuçta bir zamanlar sen de gördün."

Gözlerinde bir parıltıyla orada sessizce durdu ama çenesi kasıldı ve kıpırdamadı.

Daima güçlüydü. Bu onun hakkında sevdiğim bir özellikti. Sonuçta Aydın onu da olduğu kişi haline getirmişti. Biraz bile olsa.

"Şimdi lütfen birinin telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Bir süre sonra Erika uzanıp sabit bisikletin bardaklığından kendi telefonunu çıkarıp bana verdi.

"Teşekkür ederim" dedim ve onları tekrar yalnız bırakmak üzere odadan dışarı yöneldim. "Bir saat sonra geri getiririm."

Gözlerimi açıp tavana baktım, nefes verdim ve her iki yanımdaki iki devasa bedenin arasında kıpırdandım.

Burası çok sıcaktı. *Lanet olsun.*

Micah'ya baktığımda yüzünün yastığa gömülü olduğunu gördüm ve sonra başımı çevirdiğimde Rory'yi gördüm. Sarı saçları gözlerini kapatmıştı ve kolu başının altına sıkıştırılmıştı. Her iki adam da tişörtsüzdü ama neyse ki pantolonlarını çıkarmamışlardı.

Bir oda bulup Erika'nın telefonuyla aramamı yaptıktan sonra kapıyı yumruklayıp benimle kalmak için ısrar ettiler çünkü "boklarının kokmadığını düşünen şımarık küçük pislikler beni hırpalamayacaktı."

Micah ve Rory de biraz şımarık değillermiş gibi.

Aslında çok sevimliydi ve şimdi ay dışarıda parlarken ve tren altımızda titrerken hepimiz yatağıma sığışmıştık.

Ne olacaksa olsun. Şu anda bulabildiğim her arkadaş kabulümdü. Onlardan hoşlanıyordum da.

Doğrulup Rory'nin vücudunun üzerine tırmandım ve yavaşça yataktan kalktım, iki güzel adama ve onların uyuyan hallerine baktım. Bir yanda seri katil, diğer yanda teröristin oğlu. Vay be, ailem gurur duyardı.

Thunder Bay'e vardığımızda ikisi ne yapacaktı? Eve gidemezlerdi. Birileri onları almak için gelir miydi?

Will için?

Hâlâ kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyordum, Alex'in spor ayakkabılarını ayağıma geçirip bağladım.

Odadan çıktım, ısıtıcılardan çıkan buhar pencereleri buğulandırıyordu ama dışarıdaki yağmurun izlerini gördüm.

Yemeğe ihtiyacım vardı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum ve keşke bugün brownilerin pişmesini beklerken yaptığım sandviçi yeseydim diye düşündüm.

Ya da dün. Muhtemelen gece yarısını geçmişti.

Tanrım, brownie'yi dün mü yapmıştım sahiden? Avizeyi tamir etmiştim? Will'le duşta sevişmiştim? O zamandan bu yana çok şey olmuş gibi geldi.

Mutfak, bar vagonunun yarındaydı ve daha önce orada yaşanan çatışmadan bu yana Will'i hâlâ görmemiştim. Ne telefon

ararken ne bir saat sonra Erika'ya verirken ne de gece koridorda odamın önünden geçen ve ne yazık ki kapımın önünde durmayan yiyeceklerin kokusunu aldığımda.

Bu garipti. Erika'nın telefonuyla yalnızca bir telefon görüşmesi yapmıştım. Bazı nedenlerden dolayı ilgilenmem gereken çok şey olduğunu düşünmüştüm ama firmamı arayıp güvende olduğumu garanti eden bir mesaj bıraktıktan sonra başka kiminle iletişime geçeceğimi bilemediğim için orada öylece oturdum.

Martin umurumda değildi, Grand-Mère göçüp gitmişti ve başka kimse yoktu. Aslında hiç arkadaşım yoktu. Kontrol edeceğim bir evcil hayvanım yoktu. Beni bekleyen bir adam yoktu.

Sanırım dün dişçi randevum vardı, belki...

Bir sonraki koridora ilerleyerek mutfak kapısına yaklaştım ama bir çığlık duyunca bir an durdum.

"Ah" diye inledi.

Erika mı, Winter mı, yoksa diğer kızlardan biri mi bilmiyordum ama açlık sancıları midemi parçaladı. Biraz yemeğe ihtiyacım vardı. Ya da barda bir içkiye.

Koridorda parmak uçlarıma basarak ilerlerken mutfak kapısına hızlıca bir göz attım ve Winter Ashby'nin karanlık mutfaktaki çelik çalışma masasında kollarını kocasına dolamış halde oturan çıplak sırtını gördüm.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı boynunu öperken.

Winter yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını ağzına bastırdı, nazik bir şekilde oyalandıktan sonra öpücüklerini yanaklarına, burnuna, alnına ve şakaklarına kaydırdı.

Gözlerini kapadı ve sanki hız trenine biniyormuş gibi kısa, heyecanlı nefes alıp vererek gülümsedi.

Vücudum ısındı, onu böyle görmek ilgimi çekti ama oyalanmadım. Kapının önünden geçerken vagonun sonunda durdum, pencerelerden baktım ve barın insanlarla dolu olduğunu gördüm. Kai ve eşi, Michael ve Erika ve ardından Alex. Will ve kuzeni ve kurtarıldığımızda onlara yardım ettiğini gördüğüm birkaç adam hâlâ ortalıkta yoktu. Trene bindiğimizde Misha'nın yanında bir kadın daha vardı sanki ama onu da göremedim.

Oda hâlâ loştu; kiraz rengi kanepeler ve sandalyeler, ahşap duvarlara ve kehribar rengi parlaklığa karşı zengin ve sıcaktı.

Kai kadını kucağına almıştı ve o kulağına bir şeyler söyleyince gülümsedi ve Michael, Erika'nın etrafından uzanıp ona karışık bir içecek hazırladı ve çok fazla tekila ekledi. Güldü.

Bakışlarım sandalyede bacaklarını yukarı çekmiş halde oturan Alex'e kaydı. Bir bardak alıp dalgın dalgın pencereden dışarıya baktı.

Ellerimi yumruk yaptım. Aydın ölmüş olabilirdi.

Bunu asla kabul etmezdi ama aklının orada olduğunu biliyordum.

Birisi sırtıma yaklaştı ama bergamotun kokusunu almak için arkama dönmeme gerek kalmadı.

"Aydın ve Alex'i biliyor muydun?" diye sordum Will'e, hâlâ Alex'e bakarken.

"Bana anlattığı kadarını" dedi. "Onu dinlemiştim. Adını bilmiyordum."

"Ona âşık."

"Ona sahip olamıyor."

Göz teması kurmak isteyerek başımı çevirdim, sözlerindeki sahiplenme beni korkuttu.

Ama sonra devam etti: "Alex için kötü."

Kadına tekrar baktım ve onu daha önce hiç görmediğim biçimde gördüm. Etrafını saran âşık çiftler vardı ve dayanacak Will'i olmasına rağmen onu hiç bu kadar kayıp görmemiştim.

"Ve ben senin için kötüyüm, sen de kendin için kötüsün" diye devam ettim, "ve Damon dünya için kötü, Martin de benim için kötü..." Kolu çevirip kapıyı geçtim. "Dünya o kadar da büyük değil Will."

Bizi hayal kırıklığına uğratan her insanı susturamazdık. Bazıları hâlâ uğruna savaşmaya değerdi.

Bar vagonuna girer girmez gözler bana döndü, Will beni takip etti. "Geri dönmeliyiz" dedim herkese. "Karakilise'ye."

"Ne oldu?" dedi şaşkınlıkla Kai.

Oda hâlâ loştu; kiraz rengi kanepeler ve sandalyeler, ahşap duvarlara ve kehribar rengi parlaklığa karşı zengin ve sıcaktı.

Kai kadını kucağına almıştı ve o kulağına bir şeyler söyleyince gülümsedi ve Michael, Erika'nın etrafından uzanıp ona karışık bir içecek hazırladı ve çok fazla tekila ekledi. Güldü.

Bakışlarım sandalyede bacaklarını yukarı çekmiş halde oturan Alex'e kaydı. Bir bardak alıp dalgın dalgın pencereden dışarıya baktı.

Ellerimi yumruk yaptım. Aydın ölmüş olabilirdi.

Bunu asla kabul etmezdi ama aklının orada olduğunu biliyordum.

Birisi sırtıma yaklaştı ama bergamotun kokusunu almak için arkama dönmeme gerek kalmadı.

"Aydın ve Alex'i biliyor muydun?" diye sordum Will'e, hâlâ Alex'e bakarken.

"Bana anlattığı kadarını" dedi. "Onu dinlemiştim. Adını bilmiyordum."

"Ona âşık."

"Ona sahip olamıyor."

Göz teması kurmak isteyerek başımı çevirdim, sözlerindeki sahiplenme beni korkuttu.

Ama sonra devam etti: "Alex için kötü."

Kadına tekrar baktım ve onu daha önce hiç görmediğim biçimde gördüm. Etrafını saran âşık çiftler vardı ve dayanacak Will'i olmasına rağmen onu hiç bu kadar kayıp görmemiştim.

"Ve ben senin için kötüyüm, sen de kendin için kötüsün" diye devam ettim, "ve Damon dünya için kötü, Martin de benim için kötü..." Kolu çevirip kapıyı geçtim. "Dünya o kadar da büyük değil Will."

Bizi hayal kırıklığına uğratan her insanı susturamazdık. Bazıları hâlâ uğruna savaşmaya değerdi.

Bar vagonuna girer girmez gözler bana döndü, Will beni takip etti. "Geri dönmeliyiz" dedim herkese. "Karakilise'ye."

"Ne oldu?" dedi şaşkınlıkla Kai.

Michael kaşlarını çattı. "Pardon?"

Kapı kapandı ve hepsiyle göz teması kurdum. "Geri dönüp kalanları almalıyız."

"Geri dönemeyiz" dedi Michael.

"Dönebiliriz." Başımla onayladım. "Lokomotif geri gidebiliyor"

Gözlerini devirdi ve Kai ayağa kalktı, karısı da kucağından indi. "Güvenlik ekibi zaten orada olacak. Geri dönmek Will'i riske atar."

"Öncelikle Aydın ve Taylor kapatılmamış defterler" dedim onlara. "Diğer mahkûmların umursamayacağını varsayarak Will'i kurtardın. Umursuyorlar. İnan bana. İkincisi, Taylor Dinescu gidip kendini becersin ama Aydın faydalı bir müttefik olabilir. Ona ihtiyacımız var."

"Senin ona ihtiyacın var" diye karşılık verdi Alex. "Aydın Kadir bizi hak etmiyor. Seninle benim aramdaki fark bu Em. Başkalarının iyiliği için istediklerimi feda edebilirim."

"Peki benim ne yaptığımı düşünüyorsun?" diye karşılık verdim.

Will'i hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Hepsini istiyordum.

Sadece hayatımın stresini yaşamasını istemedim. Utanç doluydum. Ve büyükannemi korumam gerekiyordu. Fedakârlıkta bulunmuştum.

Alex'in yeşil gözlerine bakınca her zaman kendi gözlerimde hissettiğim acıyı gözlerinde gördüm. Benim için kolay olduğunu sanmıştı çünkü buna inanmak daha kolaydı.

Daha iyisini biliyordu.

Alex dudaklarını büzdü ve yutkunmaya çalıştığını görebiliyordum ama başaramadı. Bir süre sonra içkisinin geri kalanını içti ve sandalyesinde dönerek boş bardağını masaya koyarken Michael ve Erika'ya baktı. "Delcour'a ilk taşındığında Michael ve arkadaşlarının seni götürdüğü havuz partisini hatırlıyor musun?"

Erika başıyla onayladı, tabureden atladı ve yürüyüp Alex'in yanındaki sandalyeye oturdu.

"Aydın o gece oradaydı" dedi Alex bize. "Michael'ın takım arkadaşlarından biriyle Yale'e gitmişti ve uzun zamandır birbirimizi

görmemiştik." Durdu, gözlerinin arkasında oynayan anıyı gördüm. "İçtikçe ondan daha çok nefret ettim ve daha da cesurlaştım."

Ondan neden nefret ediyordu? Karakilise'de hikâyenin birkaç parçasını dinlemiştim. Aydın onu istemişti. Aile baskısı nedeniyle bunu reddetmişti. Alex onsuz hayatta kalmıştı.

Alex bana baktı. "Üniversitede onun sevgilisiyle oda arkadaşıydım, anlıyor musun?" dedi bana. "Bir gece o bizi Skype'ta izlerken oynaştık. Böyle tanıştık."

Oynaştık mı? Bunu hayal edemedim. Aydın'ı üniversitede hayal edemedim. Gerçek bir insan misali genç olduğunu.

Ancak Alex'i görebiliyordum. Ona gösteri yaptığını. Onu tahrik ettiğini.

"Gözlerini görmeliydin." Herkes dinlerken Alex bir süreliğine kendi gözlerini kapattı. "Acı çekiyordu âdeta. Neredeyse nefesini ve kollarının sıcaklığını hissedebiliyordum." Düşünceli bir tavırla gözlerini açtı. "Ve birkaç gece sonra beni tek istedi ama işler iyice zorlaştığında dik durmadı ve onu seçti."

Will sağımdaki kanepeye çökerken ben yerimde kaldım.

Alex omuz silkti. "Sorun değildi. Zaten en başta benim değildi. Üzerinde hakkım yoktu."

Bardağını masaya bırakarak nefesini verdi ve Erika'ya bakarak devam etti. "Havuz partisinin olduğu gece artık birlikte olmadıklarını duymuştum ve odanın karşı tarafından bana bakmayı kesmeyince daha da güçlendim" dedi bize. "Ama onun kazanmasına izin vermeyecektim. Ben orada oturup onun sevgisini bekleyen bir köpek değildim."

"Ne yaptın?" diye sordum.

Ama sonra gelen onun değil Will'in sesiydi. "Havuzda bikininin üstünü çıkarmama izin verdin."

Bakarken onun üstünü çıkaran başka bir adam...

"Ve izliyordu" dedim.

Alex çenesini kaldırdı, gurur birkaç saniye önce gözlerinde olan acıyı sakladı. "Hayat devam ediyor" dedi, "ve yatağım soğuk değildi. Önemli olmadığını bilmesini istedim ve yaptığım hiçbir şeyden utanmıyordum. Aydın benim için yoktu."

Aydın, Alex'e bakamıyordu ama artık nişanlısını da istemiyordu. Bu yüzden Karakilise'ye gönderilmişti.

Alex, Will'e baktı. "Herkes bana baktı. Tenimdeki ellerine."

"Sonra herkes havuzda soyundu" diye devam etti Will.

Alex'in bakışları başka yöne kaydı. "Ve benim sana bakmamı ve senin bana bakmanı izledi ve kaybettiğini anladı."

"Peki ne kazandın?" diye sordum.

Kendi ayakları üzerinde durmanın ve kimsenin seni alt etmesine izin vermemenin ne demek olduğunu biliyordum ama Alex yalnızlıktan ve çaresizlikten kurtulmak için Will'in arkasına saklanıyordu.

Çünkü birbirlerine oyunlarında yardımcı olurken kabul edildiklerini hissediyor ve önlerindeki zorlu yolla yüzleşmek zorunda kalmıyorlardı.

Ancak o yol kaçınılmazdı.

"Herkes yollarının A noktasından B noktasına olduğunu bilerek doğmaz Alex" dedim sert bir tonda. "Sen ve Will aynısınız. 'Sevgi her şeyi fetheder' tavrıyla büyüklük taslıyor ve başkalarının yapmak zorunda kaldığı imkânsız seçimler olduğunu anlamayı reddediyorsunuz. Ama bu bizim sevmediğimiz anlamına gelmiyor."

Sesim sertleşti ve odaya dönüp tekrar Alex'e baktım.

"Berbat mı? Evet!" diye bağırdım, Will'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek. "Ama anlıyor musunuz? Anladığınızı biliyorum. Bazen belirsizlik, tanıdık olanla kalmaktan daha büyük bir risk gibi görünür. Bu cesareti büyütmek zaman alır. Bunu anlamıyor musun?"

Hepsi lisede ve yıllar sonra şimdi Thunder Bay'de istedikleri her şeyi yapabilirlerdi çünkü Damon haklıydı. Kötü adam sadece bir bakış açısı meselesiydi. Beni yargılamak onlara çok kolaydı çünkü nadiren de olsa kendilerinin berbat bir şey yapmadıkları durumlarda, konu kendi küçük grupları dışındaki herhangi birine geldiğinde bu muhteşem küçük kutsallık saldırılarına maruz kalıyorlardı.

"O kadar kendini beğenmişsiniz ki" diye hırladım odaya bakarak. "Hepiniz."

Kızgınlıkla masayı tekmeledim, üzerinde duran vazo devrildi. Alex gerildi, gözlerinde bir ateş parladı.

Will orada buz gibi oturdu.

"Benim için yeterince iyi değilsiniz" dedim onlara ve arkamı dönüp odadan çıktım.

Ama sonra bir sandalye gıcırtısı ve arkamda Alex'in sesini duydum. "Gömleğimi istiyorum" dedi. "Hemen."

Arkamı döndüğümde ayakta durduğunu ve elini uzatarak bana meydan okuduğunu gördüm.

"Ve spor ayakkabılarımı" dedi.

"Siktir git Alex Palmer!" diye bağırdım ve iki orta parmağımı da ona kaldırdım.

Bana gelmeye başladı ama tam o sırada ışıklar söndü, tren sallandı ve ben duvara çarpıp kıç üstü düşerken altımızdaki tekerlekler çığlık attı.

İrkildim Neler oluyordu?

Ay ışığı vagonun içine hafif bir parıltı yaydı ve Will'in koltuğunda kıpırdandığını gördüm. Alex ileri uçtu ve önümde ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Adamlardan biri küfrederken bir kadın bağırdı.

Nefesim kesilmiş halde karanlık kompartımanda etrafa bakındım, Will'in hâlâ oturduğunu ve doğrulduğunu, Michael'ın ise ayağa kalkıp telefonunu çıkardığını gördüm.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırdı Kai.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Erika.

Tren durmuştu ama başımı kaldırınca Alex'in karanlıkta beni öldürmek ister gibi görünen dik bakışlarıyla karşılaştım.

Tam orada, herkesin dikkati dağılmış halde, karanlığın içinde.

Will'in üç metre ötedeki vücudu tenimi ısıttı. Aniden gözlerini üzerimizde hissettiğimde kalbim göğsümde öyle hızlı atıyordu ki kulaklarımda duyabiliyordum.

"Sorun nedir?" diye sordu Michael.

Telefonda olmalıydı ama bakışlarımı Alex'ten ayırmadım.

Michael'ın uzaktan, "Tamam, anladım" dediğini duydum. "Evet, iyiyiz. Vagonların kalanını kontrol etmesi için bir görevli gönderin. Teşekkür ederim."

Alex'in gri tişörtünün yakasından memelerinin arasındaki tünele baktım. Tırnaklarımı halıya batırdım.

"Yolculuk durağı devreye girmiş" dedi birisi. "Çok hızlı gidiyorduk. Demiryolu istasyonunun düğmeyi açıp bizi yeniden harekete geçirmesi uzun sürmeyecek."

Ama kimse ona cevap vermedi. Bir şey beni çekince baktım, Will'in koltuğuna yaslandığını, kollarını kanepenin sırtına attığını ve gözlerinin bana kilitlendiğini gördüm.

Alex ayağımı tuttu ve iç çekerek gözlerimi ona çevirdim.

Bana baktı ve sonra yavaşça... diğer elini bileğimden yukarı kaydırdı, bacağımı tuttu ve ayakkabısını çekip aldı.

Sıcaklık damarlarıma hücum etti.

Ben fırtınanın gözüyüm. *Ben fırtınanın gözüyüm.*

Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim, soluklarımı sakinleştirerek ellerime yaslandım ve onun diğer bacağımı tutup yukarı çekmesine ve diğer spor ayakkabıyı çıkarmasına izin verdim.

Yağmur pencerelere çarpıyordu, dışarıdaki orman gecenin örtüsü altında sessizdi ve Michael bir mum yaktı, odadaki herkes arka planda belirince vücudumdaki tüyler diken diken oldu.

Herkes sessizdi.

İşte. Odayı dolduruyorlardı.

Bizi izleyerek.

Alex bileğimi tuttu.

"Kavga etmek istemiyorum" diye mırıldandım.

Ama o, "Gömleğimi hâlâ istiyorum" diye karşılık verdi.

Will hareket etmedi ama nefes aldığını duydum.

Göğsümdeki zonklama daha da şiddetlendi, gözlerini ve bacaklarımın arasında biriken sıcaklığı hissettim. Hiçbir şey hakkında düşünemiyordum.

Korku yoktu. Şüphe yoktu. Sadece bu an vardı.

Saklamak istediğim, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Yavaşça yerden kalktım, Alex de benimle ayağa kalktı ve kaçmayacaktım.

Gömleğimin düğmelerini açtım.

"Sence öldü mü?" diye fısıldadı Alex aramızdaki mesafeyi kapatarak.

"Hayır." Ellerimi aşağı indirirken düğmeleri birbiri ardına çözdüm. "Ölmediğini biliyorsun."

Aydın onun uğruna hayatını mahvetmişti. Henüz ölmek için fazla kararlıydı.

Gömleği omuzlarımdan indirip ona verdim, alıp hemen zemine bıraktı.

"Bu benim en sevdiğim braletim" dedi göz temasını kesmeden.

Yutkundum, mideme bir ağırlık oturdu. Kollarımın ve göğsümün çıplak teninin her yerinde altı çift göz hissedebiliyordum.

Bakışlarım ona kilitlenmiş halde kancaları çözmeye başladım, o partideki çıplak memelerini düşündüm ve o gece havuzda Aydın'ın önünde hissettiklerini Will'in önünde hissettim.

Diğerleri bakıyordu. Dik durup geri adım atmıyorlardı.

Eğer bu, onu ekibinin önünde daha güçlü hissettirecekse bunu kabul edebilirdim.

Bakalım bunu ne kadar ileri götürmek istiyordu...

Başını eğdi, parmak eklemlerini karnımdaki dantelde gezdirirken saçları elmacıkkemiğimi okşadı. "Bunun içinde güzel görünüyorsun."

"Güzel hissettiriyor" diye fısıldayarak son kancayı da çözdüm.

Sadece bir an tereddüt ettim, belki de Will'in ateşli bakışları tenimi kaplarken birinin beni durdurup durduramayacağını merak ederek braleti açtım, kendimi gösterirken çıkardığım braleti gözlerine bakarak ona uzattım.

Ama almadı. "Peki ya pantolonum?" diye sıradaki kıyafeti istedi.

Hava meme uçlarımı gıdıkladı ve başım döndü. Michael Crist, Kai Mori, Erika Fane ve Will Grayson hepsi bana baktı ve...

Dokuz yıl önce onlara bu zevki yaşatmazdım. Artık konu benimle ilgiliydi.

Hepsini sikerler. Alex ve ben bunu bekliyorduk.

Kot pantolonumun düğmelerini çözdüm ve o da vücudumdan aşağı kayarak pantolonumu da kendisiyle birlikte götürdü. Hızlı

soluklar alıp verdim, pantolonumu çıkarmama yardım ederken gözlerimi kapattım ve tekrar ayağa kalktığında onu kendime çektim, ağzının üzerinde durdum ve parmaklarımı ince çizgili küçük baksırının lastiğinin içine kaydırdım.

"Öyle mi?" diye cilve yaptı.

"Evet. Öyle."

Bacaklarından aşağı indirdim ve tişörtünü alıp yukarı kaldırdım.

Gözlerimle buluştu ama benim ya da neye daldığım hakkında endişelenmesine fırsat kalmadan, kıyafeti başından çıkarıp vücudunu kendime çektim.

"Evet" diye fısıldadım ağzına. Elimi yüzünde, boynunda gezdirdim ve en son çenesini parmaklarımın arasına aldım.

Diğer elimi kafa derisinin arkasına uzatarak burnunun ucunu, alnını öptüm ve dudaklarımı yanaklarından aşağı kaydırarak yumuşak, tatlı teninin tadına baktım, midem durduramayacağımı bildiğim bu ihtiyaçla doldu.

Parmaklarımı etine batırıp dişlerimi gösterdim ve o hızlı solukları arasında "Emmy" diye inledi.

Ama durmak istemedim. Ağzımı onunkine bastırıp dudaklarını kapattım ve onu güçlü ve sert bir şekilde öptüm. Meme uçlarım onunkine bastırdı ve tadını alınca her itirazı kesildi, lanet ıslak dokunuşuyla cildimin altına bir şok dalgası akımı gönderdi.

Gözlerimi açıp bakmak istedim. Will'in gözlerindeki bakışı ve bu konuda benimle aynı çizgide hareket ettiğini görmek; ama izlediğini bilmek yeterliydi.

Altdudağını dişlerimle ısırdım ve sonra dilimle üstdudağına hafifçe vurdum, onu öpmeden duramadım.

Ellerini yakalayıp onu üstüme çıkmaya zorladım, külotumu aşağı çekerken ben de onunkini çekiştirdim. İkimiz de çıplaktık, onu tekrar kendime çektim, vücudunun neredeyse her santimi benimkine değiyordu ve düşünemiyordum.

Nefes almaya çalışırken başımın geriye düşmesine izin verdim ve gözlerimi kapattım, ağzının boynumdan geçerek mememden aşağı kaydığını hissettim.

Başını kendime bastırdım. *Tanrım, bunu istiyordum.* Hepsini istiyordum. Will'in beni, onu güreş odasında gördüğüm gibi görmesini ve hissetmek istediğimi bilmesini istedim. Onunla birlikte düşmekten korkmuyordum çünkü ne kadar yükseğe tırmanırsak tırmanalım kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Beni görmesini, onun kollarında olmayı ve hepsinin izlemesini istedim.

"Emin misin?" diye sordu.

Nefesi dudaklarıma çarptığında başımı tekrar öne eğip yüzünü okşadım.

Ağzımı açtım ama ona devam etmesini söyleyemeden başka birinin sesini duydum.

"Durma" diye fısıldadı diğer ses.

Ağzım kurudu ve vücudum ihtiyaçtan zonklarken, omzumun üzerinden baktığımda Kai'ın karısının bacaklarının arasında yerde oturduğunu, bize baktığını ve zorlukla nefes aldığını gördüm. İkisi de bizi izlerken öne eğildi, eli boynundaydı ve başparmağı çenesini okşuyordu.

Michael, Erika'yı kucağında tuttu, kadın ona yaslanmıştı ve bakışları da bize dikiliydi. Eli tişörtünün içindeydi.

İşte bu kadar kolaydı. En ufak bir tereddüt ya da şüphe içimden tamamen silinip gitti. Ben de beni görmek isterdim.

"Emmy..." diye başladı Alex.

Ama ensesini kavrayıp ağzına baktım ve aşağı uzanıp bacak arasını okşarken yüzünü kendime çektim.

"Konuşma" diye hırladım dudaklarına. "Seni istiyorum."

Dokunuşum karşısında ürperdi, gözleri yaşlarla doldu ve onu tekrar divana ittim. Sırtüstü düştü, yaklaştığımda kahverengi saçları döşemenin üzerine döküldü, parmaklarımı merkezinde gezdirdim ve yumuşaklığının tadını çıkardım.

Kıvranarak elimi tuttu ama beni ittirmedi ve odada hareketlenmeler duydum. Bir yerden keskin nefesler ve inlemeler geliyordu.

Alex'in ve benim ellerim her yerde dolaşırken sinirlerimin bana üstün gelmesini istemediğim için Will'e bakmaktan kaçındım. Elle-

ri vücudumda kayarken üstüne çıkıp dudaklarını öptüm ve ellerim yüzünü okşadı.

Memelerim onunkine değiyordu, meme uçlarının sert eti omurgamdan yukarı bir ürperti gönderdi ve sıcak merkezine hafifçe dokunmaya devam ettim.

"Seni yalayacağım" dedim ona, parmaklarımı içinde gezdirip klitorisiyle oynarken.

Ürperdi. "Hayır."

"Evet." Ensesini tutup kalçalarımı üstünde çevirdim; sıcaklık ve ter dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Aç Alex. Bacaklarını benim için aç."

Onu öpüp sürtündüm, inlemelerimiz odadaki diğer inlemelerle karışırken nefesi ve dili ağzımı o kadar ısıtıyordu ki neredeyse ona yalvarmaya hazırdım. Onu çok fena emmek istiyordum.

Birkaç saniye hareketsiz kaldı ve sonra... Uylukları birbirinden ayrıldı ve gülümsedim, o yukarı kalkıp meme ucumu dişleriyle çekerken sırtımı büktüm.

"Will?" dedim nefes nefese, o emerken gözlerimi kapalı tuttum. "Videolarınızdan birinde olmak istiyorum."

Onlar gibi geri dönmemek üzere risk almama izin ver...

Alex inledi. "Emin misin?" diye sataştı. "Sahiden beni becerirken videoya alınmak mı istiyorsun?"

Tanrım, evet. Başımı öne eğip dudaklarını aldım ve tadı kanımı kaynattı.

Ama sonra Will konuştu. "Tren zaten kayıt ediliyor bebeğim" dedi hırıltılı bir sesle. "Sağ üst köşede, arkanda."

Omzumun üzerinden baktığımda tavana yakın küçük siyah güvenlik kamerasını ve mumun ışığının merceğe yansıdığını gördüm. Zaten bunların hepsini kaydediyordu.

Alex ağzımla alay ederek boynumu yalayarak indi. "Şimdi yala beni."

Evet hanımefendi.

Sırıtarak derin ve çok güzel bir öpücük daha aldım, sonra onu tekrar ittim ve güzel vücuduna ilerledim.

Memesini öptüm, dilimle teninin tadına baktım ve dolgun etini emdim. Diğerine geçtim, kalçalarını yoğururken meme ucunu dişlerimin arasına alıp ısırdım ve emdim.

Daha da aşağı kayarak bana geldi, o geriye yaslanırken ben yüzüstü yattım, dizlerimi büktüm, ayak bileklerimi çaprazladım ve ayaklarımı arkamda havaya kaldırdım, ardından başımı bacaklarının arasına yerleştirdim.

Bir an bakmak için durunca Kai'ın karısının artık kucağında olduğunu gördüm; ters kovboy pozisyonundaydı, Kai'ın eli külotunun içindeydi ve bizi izlerken diğer tüm kıyafetleri kaybolmuştu. Michael ve Erika hareket etmişti, Michael bacaklarının arasında dururken Erika kıçını bir bar taburesine bırakmıştı; ikisi de Michael, Erika'nın külotunu yavaşça uyluklarından aşağı indirirken bizi izliyordu.

Will kıpırdamamıştı, kolları hâlâ kanepenin sırtındaydı ve yüzü gölgedeydi.

Sikerler. Her şeyi sikerler.

Yumuşak ve esnek tenini hissederek dilimi ipeksi merkezinden yukarı kaydırdım ve her ne kadar ziyafet çekmek istesem de bunun sonsuza kadar sürmesini istedim. Onun tadına bakmak istedim.

Klitorisini ağzıma alıp çektim ve küçük çıkıntının sertleşip ısınmasını hissettim. Yanlardaki dudakları kemirdim, kollarımı kalçalarının altına kaydırıp kavradım ve dilimle darbeler vurdum; Will'in bana yapmasını sevdiğim şeylerin aynısını ona yaptım.

Sertçe yaklaşıp onu ağzıma çektim, seksi merkezini Fransız öpücüğüyle öptüm, kendi klitorisim lanet bir zil misali çınlıyordu.

Tanrım, ıslanmıştım.

Aşağı daldım, dişlerimi uyluğuna batırdım, ulaşabildiğim her lanet yerini öpüp ısırdım.

"Emmy" diye bağırdı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip ağzıma sürtünerek.

Başımı kaldırıp ona baktım, yüzümü becerirken memeleri yukarı kalkmış sallanıyordu ve doruğa ulaşırken vücudunun titrediğini hissedince sımsıkı tuttum.

Alnında ve memelerinin arasında ter parlıyordu ve başım döndü. Çok hafif ve sıcaktı.

Her şey sıcaktı. Odanın bir yerinde bir kumaş parçası yırtıldı ve bir bağırış ve inilti duyunca gülümsedim, başımı eğip onu tekrar öyle sert emdim ki saçımı yumrukladı ve başını geriye atarak seksi, küçük bir inilti çıkardı.

"Ah!" Nefes nefese titredi, dilimde orgazm oldu ve buna bayıldım. Tanrım, buna bayıldım.

Bir kalbim vardı. *Kendimi bırakıp hissedebiliyorum.* Artık bunu biliyordum.

Özgürdüm.

Ve şimdi sıra bendeydi. Yukarı tırmanıp dudaklarımı emdim ve bacağını kaldırdım, sağ bacağımı altına kaydırdım ve sol ayağımı kalçasının yanına koydum. Bir elimle bacağını tutup diğer elimi destek için arkama koyarak kendimi onunkine sürtmeye, hızlı ve vahşi bir ritimle hareket etmeye, içimdeki lanet kaşıntıyı kovalamaya başladım.

"Ah, kahretsin" diye Kai'ın inlediğini duydum.

Arkama yaslandım, kalçalarımı çevirip bir tık yana döndüm ki onu hissedebileyim, bu sırada memelerim hareketle sallanıyordu.

Kai ve karısına baktım, gözleri kapalıydı, eşinin sırtı Kai'ın göğsüne dayalıydı ve geriye uzanıp kolunu onun boynuna dolarken parmakları eşinin içindeydi.

Kai onun kulağını ısırdı ve o da başını çevirerek ağzına kendisini bıraktı.

Erika çıplak halde bana dönükken parmaklarını tabureye geçirmişti ve Michael onun boynunu öperken arkadan içine giriyordu.

Alex ve ben makas pozisyonunda dans ederken başımın geriye düşmesine izin verdim, kalçalarımı tekrar tekrar yuvarlayıp ona daha da sert sürttüğümde daha da ıslandım.

Orgazm yaklaşırken kalçamı kavradı ve ritmime uyum sağlayarak o da beni sürmeye başladı ve bakınınca Will'in hâlâ bizi izlediğini gördüm. Göğsünün ağır ağır inip kalkması hayatta olduğunun tek işaretiydi.

"Aydın'ın beni izlediği gibi o da seni izliyor" dedi Alex yumuşak bir sesle.

Sahiplenici ve aç bir tavırla memesini sıktım. "Bu onun için değil" diye fısıldadım.

Bu bizimle ilgiliydi. Onu gördüğümü bilmesi ve bende, benden öte bir ben olduğunu bilmemle ilgiliydi. Uçlara gidebileceğimi.

Sandığımdan fazlasıydım.

"Ah, Emmy" diye inledi ritmimiz hızlanırken. "Çok seksisin. Beni becer."

"Evet" diye inledim.

Memelerim sarsıldı ve becerirken saçlarım belimi gıdıkladı ve orgazmın yaklaştığını hissettiğimde inlemelerin kaçmasına izin verdim.

"Ah, Tanrım" diye homurdandı Michael.

Herkes bizi izliyordu, Michael ve Erika'nın gözleri odaklanmıştı ve Kai'ın parmaklarıyla becerdiği karısı nefes nefese kalmıştı ve çaresiz gözleriyle bizi delip geçiyordu.

"Tekrar geleceğim" dedi Alex.

Başımı iki yana salladım. "Henüz gelme."

"Aman Tanrım." Gözlerini sımsıkı kapattı. "Daha sert."

Kalçalarımı daha sert salladım, klitorisi benimkine sürterek bacaklarıma kan hücum etmesine neden oldu ve zevki tutamayarak defalarca inledim.

"Siktir, siktir..." diye bağırdım.

"Emmy!"

"Gelme" diye emrettim, daireler çizerek ve sıcaklığının benimkine karıştığını hissettim. "Daha fazla istiyorum. Senle işim bitmedi. Henüz değil."

Bütün gece gelmek istiyordum.

Ama biz zaten oradaydık. Alex'in vücudu kasıldı, tüm kaslar gerildi ve orgazm patlayıp vücudumu yıldırım gibi doldururken sırtımdan aşağı bir ter damlası aktı.

Avaz avaz inledim ama tüm lanet trenin duymuş olması umurumda değildi. Vücudum zangır zangır titrerken yavaşladım, yü-

zümde saç bukleleri vardı, tenim nemliydi ve vücudumu bir memnuniyet dalgası kaplıyordu.

Tanrım, bu çok ateşliydi. "Kahretsin" diye mırıldandım.

"Bu uzun sürmedi" dedi Michael. "Üzgünüm bebeğim" diye fısıldadı Erika nefes nefese.

"Sorun değil. Geldim." Daha sonra öpüşme sesleri geldi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum" dedi.

Gözlerimi açarak Alex'e baktım, karnı derin nefeslerle inip kalkıyordu ve eğilip alnımı göğsüne yasladım.

Ellerini sırtımda gezdirip beni sımsıkı tuttu.

Başka bir anda Kai'ın karısı karanlık tren vagonunda inleyerek geldi ve enerji bulabilseydim gülümserdim.

Böyle bir şey yapacağımı asla hayal etmezdim ama utanmıyordum. Hiçbir şekilde. Biz uçurumun kenarından atlarken bizi takip etmişlerdi.

Ayağa kalkıp Will'le yüzleşmek üzereydim ama tam o anda boynumdan bir şey geçti ve beni yukarı çekti, kaşındıran bir ip tenimi sıktı.

Will beni vücuduna çekti ve başımı geriye eğip ona baktım, dudakları kulağıma değdi.

"Fazla rahatlama" diye fısıldadı hırıltılı bir sesle. "Henüz hapishaneden çıkmadın."

Mememi yakalayıp kendi malıymış gibi sıktı ve tren tekrar altımızda hareket etmeye başladığında vücuduma bir ürperti yayıldı.

Sıcak nefesi kulağımı doldurdu. "Yeraltı mezarlarını görmenin zamanı geldi."

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve dönüp ona baktığımda meme uçlarım sertleşti. "Artık büyümek istemiyorum" dedim. "Beni Thunder Bay'e geri götür."

Varolmayan Ülke'ye dönelim.

Hazırdım.

Bölüm 35

Günümüz

"Direnecek misin?" dedim David onu trenden indirirken.

Sırıttı, dün gece boynuna doladığım ip artık bileklerine bağlıydı "Asla durmayacağım" diye alay etti. "Söz."

Gülümsememi güçlükle tuttum, üzerimde hâlâ ne kadar güce sahip olduğunu görmeden onu buradan çıkarması için çenemi David'e salladım.

Dün gece çılgıncaydı. Bana ne yapıyordu böyle?

O harikaydı. Onu bu halde, seradaki gibi canlı görmek ve yıllar önce onu kaybettiğim için kendimi daha iyi hissetmek için taşıdığım yalanların tamamen yanlış olduğunu bilmek...

Bizimle uyumluydu o.

Bizim için *yaratılmıştı.*

İnsanlar balıklama dalacak kadar kendilerini güvende hissettiklerinde ne yapmazlardı? Yapmıştı. Bunu yapmak zorunda değildi ama işin en iyi yanı, onun bu konuyu düşündüğünü hiç tahmin etmemiş olmamdı. Sadece kendisini bırakmıştı.

Vücudumu onunkine çok fena sarmak istesem de bunu yapmaktan kaçındım çünkü onu çok istediğim için ona zarar vereceğimi biliyordum. Dün gece onları izlerken aletim çok sertti.

Ve Alex... Emmy'nin onu kontrol altına alma şekli daha da şaşırtıcıydı çünkü Alex'in buna alışkın olmadığını biliyordum. Onun hâkimiyet altına alındığını, baştan çıkarıldığını ve kontrol edildiğini görmek çok güzeldi, böylece sırası geldiğinde başkalarına zevk verme baskısını hissetmek yerine sadece eğlenebilmişti.

Şans eseri, hava saatler önce kararmış olsa da Emmy henüz uyanmamıştı. Büyü bozulmamıştı ve o hâlâ... muhteşemdi.

Bu sabah sekiz civarında Thunder Bay'e varmıştık. Lev ve David'e Emory'yi St. Killian's'a götürmeleri talimatı verildi ve platform boyunca yürüdüler, peşlerinden Misha ve kızlar gitti. Beyler boşalan vagonda benimle kaldı.

Dışarıda bir kurye gördüm ve çocuklara onlarla sonra görüşeceğimi söylemek için ağzımı açmışken aniden karnıma bir yumruk indi ve büküldüm, Damon'ın Kai'a yöneldiğini zar zor fark ettim ve sonra sırada Michael vardı. Kai'ın çenesine bir yumruk attıktan sonra Michael'ın karnına bir aparkat indirdi.

"Öf!" Ben irkilirken Michael hırladı.

"Dostum, ne oluyor?" diye bağırdı Kai, yüzünü ovuştururken.

Başımı kaldırıp Damon'a baktım, karın kaslarımdaki ağrı sanki bir düğüm gibi tekrar tekrar sıkılaşıyordu.

Derin bir nefes alıp ceketinin yakalarını düzeltti. "Bir daha kız kardeşlerimi tuhaf, seks ayini yaparken basmamayı tercih ederim" dedi. "Anladınız mı?"

Ama bir cevap beklemedi. Hışımla dönüp bizler yeniden dik durmaya çalışırken, o da dudaklarını sıkarak trenden indi.

Kahretsin. Dün geceyi görmüş müydü? Siktir.

"Onun kız kardeşleri olduğunu unutup duruyorum" dedi Michael karnını ovalayarak.

Kai başını sallayarak gülmeye başladı. "Kahretsin..."

Hepimiz gülmeye başladık, onun içeri girdiği gibi çıktığı anı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Onu nasıl görmemiştik?

Zavallı D.

Elimi Kai'a uzattım. "Bana anahtarlarını ver" dedim. "Michael'la birlikte git. Yapmam gereken birkaç iş var."

Başıyla onayladı ve anahtarlarını avucuma bıraktı, ensemden tutup beni kendisine çekti. "Eve hoş geldin" dedi ve trenden ayrıldı.

Evde olmak güzel geldi. *Sanırım.*

"Emory'yi de yanına al" dedim Michael'a. "Onu aşağı kilitleyin. Çok geçmeden orada olacağım."

"Tamam."

Micah ve Rory ile trenden indik ve geçerken kuryeden zarfı aldım, hiçbir şey için durmadan paketi yırtıp açtım ve bir cep telefonu çıkardım. Cihazı açtığımda tuşlara bastım, başparmağım sayıların üzerinde durdu ama...

Hazır değildim. Henüz dünyayla yüzleşmek istemiyordum ve onları ararsam aileme ne söyleyeceğimden emin değildim.

Ya da büyükbabama, kardeşlerime ya da diğer arkadaşlarıma...

Yavaş yavaş...

Anahtara tıkladığımda siyah bir Porsche Panamera'nın arka lambalarının yandığını gördüm ve üçümüz arabaya bindik; vücudum bir arabanın verdiği hisle karıncalanıyordu.

Tanrım, o kadar uzun zaman olmuştu ki. Deri koltuklar ağırlığım altında gıcırdadı ve yeni aracın kokusunu içime çektim, anlık bir mutluluk beynimi sakinleştirdi.

Kahretsin, güzel bir histi.

Motoru çalıştırırken debriyaja bastım, Thousand Foot Krutch'tan yeni bir şarkı çalmaya başlayınca radyonun sesini açtım ve vitesi geri vitese geçirerek gaza bastım.

Otoparktan çıktık, hız ve müzik ortama hâkim olunca Rory başını geriye atıp gözlerini kapattı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez nefes verdi. Micah yanımdaki yolcu koltuğunda oturuyordu, başı pencereden dışarı eğilmişti, rüzgâr yüzüne eserken gülümseyip iç çekti.

Hızın, rüzgârın ve özgürlüğün basit zevklerini ne kadar da özlemiştik.

Artık düzgün bir cheeseburgere ihtiyacım vardı, sonrasında evdeydim.

Koşarak kasabaya girdik, Koy'u, Cold Point'i ve mahalleleri geçtik ve Emmy'nin eski evinin bahçesinde Satılık tabelası bulunduğunu gördüm. Bahçe bok gibi görünüyordu ve Martin Scott kamuda terfi üstüne terfi aldığı için zamanının çoğunu Meridian City'de geçirdiğini biliyordum ama manzarayı beklemediğim için tekrar baktım. Emmy evin satılık olduğunu biliyor muydu?

Ne zamandır satıştaydı? Küçük, şirin bir mahallede harika bir evdi. Şimdi olmasa bile yakında ilgilenen olacaktı.

Sağa dönüp köyü ve katedrali geçtik, soldaki tepelere dönüp eski lisemin yanından geçtik ve ailemin evine ilerledik.

Keşke bunu bir süre daha erteleyebilseydim. Özellikle de annem çok endişelendiği hakkında yakınana, babam da her ayrıntıyı benden iyice alana kadar dışarı çıkamayacağım düşünüldüğünde. Ama şehirde olduğumu ve eve uğramadığımı öğrenirlerse halim daha kötü olurdu.

Micah ve Rory'yi neden yanımda getirdiğimden emin değildim. Belki de buradaki hayatımı görmelerini istemiştim. Ya da belki dün onun tarafında olmaları beni sinirlendirmişti ve ben de onlarla biraz zaman geçirmek istemiştim. İkisi üzerinde onları küçük gaspçıma kaptıramayacak kadar uzun süre ve çok sıkı çalışmıştım.

Yine de ona olan bağlılıklarını takdir ettim. Bu faydalı olabilirdi.

Arabadan inip evimin merdivenlerini hızla çıktık. Her şey bir yıldan fazla bir süre önce ayrıldığım zamankiyle tamamen aynı görünüyordu. Şimdilik anahtarlarımın ya da kıyafetlerimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ekibin dairemi Delcour'da tuttuğunu tahmin ediyordum, bu yüzden hâlâ orada yeterince eşyam olmalıydı.

Kapının kolunu çevirince hemen açıldı ve içeriye adım attığımda annemin her zaman evde bulundurduğu taze çiçeklerin kokusunu içime çekerek gülümsedim.

Fuaye, Karakilise'ninki gibi büyük ve beyazdı ama annem çok daha iyi bir dekoratördü. Ev aydınlık ve havadardı, çocuklar etraflarına bakarak beni takip ederken gülümsedim.

"Merhaba?" Meredith'in sesini duydum. "Kimsiniz?"

Başhizmetçimiz köşeyi döndü, ellerini bir havluyla kuruladı, saçlarını o kadar sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ki kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyordu.

Beni görünce gülümsedi. "Will!"

"Hey." Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Ailemden herhangi biri evde mi?"

Ona soru sorma fırsatı vermek istemedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Annenle baban bir haftadır iş için Kaliforniya'da ve burada başka kimse yok. Bay ve Bayan Grayson'ı aramalı mıyım?"

"Hayır" dedim hemen.

Bu aslında mükemmeldi. Onları özlemiştim ama şu anda onları dahil etmemek daha iyi olacaktı çünkü daha acil meselelerim vardı.

"Onları şaşırtacağım" dedim ona.

Micah ve Rory'ye baktı ve daha fazla konuşmak istediğini görebiliyordum ama sohbet için iyi bir zaman olmadığını anladı. "Pekâlâ, seni görmek güzel."

"Evet, seni de."

"Yiyecek bir şey ister misin?"

"Hayır" diye yalan söyledim, onun kahvaltılık güveçlerini ne kadar sevdiğimi hatırlayarak. "Ama birkaç güne döneceğim. Eve vardıklarında aileme şehirde olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi söyle yeter."

Sırıttı. "Güzel. Annenin dans partnerine ihtiyacı var."

Göz kırpıp uzaklaşmadan önce içimden inledim.

"Dans partnerine mi?" diye tekrarladı Rory.

"Çeneni kapa."

Micah homurdanınca gözlerimi devirdim.

Etrafa bakındım, buraya odama gidip bir şeyler almak niyetiyle gelmiştim ama şimdi buna cesaretim yoktu.

"Giysi falan mı lazım?" diye sordu Micah.

Cevap vermedim. Bunun yerine duvardaki küçük masaya yürüdüm ve çekmeceyi açıp birkaç araba anahtarı çıkardım.

Onları Micah'ya attım. "Audi'ye binip beni takip et."

Evden çıktık ve ben Kai'ın arabasına bindiğimde onlar da babamın arabasına atladılar, hepimiz köye ilerledik ve sinemanın önündeki kaldırıma park ettik. Onlara verecek bir şeyim ve halletmem gereken daha çok işim vardı ama zarfı alıp Porsche'den iner inmez başımı kaldırdım ve uzakta yeni bir şey gördüm.

Ne?..

Ağaçlardaki yapraklar hışırdadı, Sticks'ten yayılan pizza kokusu burnuma çarptı ama birisi beni fark edip, "Aman Tanrım" diye bağırdığında bakmadım bile. "Will! Dönmüşsün!"

Gözlerimi köyün merkezindeki parkın ortasında duran küçük tepenin zirvesine kilitledim.

Bu nereden çıkmıştı bir anda?

Caddenin karşısına koştuk, ikili beni parka ve yokuş yukarı takip ederken, yaktığım çardağın yerinde duran devasa, güzel, ferforje demirden yapılmış çardağı incelerken kalbim küt küt attı.

Hep oradaydı sanki. Ve Emmy'ninki hiç olmamıştı.

Yangından sonra şehir, enkazları temizlemişti ve birkaç yıl sonra hapisten çıkmıştım; Sticks'e, sinemaya ya da Beyaz Karga Tavernası'na her gittiğimde solumda beliren boşluktan sürekli kaçınmıştım...

Bu sefer sadece bir buçuk yıldan daha kısa süreliğine uzaklaşmıştım ve birisi hemen eskisinin yerine bir çardak mı inşa etmişti?

Birisi telafi etme şansımı elimden almıştı.

Bunu kendim yapmak için acele ediyor ya da bunu istediğimden emin falan değildim ve hâlâ ona sürekli kızgındım ama... karar verme fırsatının elimden alınmasından hoşlanmamıştım.

"Çardak bu muydu?" diye sordu Micah. "Yandığını söylememiş miydi?"

O gece yemek masasında bundan bahsettiğini unutmuştum. Kendimi açıklayacak değildim, özellikle de bunu kimin inşa ettiğine dair hiçbir fikrim yokken ama Michael ya da Kai neden onları durdurmamıştı? Bir gün yenisini yapma planlarım olduğunu tahmin ederlerdi. Ya da *eninde sonunda* planlayacağımı tahmin ederlerdi.

Kuzey, güney, doğu ve batı yönlerinde sahanlığa çıkan dört merdivenli siyah, dairesel yapıya ve her taraftan gelen kirişlerin tepede birleştiği, gök gürültülü fırtınalar sırasında düşen yaprakların ve yağmurun içeri girmesine izin verecek açık çatıya baktım. Çardak araziden fırlamış gibi sarmaşıklar parmaklıkların etrafını sarmıştı.

Çok güzeldi aslında. Daha iyisini yapmazdım, bu da bir teselli nedeniydi.

Peki, kahretsin...

Nefes vererek başımı iki yana salladım ve arkamı dönüp zarfı karıştırırken çocuklara baktım. "Araba şimdilik sizin" dedim onlara.

İhtiyacım olduğu sürece arabayı ödünç almama ailem karşı çıkmazdı. Kendim için aldığımı bilmelerine gerek yoktu.

Rory'ye bir anahtar daha verdim ve arkasındaki aile sinema salonunu işaret ettim. "Üst katta bir daire var. Eşyalı, buzdolabı dolu ve hepsi sizin."

Gözlerim ondan Micah'ya kaydı ve ikisine de birer telefon ve birer deste para verdim.

Cüzdanı açıp lisansı, kredi kartlarını ve bu sabah tren istasyonuna teslim edilen nakit parayı incelerken Rory'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Başını kaldırıp üzerinde adının yazılı olduğu Kara Kart'ı çıkardı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Değildim."

Micah'nın siyah kaşı kalktı ve önce Rory'ye, sonra bana baktı. "Ebeveynlerimiz?"

Cevap vermedim. Dün gece pek çok telefon görüşmesi yapmıştım ama bunları kısa sürede ayarlamak göründüğü kadar mucizevi değildi. Tüm bunları uzun zamandır planlıyordum ve çatı katındaki odamda küçük dizüstü bilgisayarımla birlikte bu planları uzun zaman önce uygulamaya başlamıştık.

Bir arabaları, kalacak yerleri, paraları vardı ve onları utançla saklayan ailelerine geri dönmek zorunda değillerdi. Bu yeni bir hayatın başlangıcıydı ve en azından bunu hak ediyorlardı.

"Ne istiyorsanız yapın" dedim onlara. "Kal. Git. Parayı ve kartları tuvalete atabilirsiniz."

Onların burada kalmasını istiyordum ama bunu onların da istemesi gerekiyordu.

"Bana sadece hafta sonu verin" dedim. "Burada bir hayat kurmak istiyor musunuz bakın."

En azından bir süreliğine her yere gidebileceklerini bilerek birbirlerine baktılar.

Aileleri onları yalnız bırakmayı kabul etmişti çünkü arkadaşlarım ve ben –Graymor Cristane– bir anlaşmayla onlara gitmiştik.

Ama onları istemedikleri hiçbir şeyi yapmaya zorlamayacaktım.

"Eğer kalırsanız" diye belirttim, "eğer bizim bir parçamız olmak isterseniz aileniz tatil yerimizden pay alarak sizi fonlayacak. Kalmazsanız endişelenmeyin."

Kendi başlarına devam edebilirlerdi. Veya bizimle devam edebilirlerdi.

"Thunder Bay'de saklanmak zorunda değilsiniz" dedim onlara.

Biz bir aileydik. Uzun zaman önce bir kez ayağımız kaymıştı ancak değişmeyecektik. Başkaları olsa değişirdi.

Sadece onlardan bir *evet* duymaya ihtiyacım vardı.

"Bunu düşünmenize izin vereceğim. Hadi Michael'ın evine gidelim" dedim arabalara ilerleyip. "Yemeğe ihtiyacımız var."

"Buna itirazım yok" dedi Micah. "Açlıktan ölüyorum."

Ve kendi kendime gülümsedim.

Eğer kahvaltıya kadar kalmayı kabul ediyorlarsa bu bir *hayır* değildi.

Ancak ben kalmadım. İkisini aşçının kahvaltı hazırladığı St. Killian's'a bıraktım ama sonra masanın herkesle, ebeveynlerle, güvenlikle dolu olduğunu gördüm ve...

Küçük siyah saçların masanın etrafında koşuştuğunu görünce kalbim küt küt attı.

Çocuklar.

Göğsüm ikiye yarıldı; hangisinin Madden, hangisinin Ivarsen olduğunu bilmiyordum ama kalamadım.

Ben sadece... kalamadım. Dostlarımı ve Emmy'yi arkamda bırakarak Kai'ın arabasına atlayıp hızla uzaklaştım ve ben yokken kaçırdığım her şeyi düşünmemek için günün geri kalanını yapmam gereken milyonlarca başka işle ilgilenerek geçirdim.

Ama bunu biliyordum, değil mi? Karakilise'ye gittiğimde hem Banks hem de Winter hamileydi. Evde neler olduğunu biliyordum.

Oğullarını ilk kez görmek çok ağır gelmişti. Yanlarında olmam gerekirdi.

Ancak değildim.

Üyeliğimin hâlâ geçerli olduğu Hunter-Bailey'de bin kalori yaktıktan sonra –teşekkür ederim Michael– Delcour'dan birkaç kıyafet ve eşya aldım, bankama başvurdum ve hesaplarımı etkinleştirdim, birkaç arama daha yaptım, birkaç başka küçük görev hallettim ve Beyaz Karga'da hızlı bir toplantı yaptım.

Şehir her zamanki gibi çok güzeldi. Çan Kulesi hâlâ harabe halindeydi, Koy uzakta hâlâ sessiz sessiz duruyordu ve Edward McClanahan'ın mezarı, Thunder Bay Lisesi'nin mevcut basketbol takımının yaptığı son hac ziyaretinden kalma biblolarla bezeliydi. Uzun bir süre arabayla dolaştım, Emmy'nin eski evinin, birkaç kez eski okulumuzun önünden geçtim ve iki yıl önce neredeyse boğulduğum köprüden tamamen kaçındım.

Güneşin battığı ve gün batımının tüm görkemiyle kendini gösterdiği köyü çevreleyen mahallelerden beşinci geçişimde bu akşamın Sonsuz Gece olduğunu fark ettim. Pencerelerde mumlar titreşirken radyoda *Man or a Monster* çalıyordu; üst kattaki genç ve çocuk odaları Reverie Cross'a sundukları adaklarla parlıyordu.

Gece çöküp soğuk kemiklerime işleyince sıcaklık istedim ve dün gece üzerimde olan o kokuyu aradım.

Abisi şehirde olduğumuzu biliyor muydu? Em'i nerede bulacağını anlaması zor olmazdı.

St. Killian's'a yöneldim.

Kayalıklara tırmanırken deniz havası arabanın içine doldu, asfalt yolda Damon'ın, Banks'in, Michael'ın ebeveynlerinin ve Rika'nın annesinin evinin yanından geçtim, gaz lambalı sütunların arasından hızla ilerleyip St. Killian's'a doğru yol aldım.

Her pencerede mumlar parlıyordu, araba yolunun ortasında bir ot yığını ve hanl hanl yanan ateş çanağına bakarken üst kattaki perdelerin arasından bir hareket gördüm. Lastiklerin altındaki çakıllar çatırdadı ve arabayı durdurup indim.

Sürüş muhteşemdi. Burası çok güzel olmuştu. Harika bir iş çıkarmışlardı.

Kapıyı açar açmaz beni müzik ve kahkaha karşıladı ve yemek odasının içine baktım; bazı odalara mahremiyet sağlamak için oraya buraya ekledikleri birkaç duvar dışında açık kat planı epey iyi korunmuştu.

Winter, Damon'la birlikte Rika'nın söylediğine gülerken Damon'ın kucağına oturdu; masa notlar, dergiler, smokinler –sanırım düğün için– atıştırmalıklar ve çiçeklerle doluydu. Banks ve Kai eve gitmiş olmalıydı, Micah bana mesaj atarak geceyi geçirmek için daireye gideceklerini bildirdi.

Misha ve Ryen'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama muhtemelen onun ya da kendisinin, buradan çok uzak olmayan Falcon's Well'deki evine gitmişlerdi. Michael elinde bir tabak sandviçle mutfaktan içeri girdi ve yürürken birini mideye indirmekle meşguldü.

Ama kimse beni görmeden geri çekildim.

Arkamdan bir *vuuu* usulca kulaklarıma dolunca dönüp fuayeyi geçtim ve balo salonuna girdiğimde midem heyecanla kıpraştı.

Avizeler loştu, sandalyeler ve kanepeler odanın dört bir yanına dağılmıştı; baktım ve tepesinden kirpi gibi siyah saçların göze çarptığı bir oyun parkı gördüm.

Yaklaşıp babasının kaşlarına ve annesinin uzun kirpiklerine sahip mavi gözlü çocuğa baktım, öyle tatlıydı ki resmen çenem titredi.

Aşağı uzanıp onu kaldırdım ve kollarıma aldım, küçük bedeni havadan daha hafifti.

Yemek odasında kahkahalar yükseldi. Harika bebek kokusu başımı döndürdü ve gözlerimden yaşlar akarken iğneler boğazıma battı.

Sessiz hıçkırıklarla sarsıldım, gözyaşları içinde güzel yüzüne baktım. Damon tüm bunu ben olmadan yapmıştı. Ben yokken hayatı nasıl da iyi gitmişti.

Oğlu doğduğunda burada olmalıydım. Madden'ı tanımalıydım.

"Seneye seni kapı kapı gezdirip şeker mi şaka mı oynamaya ben götüreceğim, tamam mı?" diye fısıldadım ona. "Seni her yıl götüreceğim. Kendi evim olacak, Michael'ın her maçında ve annenin her gösterisinde olacağım ve her doğum gününde sana en büyük hediyeleri vereceğim." Yanağımı alnına yaslayıp orada oturdum. "Randevu akşamlarında seni benimle bıraktıklarında yatma saatini bile iptal edeceğim."

Ivar, Mads ve Winter'ın şu anda karnında olan bebek benim yokluğumu hiç bilemeyecekti.

Onu tekrar yatağına yatırdım, dudaklarımı başına bastırdım ve peluş yılanını ona verdim, Em'e aldığım Godzilla'yı hatırladıkça kendi kendime gülümsedim. Hâlâ onda olup olmadığını merak ettim.

Evin arka tarafına giderken merdivenlerden yeraltı mezarlarına indiğimde Rika'nın Michael'ı düzensiz taş merdivenleri ahşap merdivenlerle kaplamaktan vazgeçirdiğini gördüm.

En son buraya geleli ne kadar olmuştu? Damon, Winter ve benim köprüden indiğimiz gece miydi?

Parke zeminde yürüdüm, duvarlardaki apliklerin içinde sahte alevler titriyordu ve burada bir düzine kadar oda olduğunu biliyordum. Onu nereye koyduklarından tam olarak emin değildim ama gördüğüm ilk odayı denedim ve kulpunu çevirdim.

Kapı ardına kadar açılınca karanlık odaya adım attım, koridordan gelen ışık içeri sızıp, yatağın üzerindeki çarşafın altında duran vücudu ortaya çıkardı.

"Will?" dedi arkasını dönerek.

Gözlerini ovuştururken aşağı baktım, giydiği kot tulumun altındaki dantelli siyah sutyeni görünce nabzım ânında boynumda atmaya başladı ve aletim canlanarak seğirdi.

Siktir. Tulumlu haline bayılıyordum.

Zeytin rengi tenine ve kollarına dökülen kahverengi saçlara baktım. Dolgun memelerine ve pembe dudaklarına.

Ve bu sabah bileklerinde olan ip gevşekçe memelerinin arasından ve tulumunun içinden sarkıyordu.

Gülümsedim.

Oturup bana yaklaştı ve ben de onun önünde durup tıpkı lisedeki gibi beni hâlâ öfkeden kudurtan ve sertleştiren *Küçük Belama* baktım.

"Micah ve Rory şehirdeki bir dairede kalıyorlar." Uzanıp parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Onlara katılmak ister misin?"

Başını iki yana salladı.

Diğer yanağına geçtim, benim olanı okşadım ve sonra çenesini nazikçe tuttum.

"Yukarıda yiyecek var" diye mırıldandım. "İster misin?"

Ama yine başını iki yana salladı.

Çenesini kaldırdım, ayak uydurmasına bayılmıştım. Beni memnun etmişti.

"Benimle mi kalmak istiyorsun?" diye şakalaştım.

Yavaşça başıyla onayladı.

Ceketime uzanıp bir kutu çıkardım ve onu komodine koydum.

"Gözlük reçeteni yeniden hazırlattım."

Doktor Lawrence'ı Kaliforniya'daki doktoruyla temasa geçmesi ve en son reçetesini doldurması konusunda ikna edebilmiştim.

"Tulumu nereden aldın?" diye sordum.

"Rika'nın dolabında buldum."

"Ve kapı kilitli olmamasına rağmen burada yalnız mısın?"

Hareket etmedi.

Kıyafet, ip, yatakta istekli olmak ve beklemek... Dövüşün ne zaman geleceğini merak ediyordum çünkü gelecekti ama Tanrım, düşmanım olmak için acele etmemesini sevdim. Bu gece onu bu yatakta becermek güzel olabilirdi.

Onu yukarı çekerek yerine oturdum ve onu kucağıma çekip kollarımı etrafına doladım.

Ter tenimi serinletti ama bir türlü nefeslenemiyordum, son bir ve son yirmi dört saatteki her şey başımı döndürüyordu.

Beş dakika için tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Kollarımı daha da sıktım, saçını kokladım ve neredeyse tadına baktım. Eğer Karakilise'ye gelmeseydi gerçekten intikam alır mıydım? Onu Kaliforniya'da kovalayıp bedelini ödetir miydim?

Peki bunu nasıl yapardım?

Fotoğrafları ve yalanları neredeyse iki yıl önce, Damon'ın babası öldürüldükten sonra öğrenmiştim. Sonra ne yapmam gerektiğini bilemeden altı ay boyunca dünyayı dolaşarak, koşarak ve içki içerek öfkemi kovalamaya çalışmıştım. Sonra da Karakilise'ye gitmiştim.

Onunla yüzleşmekten korkuyordum çünkü ihanetini öğrendikten sonra bile onu kaybetmek istememiştim.

"Sana gelmeliydim" dedi sonunda. "Keşke o zaman yanınıza gelip açıklama yapıp sizinle yüzleşseydim."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum, her şeyin onun hatası olmadığını biliyordum. Bunların hiçbirinde seyirci değildim.

Kalmam gerekirdi. Dekanın ofisindeki toplantıdan sonra beni terk ettiğinde ve onu herkesi alabileceğim konusunda tehdit ettiğimde, aslında kalmalıydım.

Bir sevgiliye ihtiyacı yoktu. Bir arkadaşa ihtiyacı vardı ve ben bencil, kibirli ve şımarıktım. İstediği zamanda ihtiyaç duyduğu kişi olmalıydım. Sırf ben istedim diye bana kalbini borçlu değildi.

Eğer umursasaydım daha sabırlı olurdum.

Onu yanıma fırlatıp yatağa düşmesine izin verdim yataktan fırlayıp odadan çıktım.

"Will?.."

Yapamam. Şu anda yapamam. Kapıyı kapattım, duvardaki anahtarı aldım ve kilitleyerek onu güvenli bir halde içeriye hapsettim.

"Will, hayır" diye bağırdı, kapının diğer tarafına vurarak. "Lütfen gitme."

Alnımı tahtaya bastırdım, geçmişte bu sözleri ondan nasıl da çaresizce milyonlarca kez duymak istemiştim.

Tekrar, "Will" diye seslendi. "Benimle kal."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, kapıyı açıp onunla birlikte yatağa girme dürtüsüyle savaştım.

"Benimle kal" dedi tekrar.

Başımı iki yana sallayarak zihnimi temizlemeye çalıştım.

"Senin şehirde olduğunu öğrenirse ne yapacak?" diye sordu.

Arkamı dönüp merdivenlere yürüdüm. "Zaten biliyor."

Aynı hikâyeden bıkıp usanmıştım.

Ona sahip olamamaktan bıkıp usanmıştım. Martin Scott'tan bıkıp usanmıştım. Kaderim olan hayatı kaçırmaktan bıkıp usanmıştım.

Buna son vermenin zamanı gelmişti.

Yeni maceralara hazırdım.

Merdivenleri çıkıp eve girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp yemek odasına ilerledim.

Köşeyi dönüp masada oturan herkese baktım, herkes bana dönünce Damon cümlesinin ortasında durdu.

"Burada bir dadınız mı var?" diye Winter'a sordum.

Ama bunun yerine Rika cevap verdi. "Annem var."

Yeterince iyiydi. "Üstünüze siyah bir şeyler giyin" dedim ve odadan çıktım. "Hadi gidelim."

"Neden?" diye seslendi Alex. "Neler oluyor?"

Ama ben çoktan gitmiştim.

Kai'ın arabasına gidip bagajdan bir spor çantası çıkarıp içinden siyah bir kazak aldım, takım elbisemin ceketini çıkardım ve garajda gömleğimin düğmelerini açtım. Siyah kazağı üzerime geçirdim, ceketimi ve gömleğimi çantayla birlikte bagaja tıktım ve siyah kayak şapkamı takıp eve koştum.

Birkaç dakika içinde Michael'ın eski Mercedes G-Class'ını garajdan çıkarıp ihtiyaç duyduğum malzemeleri yükledim ve Kai, Banks, Micah ve Rory'yi aradım, geri kalanımız arabalara giderken ağzıma birkaç sandviç tıktım.

"Winter gelmiyor mu?" diye sordum Damon'a yolcu koltuğuna otururken.

"Hamileyken hayır" dedi. "Şeyin yanında kalıyor..." Kişinin adını hatırlamıyormuş gibi elini salladı. "Christiane."

Damon'ın annesinin. Biyolojik annesinin.

Ve Rika'nın.

Artık çocukların ve Rika'nın iyiliği için onun varlığına tahammül ediyor gibi görünüyordu ama görünüşe göre kasabaya son geldiğimden beri ortadan kaybolmayan kin hâlâ oradaydı.

Alex arkaya binerken oturup emniyet kemerimi bağladım, Michael'ın Jag'ın penceresinden dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ettim.

Onun sözünü kestim. "Sadece beni takip et!" dedim.

İtiraz etme fırsatı vermeden Alex, Damon ve malzemelerle birlikte G-Class araçta hızla yola çıktım, Michael ve Rika da arabalarıyla takip etti.

Depoya ulaşmamız uzun sürmedi, genellikle yılın kalanında hareketsiz olsa da bu zamanlarda ünlü Coldfield olarak cıvıl cıvıldı.

Ekim ayında perili bir tema parkına dönüştürüldüğünde yani.

Burası lisede parti yaptığımız yerdi; terk edilmiş fabrika, kendileri ve en yakın üç yüz arkadaşı için kötü hava koşullarından korunmak isteyen çocuklar ve birkaç fıçı bira için bir oyun alanıydı.

Burası Misha'nın şarkılarını yazmaya geldiği ve Annie'nin ölümünün acısı dayanılamayacak kadar ağırlaştığında kendini kaybettiği yerdi.

Burası Damon, Kai ve benim Emmy'nin abisini dövdüğümüz, sarhoş olduğumuz ve o gece başka hiçbir şey hissetmeyene kadar parmaklarımın kanadığı yerdi.

Masaya getirebileceğim bir şey olduğunu burada öğrenmiştim. Geleceğimiz için çok değerli bir şey.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu Michael, içeri girmeyi bekleyen müşterilerin arasından geçerken.

Sis havada yükselirken ve 3TEETH'in *Pumped Up Kicks*'i hoparlörlerden patlarken ulumalar ve gıcırtılı ses efektleri havayı doldurdu. Sosisli sandviç ve patlamış mısır kokusu burun deliklerime doldu ve oyuncular bir grup kızın üzerine atlarken ciyaklamalar yükseldi. Maskeler içindeki ürkütücü ve taşlaşmış erkekler ve kadınlar etrafta duruyor, uzaktaki insanlara bakıyor ve onları korkutmaya çalışıyorlardı.

Kai ve Banks bize yetişmek için koşuyorlardı, ben de kapının ötesine baktığımda Rory ile Micah'nın içecek arabasının yanında durduğunu gördüm.

Durmadım. Depoya ilerledim, etrafta çeşitli odalar yaratmak için inşa edilen tente ve duvarlar bir tünel oluşturdu ve Micah ile Rory sıraya girerek takip etti.

Soğuk, ıslak karanlık hava her yerdeydi ve yukarıdaki kirişlerden sarkıp onları yakalamaya çalışan oyunculara gülerek ve çığlık atarak müşterilerin yanından hızla geçtik.

Bir odaya adım attım ve çantamdan on beş bin anahtardan oluşan bir yüzük çıkardım ve parkın Çılgın Bilim Adamı bölümündeki kapılara açılan anahtarı buldum. Vücut parçalarının kaynayan fıçılarının ve gözbebekli lav lambalarının yanından geçerek anahtarı kapıya yerleştirip açtım ve herkesi içeri soktum.

Michael geride durdu, gözleri bana odaklandı. "Coldfield'ın sahibi *sen* misin? Sen?"

Ona sıktığım dudaklarımla gülümsedim.

Parasını ödemiştim. Tasarlanmasına yardım etmiştim. Ama geri kalan her şeyi halletmek için yöneticiler tutmuştum. İstediğim zaman katılıyordum ancak bir süreliğine oradaki işletme yönüyle ilgilenmeye uygun olmadığımı biliyordum, bu yüzden bunu yapacak sezonluk bir ekip oluşturmuştum.

Ve iyi ki böyle yapmıştım çünkü uzun zamandır yoktum.

Koridora girince kapıyı arkamızdan kilitledim, başka bir kapıyı ittim ve içerideki ışığı açtım.

Yeraltı mezarlarındaki gibi kaya duvarlar ve basamaklar toprağa gömülüydü ve karanlık, alttakileri tüketiyordu.

"Bu nedir?" diye bana sordu Rika.

Yarı gülümsedim. "*İşte burası* Coldfield."

Gerçeği.

Önden giderken Misha'yı bunun için aramadığıma bir an pişman oldum çünkü onun bundan hoşlanacağını biliyordum ama onun bu işe karışmasını istemiyordum. Bu işe karışmamalıydı.

Elektrikle çalışan fenerler yolumuzu aydınlatırken tünellerden geçerek merdivenlerden indim, bu sırada nehrin ve denizin akıntısı etrafımızdaki duvarlara çarpıyordu.

Önümde bir yol uzanmaktaydı, dün yaptığım birçok aramadan

birinde buraya koydurttuğum benzin bidonlarının bulunduğu arabalardan birine çantamı attım.

Kai etrafına, farklı yönlere ayrılan odalara ve tünellere baktı. "Bunun gerçek olduğunu bilmediğimize inanamıyorum."

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Banks ona.

Ama cevap veren, etrafa bakınan Damon'dı: "Arada sırada eskilerden birkaç fısıltı geliyordu ama aslında buraya gelmiş kimseyi tanımıyorum."

"Burası neresi?" diye bana sordu Rika.

İstediğim her şeyin getirildiğinden emin olmak için demiryolu arabalarındaki malzemeleri kontrol ettim. "Kasabaya otuzlu yıllarda yerleştiklerini öğrenmiştik, hatırlıyor musun?"

"Doğru değil miydi?" diye dalga geçti Rika.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Bu ya yalandı ya da yanlış bilgiydi.

"İki yüz yıl önce nehir bir yerine üç kola ayrılıyordu ve yerleşimciler bu nehirleri geçmek için köprüler inşa etmişti." Yerlerine oturmalarını işaret ettim. "Köprülerin kemerleri toprağın derinliklerine iniyordu ve kemerlerin arasında, yerin altında yirmi bir oda –veya mahzen– inşa edilmişti."

Alex ve Damon ilk arabaya otururken Kai ve Banks ikinciye, Rika ve Michael üçüncüye, Micah ve Rory ise dördüncüye geçti.

Emniyet kemerlerini kontrol ederken, "Tüccarlar mallarını orada depoluyorlardı, hatta tavernalar ve mağazalar bile vardı" diye devam ettim. "Yıllar geçtikçe el değiştirdi ve kaçakçılar, suçlular ve korsanlar arasında popüler oldu. Üç köprünün altındaki tüm mahzenleri bu tünellerle birbirine bağlayarak burada saklandılar ve yaşadılar ve kasabanın herhangi bir yerine fark edilmeden ulaşabildiler."

"Kahretsin" diye mırıldandı Damon. "Bu harika."

"Nasıl öğrendin?" diye bastırdı Michael.

"Araştırdım."

Micah gülümserken Rory homurdandı, tüm bunlardan heyecan duyuyordu.

"Depoyu bu yüzden satın aldın" diye tahminde bulundu Alex.

"Sebeplerden biri." Ben de onlarla birlikte ilk arabaya oturdum ve emniyet kemerimi bağladım. "Ayrıca perili evleri seviyorum."

"Depodakinin dışındakinden başka giriş var mı?" diye arkamdan seslendi Damon.

Omzumun üzerinden bakıp sırıttım. "Kasabanın her yerinde. Ve Meridian Şehri'nde Delcour ile Whitehall arasında çok daha fazla yeraltı mahzeni var."

"Hadi be!" diye şaşırdı Kai ama kızmak yerine yükselmişti sanki. Şehirdeki evi, Papa ve Sensou'nun hepsi Whitehall bölgesindeydi ve isterse yeraltı ulaşım sistemini kullanmak için pek çok nedeni olacaktı. Özellikle biz ve bizim için çalışan insanlar bunu tek bilenlerse.

"Kolu üçe kaydırıp yeşil düğmeye basın" diye bağırdım. "Bundan sonra kolumu kaldırana kadar yolculuğun tadını çıkarın. Ardından kolu tekrar aşağı indirerek frenleri açın."

Yanımdaki koltukta heyecanla kıpraşan Alex'ten bir kıkırdama kaçtı. Hâlâ yeraltı mezarlarında olan Emmy aklımdan geçti ama bunun için burada olmasına gerek yoktu.

"Hadi gidelim" diye seslendim.

Kolu üç numaralı çentiğe kadar iterek düğmeye bastım, hidrolikler tıslադı ve tünellerde saatte yaklaşık 40-50 kilometre hızla ilerlemeye başladık.

Normalde biraz daha hızlı giderdim –beşinci çentikte– ama bu onların ilk seferiydi ve kimsenin bunu ıskalamasını istemiyordum. Önce sola, sonra sağa giderken rüzgârın saçlarımızdan estiğini hissettim ve önümdeki tünel kapkara ve akıl almaz bir hal alırken Alex yanımda güldü. Tekerleklerdeki kavrama mekanizması rayları tuttuğu için yönlendirmemize gerek yoktu çünkü henüz şehrin başka bir yerine giden bir pist inşa etmemiştim.

Gerçi bu da aklımdaydı.

"Kasklarımız olmalı!" diye bağırdı arkadan Damon.

Kask mı? Ödlek.

"Çocuklar için yani!" diye açıkladı. "Bunu çok fazla kullanacaklarını biliyorsun."

Başımla onayladım. Tamam, bu mantıklıydı. Bu, çocuklar için harika olacaktı ve ergenlik çağlarına girdiklerinde onları bundan alıkoymamızın hiçbir yolu yoktu.

Nehir yatağının altında, daha karanlık kubbelerin yanından, köyün altından, Old Pointe Road'dan geçtik ve ilerideki dördüncü kırmızı ışığı gördüm, her biri bir dur sinyali veriyordu ve bu da bizimkiydi.

Kolumu kaldırıp onlara haber verdim ve kolu tutarak yavaş yavaş hızı azalttım ki Kai ve Banks bana arkadan vurup yığılmaya neden olmasın.

Altımızdaki frenler gıcırdayarak dururken bağırdım: "Düğmeye bir kez daha basın!" Vagonlar durdu ve hepimiz dışarı çıktık, kırmızı plastik benzin bidonlarını alırken herkes beni takip etti.

"Aklımdakini mi yapıyoruz?" diye sordu Kai.

Ancak cevap vermedim. Koy'un gitmesini istiyorlardı ve bunu yapmayı sadece bana bırakmazlardı. Böylece herkes kazanırdı. Yardım etmiş olurlardı.

Platforma tırmanarak bir kapıdan geçip tema parkının altındaki tünellere ilerledik. Mekân çalışırken işçiler parkın karşısına geçmeleri gerektiğinde kalabalıktan kaçınmak ve animatronikleri çalıştırmanın bir yolu olarak bu tünelleri kullanıyorlardı ancak hepsi yıllardır terk edilmişti.

Emin olmak için herhangi bir göz arayarak sağa sola baktım. Herhangi bir ölüm veya tanık istemiyordum. Ancak etraf boştu.

"Hey, ben Rika" dedi arkamdan Erika. "İtfaiye istasyonuna gidip bir araba ödünç almanı istiyorum. Onu Koy'a getir ve hortumları bağla. Ona ihtiyacımız olacak. Ve acele et."

Diğer uçtaki kişi ona cevap verirken bir sessizlik oldu.

"Teşekkür ederim" dedi ve telefonu kapattı.

Belediye başkanımıza bir bakış attım.

"Hem kundakçılık yapıp *hem de* devlet memurlarını kasten riske atamam Will" diye açıkladı. "Lev ve Davut ateşi kontrol altına alacak."

Bir kez başımla onayladım. *İyi düşündün.* O ikili, onlardan istediğimiz her şeyi yapmaya yetecek kadar para kazanıyorlardı.

Kendimi korkuluklardan sallayıp merdivenlerden yukarı koştum ve zemini kâğıt ve tozla kaplı mağazanın içinden geçerek parka çıktım.

Parkta dolaşıp çürüyen boyanın, ahşabın, sessiz çarpışan teknelerin ve dönme dolabın tadını çıkarırken yıldızlar gece gökyüzünü bezeliyordu; deniz havası burun deliklerimi gıdıkladı.

Boğazıma bir yumru oturdu ve kalbim, o gece maçtan sonra Em'i kamyonuma bindirdiğim zamanki gibi küt küt atıyordu; o Şeytan Gecesi gibi, onun tüm sıkı çalışmasını ve bu kasabada bana işkence edebilecek tek varlığını yakıp kül edecektim.

Beni affedip affetmeyeceğinden emin değildim ama bunu yapmak zorundaydım. Bizim için bunun ötesinde bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

"Bunu neden yapıyoruz Will?" diye sordu Banks.

Ama kendimi açıklamayı bırakmıştım ben. "Çünkü öyle dedim."

Geçmişte yaşamaktan bıkmıştım. İnşa etmekle meşgul olacağım bir yarınlar okyanusum vardı ve yaşamaya hazırdım.

Michael ve Rika'ya baktım. "Batı yakasını alın." Daha sonra Kai ve Banks'e döndüm. "Salıncaklara geçin."

Dördü ellerindeki yakıtı ellerinden geldiğince dağıtmak için koşuşturdu ve ben de Alex ve Damon'la birlikte sahile, korsan gemisine ve Cold Hill'e yürüdüm.

"Bunun dürtüsel bir şey olmadığından emin misin?" diye sordu Alex.

"Onun ayık olduğundan emin misin?" diye sordu ona Damon bunun yerine.

"Kapa çeneni" diye kızdım.

Hayatımdaki kararlarımın sorgulanabilir olarak nitelendirilebileceğini biliyordum ama yaptığım her çılgınca şey keş olmamdan kaynaklanmıyordu.

Sadece bazıları.

Hepimiz konteynerleri oyuncaklara, oyun kabinlerine ve eski yiyecek stantlarına boşaltmakla meşguldük, bizden olmayanlar için gözlerimizi dört açtık ama herkesin acele etmesini istedim.

Kendimi durdurmayacaktım. Asla geriye bakamama konusunda bu meydan okumayı istiyordum. Koy'un yok olmasını istiyordum.

Ancak bu, bunun acı verici olmadığı anlamına gelmiyordu.

Çenemi sıkarak Cold Hill'de ve arabaların arasında dolaştım, ona dokunmama ve öpmeme izin verdiği o gece içlerinden biri bizi taşımıştı.

Kahkahalar attığı korsan gemisinde gözlerinin parladığını gördüğümde sırılsıklam âşık olduğumu biliyordum.

Misha da burayı çok severdi. Muhtemelen bu gece onu davet etmememin nedeni de buydu. Bunu durdurmaya çalışırdı.

Ve bunu yapmam gerekiyordu.

"En son yangın çıkardığımızda tutuklandık" dedi Damon.

Çardak bizim çıkardığımız son yangın değildi. Sanırım Rika'nın evini ve Sensou'yu es geçmeyi seçmişti.

"Hapse geri dönmeyeceğim" diye ona güvence verdim.

Birkaç işaret fişeğini ona, bir tanesini de Alex'e fırlattım ve benzin bidonumu da kargaşaya fırlattım.

Sesimi yükseltip gecenin karanlığına bağırarak, "Yayılın ve bir tanesini Michael ile Kai'a verin" dedim. "Kahrolası gökyüzünü aydınlatacağız çünkü Michael Crist iki gün içinde Erika Fane ile evleniyor!"

Gülümsedim, ellerimi ağzıma götürdüm ve geceye uludum. Parkta kahkahalar ve ulumalar yükseldi ve Rika'nın heyecanla bağırdığını duydum.

İşaret fişeğimi yakıp Alex'e baktım.

"Emin misin?" diye sordu, kendisininkini yakarak. "Buranın senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Bir geceydi sadece." Dönme dolaba baktım. "Hayatımın bir geceden fazla olmasına ihtiyacım var."

İşaret fişeğini fırlatıp platforma düşmesini izledim; alevin fışkırıp hızla yayılması için gereken tek şey *bir an* oldu.

Yangın dönme dolaba ilerledi, alttaki arabayı ve eski deri koltuğunu ateşe verdi, alevler harıl harıl yükselerek arabadan arabaya atlarken tüm park o kadar muazzam bir ışıltıyla aydınlandı ki güneş gözlüğü istedim.

Rüzgâr esiyordu ve ateşin sıcaklığı yüzümü kaplıyordu; ağlamak mı yoksa gülümsemek mi istediğimden emin olamayarak gözlerimi kapattım.

Michael Crist, Kai Mori, Damon Torrance ve Will Grayson gözlerden uzak, kıyı tatil yerlerine sahip olacaklardı çünkü bizler dayanmıştık ve kendimiz gibi dayanacak bir yer inşa edecektik.

Sıcaklık tenimin altına hücum etti ve artık onu içimde tutamadım. Yuvamdaydım.

Başımı geriye eğerek midemden var gücümle uludum ve diğerlerinin –kızların da– bana katıldığını duydum. Yangın etrafımıza sıçradı ve tısladı, her yer alevler içinde kaldı.

Alex'e bakınca geceye bağırırken gözlerinin kapalı olduğunu ve ağzının O harfi şeklinde olduğunu gördüm ve güldüm, boynuna sarılıp yanağına salyalı bir öpücük kondurdum.

Kıkırdadı, hep beraber yükselen ve yayılan alevlere baktık ve birkaç dakika sonra sağa baktığımda Lev ve David'in itfaiye aracıyla otoparka geldiklerini gördüm.

Yangının işini yapmasına izin verecek –mekânın tamir edilemeyecek hale gelmesine yetecek kadar– ve sonra onu söndürmeye başlayacaktık.

Birinin, "Bekle" diye seslendiğini duydum. "Hey bekle!"

Alex'i serbest bıraktım ve etrafıma bakınca Rika'nın parkın arka tarafına baktığını gördüm.

"Ne oldu?" Koşarak yanına gidip durdum.

Gözleriyle arandı, arabaların etrafını ve ileriyi görmek için eğildi. "Bir şey gördüğümü sandım?" Sonra bana baktı. "Buranın boş olduğundan emin misin?"

Boş sanmıştım. Tam o sırada içinden geçtiğimiz mağazanın kapısının rüzgârda sallandığını gördüm ve eğer burada biri varsa orada saklanıyor olmalıydı.

"Tüneller!" dedim herkese. "Gidin!"

Herkes mağazaya ve yeraltına koşuşturdu. Thunder Bay'de evsiz kimse yoktu ancak arazide hiç araba görmemiştim ve buradan birkaç kilometre uzakta başka hiçbir şey yoktu. Burada biri varsa burada *yaşıyordu*.

"Burayı kontrol etmeliydik" diye yakındı sertçe Michael. "Kahretsin."

Tünellere hızla ilerleyerek pistin girişine koştuk ve kapıyı açarak Alex, Damon, Kai, Banks, Micah ve Rory'yi gönderdim.

"Koltuklar dönüyor" dedim onlara, nefes nefese. "Sadece arkanızı dönün ve size öğrettiğim gibi geldiğimiz yoldan geri dönün. Aşağıdaki dördüncü kırmızı ışık."

Kai başıyla onayladı, herkes Coldfield'a indi.

Damon dönüp bana baktı ama ne düşündüğünü bildiğim için başımı salladım. "Sadece git" dedim. "Ben yetişirim."

Rika ve Michael'ın peşlerinden itmeye hazırlandım ama arkama baktığımda ikisinin de bir odanın yanında durduklarını gördüm.

Kapıyı kapatarak yaklaştım. "Ne oldu?"

İçeriye baktığımda bir yatak, posterler, duvarlarda grafitiler ve yanan bir lamba gördüm.

"Misha bir süre burada kaldığını söylememiş miydi? Annie'den sonra?" diye sordu Rika.

"Evet."

İçeri girdi, yarısı yenmiş bir sandviçe benzeyen, ambalaj üzerinde duran bir şeyi aldı. "Burada biri var" dedi taze ekmeği sıkarak.

Biz geldiğimizde ya ışık kapalıydı ya da kapı kapalıydı çünkü içeri girerken bu odanın yanından geçmiş ve hiçbir şey fark etmemiştik.

Kahretsin.

"Kahretsin!" diye hırladı Michael.

Merdivenlerden yukarı tırmandık, mağazaların vitrinleri turuncu ve alevlerle parlarken parkta koşuşturup burada kimin olduğunu aradık.

Kimsenin zarar görmesine izin veremezdik.

Ve tanık olmasaydı harika olurdu.

"Birini gördüğümü biliyorum" dedi Rika. "Belki bir kız."

"Küçük bir kız gibi mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Kahretsin! Orada!" diye bağırdı Michael ve işaret etti.

Durduk, havayı içimize çektik, salıncakların arasından eğlence evine baktık ve tepede küçük bir vücudun durduğunu gördük.

Yüce İsa. On metre kadar yukarıdaydı.

Siyah giyinmişti, omzunun üzerinde uzun, sarı bir örgüsü ve başında bir bere vardı ama onu tanıyıp tanımadığımı anlayacak kadar iyi göremiyordum.

"Sen!" diye ona bağırdı Michael. "Buraya gel!"

Koştuk ve onun dönüp çatıda kaybolduğunu gördük.

Aşağı atladı, yırtık pırtık spor ayakkabılarının bağcıkları yerde sürükleniyordu.

"Yakala onu!" diye bağırdı Rika.

Michael ayaklarından güç olarak kıza doğru fırladı ve tam köşeyi dönecekken kolunu yakaladı.

"Onu tuttum!" diye bağırdı ve onu kollarının arasına aldı.

Ama sonra kız elini ısırdı ve Michael tıslayarak kızı bıraktı.

"Ne oluyor be?" diye bağırdı.

Kız koştu, kulübelerin arasından koşarak hız trenini geçti ve zifiri karanlık ormanda gözden kayboldu.

"Kahretsin!" diye sızlandı Michael.

Nefes nefese durduk, kızın bizi atlattığını biliyorduk.

"Orada mı yaşıyordu?" diye sordu bize Rika. "En fazla sekiz yaşındadır."

Ona bir bakış attım. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Buralı değil."

Bir an daha ağaçlara baktım, Lev ve David'in hortumları alıp yangını söndürmeye başladıklarını duydum.

"Ne iyi bir belediye başkanı." Kıkırdadım. "*Yaratık*'tan Küçük Newt terk edilmiş tema parkında kalırken, sen gelinlik deniyorsun."

Rika karnıma vurdu ve ardından Michael'ın elini tutarak ısırığı inceledi.

"Çetin cevizmiş değil mi?" diye şakalaşarak ona sırıttı.

Michael hırladı. "Geri dönecek. Yürüyerek fazla uzağa gidemez."

Ve o küçük veledin güvenliği ve refahı için pek endişeli görünmüyordu, sadece intikam almak için can atıyor gibi bir hali vardı.

Sirenler arkamızdaki havayı deldi ve omzumun üzerinden baktığımda, park alanına hızla yaklaşan bir polis arabasının çok tanıdık ışıklarını gördüm.

Çok hızlıydı.

Michael'a baktım. "Git. Acele et."

Bana kaşlarını çattı.

"Gidin!" diye fısıldayarak bağırdım.

Benim için endişelenmeyin. Artık değil.

Gözlerime kilitlendi ama o itiraz etmeden önce bilet gişelerine ve otoparka yürümeye başladım.

Soğuk ekim akşamında siyah kalın bir ceket giymiş tek bir polis memuru, parka ve alevlere bakarken telsizine konuşuyordu.

Beni fark edince konuşmayı bıraktı ve neredeyse iç çektiğini gördüm.

"Will Grayson" dedi. "En sevdiğim kundakçı."

Şapkamı çıkardım ve ona gülümsedim. "Baker. Ailen nasıl?"

"Büyüyoruz." Başıyla onayladı ve ben ona adım attığımda bana bir adım attı. "Karım üç numaralı bebekte."

"Senden mi?"

Bir kaşını kaldırdı, eğlenmemiş gibi görünüyordu.

Daha geniş gülümsedim.

"Seni kelepçelememi mi sağlayacaksın?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Zaten merhaba demek istediğim bazı insanlar var. Hadi gidelim."

Bölüm 36

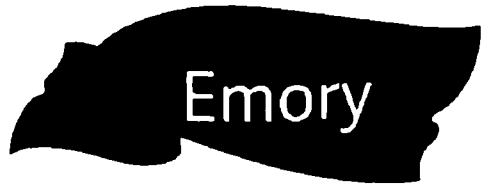

Günümüz

"Emmy, uyan!" diye seslendi birisi ve vücudumu salladı.

Gözlerim açıldı ve irkilerek arkamı döndüm. "Ne? Kimsin?"

Bu Will'in sesi değildi.

Birisi lambayı açınca gözlerimi ovuşturarak doğruldum ve başımı kaldırdığımda Rory ile Micah'nın odamda dolaştığını gördüm.

Yeni gözlüklerime uzanıp taktım. "Ne yapıyorsunuz beyler?"

"Will tutuklandı." Micah bana birkaç kıyafet fırlattı. "Koy'da yangın çıkardı."

Ne? "Koy'da mı?"

Kıyafetleri göğsüme bastırdım, bana anlattıklarından anlam çıkarmaya çalıştım, göğsüm yavaş yavaş daralmaya başladı.

Koy'da yangın mı çıkarmıştı? Ve şimdi hapiste miydi?

Orospu çocuğu. Hırlayıp yataktan hızla kalktım. "Bir gün! Kasabaya döneli bir gün bile olmadı ve o hücreye geri döndü!" Tulumumu çıkardım ve siyah, uzun kollu tişörtü giydim. "Öf!"

Arkalarını döndüklerinde tulumumu indirip kotumu giydim ve Alex'in spor ayakkabılarını geçirdikten sonra saçlarımı atkuyruğu yaptım.

Hapishanede... Gözlerim doldu. *Yine...*

"Onu kimin tutukladığını biliyor musun?" diye sordum.

"Bu kasabayı tanımıyoruz" diye çıkıştı Micah bana bir ceket fırlatırken. "Damon onu dışarı çıkarmaya çalışacak ama biz ona beklemesini söyledik. Seni almak istedik."

Başımı iki yana salladım. "Onu öldüreceğim. Derdi ne bu herifin?"

Ceketimin fermuarını çektim ve onlarla birlikte odadan çıkıp merdivenleri tırmandım.

Orada tıkılıp kalmasına izin vermeliydim. Bu kendi hatasıydı. Sorumsuzluk veya kontrolsüzlükten ibaret sonsuz döngü. Bu bir seçim değildi. Bu bir alışkanlıktı ve hayatımda bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Erkekti değil mi? Bir gün baba olacaktı, değil mi? Tabii ya.

Kapıyı tekmeleyerek açtım. *Orospu...*

"Hadi gidelim" dedim onlara evden çıkıp garaj yoluna koşarken.

Damon, Michael'ın lisede kullandığına çok benzeyen bir G-Class'ın yanında duruyordu ve diğerlerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni görünce hemen doğruldu.

"Dünya dursa olmaz. Gelmiyor" dedi.

Anahtarları elinden alıp arabanın ön kısmına yürüdüm. "Aslında arabayı kullanıyor."

"Olmaz... Hayır."

Kaportanın üzerinden ona baktım. "Ne yapacaksın?" diye meydan okudum. "Ben onu hapse gönderdim. Sen de öldürmeye çalıştın. Gerçekten şu anda benimle tartışacak mısın?"

Eğer benim hakkım yoksa onun da yoktu.

Dudaklarını bükerek bana *yargılayıcı gözlerle-rekabeti incelemek için-vücudu süzme* bakışı attı ama lanet ağzını kapattı.

Will'e ondan daha kötü davranmamıştım, bu yüzden diyeceklerini yutabilirdi.

Hepimiz arabaya bindik, ben de arabayı çalıştırdım ve gaza basıp garaj yolundan geçtim.

Martin orada olacak mıydı? Artık kasabada yaşamadığını ya da çalışmadığını biliyordum ama yine de burada varlığını sürdürüyordu ve polis, Will Grayson'ı bir hücrede tutuyorsa bu onun bu saatte yataktan kalkmasına neden olabilirdi.

Kahretsin. Martin'i görmek istemiyordum. Onunla yüzleşmek istemiyordum. İşimiz bitmişti.

Will, sen tam bir şerefsizsin.

Micah bana bu gece nereye gittiklerini ve Will'in ne yapmaya karar verdiğini anlatırken ben de hızla kasabayı aştım. Direksiyonu katedrale çevirip ortadan kaybolmak, beni bulamayacağı bir yerde kalmak içimden geldi ama...

Yıllar önce onun yanına gitmeliydim. Bir kez onun yanında olacaktım. Aramızdakiler bitmeden bir kez olsun.

Karakolun önünde durup caddenin karşı tarafına baktım, içerideki masanın arkasında bir figür gördüm, mahalle sessizdi ve görünürde başka kimse yoktu.

"Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var" dedim Damon'a. "Herhangi bir fikrin var mı?"

Beni duymazdan gelerek ön pencereden dışarı baktı ama sonra... gözlerini indirdi ve teslimiyetle nefes verdi.

Başını çevirerek Micah ve Rory ile konuştu. "Dışarı çıkın."

Ne?

"Kesinlikle hayır" dedi Rory. "İçeri giriyoruz."

"Arabaları çalıştır" dedi Damon, Micah'ya. Dönüp gözleriyle buluştu ve ardından kendi tarafında sokağın aşağısına park etmiş araçları işaret etti.

Micah'nın ağzı açık kaldı. "Ne?"

Ama Damon açıklamadı. Telefonunu çıkarıp tuşladı ve kulağına tuttu, diğer hat çaldı.

"Belediye Başkanı Fane?" Erika'yla dalga geçtiğini tahmin ettim. "İki aptal Thunder Bay'de araba yarışı yapıyor. İstasyonu arayıp tüm birimlere doğuya, Delphi'ye gitmelerini söyler misiniz?" diye sordu ve sonra açıkladı. "Tüüüm birimlerin."

Yanıt veren sesini duydum. Ne dediğini anlayamıyordum ama sesi kızgın bir gelincik gibiydi.

"Aptallık etme" dedi kapüşonlusunun kordonunu çekiştirerek. "Zaten bütün gün ne işin var ki?"

Daha fazla öfkeli konuşma geldi karşı taraftan.

"Lanet olsun" diye mırıldandı ve sonra kadın başka bir şey söyledi ve ardından Damon, "Evet, annen..." dedi.

Telefonu kapattı ve tekrar omzunun üzerinden Micah'ya baktı.

"Arabaya düz kontak yapmayı bilen kişinin ben olduğumu nasıl anladın?" diye sordu Micah.

"Çünkü zavallı ihtiyar babacığına kanıtlayacak boku olan sensin" diye sertçe karşılık verdi Damon. "Bizim gibilerin kokusunu alabiliyoruz. Şimdi ikiniz de acele edin."

Dikiz aynama baktığımda ikisinin de sırıttığını gördüm. Evet, kiminle dalga geçiyorlardı? Onlar da belayı seviyorlardı.

Damon koltuğun altından bir Slim Jim çıkarıp onlara verdi, ikisi de arabadan atlayıp bloktan aşağı koşmaya başladı.

Dakikalar içinde arkamızda farlar yandı ve iki araba; bir Mustang ve bir Jeep hızla yanımızdan geçip caddede gözden kayboldu.

"Plan nedir?" diye sordu Damon.

Karakolun içindeki memura baktım. "Bilmiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde midemden heyecan yükselince az kalsın gülümsedim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama işe yarayacağını hissettim.

"Arabadan çıkar çıkmaz sürücü koltuğuna geç ve tüm kapıların kilitlerinin açık olduğundan emin ol" dedim. "Anladın mı?"

Başıyla onayladı ve bir süre sonra istasyonun arkasından iki polis arabasının park alanından sirenleri çalarak caddeye çıktığını gördük.

Erika aramayı yapmıştı. Şeytan Gecesi olmadığı sürece üçüncü vardiya her zaman hafifti.

"İşte başlıyoruz" dedim.

Micah ve Rory gibi ters yöne gidip Delphi'ye yöneldiler, ben de arabadan inip ceketimin kapüşonunu çektim ama sonra durup tekrar çıkardım.

Martin burada olduğumu bilirdi. Saklanmaya gerek yoktu.

Ellerimi ceplerime sokarak caddeyi geçip kaldırıma koştum, kapıyı açtım ve karakola daldım.

Gri saçlı, gözlüklü, iri yapılı polis memuru bankodan başını kaldırdı ve beni görünce hemen gülümsedi.

"Germaine" diyerek önce ben selam verdim. "Merhaba."

"Emory Scott." Başını yana eğip sırıtarak karşılık verdi. "Vay. Nasılsın tatlım?"

"Epey iyi" dedim ona. "Abim buralarda mı?"

"Oh, hayır." Kıkırdadı. "Burada bir ofisi var ama artık Meridian City'de kalıyor. Onun Komiser olarak atandığını bilmiyor musun? 160 kilometre çapındaki tüm departmanları yönetiyor. Artık işinin çoğu onu şehirde tutuyor." Bazı kâğıtları bir dosya klasörüne koyup bir çekmeceye tıktı. "Ama sabah ilk iş burada olacak. İlgilenmesi gereken bir mahkûmu var ve onun bütün gece ter dökmesinden çok keyif alıyor."

İnlememi zor durdurdum. Yani Will'in burada olduğunu biliyordu.

Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak, "Tam da ona uygun" diye takıldım.

En azından bu sorunla başa çıkmak için bu gece kasabaya gelmemişti. Bu işime yarardı.

"Tamam, sabah tekrar deneyeceğim" diye iç çektim, "ama onu kaçırırsam diye bu notu masasına bırakabilir miyim?"

Bilgisayarın yanındaki mesaj defterine ve kaleme uzandım ama o bana eliyle işaret verdi.

"Kendin götür" dedi. "Yolu biliyorsun."

Kaşlarım havaya kalktı. Gerçekten? Notu kendisi götürürken gizlice arkasına geçmem gerekeceğini sanıyordum ama işte buradaydım, koridordan geçiş izni kazanmıştım.

Bankonun etrafından dolaşıp çift kapıya yürüdüm. "Artık büyük ofiste mi?"

"Tam onluk hareket, değil mi?" diye homurdandı Germaine.

Evet. Germaine'in de abim hakkında pek de iyi fikirleri olduğunu sanmıyordum. Martin yalnızca otuz dört yaşındaydı ve önce

Thunder Bay'de, ardından da Meridian City'de hızla yükselmişti, kartlarını oynamakta ustaydı ama bu yolda yardım ve destek aldığından şüpheleniyordum. Germaine ellili yaşlarındaydı ve hâlâ... masa başındaydı.

"Teşekkür ederim" diye seslendim. "Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de."

Kapıları iterek içeri girdiğimde tüm karakolun boş olduğunu, bir yerlerde radyonun çaldığını ve bilgisayarlarda uyku ekranlarının olduğunu gördüm.

Nezarethanelere ilerlerken Bruckheimer'ın masasından bir halka anahtar aldım ve yukarı bakıp tavanın köşesindeki kamerayla doğrudan göz teması kurdum.

Dişlerimi sıktım. *İşe yarasa iyi olurdu.* Eğer Will'in peşine düşerse, artık görüldüğüm için benim de peşimden gelmek zorundaydı ve bu onun için utanç vericiydi.

Kapıyı iterek içeri girdiğimde Will'in hücrede tek başına, kolları parmaklıkların arasından sarkmış halde durduğunu gördüm.

Gözlerimi indirip anahtarı buldum, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Sadece buradan çıkmalıydık.

Hapishanede kendisine ait bir hücresi olup olmadığını veya Kai ya da Damon'ın yanında mıydı bilmek istemiyordum. Sadece dışarı çıkmasını istedim.

Anahtarı kilide soktum, o bana bakarken elim titriyordu ve çevirerek kapıyı açtım.

Ama Will kapıyı tekrar kapattı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kahretsin. Anahtarı tekrar çevirip kapıyı çektim ama o, parmaklıkları sıkıp kapıyı kapalı tuttu.

"Sabah abinle toplantım var" dedi.

Neler oluyordu? Gözlerimi ona kaldırıp gözlüklerimi düzelttim ve karşımdaki serseriye bağırmak istesem de buradan defolup gitmemiz gerekiyordu.

Kapıyı tekrar çektim, kapı açılmayınca hırladım.

"Odandan çıkmana kim izin verdi?" diye sordu.

"Will!" diye yalvardım. "Lütfen!"

Kahretsin, daha sonra tartışabilirdik.

Tekrar kapıyı çekmeyi denedim ama o, parmaklıkların arasından uzanıp beni kot pantolonumdan yakalayıp çekti. Ağzını benimkine bastırdı ve bir an için ne kadar iyi hissettiğime şaşırdım.

Tanrım.

Her yanım alev aldı. Onun buradan çıkmasını istedim. Onun Martin'den uzak kalmasını istedim.

Onun...

Onunla olmak istedim.

Dili benimkini okşarken inledim ve serin hava memelerime çarpana ve eli kot pantolonumdan bacaklarımın arasına kayana kadar ne yaptığını zar zor fark ettim.

Beni okşadı, başını aşağı eğdi ve lanet parmaklıkların arasından mememi emdi.

"Yakalanacağız" dedim.

Ancak dinlemiyordu. Tekrar yükselince yüzünü avuçladım ve ağzımın üzerinde gezinip parmaklarını klitorisimin üzerine kaydırdı.

"Beni hapishanede ziyaret etmemene sevindim" diye fısıldadı. "İki yıldan fazla bir süre boyunca buna lanet bir cam parçasının arkasından bakmaya dayanamazdım."

Aramızdaki parmaklıkların kahrolası işkencesini hissederek onu öptüm.

Bir daha asla.

"Beni hapisten mi çıkaracaksın?" diye alay etti. "Bunun için seni mahveder."

Onu tekrar öptüm ve nefes nefese, "Önce seni aşması gerekir, değil mi?" dedim.

Gülümsedi, egosu bundan hoşlanmıştı. "Evet, öyle."

"Lütfen bebeğim." Barları çektim. "Lütfen?"

İnleyerek onu tekrar öptüm ve sonunda beni serbest bıraktı. "Onu siktir et. Hadi gidelim."

Tökezleyerek kıyafetlerimi tekrar düzelttim ve o kapıyı açtı, elimden tutup beni çekti.

Koşarak ofis alanına döndük ve arka kapıdan gecenin karanlığına hızla koşarken anahtarları Bruckheimer'ın masasına attım.

Hızla koşarak caddenin karşısına geçtik, bizi bekleyen arabaya ilerlerken soğuk yağmur kafama düşüyordu.

"Binin!" diye bağırdı Damon. "Hemen!"

Arka koltuğa atladık, kapıyı çarptık ve Damon gaza basıp hızla yola çıktı. Üçüncü sıradaki koltuğa daldım ve görüldüğümüze dair herhangi bir işaret var mı diye arka camdan dışarı baktım ama peşimizden gelen kimse yoktu. Damlacıklar zemini ıslatırken şimşek gökyüzünü deldi.

Arkama hışımla döndüm; artık ne üzgün ne yumuşak ne de Will yüzünden soluğu kesilmiş haldeydim. Aklımı kaçırmıştım. "Aklından ne geçiyordu?" diye hırladım.

Lanet olsun ona. İçerideki o öpücük aklımı almış olabilirdi ama seks hiçbir zaman sorunumuz değildi.

"Bir planım vardı" diye açıkladı.

"Öyle mi?"

Etrafında döndü ve bana baktı. "Bir noktada onunla yüzleşmem gerekiyor Emmy" diye bağırdı. "Bu sırada en azından eğlenebilirim."

"Seni Karakilise'ye kimin koyduğunu hâlâ bilmiyoruz!" diye bağırdım, öfkem daha da büyüyordu. "Başın bir daha belaya girerse ne olacağını kim bilir? Hiçbir şey öğrenmemişsin! Kesinlikle hiçbir şey. Hareketlerinizi nasıl planlayacağın ve saldırı zamanı gelene kadar sessizliğini nasıl koruyacağın hakkında hiçbir fikrin yok. Sağa sola saldıran bir boğa gibisin. Ne zaman büyüyeceksin? Biraz sabır göstereceksin?"

Döneli bir gece olmuştu ve çoktan hapse düşmüştü.

Kontrolümü kaybettim. "İşte bu yüzden seni sevmiyorum!" diye bağırdım.

Ve bana döndü, kaşlarını çattı ve keskin bakışları ateş saçıyordu.

Arka koltuğa atlayıp beni koltuğa sıkıştırdı ve üzerime çıktı.

"Evet, beni seviyorsun" dedi dudaklarımı ağzına alarak. "Benim için deli oluyorsun ve sarışın, on sekiz yaşında olmayabilirsin ya da adın Heidi olmayabilir ama sen benimsin Küçük Bela." Gömleğimi yukarı itti, sutyenimi aşağı çekti ve meme uçlarımı ağzıyla kapatarak sertçe emdi. "Ve istersen bir gün her şeye rağmen köpek-

lerimi gezdirebilirsin ama ben sana o küçük çeki yazmadan hemen önce kesinlikle masamın üstünde külotunu çıkaracağım ve her saniyesini sevmiyormuş gibi davranmana izin vereceğim." Boynumu tuttu, diğer eliyle beni öperken pantolonumu açmaya çalıştı. "Benden asla kurtulamayacaksın."

Onu ittirdim. "Will..."

"Asla."

Bacaklarımın arasına pompaladı, dilini ağzıma soktu, sıcak vücudu her yanımı kapladı ve başımı döndürdü.

İnledim.

"Eee..." dedi birisi ve arabanın durduğunu fark ederek gözlerimi kırpıştırdım. "Tamam, vay be. Ben... şey... aslında bunu izlemeyi çok isterim" dedi Damon, "ama burada olmadığı için Winter bunu aldatmak olarak görür. Bu yüzden eve yürüyeceğim ve bana borçlusun Will."

Damon kapıyı açtı, yağmur artık sağanağa dönmüştü ve dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Will'i itip altından emekleyerek çıktım. "Ben de yürüyeceğim."

Arka kapıyı açıp G-Class'tan çıktım, köyde olduğumuzu görünce yağmurda katedrale koştum.

"Ne şaşırdım" diye arkamdan bağırdı Will. "Yine kaçıyor."

Arkamı döndüm. "Buna terk edilmek denir Grayson! İzle. Sana nasıl göründüğünü bir kez daha göstereceğim."

Daha çok koştum, küçük parka baktım ve bir zamanlar benimkinin bulunduğu yerde yeni bir çardak olduğunu fark ettim.

Gözlerimi kıstım. *Ne?..*

Ama sonra kollar beni yakalayıp arkaya döndürdü, Will beni kaldırdı. Göğsüne vurdum, dengesini kaybettiğini hissettim ve ikimiz de yere düştük, yağmur yüzümden aşağı akarken kaldırım ve kıyafetlerimiz sırılsıklam oldu.

Ona tekrar saldırdım ve gözlüğümü başımın üstüne kaldırdım. "Koy'u yaktın!" diye bağırdım.

Bunu nasıl yapabilmişti? Çardak ve şimdi de Koy'u nasıl?.. Sanki kendini yok etmeye ve bize hatırlanacak hiçbir şey bırakmamaya kararlıydı.

Beni caddenin ortasında kucağına aldı; Beyaz Karga Tavernası'nın tentesinin altında oturan insanlar iç çekerek neler olup bittiğini görmek için koltuklarından kalktı.

Oturdu, ben de yakasından tutarak onu bacaklarımla sardım.

Ama ben itiraz edemeden, "Otobüs hâlâ bende" dedi.

Otobüs.

Otobüsümüz mü?

Duraklayıp kırpıştırdığı parlak, deniz yeşili gözlerine baktım.

"Koy'a ihtiyacım yok" dedi yağmuru bastırarak. "Seninle daha fazla anıya ihtiyacım var."

Zorlukla nefes aldım ama gözlerim dolduğu için hareket edemedim.

"Ayrı geçen yıllar yüzünden lekelenmeyen anılar" diye açıkladı.

Bizi uzaktan izleyen herkes silinip gitti ve ben onun kafa derisine ve şakaklarına kadar uzanan saçlarına, yanaklarından kirpiklerine düşen damlacıklara baktım ve dünyada tek istediğim ona sonsuza kadar bakmaktı.

"Artık seninle inşa edeceğiz" diye fısıldadı bana, ağzının sıcaklığı dudaklarımdaydı. "Thunder Bay'i bir bütün yapıyoruz Em. Seni seviyorum."

Seni seviyorum.

Gözlerimi kapattım, yüzüm buruştu ve gözlerim yaşlarla doldu. Tanrım, bitkindim.

O kadar yorgundum ki Martin'in beni eşek sudan gelene kadar dövdüğü günleri özlemiştim çünkü o günler aynı zamanda Will'in okulda güldüğünü ve arkadaşlarıyla basketbol oynadığını da gördüğüm günlerdi.

Benimle sinemada oturup oynaştığı gün ve beni hız trenlerine götürdüğü gece, biz bir çifttik, el ele tutuşmuştuk. Sadece birkaç saatliğine.

Kucağından kayarak yanına oturdum, sözleri kalbimde dolaşırken bundan sonra ne yapacağımı merak ettim.

"Benim için geldin" dedi.

Evet. Evet, geldim.

Bahane aramama gerek yoktu. Nedenini biliyordum.

İlerideki caddeye gözlerimi dikip, "Seni bir daha kaybedemezdim" dedim.

Derin bir nefes alıp başımı geriye eğdim, yağmur tenimi serinletirken geleceğimi ve o olmadan hayatımda yolunda gideceğini sandığım her şeyi düşündüm.

Will Grayson'ı çok seviyordum. Her yemeği onunla yemek, o lanet *Görevimiz Tehlike* maratonunu onunla izlemek ve beni istediği gibi hemen hamile bırakmasına izin vermek istiyordum.

Ayağa kalkıp tepemde dikildi. "Seni seviyorum" dedi tekrar. "Ama gitmene izin vereceğim."

Yürümeye başladı, kalbim ikiye bölündü ve başımı salladım.

Hayır.

Gitmeme izin veremezdi. Ben olmadan yoluna bile devam edemezdi. Yaşadığımız her şeyin, her şeyin bir anlamı vardı. Hepsinin bir anlamı vardı.

Değil mi?

Aramızdakinin bittiği yer burası değildi.

Hiçbir şey bitmemişti.

"Benimle evlenir misin?" diye sordum, zorlukla nefes alarak ve kalbim küt küt atarak.

Yavaşça ayağa kalktım ve ona döndüğümde durduğunu gördüm.

Orada donup kalmıştı, arkasını dönmedi ama bu sorun değildi. Bana bakarsa bunu yapabileceğimden emin değildim.

Tanrım, ağzım o kadar kurumuştu ki yutkunamadım.

"Seni seviyorum" dedim ve göz ucuyla insanların telefonlarıyla bizi videoya aldığını görebiliyordum ama umurumda değildi. "Senin için deli oluyorum ve bir noktada seni öldüreceğimden eminim ama... Tanrım, seni çok seviyorum ve benimle evlenmeni istiyorum." İki gözüm iki çeşme ağlarken sözcükleri zorla söyleyebilmiştim. "Evlen benimle Will Grayson." Hemen sırtına gidip kollarımı ona doladım. "Benimle evlenebilir misin? Seninle evlenebilir miyim?"

Onu tuttum, yanağımı sırtına yasladım ve su dudaklarımın arasına girdi.

Gülmek üzereydi. Muhtemelen korkmuş ya da belki de bana sormasına izin vermek yerine ona sorduğuma kızmıştı... Tabii niyeti sormaksa.

Kahretsin...

Ama sonra arkasını döndü, ayaklarımı yerden keserek beni öptü, dudaklarını benimkilere bastırdı ve beni park halindeki bir arabaya götürdü.

Etrafımızda kahkahalar yükseldi ve kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, güçlü ağzından ve vücudunun sıcaklığından keyif aldım.

İnleyerek onu tekrar tekrar öptüm. "Bu bir *evet* mi?"

Gülerek beni ayaklarımın üstüne bıraktı. Yağmur yüzünden gözlerimi kırpıştırıp onun bir şey bulmak için cebini karıştırmasını izledim.

Dışarı çıkarıp iki parmağı arasında, üstte ve altta şık süslemeyle sarılmış, gözyaşı pırlantalı ve daha fazla mücevherle kaplı platin bantlı eski bir Viktorya dönemi tarzı yüzük tuttu. Neredeyse tek bir yüzükte birleştirilmiş üç yüzüğe benziyordu ve neredeyse üç santim genişliğindeydi.

Will, eli titreyerek onu parmağıma takarken, "Çok eski" dedi.

"Bu, ailenin mi?"

"Artık senin." Gözlerime baktı. "Neredeyse on yıldır senindi."

Başımı kaldırıp ona baktım, görüşüm yaşlarla bulandı. Bana kendisi mi soracaktı?

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım, bu noktaya kadar olan hayatımız zihnimin içinde geçerken burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Okuldaki havuz ve sinema salonundaki vücudunun hissi.

Mezunlar Günü'nde dans ederken beni kollarına alması ve Karakilise'deki yatağına taşıması.

Kamyonunun sarhoş edici kokusu, otobüsün camlarına yağan yağmurun bizi saklaması.

Kavgalardan ve acılardan çok daha fazlası vardı.

"Seninle evleniyorum" diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. "Artık yetişmenin vakti geldi."

Gülmeye başladım, eğilerek onu öptüm, tavernadan tezahüratlar yükseldi.

Will dudaklarıma kıkırdadı. "Buradan gitmemiz lazım" dedi.

Elini tutup onu kendime çektim. "Hadi."

Tam yerini biliyordum.

Katedrale koşarken su birikintilerinden geçtik, sağa döndük ve kiliseyle kaldırım arasındaki çimenliğe koştuk.

"Nereye gidiyoruz?" diye seslendi.

"Bizi saklıyorum."

Ana kapılar kapalıydı muhtemelen ama yıllar önce ihtiyar Bay Edgerton karısının dırdırıyla yüzleşmek yerine burada viskiden ayılabilsin diye Peder Behr'in bodrum kapısını asla kilitlemediğini öğrenmiştim.

İçeri daldık, dar koridorlardan koşarak geçtik ve başka bir merdivenden yukarı çıkarak ana kilisenin nefine girdik. Will'i galeriye çıkarıp aceleyle pencere pervazına koştum, yıllar önce çivilediğim tahta parçasını ayırdım ve o buhurdanlık başlıklı anahtarlığımdan eski anahtarı çıkardım.

"Bu nedir?" diye sordu Will, herhangi bir görgü tanığı bulmak için etrafına bakınarak.

Ama ona yanıt vermedim. Onu kapıdan içeri soktum, beton merdivenlerden yukarı çıkardım ve anahtarı içeri sokarak Kesişme Odası'nın kapısını açtım.

Yağmurun ve ahşabın küf kokusunu içime çekerek hızla etrafıma bakındım.

Karanlıktı, yaşam belirtisi yoktu ve yatak hâlâ oradaydı. *Başka hiçbir şey umurumda değildi.*

Kapıyı kapattıktan sonra anahtarı bıraktım ve kollarımı Will'e doladım, açlıktan öldüğüm için hızlıca ufak ısırıklar bırakıp emdim.

"Seni seviyorum" diye soludum, kot pantolonumun düğmelerini açıp bacaklarımdan aşağı ittim.

Tişörtümü çıkardı, gözlüklerim de onunla zemine düştü. "Sevsen iyi olur."

Ağzından ayrılmadan iç çamaşırımı, sutyenimi ve saçımdaki lastik bandı çıkardım, tamamen çıplaktım, sonra beni tekrar kollarına aldı.

O bizi yatağa götürürken ona sarıldım, ıslak saçlarım sırtıma döküldü.

"Acele et" diye yalvardım.

Zonkluyordum. Onu içimde istiyordum.

Yatağa düşmeme izin verdi, tişörtünü çıkardı, ayakkabılarını fırlattı ve kıyafetlerinin geri kalanını da attı; sıkı karın kasları ve siyah dövmeleri uyluklarımın ihtiyaçtan birbirine sürtünmesine neden oldu.

Benim.

Yatağa tırmanarak üstüme geldi ve o aramıza uzanırken sadece bacaklarımı açtım, pozisyon alıp içime ittirdi ve aletini soktu. *Artık beklemek yok.*

"Ah" diye inledim sırtımı eğerek.

"Bu gece uyuma" diye soludu, kalçalarını hareket ettirerek ve ağzımın üzerinde durarak. "Bunu bozma. Büyüyü bozma."

Ona doğru kalçalarımı hareket ettirip omzunu, boynunu ve ağzını öperken midemde sıcaklık birikti, yeterince alamıyordum.

"Dün gece seni seviyordum" dedim ona. "Ve seni bu sabah da seviyordum. Burada olacağım. Yarın ve sonraki her gün hâlâ ben olacağım."

Ritmi hiç bozmadan doğruldu ve aşağı bakarak içime girişini izledi.

"Her şey için özür dilerim" dedim.

"Ben de bebeğim." Beni öptü. "Kalmalıydım. Gittiğim için üzgünüm. O gün seni okulun koridorunda bıraktığım için özür dilerim."

En derinlerime vururken gözlerim yuvalarında ters dönmeye başladı.

Hızlanıp sertleşerek, "Sen ve ben dünyaya karşı" diye fısıldadı.

"Her zaman" dedim.

Ve o durmadan içime doğru kayıp bacaklarımın arasına pompaladı, ikimiz de gecenin geri kalanında nihayet birleşmenin sıcaklığı ve çılgınlığı içinde kaybolduk.

Bölüm 37

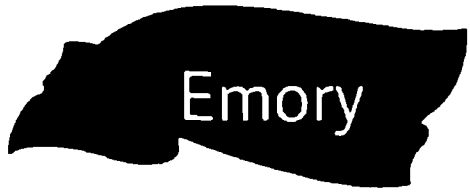

Günümüz

Saatler sonra havayı bir zil sesi deldi ve pencerelerden süzülen ışık yüzünden ürkerek gözkapaklarımı açtım.

"Merhaba?" diye yanıtladı Will.

Yuvarlanıp sırtına sokuldum ve dün gecenin sıcaklığını aradım.

Gece boyunca uyanıp sevişirken bana sarılmıştı ve onu bu kadar erken rahatsız eden kişiyi öldürecektim. Bugün Kesişme Odası'ndan ayrılma planım yoktu.

"Ah, bir dakika" dedi ve dönüp beni göğsüne çekti. "Hey, seni uyandırdığım için özür dilerim." Burnumu öptü. "Rika telefonda."

"Benim için mi?" diye sızlandım.

Elime tutturmaya çalıştığı cep telefonunun elime sürttüğünü hissettim ve yüzük parmağımdaki sıcak mücevher cihaza vururken gözlerimi kapalı tuttum ve esnedim.

Dün gece olanları hatırlayarak gülümsedim.

"Merhaba?" dedim.

"Ee, nişanlandığını duydum" diye şakalaştı.

Gözlerimi açıp kaşlarımı çattım. "Nereden?.."

Ama sonra kendimi durdurdum. Videolar. İnsanlar caddede çekim yapıyordu.

Harika.

"Benimle buluşabilir misin?" diye sordu. "Yalnız?"

Yalnız mı?

Başımı kaldırıp Will'e baktım, gözleri kapalıydı ama başparmağı omzumda daireler çiziyordu.

"Nerede?" diye sordum.

"Meridian City'deki Carriage House."

"Şimdi mi?"

"Bir saat sonra" diye açıkladı.

Will'in göğsündeki dövmelerden birinin çizgilerini öptüm, dudaklarımla onun yumuşak tenine dokunmaktan kendimi alıkoyamadım.

"İki" dedim ona.

Henüz onu bırakamazdım.

"Yakında görüşürüz" dedi.

Telefonu kapatınca gülümsedim, tekrar üstüne çıktım ve dudaklarına bir sırıtış yayılırken bedeninin altımda canlandığını hissettim.

Evet, neler olacak biliyorsun. Buraya gel.

Will bana arabasını vermeye çalıştı ama park etmekle uğraşmamak için Meridian City'ye Uber'le gittim.

Jeep Cherokee'den indim, kahverengi deri ceketimin fermuarını çektim ve Carriage House tabelasına baktım, içerideki gelinlik sırasını görmek için pencereden bakmama gerek bile kalmamıştı.

Burasının ne olduğunu biliyordum. Neden beni buraya çağırmıştı?

Birinden konuşmak için neredeyse bir saat araba yolculuğu yapmasını istemek bunun ciddi olduğu anlamına geliyordu ve gerçekten de bir ömür boyu yetecek kadar dram yaşamıştım.

Geçen gece hepimiz aynı odada çıplak olduğumuz için bana kızmadığına emindim ama bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Henüz.

Jeep uzaklaştı, uzaktan kornalar çalarken arkamdaki şehrin sesleri havayı doldurdu ve yayalar sağdan soldan yanımdan geçti.

Yüzüğümü inceledim ve bana ne kadar yakıştığını görünce gülümsemeden edemedim. Her zaman takıyordum sanki.

Gelinlikçinin girişine ilerledim, saçlarımı düzeltip sıkı bir atkuyruğu yaptım ve soğuk havadan korunmak için ellerimi ceplerime soktum.

Erika'yla telefonu kapattıktan sonra, San Francisco'dan kaçırıldığımdan beri cüzdanımın nereye gittiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için internete giriş yapıp kredi ve banka kartlarımı iptal etmiştim. Daha sonra, oradaki bankamdan, hâlâ burada bulunan ve neredeyse boş olan banka hesabıma bir miktar para aktarmış ve bir mağazaya giderek önümüzdeki birkaç günü atlatabilmem için kıyafet satın almıştım.

Neyse ki yeni gözlüğe ihtiyacım yoktu çünkü Will bunu düşünmüştü. Artık Martin'in benim için gelip gelmediğini görebilirdim ama gariptir henüz gelmemişti. Elbette Micah ve Rory'nin koruması altında bankaya gidip alışveriş yapmıştım ama hapisten kaçış hiç gerçekleşmemiş gibiydi.

Bizim için geliyor muydu? Will hazır mıydı?

Kapıyı açıp içeri adım attım, vitrinlerin arasında dolaşırken içerisi boş göründü. Soyunma odasına adımımı attığımda Erika'yı gördüm. Platformun üstündeydi, dar korseli ve vücudunu mükemmel bir şekilde tamamlayan kare yakalı, ipek ve pullu muhteşem bir gelinlik giyiyordu.

Kendisine her açıdan bakarken saçları sırtına dökülüyordu. Yaklaşınca Winter'ın usulca telefonuyla konuştuğunu ve parmaklarını kucağındaki notlarda gezdirdiğini gördüm. Gözlerimi kısınca konuşurken parmak uçlarının soldan sağa hareket ettiğini gördüm.

Kai'ın karısı beyaz minderli bir sandalyeye yerleşmiş, dizüstü bilgisayarında yazı yazıyordu. Alex neredeydi?

Boğazımı temizledim. "Merhaba" dedim sonunda.

Hepsi başlarını kaldırdı, Winter konuşmayı kesip sesime döndü.

Erika hızla döndü, mavi gözleri parlıyordu. "Hey."

Muhteşemdi; elbiseyi taşıyışı neredeyse muhteşemdi.

Will'in bana verdiği, cebimdeki telefonu elime alıp ona yürüdüm. Bir yanım kaçmaya hevesliydi. Kadın gruplarına pek kaynaşamazdım. Erika Fane lisedeyken bile beni korkuturdu ve benden iki yıl küçüktü.

Bana baktı ve omuzlarımı dikleştirip gözlerine bakmam bir an sürdü.

"Demek..." dedi ve sustu.

Demek...

Ama o sadece bana bakmaya devam etti.

Tanrım, ne? Yanaklarım ısındı, ilk önce tren vagonundaki seks mi, arkadaşlarını hapse göndermem mi, yoksa dün gece Will'i hapisten kaçırmam mı yüzünden sorguya çekileceğimi merak ettim ama sonra elimi tuttu ve nişan yüzüğüme baktı; kendi kar tanesi pırlanta seti ışıkta parlıyordu.

Bana onun için yeterince iyi olmadığımı söyleyecekti.

Bana güvenemeyeceklerini söyleyecekti.

Ama bunun yerine, "Mutlu musun?" diye sordu.

Mutlu muyum?

Kafa karışıklığı ve rahatlama içime yayıldı ve sonra... boğazım içimde tutamadığım bir kahkahayla doldu. Bir kahkaha attım, midemde kelebekler uçuştu.

Erika bana gülümseyerek, "Bilmek istediğim tek şey buydu" dedi. "Tebrikler."

"Teşekkürler."

Aslında bu kolaydı. Sımsıcak gözleriyle bana baktı, diğer ikisinin de "tebrikler" dediğini duydum.

"Hiçbir zaman doğru düzgün tanıştırılmadık." Elini uzattı. "Erika Fane. Bana Rika diyebilirsin."

Elini tuttum. "Emory Scott."

Kai'ın karısı dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Nikova Mori ama herkes bana Banks der."

"Banks" diye tekrarladım. Ama sonra hatırladım. "Nikova" dedim önce kendime, sonra ona. "Nik mi? Sen Damon'ın kız kardeşi misin?"

Şaşırmış görünerek başıyla onayladı. "Öyle."

Ve sonra Rika tekrar araya girdi. "Aslında ben de öyleyim."

Ne?

Elini şöyle bir salladı. "Uzun hikâye. Sonra açıklarız."

Erika ve Banks akraba değillerdi, değil mi? Yoksa trendeki olay artık çok daha tuhaf olurdu.

"Winter Torrance" diğer kız iki elini uzatarak yavaşça yaklaştı.

Ellerini tutup tokalaştım. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

"Ve Alex'i tanıyorsun" dedi Rika, arkamı başıyla işaret edip tekrar platforma tırmandı.

Omzumun üzerinden baktığımda onun duvara yaslandığını, çantasının yanında asılı olduğunu ve bize bakarken neredeyse bir davet beklediğini gördüm.

Trenden indiğimizden beri onu görmemiştim ve herhangi bir şey hakkında konuşmak isteyip istemediğinden emin değildim.

Rika'ya dönüp ona, "Gerçekten çok güzel görünüyorsun" dedim. "Bu elbise özel bir gün için mi?"

"Benim gelinliğim."

Gelinliği mi?

Winter platforma çıkıp ellerini kumaşın üzerinde gezdirdi ve ardından Rika'nın yüzüne dokundu.

"Kırmızı." Gülümsedi. "Hissedebiliyorum."

Elbise kırmızıydı, askısızdı ve memelerinin etrafında altın işlemeli dar bir korse vardı. Âdeta teninden fırlamış gibi üstüne tam oturuyordu ve sırtından aşağı düşen uzun sarı saçlarına bayılmıştım.

Alışılmadık bir elbise rengiydi ama neden şaşırmıştım ki? Neden istediğini yapmasındı ki?

Rika aniden iç çekip başını eğdi, yüzünden birkaç damla yaş aktı. "Bunu evlenirken değil de şimdi yapmak daha iyi sanırım" dedi bize, gözlerini tekrar kaldırırken tebessüm vardı yüzünde, tamamen şaşkın göründüğü için nihayet biraz olsun gerçek görün-

müştü. "Çok fazla duygu var. Midem kıpır kıpır. Bunu yapmadığı hiç olmadı, biliyorsundur."

Hissi biliyordum. Ne kadar güçlü olduğunuzu düşünürseniz düşünün, kalbinizin sahibi olan kişi gerçek güce sahipti.

Banks tatlı tatlı konuştu: "Ah, bu çok tatlı. Onu o kadar çok seviyorsun ki miden bulanıyor."

Alayla homurdandım ve Rika ile Winter kahkahalara boğuldu. Rika, Banks'e şakacı bir tavırla, "Açıkçası evet" diye bağırdı.

Platformda döndü, elbisesi havalandı ve kuyruk zeminde hışırdadı.

"O benim hayatım" dedi, "ve bundan daha mutlu olamazdım. O olmadan hiçbir şeyin değeri yok." Dönüp bize baktı, sonra odaya bakarken Winter'ın elini tuttu. "Sizi seviyorum kızlar, biliyorsunuz değil mi? Âşık olmayı seviyorum ama bunu tek başıma yapmak istemem." Çenesi titredi. "Ailem olduğunuz için teşekkür ederim."

Daha yeni tanıştığım için beni sevdiğinden pek emin değildim ama biraz aşk sarhoşuydu, bu yüzden ses etmedim. Umarım düğün günümde ben de bu kadar mutlu olurdum.

Derin bir nefes aldı ve ardından ellerini çırptı. "Tamam, yeter!" Gözlerini sildi. "Herkese şampanya ve elbiseleri getirin!"

"Ne?" diye sordu Winter.

Ancak Rika cevap veremeden iki araba dolusu elbise ve içi pırıltılı, altın renkli şampanyayla dolu bir tepsi dolusu bardak geldi.

"Bu nedir?" diye sordu Banks, Rika'ya.

Bir kadın tepsiyi Rika'ya götürdü ve o da bir kadeh şampanya aldı. Rika bize, "En sevdiğinizi seçin ve gidip deneyin ki terzi ölçü alabilsin" dedi.

Siyah, gümüş, beyaz ve altın renkli, yere kadar uzanan uzun elbiselere baktım.

Bu bizim de elbise giymemizi istediği anlamına mı geliyordu? Tıpkı... nedimeler gibi?

Banks, Winter'ı elbiselere yönlendirirken, "Rika, bunlar inanılmaz" dedi. "Emin misin?"

Rika ona cevap vermedi, sadece gözlerini bana çevirdi. "Umarım beğendiğin bir şey bulursun."

"Hiç sanmı..."

"Seç" dedi itirazımı keserek.

Terzi elbisenin kalıbını kontrol ederken elinde kadehle döndü.

Döndüm ve Banks ile Winter'ın artık anne olduklarını bilmeme rağmen genç kızlar gibi gülümseyip kıkırdayarak seçenekleri gözden geçirmesini izledim.

Rika'nın aklından ne geçiyordu böyle? Nedime falan olamazdım ben, konu bu olmalıydı. Misafirleri değil, sadece nedimeleri giydirirdi.

Yine de... Raflara ilerledim, Banks'in siyah bir elbise çıkardığını ve Winter'ın ellerini farklı kumaşların üzerinde gezdirdiğini gördüm.

Uzun kollu ve ince belli, altın renkli, ışıltılı bir A kesim elbiseye uzandım ama Alex beni durdurdu ve askıdan V yakalı, spagetti askılı ve koyu gri işlemeli saf gümüş rengi bir elbise çıkardı.

"Bu" dedi bana.

Altına nasıl iç çamaşırı giyerim bilemediğim elbiseyi aldım. İçini göstermiyordu ama inceydi ve neredeyse her kıvrımı sarıyordu.

Banks ve Winter soyunma odalarında kayboldu. "Senin de bir tane denemen gerekmiyor mu?" diye sordum Alex'e.

"Benim var."

Elbiseyi alarak beni küçük bir odaya götürdü ve beyaz perdelerin kancalarını açıp çekerek kapattı.

Dakikalar içinde kıyafetlerimi çıkardık, topuklu ayakkabılarımı giydim ve elbiseye adım attıktan sonra Alex fermuarı çekip arkadaki kancaları geçirdi. Bana dokunduğunda farkındalık tenimi acıttı ve onun endişeli olmasına endişelendim.

Ne hakkında endişeliydi peki? Hiçbir fikrim yoktu. Şu anda sayılamayacak kadar çok konu vardı ve onunla dertleşmek istiyordum. Karakilise ile ilgili hâlâ bir sonuç gelmemişti ve hayatta kalanlardan tek kelime duymamıştık.

Aydın ile bir vedalaşma yaşamamıştı. Ölmüş olabilirdi.

"Bu akşam Margarita ve pizza?" diye şakalaştım.

Eğer ortadan kaybolursam Will çıldırırdı ama Will'in hali iyiydi. Alex'inse değildi.

Son kancayı geçirirken alçak sesle, "Çalışıyorum," dedi.

Çalışıyorum... Karar vermem sadece bir saniye sürdü.

Bir randevusu vardı.

"Hayır" dedim.

"Yaptığım işte bir yanlış yok Emory."

"Seni durdurmaya çalıştığında ona da bunu mu söyledin?"

Gözlerini benimkilere dikti ve o anda hedefi on ikiden vurduğumu fark ettim. Aydın'ın daha çok savaşması gerekirdi ama bir zamanlar denemişti, değil mi? Alex için gelmişti.

Alex dik durdu ve ben de aynada kendime bakarken atkuyruğumu yumruğuma dolayıp topuz görünümü oluşturdum.

"Biz aynıyız, biliyorsun değil mi?" dedim ona. "İkimiz de inatçılığımızla kendimize zarar veriyoruz. Peşinden geldi ama yüreğin katılaşmıştı ve bir ayağını diğerinin önüne atıp bir daha arkana bakmamaktan başka yapabileceğin bir şey yoktu, değil mi?"

Onu tanıyordum çünkü kendimi tanıyordum. Biz aynıydık.

Gözleri yaşlarla doldu ve kendi kendine başını iki yana salladı. "Onunla bir kez olsun sevişmek isterdim."

"Peki neden yapmadın?"

"Çünkü parasını ödemedi" diye karşılık verdi, gözleri gururla doluydu.

Acı yüreğime saplandı.

Atkuyruğumu bırakıp kollarımı ona doladım ve daha da sıkı sarıldım. Vücudu bir an donmuş halde kaldı ama sonra eridiğini hissettim ve omzuma sessiz bir hıçkırık bıraktı.

Onu daha da sıktım ve o da kollarını bana doladığında yüzümü boynuna gömdüm.

Her şeyden korkarak, kin tutarak, gururumun beni yönlendirmesine izin vererek çok zaman harcamıştım ama istediğini kovalamakta kaybedecek hiçbir şey yoktu. Bu kadardı işte. Tek şansımız vardı. Will ve benim gibi onlar da birbirlerini yok ediyorlardı ama en kötüsü onun Aydın ile bir şansı daha olmayabilirdi.

Benim şansım yaver gitmişti.

Bir dakika daha birbirimize sarıldık, sonra burnunu çekip uzaklaştı ve gözyaşlarını sildi.

"Kahretsin" diye fısıldadı, vücudumu süzerek. "Seni bu halde gördüğünde üç saniye içinde sertleşecek, biliyorsun değil mi?"

Güldüm, Will'in zihnimde ilk kez bu kadar seksi giyinmiş halde bana baktığını gördüm. Bu düğünde ondan uzakta oturabilir ve gerçekten acı çekmesine izin verebilirdim.

Döndüm ve saçlarımın bukleli olduğunu hayal ederken görünümü iyice inceledim. Kendimi güzel hissettim.

"Sen ve Will yakındınız" dedim ona. "Dosttunuz."

"Endişelenecek bir şey yok Em."

"Biliyorum." İma ettiğim bu değildi. "Sana güveniyorum."

Elbiseyi kabartıp belini kontrol ederken aynadan gözlerine baktım.

"Senden benim için bir şey yapmanı istemem gerekiyor" dedim.

Başıyla onayladı. "Tamamdır. Nedir?"

Ona söylemek için ağzımı açtım ama sonra soyunma odasının dışından birinin bana seslendiğini duydum. "Emory, iyi misin?"

"Eee..." Alex'e bakıp başımı tekrar perdelere çevirdim, şu anda bunun için zamanımız olmadığını fark ettim. Alex'e, "Sonra konuşuruz" dedim ve ardından "Evet, geliyorum" diye seslendim.

Soyunma odasından çıktık, Erika hâlâ platformdaydı ve ben de Oscar'a layık güzel elbiseleriyle dikilen Banks ve Winter'a baktım.

Rika bana gülümsedi. "Sana çok yakışmış."

Başının üstünde kahverengi topuzu ve boynuna kadar düğmeli siyah bluzu olan terzi, "Etek kısmını biraz kısaltacağım sanırım" dedi.

"Zamanın var mı?" diye sordu Rika.

"Hallederim."

Rika onu başıyla onayladı ve ben de yaklaşıp aynaların önünde döndüm.

"Bu, düğün için mi?" diye sordum ona.

"Eğer beğendiysen."

Kesinlikle beğenmiştim.

Sevinçle gülümsedim. "Bayıldım."

Heyecanlı gözleri benden Winter'a kaydı. "İyi hissettiriyor mu Winter? Çok sıkı değil, değil mi?"

Neredeyse beyaza çalan sarı saçları bir omzuna güzel dalgalar halinde dökülen diğer kız, parmaklarını kuğuya benzeyen beyaz tüylü elbisede gezdirdi. "Hissine bayıldım" dedi duygu dolu bir sesle. "Neredeyse giymek istemiyorum. Düğmelere sabrı dayanmayacak ve paramparça halde yatak odamızın zemininde son bulacak."

Banks güldü, ben de alayla güldüm. Bu kadar yumuşak ve nazik biri Damon Torrance'a nasıl âşık olmuştu ki?

Ama... tren mutfağında Damon'ı onun tamamen büyüsüne kapılmış halde görmüştüm, sanırım tam onun tipiydi.

Rika, Banks'e baktı ve Banks omuzlarını açıkta bırakan askılı siyah elbisesini ve memelerini neredeyse dışarı fışkırtan korsesini beğendiğini istemeye istemeye belirterek biraz omuz silkti. Ancak harika görünüyordu.

"Mükemmel. Mükemmel iş çıkardın" dedi Rika'ya. "Tam benlik."

"Güzel." Rika başıyla onayladı ve dudaklarında muzip bir gülümsemeyle hepimize baktı. "Çünkü bir fikrim var."

Bölüm 38

Günümüz

Onu öldüreceğim. Son otuz altı saattir Emmy'yi kendine almıştı. Ne bir uyarı. Ne bir tartışma. Ne bir açıklama yapmıştı. Bekâr bir kadın olarak son bir kız gecesine ihtiyaç duyma bahanesini sunmuştu sadece.

Rika, dün sabah Alex, Banks, Winter, Emory ve Ryen ile birlikte Delcour'da saklanıyordu ve hepsinin cep telefonlarını aldığı için Em'le konuşmamıştım.

Ne bok karıştıyordu? Onu daha yeni geri almıştım ve beynimin bir köşesini korku kemiriyordu. Ona ne kadar ateşli olduğumu periyodik olarak hatırlatmazsam benimle evlenme konusundaki fikrini değişirdi belki...

Lev ve David altılı bira paketi taşıyordu; Kai ayakkabılarını boyarken ve Michael aynanın önünde saçını düzeltirken biraları dağıttılar.

Hepimiz St. Killian's'ın çalışma odasında toplanmıştık, büyükanne ve büyükbabalar ile ebeveynler alt katta bağırıp çağırarak

herkesi organize edip limuzinlere doldurmaya çalışıyorlardı; dışarıda güneş batarken yanımdaki hoparlörde eski bir DMX çalıyordu.

Damon, Misha'yı yakasından tutup kravatını düzeltir ve başını tutup saçındaki şeridi incelerken Micah, Rory'nin elinden bir şişe burbon aldı ve kafaya dikti.

"Ne?.." diye bağırdı. "Bu mavi mi? Öööğ."

Misha onu tokatladı ve Damon onu itip bir bira alarak gözlerini devirdi. Damon ona, "Arkanı kolla" dedi.

Misha yanıma çöktü ve su şişemden bir yudum aldım.

"Onu bir saat sonra göreceksin" diye güvence verdi bana.

Bir yudum daha aldım. "Rika bizi bütün kızları bir geceliğine götüreceği konusunda bizleri uyarabilirdi."

"Bu sana onu özleme şansı veriyor."

Michael'ın ayakkabılarını bağlamasını ve ardından Kirin şişesini geri itmesini izlerken, "Onu yeterince özledim" diye karşılık verdim. "Onu özlemekten bıktım."

"Onu yeterince görmezsen fikrini değiştirmeye zamanı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

Evet. Kuzenim akıllıydı.

Ona sırıttım, o da gülümsedi ve kendi birasını bitirdi.

Kai yanına gelip kendine bir tane daha aldı ama sonra durup bana baktı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu. "İçmek zorunda değiliz."

Eli şişede durdu, gözleri suyuma kaydı.

"Hayır." Nefes verdim. "Onun için burada olmak istiyorum. İyiyim."

Şişeyi alıp kapağını açtı, yanlarından aşağı akan damlalar bir ara mutluluk gibi görünüyordu ama bu sefer öyle değildi. İçtiğim zamanki duyguyu hatırlayınca safra boğazıma yükseldi. Zamanın çok hızlı akması, ağrılar içinde uyanmak ve yanlış bir şey söylemek ya da aptalca bir şey yaptıktan sonraki gün gerçekle yüzleşmek konusunda paranoyak hissetmek.

Bundan daha iyi birisi olabilirdim. Eskiden olduğum kişiden bıkıp usanmıştım.

Ama bir kötü alışkanlığım olabilirdi.

Damon benim önümde içki içerse, ben de onun önünde sigara içecektim. Sandalyeden kalkıp çakmağımla Rory'nin göğüs cebinden bir paket çıkardım ve bir tane yaktım ve Michael'ın evinde sigara içilmesiyle ilgili pis pis bana bakmasını bekledim.

Ama hiçbir şey gelmedi. Kai'a gülümseyip kahkaha atmakla meşguldü.

"Dün gece çok eğlenceliydi" dedi Micah.

Em beni hapisten çıkarmak için ne gerektiği konusunda bilgilendirmişti ve sürpriz, sürpriz, haklıydı. Karakoldaki rolü bazı şeyleri değiştirmişti, bu yüzden sorumlu kişi onun yüzünden sessiz kalmıştı. Yine de Martin'den çıt bile duymamış olmak beni hâlâ geriyordu.

"Yakalanmadığın sürece çok eğlenceli" diye yanıtladım.

Sandalyeye koyduğum spor çantamı çekip, yeşil bir Army of Two maskesinin yanı sıra mumyaya benzemesi için beyaz bandajlarla boyanmış siyah bir maske çıkardım. İkisine verdim.

Micah kafası karışmış bir halde bana baktı.

"Daha sonrası için" dedim. "Şeytan Gecesi'ndeyiz."

Emmy'nin bahsettiğini hatırlayınca gözleri büyüdü ve birbirlerine bakıp kısık sesle güldüler.

"Görünüşe göre sen ve arkadaşların Thunder Bay'de kanunsunuz" dedi Micah.

"Tam tersi." Bir nefes çektim. "Burada yatma vakti yok."

Rory maskesini sandalyeye geri attı. "Peşimizde biri var mı?"

"Kuşkusuz."

Micah kıkırdadı. "Oh, güzel."

Belki bu gece değildi ama birisi gelecekti.

"Gaz mı aldınız?" diye seslendi Michael ve ona baktığımda David ve Lev ile konuştuğunu gördüm.

Beyler başlarıyla onayladı. "Evet."

Michael hepimize baktı. "Herkesin telefon şarjı tam mı?"

Hepimiz olumlu cevap verdik.

"Çocuklar?" diye sordu sonra.

"Dadılar bizimle orada buluşacak" diye yanıtladı Damon.

Michael dikildi. Her şey hazırdı ve işler yolundaydı, omuzları gergindi.

"Hazır mısın?" diye sordum ona.

Gülümseyerek derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Evet" dedi. "Hadi gidelim."

Hepimiz merdivenlerden aşağı koştuk, herkes gülüyor ve gevezelik ediyordu; ağır ayak seslerimiz bana grup olarak birlikte ve sıkı bir tempoyla koştuğumuz zamanları hatırlattı.

Gecenin karanlığına dalarken birinin telefonundan *Let the Sparks Fly* çalmaya başladı ve bu şarkıyı en son ne zaman dinlediğimi hatırlayınca *deja vu* oldum. Rika on altı yaşındaydı, bizimle birlikte arabadaydı ve o, uzun süre için son güzel geceydi.

Kai birasını kafaya dikerken ayaklarımızın altında taşlar gıcırdadı, herkesin elinde şişe vardı ve biz evi arkamızda bıraktık.

"Araba yok mu?" diye sordum, herkesin yürümeye devam ettiğini fark edince.

Michael başını salladı. "Sunağa taşınmaya ihtiyacım yok" diye duyurdu. "Arkadaşlarımla şık bir şekilde gitmek istiyorum. Böyle başladı ve böyle devam edecek."

Yola adım attığımızda Kai omzunu tuttu. "Her zaman."

David ve Lev iki SUV'a binip daha sonra ulaşıma ihtiyacımız olursa diye önden yola çıktılar ama yedimiz siyah otoyolda yürüdük, yanından geçtiğimiz malikânelerin parıltısı yolumuzu aydınlatıyordu.

Ateşler yanıyordu, havayı odun ve baharat kokusu dolduruyordu ve her evin Cadılar Bayramı dekorasyonları parlıyordu; fenerlerin içinde titreşen alevlere gülümsedim.

Bir uluma havayı deldi ve dönüp baktığımda Michael'ın ellerini ağzına götürdüğünü, bağırışının sokaktan aşağı ve ağaçlara yayıldığını gördüm.

"Küçük Rika Fane ile evleniyorum, orospu çocukları!" diye bağırdı Michael ve hepimiz gecenin karanlığına savaş naralarımızı atarak onu takip ettik.

"Vu huuuu!" diye hepimiz katıldık.

Michael sırtımı tokatladı. "Hadi gidip kızımı alalım."

Elimizde biralar ve şişelerle otoyolda yürüdük, komşularımızın arabalarına binip yola çıktıklarını gördük, yolun çoğunu kat etmişken bir Mercedes yanımızdan geçip gitti.

"Geç kalacaksın!" diye güldü Bryce yolcu tarafındaki camdan dışarı sarkarak.

Michael kollarını uzattı. "Sanki bensiz başlayabilirler!"

Bryce el sallayıp yola devam ederken ben de başımı müzikle salladım; burbon şişesinin Micah'dan Rory'ye geçtiğini, ikisinin de aralarında fısıldaşıp gülüştüğünü gördüm.

"Eğer aklını başına alırsa sensiz başlayabilirler" dedim ona. "Annesini kaçırdığımızı, tüm parasını çaldığımızı ve evini yaktığımızı hatırlıyor musun? Güzel zamanlardı."

"Hadi be!" dedi tükürürcesine Rory. "Şaka yapıyorsun."

Ama Michael alay ederek kendini savundu. "Damon onu kloroformla bayılttı, bir un çuvalı gibi omzuna attı ve denize götürdü!"

"İlişkimizi geliştiriyorduk" diye karşılık verdi D. "Kıskanma."

"Onun kız kardeşin olduğunu öğrenmeden önce 'bağın' kıyafetlerinin altına girmediğine memnunum" diye karşılık verdim. "Bir düşünsene?"

Damon koluyla boynumu kavrayıp beni aşağı çekti ve bir süre boğuşurken güldüm.

"Bu kızı ve Emory'yi yakalayıp kaçmamız gerektiğine dair bir his var içimde" diye mırıldandı Micah, Rory'ye.

Damon'ı ittim ve üstümü düzelterek doğruldum.

"Onu çok seviyoruz" diye güvence verdim çocuklara. "Onun için de ve birbirimiz için de ölürüz. Erika Fane şanslı bir kadın."

"Evet, öyle" diye onayladı Kai. Daha sonra Michael'a baktı. "İyi misin?"

Hepimiz Michael'a baktık, alnında hafif bir ter parlıyordu ve solukları hızlıydı.

"Kalbim deli gibi atıyor" dedi nefes nefese, gergin bir kıkırtıyla "aylardan sonra matematik dersine girdiğimiz ve onu aylardır ilk kez gördüğüm gün gibi."

Kai gülümsedi ve omzunu sıktı. "Bu güzel bir duygu."

Kahretsin ama öyleydi. Rika'nın da aynısını hissettiğini bilmek daha da güzel bir duyguydu.

Tanrım, Emmy'yi şimdiden özlemiştim. Geçen gece her tarafımdaydı ve yeni bir dünya açılmıştı ve önümüzde daha onlarca yıl olduğunu görebiliyordum.

Onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Tepeden inerek köye ilerledik, Misha yarı boş birasının geri kalanını Damon'a verdi ve Damon geri kalanını mutlu bir şekilde kafaya dikti.

Son birkaç gündeki etkileşimlerini izlemeyi çok seviyordum. Annie öldükten sonra Misha tek çocuk kalmıştı. İkisinin de erkek kardeşi yoktu ve eğer Misha'nın babası, Damon'ın görüşmediği annesiyle evlenirse teknik olarak akraba olacaklardı.

Yıllar geçtikçe birbirleriyle çok uğraşmışlardı ama aralarında bir bağ kuruluyordu. Sanırım insan yaşlandıkça başkalarına ne kadar ihtiyacı olduğunu daha çok anlıyordu. Damon'ın bir erkek kardeşinin olması güzel olurdu.

İnsanlar ilerideki sokakları doldurmuştu, Sticks'in *Light Up the Sky* şarkısı yükseliyordu ve müşterilerle dolu restoranlar ve meyhanelerin önünden hiçbir araba geçmiyordu. Satıcılar sokaklarda en iyi yiyecekleri satıyordu; Graymor Cristane bu gece herkesin hesabını ödüyordu.

İnsanlar geldiğimizi görünce bize baktılar ve biz de içkilerimizi çöp kutusuna atıp partiye ilerledik.

"Will!" Simon yanıma geldi, elimi sıkıp boynuma sarıldı.

"Hey" dedim ve ben de ona sarıldım.

Birisi Michael'a, "Tebrikler" dedi.

"Teşekkür ederim."

Kaldırım kenarlarına sıralanan yiyecek kamyonları akşam yemeği ve içki dağıtıyordu, her tarafta şampanya şişeleri patlatılıyor, müzik çalınıyordu ve tüm köy sadece kaldırımlara dizilmiş gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu.

Bunun alışılmadık bir tören olacağını duymuştum. Çok fazla gösteriş istemiyorlardı. Sadece kasabayla güzel vakit geçirmek istemişlerdi.

İnsanların, eski dostların ve yeni sakinlerin arasından geçerken şimdiki basketbol takımının bir Hummer'ın çatısına ve kaportasına yığılmış okul ceketlerini gördüm; göz teması kurduğumda öndeki, başıyla bana selam çaktı. Muhtemelen kaptandı.

Yaptıkları bir nevi tatlıydı. Her yıl olduğu gibi McClanahan için buraya gelmişlerdi. Birisi çocuklara doğru yolu öğretiyordu.

Tüm park boştu, çardağa ilerlerken birinci derece ailemiz için yerleştirilen sandalyeler dışında çimenlerin üzerinde tek bir kişi bile yoktu. Misha ikinci sırada oturan Ryen'ın yanına gitti ve Micah ile Rory kendilerine ayrılan iki koltuğa geçti. Damon ve Kai kadınlarını aradı ama ben sadece Ivarsen'i Christiane ile, yanında oturan Matthew Grayson'ı ve karısının yanındaki Katsu Mori'nin kollarında oturan Madden'ı gördüm.

Michael'ın ebeveynleri ilk sırada oturuyordu; babası ona bakarken annesi kocaman gülümsüyor ve ona bir öpücük gönderiyordu; yüzünde sadece zaman kolluyormuş gibi muzip bir gülümseme vardı.

Kahretsin.

Ama Michael ne düşündüğümü biliyordu ve beni tekrar öne çekti. "Sonra" dedi. "Bu aksam değil."

"Biliyorum."

O ve babası hiçbir zaman anlaşamamışlardı. Michael'ın bu işi sonuna kadar götürme konusundaki sadakatinden ve kararlılığından şüphe duymuyordum.

Ama bu onun için can atmadığım anlamına gelmiyordu.

Kalabalığı tekrar hızlı bir şekilde taradım. Emmy hangi cehennemdeydi? Winter'ı ya da Banks'i de görmemiştim, bunun bir anlamı olmadığını umdum.

Çardak merdivenlerini tırmandık ve açık çatıya baktım, tepedeki ağaçların yapraklarından sarkan kristalleri fark ettim.

Siyah, ferforje daire, asmalar korkulukların ve kirişlerin etrafına dolanarak bir noktaya bağlanan çatıya kadar yaklaşık dört-beş metre çapında uzanıyordu. Ancak panellerin güneşi ve yağmuru uzak tutması gereken yer açıktı, paneller yoktu, bu yüzden ağaçların içi görülebiliyordu.

Ortada, kısa kahverengi saçlı, şarap rengi rujlu, orta yaşlı bir evlendirme görevlisi, yargıç duruyordu.

Damon'a eğildim. "Bu çardağı kim yaptı?"

Ama o bana bakmadan sadece omuz silkti.

Bilmiyor muydu? Buradan bir yere gitmemişti. Ondan habersiz bunu nasıl inşa etmiş olabilirlerdi ki?

Michael, kravatını bağlarken rahibin önünde ortaya çıktı ve biz de ona katıldık, onun yanında yer aldık ve Rika ile maiyetini bekledik.

Emmy'yi görmek için sabırsızlanıyordum. Rika her zaman her şeyi düşünürdü, bu yüzden ona bir elbise hazırladığını biliyordum ama eğlendiklerini de umdum. Arkadaşlarımı sevmesini istiyordum. Onlar aileydi ve benim için önemliydiler.

"Ee, Crist mi oluyorsun?" diye Michael'la dalga geçti Kai. "Ya da Fane mi?"

"Kapa çeneni" diye çıkıştı Michael.

Kai ve Damon kendi kendilerine gülüştü. Şaka neydi?

Ama ben anlayamadan müzik kesildi, kalabalığın sohbeti biraz azaldı ve hepimiz etrafa baktık, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Zamanı gelmişti.

"Michael" diye fısıldadı Kai.

Kai'a baktım, hepimiz onun sokağa ve çardağa giden patikanın başlangıcına bakışlarını takip ettik.

Orada duruyordu ve boğazım bir yumruyla şişti ve bir nedenden ötürü patlamak üzereydim.

Kahretsin.

Rika başını kaldırıp Michael'a baktı, kırmızı elbisesiyle cesur ve ateş gibi görünüyordu. Rika onu süzerken Michael merdivenlerin kenarına sürüklenerek yirmi metre ötedeki müstakbel eşine baktı.

Çok güzel bir kadına dönüşmüştü. Çıplak omuzlarının derisi lambanın ışığında parlıyordu, uzun sarı saçları gevşek bukleler halinde sırtına dökülüyordu ve beline ve bacaklarına dökülen kırmızı elbisenin ipek katları onu olduğu gibi kudretli gösteriyordu. Korsesi altın işlemelerle süslenmişti ve kalın, uzun altın küpeler neredeyse omuzlarına değiyordu.

Kalabalık onun etrafına toplanmıştı ama önündeki yol açıktı.

Kemanlar eşliğinde unutulmaz bir piyano melodisi çalmaya başladı ve gözlerini Michael'dan ayırmadan ona yürümeye başladı.

Gözlerimi etrafta gezdirip Emmy'yi aradım ama diğer üçü hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Michael donup kaldı, onu izlerken göğsü hızla inip kalkıyordu, neredeyse acılı görünüyordu.

Rika yaklaştıkça çenesi kasıldı ve gözlerinde yaşların parıldadığını gördüm çünkü bu çok fazlaydı.

Bir zamanlar aklımızı başından alan, bütün gece bizimle koşan bir çocuktu.

Rika değişmemişti.

Kimsenin onu yönlendirmesine ya da izin vermesine ihtiyaç duymadan merdivenlerden çıktı ve Michael'ın elini tutarak ona gülümsedi.

"Selam" dedi.

Öne eğilerek alnını Rika'nın alnına bastırıp dudaklarına yakın durdu.

Ama Kai onu geri çekti. "Yakında dostum."

Rika ve Michael gülüştü, Michael dudaklarını yalamasını izledi ve gözlerini ondan ayırmaya çalıştı.

Elini sıkarak, fazlasıyla hazır bir halde onunla birlikte yargıca yürüdü.

Ama ben ayağa kalkıp onları durdurdum. "Kızlar nerede?" diye fısıldadım.

Rika sanki bir sırrı varmış gibi gülümseyerek bana döndü.

Sonra gözleri çardağa uçunca bakışlarını takip ettik; diğerlerinin çardağa giden diğer üç patikanın ucunda durduklarını gördük.

Ne?..

Diğer tarafa yürüdüm, Kai ve Damon diğer yolları kapmıştı ve Emmy'nin orada dikildiğini gördüm: gümüş rengi bir elbise giyiyordu, koyu saçları omuzlarına düşmüştü ve gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Winter beyaz tüylü bir elbiseyle solumda duruyordu, sağımda ise Banks siyah giyinmişti.

Neler yapıyorlardı?

Yoksa onlar?..

Ve sonra... Nefes almayı bıraktım, jeton düştü.

Kahretsin.

"Senin için uygun mu?" diye Rika'nın mırıldandığını duydum.

"Buraya gel" diye fısıldadı Michael ve öpüşme sesini duydum. "Seni seviyorum."

Rika'nın Michael ile St. Killian's'da evlenmeyi planladığını hatırladım. "Geceyarısı gökyüzünün altındaki kayalıklarda" demişti.

Heyecan, derimin altında kıpır kıpırdı. Sanırım aklına daha iyi bir fikir gelmişti.

Hepsi yürümeye başladı ve Damon, Winter ile buluşmak için öne çıktı ama Rika onu durdurdu. "Bunu kendisi yapmak istiyor Damon."

Damon durdu, hepsi bize gelirken Damon'ın vücudu gergindi ama gözleri Winter'ın her adımını takip etti.

Rika'nın planladığı şey buydu. Bu yüzden kızları almıştı.

Etrafıma bakınca Alex'in gece mavisi giyinmiş halde Kai'ın ebeveynleriyle birlikte oturduğunu gördüm.

Emmy merdivenleri çıkarken kalbim küt küt atıyordu, gülümsedim.

Bu gerçek miydi? Gerçekten bunu yapıyor muyduk?

Dünya hızla dönerken kimse farkına varmadan elimi uzattım ve merdivenlerden yukarı çıkmasına yardım ettim.

Banks'in Kai'a, "Bu sefer beni öpersin diyordum" dediğini duydum.

Ve sonra Damon, Winter'ın elini tuttu. "O kadar güzel görünüyorsun ki canımı acıtıyor" dedi.

Ama yutkunamadım, ağzım çok kuruydu.

Elbisesi, vücudu, her kıvrımı... Sırtı nasıldı? Kahretsin.

"Buna hazır mısın?" diye kısık bir sesle sordu, umutlu görünüyordu.

Yüzüğünü parmağında hissettim, gözlerim memelerinde gezindi. *Emory Scott. Ne?..*

Çenemi tutup gözlerimi tekrar yukarı kaldırdı ve güçbela gülmesini durdurmaya çalıştı. "Buna hazır mısın?" diye tekrar sordu.

Başımla onayladım. "Evet, sonsuza kadar."

Yüzüğünü çıkardı ve onunla evlenebilmem için bana verdi, sonra kolumu tuttu, hepimiz ortaya döndük.

Damon kollarını Winter'a doladı, onu vücuduna bastırıp gözlerini ondan ayırmadı, Banks ise onun yanında duran Kai'a tutundu.

Gerçekten evli olan onlardı ama ilk düğünleri çok gergindi. Hepimizin burada olmasına sevindim. Mükemmeldi.

Müziğin sesi kısılırken evlendirme görevlisi, "Hoş geldiniz" dedi.

"Michael ve Erika..."

Ama sonra... üstümüzde ışıklar yandı ve hepimiz başımızı geriye eğdik ve kalabalığın nefesi kesilirken görevli sustu.

Yukarıda gördüğüm kristaller avizelerdi. Bir düzine avize ağaçtan sarkarak canlanıyor, yaprakları ve dalları aydınlatıyor ve tepede bambaşka bir dünya yaratıyordu.

Emmy derin bir nefes aldı ve ona baktığımda çenesinin titrediğini ve gözünün kenarından bir damla yaş aktığını gördüm.

"Aman Tanrım" diye mırıldandı.

Avizelere bayılmış gibi görünüyordu, değil mi?

Uzanıp gözyaşını sildim, güzel teni ışıklarla parladı.

Görevli yeniden "Michael ve Erika" diye söze başladı. "Damon ve Winter. Kai ve Nikova. William ve Emory."

Hepimiz ona baktık, ciğerlerime hava doluyor ve Em'in gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Mutlu musunuz?" diye sordu görevli.

Ve nefesimi üfleyerek kısık bir sesle kıkırdamaya başladım, bir anda hepimiz güldük.

Adam başka bir cevaba gerek duymadan başıyla onayladı. "Burada büyümenizi izlemekten gurur duydum ve bundan sonra olacak her şeyi görmek beni heyecanlandırıyor."

Emmy'nin elini sıktım.

"Yüzükler lütfen?"

Bende Emmy'ninki vardı; Michael, Rika'nınkini ve Damon ile Kai da geçici olarak eşlerinin yüzüklerini geri aldılar.

Ama sonra tüm kızlar bize aldıkları yüzükleri avuçlarını açarak gösterdi.

Aşağıya baktığımda tanımadığım bir armayla süslenmiş gümüş yüzükleri gördüm. Bir yılanın yattığı çimen yatağının üstünde bir kafatası duruyordu. Siyah bir arka plandan kemik boynuzlar çıkıyordu.

Etrafıma baktım, biraz kafam karışmıştı. Banks de Kai'a aynı yüzüğü veriyordu ve Michael'ın ya da Damon'ınkini göremiyordum ama onların da aynı olduğunu tahmin ettim. Sanırım bir şeyi kaçırmışım.

Yine de hoşuma gitti.

"Sorun nedir?" diye fısıldadığını duydum Michael'ın.

"H... Hiçbir şey," dedi Rika. "Bir şey gördüğümü sandım."

"Michael ve Erika?" diye görevli devam etti. "Ne yaparsanız yapın, bunu bir bütün olarak yapacağınıza söz veriyor musunuz?"

Birbirlerine gülümsediler. "Veriyoruz."

"Damon ve Winter?" diye onlara sordu sonra. "Birbirinize elinizden gelenin en iyisini yapacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Veriyoruz" dediler, sesleri güçlü ve emindi.

"Kai ve Nikova?"

Kalbim küt küt atıyordu ve tenim terle kaplanmıştı.

"Eşinizi asla yalnız bırakmayacağınıza söz veriyor musunuz?" diye sordu görevli.

"Veriyoruz" diye yanıtladılar ve seslerindeki gülümsemeyi duydum.

"Ya William ve Emory?"

Em'in gözlerini yakalayarak aşağı baktım.

Bayılıp kalacaktım, çok heyecanlıydım.

"Birbirinize inanacağınıza ve birlikte duracağınıza söz veriyor musunuz?"

Yutkundum.

Tabii ki evet.

"Veriyoruz" diye cevapladık.

Görevli bir an duraksadı ve devam etti: "Aileyi ilk sıraya koyacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Veriyoruz" diye yanıtladık hepimiz.

"Bu sözleri asla bozmayacağınıza söz veriyor musunuz?"

Em'e sırıttım. "Veriyoruz."

Hepimiz yüzükleri birbirimizin eline taktık, halka hem beni hem de yüreğimi sardı.

"Michael ve Erika, şimdi sizi karı-koca-ilan ediyorum."

"Vu huuuu!" diye birinin bağırdığını duydum ve Michael ile Rika öpüşürken hepimiz güldük.

"Damon ve Winter?" dedi yargıç. "Sizi karı-koca ilan ediyorum."

Yüzünü alıp onu öptü, yargıç sonrakine geçmesine rağmen öpüşmeyi kesmediler.

"Kai ve Nikova, sizi karı-koca ilan ediyorum."

"Buraya gel" dedi Kai ağzını karısının dudaklarına bastırarak. Nikova kıkırdadı.

Banks kıkırdadı. Başımı iki yana salladım.

Boynumdaki nabız atıyordu, kendimi hazırlıyordum ve kalp krizi geçirecekmiş gibi hissettim.

Em'in gözlerinin içine bakıp, "Seni seviyorum bebeğim" diye fısıldadım.

"Güzel" dedi bana. "Çünkü serada öyle desem de doğum kontrol iğnesi yaptırmadım."

Ne? Gözlerim kocaman açıldı ve bir an dondum.

Ama sonra alayla gülüp aşağıya eğildim ve bana söylenmeden onu öptüm.

Yaşasın.

"William ve Emory" dedi yargıç, öpüşmeyi bırakmamız için bize bir ipucu vermek amacıyla boğazını temizleyerek.

Ama o bizi karı-koca ilan etmeden önce, uzaktaki havayı bir gök gürültüsü deldi ve ben sarsılarak gözlerimi açtım.

Bu da neydi böyle?

Emmy'den geri çekildim, hepimiz daire çizerek sesin nereden geldiğini ararken çığlıklar ve bağırışlar duydum.

Ve sonra onu gördük. Katedralin ötesinde, uzaklarda, Cold Point tarafında siyah gökyüzü, atom bombası gibi havaya yükselen bir ateş ve duman bulutu.

Aman Tanrım.

"Bu da ne?" diye bağırdı Damon.

"Koy'a yakın" dedim. Tam olarak nerede olduğunu ve olabileceği tek şeyi biliyordum.

İnsanlar koşmaya başladı ve Em'in elini tuttum, hepimiz çardaktan dışarı fırladık. Çocukları, Misha'yı, Ryen'ı ve Alex'i aradım ama sonra bir şey dikkatimi çekti ve geçen gece Koy'daki küçük kızı fark ederek gözlerimi kıstım. Üzerinde hâlâ kirli siyah elbisesi ve başında bere vardı. Bize bakıyordu.

"Neler oluyor lan?" diye hırladım. "Michael!"

"Ne oldu?"

Sticks'in önündeki kaldırımda duran arabaları işaret ettim. "Yakala onu!"

Rika'nın bir şey gördüğünü sandığını söylerken kastettiği bu muydu?

"Ah, kahretsin" diye bağırdı.

Emmy'nin elini tutarak kalabalığın içinden onunla hızla geçtim; küçük kız dönüp insanların arasından geçmeye çalışırken, bir araba ara yoldan çıkmaya çalıştı ve bir yiyecek arabası onun çıkışını kapattı.

Kaosun ortasından kayıp gitti ama ben ileri atılıp kolunu tam zamanında yakaladım.

Onu kendime çektim, kollarını savurup bana vurmaya çalıştı.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Saldırıp tekmeler atarken kollarımı etrafına doladım ve başı burnuma çarpınca acı kafama yayıldı.

Siktir.

"Hey, hey" dedi Rika, onu kollarımdan çekerek. "Sorun yok. Kimse sana zarar vermeyecek."

Kırmızı elbisesiyle dizüstü çöktü, küçük kıza baktı ve ellerini ellerinin arasına aldı.

"Söz veriyorum" dedi ona. "Kimse sana zarar vermeyecek. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

"İyiyim" diye bağırdı ve uzaklaşmaya çalıştı. "Beni bırak!"

Damon onu yakalayıp orada tuttu.

Ama Rika başını kaldırıp ona baktı. "Kızı bırak."

Kaşlarını çattı ama dediğini yaptı ve Rika sakinleştirmeye çalışarak kıza gülümsedi. İnsanlar etrafımızda dört bir yana koşarken, "Seni düğünü izlerken gördüm" dedi. "Beğendin mi? Annem beyaz giymem gerektiğini söyledi."

Küçük kız kaşlarını çattı ama hareket etmedi, gözleri Rika'nın küpeleri ve saçı üzerinde gezindi.

Yüzümü ovuşturdum. *Yüce İsa.* Bunun için zamanımız yoktu. Koy havaya uçtu, kasaba halkı çılgına dönmüştü, çoğu muhtemelen durumu kendi başlarına kontrol etmek için arabalarına biniyordu ve bu çocuk hem geçen gece hem de şimdi tesadüfen mi buradaydı? Bu bağlantılıydı.

"Ama ben kırmızıyı severim" diye şakalaştı Rika. "Sen kırmızıyı sever misin?"

Kız ona sadece baktı ve bir süre sonra uzanıp Rika'nın küpesini hayran hayran süzdü.

"Koy'da ne olduğunu biliyor musun tatlım?" diye sordu Rika.

Küçük kız etrafına baktı, gözlerinde korku vardı.

Rika çenesiyle ona işaret verdi. "Sorun yok."

Kız yutkunup konuştu. "Hayır. Sizin gelip yangını başlattığınız gece oradan ayrıldım."

"Bunun için üzgünüm" dedi Rika. "Orada yaşadığını bilmiyorduk."

"Oraya vardığında ben saklandığım yeri çoktan terk etmiştim" diye açıkladı. "Birkaç saat önce adamlar denizdeki tünelden geldiklerinde."

Micah, Rory ve diğerlerinin bize katıldığını görünce gözlerim Michael'a kaydı.

"Adamlar mı?" diye sordu Rika.

Kız başıyla onayladı.

"Neye benziyorlardı?" diye sordu ona Rory.

"Biri ona benziyordu." Çocuk Michael'ı işaret etti. "Ama daha koyu saçlı."

Daha koyu saçlı ve ela gözlü.

Aydın.

"Diğeri de yaralıydı" dedi. "Eli."

Taylor.

"Adın nedir?" diye sordu Rika.

Ama çocuk, tepesinde dikilen bizlere bir kez daha baktı ve Rika'nın elinden kurtulup Alex ile Em'in arasına girip kalabalığa daldı.

"Bekle, hayır!" diye bağırdı Rika, Banks çocuğa hamle yaparken.

Ama o gitmişti.

Bu önemli değildi.

Micah'ya, Rory'ye ve ardından Em'e baktım. "Aydın ve Taylor" dedim.

Başlarıyla onayladılar.

Tren, Deadlow Adası'nın altına gidiyordu. Bu kadar ileri nasıl gittiklerini ya da yardım alıp almadıklarını bilmiyordum ama tünel pekâlâ Coldfield ve Koy tünellerine bağlı olabilirdi.

Michael başını iki yana salladı. "İki gece önce..."

İki gündür buradaydılar.

Orospu çocuğu.

Kai, kıyı açıklarında havaya dağılan kara buluta bakarak, "Ve az önce varlıklarını duyurdular" dedi.

Kasaba etrafımızda kaynıyordu, insanlar arabalarına atlıyor, diğerleri çılgınca aralarında konuşup duruyordu.

Michael kızlara, "Elbiselerinizi çıkarın" dedi. "Herkes otuz dakika sonra Coldfield'ta olsun! Gidelim!"

Bölüm 39

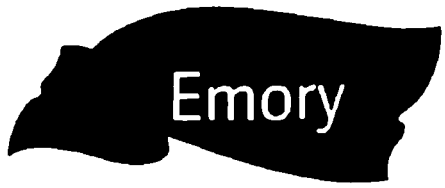

Günümüz

Lev ve David herkesi SUV'lara bindirip evlerine götürürken biz yeni kıyafetler giydik, çocuklar ve büyükanneler Kai'ın ebeveynlerinin malikânesinde, güvenli bir şekilde Katsu ve Vittoria'nın gözetimine bırakıldıktan sonra ceketlerimiz üzerimizde siyah otoyolda hızla ilerledik. Hava soğuk olduğundan Banks'in bana ödünç verdiği bir çift siyah deri eldiveni taktım.

Ama bunun parmak izi bırakmamı istemediği için olduğundan epey emindim.

Tartışmadım. Bu konuda benden daha fazla tecrübesi vardı. Kızlar dün gece bana yıllardır kaçırdığım her şey hakkında bilgi vermişlerdi; Delcour, Papa, Pithom, Evans Crist, Gabriel Torrance ve çocukların intikam arayışlarında yanlış ve doğru yaptıkları her şey hakkında.

Ve Trevor. Öldüğünü biliyordum ama ölümünün boyutunu bilmiyordum. Bütün bunların beni korkutması gerekirdi. Sindirecek çok konu vardı.

Ama kendimi durduramadım. Will arabayı sürerken içimde bir şeyler büyüdü ve kaçmak nasıl bir seçenek olabilmişti, aklım almadı. Midemi düğümleyen korkuya rağmen başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Bana baktığını hissedince siyah kayak şapkamı taktım ve siyah kapüşonunu geçiren Will'e baktım, direksiyonu tutarken dövmeli ellerindeki damarlar belirginleşmişti. Gözleri tekrar bana döndü, ağzı açılıp kapanıyordu.

"Bana bakmayı bırak" dedim, öne eğilerek. "Geliyorum ve sen beni durduramazsın."

Beni bulaştırdığı bu karmaşadan endişe duyduğunu biliyordum ama bunun benim de karışıklığım olduğunu unutuyordu. Artık kaçmıyordum.

Old Pointe Road'daki patlama insanları evlerine sokmak yerine dışarı çıkarmıştı, kalabalıkla dolup taşan Coldfield'e yanaştık. Will park yeri arama zahmetine bile girmedi. İki arabanın arkasına yanaşıp onları hapsetti ve motoru kapattı.

Arkamıza başka bir SUV yanaştı ve herkes iki arabadan da indi.

Will ve ben aracın arkasına yürüyüp bagajı açtık. Bir spor çantasını karıştırdı, herkese maskelerini verdi ama kimse maskelerini takmadı, sadece kemerlerine astı.

Misha ve Ryen, sokak kıyafetlerini giymiş ve parlamaya hazır bir halde koşarak geldi.

Will gözlerini kısarak kuzenine baktı ve durakladı. "Ne yapıyorsun?"

Ancak Misha uzanıp mavi şeritli siyah bir maske çıkardı. "Bu herhangi birine ait mi?"

Will gözlerini indirdi. "Burada olman gerekmiyor. Bir parçası olman gerekmiyor."

Misha ona baktı. "Evet gerekiyor."

Maskesini kemerine taktı ve çantadan Ryen için beyaz bir maske çıkardı.

Will ikisine dik dik baktı, kuzeninin de bizimle savaşacağını görünce yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ve benim kurt sürüm büyüdü" dedi sahte gözyaşları dökerek, "iki kişi büyüdü."

"Kapa çeneni" dedi Ryen ona.

Misha alayla güldü, üçü de *Felekten Bir Gece* referansını yakaladığı için şebek gibi sırıttı.

Misha ve Ryen uzaklaştılar ve ben onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Misha'nın bir Atlı ve tipik Thunder Bay zengin veledi olmadığını biliyordum. Ancak Will ailedendi ve ailesi için buradaydı.

Will çantadan bir maske daha çıkardı: Ağzı ve gözleri kanla kaplı sarı bir maske.

"Dikkatimizi dağıtıyor olabilirler" dedi Micah ona. "Bizi kasabada dolaştırırken kasabayı yok edebilirler."

"Kazanacakları hiçbir şey yok" dedi Will. "Dertleri bizimle. Bizimle yüzleşmek istiyorlar. Onları bulmamızı zorlaştırmayacaklar."

Daha sonra maskeyi bana uzattı.

"Gerçek canavarlar maske takmaz" diye dalga geçtim.

Omuz silkti. "Gerçek canavarlar da kimliklerinin tanımlanmasını umursamayabilir. Masken yoksa eğlenmek de yok."

Aa, erkeğime bak sen! Kural koyuyordu. Bir anda tahrik oldum.

Uzanıp onun beyazına uyması için siyah maskeyi çıkardım; ikisinin de sol tarafında kalın kırmızı bir şerit vardı.

"Bu hoşuma gitti" dedim.

Gülümsedi ve bagajı kapatıp arabayı kilitledi.

Hepimiz fark edilmeden Koy'a gizlice girebilmek için Coldfield'e yürürken, "Martin orada olabilir" dedi.

"Ya da olmayabilir" diye belirttim.

Ama o kalabalığın arasından geçerken başını salladı. "Nedense şansımızın bunların hepsinin bağlantısız olabileceği kadar yaver gittiğini sanmıyorum Emory."

Bağlantısız...

Yavaşlayıp Martin'i, Evans Crist'i, Aydın'ı düşündüm...

Will'i Karakilise'ye kim koymuştu? Hâlâ bilmiyorduk. Kimin kazanacak bir şeyi vardı?

Aydın ve Taylor iki gündür şehirdeydi. Varlıklarını duyurmak için neden bu kadar beklemişlerdi? Neler yapıyorlardı?

Micah ve Rory gibi Aydın ile Taylor'ın aileleri de birine yararlı müttefikler olabilirdi.

Evans, Will'in kaçtığını biliyordu ve şimdi...

Göğsüm sızladı. Will'i Karakilise'ye Evans koymuştu.

Evans'ın Martin ile bağlantısı vardı.

İki gün olmuştu.

İki gün.

Gözlerimi kaldırıp etrafımıza baktım, yüzüm ıssız parkın içinde bir maskeden bir maskeye dolaşıyordu.

Plan yapmak için bolca zaman...

Kahretsin.

"Bekleyin" diye seslendim ama herkes ilerlemeye devam edince başımı çevirip sesimi yükselttim. "Bekleyin!"

Herkes dönüp bana baktı ve ben onlara yetişmeye çalışırken Will dönüp benle buluştu.

"İki gündür buradalar" dedim herkes etrafımıza toplanırken. "İki gün. Ne yapıyorlar? Etrafı mı geziyorlar?"

"Hazırlanıyorlar" diye tahminde bulundu Michael.

"Hayır" dedim ona, tehlike var mı diye tekrar etrafıma bakınıp. "Yalnız değiller."

Herkes bana baktı.

"Buraya yardım almadan gelemezlerdi" diye açıkladım daha yüksek bir sesle.

Karakilise bakıcıları onları evlerine ya da başka bir tesise gönderirdi. Kaçtılar ve birinin yardımıyla hızlıca buraya geldiler.

Hareketsiz birisi gözüme çarpınca dönüp bir kez daha ona baktım, kalabalığın içinde durmuş telaşlı insanlar arasından bana bakıyordu.

Bütün vücudum ısınmaya başladı.

Bir maske takıyordu –siyaha boyalı bir şeytan– ve o beni izlerken ben de onu izledim, kalbim kulaklarımda atıyordu.

Coldfield çevremizde bir parti gibi hiddetlenmeye devam etti: İnsanlar koşuyor, çığlık atıyor ve ses sisteminde *Highly Suspicious* çalarken gülüyorlardı.

"Ebeveynleri olabilir mi?" diye fikir ortaya attı Rory, ve Micah kabul etmeyerek başını salladı.

Ama onun adına cevap verdim. "Hayır."

"Sen ne diyorsun?" diyerek yaklaştı Alex.

Will'e baktım. "Hepsi birbiriyle bağlantılı. Evans Crist, hepinizi hapse göndermek ve anne babanızı sakat bırakmak için Martin'den yardım istedi ancak dışarı çıktığınızda kendi başınıza organize olacağınızı tahmin etmemişti. Zamanla onun da başa çıkması gereken bir tehdit haline geldiniz."

"Babam kötü bir şey yapmış olabilir" diye araya girdi Michael, "bunun bedelini ödeyecek ama yıllardır sessiz."

"Ancak hareket halinde" diye karşılık verdim. "Ya yıllar önce anne babana yaptığı gibi Will'i seni çaresiz bırakmak için Karakilise'ye göndermişse?" Etrafımdaki erkeklere baktım. "Ne de olsa Will'in yokluğunda tatil köyünü sonraki adıma götürmediniz. İşe yaradı."

Bakışlarımı tekrar sağa çevirdiğimde maskeliyi tekrar gördüm.

Ya da ona tıpatıp benzeyen birini. O da aynı siyah ceketi ve kapüşonla siyah şeytan maskesi takmıştı.

Bakışlarımı diğerine çevirdiğimde onun hâlâ aynı noktada durduğunu fark ettim. İkisi de bana bakıyordu.

"Ya Will'in kaçtığını ânı anına biliyorduysa?" diye sordum Michael'a. "Ya geri kalan tutukluları ve ailelerini göreve alıp buraya getirdiyse? Peki ya Aydın ve Taylor bunca zamandır yolun aşağısındaki aile evinde uyuyorduysa?"

Kimse konuşmadı, herkesin kafası hızlı hızlı çalışırken birbirlerine bakıyordu. Bu akşam Aydın'ın kazanabileceği ihtimalini kabullendiler.

Alex sakin bir sesle, "Aydın kazanacağına emin olana kadar hiçbir işe girişmez" dedi. "O haklı. Yalnız değil."

Yaklaştım, çemberimiz daralıyordu. Gözlerimle kalabalığa işaret ederek, "Muhtemelen düğündeydiler" dedim. "Bunca zamandır bizi takip ediyorlardı."

Gözlerimi sola kaydırdığımda başka birini gördüm. Ve sonra bir tane daha.

Yavaş yavaş şeytanlar yaklaştı, habersiz kalabalığın arasından geçerek bir ordu gibi etrafımızı sardılar ve ekibimiz gözlerini kaçırdı, sonunda çoktan yakalanmış olduğumuzun farkındalığı tüm yüzlere yansıdı.

"Maskeler" diye mırıldandım. "Şeytanlar. Ekipleri birbirlerini bu şekilde tanıyor."

"Kahretsin" diye fısıldadı Rika, bakışlarını tema parkında gezdirirken.

On birimiz, Micah ve Rory ile Evans Crist'i yenmek için yeterli gücümüz vardı ancak Evans'ın arkasında Aydın ve Taylor'ın aileleri varsa artık bunu başaramayabilirdik. Peki ya arkasında Martin ve polis gücü vardıysa?

Mahvolmuştuk.

Rika elimi tutup beni depoya çekti. Hep beraber içeriye doluşarak karanlık tünellerden oluşan bir labirentten hızla geçtik ve bir sahne duvarının arkasına vardık; aktörleri müşterileri yakalayıp korkutmak için deliklerden ellerini uzatırken yakalayınca şaşkınlıkla iç çektiler.

Rika kapüşonlusunu ve maskesini çıkardı. "Emmy, değişelim."

Maskemi alıp kemerine taktı.

"Alex, Banks ile değiş" dedi ona.

Hareketsiz kaldım. "Hepimizin peşinden geliyorlar" diye belirttim.

O da tehlike altındayken kimlik saklamanın bir faydası yoktu.

Ama itiraz etti: "Aydın ve Taylor gelmiyor. İlk önce ikinizin peşine düşecekler."

Tamam, belki. Ve eğer Martin bu gece buradaysa kesinlikle hedeftim.

Ceketimi çıkarıp ona fırlattım, Alex ve Banks'in de yaptığı gibi kapüşonlusunu alıp başımın üzerine çektim.

Will herkese, "Yeraltına inin" dedi. "Em ve Alex, Rika ve Michael'la gidecekler."

Yeraltı mı?

Ama ben soru sormaya fırsat bulamadan Ryen araya girdi: "Ayrılmamalıyız."

"Daha hızlı ve kolay hareket ederiz" dedi ona.

Yüzünü yakalayıp şimdiden nefessiz kalmış halde onu öptüm. "Seninle gelmek istiyorum."

Yanağımı okşadı. "Koy'da buluşacağız. Onları kasabadan dışarı çekmem gerekiyor. Sadece hepinize onlar yetişemeden kaçma fırsatı tanımak istiyorum."

Maskelerimizi taktık ve kapüşonlarımızı saçlarımızı kapatacak şekilde çektik.

Will, Misha ve Ryen'a, "Siz ikiniz Kai ve Banks'le gidin" dedi. Sonra başını Rory ve Micah'ya salladı. "Siz ikiniz Lev, Damon ve Winter'la kalın."

Yeni maskelerini takarak başlarıyla onayladılar. Biraz gülümsemek istedim. Will her şeyi düşünmüştü, değil mi?

"Kurtulun onlardan" diye talimat verdi bize. "Kapıyı açık bıraktım. Yeraltına inin. Koy'a gidin."

"Tamamdır" dedi herkes, tekrar labirente ilerlediler. Damon ve Winter önden gitmek için ileri çıktı.

Ama ben gidemeden Will beni yakaladı, kollarına alıp maskemi kaldırdı, beni sert ve derin bir şekilde öptü, dili inlememe neden oldu.

Seni seviyorum.

"Yaralanma" diye fısıldadım ağzına.

Yanağımla yanağını okşadım.

Ardından gözlerime baktı. "Seninle evleneceğim."

Daha sonra maskemi indirip beni saklandığımız yerden dışarı çıkardı.

Evet, töreni tamamlamamıştık ve hepsini istiyordum.

Rika elimi tutup beni Michael ve Alex'in peşinden götürdü, başımı çevirdiğimde Will'in ters yöne gittiğini gördüm.

Bir köşeyi dönüp ortadan kaybolunca derin bir nefes aldım, midemde korkunç bir karıncalanma hissi vardı.

Kahretsin.

Bu hoşuma gitmedi.

Perili evden aşıp Çılgın Bilim Adamı kanadına yol alırken, Rika bana Will'in Coldfield'ı... yani Coldfield olarak keşfettiği yeraltı

ulaşım sistemini gizlemek için kullandığını anlattı. Geçtiğimiz birkaç yılda Thunder Bay'de ünlenen perili tema parkını duymuştum ama buraya hiç gelmemiştim.

Altındaki şehri görmek için sabırsızlanıyordum.

Dikkat çekmemeye çalışarak mümkün olduğu kadar hızlı hareket ettik ama Damon'ın kanlı bir çarşaf alıp Winter'ın üzerine attığını ve sanki son kurbanıymış gibi onu kollarına aldığını görene kadar diğerlerinin nereye gittiğini göremedim.

Bir şey söylemiş olmalıydı çünkü dudakları hareket etti ve sonra Winter'ın bacaklarının arasını gıdıklayıp bir tünelde kayboldular.

Görünürde başka kimse yoktu ve gerçek boyutlu oyuncak bebek evi kısmından gizlice geçerken gözlerimi dört açtım, yukarıdaki kirişlerde karanlık belirirken sis ayaklarımızda sürüklendi.

Çürümüş yeşil derili, ellilerden kalma saç tasarımlı, retro kıyafetli, vücutlarının eklem yerleri kukla gibi görünmeleri için siyahla çerçevelenmiş mankenlerin yanından geçtim ama gözlerimi soldan sağa çevirerek içinden geçerken bir tanesi canlanarak yüzüme atladı. Çığlık atıp ona vurmak için ellerimi kaldırdım ama kendimi durdurup ileri koştum.

Omzumun üzerinden baktım ve onun bir sonraki kurban için yerine döndüğünü, tüyler ürpertici bir poza girerek donduğunu gördüm ama bakışlarımı tekrar ileriye çevirdiğimde, şeytan maskeli karanlık bir form olan birisi önümüzdeki yola adım attı.

Alex, Rika, Michael ve ben kaçış yolumuza birinin daha çıktığını görünce durduk. Coldfield girişinin nerede olduğunu bildiklerini sanmıyordum çünkü nereye gittiğimizi bilip takip edebilselerdi bizi durdurmaya bu kadar istekli olmazlardı ama daha önce dışarıda bir sürü görmüştüm ve muhtemelen birçok görmediğim de etrafta geziniyordu.

"Hadi gidelim!" diye bağırdım.

Dönerek evlerin arasında hızla koştum, bir tünelden aşağı indim ve harap merdivenlerden yukarı çıktım; Alex ve Rika peşimden koşuyor, Michael da arkayı gözetliyordu.

En üst kata koştum ve kapıyı iterek deponun çatısına çıktım. Sis makineleri ve flaşlar çalışıyor, aşağıdaki partinin üzerine dökülü-

yordu; dekorasyonlar, biçerdöverler ve şeytani melekler rüzgârda uçarak kıyamet hissini avluya saçıyorlardı.

Malzemeleri yağmurdan koruyan uzun çadırları görünce Alex'in elini tuttum; çatının üzerinden diğer tarafa geçerken Rika ve Michael da takip etti. Eğer yangın merdiveninden yeterince çabuk inebilirsek izimizi kaybettirip Coldfield'e gidebilirdik.

Ama sola bakınca hemen durdum, hızlı soluklar alırken kenara yaklaşıp aşağıdaki karanlık boşluğa baktım.

"Emmy!" diye bağırdı Michael. "Ne yapıyorsun?"

Arkamdaki orman labirentine bakarken gülümsemekten kendimi alamadım; deponun arkasındaki tüm hareketliliğin ortasında bir otobüs vardı, içinden ürkütücü bir kırmızı ışık yayılıyor ve hoparlörlerinden kurtlar uluyor ve baykuşlar ötüyordu.

Bizim otobüsümüz. Gerçeği söylüyordu. Onu tutmuştu.

Bunu düşünmesi kalbimi sızlattı.

"Emory!" diye tekrar hırladı Michael ve irkildim, çoktan Rika ile yangın merdivenine varmışlardı, önce Rika indi, sonra Michael takip etti.

Alex koşup gelerek elimi tuttu ve beni kendisine çekti ama sonra karanlık bir figür çadırların etrafından dolaşıp göğsümü itince ben de zemine uçup kıçımın üstüne düştüm.

Dünya görüş alanımda karıştı ve nefesimi toplamam biraz zaman aldı. Ama sonra gözlerimi kırpıştırdım ve boynunu sıktığı Alex'in boğuştuğunu gördüm.

"Hey!" diye Michael'ın böğürdüğünü duydum.

Ama Alex şeytan maskesini çıkardığında ve karşısında Taylor belirirken ben zaten ayağa fırlamıştım, Taylor'ın bacaklarına vurarak ikisini de çatı zeminine düşürdüm.

Taylor sırtüstü, Alex ise üstüne düştü ve homurdanarak elini geriye kaldırıp Alex'e tokat attı.

Alex'in nefesi kesildi, yana yuvarlandı ama o onun üstüne çıkamadan ayağımı bacaklarının arasına indirdim.

Bükülüp avaz avaz bağırdı ve ben de onun üzerine atılıp yüzüne vururken terden ıslak saçları alnına yapışmıştı. İrkilip kendini

korumaya çalıştı ama o kadar sert vurdum ki bileğimden koluma acı yayıldı.

Birisi beni üstünden kaldırdı, maskemin içinde nefes nefeseydim ve az kalsın maskeyi çıkaracaktım ama güvenlik için her yerin kameralarla donatıldığını biliyordum, bu yüzden Will'e itaat ederek maskeli kaldım.

"Hadi" diye çıkıştı Michael, elimi tutup beni çekerken.

Hepimiz koşarak binanın yan tarafına ilerledik, yangın merdiveninden aşağı inip tekrar zemine çıktık.

Sunucu gösteriyi başlatırken, hoparlörlerden *Devil Inside* sesi yayıldı ve insanlar koşarak sahneye ilerledi.

Gözlerimi kaldırdığımda maskeli şeytanların binanın yan tarafından bizi takip ettiğini gördüm.

"Gidin!" diye bağırdım.

Ama sonra gözlerim bir şeye takıldı, Martin'i fark ederek durdum.

Girişte, yemek alanının karşısında duruyordu, kot pantolon ve siyah bir kazak giymişti ve koyu renk saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı.

Eli cebinde bana bakıyordu. Gözlerindeki gülümseme dudaklarında belirmedi.

Bakışlarındaki meydan okumayı görünce sırtım karıncalandı.

"Emmy!" diye seslendi Rika. "Emmy, hadi gidelim!"

Gözlerini bana dikti.

Hareket edemedim.

Ciğerlerim sıkıştı, bir ayağım geri çekilmeye hazırken diğeri ise üzerine hücum edip ellerim kanayana kadar onu dövmek istiyordu.

Boğazımda bir haykırış takılı kaldı.

Kılımı kıpırdatamadım.

Sonra küçük bir el elimi tuttu, soğuk teni kir ve yağdan dolayı sertti.

Aşağı baktığımda küçük bir kızın bana baktığını gördüm ve yutkundum.

Kim?..

"Hadi gidelim" diye fısıldadı.

korumaya çalıştı ama o kadar sert vurdum ki bileğimden koluma acı yayıldı.

Birisi beni üstünden kaldırdı, maskemin içinde nefes nefeseydim ve az kalsın maskeyi çıkaracaktım ama güvenlik için her yerin kameralarla donatıldığını biliyordum, bu yüzden Will'e itaat ederek maskeli kaldım.

"Hadi" diye çıkıştı Michael, elimi tutup beni çekerken.

Hepimiz koşarak binanın yan tarafına ilerledik, yangın merdiveninden aşağı inip tekrar zemine çıktık.

Sunucu gösteriyi başlatırken, hoparlörlerden *Devil Inside* sesi yayıldı ve insanlar koşarak sahneye ilerledi.

Gözlerimi kaldırdığımda maskeli şeytanların binanın yan tarafından bizi takip ettiğini gördüm.

"Gidin!" diye bağırdım.

Ama sonra gözlerim bir şeye takıldı, Martin'i fark ederek durdum.

Girişte, yemek alanının karşısında duruyordu, kot pantolon ve siyah bir kazak giymişti ve koyu renk saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı.

Eli cebinde bana bakıyordu. Gözlerindeki gülümseme dudaklarında belirmedi.

Bakışlarındaki meydan okumayı görünce sırtım karıncalandı.

"Emmy!" diye seslendi Rika. "Emmy, hadi gidelim!"

Gözlerini bana dikti.

Hareket edemedim.

Ciğerlerim sıkıştı, bir ayağım geri çekilmeye hazırken diğeri ise üzerine hücum edip ellerim kanayana kadar onu dövmek istiyordu.

Boğazımda bir haykırış takılı kaldı.

Kılımı kıpırdatamadım.

Sonra küçük bir el elimi tuttu, soğuk teni kir ve yağdan dolayı sertti.

Aşağı baktığımda küçük bir kızın bana baktığını gördüm ve yutkundum.

Kim?..

"Hadi gidelim" diye fısıldadı.

Sarı saçlı ve belki sekiz ya da dokuz yaşlarındaydı, kazağının altından çıkan beyaz atlet dışında tamamen siyah giyiyordu. Başında siyah bir şapka ve omzunda duran örgülü saçıyla gülümsedi ve beni çekiştirdi. Cevap almak için Michael ve Rika'ya bakarak onu takip ettim ama onlar da aynı derecede şaşkın bir halde ona baktılar.

Elimi bırakıp ileri fırladı ve aşağı inerek deponun altındaki dar geçiş alanını kaplayan muşambanın içine girdi. "Buradan!" diye seslendi.

Takip etmeden önce sadece bir an tereddüt ettik, Michael bizi kızın peşinden gönderip ardından takip etti.

Ellerimiz ve dizlerimiz üstünde emekledik; çocuk, zeminin altından geçerken soğuk toprak kot pantolonumun içine işliyordu, hepimiz bizi kimin takip ettiğini görmek için omuzlarımızın üzerinden baktık.

"Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" diye sordu Michael.

"Bu kasabanın sahibi benim" diye karşılık verdi.

Michael telaşımıza rağmen kıkırdadı ama benim bu çocuğun nereden geldiğini ya da bizi gerçekten güvenli bir yere götürüp götürmediğini merak edecek vaktim yoktu.

Şu anda başka seçeneğimiz yoktu.

Durup ayağa kalktı ve bir döşeme tahtasını kaldırdı, hepimiz sürünerek depoya ve tekrar Çılgın Bilim Adamı'nın kanadına girdik.

Hepimiz içeri girdiğimizde nerede olduğumuzu bilen Michael çocuğu aldı, omzuna attı ve hepimiz peşinden koştuk.

"Aman Tanrım, yürüyebilirim." Üst gövdesini kaldırıp ellerini uzattı. "Dostum!"

Ama laboratuvara koşarken durmadı, kapıyı açıp odaya daldığımızda bizi takip eden kimse yoktu. Michael çocuğu tünele taşıdı, ardından da Rika ve Alex geldi ama ben bir şeyler hissederek duraksadım.

Omzumun üzerinden geriye, kapı aralığından kimya laboratuvarına baktığımda, diğer odadaki beyazlara bürünmüş bir avuç şekle gözlerimi kilitledim. Heykel gibi duruyorlardı, gözlerinde kara delikler vardı ve hepsi beni izliyormuş gibi görünüyordu.

Tenim karıncalandı, korku içimde gezinirken ayaklarım zemine kök salıp kilitlendi.

Donup kalmış bir halde yüzlerine bakınca anladım.

Öylece anlamıştım.

Ve sonra... biri başını çevirdi ve kalbim boğazımda attı. Onlardan biri olmayabileceğini bilerek çığlık attım ama olabilirdi de. Kahretsin.

Tünele girdim, kapıyı kapattım ve diğerlerinin peşinden koştum, omzumun üzerinden bakarken bir kayaya takıldım.

Tökezledim, düşmemeyi başardım ve raylara koştum.

Micah, Rory ve Lev öndeki vagondaydı, kemerleri bağlıydı ve onlar hızla uzaklaşıp vagonları raydan aşağı hızla ilerlemeden önce nefesimi toparlayacak zamanı zor buldum.

Yalnızca iki araba kalmıştı, yani umarım bu herkesin çoktan indiği anlamına geliyordu.

Kemerlerini bağladılar, Michael vagonu çalıştırdı ve ben de arkama baktım, tünelin aşağısında kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Will...

Ama biri beni yakalayıp koltuğa itti.

"Will!" diye bağırdım ama emniyet kemerinin kayışını üzerimde hissettim. "Michael, hayır!"

"Acele et" diye bağırdı Rika, kucağındaki kızla ona. "İlerle!"

Vagon ileri atılınca boynum geriye düştü ve arkamdaki ışıkların giderek küçüldüğünü görünce koltuğumda döndüm.

"Hayır!" diye bağırdım.

Geriye tek bir vagon kalmıştı. Eğer biri nereye gittiğimizi gördüyse –o hayalet bir aktör değilse ve benim nereye gittiğimi gördüyse– Will, Koy'a ulaşamazdı.

Rüzgâr vücuduma çarparken ellerimle yüzümü kapattım.

Ayrılmamalıydık.

Gözlerime yaşlar doldu.

Bir virajı dönüp muhtemelen nehrin altına girdik çünkü tekrar hızla tırmanırken yukarıdan su damlacıkları üstüme düştü, ışıklar periyodik olarak yolumuzu işaret etti.

Michael yavaşlayınca tutundum, bir platforma yaklaştığımızı gördüm, sonra arabaya çığlık attırarak durdurdu, herkes emniyet kemerlerini çıkardı.

"Will" diye seslendim onlara, kendimi çözdüm. "Will'i bıraktık! Aydın oradaydı!"

Laboratuvardakinin o olduğunu biliyordum.

Onları takip ederek arabadan inip platforma çıktım.

"Ya Will onu aşamazsa?" diye sordum. "Geri gitmeliyiz."

Michael, Rika'yı ve kızı yukarı çekti. "Will oradan çıkmanı istedi. Birlikte kalacağız."

"Hayır!"

Rika bana dik dik bakarak, "Başarısız olmayacak" dedi. "Başarısız olmayacak Em. Buraya gelecek."

Sakinleşip gözlerine baktım. Onun için geri dönemezdim.

Yapamazdım...

Ama çocuk elimi çekti. "Hadi!" diye bağırdı.

Ayaklarımdan güç aldım ama daha itiraz edemeden Michael onu yakalayıp omuzlarından çevirdi. "O kadar hızlı değil" dedi. "Sen kimsin? Şimdi söyle ve acele et."

Doğruldu ve ağzını kapattı.

"Peki neden burada, Koy'da yaşıyorsun?" diye ısrar etti.

Çocuk kaçmaya çalıştı ama Michael onu yakalayıp sıkıca tuttu.

Tünele baktım ama hâlâ yaklaşan başka bir vagon duymuyordum.

Onu daha önce hiç görmemiştim ama onlar görmüş gibi davranıyordu.

"Athos" diye yanıtladı sonunda. "Benim adım Athos."

Silahşor gibi mi?

"Peki soyadın nedir?" diye Michael sordu.

"Yok."

Kaşlarını çattı. "Bir tane var. Sen burada doğmadın evlat."

"Belki de türünüzü incelemek için buraya ışınlandım."

Alex homurdandı ve küçük kızın Rika'nın elini tutup kadına yakın kalarak gerilemesini ve kaşlarını çatarak Michael'dan uzaklaşmasını izledik.

Michael da kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Türünüzün sahildeki o mağarada kadınlara neler yapmaktan hoşlandığını gördüm" dedi ona.

Rika şaşkınlıkla iç çekip ağzını kapattı ama elinin altından gülümsemeyi yakaladım ve Alex kahkahayı bastı.

"Gördün mü?" diye sordu Michael.

Küçük kız Michael'ı baştan ayağa süzdü. "Hı-hı."

Michael başını salladı ve onu yakalayıp tekrar omzunun üzerine attı. "Hadi gidelim!"

"Yine kaçacağımdan mı korkuyorsun?" diye laf soktu.

Karanlık tünelden geçtik; bu, betondan yapılmış, odaları ve kapıları olan bir tüneldi. Merdivenlerden yukarı koşarak, Koy gibi çoktan kapanmış eski bir mağazaya geldik ve uzakta dönme dolabın olduğu parka koştuk.

Koşarken Michael bana, "Buradan çıkmak için savaşmamız gerekecek" dedi, "babamı gözlerin arasın, hem onu hem de Scott'ı hallet."

Hallet mi?

"Bu senin için uygun mu?" diye sordu bana.

Hırıltılı soluklar alıp verirken, forma girmek için bir noktada Alex'in Kai'ın dojosunda antrenman yapma teklifini kabul etmem gerektiğini fark ettim. "Onu öldürmek falan mı?"

Gülümsedi. "Ben daha çok trenle ulaşılabilen bir ada diyordum."

Karakilise. Abimi ve babasını Karakilise'ye göndermek istiyordu.

Sırıttım. "Bununla yaşayabilirim."

Damon, Winter ve diğer herkes, bizi bekleyen birkaç maskeli insanla –ekstra güvenlik olduğunu varsayıyordum– bir oyun kulübesinin arkasından dışarı fırladılar ve geriye baktığımda hem Damon'ın hem de Banks'in onlarla koşan Winter'ın ellerini tuttuğunu gördüm.

"Seni yakaladım bebeğim" dedi.

"Will nerede?" diye sordu Misha etrafına bakarak.

Burada olmadığını biliyordum. Telefonumu çıkardım ve onu aramaya hazır bir şekilde ekranın kilidini açtım ama sonra öndeki

insanları fark edip yavaşladım, Martin ile kadınlı erkekli bir ekibin gözleri üzerimizde parka yürüdüğünü gördüm.

Of, olamaz.

Çıkışımızı kapattıklarında hepimiz durduk ve etrafı tekrar taradım ama Will'i hâlâ aramızda bulamadım. Martin buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişti? Nereye gittiğimizi nereden biliyordu?

Michael'ın ona, "Çekil" dediğini duydum.

Aydın ve Taylor ile savaşarak ilerlemeye hazırdık ama bu?

Kahretsin.

Michael öne çıktı, Martin'le yüzleşirken herkes arkasındaydı. Saklanmayı reddederek ona katıldım.

Martin bana baktı. "Birbirimizi bir daha hiç görmek zorunda değildik" dedi bana gelerek, omzunda bir silah kılıfı vardı; safındaki herkes silahlıydı ve koşmak için giyinmişti.

Yıllar önce polis karakolunda bana söylediği sözlerin hemen hemen aynısını duyduğumda anılar zihnimde aktı.

Dün gibiydi.

Aşağı uzanıp elimi tutunca Michael dikkat kesildi, bana zarar verirse saldırmaya hazırdı.

Dişlerimi sıktım, tenindeki terli balçık karışımı benimkine bulaştı.

Fırtınanın gözüyüm ben. Aydın'ın sözlerini defalarca zihnimden geçirdim.

Martin yüzüğüme baktı. "Davet edilmedim."

Yumruğumu sıkıp yavaşça geri çekildim. "Hayır, edilmedin."

Fırtınanın gözüyüm ben...

"Biliyorlar." Çenemi yukarı kaldırdım. "Çok geç."

Buradaki herkes yalanımızı ve onların hapse gönderilmesindeki rolünü biliyordu.

Ama o sadece gülümseyip kıkırdadı, omurgamdan yukarı bir ürperti tırmandı. "Bunun beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. "O zamandan beri aldığım kararlarla karşılaştırıldığında bunlar çok küçük kalıyor. Üstelik yenilirsem kaybedecek bir boku olan tek kişi ben değilim."

Bu da ne demekti şimdi? Bakışlarım onun arkasına gitti. *Polis miydi onlar?* Birkaçını tanıdım.

"Bu polisler bizi tanıyor" dedim. "Bunu gerçekten yapacaklarını mı sanıyorsun? Hepsinin?"

Erika Fane'in yanı sıra Michael Crist, Kai Mori, Damon Torrance ve Will Grayson'ı incitirler miydi?

Sadece *cık cık* yaptı. "Gecenin bu saatinde polis değiller Emmy."

Silahlara ve sokak kıyafetlerine tekrar baktım, görünürde bir rozet yoktu.

Ayak sesleri arkamızdaki kaldırımı dövünce başımı çevirdim ve Aydın'ın parka girdiğimiz yerden geldiğini gördüm. Bize baktı, arkasında şeytan maskeli bir grup insan vardı, siyah kazağının fermuarı çenesine kadar çekilmişti ve saçları pürüzsüz bir stille alnına düşmüştü.

Bizi arkadan hapsedince bakışlarında ateş parladı, Martin de bizi önden kapatıyordu.

"Ve yanımda çok daha fazlası var" dedi tatlı bir sesle ve sonra seslendi. "Evans?"

Hemen geri kaçtım, gözlerim Martin'den kalabalığın arasından gelen kişiye hızla çevrildi. Evans Crist'in üç parçalı lacivert takım elbiseyle öne çıktığını gördüm, gri saçlarını yana taramıştı.

Evans. Eskiden Martin ona Bay Crist derdi ama iktidara geldiği için kendisini onunla eşit görüyordu belli ki.

"Orospu çocuğu" diye küfretti Michael.

Damon arkadan seslendi. Michael'a, "Ne zaman istersen biz hazırız" diye güvence verdi.

Michael başıyla onayladı, yüzü hâlâ babasına dönüktü, her iki adam da aynı boydaydı.

Evans en büyük oğluna baktı, o anda Michael'ın aklından neler geçtiğini hayal bile edemezdim.

Trevor'ı öldürmüştü. Babasını da mı öldürecekti?

"O telefonu bulduğunda Trevor'a o videoları yayınlamasını söylemedim" dedi Evans, Michael'a. "Bana yaptıktan sonra söyledi. Katsu, Gabriel ve Grayson planlı ailevi sorunlar yaşarsa itibar

kaybının bana faydası olacağını biliyordu." Kendi kendine gülümsedi. "Bazıları benim lehime oldu, bazıları olmadı."

Katsu bir süreliğine iki banka yönetim kurulundaki pozisyonunu ve Gabriel de anlaşmalarını kaybetmişti. Ancak Will'in büyükbabası, kötü itibara rağmen senatör olarak kalmıştı.

"Ama sonra güçlendik" diye ekledi Michael.

Evans başıyla onayladı. "Rika belediye başkanı oldu; Kai, Whitehall'ı yeniden canlandırıyor; Damon, Rika'nın varisi; Banks'i ulusal siyasete hazırlamasından bahsetmiyorum bile..." diye tüm endişelerini sıraladı. "Ve Will, Coldfield'ı keşfetti ve şimdi Thunder Bay ile Meridian City arasındaki yeraltı geçiş sistemini kontrol ediyor. Genele bakarsak, beni nasıl terleteceğine dair bir taktik kitabın olsaydı, bu olurdu." Güldü. "Sana boyun eğiyorum. Beni etkiledin Michael. Keşke benim tarafımda olsaydın."

"Ama sen ve ben bunun için yaratılmadık" diye yanıtladı oğlu.

Evans başını iki yana salladı. "Hayır, haklısın. Ama boyundan büyük işlerle uğraşıyorsun."

Rakiplerimizin geride olduğunu bilerek Aydın ve Martin'in ekibinin büyüklüğünü ve silahlarını inceledim. Onlarla kılıçla, yumruklarımızla savaşamazdık.

Bu, bu kadar ileri gidemezdi.

Martin'in gözlerine baktım. "Kariyerini etkileyip birkaç basamak yukarı çıkmana yardım etti ama artık düşüyor" dedim ona. "Kendini kurtar."

"Babamı öldürttü" diye yakardı Rika araya girerek.

Bundan paçayı sıyıramayacaktı. Hepimizi öldürmedikleri sürece Martin kaybeden taraftaydı.

Ama sonra Evans, Martin'e bakarak gülmeye başladı; ikisinin arasında kurnaz bir bakışma oldu.

Midem düğümlendi.

"Fren hortumlarını kim kesti sanıyorsunuz?" diye sordu Evans, Rika'ya. "Polis raporunu kimin değiştirdiğini? Aracı inceleyemeden imha ettiğini?"

Rika atılınca Michael onu geri çekti ve babasının yüzüne yaklaştı. Korumalardan biri arkalarında silahını çekmeye hazırlandı.

"Sana söz veriyorum" dedi Michael. "Sen gittikten sonra anneme bunların hiçbirini söylemeyeceğim. Asla bilmek zorunda kalmayacak."

"Beni korumak sana düşmez Michael" diye konuştu.

Yavaşça arkamıza döndük, tanımadığım iki maskeli figür Kai'ın iki yanında durup maskelerini çıkardı ve başlıklarını indirdi.

Christiane Fane solda durdu, gözleri yaşlarla doluydu; Michael'ın annesi Delia Crist ise sağda duruyordu, açık kahverengi kâkülleri gözlerine düşmekteydi.

Kai mahcup bir tavırla omuz silkti. "Çocuklar güvende" diye güvence verdi Kai. "Onları durduramadım. Üzgünüm dostum."

Kai'ı Michael'ı annesi ile babasının evinde köşeye sıkıştırmış olmalılardı ve onları gizlice Michael'a çaktırmadan çıkarmış olmalıydı.

Christiane gözlerini Evans'tan ayırmadan öne bir adım attı; ona doğru yürürken, sarı saçları –Rika'nınki gibi– bir atkuyruğuyla toplanmıştı, narin ve sessiz formu bir fıstık bile kaldıramayacak kadar zayıf görünüyordu.

Evans'ın önünde durdu, ikisi de gözlerini birbirine kilitledi ve sonra... elini yüzüne çarparak onu yana doğru sendeletti.

Arkalarındaki ekip gerildi ve ben de hazır durumda, yumruklarımı sıktım.

Evans zorlukla nefes aldı, gözlerini kırpıştırdı ve şoke olmuş görünerek doğrulup kadına baktı.

Christiane aynı yanağına bir kez daha tokat attı ama bu sefer sadece başı yana döndü.

Evans'ın çenesi kasıldı. Christiane'in kocasına yaptıklarından ve o zamandan beri çektiği işkenceden dolayı ona bağırmaması umurumda bile değildi. Ona tekrar tekrar vurunca neredeyse gülümseyecektim.

Beşinciden sonra Evans homurdandı, dişleri arasından öfkeli bir hava çekti. Sonunda birine, "Şu kaltağı üzerimden çekin" diye homurdandı.

Martin hemen kadını çekmek için hareket etti ve biz de öne çıktık ama tam Christiane ona tekrar tokat atmak için elini kaldırdığın-

da Damon, Martin'i iterek "Dokunma ona" dedi. Sonra Will hızla ileri atıldı, daldı ve Christiane'i bileğinden yakalayıp durdurdu.

Kalbim göğsümde gümbürdedi. *Will.*

Maskesi kemerine takılıydı, nazik gözleri Rika'nın annesine çevrilmiş halde, "Onu daha sonra bağlayacağım ve senin biraz daha eğlenmeni sağlayacağım, tamam mı?" dedi.

Bir anlığına neredeyse kaybolmuş gibi ona baktı ama sonra gülümsedi.

Arkasını döndü, yere bakarken iki gözü iki çeşme ağlıyordu ve Damon, Michael ve benim bizi büyüten insanlarla pek çok sorunumuz olmasına rağmen ebeveynlerin hepsi düşman değildi.

Damon parmağını çenesinin altına koydu ve iterek onu gözlerini kaldırmaya zorladı.

"Çeneni kaldır" dedi sertçe. "Fare olmayı da bırak, sen benim annemsin Tanrı aşkına."

Damon öne bakıyordu ama kadın bakışlarında sevgi ve özlemle ona bakarken Damon elini tutup onu gruba getirdi.

Christiane'i Bayan Crist'in yanına bıraktı, diğer kadın elini tuttu ve dayanışma içinde dikildiler.

Evans kan tükürdükten sonra doğrulup kravatını düzeltti ve derin bir nefes aldı. "Sizin asıl probleminiz her zaman buydu" dedi Evans. "Ne kadar akıllı olursanız olun ya da ne kadar zeki ve akıllı oyuncular olduğunuzu kanıtlarsanız kanıtlayın, sonunda her zaman şiddete başvurdunuz." Bakışlarını Michael'dan Will'e çevirdi; Will'in onu bağlama tehdidi hâlâ havadaydı. "Dikkatinizi asla büyük oyuna veremiyorsunuz, değil mi? Arkadaşlar ve kızlar daha önemli ve en önemlisi de anlık tatminler fakat her zaman kimseye güvenemeyeceğinizi bilmeniz gerekirdi. Crist'ler inşa etmez." Michael'a baktı. "Biz kazanırız."

Üstelik kazanacaklardı da. Sayıca çok üstünlerdi. Evans ve Martin bu gece hepimizi Karakilise'ye gönderebilirdi.

"Örneğin büyükbabanı ele alalım" dedi Will'e. "Kin tutmak yok çünkü arkadaş değiliz. Bu şekilde daha çok kazanıyoruz. Birlikte tatil yeri projenizi geciktirdik ve zaman kazandık."

"Büyükbabası mı?" diye tekrarladı Kai.

Tam o sırada havaya bir duman bulutu yükseldi ve hepimiz polislerin arasından Senatör Grayson'ın bir bilet gişesini ittirip purosuyla ileri yürüdüğünü gördük.

Çenemi sıktım.

Siyah, üç parçalı bir takım elbise, açık mavi bir gömlek giyiyordu ve yeleğinin üzerine altın renkli bir cep saati zinciri takmıştı.

Aslında onu daha önce gerçek hayatta hiç görmemiştim ve bu pek de başarı değildi çünkü son yirmi yıldır neredeyse günün her saati D.C.'de yaşıyordu.

Ama onu hemen tanıdım.

Evans'ın arkasında durdu, purosundan bir nefes daha aldı, donuk ifadesinde bozulma yoktu.

Kahretsin. Yanımdaki Will'e baktım, yüzündeki düz ifade beni daha da tedirgin etti. Yaşlı William Grayson şahsen buradaysa demek ki durum sahiden kötüydü.

Hepimiz Karakilise'ye gidiyorduk.

Ya da daha kötü bir yere.

"İkiniz mi?" diye sordu Michael, farkına vararak.

"Eskiler..." Damon öne çıktı. "Bizden önce öleceksiniz. Onurlu bir şekilde geri çekilin."

"Sakin ol" dedi sertçe Kai.

"Sikerler" diye bağırdı Damon. "Annem ve babamdan kurtuldum, şimdi ikisi de payına düşeni yapacak. Öne çıkıp bu konuyla ilgilenin, yoksa bu kasabaya *Mısırın Çocukları*'na olanı yapmama ramak kaldı."

Senatör Grayson'a birkaç adım yürüdüm. "Will'i Karakilise'ye sen mi attın?"

"Mmm..."

Evans sırıtınca midem kasıldı. Michael'ın gülümsemesini kimden aldığını anladım.

Takımlar mıydı? İkisi bir olup Will'den kurtulmuşlar mıydı?

"Sizi piçler" dedi Michael.

Evans omzunun üzerinden senatöre baktı. "Daha ağırını duydun."

"Duydum" diye şaka yaptı.

Evans, arkasını dönerek, "Bana gelmene sevindim" dedi ama hâlâ Senatör Grayson'la konuşuyordu. "Birbirimize yardım edebildiğimize sevindim."

"Ben de" dedi Bay Grayson. "Çok şey öğrendim."

"Senin torunun o" diye karşı çıktım. "Neden?"

Senatör benden gözlerini ayırıp Will'e baktı. "Nedenini o biliyor."

Will'in yanıma yaklaştığını hissettim, o ve büyükbabası birbirine kilitlenmişti. "Çünkü partilemeyi seviyordum" dedi.

Bay Grayson başıyla onayladı. "Kontrol eksikliğin var, evet."

"Çünkü boşluğa sürükleniyordum."

"Hem de çok hızlı."

Will yavaşça büyükbabasına ilerledi, diğer adam da onunla buluşmak için yürüdü.

"Çünkü düşünmek için zamana ihtiyacım vardı" diye tahminde bulundu Will.

"Umarım bulmuşsundur."

"Ve çünkü ben zayıfım."

"Bir kedi yavrusu" diye dalga geçti Senatör.

Will başını yana eğdi ve Bay Grayson gözlerini devirdi. "Peki, köpek yavrusu."

Will gözlerini dikip ona baktı.

"Tamam, tamam küçük bir köpek" dedi Senatör, torununu yatıştırarak.

Onları inceledim, şakalaşmaları neredeyse şefkatliydi. Ne oluyordu böyle?

"Çünkü ben vahşiyim" dedi Will.

Ve Senatör Grayson gülümseyerek torununa yaklaştı. "Ah, hem de nasıl."

"Ve çünkü ben bir utanç kaynağıydım."

Bay Grayson Will'e baktı, gözleri şüpheyle kısıldı. "Asla" diye yanıtladı.

Nefesimi verdim. "O halde onu neden Karakilise'ye attın?"

Kahrolasına para için mi? Tatil yeri için mi? Graymor Cristane'i zora sokmak için mi? Neden?

Senatör Grayson torununa şefkatle bakarak gülümsedi. "Çünkü benden kendisi istedi" dedi.

Ve Will kıkırdamaya başladı; ikisi de aynı parlak yeşil gözlerle eğilip birbirlerine sarıldı, kucaklaşırken gülüşüyorlardı.

Midem altüst oldu. Ne?

"Neler oluyor ya?" diye bağırdı Damon.

İki adamı izleyen Evans'ın yüzü düştü.

Will ondan kendisini Karakilise'ye göndermesini mi istemişti? Ne?

Will, büyükbabasına, "Seni özledim" dedi.

Senatör Grayson, Will'in yüzünü tuttu ve bu kadar uzun bir ayrılığın ardından onu şöyle bir süzdü. "Ben de seni özledim oğlum."

Bölüm 40

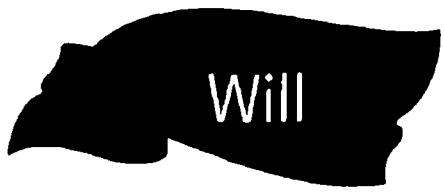

Günümüz

Puro ve tıraş losyonunun kokusunu içime çekerek büyükbabama yeniden sarıldım. Boğazım acıyla sızlarken rahatlamamı belli etmedim. Kahretsin, onu özlemiştim.

"Burada ne oluyor?" diye bağırdı Damon.

"Will!" diye bağırdı sonra Banks.

Büyükbabamdan çekildim, onun varlığı her zaman beni rahatlatıyordu. Her zaman.

Her zaman oradaydı. Gelgit kadar güvenilirdi ve yaptığım her şeyden şüphe etsem bile ondan asla şüphe duymamıştım. O her zaman haklıydı.

"Çok uzun zamandır yoktun" dedi bana.

"Biliyorum." Onu bıraktım. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Aylar önce ve bir ay önce de beni Karakilise'den çıkarmak istemişti.

Ve yine bir hafta önce.

Ben onun gözdesiydim. *Alınma Misha.*

Omzunun üzerinden Martin'e eşlik eden mesai dışındaki polislere baktı. "Eve gidin beyler."

Başlarıyla onayladılar, bazıları patronlarına hızlıca baktı ama bir senatörün korumasının bir polis komiserinin tehdidini ezdiğini biliyorlardı.

Polisler parkın dışına çıkarken Evans, "Seni orospu çocuğu" diye hırladı, senatörün yanında sadece birkaç kişi kalmıştı.

Baktığımda hem Martin'in hem de Evans'ın gözlerinde oyuna getirildiklerinin idrakı vardı.

Büyükbabam, "Kimseye güvenme, değil mi?" diye dalga geçti Evans'la.

Michael'ın babasına bakarken yüzümdeki sırıtışı silmeye çalıştım ama yapamadım. "Görünüşe göre benim uzun oyunum seninkinden biraz daha uzunmuş, ha?"

Büyükbabamın onunla takım olup Graymor Cristane'i alt etmem için beni Karakilise'ye gönderdiğini ve tüm mali miraslarını korumasına yardım etmek için kendini devreye soktuğunu sanmıştı ancak büyükbabamın mirasının *ben* olduğumu ve yaşlı William Aaron Paine Grayson'ın her zaman ailesini seçeceğini fark edememişti.

Aslında bu plan çok önceden uygulamaya konmuştu.

"Burada ne oluyor?" diyerek Michael yaklaştı, büyükbabamı süzdü. "Biliyor muydun? Babamın her şeydeki rolünü biliyor muydun?"

"Will biliyordu" diye yanıtladı.

Dönüp arkadaşlarıma baktım, hepsi bana öfke, kafa karışıklığı ve tedirginlik karışımı bir ifadeyle bakıyorlardı.

Emmy'ye bakmak istemedim ama baktım, müstakbel karım Karakilise'ye geldiği andan beri sakladığım gerçekle yüzleştim.

"Beni Karakilise'ye ben gönderdim" dedim ona ve sonra gözlerimi grupta gezdirdim. "Birkaç... arkadaş bulmak için. Bizim gibi bir yuvaya ve uğruna yaşamak için bir mücadeleye ihtiyacı olan oğullar bulabilecek miyim bakmak için."

Micah, Rory ve Aydın çevremde belirdi ve Taylor'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tünellere ulaştığımda bü-

tün arabalar gitmişti ve Aydın'ın ya da birisinin onları vagonla ya da yaya olarak tünellerden takip etmiş olabileceğini fark ettim. SUV'uma atlayıp buraya doğru gaza bastım.

"Peki bu sırrı bize açıklamak aklına gelmedi mi?" diye sesini yükseltti Winter. "Endişelendik."

"Gittin sandık" diye ekledi Damon. "Belki sonsuza kadar!"

Ne dediklerini tam olarak bildiğim için hepsine baktım. Neden kızdıklarını anlıyordum. Ben de kızardım.

Ama...

Gözlerimi düşürdüm, eski şüpheler yeniden canlanmaya başladı. "Başarısız olacağımdan korkuyordum" dedim sakin bir sesle.

Başarısız olma ihtimalim varken hepsine başarılı olacağıma dair güvence vererek bir işe başlayamazdım. Bu onları şaşırtmazdı. Başarısız olmamı beklerlerdi.

Ve onların haklı olduğunu kanıtlamayı kaldıramazdım. Karakilise'deki tek engel Micah ve Rory'yi tarafıma çekmek değildi. Ayrıca içkiyi bırakmaya çalışıyordum.

"Hepiniz benden daha güçlüsünüz." Gözlerimi kaldırdım. "Hep öyleydiniz. Artık gözlerinize bakamıyordum. Yüzünüze bakamıyordum. Büyükbabam bana fotoğraflardan ve hapse girmeden önce bizi itirafa zorlayan sahte polis raporundan bahsettiğinde araştırmaya başladım. Martin bunu neden yapmıştı ki?" Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attım ve onun hâlâ orada, donmuş halde durduğunu gördüm. "Üçümüzün yok olmasıyla sadece kazanç elde edecek olan oydu ve ona kim yardım ediyordu?"

Arkadaşlarıma dönüp baktım ve gözlerimin Damon'dan Kai'a ve Michael'a kaymasına izin verdim.

"Yardım edeceğinizi biliyordum" dedim onlara. "Sizden istediğim her şeyi yapacağınızı biliyordum."

"Yani Karakilise'ye adam toplamak için mi gittin?" diye sordu Kai, Micah ve Rory'yi işaret ederek. "Yani onları masaya getirebilmek için mi?"

"Masayı getirebilmek" diye düzelttim. "Ayılmaya ihtiyacım vardı ve kendi başıma doğru bir iş yapmam gerekiyordu. Bize ihtiyacı

olan güçlü insanları bulabileceğim bir yere gitmem gerekiyordu." Michael'ın gözlerine baktım. "Onlara ihtiyacımız vardı. Babana ve Martin Scott'a karşı çıkacak ve kazanacaksak."

"Ne var ki" diye araya girdi Evans, "Kadir ve Dinescu benim."

Aydın öne çıkarak, "Senin hiçbir şeyin yok" dedi. "Anlamıyorum."

Parmaklarını şaklattı ve şeytan maskeli ekibi geri çekilip ayağa kalktı.

Will'e baktı. "Buraya sadece eğlenmek için geldim."

Buraya bundan çok daha fazlasını toplamak için geldiğini bilerek gözlerine baktım.

Ani tehdit artık eşitlenmişti, Michael içeri dalarak babasının yakasını kavradı ve yumruğunu geriye çekerek suratının ortasına indirdi. Evans yana sendeleyip bacaklarına takıldı ama Michael sıkı tuttu ve kaçmasına izin vermeden onu tekrar kaldırdı.

Damon yanımda güldü.

Michael, babasının yüzüne eğildi ve alçak sesle hırladı: "Bir gün sen ve ben ciddi bir konuşma yapacağız" dedi ona. "Bana ne söylemek istediğini düşünmen için sana birkaç yıl vereceğim. Şimdi arabaya yürü. Anneme sürüklenmeni izletme."

Evans'ın göğsü hızla inip kalkıyordu, yüzüne korku kazınmıştı ve bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmek için beynini harap ettiğinden emindim.

Ama birisi gelip onu yakalayıp ite kaka parktan çıkarırken diğer polisler de onlarla birlikte yürüdü.

Büyükbabam, "Ben buradan sonrasını hallederim" dedi. "Diğerinin de götürülmesini istiyorsanız Jack'i arayın."

"Teşekkür ederim Büyükbaba."

Asistanı da kendisi kadar güvenilirdi; Karakilise'de benimle sürekli iletişim halindeydi ve büyükbabamı bilgilendiriyordu.

Bana bakıp gülümsedi. "Dikkatli olun. Hepiniz" dedi. "Bana ihtiyacın olursa Taverna'da olacağım."

Başımla onaylayıp onu, Evans'ı ve tüm polislerin parktan ayrılmasını izledim. Döndüğümde ilgilenmek üzere sadece bizim ve Aydın'ın ekibinin ve Martin'in kaldığını gördüm.

Micah yanıma geldi. "O halde ailelerimizin gücüne mi ihtiyacın vardı?" diye sordu. "Bağlantılarının korunmasına ve tatil yerinize yapacakları yatırımlara? Bizi ailelerimiz için mi kullandın?"

"Beni benimki için kullanmak ister misiniz?" diye cevabı yapıştırdım. "Bana hafta sonuna kadar zaman vermenizi istedim. Ben sizi seçtim. Şimdi bizi seçme sırası sizde."

Onlara ihtiyacımız vardı ama buraya ait olduğuna gerçekten inanmadığım kimseyi gruba davet etmezdim. Micah Moreau ve Rory Geardon benim arkadaşlarımdı ve çok geçmeden Michael'ın ve diğer herkesin de onları öyle değerlendireceğinden emindim.

Omuzlarımı dikleştirerek Aydın'a döndüm. "Git."

Omzumun üzerinden baktı. "Bana faydası olabilir."

Martin Scott?

Aydın Kadir'in paraya, güce ya da işe dair hiçbir ilgisi yoktu. Hayattaki tatmini insanlarla oynamaktan geliyordu ve sonuç olarak Scott'ı ele geçirmek beni meşgul, Emmy'yi tutsak edecek ve Alex'i de hayatında tutacaktı.

"Senden son kez isteyeceğim" diye mırıldandım. "Git."

Em yanıma geldi ve yüzü ona dönük olarak yanımda durdu.

Onu Karakilise'de kullanmıştı. Ama buna rağmen, hiç kimse Em'e rehberlik etmemişken o etmişti.

Bu nedenle, buradan kendi ayakları üzerinde çıkmasına izin verecektim.

Em'in gözlerine baktı, bir an gözlerinden geçtiğini anlayamadığım bir şey geçti. "Korkuyor musun Emory?" diye sordu ona.

Em'in sesi de bedeni gibi sakin ve düzdü. "Ben fırtınanın gözüyüm. Ya sen?"

Başını çevirip Alex'e baktı, aralarında büyüyen özlem o kadar güçlüydü ki neredeyse zemini titrettiğini hissettim.

"Ben fırtınayım" diye mırıldandı.

Alex durduğu yere kök salarken Aydın orada saatli bir bomba gibi dikildi ve gözümün ucuyla birinin kıpırdadığını gördüm ama daha ne olduğunu anlayamadan Winter konuştu. "Silah" dedi iç çekerek. "Birinin mermiyi namluya sürdüğünü duydum."

Gözlerimi Aydın'a çevirince dudaklarında hafif bir gülümseme gördüm, sonra Martin kılıfındaki silahına uzandı ve kıyametin kopmak üzere olduğunu bilerek arkama döndüm.

"Lev, çocuğu al!" diye bağırdım. "Hemen!"

Lev küçük kızı yakalayıp koştu; biz Martin ve Aydın'la yüzleşirken herkes etrafa dağılmıştı, bazıları da Aydın'ın ekibiyle yüzleşmek için hızla dönüyordu.

Em'e baktım. "Saklan."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı.

Sonra koştu, ayağını Martin'in göğsüne fırlattı, adam yere düşerken silah elinden fırladı.

Her yer karmakarışık oldu.

Çığlıklar ve bağırışlar havayı doldurdu, birisi Winter'ı yere yatırdı ve Winter bacak arasından tekmelerken Damon karısına yetişip adamı üstünden çekti.

Martin'in silahı kaldırımda tıngırdadı ve Martin ona koştu ama Em silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Tam atılmak üzereyken Em gözlerinde öfkeyle abisinin üzerine atladı ve kollarını ve bacaklarını onun etrafına sararak savaştı.

Hazır ve istekli duran Aydın'a döndüm.

"Onlardan biriyle ayrılıyorum" dedi bana.

Ona saldırdım. "Ayrılmıyorsun."

Şansını kaybettin.

Yüzüne bir yumruk attım ve onu yere düşürdüm; etrafımızdaki herkes kavga edip hırlıyordu. Aklıma Winter geldi ve onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Silahını çıkarıp bize karşı kullanmaya hazır biri var mıydı? Lev çocukla kaçabilmiş miydi?

Anneler neredeydi? Yüce İsa.

Aydın beni devirip üstüme çıktı ve zemine sabitledi, yumruğu çeneme inince dişlerim ağzımın içini kesti.

Biri çığlık attı, biri küfretti, Aydın'ın kanı burnundan sızdığı yerden elime aktı.

Yumruk ve tekmeler attık ve sonra beni yakamdan yakaladı, kaldırdı ve kaldırıma vurdu; kulaklarım çınlıyordu ve kafatasımda bir ağrı dolaşıyordu.

"Kahretsin" diyerek homurdandım ve onu üzerimden ittim.

Ayağa kalkıp suratına tekme attım, geriye uçmasını izledim ve sonra arkadan atlayıp kolumu boynuna doladım.

Onu sımsıkı tutarak arkama baktım ve Emmy'yi yerde gördüm; kapüşonlusunu eline almış ona tokat atıyordu.

Hayır.

Tutuşum gevşedi ve Aydın öne atılarak vücuduyla beni zemine fırlattı, dönüp yüzüme tekme attı.

Yüzümde ateş patladı, görüşüm bulanıklaştı ve ne olduğunu anlayamadan tekrar tekrar tekme attı, üzerime çıkıp tekrar tekrar yumruk attı.

Ağzım kanla doldu ve gözlerimi açamadım ama kazağını yakalayıp onu yana çektim, ikimiz de yere yuvarlandık, kavga yumruklar ve birbirimizin boynunu sıkan parmaklardan ibaretti.

Ama sonra bir şey havayı delip kulaklarımı çınlattı ve ben atladım, Aydın da durdu.

Bu bir?.. Silah sesi miydi?

Aydın bana baktı, öfkeli gözleri paramparça oldu. Başını çevirip baktı ve görüşünü takip edince Alex'in orada durduğunu gördüm.

Her şey durdu.

Çatışma durdu ve çığlıklar ve homurtular sustu; Alex'in siyah kazağının göğüs kısmı ıslak bir şeyle kararırken kumaştaki deliği fark ettim.

İçimde her şey paramparça oldu.

Aman Tanrım.

Gözlerimi Martin'e çevirince elinde silahı gördüm, Alex'e doğrultulmuş halde yerde yatıyordu ve Emmy onun sırtından silaha uzanmaya çalışmış ama onu zamanında durduramamıştı.

Aydın'ı ittirip Martin'e koştum ve elindeki tabancayı tekmeledim, sonra da çizmemi indirerek yüzüne vurdum.

Emmy'yi kaldırıp Alex'e yöneldim ama tam o sırada Aydın'ın ona koştuğunu ve tam düşerken onu kollarına aldığını gördüm.

Alex'in gözleri hareket ediyordu ama şoktaymış gibi gözlerini kırpmıyordu. Ağzından bir damla kan sızınca ellerimle saçımı kav-

radım ve o karın kavgadan geldiğini ve ciğerlerine ulaşmadığını umdum.

"Ambulans çağırıyorum!" diye bağırdı birisi.

Herkes Alex'e giderken Aydın eliyle yarasına baskı uyguladı, sığ nefesler alırken, gözleri yaşlarla doldu ve ona sarıldı.

"Bana bak" dedi yarayı kapatmak için gömleğinin bir kısmını yırtarken. "Yüzüme odaklan."

Yara omzuyla göğsü arasında, kolunun eklemine yakın bir yerdeydi.

"Benim için parmaklarınla bir şarkı çal, tamam mı?" dedi nefes nefese.

"Yalnızca yüzüne odaklanmayı tercih ederim" diye fısıldadı Alex, uzanıp yanağına dokunarak.

Aydın yavaşladı, çenesinden bir damla yaş akarken ona bakamadı.

"Saçların hariç" diye dalga geçti Alex. "K-Pop grubu üyesi gibi görünüyorsun Aydın."

Aydın bakışlarını Alex'e çevirdi, bir kez olsun söyleyecek söz bulamamıştı.

Daha sonra bir kahkaha patlattı. "Pompadour'dan* nefret ettiğini sanıyordum" diye karşı çıktı.

"Ediyorum."

Tekrar güldü ve başını kaldırdı. "O halde beni saç kestirmeye götür" dedi, başını aşağı eğip onu kendisine yakın tuttu. "Seni ne mutlu ederse. Ne istersen yaparım."

Ağzından bir hıçkırık kaçtı ama silkindi ve onunla ayağa kalkmaya çalıştı ama Kai eğilip onu kollarına aldı.

"Ellerini ondan çek" dedi.

Kai onu götürdü, herkes peşinden otoparka gitti.

"Ambulans yolda" dedi Damon.

"Bekle." Aydın peşinden gitmeye başladı.

Ama ben hızla dönüp ona yumruk attım ve onu tekrar zemine düşürdüm. "Siktir git!" dedim.

---

* Pompadour saç modeli, genellikle erkekler tarafından tercih edilen, saçın ön kısmının kabarık taranıp geriye itilerek oluşturulan bir tarzı ifade eder. (ç.n.)

İleriden Kai'ın sesi geldi. "İyi misin?" Alex, konuş benimle. Bizimle kal."

Aydın'ın ekibi etrafımızı sardı ama o sadece yerde kaldı, bayılmadı ama kavga nedeni artık gitmişti. Orada oturdu ve yüzünden aşağı kan damlarken Alex'in arkasından baktı.

Banks topallasa ve Misha, Ryen'ı taşısa da, hepsi tek parça halinde olan arkadaşlarıma baktım, yürürlerken dudakları birbirine kilitlenmişti. İçime vicdan azabı yayıldı.

Bunun bizim hatamız olmadığını biliyordum. Biz sadece pastadan bir parça istemiştik. Evans, Martin'in yardımıyla bizi hapse göndermişti.

Bu savaşı biz istememiştik. Her ikisinin de gitmesini istedik çünkü aksi takdirde güvende değildik.

Ama yine de can yakıyordu. Emmy'nin, Misha'nın, Ryen'ın ya da herhangi birinin bir daha böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmasını istememiştim.

Yanımdaki Emmy'ye baktım, yüzünde biraz kan görünce hızla silip temizlemeye çalıştım.

Ama beni durdurdu. "Karşı koymak zorundaydım" dedi bana. "Artık biliyor. Artık bir daha asla karşılıksız kalmayacağını biliyor."

Ve onu kendime çekip iyice sıktım.

O da bizim gibiydi. Ben de tam olarak aynı şeyi söylerdim ve onu kaybetme riskini göze almaktan nefret etsem de o narin bir çiçek değildi.

Ve şimdi Michael'ın yaptığı her şeyde neden Rika'nın yanında olmasına izin verdiğini anlıyordum. Rika da bunu hissetmek istiyordu.

Ancak bu Emmy'nin onurunu savunamayacağım anlamına gelmiyordu.

Şimdi sıra bendeydi.

"Buraya gel orospu çocuğu." Martin'e ilerledim ama döndüğümde zeminden kalkmış koşuyordu.

Hangi cehenneme gittiğini sanıyordu?

Girişe koştu ama Damon hızla dönüp Winter'ı Rika'nın gözetimine verdi ve Martin'le onu durdurmaya hazır bir halde yüzleşti.

Ona koştum ve Martin durdu, bir çıkış yolu ararken bir bana bir Damon'a döndü, kapana kısıldığını fark etti.

Pes edemeyecek kadar aptal olduğu için elinde kalan tek yolu kullanarak dönme dolap ile hizmet binasının arasına daldı, muhtemelen oyuncakların ve oyun kabinlerinin örtüsü altında bizi kaybedeceğini düşünüyordu.

Damon sola gitti, ben sağa gittim, ikimiz de sahildeki uçurumların ötesinde beliren karanlığa onun peşinden koştuk. Dönme dolabın etrafından dolaşıp sağa sola baktım ve sonra onun zifiri karanlıkta Cold Point boyunca koştuğunu gördüm.

Hırladım, ayaklarımdan güç alıp o kadar hızlı koştum ki kaslarım yandı. Elimi uzattım, benimle uçurumun denize inen keskin hat arasında sadece bir buçuk metre kadar mesafe vardı ve onu ittim, sendeleyerek yere düştüğünü görünce üstüne çıktım. Ona yumruk attım, yuvarlandık ve o da üzerime binip kalktı ve geri çekildi.

Ayağa kalktım, deniz arkamdaydı ve o bana baktı, başını çevirince Damon'ın arkadan gelerek onu tekrar tuzağa düşürdüğünü gördü.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve bakışlarında birkaç duygu gördüm.

Öfke. İsyan.

Dudakları gerildi, nefes aldı ve gözleri keskinleşti; yapması gerekeni zihninde belirlediği ve kararını verdiği anı gördüm.

Ah, kahretsin.

Öne atıldı ve o vücudunu benimkine çarpıp ikimizi de uçurumun kenarına göndermeden önce çekilmeye zamanım olmadı.

Kalbim boğazımda attı. *Emmy...*

Çığlıklar yukarıdaki havayı deldi ve nefes almayı bıraktım; zihnim korkudan öyle felç oldu ki haykırmak istedim.

Hayır, hayır, hayır...

Neredeyse gözlerimi kapatacaktım ama direndim. O herifin yüzüne bakacak, onu korkumla tatmin etmeyecektim.

Sonum gelmişti.

Birbirimizden koptuk ama gözlerimi ona kilitledim.

Seni seviyorum Em. Seni...

Yüzeye düştüm, gözlerimin arkasında beyaz bir ışık parladı ve vücudumdaki her sinir açık bir telin ucu gibi cızırdadı. Suda süzüldüm, solduğumu hissettim, gittikçe uzaklaşırken yankılar da azalıyordu.

Beyaz, beyaz... ve yok oluş.

Ama sonra birdenbire bedenimi, boynumu ve her eklemimi bir acı sardı ve gözlerimi açarak kocaman bir nefes aldım.

İçime çektiğim hava değildi. Ağzımı su doldurdu ve etrafıma bakınca aşağıda, yukarıda etrafımda, her yerde okyanusu gördüm.

Suya inmiştik. Kayalara değil.

Boğulmaya başladım ve uzuvlarımın ya da Martin'in nerede olduğunu denetleyecek zamanım olmadı. Nefes almam gerekiyordu.

Bacaklarımı tekmeleyerek ve kollarımı çekerek yüzeye çıktım, su püskürttüm ve ciğerlerimi temizlemeye çalışırken öksürdüm. Sonunda derin bir nefes aldım ve arkamdaki dalgayı duydum. Döndüm ve dalga üzerime çarpmadan önce bir nefes daha alacak zamanım olmadı.

Akıntıyla gelen suyun altına itildim ve aşağı baktığımda zifiri boşluğu gördüm.

Gözlerimi yukarı kaldırdım ve suyun içinden Ay'ı gördüm.

Göğsüme yerleşen bir hıçkırıkla yüzeye uzandım ama ulaşamadım. Bu duyguyu biliyordum.

Ayak bileğimin etrafındaki cüruf blokunun ağırlığı, gerilen gevşeklik hissi ve aşağı çekilirken hissettiğim ani sarsıntı; ne kadar savrulsam ve ne kadar sert yüzsem de ondan daha güçlü değildim.

Dalgalar beni kayalara itmeden önce zirveye ulaşmak için çırpınıp yüzdüm de yüzdüm ama sonra bir şey ayağımı yakaladı ve tekme attım, Martin kendini yukarı çekip kolunu boynuma doladı.

Hırlayınca ağzımdan baloncuklar çıktı; hava, bedenlerimizden dışarı atılırken battığımızı hissettim.

Mücadele ettim ve savaştım. Ne halt ediyordu böyle?

Ama biliyordum.

Kendinden vazgeçmiyordu, beni yanında götürüyordu.

Kollarını benden kurtarmaya çalışırken büküldüm ve debelendim ama itecek hiçbir kuvvet olmadığından batmaya devam ettik.

Onu kendimden uzaklaştırmak için ısırdım ve öne eğildim ama ciğerlerim sıkıştı ve çığlık attı, sadece ağzımı açıp hava almak istedim ama yukarı baktığımda artık Ay'ı göremiyordum.

Soğuk bizi kaplayıp yutarken siyahtan başka bir şey göremiyordum.

Em.

Yüzey gittikçe uzaklaşsa da gözlerimi yüzeyde tuttum, bedenim artık derinliklerin bir parçasıydı. Geri dönmek için çok ileri gitmiştik.

Tıpkı nehre düştüğümüzde SUV'un dolduğu zamanki gibi. Sadece birkaç âlımın kaldığını biliyordum.

Hava bitmişti, göğsümde oksijen için verilen mücadeleyi ve suyun serin rahatlığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım. *Hâlâ bana sarılmak istiyor musun?* diye sormuştu.

Onu zihnimde duyabiliyordum. *Seni seviyorum Will.*

Hayır.

Gözlerimi açıp savaştım.

Hayır.

Başımı geriye fırlatıp kafatasımla burnuna vurdum ve o bırakınca elinden yüzerek kurtuldum.

Beni yakalasa da yüzeye tırmandım ama o beni sıkı tuttuğundan fazla uzaklaşamıyordum. Kolumu yakaladı ve onu silkeleyemedim, yüzey yakındı, bir çıkabilirsem...

Gitmeme izin vermeliydi.

Arkasına geçerek yüzünü tuttum, eli hâlâ kolumu tutuyordu ve beni bırakmayı reddediyordu.

Siktir.

Parmaklarımı derisine batırdım, sadece bir an tereddüt ettim ve sonra... büktüm ve boynunun ellerimin arasında kırıldığını hissettim.

Vücudu gevşeyip elimden kayıp düşerken ve ağzından kabarcıklar çıkarken titredi, okyanusun dibine battı.

Bir an öldüğünden emin olmak için batmasını izledim, sonra kollarımı teker teker ileri atarak sertçe yüzüp yüzeye fırladım ve ciğerlerime hava çektim.

Öksürdüm, nefesimi toplayıp Cold Point'e bakarken vücudumun her santimi ağrıyordu.

Gözlerimi kapattım. "Hayatta kaldım" diye soludum ve gülmeye başladım. "Vay canına."

Yukarı nasıl çıkacaktım şimdi?

Gelen dalgayı yenmeye çalışarak kayalara hızla yüzdüm ve bir kayaya tırmanıp yorgun kollarımla kendimi yukarı çektim.

Ellerimi yumruk yaptım ve tek parça olduğumdan emin olmak için her kasımı gerdim.

Uçuruma baktığımda karanlık figürlerin ve el fenerlerinin aşağı tutulduğunu fark ettim ama sonra uçurum duvarından bana gelen bir şey gördüm.

Kayaların üstünden atlayıp kenara ilerledim ve düğümlü bir tırmanış ipi fark ettim.

Bunu nereden bulmuşlardı?

Ancak vakit kaybetmedim. Arkama bakıp Martin'in hâlâ suyun altında olduğundan emin olduktan sonra tırmanmaya başladım, düğümlere ellerim ve ayaklarımla basarak kendimi yukarı çektim.

Emmy.

Her şey acıtıyordu ama hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmemişti.

Gülümsedim. Her şey bitmişti. *Tanrım, bitmişti.*

Hiçbir şey beni durduramazdı. Ne yorgun uzuvlarım, ne soğuk, ne morluklar ne de kesikler.

Kazanmıştım ve havalar ısındığında Emmy ile yapacağım ilk şey onunla Pithom'da denize açılmak olacaktı. Yüzmek istiyordum.

Suyun üstüne ulaştığımda Micah ve Aydın beni çekip zemine çıkardı, yığılıp nefesimi toparlamaya çalıştım.

Önceki gece burada yakaladığımız küçük kız gülümseyerek yanıma diz çöktü. Lev'in onu buradan götürdüğünü sanıyordum.

Ama sonuçta gitmediğine sevindim.

"Bu senin ipin miydi?" diye soludum nefes nefese.

Başıyla onayladı ve iki farklı renkte gözünün olduğunu fark ettim. Biri mavi, biri kahverengi. "Aşağıda kimsenin bilmediği onlarca mağara var. Bazen keşfediyorum."

Yüce İsa. Kimdi bu kız ve nereden gelmişti? Gerçi bilmesem de olurdu. Bazılarına tuhaf gelebilirdi ama artık hiçbir şey bana tuhaf gelmiyordu. Gizemleri severdim. Atın üstüme.

Etrafımdaki tüm yüzlere baktım; Kai, Michael, Misha ve kızlar muhtemelen Alex'i hastaneye götürmek için ayrılmışlardı.

"Em nerede?" diye sordum Damon'a.

Etrafına bakıp omuz silkti.

Gerildim. Martin'i kovalamadan önce hemen yanımdaydı. Gitmezdi. Ayağa fırladım ve onların arasından geçerek tekrar parka koştum ve onu bulmak için bölgeyi taradım.

Aydın buradaydı. Adamları buradaydı. Martin ve Evans gitmişti.

Kim...

Jeton düşünce herkes peşimden koştu.

"Taylor" dedim Micah ve Rory'ye bakarak. "Taylor'ı gördün mü?"

Onu görmemiştim ama çocuk iki gece önce eli yaralı birinin geldiğini gördüğünü söylemişti.

Em ondaydı.

Herkes peşimde otoparka koştum ama oraya varır varmaz siyah giyimli küçük bir grup adamın bir araba konvoyuyla orada durduğunu gördüm ve durdum.

Bu kimdi şimdi?

Adamların arasından bir güreşçiye benzeyen, siyah gömleğinin içinden kasları görünen biri öne çıktı. Parlak siyah saçları ay ışığında parlıyordu, yanağındaki sakallar güzelce kesilmişti. "Bay Grayson?" diye sordu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Micah yanıma gelip elini göğsüme koyarak beni durdurdu.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu adama.

İri yapılı olan sadece gülümsedi, çekingen görünüyordu. "Sanki sizin nerede olduğunuzu hep bilmiyormuş gibi Bay Moreau."

Micah alayla gülüp bakışlarını kaçırdı.

Ve sonra jeton düştü. Stalinz bana destek göndermişti. Bu adamlar benimdi.

"Bize nerede ihtiyacınız var?" diye sordu adam.

Oraya yürüyüp arabasının kapısını açtım ve içeri girdim. "Bizi takip edin. Size el salladığımda, takip ettiğim arabanın yolunu kesin."

Daha fazla vakit kaybetmeden motoru çalıştırdım. Damon, Micah ve Rory de yanıma atladılar ve ben de hızla parktan çıkıp sola, Falcon's Well'e ve Evans Crist'in evine giden kestirme yola döndüm. Aklıma gelen, gidebileceği tek yer orasıydı. Eğer bu gece burada değilse Evans'ın yakalandığını bilmiyordu.

Yumruğumla direksiyona vurdum. Artık hiç kimse –yani hiç kimse– aramıza girmeyecekti.

Bir daha asla.

Pedala dibine kadar bastırınca Damon destek almak için paneli kavradı ve yolda gaza basıp uçuruma ilerledim.

Crist'lerin kapılarından içeri girdiyse onu almak için doğrudan lanet evin içine girecektim yemin ederim.

Moreau'nun iki SUV'u daha bir konvoy gibi arkamdan geliyordu ve ben otoyoldaki çukurlardan hızla geçerek diğer arabaları ve Şeytan Gecesi'ne gitmek üzere yola çıkan çocuklarla dolu bir kamyonu geçtim.

İlerideki stop lambalarını fark ettim ve Evans'ın arabalarından biri –gece mavisi bir Rover– yolda hızla ilerliyordu.

Gülümsedim. Kolumu camdan dışarı çıkarıp arkamdaki arabaya el salladım ve biraz yavaşladım ki bir anda frene basmak zorunda kalmayayım.

Moreau'nun adamı hızlanıp yanımdan Rover'ın önüne geçti ve direksiyonu döndürdü, otoyolda çığlık atarak durdu ve Taylor'ın yolunu kapattı.

Taylor yoldan çıktı ve hendeğe çarptığında kalbim tekledi, araba takla atıp zemine battı, lastikler patinaj yapıyordu.

Frenlerime asılıp arabayı yolun kenarına çektim, durduğumda çakıllar lastiklerin altında gıcırdadı. Dışarı atlayıp sürücü tarafın-

daki kapıya koştum, kapıyı hızla açtım ve Taylor'ı dışarı çekip yüzüne bir yumruk indirdim.

Yere baygın bir halde düşmesini izledim. "Artık bitti" diye hırladım.

Arka kapıyı açtığımda Emmy'nin arka koltukta yattığını ama başını ovalayıp doğrulmaya çalıştığını gördüm.

"Off" diye inledi. "Kafama vurdu."

Gözlerimle buluştu, beni görünce gözlerini kırpıştırdı ve gözleri irileşti.

Pür dikkat kesilerek arabadan dışarı atladı ve kollarını bana doladı. "Sizi Point'ten düşerken gördüm" diye bağırdı.

Onu sımsıkı sardım, saçlarının kokusu burnumdaydı ve kollarım onun küçük bedenine dolanmıştı.

"Ben iyiyim" dedim.

Geri çekildi ve bana baktı. "İyi misin?"

Az kalsın gülecektim. Pithom'dan ya da nehirdeki kazadan haberi yoktu; resmen her iki seferde de ertelediğim bir kader ya da saçmalık gibi neredeyse boğuluyordum.

Ama bu gece kazanmıştım.

"Evet." Başımla onayladım. "Aslında düşmem iyi oldu, sonra açıklayacağım."

Bana tekrar sarıldı ve sonunda rahat bir nefes aldım, sonunda bittiğine dair huzur üzerime çöktü.

"Ya Martin?" diye sordu.

Yutkunup ona daha sıkı sarıldım. "Üzgünüm bebeğim."

Sadece bunu söyleyebildim. Abisini öldürmüştüm. Keşke zorunda kalmasaydım ama ne o abisinindi ne de abisi onun. Artık onun ailesi bizdik ve abisi bir tehditti.

Durum ya ben ya o idi.

"*Seni* kaybedemem" dedi kulağıma. "Sana ihtiyacım var."

Ve her şeyin başladığını hissederek yüzümü boynuna gömdüm. Hayatımın. Hayatımızın.

Kazanmıştık.

Bölüm 41

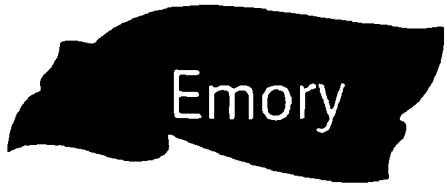

Günümüz

Polis ve Arama Kurtarma Birimi, Martin'in cesedini çıkardı ama onu sedyeye yükler yüklemez bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Yaralı, ölü ve küçük. *Tanrım, o kadar küçük görünüyordu ki.*

Ne hissettiğimden emin değildim ama onu o halde görmek istemedim. O ya da biz olduğunu biliyordum. Hiçbir şeyden pişman değildim çünkü o kendi seçimlerini yapmıştı ve beni seçim yapmak zorunda kalacağım bir pozisyona zorlamıştı ama onunla geçen bir ömürden sonra bu zor bir karar değildi.

Bir seçenek yoktu.

Yine de bu durum kafamı karıştırıyordu ve vücuduna baktığımda gördüğüm tek şey anne babamın oğluydu. Büyümesini izlediğim abim.

Göçüp gittiğine inanamıyordum.

Taylor tutuklandı ve Jack Munro ailesiyle temas kurdu; muhtemelen Taylor'ın, Karakilise yandığı için "konumu gizli başka bir yere" Evans ile nakliyesini ayarlıyordu.

Micah ve Rory polise ifade vermek için geride kaldı. Onlara, tüm detayları vermek için sabah karakolda olacağımızı söyledik.

Will'in büyükbabası kasabada olduğu için çok fazla sorgulanmayacağımızı hissettim.

Biz asansörden çıkıp koridorda koşarken Aydın arkamızdan koştu ve herkesin perdesi kapalı cam hastane kapısının önünde boş boş dolaştığını fark etti.

"Hey, Alex nasıl?" diye sordum Michael'a, Damon ve Kai ile kapının önünde duruyordu.

Ama Aydın yanımızdan geçti. "Çekilin" diye emretti onlara.

Michael kollarını çaprazlayıp ona baktı.

"Ben doktorum" diye belirtti Aydın. "Yardım edebilirim."

"Paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakıma sahip" dedi Michael ona. "Sana ihtiyaç yok. İyi geceler."

Damon ve Kai, Michael'ın yanından geçerken Aydın orada durdu, hiçbiri kıpırdamadı.

Aralarına girip Aydın'a yardım etmek istedim ama bir yanım onların haklı olduğunu biliyordu. Umursuyordu ama yeterince umursuyor muydu? Ne kadar daha burada kalacaktı? Alex'in artık acıya ihtiyacı yoktu.

Aydın'ın göğsü inip kalkıyor, kafasında çarklar dönerken dördüne karşı vereceği mücadeleyi kazanamayacağı gerçeğini kabulleniyordu.

Will, Alex'i korumak için arkadaşlarına katılırken ben de kızların yanında durdum.

Aydın arkasını döndü, gitmeye hazır görünüyordu ama sonra durdu ve nefes aldı. "Peki ya onunla evlenirsem?" diye sordu.

Bakışlarım onunla çocuklar arasında gidip gelirken, kalbimin atışı hızlandı, Rika ve ben doğrulduk.

Aydın dönüp onlara baktı. "Onunla evleneceğime söz verirsem beni içeri alır mısın?"

Michael'ın gözleri kısılmıştı. "Hayır."

Ona inanmıyordu.

"Onunla hâlâ evlenmek istiyor musun?" diye alay etti.

Aydın bunu sadece kapıdan içeri girmek için mi söylüyordu? Yoksa tamamen ciddi miydi?

Damon yaklaşıp Aydın'ın yakasından tuttu ve karnına bir yumruk attı. İrkildim, bir gece için yeterince şiddete maruz kalmıştım.

Aydın öne eğilip homurdandı ama Damon onu tekrar yukarı çekerek gömleğini düzeltti.

"Evet" dedi nefesi kesilen Aydın. "Onunla hâlâ evlenmek istiyorum."

Gülümsememi ısırdım.

Kai geri çekildi ve Aydın'ın yüzüne bir yumruk attı, Aydın darbeyle döndü ve yüzünü buruşturdu. "Siktir" diye homurdandı.

Fakat bir an sonra dönüp tekrar onlarla yüzleşti.

"Çık dışarı" dedi Michael ona.

"Hayır."

Michael gömleğini kavrayıp onu sımsıkı tuttu ve çenesine bir yumruk daha attı. Aydın'ın kolları iki yanında kaldı, yumruklarını sıktı ama karşılık vermek için hiçbir harekette bulunmadı.

Zorlukla nefes alıp acının içinden geçmesine izin verirken ağzının kenarından kan sızdı.

Yavaşça tekrar döndü ve adamlarla yüzleşerek çenesini kaldırdı ve daha fazla dövülmeye hazırlandı.

Eğer onun kalbini kırarsa başına ne geleceğini biliyordu. Artık bunu kesin biliyordu ve hâlâ buradaydı.

Michael'a baktım.

"Evet derse ve evlenmezsen seni öldürürüz" dedi Michael ona.

Kendi kendime gülümsedim.

Kai başını yana eğdi. "Senin karşılayacağın büyük bir düğünü hak ediyor." Aydın'a sert sert baktı. "Herkesi davet edeceksiniz. Ona hayatında gördüğü en büyük partiyi vereceksin ve onu tüm dünyanın önünde onurlandıracaksın. Beni duyuyor musun?"

Başıyla onayladı. Onu saklamayacaktı. Ondan utanmayacaktı.

Will, parmağını kaldırarak, "Güzel bir elbiseyi, çiçekleri ve orkestra eşliğinde oturulan bir akşam yemeğini hak ediyor" diye tavsiyede bulundu. "DJ değil. Bir gün süren bir düğün düşünüyorum. Belki Boston Common'da."

"Ah, kulağa hoş geliyor" diye cıvıldadı Damon, bir Will'e bir Aydın'a bakarak. "Bu fikir hoşuma gitti."

Banks gülüşünü, ağzına götürdüğü eliyle gizlemeye çalışıyordu; hepimiz Alex'e düğün planlamalarına eğleniyorduk.

"Ve balayı" diye ekledi Kai. "Bali ormanındaki özel bir bungalovda birinci sınıf hizmet."

"Ve onunla çıplak yüzeceksin" diye talep etti Will. "Ve mum ışığında akşam yemekleri yiyeceksiniz."

"Tamam" diye hırladı Aydın, onları susturmaya çalışarak.

"Ve düğün gecesine kadar ona dokunmayacaksın" dedi Michael.

Aydın'ın gözleri yukarı fırladı, omurgası dikleşti. "Ne?"

Hepsi sessiz kaldı ve kararlarından dönmedi.

Of, fena.

"Onu hiç öpmedim bile" dedi Aydın. "Ona sarılmak istiyorum. Onu..."

"Kocası olduğunda" diye açıkladı Michael.

Gülmemek için dudaklarımı bastırdım. Çok sevimlilerdi.

Aydın öfkeden kuduruyordu ve odada sadece o ve Michael olsaydı bunun çok farklı bir hikâye olacağını söyleyebilirdim. "Peki" diye yanıtladı sonunda.

Michael'ın etrafından dolaşmaya başladı ama Damon konuştu. "Ve bir şey daha."

Aydın durdu. "Tanrım, ne?"

"Yarın akşam Sensou'da buluşalım. Akşam 22.00" dedi Damon ona.

"Neden?"

Damon sırıttı. "Alex ile olmak, aileden birisin demek ve ekibe katılmanın iki yolu vardır. Eğer ailemize katılmak istiyorsan ya dövüşürüz ya da..."

"Damon!" diye çıkıştı Rika.

Çocuklar gülmeye başladı ve Damon sustu, Rika'ya dört yaşındaki bir çocuk gibi, "Ben ne yaptım?" gözleriyle baktı.

Ne? Hepsine baktım, anlamamıştım. Ne söyleyecekti?

"Sadece şaka yapıyordum" dedi Rika'ya.

Başımı salladım ve bu şakanın ne anlama geldiğini daha sonra öğrenmeyi aklıma not ettim.

Duvardan uzaklaşıp çocukların arasından geçtim. "Önce biz" dedim Aydın'a. "Sıranı bekle."

Hastane odasına adımımı attım, bir hemşire Alex'in monitörleriyle ilgileniyordu ve bakışlarım yatağa düştü, herkesin arkamdan geldiğini gördüm.

Omzu bandajlıydı, kolu göğsüne sokulmuştu ve hastane önlüğü ve battaniyeleri onu sıcak tutuyordu.

Polisi aşıp Martin'in cesedini bulmak yaklaşık iki saat sürdüğü için çoktan ameliyata girmişti.

Bir fotoğraf çekmeliydim. Saçlarının böyle dağınık durduğunu görünce gerçekten çok sinirlenecekti.

Kızlarla yatağın etrafında toplandık, gözlerinin açılmaya başladığını gördük ve eğildim, dudaklarının solgunluğundan nefret ettim. Alex'in dudakları hep renkliydi.

"Sadece birkaç dakika" diye uyardı hemşire ve ardından odadan çıktı.

"Nasılsın?" diye sordum, Will dışarıdaki gecenin perdesini çekerken.

Alex'in kafası biraz öne eğildi. "Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum."

Rika kıkırdadı ve diğer taraftan eğildi. "Biraz kafan iyi, değil mi?"

"Hem de nasııl" dedi, bu durumdan son derece memnun görünerek.

"Bence Aydın şu anda bu yatakta seninle çıplak olmak istiyor" dedim.

"Çoook tatlı." Gözlerini kırpıştırdı, uykulu görünüyordu. "O tişörtün içindeki kaslarını gördünüz mü? Üüüff."

"İsa aşkına" diye homurdandı Damon, arkasını dönerek.

"Bu gece seninle oturmak istiyor ama biz kalmak istiyoruz" dedim. "Yarın seni görebilir. Eğer istersen."

Hiçbir şey söylemedi ama birkaç dakika sonra gözleri açıldı ve derin bir nefes aldı, daha uyanık görünüyordu.

"İçeri alın" dedi bize. "Gidip o görevliyi uyandırıp o düğünü bitirin."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, bunu yarın yapabiliriz."

"Bu gece."

Gözlerimle buluştu ve saçlarını yüzünden çektim, Rika eğilerek şakağını öptü.

"Sonra görüşürüz" dedi.

Ama...

"Gidin" diye emretti. "Ve birbirinizden... en az sekiz saat ayrılmayın."

Kıkırdadım ama daha fazla tartışmadan ağzımı kapattım. Ne olursa olsun birbirlerine söyleyecekleri vardı. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Onu benim için gönderir misin?" diye sordu Alex, hepimiz dışarı çıkmaya başladığımızda.

"Lev'i hemen dışarıda bırakıyoruz" diye seslendi Michael.

"Neden?" diye sordu Alex. "Tehlikede miyim?"

"O bir..." Doğru sözü arayarak oradan uzaklaştım. "Aslında bir refakatçi."

"Ne?"

"İyi geceler!" diye şakıdık, açıklama zahmetine bile girmeden.

Bunu Aydın'a bırakarak. Önlerinde uzun bir akşam vardı, hele ki Michael'ın dokunmama emri tamamen Lev'in Aydın'ı tek başına alt etme becerisine bağlı olduğundan. Yani kavgacı birine benziyordu ama güvenim tam değildi.

"Pijamayla gelin, umurumda değil" dedi Will telefona. "Çardakta bekliyor olacağız."

Muhtemelen nikâh görevlisiyle olan konuşmasını bitirirken kolunu tuttum ve hepimiz hastaneden ayrıldık, Rika Michael'la kafa kafaya vermiş sessizce konuşuyordu.

Çocuk için endişelendiğini biliyordum. Biz Koy'da ve burada işimizi bitirirken David'den kızı bu geceliğine St. Killian's'a götürmesini istemişti ama onu şimdiye kadar tanıdıysam aklında bir fikir çoktan oluşmaya başlamıştı.

On dakika içinde sekizimiz, bu kez kot pantolon üzerine siyah cübbe giyen görevlinin karşısına çıktık ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp Will'e baktım.

"Hâlâ kaçabilirsin" diye alay etti.

"Belki bundan sonra." Lekeli kot pantolonum ve kirli yüzümle biraz dans ettim. "Yasal olarak peşime düşmen gerektiğinde."

Aklımdan Martin, ebeveynlerim, Grand-Mère ve bu aileye getireceğim tek bir kişinin bile olmadığı geçti.

Bu insanlara sunacak pek bir şeyim olmadan tek başıma gelmiştim ama yarına şimdiye kadar istediğim her şeyle başlayacaktım.

Artık benimle ilgilenen kardeşlerim vardı. Aydın, Rory ve güzel Micah, onun nezaketi ve varlığı beni Karakilise'de hemen rahatlatmıştı.

Bir kariyerim, eğitimim ve Kesişme Odam vardı. Ayrıca arkamda ve önümde Will vardı; tehlike ânında benim için kurşun yemeye hazırdı.

Artık kendime güveniyordum. Ne ayrılıyordum ne de saklanıyordum.

Mutlu insanlar ölümden korkmaz çünkü hayattan şu anda sahip olduklarından daha fazla istedikleri hiçbir şey yoktur.

Gülümsedim çünkü korkmuyordum.

Sonunda özgürdüm.

"Pekâlâ" dedi görevli, hepimiz beş saat önce olduğumuz yerde duruyorduk, şimdi yer yer kana bulanmış sokak kıyafetleri içindeydik.

"Michael ve Erika" dedi. "Damon ve Winter. Kai ve Nikova. William ve Emory."

Will gözlerini ona dikti. "Bu kısmı biz yaptık" dedi ona. "Kaldığın yerden devam edebilir misin?"

"Will..." diye azarladım nefesimin altından.

Bana baktı. "Sinemada *Godzilla vs. Kong* bizi bekliyor."

Ağzım açık kaldı. "Şimdiden mi? Yayınlanmasına daha birkaç hafta var!"

Bana "lütfen" der gibi baktı.

Alayla gülüp nikâh görevlisine baktım. "Evet, acele edin."

Grayson olmayı sevecektim.

Grupta kahkahalar yükseldi ve adam başıyla onayladı. "Michael ve Erika... sizi karı-koca ilan ediyorum" dedi.

Öpüştüler ve yargıç grubun etrafında dolaştı.

"Damon ve Winter? Sizi karı-koca ilan ediyorum."

Dudağımı ısırarak Will'e yaklaştım ve hazırlandım.

"Kai ve Nikova?" diye devam etti. "Sizi karı-koca ilan ediyorum."

Kai hırlayıp Banks'i sertçe öptü.

"Ve William ve Emory, sizi karı-koca ilan ediyorum."

Yukarı uzanarak onu derinden öptüm, kollarını etrafıma doladığında mırıldandım, parmağımdaki yüzük asla durdurulamayacağını bilmemiz gereken şeyi sağlamlaştırmıştı.

Ne kimya laboratuvarında, ne sinemada ya da Karakilise'deki ilk gecemde, mutfağın gölgesinde durdurulabilirdi bu.

"Aşk için yaşayın, hayatınızı sevin ve bela olun" dedi yargıç.

Dudaklarına gülümsedim, midem kelebeklerle kaynıyordu ve kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Köyün çevresinde tezahüratlar ve alkışlar yükseldi, saat henüz gece yarısı olduğundan kalabalıklar hâlâ Sticks'te ve tavernadaydı.

Görevli bize "Maceranıza başlayın" dedi.

"Teşekkürler" dedim ona dönerek.

Hepimiz birbirimize, ardından nikâh görevlisine sarıldık ve merdivenlerden inerken Misha, Ryen, Micah ve Rory'nin bize geldiğini gördüm. Will'in büyükbabası bir grup adamı Beyaz Karga'nın dışında bıraktı ve ağzındaki puroyu alıp yaklaştı.

Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim.

"Tebrikler" dedi Will'e, torununa kocaman sarılırken.

"Teşekkür ederim" dedi Will ona.

Senatör Grayson yanıma gelerek elimi tuttu ve yanağımdan öptü. "Tebrikler tatlım."

"Teşekkürler efendim."

Will'e baktı. "Yerleşmene, ev kurmana falan izin vereceğim. Birkaç hafta sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamamdır."

Tekrar sarıldılar ve Will ona, "Her şey için teşekkür ederim" dedi.

"Merhaba dostum" diye seslendi Micah ve Will'e gelmesini işaret etti.

Will gözlerime baktı ve bir bana bir büyükbabasına baktı. "Hemen döneceğim." Alnıma bir öpücük bıraktı.

Micah'ya gitmesini izledim, muhtemelen polisle işlerin takibini yapacaktı.

Senatöre baktım. "Aniden evlendiğimiz için kendimi biraz kötü hissediyorum" dedim. "Anne babası burada değildi."

Rika önerdiğinde fazlasıyla mükemmel gelmişti. Ama bütün ayrıntılarıyla bir düğün isterse ona da bayılırdım.

Biraz omuz silkti. "Oğlum ve karısı bu çocuğu her şeyleriyle seviyorlar" diye şakalaştı. "Sana söz, mutlu olması onları mutlu edecek. Ve... elbette her zaman başka bir tören düzenleyebilirsiniz. Sana kesin olarak annesinin uygun bir törenden mahrum kalmayacağını söyleyebilirim, o yüzden hazırlan."

Güldüm. Sorun değildi. Aslında kulağa çok hoş geliyordu.

"Ona iyi bak." Eğilerek koluma dokundu. "O benim favorimdir."

"Iyk" dedi Misha yanımızdan geçerken, açıkça bizi duymuş halde.

Ben alaylı gülüşümü tutum, Bay Grayson diğer torununa bir bakış attı. "O benim gibi" diye fısıldadı. "Bana çok benziyor."

"Yani hiç anlaşamıyorsunuz" diye şaka yaptım.

"Hayır." Nazik bir gülümsemeyle Misha'ya baktı. "Yine de tarzını beğeniyorum. Bir zamanlar benim de çok güzel bir siyah deri ceketim vardı.

Hayal edebiliyordum. Adam seksen yaşında falandı ama elli beş yaşında görünüyordu. Will gibi uzun boyluydu, muhteşem saçları vardı.

"Ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim Senatör Grayson" dedim. "Yapamadığım zamanlar için." Arkama baktığımda Will'in el sıkıştığını ve gülümsediğini, etrafının arkadaşlarıyla, kasabasıyla ve gelecek tüm olasılıklarla çevrili olduğunu gördüm.

"En azından bunca yıldır arkadaşları vardı. Lisede onlarla dalga geçerdim ama gerçekten inanılmaz bir şey başlattılar, değil mi? Gelecek nesiller ilk Atlılar'ın yerini zor dolduracak."

Tanrı yerlerine geçecek çocuklara yardımcı olsun.

Ama hiçbir şey söylemeyince ona baktım ve bana bakarken dudaklarında muzip bir gülümseme gördüm.

"Onlar ilk değildi" dedi. "Ve lütfen bana A.P de."

A.P.?

Ne?

Ben tepki veremeden tekrar yanağımı öptü ve arkasını dönüp tavernaya yürüdü. Donup kaldım ve bu ismi daha önce duyduğum yeri hatırlamaya çalıştım.

A.P., A.P... Birisi elimi tuttu ve Will'in yanına yürüdüm; hepimiz fotoğraf çekilmeye hazırlanırken ayaklarım kendi başlarına hareket ediyordu.

Ve sonra jeton düştü. Reverie Cross. Edward McClanahan'ın en yakın dostu ve Reverie Cross'un sevgilisi. Reverie'nin atlamamış olabileceği söylentisi. Edward'ın ya da arkadaşının ya da her ikisinin de...

Aman Tanrım.

Bakışlarımı A.P.'ye çevirdim ve onun Banks'le sohbet ettiğini gördüm; ikisi de derin bir tartışma içindeydi ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde Will'e döndüm. "A.P.?" dedim şaşkınlıkla büyükbabasını işaret ederek.

William *Aaron Paine* Grayson, Sr.

Will'in dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "En azından benden asla sıkılmazsın, ha?"

Ona ağzım bir karış açık halde baktım ama sonra... bir kahkaha attım, özellikle bu geceki olaylardan sonra artık herhangi bir şeye nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Yüce İsa. Damon'ın bir cesedi gömmesine, kaçırılmaya, büyük trenle kaçmaya ve bu gece olup biten her şeye yardım ettikten sonra, altmış yıllık bir cinayet gizeminin bir veya iki akşam daha bekleyebileceğini düşündüm.

Sıkılmazsın demişti.

Hayır, Will Grayson. Bu senin ve benim asla yaşamayacağımız bir sorun.

Bölüm 42

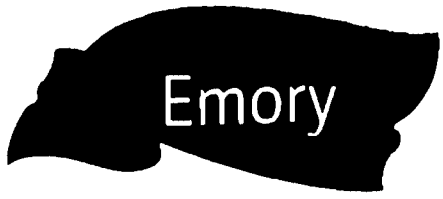

Günümüz

"Eee, balayı istiyor musun?" diye sordu Will kolumu okşarken ve beni kollarının arasına aldı.

"Eğer istersen."

Vücudu bir kahkahayla altımda titredi. "Harika geliyor."

Sırıttım, sahnenin arkasındaki kanvas kumaş yığınının üzerinde yatarken elimi gömleğinin içine kaydırdım. Podyum tepemizde beliriyordu; teller, halatlar ve ipler her taraftan sarkıyordu ve dün geceki filmin neyle ilgili olduğunu bile hatırlayamıyordum. İzlemeye çalıştığımız iki seferde de birbirimizi izlemeyi tercih etmiştik. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Eğer beklemek istersen tekrar gitmek için acelem yok." Sıcak vücuduna sokuldum. "Şu anda sadece seni istiyorum. Eyfel Kulesi, Maya harabeleri ya da her ne planladıysan ben bunu isterken sadece vakit kaybı olur."

Çok uzun zamandır ayrıydık ve ihtiyaçlarım vardı.

Bacağımı vücudunda kaydırdım, kot pantolonum zeminde bir yerde ve sutyenim kim bilir neredeydi; elleri kalçalarımdan yukarı kayarak arkamı kavradığında vücuduna sokuldum.

Kolundaki ve göğsündeki dövmeleri öperek, "Belki burada kalıp Çan Kulesi'ni ve mezarlığı gezebiliriz" diye alay ettim. "Biraz tırmanıp Thunder Bay'deki en leziz yemeklerin tadına bakabiliriz." Meme ucunu ısırıp çektim, sonra da yaladım. "Çok *çok* tadarız."

Titreyip gülümsedi, beni ayağa kaldırdı ve ağzımı öptü. Şu anda dünyada görmek istediğim tek şey onun terli, ıslak vücudunun yatağımızdan duşa anadan doğma halde yürümesi, altımda bağlı halde olmasıydı...

Vücudunu öpüp her yerini okşarken kollarını başının arkasına koydu.

"Eski evimin peşinatını yatırıyorum" dedim boynunu ısırıp, zayıf ânında haberi verdim. "Orada yaşamak zorunda değiliz. Henüz kaybetmeye hazır değilim."

Satılık olduğunu görünce, abimin onu benim aldığımı bilmemesi için Alex'i gelinlikçiden sonra emlakçıya göndermiştim. İleride satabilirdim. Hazır olmadan onu kaybetmek istememiştim.

Başparmakları yüzümde daireler çizerken aşağı bakıp beni durdurdu. "O kadar çok kötü anısı var ki Em."

Biliyordum. Ama...

"Ona bu gücü vermiyorum" dedim kocama. "Orası aile evim. Büyükannem orada büyüdü. Annem ve ben de öyle."

O ev Martin'den daha fazlasıydı.

Gözlerimin içine baktı ve bir süre sonra başıyla onayladı. "Tamam."

Aşağı eğilip dudaklarını yumuşak, yavaş ve derin biçimde öptüm ve kot pantolonu üzerinden ona sürtündüm.

İç çekip kıkırdadı. "Ah, bebeğim. Her ne kadar giyinmeni istemesem de yemek yemem gerekiyor." Devam edince inledi. "Burada kalabilir misin? Gidip bize biraz çörek ve kahve falan alayım, ne dersin?"

Çörek deyince midem guruldadı.

Kahretsin. Yemek aslında güzel olurdu ama beni bırakmasını istemiyordum.

"Ben de seninle geleceğim" dedim ona bakarak.

"Öyle mi?" Doğrulup dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Dün geceden kalma kıyafetlerimizi giydik ve ben hastaneye gidip Alex'i kontrol etmek ve Martin'den üstümüze kalan hiçbir şey olmadığından emin olmak için polisle konuşmak konusunda biraz endişeliydim.

O uçurumdan atladıklarını düşündüğümde göğsümde oluşan hafif sızı dışında henüz tam idrak edememiştim. Yıkılmam gerekirdi, değil mi?

Bir nedenden dolayı ondan nefret etmiyordum.

Ama zarda yine o yırtık vardı, duygularım bulanık ve kafa karıştırıcıydı. Sonu başka türlü olmayacaktı.

Sinemadan çıkıp kapıyı kilitledik, Will elimden tuttu ve beni Sticks'in yanından pastaneye götürdü ama ben çardağa baktım ve Damon'ın korkulukların üstünde tören için yerleştirdikleri ışıkları kapattığını gördüm.

Durup Will'e baktım. "Bize bir masa tutar mısın? Bir dakika içinde orada olacağım."

Bakışlarımı takip etti, arkadaşını tepede gördü ve sonra bana döndü. "Elbette."

Beni öpüp gitti, ben de saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp caddeyi koşarak geçtim.

Ağaçlardan turuncu ve kırmızı yapraklar düşüyordu ve havadaki esinti burnumu sızlattı ama rüzgâr siyah saçlarının arasından eserken Damon siyah tişörtü ve ceketi olmadan duruyordu.

Lamba direklerinde süslemeler asılıydı ve insanlar Cadılar Bayramı kostümleri içinde işlerine yürüyorlardı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve güzel eseri, sağlam yapıyı ve temeli, rüzgârda ağaçlardaki avize kristallerinin şıngırdamasını inceledim.

"Buna benzer bir çardak planı çizmiştim" dedim. "Ama ferforje yerine mermerle."

Bilmiş bir tavırla ona baktım ve o bana bir bakış attı ama sessiz kaldı.

"Dövme demiri beğendim" dedim. "İyi bir seçim olmuş."

Tasarımımı bulup inşa etmişti. Diğer çardak için olan tutkumu kaybettikten sonra doğru olanı yapmak yerine bitirmek için tamamladığım tasarımı.

Korkuluktan atlayıp aşağı eğildi, yerden bir şey aldı ve onu yan taraftan kollarıma fırlattı.

Kahve kutusunu yakaladım, hardal sarısı kutuyu tanıdım.

"Yeni temeli kazarken bulduk" dedi bana.

Açınca aklımdakini buldum. İçinde kravat, Ride All Night bilekliği ve Will'in ve benim ilk randevumdan kalan boş Milk Duds kutusunun olduğu bir plastik torba.

Boğazım bir yumruyla şişti. "Teşekkürler."

Merdivenlerden inip yanıma yürüdü, ikimiz de yaptığı güzel işe baktık.

"Bunun için teşekkür ederim. Hayal ettiğimden daha güzel."

"Eh, kabul edelim" diye yanıtladı. "Diğer çardak birinci sınıfa layık acemice bir çalışmaydı."

Kıkırdadım. *Evet, teşekkürler.*

Çalışmasını incelerken dudaklarında bir tebessüm belirir gibi oldu. "Bu, gönlündeki gibi oldu. Avize fikrini beğendim."

Ona neden yaptığını sormak istedim. Neden zaman ve çaba harcadığını ama şakacı bir sözle yanıt vereceğini biliyordum. Belki o gece mezarlıkta ona yardım ettiğim için bana borçlu hissediyordu belki de yangın yüzünden vicdan azabı çekiyordu.

"Onu durdurmaya çalıştım" dedi tepeden bana bakarken. "En azından biraz. Özür dilerim."

Aslında Will ile birbirimize yaşattığımız acıların en ufağıydı bu. Yeni çardağa bayılmıştım.

Gözlerimi kaldıramayacak kadar korkarak kabın kapağını tekrar kapattım ve "Bana Kesişme Odası'nın anahtarını sen verdin, değil mi?" dedim.

Mezarlıktan ayrıldığımız BMW, anahtarı bulduğum gün evimin önündeki BMW ile aynıydı. Yeni çardağın planlarını orada bırakmıştım. Onları orada bulmuştu.

Sonunda başıyla onayladı. "Bir zamanlar birisi bana vermişti."

"Çözeceğimi nereden biliyordun?"

Beni katedrale götüren bir not bırakabilirdi.

Ama sadece omuz silkti. "Her çarşamba kilisedeydim. Bazen senin geldiğini görürdüm." Bana baktı. "Duşta morlukları gördükten sonra kaderin bana bir şey söylemeye çalıştığını anladım."

Artık ihtiyacı olmadığı için bana vermişti. Benim de yapmam gerektiği gibi. Dokuz yıl geçmesine rağmen anahtar hâlâ bendeydi.

Thunder Bay'deki o gizemi bilmek, ayrıldıktan çok sonra bile bu kasabanın bir parçası olmamı sağlamıştı. Vazgeçememiştim.

Belki şimdi yapabilirdim.

"Evde geçirdiğim son birkaç yılda faydası büyüktü" diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Güvende olacağımı bildiğim o yer olmasaydı hayatta kalamazdım. Nadiren de olsa kullanmıştım.

Gitmeye başladı ama onu durdurdum. "O geceyi Will'e anlatmak zorundayım" dedim. "Sadece seni uyarmak istedim."

Sırtı kasıldı ama dönüp bana bakmasa da neden bahsettiğimi biliyordu. Bir ceset saklamasına yardım ettiğim gerçeğini Will'den saklayamazdım.

Damon iç çekti. "Uyarı için teşekkürler. Dövülmeye hazırlıklı olacağım."

Güldüm. "Winter'ı yakınlarda tut. Yanında hamile bir kadın varken sana vurmaz."

Başını salladı ve yürümeye devam etti. "Sadece beni Winter'a dövdürtür" diye homurdandı.

Eski evimde, yerde bir şiltede oturup hazır Çin yemekleriyle geçirdiğimiz, tamamen mutlu olduğumuz, neredeyse hiç yataktan çıkmadan veya birbirimizden başka kimseyi görmediğimiz harika bir aydan sonra nihayet Christiane Fane'in kayalıklardaki evine geçmiştik.

Christiane Fane, Matthew Grayson'ın yanına taşınmıştı ve o kadar fazla alana ihtiyacımız olmamasına rağmen Will bazı güzel fikirler sunmuştu. Düşmanlar Graymor Cristane için mesleki bir tehlike gibi görünüyordu ve ailemizin Victoria'daki bir mahallenin sunduğundan daha fazla korumaya ihtiyacı vardı.

Ayrıca çocuklarımız bir gün arkadaşlarına yakın olmak isteyecekti. Kasabadayken Kai ve Banks'in Torrance evinde kalıyordu, Damon ve Winter eski Ashby evindeydi, Michael ve Rika St. Killian's'ı almıştı ve biz de Rika'nın eski evindeydik; şirket onu satın alıyor ve tapuyu sorunsuz ve temiz halde Will'e devrediyordu. Hepimiz Thunder Körfezi'nin sessiz, unutulmaz deniz kayalıklarına giden yola dizilmiştik.

Mutluydum ve tatilleri, karı ve baharın ilk sıcak gününü kutladığım aylar boyunca gülümsemeden duramadım; geçmişin acısı oradaydı ama artık o kadar da zor değildi.

Ancak Micah ve Rory tehlikeyi kucaklamaya karar verdi ve kasabadaki evimi devraldılar; Micah basit hayatı kesinlikle seviyordu. İkisinin de aileleri, oğullarının artık iyi durumda olduğu yatırımlarından fazlasıyla memnundu ve onları rahat bırakmışlardı.

"Bebeğim, sana ihtiyacım var!" diye aşağıdan seslendi Will.

Ellerim titrerken gülümsememi bastırmak için altdudağımı ısırdım.

Bu sabah yaptığım üçüncü hamilelik testine baktım; artı işareti büyük, kalın ve pembeydi.

Hamile kalmam hiç de şaşırtıcı değildi ve üstümden inmediği için bunun daha erken olmamasına şaşırmıştım.

Testi tuvalet kâğıdına sararak çöp kutusuna attım ve yukarı baktım, aynada saçlarımı kabarttım ve kocaman gülümsememi gizleyemedim.

IV. William Grayson.

Ciyakladım ama haberi vermeye hazır olmadığım için elimle ağzımı kapattım. Winter birkaç saat önce doğuma girmişti ve Will, hastaneye gidebilmemiz için Ivarsen ile Madden'ı uykularından uyandırmaya çalışıyordu. Ebeveynlere biraz zaman vermek için gecelik bebek bakıcılığı yapıyorduk.

"Lütfen bebeğim!" diye bağırdı, sesi stresli geliyordu.

Kendi kendime güldüm, banyodan zıplayarak çıkıp merdivenlerden aşağı indim; Will'in köpeği Diablo peşimden koşuyordu. Will'i girişte buldum ve Ivar'ın ayağını tutup, çoraplarını giyebilmesi için onu geri çekmesini izledim.

Alayla güldüm. Yirmi aylık bebek kıkırdadı ve Madden yakınlarda durup aksiyonu izlerken her şeyi çok komik buldu.

Çantamı başımdan geçirip astım, atıştırmalıklar, içecekler ve oyuncaklarla doldurduğumuz bebek bezi çantalarını aldım ve Madden'ı kucaklayıp evden çıkıp arabaya yerleştirdim. Will, Ivar'la başa çıkabilirdi. Çocuğun, Will'in kayıp zaman için ona borçlu olduğunu bildiğine ve amcasının zincirini sürekli çekmeyi sevdiğine yemin edebilirdim.

Madden'ı araba koltuğuna oturttum ve Will, gülücükler, tekmeler ve kıkırtılar saçan Ivar'ı dışarı çıkardı.

Will'in gömleğine meyve püresi bulaşmıştı ve Damon'ı yakaladığında onu yumruklayacakmış gibi görünüyordu çünkü Ivar'ın yaramazlıkları tamamen onun hatasıydı, Winter'ın değil.

Sürücü koltuğuna bindim, Will'in ders kitaplarını yolcu koltuğundan alıp arkamdaki zemine attım.

Will, şirketin emlak girişimlerine, tesisteki temellere ve Winter'ın insani yardım organizasyonuna yardım etmenin yanı sıra üniversiteye başlamıştı.

Okula geri dönmek ya da kendisinden genç insanlarla birlikte olmak istemiyordu ama dostlarıyla yaptıklarından daha fazlasını yapmak istiyordu.

Bu yüzden gerekeni yapmıştı.

Ve onu bu yüzden seviyordum. Avukat mı yoksa veteriner mi olmak istediğinden emin değildim ama bir gün onun bir yayınevi işlettiğini görebiliyordum.

Bu işe yarayacaktı çünkü küçük IV. William'a ödevlerinde ben yardım etmeyecektim. Will bunları kolayca halledebiliyordu.

Ivar'la işi bitti ve yolcu kapısını açarak koltuğuna oturdu.

"Neye gülümsüyorsun?" diye sordu.

Sırıtışım büyüdü. "Özür dilerim. Gülmem."

Kıkırdadı ve elimi saçlarının üzerinde gezdirerek onu sakinleştirdim. Son yirmi dört saat içinde çocuklar bizi aşırı yormuştu.

"Siktir, bebeğim" diye inledi ellerimi hissettiğimde.

Ama sonra Ivar'ın arkamızdan bağırdığını duyduk. "Tiktir!"

Ve bu, kulağa epey...

Will, ikimiz de fal taşı gibi açılmış gözleriyle arkaya bakarken, "Kahretsin" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ah, hadi ama. Bunu zaten babasından öğrendiğini biliyorsun."

Ona küfür öğretmedik.

"Peki Mads bunu Kai'a söylediğinde?" diye karşılık verdi Will, Banks ve Kai'ın ortalığı yaygaraya vereceğinden endişelenerek.

Sadece başımı salladım. *Şey, peki.* "Eğer bu önemli bir şeymiş gibi davranmazsan olmaz."

Çocuklar tepki almadıkları davranışları tekrarlamama eğilimindeydi. Ve çocukları Damon Torrance'tan sonsuza kadar koruyabilecek değildik.

Hız sınırını belki biraz aşarak hastaneye gittik, Will çocuklara ilk defa Disturbed dinletti. Ivar müzikle birlikte başını salladı ama her zaman sakin olan Mads, tıpkı babası gibi sakin bir halde orada oturup gözlemledi.

Damon yeni doğan bebeğin kız olduğuna emin olduğundan bir kızın yeni aileye neler getireceğini merak ediyordu, fakat henüz cinsiyetini öğrenmemişlerdi.

Oğlanları ve çantaları kapıp aceleyle hastaneye girdik ve üçüncü kata çıktık; Winter odanın içinden çığlıklar atarken, ailelerle dolu bir koridor bulduk.

İrkildim, artık onun içinde bulunduğu kötü durumda sadece seyirci olmadığımı fark ettim. Hesaplamalarım doğruysa gelecek sonbaharda bunu yaşıyor olacaktım.

"Ah!" diye odanın içinden hırladı, kapı ancak duyulabilecek kadar aralandı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum Rika, Ivar'ı Will'den alırken Mads'i annesine verdiğim sırada.

Bir çığlık daha havayı deldi ve bir hemşire yanımızdan koşarak odaya girdi.

"Yakında" dedi Alex, telefonunu kulağına tutarken elindeki taş parlıyordu.

Aydın'ın bu sabah bir toplantı için Şikago'ya gitmesi gerekiyordu ama şu anda uçakla dönüyor olmalıydı. O ve Alex, Evans Crist'in sorumluluklarının çoğunu üstlenmişlerdi; ikisi de çoğunlukla Meridian City'deydi ve burayı seviyorlardı. Gürültüyü, koşuşturmayı seviyorlardı.

Michael, Athos'un yanındaki sandalyeye oturmuş, kulaklarına kocaman kulaklık takarken onun telefonunda oyun oynamasını hayranlıkla izliyordu.

Michael bir şey gösterdi ve kız yardım istemediği için onu itti. "Baba, kes şunu."

Michael oyun yerine onu izleyip gülümsedi.

Geçtiğimiz kış onu evlat edindiklerinde, onlara nasıl rahat hissediyorsa öyle hitap edebileceğini söylemişlerdi ancak ikisinin artık kendi ebeveynleri olduğu gerçeğini sevmesi yalnızca birkaç haftasını almıştı. Herkesin Michael ve Rika'nın annesi ve babası olduğunu bilmesini istiyordu.

Ve bunu kim sevmezdi ki? Hayatta isteyebileceği her şeye sahipti ve bunu kesinlikle biliyordu.

Ama onlar şanslı olanlardı. Hepsi birbirini bulmuştu.

"Ne?" diye Damon odanın içinden bağırdı.

Hepimiz durup birbirimize baktık.

"Oğlan mı?" dedi şaşkınlıkla. "Emin misin?"

Eğildik ve kahkahamı bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Bir bebek ağladı, biraz kıpırdanma oldu ve sonra Damon'ın şakacı küçük homurtusunu duyduk. "Ah, ben seninle ne yapacağım?"

"Damon!" diye hırladı Winter. "Seni öldüreceğim. Onu sevsen iyi olur. Seviyorsun, değil mi?"

Bir duraklama oldu ve Alex'in büyük gözleriyle buluştum.

Dram...

Damon ve ben artık inşaat işini birlikte yürütüyorduk, o inşa ediyor, ben de tasarlıyordum, bu yüzden onun... mizah tarzına alışmıştım.

Sonunda cevap verdi. "E-evet" diye kekeledi, pek ikna edici olmayan bir sesle. "Evet, elbette bebeğim. Ama sanki orada başka bir şey olmadığından falan emin misin?"

"Damon!"

Will kahkahalarla iki büklüm halde duvara yaslandı ve başımı salladım, kıvranan Ivar'ı Rika'nın kollarından aldım.

Onu zemine bırakıp elini tutum ve yürürken Will peşimizden geldi.

Bir oğlan daha. Ne güzel.

Will'e baktım, yüzünden keyif okunuyordu ama çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Üzüldün mü?" diye sordum.

"Neden üzüleyim ki?"

Omuz silkip duvara yaslandım, Ivar bana uzanınca onu kucağıma aldım. "Artık senden iki çocuk önde."

"Bu bir yarışma değil Emmy." Will yanıma eğildi ve Ivar'ın küçük elini parmağına dolamasına izin verdi. "Ben iyiyim. Zaten şu an okuldayım. Çok zamanımız var. Ailemiz olacak ve tüm odaları dolduracağız. İster üç yıl, ister beş yıl, ister on yıl sonra."

"Ya da sekiz ay" diye önerdim, tenimin altında bir karıncalanmayla. "Sekiz civarında. Aşağı yukarı."

Bir süre sessizce orada durdu ve sonunda başımı kaldırdığımda nefes almadan bana baktığını gördüm.

"Ciddi misin?" diye mırıldandı.

Heyecanı saklayamadım. "Hazır mısın?"

Beni yakalayıp öptü ve dudaklarıma güldü. "Seninle hiçbir şeye hazır olmadığım olmadı."

Ve bizi buraya getirmek için kat ettiğimiz uzun ve zorlu yol göz önüne alındığında, başka hiçbir kelimeye daha fazla güvenemezdim. Onu öptüm, hiçbir şey onunla olan mutluluğumu bir daha bir saniye daha gölgelemezdi.

Bu her zaman bizim hikâyemizdi.

Gönül ferman dinlemez.

Karanlık Şafak'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yıllar içinde verdiğiniz destek ve cesaret bu serinin devam etmesini sağladı ve umarım beğenmişsinizdir.

Benim için iyi kitaplar yeni bir başlangıçla biter. Sonsözü okumak için lütfen sayfayı çevirin, ancak Thunder Bay'de eğlence ve gizemin devam etmesini sağlamak için sonsözün bir veya iki entrikayla bittiğini lütfen unutmayın.

Hikâyelerinizin açık kapısız bitmesini seviyorsanız, lütfen kitabı burada kapatmaktan çekinmeyin. Herkesin neler yaptığını görmek sizi heyecanlandırıyorsa okumaya devam edin ve tadını çıkarın!

Sonsöz

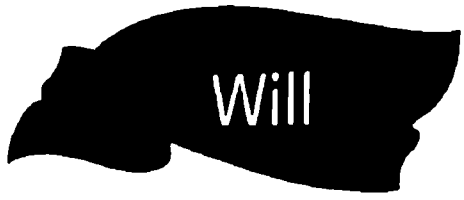

On Yıl Sonra

"Ben sürmek istiyorum" diye şaka yaptı Em.

Vagonun altındaki zincirleri kilitleyerek bizi raylara sabitledim ama çocuklar emniyet kemerini takarken frenleri kilitli tuttum.

Yeşil düğmeye basıp farları açtım. "Anneniz sürmeli mi çocuklar?" diye sordum.

"Hayır!"

Emmy vagonda yanımdaki koltuğa oturduğunda kaskını kaparak kendi kendime güldüm.

"Senin yüzünden artık kask takmak zorundayız" dedi Finn ona.

"Bir kere havayı sıçradık," diye karşılık verdi Em. "Bir kere!"

"Baba lütfen?" diye yalvardı Indie arkamdaki koltuktan.

Alayla güldüm. Tabii ki annelerinin vagonu kullanmasına izin vermeyecektim. Onun da benim kadar güçlü bir ayağı vardı ama kontrol bende olunca çocuklar kendilerini daha güvende hissediyorlardı.

"Bunu hatırlayacağım Indie" diye azarladı en büyük çocuğumuzu. "Araba kullanacak yaşa geldiğinde bu kadar hoşgörülü olmayabilirim."

Omzumun üzerinden kızımıza baktım, ortak sırrımızı dile getirmese de kahverengi gözleri suçlu görünüyordu.

Ama Emmy ikimize bakıp tahmin etti. "Yapmadın" diye yakındı. "Bunu sürmesine izin mi verdin?"

Omuz silktim, arkama döndüm ve diğer kızımız Finn'in kıkırdadığını duydum. "Pedallara ulaşabiliyordu."

"Dokuz yaşında!"

"Saçını boyamasına izin verdin" diye yakındım bu daha kötüymüş gibi. "Bana danışmadan üstelik. Neden hâlâ seninle evliyim?"

"İntikam." Yeniden öne eğilerek karşısındaki yola baktı ve mırıldandı: "Beni perişan etmek sana zevk veriyor."

Gülmeye başladım, eğildim ve sevimli küçük boynunu yakalayıp onu kendime çektim. Dudaklarımı onunkilere bastırdım, dudaklarımın elmacıkkemiğine, burnuna ve gözlüğünün üzerinden alnına hareket etmesine engel olamadım. Öpülmeyi seviyordu ve elimde lapa haline gelirken gözkapakları titreyerek kapandı.

Tanrım, çok eğlenceliydi. Mutlu, mutsuz, üzgün ve ateşli... Onun hayatımda bulunmasını sevmekten bir an bile vazgeçmedim. Güçlü yönleri onun bir parçası olduğum için kendimi şanslı hissetmemi sağlıyordu ve zayıf yönleri içimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyordu. Hiç kimseyle olmadığım kadar her fırsatta onunla birlikte yükseldim.

Ve on yıl, iki kız ve bir oğuldan ve onları yapmaktan duyduğumuz büyük mutluluktan sonra, her şeye değdiğini şüphesiz biliyordum.

Başparmağımla yumuşak yanağını okşayıp saçlarını kokladım. "Seni seviyorum."

"Bekliyorum..." diye inledi Indie Jones Grayson ve annesinden önce cevap verdi.

Kıkırdayıp uzaklaştım. "Herkes emniyet kemerini bağladı mı?"

"Evet" diye bağırdılar.

"Kasklar?"

"Evet" diye bağırdı II. William, Em'in arkasındaki koltuktan kız kardeşlerini bastırarak.

O aslında IV. William'dı, ama ben Will'dim; Willy'yi, Bill'i ya da Billy'yi sevmiyorduk, bu yüzden herkes ona II. diyordu.

"Telefonlarınızı sıkı tutun!" diye bağırıp düğmeye uzandım.

Onu itince hidrolik altımızda çalışarak, bizi ileri attı ve birkaç dakika içinde saatte kırk beş, sonra da altmış kilometre hızla tünelden geçmeye başladık.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Finn.

Serin rüzgâr yüzümüze çarparken altımızdaki vagon raylarda sallandı ve Em yüzündeki gülümsemeyi gizleyemeden yanındaki kolları tuttu.

Yıllar geçtikçe Thunder Bay ile Meridian City arasındaki tüm yolu temizlemiş, otomobille bir saatlik yolculuk süresini on dört dakikaya indirmiştik. Normalde metro vagonunu kullanırdık ama şehir içinde evden eve giderken daha fazla vagon ve çift yönlü seyahat için ikincil bir yol eklemiştim. Akşam yemeği için yeraltı tünelini kullanarak annemlere gidiyorduk ve şimdi şehrin öbür ucuna, nehrin altına ve bu gece St. Killian's'a yola çıkmamız gerekmişti.

Loş geçitte hızla ilerledik, birkaç kez yokuş yukarı çıktık ve hızla tekrar aşağı indik; midemiz batıyordu ve arkamızdaki çocukların kahkahaları ve çığlıkları sağır ediciydi. Ben de Em'in kot pantolonlu kalçasını kavradım ve hissettim. Hiçbir şey serbest düşüşten iyi değildi.

Belki bir şey hariç.

Ona baktım, gözlüklerini bir elinde tutarken gözlerini sımsıkı kapatıp gülümsedi. Diğer eli arkasında oğlanın spor ayakkabısını tutuyordu.

Henüz beş yaşındaydı ve nadiren de olsa bu şekilde seyahat etmesine izin veriyordu ve bu onu tedirgin ediyordu. Yüzlerce kez bu şekilde yolculuk yapmıştık ve çocuklarımı tehlikeye atmazdım. Bunu biliyordu.

Yine de çocuklarımıza annelik yapmasına bayılıyordum. Seksiydi.

Aşağı indik, hava soğuyunca nehrin altında olduğumuzu anladım ama tekrar yukarı çıkmamız sadece birkaç saniye sürdü ve kolu aşağı indirerek arabayı yavaşlattım.

Arkamızdan çocuklar "Ah" dediler.

Ama eğlenceleri daha yeni başlıyordu. Aslında tüm eğlencemiz. Em ve ben de bu gece oynayacaktık.

Herkes kaskını ve emniyet kemerini çıkarırken yavaşladık. Arabadan inip platforma çıktık. Emory oğlanı alırken ben de kızlara yardım ettim. Ceketimi ve kravatımı düzelterek kızların ellerini tuttum ve onları yeraltı mezarlarına, merdivenlerden yukarı ve katedralin büyük salonuna götürdüm.

Finn ve Indie hemen kurtularak ön kapıya fırladı, kapıyı açıp dışarı koştu.

"Çanlar çaldığında evin önüne gelin" diye bağırdım arkalarından. "Hemen!"

"Tamaaaam!" diye bağırdılar.

II. William yüzü tabletine gömülmüş halde yanımdan geçti.

"Konuş benimle Kaz!" dedim.

Etrafına bakmadan "Seni duydum" diye şarkı söyledi.

Çocuklarımın Kai'ın kızı Jett ve onun birkaç arkadaşına katılmasını kapıdan ön bahçeye sürüklenirken izleyip başımı salladım. Oğlan gözlerini ekranından ayrılmamıştı.

"Bugünün çocukları..." diye mırıldandım.

Em omzuma dokunarak oğlumun basketbol oynamayacağı konusunda beni bir kez daha rahatlattı. "Bu iş başlamadan önce birkaç telefon görüşmesi yapacağım" dedi bana, boğazında bir kahkahayla. "Enerjini bana sakla. Yoğun bir gece olacak."

"Söz mü?" Eve yürürken omzumun üzerinden baktım.

Bana göz kırpıp arkasını döndü.

Merdivenlerden inerken çocukların oynamasını izledim; Damon'ın beş yaşındaki kızı Octavia, her zamanki korsan iç çamaşırı, siyah taytı ve köylü bluzu giyiyordu ve sırtına sahte bir kılıç bağlıydı. Günümüz korsanlarının Jack Sparrow'dan çok farklı olduğunu kimse çocuğa anlatamıyordu. Olmak istediği gibi olmak istiyordu.

Etrafa baktım, çocukları göremiyordum, yani Damon ve Winter henüz gelmemişti. Octavia muhtemelen Kai ve Banks ile birlikte gelmişti çünkü o ve Jett hemen hemen aynı yaşta ve arkadaştı.

Sağımda bir şey gözüme çarptı ve dönüp baktığımda Madden'ın ağaçta oturduğunu gördüm. Siyah takım elbise, kapkara saçlar ve porselen ten; bütün bunlar onu bir bıçak gibi çarpıcı kılıyordu.

Kucağında açık bir kitap tutuyordu ama gözleri oynayan çocuklardaydı.

Veya bir çocukta.

Tahta kalaslara tırmandım, on beş metre yüksekliğe ulaştım ve bakışları tekrar metnine kayarken orada asılı kaldım.

"Merhaba" dedim.

"Hey."

Onun bu sert tavrı karşısında gülümsememi bastırdım. Kimsenin Kai kadar katı olabileceğini sanmazdım ama oğlu ondan da katıydı. On bir yaşında kaç tane çocuk temiz, ütülü pantolon ve takım elbise ceket giyerdi ve saçları hep taralı olurdu? Saçları biraz sola yatıktı ve güneş ışığında parlıyordu, kesimi mükemmel ve soluk teninde keskindi.

"Baban nerede?" diye sordum.

Omuz silkti. "İçeride bir yerde."

Kitaba baktığını gördüm ama gözleri hareket etmiyordu. Tekrar çocuklara baktım.

Asla aralarına katılmazdı. Yalnızca tek başına oynardı.

Veya kuzeni Octavia ile. Etrafında gülümsediği tek kişi oydu.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sordum ona.

Omuz silkti.

"Okulda her şey yolunda mı?"

Başıyla onayladı ama yine de bana bakmadı.

"Yarın gece arkadaşlarınla şeker mi şaka mı planınız var?" diye sorguladım.

Yavaşça başını iki yana salladı. "Şekeri gerçekten sevmiyorum."

"O halde Coldfield'e gel" dedim ona. "Sana oyuncuların yanında bir yer bulabilirim."

Oraya oturdu ve çenesindeki kasların esnediğini gördüm.

"Ya da... belki mezarlarda animatronik üzerinde çalışabilirsin?" diye alay ettim. "Perde arkasında bir şey ister misin?"

Göz ucuyla bana baktı ama bakışlarımla buluşmadı.

Ama başını sallamadı ve ben de gururunu kurtarmasına izin vermeye karar verdim.

"Yarın üçte seni alırım" dedim.

Başıyla onayladı.

Güzel. İnsanların yanında olmaktan hoşlanmayabilirdi ama bu, dünyadaki yerini yine de bulamayacağı anlamına gelmiyordu. Öğretmenler yıllar önce onun spektrumda, muhtemelen Asperger hastası olabileceğinden endişeleniyorlardı. Eğitimini etkilediği falan yoktu. Okulda başarılıydı.

Sosyal olarak diğer çocuklarla aynı değildi.

Ancak büyükbabasıyla antrenman yapmak veya Octavia ile vakit geçirmek gibi önemsediği durumlarda sosyalleşebiliyordu. Bir uzmanla görüşmeyi reddetmişti ve Kai'ın onu herkesin normal versiyonu olmaya zorlamaya niyeti yoktu. Örneğin biz. Eğer geçmişte normal olan biz olsaydık Mads'in değişmemesi daha iyiydi.

Aşağı inmeye başladım ama sonra sesini duydum.

"*L'appel du vide* nedir?" diye sordu.

Durdum ve ona baktım, kara gözleri siyah havuzlar gibiydi.

"Bunu nereden duydun?"

"Okuldaki çocuklardan" diye mırıldandı.

Boğazımı temizledim ve anne ve babasını arandım, bu günün geleceğini biliyordum ama bunu kendi çocuklarım dışında başkalarının çocuklarına açıklamak zorunda kalacağımı hiç sanmazdım. Kai'a sormuş muydu?

Bir adım geri gelip gözlerine baktım. "Ailemizi bağlayan şey *L'appel du vide*'dir" dedim ona. "Bu bizi birbirimize bağlayan bir fikir çünkü hepimiz buna inanıyoruz."

"Din gibi mi?"

Bir an tereddüt ettim, bunu böyle mi tarif edeceğimden emin değildim.

Ama başımla onayladım. "Bir nevi" diye yanıtladım. "Michael, Rika, Winter, Damon, Emory, ben, annen ve baban... Bu sayede dünyada yalnız olmadığımızı anladık."

"Ben bunun bir parçası mıyım?"

Gözlerimi kıstım. "Okuldaki çocuklar böyle mi söylüyor?"

Bakışlarını kaçırıp çimenlerin üstündeki Octavia'ya baktı. "Bir şey söyleyemeyecek kadar benden korkuyorlar."

Sessizce inledim. Bundan korkuyorduk. Mads bizim yardımımız olmadan da sinir bozucuydu ama isimlerimiz de insanları yeterince korkutuyordu.

Birbirimizi bulmamız ve ailemizi bir araya getirmemiz falan güzeldi ama dışarıdan bakanlar için muhtemelen başka görünüyordu... Şey, nasıl göründüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, ne kadar güçlüysen, ne kadar başarılı olursan, o kadar çok düşmanın olurdu ve insanlar her zaman seni yıkmaya çalışırdı. Çocuklarımız hakkımızda hikâyeler duyuyordu. İşlerimiz, Şeytan Gecesi ve yeraltı mezarlarıyla ilgili hikâyeler şu sıralar hiç şüphesiz uydurulyordu. Mirasımızın baskısıyla uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Veya kalmazlardı.

"Sen kim olmak istiyorsan o'sun Mads" dedim ona. "Bunu asla unutma. Dünyaya kendi gözünden başka gözle bakma. Ne benim ne babanın... ne de başkasının."

Yeni –kalıcı– bir şey inşa etmek istemiştik ama zamanın değişeceğini ve çocuklarımızın kendilerine ait bir gerçeklik isteyeceklerini her zaman biliyorduk. Mads mirasımızı istemeyebilirdi ama bir gün isterse maskeyle harika görünürdü.

Baskı yoktu.

Bana becerebildiğince gergin bir tebessüm gönderdi ve karşılığında gülümseyip tahtalardan aşağı indim.

Indie ve Jett piknik battaniyesinin üstünde oturup gevezelik ederken, Finn ve benim oğlan çimlere uzanmış elektronik cihazlarını kullanıyordu.

Mads'e bir kez daha baktım, Octavia'nın kılıcıyla bir ağaç gövdesiyle savaşmasını izlemesini izledim ve başımı daha da geriye eğdim, bulutların neredeyse ağaçlara değdiğini gördüm.

Yetişkinleri aramak için içeri girdim. Hâlâ Alex'i, Aydın'ı, Micah'yı, Rory'yi bekliyorduk...

"Ben bunun bir parçası mıyım?"

Gözlerimi kıstım. "Okuldaki çocuklar böyle mi söylüyor?"

Bakışlarını kaçırıp çimenlerin üstündeki Octavia'ya baktı. "Bir şey söyleyemeyecek kadar benden korkuyorlar."

Sessizce inledim. Bundan korkuyorduk. Mads bizim yardımımız olmadan da sinir bozucuydu ama isimlerimiz de insanları yeterince korkutuyordu.

Birbirimizi bulmamız ve ailemizi bir araya getirmemiz falan güzeldi ama dışarıdan bakanlar için muhtemelen başka görünüyordu... Şey, nasıl göründüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, ne kadar güçlüysen, ne kadar başarılı olursan, o kadar çok düşmanın olurdu ve insanlar her zaman seni yıkmaya çalışırdı. Çocuklarımız hakkımızda hikâyeler duyuyordu. İşlerimiz, Şeytan Gecesi ve yeraltı mezarlarıyla ilgili hikâyeler şu sıralar hiç şüphesiz uydurulyordu. Mirasımızın baskısıyla uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Veya kalmazlardı.

"Sen kim olmak istiyorsan o'sun Mads" dedim ona. "Bunu asla unutma. Dünyaya kendi gözünden başka gözle bakma. Ne benim ne babanın... ne de başkasının."

Yeni –kalıcı– bir şey inşa etmek istemiştik ama zamanın değişeceğini ve çocuklarımızın kendilerine ait bir gerçeklik isteyeceklerini her zaman biliyorduk. Mads mirasımızı istemeyebilirdi ama bir gün isterse maskeyle harika görünürdü.

Baskı yoktu.

Bana becerebildiğince gergin bir tebessüm gönderdi ve karşılığında gülümseyip tahtalardan aşağı indim.

Indie ve Jett piknik battaniyesinin üstünde oturup gevezelik ederken, Finn ve benim oğlan çimlere uzanmış elektronik cihazlarını kullanıyordu.

Mads'e bir kez daha baktım, Octavia'nın kılıcıyla bir ağaç gövdesiyle savaşmasını izlemesini izledim ve başımı daha da geriye eğdim, bulutların neredeyse ağaçlara değdiğini gördüm.

Yetişkinleri aramak için içeri girdim. Hâlâ Alex'i, Aydın'ı, Micah'yı, Rory'yi bekliyorduk...

Çalışma odasına giderken Banks'in, "Tropik Fırtına Esme'nin dönmesi durumunda acil servisler hazır olacak" dediğini duydum.

Kapı aralığına döndüğümde onun ardında kitap rafları sergilenen bir masanın arkasında oturduğunu ve pirinç lambanın odanın etrafına yumuşak bir ışık saçtığını gördüm.

Önünde bir kamera duruyordu, merceğin arkasındaki adam kayıt yaparken ara ara bakıyordu.

"Ancak kuvvetli rüzgârlar beklendiği için mümkünse içeride kalmanızı tavsiye ediyorum" diye devam etti Banks. "Bu akşam saat sekizden itibaren sokağa çıkma yasağı uygulanıyor ve buna Şeytan Gecesi kutlamaları da dahil."

Gülümsedim, gözlerimiz buluşunca bocaladığını gördüm. Koyu mavi bir bluz giyiyordu, koyu renk saçları mükemmel görünüyordu ve dudakları kırmızıya boyanmıştı.

"Lütfen alçakta bulunan ve sele maruz kalabilecek alanlardan kaçının ve el fenerleri ile pilleri kolayca erişilebilir yerlerde tutun" dedi vatandaşlara. "Tahliye etmenizi önermiyoruz ancak lütfen acil durum yöneticilerinizle fırtınanın gelişimini takip edin. Dikkatli olun ve içeride kalın." Kameraya baktı. "Teşekkür ederim."

Asistanı "Ve... kestik" diye duyurdu.

Banks'in çalışılmış ifadesi düştü ve nefes vererek sandalyeden kalktı.

Bakışlarımı indirince masanın altına sakladığı kot pantolonu gördüm. Kıkırdadım. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Masanın etrafında dönerek telefonunu aldı.

Asistanı onun yanına koşarken, "Şeytan Gecesi demeyeceğimizi konuşmuştuk" dedi.

Odadan çıkarken hızını kesmedi. "Evet, konuşmuştuk."

Görünüşe göre şeytan kelimesi bazı seçmenleri tedirgin etmişti, bu yüzden Banks'in kampanya yöneticisi bu kelimeyi yeniden adlandırmaya çalışıyordu.

Ama korkuya ne gerek? Banks istediğini yapardı.

Yanına yaklaştım ve onunla birlikte yürüdüm. "Bu gece Thunder Bay'de kimsenin kalmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Sonuçta Şeytan Gecesi'ydi.

"Elbette, bunu biliyorum."

Evet. Bölgemizin temsilcisi olarak sırf bunu söylemek için yayına çıkıp herkese bu gece evde kalmalarını söylemek zorundaydı.

"Kai nerede?" diye sordum.

"Babasıyla birlikte çalışıyorlar." Telefonuna baktı. "Yakında burada olur."

Üst kata çıkmak için korkuluğun etrafından döndüm. "Kamerada çok seksisin."

Bana göz kırparak arkasını döndü ve mutfağa yürüdü. "Bir haftaya beni senatör olarak seçtirecek ne varsa yaparım. Gülümseyerek merdivenlerden yukarı çıktım. Kampanya meşakkatli geçmişti ama büyükbabamın desteği sayesinde büyük umutlarım vardı.

Damon'ı beklemek için koridordan kütüphaneye ilerledim çünkü buraya geldiğinde koşarak gideceği ilk yerin orası olduğunu biliyordum ama Rika ve Michael'ın yatak odasının yanından geçerken durup içeriye göz attım.

Henüz altı aylık olan Aaron'u göğsüne tutan Michael yatağın ucuna oturmuştu, saçları ıslaktı ve beline bir havlu sarılıydı.

Rika geçen yıl hamile kaldığında Michael neredeyse bayılacaktı. Athos'tan, tatil yerinden ve St. Killian's ile olan her şeyden o kadar memnundu ki denemekten vazgeçmişlerdi.

Hemen dışarı çıkıp her şeyi satın almışlardı ama bebeğin ilk banyosu tam bir kâbustu sanırım. Küçük küveti, losyonları ve oyuncakları yerleştirmişlerdi ve yavrucak tüm bu süre boyunca avaz avaz ağlamıştı. Michael bunu bir daha yapmamıştı. Doktorun talimatlarına rağmen bebekle duş almıştı o zamandan beri çocuk bir kez bile ağlamamıştı. Sadece babasının kollarında olmak istiyordu.

Michael'ın ileri geri hareket ederek bebeği pışpışlamasını ve orada olduğuna hâlâ inanmıyormuş gibi ona baktığını gördüm.

Ona benim adımı vermişlerdi. Gözdeleri bendim.

Bölmek istemediğim için geri çekildim ve koridorda ilerlemeye devam ettim. Kapıyı açıp içeri adım attığımda Rika'nın masasında

durduğunu ve parmaklarını duvardaki monitörlerin üzerinde gezdirdiğini, verileri falan düzenlediğini gördüm.

"Selam" dedim.

Başını kaldırıp, "Hey" dedi neşeyle.

Enerjimin tükendiğini hissederek kanepeye yürüdüm ve kendimi bıraktım. Artık çok yaşlanıyordum. Bu kadar basitti.

"Annen nasıl?" diye sordum.

Çalışma masasındaki kâğıtları karıştırırken bana baktı. "İyi. Matthew ile New England'da antika arama gezisine çıkıyorlar. Dükkânı onunla birlikte işletmeye bayılıyor" diye ekledi. "Hiç çalışmak zorunda kalmadı. Bunu çok sevmesine mutluyum."

Christiane'in canlandığını duymak beni mutlu etti. Neredeyse on yıldır Misha'nın eski evinde artık kocası olan Misha'nın babasıyla birlikte yaşıyordu ve Emory ile ben Fane'in evini satın almıştık. Artık dördümüz de –Michael, Damon, Kai ve ben– uçurumlarda yaşıyorduk.

"Misha ve Ryen hâlâ çocuklarla birlikte Londra'da" dedi bana. "Sanırım orayı gerçekten seviyor."

"Evet, yakın zamanda geri dönmesini beklemiyorum, orası kesin."

Artık bir erkek ve bir kızları vardı ve Misha müzisyen, Ryen da iç mimar olduğu için canlarının istediği her yere gidebilirlerdi.

"Onu özledin mi yoksa?" diye sataştı Rika, elini tekrar ekranda kaydırırken.

"Her zaman" dedim. "Üstelik istemediği bir hayatı yaşayarak bir ânını bile boşa harcamıyor. Beni mutlu eden de bu. Her ne kadar istediği hayatın *bu* olmaması beni üzse de."

Alayla güldü, Emory ve Damon'ın yapmakta oldukları köprünün yeniden inşası planlarını açtı.

"Gerektiğinde burada olacak" diye güvence verdi bana.

Bunu biliyordum.

"Diğer herkes geldi mi?" diye sordu.

"Hâlâ Kai'ı, Alex'i ve..."

Sonra çığlıklar ve kükremeler altımızdaki alanı hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi doldurdu ve iç çektim.

"Ve Damon ile Winter nihayet geldi" diye bitirdim.

Kapıyı izledim ve saniyeleri saydım, beş saniye geçmeden arkasında Gunnar'ın bağırışıyla Damon odaya daldı.

"Sarıl bana!" diye bağırdı.

Damon kapıyı çarparak kapattı, peşinde bir ayı varmış gibi vücudunu kapıya dayayarak derin bir nefes aldı.

"Çok fazla çocuğum var" diyerek nefesini verdi, saçları dapdağınıktı ve yanakları kızarmıştı.

Oğulları kapıyı dövünce gülümsememi ısırarak durdurdum.

Yüzünü buruşturdu. "Neredeler?"

Rika'ya baktım ve Damon kapıdan fırlayıp ona hücum etti.

Raftan birkaç kitap çekip zulaladıkları sigaralarını çıkardı ve paketi açtı.

"Rika, neredeler?" Pis pis tepeden Rika'ya baktı. "Zulanın bir ay yetmesi gerekiyordu."

"Çok fazla stres altındaydım" diye karşılık verdi. "Ayrıca son paketin neredeyse tamamını sen içtin."

Damon'ın hızla bir tanesini ağzına atmasını izlerken başımı iki yana salladım. Kendilerine aylık bir paket sınırı koymuşlardı ve herkes en çok burada olduğundan ve Damon bu sorumluluk konusunda kendine güvenmediğinden, paket Rika'da kalıyordu.

Ofisin kapısı hızla açıldı ve Damon'ın üçüncü büyük oğlu Fane Torrance hızla içeri daldı.

"Sarılma makinesinden bir kucak istiyorum!" diye talep etti yedi yaşındaki oğlan.

Damon yüzünü ondan uzağa çevirdi ve çakmağını umutsuzca çaktı. "Sarılma makinesinin şarja ihtiyacı var" diye mırıldandı sigarasının arkasından.

Rika onun yanından hızla geçti ve Fane'i yakalayıp omzuna attı. "Hadi" dedi çocuğa. "Gıdıklama işkencesi için Banks Teyze'yi bulalım. Babanın bir molaya ihtiyacı var."

Kıkırdayan çocuğu da yanına alarak gitti ve kapıyı kapattı. Damon duman üfleyerek nihayet nefesini verdi ve kanepeye gelip yanıma çöktü. Başını kanepeye bıraktı ve bir nefes daha alıp üfledi.

"Onları gerçekten seviyorum" diye soludu. "Ama bir an bile yalnız kalamıyorum. Canım karımı isterse onu duşta pusuya düşürmek zorunda kalıyorum."

"Belki de ondan *uzak* durmalısın" diye belirttim. "Üstüne her soluyuşunda hamile kalıyor."

Güldü ve oğullarının oynarken dışarıda kargaşa çıkardığını duydum. En büyüğü Ivarsen, Madden'den sadece biraz daha ufaktı. Gunnar, Damon'ın kız çocuğu arayışının ardından doğmuştu. Bu başarısızlıkla sonuçlanınca çocuk sahibi olmaya devam etti ve Fane ve Dag adında iki oğlu daha peydahladıktan sonra Octavia nihayet geldi. O günden bu yana Winter, beş kutlu yıl boyunca nefes alabilmişti.

"Tüplerini bağlattın, değil mi?" diye sordum, sigarayı elinden alıp bir nefes çekerken.

"Neden?"

Kıkırdadım. Yatağındaki tüm çocuklardan ve Winter ile yalnız kalamamaktan yakınıyordu ama sanırım Octavia'ya bir kız kardeş vermek için birkaç deneme daha yapacaktı.

Sigarayı geri alıp ayağa kalktı, pencereye yürüyüp ön bahçeye baktı.

Buruşmuş takım elbisesini ve saçını inceledim. Kendini toparlamış gibi görünmeye çabalamıştı ama hayatın her gün gürültülü bir ev olduğunu biliyordum.

Ama lisedeki kadar genç görünüyordu.

Çocuklarının ve eşinin, evinin ve sevgisinin mutluluğu yüzünün her tarafından okunuyordu.

"Neden bu kadar çok bir kız istedin?" diye sordum ona.

Her zaman babasının prensesi tarzı bir ilişki istediğini sanmıştım ama ona oğullarından farklı davranmıyordu.

Ve tüm çocuklarını sevmesine rağmen kendisi ve Octavia'nın aynı madalyonun iki yüzü olduğu açıktı. Birkaç nesil atladığı söylenen siyah gözlere *ve* siyah saçlara sahip olan tek kişi oydu.

"Bilmiyorum" dedi pencereden dışarı bakarak. "Ne zaman bir gün kendi aileme sahip olacağımı düşünsem, fotoğrafta hep küçük bir kız vardı."

Durdu ve dışarıda olup bitenlere gülümsedi.

"Gel de şunlara bir bak" dedi bana. "Banks, Winter, Em, Rika... Kadınlar sadece savaşmayı en son öğretilen kişiler oldukları için savunmasız. Dünyaya onlar gibi bir kadın vermek istiyorum."

Onun da bir baş belası olacağından hiç şüphem yoktu. Benim çocuklarım çok daha yumuşak başlıydı ve bunun için minnettardım. Indie hariç. Atlamadan önce bir an düşünmüyordu ve Em genlerimi kontrol edebilirmişim gibi beni suçluyordu.

Dışarıda bir korna çaldı ve Damon turuncu renkte yanan sigarasından son bir nefes çekti.

"Micah ve Rory..." az önce kimin geldiğini duyurdu ve dumanı üfledi.

Ayağa kalktım. "O halde sadece Alex'i bekliyoruz." Kapıya yöneldim. "Karımı bulmaya gidiyorum."

"Mutfak kilerinde sağda, görüş alanı dışında güzel bir köşe var" diye dalga geçti. "Eğer biraz mahremiyete ihtiyacınız varsa Dag'ın orada olduğundan eminim."

Kendi kendime gülümseyerek oradan ayrıldım.

Em yeraltı mezarlarını severdi.

Çocuklardan on tanesi üç dadıyla birlikte lüks otobüse binerken Athos bizimle kaldı ve Michael'ın annesi geceyi geçirmek için Aaron'u da yanına aldı. Hâlâ Crist evinin sahibiydi ama artık oraya nadiren gidiyordu, bunun yerine bebeği şehre, Delcour'daki dairesine götürmeyi tercih ediyordu.

Diğer tüm çocuklar da geceyi Kai'ın evinde geçirmek üzere, oyunlar, filmler ve atıştırmalıklarla dolu büyük bir uyku partisi için sahilden ve yaklaşan fırtınadan uzağa, Meridian City'nin güvencesine gideceklerdi. Marina, Lev ve David ile birlikte oraya gidecekti, bu yüzden çocuklarımızın bir saat içinde güvende olacağından ve şekerlerinin yükseleceğinden hiç şüphem yoktu.

Güneş iki saat önce batmıştı ve uzaktaki Çan Kulesi saati çalarken otobüsün arka lambalarının garaj yolundan çıkıp otoyolda

kaybolmasını izledim. Bu sesi ne kadar sevdiğimi düşünerek gülümsedim.

Önümüzdeki birkaç hafta içinde tüm yapraklar döküldükten sonra ağaçların arasından bakabilecek ve Emmy'nin yıllar önce kuleyi yenilerken taktığı feneri görebilecektik.

Reverie Cross'un her daim var olan alevi çan kulesinde asılı duruyordu.

Kapı kapandı, ferforje kirişlerden sarkan lambalar ateş ışığıyla titreşti ve ağaçlardaki yapraklar şiddetli rüzgârda dans etti. Kravatımı düzelttim, alevlerin sağımda ve solumda çatırdağını duydum.

Damon ve Rika'nın zulasından çaldığım sigarayı göğüs cebimden çıkararak, altındaki küçük su çeşmesinin etrafında dönen ateş kâselerinden birine yürüdüm ve sigarayı yaktım.

"Onun hazır olduğundan emin misin?" diye sordu Damon arkamdan.

"Toplantıya katılıyor" dedi Michael. "Sadece bu."

Athos.

Yavaş yavaş hepimiz ön kapıdan içeri girdik, kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledik ve hepimiz yeraltı mezarlarına inerken Emmy'nin elini tuttum, eski lise kravatımı bir bileklik gibi bileğine doladığını hissettim.

Yıllar boyunca kravatımı pek çok şekilde takmıştı. Onu nasıl sakladığını hatırlamak her zaman kalbimin küt küt atmasını sağlıyordu. Bir parçası beni bırakamadığı için sonsuza kadar dayanabilmesi adına onu çardağın altına saklamıştı.

Elini sıktım. Yağmur henüz başlamamıştı ama katedral, rüzgârın baskısı altında uğulduyordu ve yerin altına indikçe toprak ve su kokusunu içime çektim, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Sessizlik havayı doldurdu, geçtiğimiz aydaki belirsizlik ve endişeler bu gece içindi. Daha sonra kutlama yapacaktık ama önce... biraz iş.

Biz büyük salona ilerlerken Michael, Micah'ya eğildi: "Eğer katılmak istemezsen..." Herkes uzun masada yan yana oturuyordu.

Ama araya girdim. "O iyi" diye güvence verdim Michael'a.

Micah'nın omzunu sıktım, altındaki gergin kasları hissettim. Gergindi ve öyle olmaması gerekiyordu. Micah ve Rory bu ailenin bir parçasıydı. Yalnız değildi ve saklanmayacaktı. Masanın bu tarafında gururla oturacaktı.

Michael merkezdeki yerini aldı; takımı, gömleği ve kravatı Damon'ınki gibi tamamen siyahtı, Kai ve ben ise kıyafetlerimizde biraz renk tercih etmiştik. Rika, Michael'ın yanındaki yerini aldı; şık, kırmızı askısız bir üst, alt kısmına da dar siyah pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Normalde kadınlar kardinaller toplantısı için şık giyinirdi ama bu gece koşmamız gerekebilirdi.

Athos, babasının diğer yanında oturuyordu; yanında Kai ve ardından Banks, ardından da Aydın ve Alex'in boş koltukları vardı. Hâlâ gelmemişlerdi.

Rika'nın yanındaki koltuğuma oturdum, Emmy yanımdaydı, devamında da Damon, Winter, Micah ve Rory vardı.

Taş duvarların soğuk kokusu ve uzun ahşap masanın üstündeki avizenin parıltısı bana her zaman Yeraltı Dünyası'ndaki havalı vampirlermişiz gibi hissettirirdi ama Emmy daha çok Volturi olduğumuzu söylerdi.

"Alex ve Aydın nerede?" Michael'a fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Onları ara."

Saat yediyi geçiyordu. Saatler önce burada olmaları gerekiyordu. Çocukları yoktu, dolayısıyla onları yavaşlatan bu değildi.

Aydın'ı aramak üzere telefonumu çıkardım ama tam o sırada Alex içeri girdi, yağmur damlaları siyah bluzundan görünen çıplak sırtına damlıyordu, saç telleri yüzüne yapışmıştı. Tüm kadınların taktığı, yüzüklerimizle uyumlu arma içeren kolyeyi boynuna takarken dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

Alex çenesi yukarıda ve derin bir nefes alarak masanın diğer ucuna oturdu, Aydın peşinden içeri girdi, yanağında bir çizik vardı ve bir kaşı kalkmıştı.

"Nerede kaldınız?" diye fısıldadı ona Banks.

Aydın, Banks ile aralarına otururken Alex sadece başını salladı.

"Onu sürat teknesinden indirmek zorunda kaldım çünkü siz olmadan casusluk yapmak istiyordu."

"Alex" diye azarladı onu Kai.

Ama sadece kısık sesle güldüm. Kendi yatırım firmasını yönetmek, Kai'ın babasının emekli olduğu iki bankanın yönetim kurullarında yer almak, tatil yerine ve Damon ile Em'in tasarım firmasında ortak olmak, Winter'ın aç çocukları beslemek için insani yardım kuruluşuna yardım etmek ve gerektiğinde Banks ve Rika lehine kampanya yapmak için etrafta dolaşmak Palmer'ın çocuksu yaramazlık dürtüsünü köreltmemişti. O hâlâ korsanları öldürmeye hazır, kayıp bir çocuktu.

Yine de Aydın'ın onu yakalamasına sevindim. Fırtına yaklaşırken onu gece gece adaya kadar kovalamak zorunda kalmak istemiyordum.

Oturup koridora baktık ve misafirlerimizin gelmesini bekledik.

Sandalyeme yaslandım ve Emmy'nin diğer tarafındaki Micah'ya, "Onları görmeyeli ne kadar oldu?" diye sordum.

Bana göz ucuyla baktı. "Beş erkek kardeşim var ve sağdıcım sendin. Sorunu yanıtlıyor mu?"

Evet. Moreaular birbirlerine değil isimlerine sadıktı. Artık kardeşleri onlar değildi. Bizdik.

Zifiri karanlık koridorda çarpan kapının yankısı hepimizi hareketsiz bıraktı ve herkes koltuklarından kalkarken ben tekrar öne baktım.

Micah alçak bir sesle, "Ellerini sıkmaya çalışma Michael" dedi. "Saygımızı kazanmaları gerekiyor. İşlerini kolaylaştırma."

"Biliyorum."

"Statükoyu korumak için buraya gelmediler" diye belirtti Micah, Michael'a ailesiyle ilişkiler konusunda ipucu vererek. "Nöbetçi değişikliği oldu. Babamın dışında bir kimlik oluşturmaya çalışacaklar. Hazır ol."

"Zaten hazırım." Koridorda yürüyen ordunun sesi giderek yaklaşırken Michael takım elbisesinin ceketini düğmeledi.

"*Baban seni eğitsin diye seni eve gönderseydik keşke* dememe ramak kaldı" diye homurdandım Micah'ya. "Gerçi işi en büyüğünüze devretmek zorunda."

Micah ve Rory'yi kendimize saklamıştık, şu anda sahip oldukları Emmy'nin eski evi ile Meridian City arasında mutlu bir halde gidip geliyorlardı ancak babasının bir gün vefat edeceğini ve kardeşleriyle ilgilenmek zorunda kalacağımızı biliyorduk.

"Babam, sırf en büyük diye işini kimseye devretmez" diye belirtti Micah. "Onu tutabilecek kişiye verirdi."

Aniden omurgamdan Kai'a bir ürperti indi, bu düşünceden hiç hoşlanmamıştım.

Parke zemine yapılan sabit vuruşlar giderek yaklaştı ve Damon'ın adamı Crane'in konuklarımızı içeriye getirdiğini görünce omurgamı dikleştirdim.

"İşte geliyorlar" dedi Micah.

Micah'nın altı kardeşi –beş erkek ve bir kız kardeş– odaya adım atıp hemen V şeklini alırken Crane masamızın arkasında durdu.

Athos'a hızlıca bir göz attım; nefesi ve duruşu on sekiz yaşında ve hayatında ilk kez teröristlerle dolu bir odada bulunan birine göre düzenliydi.

Siktir.

Emil Moreau grubun liderliğini üstlenerek karşımızdaki tek sandalyeye ilerledi, diğerleri de etrafını sardı.

En büyükleri Emil değildi. Dosyayı güzelce incelemiştim ve her birini ezbere biliyordum. İlk doğan Kaiser'di. En sağda duruyordu, kalın siyah saçları kafatasının birkaç santim yukarısında bitiyordu; Valentin ve Victor onu takip ediyor, sonrasında Micah'dan sonraki en küçük ikinci oğul Hadrien ve ardından da en soldaki ve tek kız olan Eslem geliyordu. Hepsi yaş sırasına göre Emil'in arkasındaydı, elleri dronlar gibi arkalarında kenetlenmişti.

Kız hariç. Onunkiler önündeydi.

"Hoş geldiniz" dedi Michael sandalyeyi işaret ederek. "Lütfen."

Emil koltuğa oturdu, bir bacağını diğerinin üzerine attı; kızıl saçları sağa ayrılmış ve geriye taranmıştı; solgun yanaklarının çukurları onu elf gibi gösteriyordu. Masanın diğer tarafındaki en küçük kardeşini fark ederek gözlerini Micah'ya çevirdi. Havadaki gerginlik yoğunlaştı.

"Senin hakkında çok şey duydum." Michael oturunca onu takip ettik. "Olimpiyatlara katılmadan önce Oxford'da kürek çekmişsin."

"Ve altıncı bitirdim" dedi Emil, yakalayamadığım bir aksanla.

Babaları Fransız ve Suriye kökenliydi ama anneleri farklıydı. Sadece Micah ve Eslem'in annesi Sırp bir kızdı.

Kız dedim çünkü Micah doğduğunda on altı yaşındaydı. Eslem doğduğunda da on sekizdi ve doğumda ölmüştü.

"Ama Olimpiyatlarda" diye ısrar etti Michael. "Baban gurur duymuş olmalı."

"Duydu." Emil başıyla onaylayıp sandalyeye yaslandı. "Babam başarısızlığı onaylar. Bu, önümüzde yalnızca en iyilerimizin olduğu anlamına gelir."

"Umarım bu hâlâ doğrudur" dedi Michael ona. "Geçtiğimiz on yılda onunla iş yapmaktan keyif aldık."

Emil sıkı bir şekilde gülümsedi ve bunun o kadar kolay olmayacağını hemen anladım ve midem bulandı.

Micah tesisin bir kısmına sahipti ama hepimiz paranın nereden geldiğini biliyorduk. Bunu haklı çıkardık çünkü Stalinz Moreau uyuşturucu satmıyordu ve kadınları kullanmıyordu. Yıllar geçtikçe rahatladık çünkü onun anlaşmayı karmaşıklaştırmaya hiç niyeti yoktu. Yüzde on ikisini alıyordu, adı hiçbir yerde yoktu ve karşılığında Micah'yı –ve buna bağlı olarak Rory'yi– özgür ve temiz tutabiliyorduk. Böylece herkes kazanıyordu.

"Micah'nın iyiliği için ve sana yatırım yaptığı için babama katlandın" dedi Emil.

Michael derin bir nefes aldı ve çabucak poker yüzünü bozdu. "Bu... Çok az konuda aynı fikirde olduğumuz bir sır değil. Ancak birlikte çalışabildik. Karşılıklı işbirliği, işletmelerimiz için sadece güzel sonuçlar doğurdu."

"Güzel ama harika değil" diye karşılık verdi Emil, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Babam yaşlanıyordu. Yeterli parası olduğunu sandı ve inşa ettiğimiz şeyi gözden kaçırdı."

"Neydi bu?"

"Kalıcı bir miras" diye yanıtladı Emil. "Yıllar önce çekilmesi gerekirdi"

Micah koltuğunda kıpırdandı ve gözlerimi kardeşlerinin yüzlerinde gezdirdim; Kaiser sert görünüyordu, Valentin yere bakıyordu, Victor bir yemekmiş gibi başını yana eğmiş Winter'a bakıyor ve Hadrien ile Eslem gözleri dalgın biçimde dinliyordu.

"Payınız adildi" dedi Michael. "Adil, bizi arkadaş tutuyor. Arkadaşlığımızı sevmiyor musunuz?"

"Biz babamız gibi değiliz."

"Uzlaşmacı mı?"

"Zayıf" diye karşılık verdi Emil, bir an duraksamadan. "Arkadaşlar tahmin edilemez. Öte yandan sırların her zaman değeri vardır ve ailende bunlardan bol bol var değil mi?"

"Seninki gibi" diye yanıtladı Michael.

Emil'in gözleri Micah'ya kaydı; içlerinde küçümseme ve bir yemin vardı.

"Yüzdenizi yüzde yirmi dörde çıkaracağız" dedi Michael. "Bu bizi arkadaş tutar."

"Sanırım yanıldın." Emil'in dudakları bir gülümsemeyle büzüldü. "Yarısını istiyoruz. Yarısı bizi kibar tutar."

Sarsılmamış gibi görünmeye çalışarak çenemi kaldırdım ama gözlerim tekrar kıza çevrildi ve onun bakışlarının etkilenmemiş bir şekilde tahta masanın tepesinde olduğunu gördüm.

Henüz gözünü bile kırptığını sanmıyordum.

"Ailenizin neler yapabileceğini biliyorum" dedi Emil, her birimizin gözlerine bakarak. "Affınıza sığınarak siz de benimkiyle oynamanın risklerini biliyordunuz. Kuralları siz koyduğunuz için küçük kasabanızın gündüz kâbusu olabilirsiniz ancak kendi oyunlarına sahip başkalarıyla oynadığınızda taktikler değişir. Siz iyi insanlar, sahip olduklarınıza tutunmak için gerekli olanı yapma cesaretine sahip değilsiniz. Ve çok götürüsü olur. Kazanmanın." Gözlerini kısarak Michael'a odaklandı. "Ne kadar ileri gitmeye hazırsınız?"

Başımı sallayıp bir kahkaha patlattım.

Bütün gözler bana döndü.

"Oynayan sadece biz değiliz" dedim ona. "Bizler sadece altı ailenin yüzüyüz. Birine karşı. Gerçekten ne istiyorsun?"

Adamlarımız vardı. Oluşmakta olan bir hanedandık biz. Gerçekten bizi düşmanı yapmak için mi gelmişti? Kiralık katil tutmuyordum ama bunu midemiz kaldırırdı.

Ama sonra bakışları Michael'ın yanındaki genç sarışına odaklandı.

Bir an nefes almayı bıraktım, alnımdan soğuk bir ter boşandı. Victor, Kaiser, Valentin ve Hadrien de aynı şeyi yaptı; iki farklı renkli gözleri ve ayrıntılı örgülü saçlarıyla güzel kıza bakarken gözlerinde kurnazlık vardı.

Eslem değişmeden istikrarlı bir halde durmaya devam etti.

Onu inceledim. Kendi detaylı saç örgülü kestane rengi saçları ensesinde birleştirilmişti. Bedenine oturan siyah ceket dizlerine kadar iniyor ve çizmeler baldırlarına kadar çıkıyordu.

Eldiven giyen tek kişi oydu.

Michael'ın sert sesi beni ürküttü. "Gözlerini kızımdan derhal çeksen iyi olur. Üç... İki..."

Emil, bakışlarını kaçırarak sadece güldü. "Yedinci ailenin yüzü o olabilir" dedi Michael'a. "Ondan hoşlandık."

Ondan hoşlandık.

Tatil yerinin yarısını istemiyordu. Çok daha değerli bir şey istiyordu. Ailesinin sonsuza kadar bizimkine ait bir hissesini.

Eslem'e tekrar baktım, hâlâ yirmi yaşındaki gözlerinde ışıltıyla önümdeki masaya bakıyordu.

Hazırdı. Sakindi. Ve tamamen farkındaydı.

Ciğerlerim boşaldı, boynumdaki nabız atıyordu.

Mirasçı oydu.

Lider oydu. Emil değil.

Emil, Michael'a, "Bizimle kutlama yapması için onu bu gece Deadlow Adası'na gönder" dedi. "Onu geri getireceğiz."

Michael ayağa kalktı ve biz de hızla ayağa fırladık.

Ceketinin düğmelerini iliklerken. "Şeytan Gecesi'ni Thunder Bay'de kutlarız."

Deadlow Adası kıyıdan çok uzakta değildi, deniz feneri buradan görülebiliyordu ama sarp bir kıyı şeridiyle çevriliydi ve ulaşılması kolay değildi. Özellikle fırtına yaklaşırken.

Erişilemezliği göz önüne alındığında hiç kimse onun üzerine bir şeyler inşa etmeyi düşünmemişti ama bir şekilde yapmışlardı. Adanın vahşi kıyı şeridi ve ormanının içinde, Moreau'ların baş aşağı uyumadıkları zamanlarda sezondan sezona tadını çıkardıkları büyük bir ev vardı.

Emil ayaklandı ve Moreau ailesinin altı üyesi de dikleşti. "Bence bu gece akıntının sizi nereye götüreceğine şaşıracaksınız Bay Fane" dedi.

Sonra çenesiyle Michael'ın kızına hafifçe işaret etti, Valentin ve arkasındaki Victor'un gözlerinde heyecan vardı. "Athos" dedi veda ederek.

Hepsi teker teker dönüp gitti, ayakkabılarının topukları koridordan aşağı inip girdikleri noktaya ilerledi.

Ama Eslem odada olduğu yerde kaldı.

Onun Athos'u izlemesini izledim. Genç kadın, bakışları altında bir santim bile kıpırdamadan aynı tavırla karşılık verdi.

Athos'u kim istiyordu? Hepsi mi?

Yoksa sadece biri mi?

Eslem'in koyu kahverengi gözleri ona baktı, varlığı bir anda beş erkek kardeşinden daha etkileyiciydi.

"Yakında görüşürüz" diye fısıldadı Athos'a.

Sonra Athos'un anne ve babasının gözleriyle karşılaştı ve topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı.

Koridorun sonundaki kapının çarpılıp kapandığını duyduğumuzda ve Crane'in artık yalnız olduğumuzu doğrulamak için geri döndüğü otuz saniye boyunca kimse nefes almadı.

Michael dönüp Crane'e emir yağdırdı. "Onu Delcour'a götürün, tüm girişleri kilitleyin ve David ile Lev derhal şehre geri dönüyor."

"Hayır!" diye bağırdı Athos.

"Onun için en güvenli yer bizim yanımız" diye itiraz etti Rika.

"Michael'a katılıyorum" diye araya girdi Damon. "Onu şehir dışına çıkarın. Şimdi."

"Şeytan Gecesi olup olmamasını umursayacaklarını mı sanıyorsun?" Banks sandalyesini geriye itip masanın etrafında dolaştı.

"Onu bu gece güvende tutabiliriz ama yarın ya da ertesi gün geri gelmelerini engelleyemeyiz."

"Saklanmayacağım" dedi Athos babasına, yüzünde bir tutam saçla. "Ben korunması gereken bir ödül değilim. Asıl koruman gereken yerine burada beni korumanı sağlaman için muhtemelen beni dikkat dağıtıcı olarak kullanıyorlar."

"Onu bu gece adada istiyorlardı" diye belirtti Kai. "İstedikleri o ve alana kadar bu kasabayı yerle bir edecekler. Deadlow Adası'na gitmezsek savaşı Thunder Bay'e getirecekler."

"Ben o adaya gitmiyorum" dedi Rika.

"Eğer oraya gitmemizi istiyorlarsa bizi oraya çekmenin bir yolunu bulurlar" dedi Alex ona.

Aydın, Michael'a, "Kilit altında olması gerekiyor" dedi. "O küçük pisliklerden biri onu hamile bırakırsa o aileden asla kaçamazsın."

"Hey, sikik kaçık!" diye bağırdı Damon, Aydın'a çenesini kapatmasını söyleyerek.

Aydın ortaparmağını kaldırıp şakağına masaj yaptı.

Athos amcalarına gözlerini devirdi ancak dik durup babasına baktı. "Kalıyorum" dedi. "Saklanarak ne öğreneceğim? Bir gün sizsiz hayatta kalmayı bana öğretmek senin yükümlülüğün."

Michael ona baktı, herkes sessizleşerek hepimizin korktuğu ama geleceğini bildiği günle ilk yüzleşenlerin Rika ve kocasının olmasını izledik.

Athos artık korunamazdı. O güzel bir genç kadındı ve biz gittikten sonra bir gün yönetilmesine yardım edeceği güçlü bir ailenin varisiydi.

Haklıydı. Öğrenmesi gerekiyordu.

Michael'ın boğazı aşağı yukarı hareket etti ve sonra... masanın altına uzanıp bir kutu çıkardı, Athos'una vermeden önce bir an tereddüt etti.

Kız kutuyu ve kâğıt kaplamayı açıp içinden tıpkı babasınınki gibi kırmızı bir yarım maske çıkardı.

Ancak plastik bir paintball kaskı değildi bu. Yüzünün üst yarısını kaplayan ve ağzını serbest bırakan daha hafif, yüzüne oturan deri bir kafatasıydı.

Çenesi titredi, gözleri Michael'a uzandı.

"Kızıl Ölüm mü?" diye fısıldadı.

Edgar Allan Poe'ya bayılırdı.

Hepimiz masanın altına uzanıp bireysel bölmelerimizden maskelerimizi çıkarırken ona gülümsedi.

Kızlar ceketlerini giydiler. Banks siyah kot pantolonunun uyluk kısmına bıçaklardan oluşan bir kemer taktı, Winter kıpkırmızı göz bağını bağladı, Emmy kancalı eldivenlerini ve Rika sırtına katanasını geçirdi.

Moreau'ların bu akşam ne yapacağına dair hiçbir fikrimiz yoktu ama Em'in elini tuttum, maskesini takan Athos'a baktım ve diğer yumruğumla kendi elimi kavradım, karnım heyecanla fokurdadı.

Az önce çıktıkları salonun girişine yürüdük, ormanın dışındaki kapı sadece otuz metre ötedeydi, hepimiz maskelerimizi takarken sıcaklık damarlarımı doldurdu.

"Ya arkamı kollarsın" dedi Michael.

"Ya benim safımdasındır" diye devam etti Kai.

"Ya da yolumdasındır" diye bitirdik hep beraber.

"Lilith ol" dedi kızlar.

Athos, Kızıl Ölüm'ü gözlerine çekti ve hepimiz harekete geçerken şöyle fısıldadı: "Havva değil."

SON

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Şeytan Gecesi serisi sizin için güzel bir deneyim olmuştur. Son beş yılda bu dünyaya duydukları heyecan, sabır ve tutku için tüm okurlara teşekkür ederim. Desteğiniz, boşluğun çağrısını gerçekten duyan herkesi muteber kıldı.

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Şeytan Gecesi serisi sizin için güzel bir deneyim olmuştur. Son beş yılda bu dünyaya duydukları heyecan, sabır ve tutku için tüm okurlara teşekkür ederim. Desteğiniz, boşluğun çağrısını gerçekten duyan herkesi muteber kıldı.

Doğum Günleri

Michael Julian Crist: 30 Ağustos
Kai Genato Mori: 28 Eylül
Damon Kirsan Torrance: 19 Ekim
III. William Aaron Paine Grayson: 9 Mayıs
Aydın Markus Kadir: 16 Ekim

Erika Isla Fane: 5 Kasım
Nikova Sarah Banks: 8 Kasım
Winter Sutton Ashby: 19 Ocak
Emory Sophia Scott: Temmuz 14
Alex Zoe Palmer: 16 Aralık

Zaman Çizelgesi

pendouglas.com adresinden zaman çizelgesine ulaşabilirsiniz.

Teşekkür

Okurlarım, yıllar içinde verdiğiniz yardım ve destek için size çok teşekkür etmek isterim. Sizinle çevrimiçi olmayı, eğlenmeyi ve sosyalleşmeyi seviyorum ama sosyal medyanın beni içine çekmek gibi komik bir yanı var ve farkına bile varmadan öğlen oluyor! Kesinlikle zaman kaybı değil ama zamanımı nasıl harcadığım konusunda ne kadar disiplinli olursam hedeflerime ulaşma ve düzenli kalma konusunda o kadar başarılı olduğumu fark ettim. Uzun çevrimdışı kalma sürelerime katlananlara teşekkür ederim. Sizler birisinin sürekli paylaşımda bulunmamasının harika haberler vermeyeceği anlamına gelmediğini anlıyorsunuz.

Ayrıca bu ilkbahar ben çevrimdışı kalıp yazarken hikâyelerimi ne kadar sevdiklerini ve "beynimi ne kadar sevdiklerini" söylemek için e-posta gönderen herkese teşekkür ederim. Beni gülümsetiyor ve yaratıcı kalmama yardımcı oluyor. Sırada ne olduğunu size göstermek için sabırsızlanıyorum.

Ailem ve kocam, geçen yıl birçok şeyin sorumluluğunu üstlendiği için. Cidden. Tanıştığımızdan beri aramızdaki roller kesinlikle değişti ve bu kadar çok şeyin üstesinden gelmek için burada olduğun için minnettarım. Sayende zamanımı sevdiğim işi yapmak için iyi

bir şekilde kullanabiliyorum. Dört ay önce aldığımız bulaşık makinesini nasıl çalıştıracağıma dair hâlâ hiçbir fikrim olmaması muhtemelen çok saçma, o yüzden bilmeni isterim ki... Artık bana kendi tabaklarımı temizletmeye başlayabilirsin. Kitap bitti!

Ve AydanCakes... Tıpkı annesi gibi güçlü tekmeleri ve tuhaf dans hareketleri olan kızım... Seni çok seviyorum. Karantinada evde geçirdiğim süre boyunca harika olduğun, çevrimiçi eğitim için işbirliği yaptığın ve arada bir Uno'da kazanmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Beni Scrabble'da asla yenemeyeceksin çünkü bu ailedeki YAZAR benim. Aynen! *Dystel, Goderich & Bourret LLC*, bu kadar kolay ulaşılabilir olduğunuz ve her gün büyümeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Daha mutlu olamazdım.

PenDragon'lar, Tanrım, hepinizi özledim. Karantinada geçirdiğim, özellikle ilk ay, sizinle zaman geçirmeyi istediğim o kadar çok gün vardı ki anlatamam. İnsanlara ihtiyacım vardı ve benim garantili mutlu yerim olduğunuz için gerçekten minnettarım. Bana bir kabile verdiğiniz ve sevdiğim öyküleri doğruladığınız için teşekkür ederim.

Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Tiffany Rhyne, Kristi Grimes, Lee Tenaglia ve Claudia Alfaro; muhteşem Facebook grubu yöneticileri! Okurlar ve benim için bir topluluk oluşturmak için kendi rızanızla ayırdığınız zaman ve enerjiye kelimeler kifayetsiz. Özverili, harika, sabırlı ve gereklisiniz. Teşekkür ederim.

Yaptığım her hareketi ince dişli bir tarakla inceleyen serbest editörüm *Vibeke Courtney*. Bana nasıl yazılacağını öğrettiğin ve fikirlerini açıkça ortaya koyduğun için teşekkür ederim.

Charlene Tillit, Fransızcamı kontrol etmeye vakit ayırdığın için minnettarım! Çok büyük yardımda bulundun.

Kitaplar için tasarım yapan ve hepimizi heyecanlandıran, motive eden ve ilham veren başta Instagram'da olmak üzere tüm harika okurlar... Her şey için teşekkürler! Vizyonunuzu seviyorum ve çevrimdışıyken bazı şeyleri kaçırırsam özür dilerim.

Tüm blogculara ve instagramcılara: Sayamayacağım kadar çoksunuz ama kim olduğunuzu biliyorum. Gönderileri, etiketleri ve

yaptığınız tüm sıkı çalışmaları görüyorum. Boş zamanınızı okuyarak, inceleyerek ve tanıtım yaparak geçiriyor ve bunu ücretsiz yapıyorsunuz. Sizler kitap dünyasının can damarısınız ve siz olmasaydınız ne yapardık kim bilir. Bitmek bilmeyen çabalarınız için teşekkürler. Bunu tutkuyla yapıyorsunuz, bu da her şeyi daha da inanılmaz kılıyor.

Her yazara ve müstakbel yazarlara. Paylaştığınız öyküler için teşekkürler! Çoğu beni harika bir kaçış yolu arayan mutlu bir okur ve sizin standartlarınızı karşılamaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı. Yazın, yaratın ve asla durmayın. Sesiniz önemli ve yüreğinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.